DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET

MİLLET İÇİN 4

Parola

Her kalbin bir yönü vardı; kimi geçmişin izinde kaybolurdu, kimi geleceğin hayalinde savrulurdu. Doğukan ve Doğa'nın kalpleri ise bir istikamet değil, sonsuzluğu taşıyordu.

Evvelim sen oldun, ahirim de sen...

Onlar için sevda, sadece bir zaman aralığına sığmayan bir yolculuktu. Ne geçmişin kırgınlığı ne geleceğin belirsizliği onları durdurabildi. Ne ayrılıklar eksiltti ne kavgalar tüketti. Birbirlerinin gözlerinde kayboldukça, dünyanın sınırlarını aşıyor; her sarılışta zamanı durduruyorlardı.

Doğukan'ın suskunluğunda yankılanan özlem, Doğa'nın kırılganlığında filizlenen cesaret...

Bu iki kalbin yürek oluşuna
son kez yakından şahit olmaya var mısınız?

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN'dan

Sevgilerimle...

ŞEHADET
MİLLET İÇİN 4

Parola

PAROLA YAYINLARI: 706
Roman: 260
Eser Adı: Şehadet - Millet İçin 4
Yazar: Tuğçe Aksal Karaoğlan
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-9011-49-5
1. Basım: 2025
© Tuğçe Aksal Karaoğlan 2025
© Parola Yayınları 2025
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET
MİLLET İÇİN 4

Ayışığı Kitaplığı

Parola

Severek ayrılan ve yüreğinde barışma umudu saklayanlara...

Ailesinden Kurşun Asker ve Balerin'e

Gelinim - Kenan Doğulu
Senle Ben - Sinan Güleryüz, Özge Özer
Galata - Sibel Can, Halil Sezai
Another Love - Tom Odell
Hasret - Sezen Aksu
Severek Ayrılanlar - Ayna
Yokmuş Senden Önce Sevenlerim - Çağan Şengül
Ölünce Sevemezsem Seni - Ayna
Ey Aşk - Sezen Aksu
Son Durağın - Kahraman Deniz
Until I Found You - Stephen Sanchez
Senin Gibisini Bulamam - Rafat Hasanlı
Kör Sevdam - Zeynep Bastık
Sana Geldim - Berk Baysal
Ben Yağmuru Bilirim - Pera
Goodbye My Love - AILEE
Aşk Koydum Adını - Pera
Aşk Nereden Nereye - Gripin
Ankara - Haluk Levent
İkinci Bahar - Sezen Aksu
Aşk Yok Olmaktır - Yıldız Tilbe
Gel Gör Beni Aşk Neyledi - Barış Akarsu
Die With A Smile - Lady Gaga, Bruno Mars

Uzunca süre sustum
Kelimeler küskündü, cümleler yersiz…
Zaman bile yoruldu benden
Her geçen gün biraz daha geri çekildi hayat.
Takvimler sadece boş yapraklardı,
Sensizliğe tarih biçemedi hiçbiri.

İçimde susturulmuş bir sen vardın,
Bağırmadan haykıran, susarken titreten…

Adını anmadan yaşamaya çalıştım yılları
Seni unutmak değil de
İzini silmeden yürümekti niyetim.
Ama yine de esen rüzgâr seni getiriyor sandım,
Kandım, yönümü kaybettim,
Ve her yağmur damlasına bir dua sığdırdım.

Şimdi buradasın.
En güzel imkansızım.

Seni sevmek, nefes almaktan öteydi
Sana kavuşmaksa bir hayattan fazla.
Sen bana cenneti bahşettin güzel kuğum
Sonsuzluğun sonum olsun

Ben artık yokluğunu değil
Varlığını yaşamak istiyorum.
Her saniyemde, her yanımla, hep içinde..

DOĞUKAN KARAHANLI

DOĞA

Gerçek sevgi sınandıkça güçlenirdi. Her engel, her sınav sevginin gücünü ve derinliğini kanıtlaması için bir fırsattı. Zorluklar sevginin yalnızca bir his değil, bir bağlılık, mücadele ve inanç olduğunu tekrar tekrar hatırlatırdı. Yalnızca sevginin dayanıklılığını değil, aynı zamanda iki kişi arasındaki saygı ve sadakati de sınardı. Bir fırtına sevgiyle inşa edilen köprüleri zorlarken, aynı zamanda o köprülerin ne kadar sağlam olduğunu da ortaya çıkarırdı. Dışarıdan bir tehdit gibi görünen her zorluk, aslında iki kişi arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu keşfetmesi için bir şanstı. Çünkü gerçek sevgi yalnızca güneşli günlerin değil, en karanlık fırtınaların da dostuydu.

Zorluklarla yüzleşmek yerine kaçmayı seçenler ayrılırlardı. Fakat birbirinin kaderi olan iki kişi için kaçış, bir kurtuluş gibi görünse de aslında mahkûmiyetin farklı bir yüzüydü. Ne geri dönebildiğin ne de ilerleyebildiğin... Bir tür durağanlık, belirsizlik ve sıkışmışlık hâline hapsolmaktı. İşte bu noktada sevginin gerçekliği insanı harekete geçiren yegâne kuvvetti. Her ne kadar ilerlemek imkânsız gibi görünse de sevginin gücü, o yerinde saymanın içindeki en küçük adımı bile bir başlangıç olarak görebilirdi. O adım yeniden inşa etmek için bir umut kıvılcımı taşıyabilirdi.

Geçmişe, hatalarıma ve içimde bir gölge gibi dolaşan pişmanlıklarıma rağmen bir adım atmıştım. Bu adım, yüzeyde küçük ve sıradan görünse de içimde kopan fırtınalar arasında cesaretin en saf hâliydi. Ufacıktı belki ama geleceğimize etkisi bir ayın üzerinde atılmış bir adım kadar büyük ve anlamlıydı. O adım tüm karanlıkların ortasında bir ışık gibi parlamış, bizi yeniden bir araya getiren ince bir köprü inşa etmişti. Her sözüm bir halat olacaktı ve tuttuğum anda köprüye bağlanıp güçlendirecekti. Bu köprüyü kurmak zordu ama üzerinden yürüyebilmek zorun da ötesinde cesaret ve inanç gerektiriyordu.

Karşısına çıktığım o gece yeni bir başlangıcın temeli gibi görünüyordu ama gerçekte o sadece bizim yeni masalımızın giriş cümlesiydi. Sevgi, güven ve bağlılıkla yazılacak yeni anıların ilk parçasıydı. Fakat bugünün anlamı, o geceden bile daha derindi. Çünkü bugün yalnızca geçmişle yüzleştiğimiz bir dönemin sonu değil, aynı zamanda geleceğe umutla baktığımız bir dönemin başlangıcıydı. Hatalarımın yarattığı mesafeyi onun yorgun ama vazgeçmeyen bakışlarını geride bırakma zamanıydı. Asıl savaşımız birbirimizi yeniden kazanma çabasıyla buraya kadar gelmişti ama bugün bu savaşın bittiği ve zaferimizin ilan edildiği gün olacaktı. Her şeyin en iyisi için üzerime düşeni yapmaya kararlıydım, evlilik teklifim küçük bir başlangıçtı belki ama büyük bir hikâyenin güçlü bir ilk adımıydı.

"Hah, geldi."

Doğukan'ın çalan telefonunun ısrarı yüzünden Kız Kulesi'nin önünde ikimiz de ayrı yönlere doğru dağılmak zorundaydık. Yapılması gereken işlerimiz vardı, zaman ise hızla akıp gidiyordu. Ama ayrılırken içimde bıraktığı buruk veda, Kız Kulesi'nin önünde dalgaların kıyıya vurduğu gibi sessiz ama derin bir yankıydı.

Ablamın gönderdiği konuma doğru ilerledim. Kuaförün kapısına yaklaştığımda içimdeki heyecanı bastırmaya çalışan garip bir his, her şeyin önüne geçti. O his, eski bir arkadaş gibi tanıdık

ama bir o kadar da yabancıydı. Huzursuz hissettirmişti. Gözlerim mekânın sade tabelasında gezindi, ellerim istemsizce çantamın kolunu sıkıca kavradı. Hayalini kurduğum bir anın eşiğindeydim. Yıllardır zihnimde yeniden ve yeniden yaşattığım, her detayını neredeyse kusursuz bir şekilde şekillendirdiğim o ana çok yakındım. Ancak her adımımda hayallerimdeki görüntülerle şimdi yaşadığım gerçekliğin birbirine uymadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım. Geçmişte kurduğum o pürüzsüz ve eksiksiz senaryoya kıyasla bu anın taşıdığı ağırlık ve hisler çok farklıydı. Benim için bu manzarayı tamamlaması gereken o küçük ama kritik parça yerinde değildi.

Saçlarım...

Sanki her bir teli hayallerimin merkeziydi. Kafamda tasarladığım her şey saçlarıma göre şekillenmişti ve şu andaki hâliyle benim burada işim yoktu. Tam arkamı dönüp eve dönmek üzereyken ablamın sesi duyuldu.

"Nerede kaldın Doğa ya?! Daha eve gidip hazırlık yapacağım."

Gecikmemin verdiği sitemle kapı eşiğinde bekleyen ablama doğru döndüm. Onun duruşu, sabırla dolu bir su bardağı gibiydi, taştı taşacaktı. Yüzünden yayılan ifade, sakinliğin sınırlarında dolaşıyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, sessiz ama oldukça güçlü bir şekilde beni süzüyordu. Belli ki beklemekten bunalmıştı, sıkılmıştı ama bir yandan da içindeki ablalık duygusu yüzünden hoşgörülü olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu.

"Gidelim o zaman."

Ona doğru bir adım attım. Yavaş ama kararlıydı bu adım, içimdeki küçük suçluluğu bir nebze olsun hafifletmek ister gibi. Ancak ağzımdan çıkan kelimeler bambaşka bir yöne hareket etti. O adımla örtüşmesi gereken uyum yerini aksi bir sese, aceleci ve neredeyse kontrolsüz bir tona bıraktı. Ablam gözüme sokmak istercesine derin bir nefes aldı. Ellerini çözerek hafifçe yana açtı ve sitem dolu ama bir o kadar da kararlı bir ses tonuyla, "Saçmalama

ve gel şuraya," dedi. Kendimi açıklamaya çalışacağım yerde, ağzımdan çıkanlar sanki sabrını daha da zorluyordu. Bakışlarındaki ifadede kırıntı kadar hoşgörüden eser kalmamıştı.

"Saçlarını evde yapmayacaksın."

Ses tonu bu kez biraz daha yumuşamıştı. Sözcükleri eski sitemkâr tonundan sıyrılmış, artık bir teselli ve yönlendirme dokusu taşıyordu. Ama ne olursa olsun, içinde hâlâ bir kesin kararlılık vardı, sözlerinin tartışmaya kapalı olduğunu hissettiriyordu. Öylesine netti ki herhangi bir direnişi kolayca bertaraf edebilirdi.

Ablam elini bana doğru uzattı. Bu basit hareket, aramızdaki kelimelerin ifade edemediği bir güven ve bağlılık taşıyordu. Parmaklarının kıvrımı bir daveti andırıyordu, aramızdaki birkaç adımlık mesafeye rağmen onun beni tutacağına olan inancı kusursuzdu. Bu mesafenin onun için hiçbir şey ifade etmediğini anlayabiliyordum. Çünkü ablam sadece fiziksel olarak yanımda olan biri değil, aynı zamanda eksik yönlerimi tamamlayan, tökezlediğimde beni kaldıran bir rehber gibiydi.

"Her şey çok güzel olacak."

Verdiği güvenceyle içimde dolaşan huzursuzluğun hafifçe çözülmeye başladığını hissettim. Sözlerindeki kesinlik, yüzündeki kararlılık ve elinin uzanışındaki güven, içimdeki karmaşayı bir süreliğine susturmuştu. Buna rağmen derinlerde bir yerde ağlama isteği, sessiz ama güçlü bir şekilde dalgalanıyordu. O yoğun duygu, sanki göğsümde bir düğüm oluşturmuştu ve çözülmek için sabırsızlanıyordu. Ama bu an, bu duyguya teslim olma zamanı değildi, derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Aldığım nefes, yüreğimde yükselen o düğümü hafifletmeye yetmese de onu bir süre daha bastırmak için bir savunmaydı.

"Gel fıstığım."

Ayaklarım sanki ağırlıkları bilerek taşır gibi ablama doğru çekilmeye başladı. Her adım ağır ama kararlıydı, yavaş bir ritimle ilerliyordum. Bu yavaşlık, dışarıdan bir tereddüt gibi görünebilirdi

ama içimdeki karmaşayı kontrol altında tutmak için bilinçsiz bir çaba gibiydi. Her adımda içimdeki duygular dalgalanıyor ama aynı zamanda hayallerime doğru çekildiğimi hissediyordum. Ablamın kararlı duruşu da benim kontrol edemediğim her şeyi sakinleştiren bir merkez gibi görünüyordu.

Elini tutmamla beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Sanki benim için başarması zor olan bir eşiği aşmışım ve onun gözünde bu önemli bir zafer olmuş gibi yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi. O an beni sadece teşvik etmekle kalmadığını, aynı zamanda bu anın heyecanını ve coşkusunu benimle birlikte yaşadığını fark ettim.

Beni tek kolunun altına alıp kuaför salonuna doğru yönlendirdi. Kuaför salonunun kapısından içeri adım atmamla ablamın güçlü ve kendinden emin sesi bütün mekânda yankılandı.

"Gelinimiz geldi!"

Bir anda salondaki diğer müşterilerin dikkatleri üzerime çevrildi. Hepsi başlarını kaldırıp bana baktığında kendimi bir sahnenin tam ortasında bulmuş gibi hissettim. Bu durum içimde küçük bir huzursuzluk dalgası yarattı; tüm o gözlerin üzerimde olması, alışık olmadığım bir yoğunluktu. Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim ve yerinde durmayan ellerimle bir şeyler yapmak ister gibi kıpırdandım.

"Hoş geldin Doğa."

Zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. İçimde bir fırtına koparken dışarıdan mümkün olduğunca sakin görünmeye çalışıyordum. Beni siyah deri bir koltuğa yönlendirirken ablama doğru baktım. Sarılmayı bırakmıştı ama eli hâlâ elimdeydi. Parmaklarının sıcaklığı içimdeki karmaşayı bir nebze olsun dindiriyor, bir güven hissi yayıyordu. Koltuğa oturana kadar elimi bırakmadı.

Oturdum ve derin bir nefes almaya çalıştım. Ablamın elinin yavaşça çözülüşü, üzerimde kalan gerginliği bir nebze daha hafifletmişti. O sırada arkamda koltuğumu düzelten adam, "Nasılsın?" diye sordu. Tonu yumuşaktı, sanki içten ve sakin bir notayla

konuşuyordu. Bana o an sorulabilecek en doğru şeyi sormuş gibiydi. Ne bir acele ne de bir baskı vardı sözlerinde, sanki gerçekten içimdeki karmaşaya ortak olmak ve o yükü biraz olsun almak istiyordu.

"Heyecanlıyım."

Bu gecikmiş bir itiraftı. Sesim titrek de olsa bu duygumu paylaşmak biraz olsun hafiflememi sağlamıştı. Adam hafifçe gülümsedi, dudaklarının kıvrımı sakin bir anlayış taşır gibi görünüyordu. "Olması gereken de bu." Bir anda içimde bir yerlere dokundu. Sanki heyecanımın, tedirginliğimin hatta biraz da korkumun doğru bir yerde olduğunu söylüyor ve bunları hissetmenin normal olduğunu hatırlatıyordu. Bu kısa cümle o an ihtiyacım olan teselliyi vermişti.

"Ne içersin?"

Dilimin damağımın kuruduğunu hissederken, "Su yeterli," dedim. Adam başını *tamam* anlamında salladı. Ardından ablama ne içeceğini sordu ve ikimizin siparişlerini de arkadaki çalışanlarına doğru söyledi. Ardından bana doğru döndü.

"Elbisen nasıl bir şey?"

"İnci beyazı saten bir elbise."

"Yakası nasıl?"

"Bir dakika," deyip çantama uzandım. Ellerim biraz telaşlıydı. Telefonumu çıkardım ve hemen galeriye girerek son fotoğrafı açtım. O an bugünü ölümsüzleştirmeyi unuttuğumuzu fark ettim. Kahretsin.

"Doğa?"

Ablamın kuşkulu sesiyle derin düşüncelerimden sıyrıldım. Ses tonu, sanki her zamanki o abla şefkati ile hafif bir sorgulamanın harmanlanmış bir hâli gibiydi. Kafamı ona doğru çevirdiğimde kaşlarının hafifçe çatılmış olduğunu fark ettim. O an ne yaptığımızı tam olarak hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Ardından dün gece

denediğim elbisenin fotoğrafını saçlarımı yapacak olan adama gösterdim.

"Kapalı ama hafif bir sırt dekoltesi var."

Sesimde elbisenin yarattığı zarafeti ifade etmeye çalışır bir ton vardı. Adam fotoğrafı dikkatle inceledi, gözlerini ekranın detaylarına odakladı. Sanki kafasının içinde saçlarımın şeklini belirliyordu. Yüzünde beliren hafif gülümseme, fotoğrafa duyduğu hayranlığı ya da hoş bir etkiyi yansıtıyordu.

"Çok yakışmış."

Bu iki basit kelime, o an bana anlık bir sıcaklık sağladı. "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ama içimde hâlâ bir yerlerde ince bir hüzün dolaşıyordu.

"Sen gelmeden önce ablanla biraz konuştuk. Sanırım kafanda bir model varmış."

Sesi yumuşak, içten ve bir o kadar da profesyoneldi; sakin bir iletişimle beni rahatlatmaya çalışıyordu. Gülümsedim ama bu gülümseme içimde taşıdığım o küçük burukluğun bir yansımasıydı. "Eskiden vardı," diye cevap verdim. O anda bakışlarım aynadan ablama kaydı. Bana bunu yapmamam gerektiğini belli eden bakışıyla sessizce beni uyarıyordu.

Bu konuşmanın tam ortasında adamın sorduğu bir soru beni kendi gerçekliğimle daha keskin bir şekilde yüzleştirdi. "Şu anda yapmamızı engelleyen şey ne?" dediğinde, ona cevap vermek yerine bakışlarımı aynaya çevirdim. Oradaki yansıma beni donuk bir şekilde karşıladı. Kısa saçlarım, geçmişteki hayallerime uzak düşen bir gerçeklikti. Ellerim yavaşça saçlarıma uzandı ve parmaklarım, saç tellerim arasında hafifçe dolaştı. O an içimde yükselen duyguların ağırlığı gözlerime dolmaya başladı. O kadar aşikârdı ki hissettiğim eksiklik, onu saklamak neredeyse imkânsızdı.

"O dönemler saçları beline geliyordu."

Geçmişin anılarına sıkışıp kalmış bir yanım ablamın bu kü-

çük detayıyla bile yeniden nefes almaya çalışıyordu. "Uzatabiliriz."

Ablamın umut dolu bakışları, aynadan bana ulaştı. Gözlerindeki o ince parıltı, beni yeniden düşünmeye ve bir karar vermeye zorlar gibiydi. "İster misin?" diye sordu. Sesi sakin ama bir o kadar da cesaretlendirici bir tona sahipti. Bu basit sorunun ağırlığı, içimde beklenmedik bir yankı oluşturdu. Bir an için kendimi, onun sorduğu bu soruyu içimde tekrar ederken buldum. İster miydim? Gerçekten ister miydim?

Bu sorunun cevabını bulmak kolay değildi çünkü aklımdaki tek şey Doğukan'dı. Onun ne istediğiydi. Doğukan istemedikten sonra benim istememin bir anlamı var mıydı? İçimde dönüp dolaşan bu düşünce, duygularımın önüne geçerek beni daha fazla sorgulamaya itti. Kendimi kandırır gibi kendi mutluluğumu ve hayallerimi hep onun mutluluğu üzerinden inşa etmeye çalışıyordum. Oysa şu an karşımda duran, bana yöneltilen bu soru, tüm ağırlığıyla yalnızca benim cevabımı bekliyordu.

Ablam bakışlarını gözlerimden ayırarak başını hafifçe eğdi. Gözleri bir an için başka bir şeye odaklandı. "Buraya ne oldu?" dedi, sesi hem merak hem de hafif bir şaşkınlık taşıyordu. Bakışları birkaç saat önce Doğukan'ın yüzüğü için kestiğim saç tutamının yerine kaydı. Derin bir nefes aldım. O an hissettiklerimi kelimelere dökmek kolay değildi ama sessiz kalmanın da bir faydası olmayacağını biliyordum. Yüzümde hafif bir tebessüm belirdi, bu tebessüm belki de yaptığım küçük fedakârlığın anlamını açıklamaya yetmeyecekti ama yine de söylemeliydim. "Gönül aldım," dedim. Sesimde bir teslimiyet, biraz da buruk bir huzur vardı.

"Ne?"

Bu iki kelime belki ablam için yeterince açıklayıcı değildi ama benim için o kadar çok şey ifade ediyordu ki...

"Sen mi kestin?"

Kuaför durum değerlendirmesi yapar gibi kestiğim saç tutamına dikkatlice bakıyordu. Sanki saçlarımın hikâyesini yüzeye çı-

karacak bir sırrı çözmeye çalışıyordu. Parmakları saçın uçlarında dolanırken, yüzündeki ifade hem bir merak hem de bir sorgulama barındırıyordu. Aramızda huzursuz hissettiğim bir sessizlik oluştu. Bu sessizliğin baskısıyla ne diyeceğimi bilemez bir hâlde dudaklarımın arasından aceleyle bir cümle çıktı.

"Şey... Sakız yapıştı, diğer saçlara sıçramasın diye kestim."

Sesim telaşlı bir itirafın tonuna karışmış, yalanımın zayıflığını örtmeye çalışıyordu. Ablam kuşkuyla yüzüme baktı. Kaşları hafifçe çatılmış, gözleri ise sözlerimde saklı olan boşlukları tek tek tarıyordu. Onun bu ifadeyle yüzüme bakması, içimdeki sahte cesareti bir anda sıyırıp aldı. Söylediğim yalana inanmadığı her hâlinden belliydi.

Bir an için bakışlarını kuaföre çevirdi, sonra tekrar bana döndü. Gözlerindeki bu sessiz sorgulama kelimelere dökülmeden beni kıpırdatamaz hâle getirdi. İçimde bir rahatlama ararken, söylediğim bu küçük yalanın ağırlığı giderek artıyor gibiydi. Kuaför ise hafifçe gülümsemeye çalışarak durumu daha fazla sorgulamaktan kaçınmayı tercih etti. Ama ablam yüzündeki o ifadesiyle bana, bu kadar zayıf bir bahaneyle kurtulamayacağımı açıkça hissettiriyordu.

"Tamam, hiçbir şey çözümsüz değildir. Çıtçıtlarla kapatırız. Şimdi gözlerini kapat ve hayalindeki saçı bana tarif et, bakalım elbisenle uyuyor mu?"

DOĞUKAN

Bazı anlar vardı ki sadece bir başlangıcı anlatmakla kalmaz, içinde sonsuzluğu da fısıldardı. Öylesine derin ve anlam doluydu ki zamanın akışını durdurur, sizi o anın içine hapsederdi. Hayatın telaşından uzaklaşır, zihninizdeki tüm karmaşayı susturur ve yalnızca o anın büyüsüne teslim olurdunuz. Bir nefes, bir bakış, bir kelime... Sanki bu küçücük detaylar bir araya gelir ve dünyanın anlamını yeniden şekillendirirdi. Bir saniye sonrasında sadece bir hatıra olmaktan çıkardı, aynı zamanda geleceğe dair bir vaat verirdi ve içinde barındırdığı sonsuzluk hissi, onu değerli kılan en büyük şeydi.

Tıpkı artık Kız Kulesi'nin hayatımdaki yerini özelleştirmesi gibi.

İlklerin kendine has bir büyüsü vardı. Doğa'nın evlilik teklifi de bu büyünün ta kendisiydi. Unutulmaz değildi yalnızca; bu, unutulmak istenmeyen bir andı. Çünkü öylesine alışılmadık, o kadar nadir bir andı ki sadece hafızama değil, tüm benliğime işlemişti. Bir fotoğraf karesine sığamayacak kadar derin, bir cümleyle ifade edilemeyecek kadar anlamlıydı.

Her şeyiyle o an; hikâyemizin kilit taşı olmuştu, geçmişin ve

geleceğin birbirine sıkıca bağlandığı bir düğüm gibiydi. O anın içinde her şey vardı. Geçmişin yükleri, hataları hatta kırılmış parçaları, geleceğin umudu, heyecanı ve o saf duyguları... Kendi içlerinde bir denge oluşturmuş gibi acıları eskisi gibi hissettirmiyordu.

Telefonun kesintisiz melodisi düşüncelerimi sert bir şekilde böldü. *Yine.* İçimde yükselen sinir dalgasını bastırmaya çalıştım ama bu çabam, bir duvarın önüne atılan ince bir perde gibiydi: etkisiz ve çaresiz. Her çalan zil sabrımın ince, narin iplerini birer birer koparıyordu. Daha da sinir bozucu olan ise bu sesin yalnızca dış dünyadan gelen bir uyarı değil, aynı zamanda içimdeki huzursuzluğu daha da derinleştiren bir yankıya dönüşmesiydi.

Sanki telefon ısrarıyla sadece dikkatimi çekmekle kalmıyor, aynı zamanda varlığını zorla dayatıyordu. Melodisi inatçı, neredeyse meydan okurcasına çalıyordu. "Ne var bu kadar önemli?" diye mırıldandım içimden ama mırıldanmamın bir çözüm getirmeyeceğini bilerek telefonu cebimden çıkardım.

Sabahın köründe kimseye haber vermeden evden çıkmamın bir geri dönüşü olacağını biliyordum ama bu en mutlu olduğum anda, sevdiğimle vedalaşmak için ayırdığım kısacık zamanda olmamalıydı.

Aygül'ün aradığını tahmin ettiğim için ekrana bakmadan açtım. Ben daha, "Alo?" diyemeden merak ve telaş karışımı bir ses kulağıma doldu.

"Abi, neredesin sen?"

Doğa'yı taksiye bindirdiğim yerden, adımlarımı ağır ağır atarak yürümeye başladım. Sokaklar hareketlenmeye başlamıştı. Hava sanki mutluluğuma eşlik edercesine dingin ve ılımandı. Gözlerim istemsizce ufukta parlayan Kız Kulesi'ne kayıyordu. Ardından da parmağımdaki yüzüğe... Doğa'nın gözlerindeki o ifade zihnimde tekrar beliriyordu, kelimelerle ifade edilmesi zor olan ama insanın ruhuna işleyen o bakışları içinde hem sevgiyi hem de birlikte yürünecek yolun cesaretini taşıyordu.

Mutluluğu tarif et deseler, şu anda yüzümde belirdiğini hissettiğim bu gülümsemeyi anlatırdım. Öylesine doğal, öylesine içtendi ki... Sanki içimdeki tüm duygular bu gülümsemede bir araya gelmişti; heyecan, huzur, minnettarlık... Tüm bunlar birleşmiş ve beni âdeta hafifleten bir mutluluk dalgasına dönüştürmüştü.

"Sana neresi lazım kardeşim?"

Aygül birkaç saniyelik sessizliğin ardından derin bir nefes aldı. Sanki içinde biriktirdiği sözcükleri dikkatlice seçmeye çalışıyor gibiydi. Telefonun diğer ucundan gelen hafif bir nefes alıp verme sesi, içimde sabırsız bir merak uyandırıyordu. Aramak için kocaya kaçan birinin sabırsızlığında olan kız, konuşmak için yüz görümlüğü istiyor gibiydi. "Konuşacak mısın artık?" diye çıkıştığımda kelimeleri seçmeyi bir kenara bıraktı.

"Barut fıçısı!"

Sesi beklenenden daha yüksek ve kesin bir tondaydı. Bu iki kelime hem içindeki öfkeyi hem de hâlâ dinmeyen bir endişeyi barındırıyordu. "Evde olmadığını görünce merak ettik." Bu sefer sesi biraz daha sakin fakat hâlâ bir açıklama bekleyen bir tavır taşıyordu. Ardından beklenmedik bir şekilde tonunu değiştirerek ekledi.

"Ama belli ki hata ettik."

Bu cümlede ince bir hayal kırıklığı ve belki de biraz alınmışlık vardı. Derin bir nefes aldım, ciğerlerime dolan havayla birlikte içimde birikmiş tüm gerginliği dışarı atmak ister gibiydim. "Doğa'ylaydım."

"Akşamı bekleyemediniz mi?"

"Sana hesap mı vereceğim?"

"Versen iyi olur."

Ses tonunda öyle bir sertlik vardı ki kelimelerinden çok, o tonun taşıdığı anlam beni etkiliyordu. Sözleri açık bir tehditten ziyade alt metninde saklı bir uyarı gibiydi. Yaptığım planı bozmayacağını bilmeme rağmen ima etmesi canımı sıkmıştı.

"Yoksa ne olur? Abine en mutlu gününde kazık mı atarsın?"

Aygül, söylediğim şeyin ardından aniden sessizleşti. Sanki kelimelerinin beni incitebileceğini düşünmemişti. O an, sessizliğin içinde, onun belki de kendi sözlerini sorguladığını hissettim. Aygül'ün doğasında böyle bir kendini ifade etme şekli vardı, çoğu zaman açık sözlülüğüyle bilinir ama bazen bu açık sözlülüğün ardında incitici bir gölge bırakabileceğini fark etmezdi. Söylediği şeyler onun için basit bir fikir beyanından ibaret olabilir ama benim için çok daha derin anlamlar taşıyabiliyordu.

"Ama böyle deyince de hiç zevki kalmadı ki."

Oyunu bozulmuş mızmız çocuk gibi nefesini telefonun ucuna doğru üfledi. Onu hayal etmek hafifçe gülümsememe neden oldu. "Neyse, sen vermesen de ben hesap vereyim," diyerek konuşmaya başladı. Geri planda duyduğum çelik kapı sesiyle dışarı çıktığını anladım.

"Annem takım elbiseni aşağıdaki terziye ütületmek için vermemi istedi. Eve gelmeden alırsın."

Alelacele yola çıktığım için yanıma hiçbir eşya alma fırsatı bulamamıştım. Ankara'da kıyafetlerimin olduğunu bilmenin rahatlığıyla annemden gerekli birkaç eşyamı istemiştim.

Aygül'ün merdivenden iniş adımları sokak sesine karıştı. "Oradan Kapalı Çarşı'ya geçip takı işini halledecekmiş. Diyor ki Doğa'nın zevkini abin bilir, benimle Özgür abinin dükkânında buluşsun." Ismarladığım yüzükleri almak için zaten oraya gideceğim için sorgulamadan, "Tamam," dedim ve vapur iskelesine doğru adımlarımı hızlandırdım.

"Ben de söylediğin yerden çiçeği alıp, istediğin dükkândan çikolataları yaptıracağım. Eğer vaktim kalırsa da izninle kuaföre gitmek istiyorum."

Az önceki tavrımı burnumdan getirmese olmazdı. Sitemli cümlelerine o görmese bile keyifli bir gülüş armağan ederken, "Geç kalma," diye uyardım. Aygül abartılı bir şaşkınlıkla, "Ne

haddime hünkârım," dedi. "Paşa gönlünüze göre tüm İstanbul'u durduracağım."

"Âlâ..."

"Şimdi izninizle huzurunuzdan çekiliyorum."

"Çekilebilirsin."

Onu kışkırtan cümlemle sert nefesini telefondan bile beni boğmak istercesine üfledi. "Seninle akşam görüşeceği-" derken tehditlerine karnım tok olduğu için telefonu yüzüne kapattım. Fakat bu sefer sinir olmak yerine gülümsüyordum.

DOĞA

Heyecan, insanın kalbinde hızla atan bir melodiydi; gerginlik ise bu melodiyi kontrol etmeye çalışırken yaşanan karmaşa.

Ruhuma çöreklenen bu iki hissin arasında savrulurken, kendi içimdeki çelişkiyi açıkça hissediyordum. Bir yanda büyük bir coşku, bir şeylerin olmasını sabırsızlıkla bekleyen bir kıpırtıya sahiptim. Diğer yanda ise belirsizliklerin verdiği hafif ürperti, her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmemekle gelen o tanıdık tedirginliğin hapsindeydim. İçimdeki bu çelişkiyi çözmek, bu karmaşayı yatıştırmak istiyordum. Fakat bu geceyi atlatmadan ne yaparsam yapayım, boşuna olduğunu da biliyordum.

"Doğa!"

Kuaförde hazırlıklarımız sandığımızdan da hızlı tamamlanmıştı. Herkesin bana farklı önerilerde bulunduğu o anlarda ne kadar ısrar ederlerse etsinler, saçlarıma postiş taktırmaya razı olmamıştım. Onların süslü, gösterişli fikirleri arasında kendi doğal tercihimi savunmanın bir meydan okuma olduğunu hissetmiştim. Geçmişime, belki de geleceğime... Sonunda saçlarımın doğal hâlini korumayı başarmıştım ve bu, sanki bir savaştan galip çıkmaktan farksızdı. Zaferin tadını çıkarırcasına, saçlarımı zarif bir sadelikle ensede toplanmış bir topuz yaptırmıştım.

"Allah aşkına, deli danalar gibi yürümeyi bırak artık!"

Balerinlerin zarafetini çağrıştıran bu topuz, elbisemin incelikle tasarlanmış sadeliğini tam anlamıyla tamamlıyordu. Bu masalın en önemli detayını oluşturmuştu sanki ne bir eksik ne de fazla. Makyaj konusunda da aynı yolu izlemiştim. Gösterişten uzak, doğal bir makyaj tercih etmiş ve yüzümdeki ifadeye zarif dokunuşlar eklemiştim. Her şeyin kendi doğallığında ve uyum içinde olması gerektiğine inanıyordum, bu tercihlerimle aynadaki yansımama her baktığımda doğru bir seçim yaptığımı hissediyordum.

"Başımı döndürmeye başladın! Yeter!"

Uğraşsız şeyler tercih ettiğim için hazırlıklarımız sandığımızdan çok daha hızlı tamamlanmıştı. Her şeyin bu kadar çabuk bitmesi, başlangıçta büyük bir rahatlık gibi gelse de aslında asıl zorlayıcı anların henüz başlamadığını biliyordum.

Eve adımımı atar atmaz, bu hislerim neredeyse doğrulanmış gibi olmuştu. Ablam çoktan hazırlıklarının başına dönmüş ve sabahki telaşına sanki hiç ara vermemiş gibi görünmüştü. Kollarını sıvamış, mutfağı âdeta bir savaş alanına çevirmişti. O kadar odaklıydı ki isteme işini söylediğinden daha fazla ciddiye aldığını belli etmişti sanki. Her adımı planlanmış gibi netti, elleri birbiri ardına yaptığı işleri sakin bir telaş içinde yerine getirmişti. Yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünerek bir adım atmaya yeltenmiştim fakat bu düşüncem fazla uzun sürmemişti. Ablam yardım teklifimi nazik ama kararlı bir şekilde geri çevirerek beni durdurmuştu. "Ben hallederim. Sen git hazırlan gelin hanım," demişti elindeki işten hiç taviz vermeden. Beni nazikçe kenara ittiğinde, bir anda boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim. O an, bir şeylerle meşgul olmanın insana verdiği rahatlıktan mahrum kalmış gibiydim.

"Biraz sakin olur musun artık?"

Bu boşluğun içinde, kendi içimde bir huzursuzluk büyümeye başlamıştı. Başka bir şey yapamayınca, hislerimle baş başa kalmak zorunda olduğumu anlamıştım ve bu duygu, o ana kadar fark et-

mediğim bir şekilde beni sıkıştırmaya başlamıştı. Yavaşça bugüne dair içimde biriken stresin farkına vardım. Sanki bir gün boyunca içime dolmuş ama fark edilmeden köşeye itilmiş bir duygu seli artık taşmak üzereydi. Annesi gelecekti. Aygül gelecekti. Bu iki isim zihnimde birbirine karışarak yankılanıyordu. Her biri geçmişten birer yankı gibi kulaklarımda çınlıyor, beni eski bir zamanın gölgelerine sürüklüyordu.

Bu insanlar beni en son bıraktıklarında... Saçları uzun, aklı havada, kalbini tamamen oğullarına adamış bir deli kızdım. Ama şimdi... Şimdi o eski hâlim çoktan geride kalmış, yaşanan tonla olayın izlerini bedenimde ve ruhumda taşır hâle gelmiştim. Gözlerimin altındaki hafif halkalar, kırılmış hayallerin ve kazanılmış savaşların hatırasını anlatıyordu. Saçlarımda beliren her bir kırık tel, o yılların kalıntısı gibiydi. Her biri, bugünün ağırlığını daha da arttırıyordu. Bu stresin bir çıkış yolu bulması gerekiyordu, aksi takdirde içimde bir yük gibi daha da büyüyüp beni tamamen ele geçirebilirdi.

"Çok gerginim."

İçimde kopan bu fırtına dışarıdan fazla belli olmasa da topuklu ayakkabılarımın odanın zemininde çıkardığı ritmik ses bir ipucu gibiydi. Adımlarımın her biri, içimde biriken stresi bastırmak için bilinçsiz bir çaba taşıyordu. Zihnim bu küçük mekanik rahatlamanın getirdiği geçici huzura tutunmaya çalışıyordu, bu belki de o an için elimdeki tek teselliydi.

Ablam ise her zamanki sakinliğiyle köşede duruyor, telaşımı görmezden geliyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Ama onun bu çabasında pek başarılı olmadığı açıktı, göz ucuyla beni izlediğini fark etmemek imkânsızdı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra, alaycı bir tonla konuştu. "Ben de... Şu an aşındırdığın halı da bunun fazlasıyla farkında, emin ol." Sözlerindeki ince mizah, içimdeki gerginliğe rağmen dikkatimi çekmeyi başardı. Kaçamak bir bakışla ona döndüm. Gerçekten haklıydı. Heyecanımı halıya

yansıttığımın, ritmik adımlarımın sadece beni değil, onu da rahatsız etmeye başladığının farkındaydım. Ancak bu farkındalık beni durdurmaya yetmiyordu.

Stresime başka bir çıkış yolu bulmak imkânsız gibiydi, bu yüzden ayakkabılarımın sert topuklarını zemine daha da bastırarak bu yoğunluğu dışa vurmayı sürdürdüm. Her adımda içimde kopan fırtınayı biraz olsun dizginlemenin yollarını arıyordum.

Sonunda içimdeki huzursuzluk daha fazla saklanamaz hâle geldi. "Abla, annesi gelecek," dedim, sesim bu kez daha kırılgan ve yükselmiş bir tondaydı. Bu basit cümleyle içimde biriken kaygıyı dile getirmeye çalışıyordum. Ama ablam, benimle aynı yoğunluğu paylaşmadığını belli eden o kayıtsız tavrını koruyordu.

"Normal olarak," dedi omuz silkerek. Sesi sakin, kelimeleri basitti. Ama bu basitlik, beni hem daha da geriyordu hem de içimde garip bir hayranlık uyandırıyordu. Bu kadar dingin kalmayı nasıl başarabiliyordu? Her şeye bire bir tanıklık etmişken, olabileceklerden hiç mi endişelenmiyordu? Ona bir şey söylemek istedim ama ağzımdan çıkacak kelimeler zihnimde toparlanamıyordu.

"Aygül'le senelerdir yüz yüze gelmedim," dedim, bu sefer sesimde açık bir keskinlik vardı. Sözlerim içimde bir süredir biriken o ağır endişelerin nihayet bir itirafı gibiydi. Onca zamandır zihnimde dolaşıp duran düşünceler ve karmaşık hisler, bu cümleyle bir anda su yüzüne çıkmıştı. Dudaklarımdan dökülen kelimeler bu yoğunluğun bir ifadesiydi, her biri tedirginliğimin bir parçasını taşıyordu.

"İyi ya, hasret giderirsiniz," diye karşılık verdi ablam, en ufak bir ciddiyet belirtisi göstermeden. Sesi sakin, ifadesi hafifti. Bu rahatlık, beni duygusal karmaşamın ortasında biraz daha yalnız hissetmeme neden oluyordu. Hissettiğim kaygının bir şekilde onun da gözlerinde yansımasını beklerken, karşılaştığım şey onun hafif alay dolu bir tavrı olmuştu. Ne yaparsam yapayım, onun bu umursamaz görünen tavrına yetişmek mümkün değildi. Derin bir iç çekişle sadece gözlerimi devirmekle yetindim.

"Annesi hiçbir şey bilmese de Aygül biliyor," dedim, kelimeler ağzımdan dökülürken içimde biriken sıkıntının ağırlığını biraz olsun hafifletmek istercesine. Bu cümle, düşündükçe daha da büyüyen karmaşık duygularımı ifade etmeye yönelik bir adımdı. "Belki detaylı bilmiyor ama biliyor," diye devam ettim, sesim içsel hesaplaşmamla birleşmiş bir tondaydı. Kelimelerim neredeyse kendi kendine akıyordu, sanki içimde taşan bu yoğunluk, bir şekilde yolunu buluyordu. Bu basit açıklamalar zihnimde bir yankı uyandırdı: Gerçeği bilen biriyle yüzleşmek ne kadar zor olabilirdi? Aygül'ün karşısına ilk çıktığımda ne yapmam gerekiyordu? Ne söyleyecektim? Gözlerine bakabilecek miydim?

"Yani?" dedi ablam, yüzüne yayılan hafif alaycı bir ifadeyle. Dudaklarının kenarındaki o kıvrım, sanki benim yaşadığım bu karmaşayı gereksiz yere büyüttüğümü ima ediyordu. Onun bu basit sorusu, içimdeki dalgalanmaları daha da büyütmüş gibiydi. Bu sorgulayan, umursamaz eda beni bir yandan daha fazla konuşmaya iterken, diğer yandan tamamen susturuyordu. O, basit bir gerçeklikten bahsediyordu; bense kendi zihnimde yoğun bir çatışmanın içindeydim.

"Yüzüne nasıl bakacağım?" diye sordum sonunda, içimdeki çaresizliği açıkça dile getirerek. Bu cümle, üzerimde biriken tüm yükün bir ifadesiydi. Onun karşısına nasıl çıkabilirdim, bunu gerçekten bilmiyordum.

"Doğukan'ın yüzüne nasıl bakıyorsan öyle."

Sakin, basit ve netti. Hem bir çözüm sunan hem de çaresizliğimi yeniden gözler önüne seren bir cümleydi. Onun soğukkanlı tavrı beni susturmuştu. Duyduğum bu cevabın ardından ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Gerçek bu kadar basitken, bu karmaşayı kendi içimde büyüten yalnızca bendim.

"Hadi otur biraz."

Ablamın her zamanki dingin ve kontrollü tavrıyla yanını işaret etti. Ancak onun söylediklerini dikkate almadım. İçimdeki

huzursuzluğun beni yönlendirdiği yere doğru ilerledim ve pencereye yaklaştım. Perdelerin ardından sokağa baktım. Yine hiçbir hareket yoktu. Neden yoktu? Doğukan her zaman dakik bir adamdı. Tam da şu anda zili çalmış olması gerekirdi. Acaba bir terslik mi olmuştu? Belki de gelmekten vazgeçmişlerdi. İçimden bu düşünceler geçerken, zihnim telaşla kendi cevaplarını üretmeye başladı. Gerçi vazgeçseler haber verirdi, değil mi? Elbette verirdi... ya da vermesi gerekirdi.

"Camdan baktığında daha hızlı gelmeyecekler Doğa," dedi ablam arkamdan seslenerek. Sesi hem beni hafifçe azarlıyor hem de gerginliğimi anlamaya çalışan bir ton taşıyordu. Haklıydı ama bu haklılık zihnimdeki karmaşayı yatıştırmaya yetmiyordu. Gelen giden olup olmadığını kontrol etme ihtiyacım, sanki içimdeki çaresizliği dizginlemek için bulduğum geçici bir yöntemdi. Son yarım saat içinde bunu defalarca yapmıştım. Ancak dışarının sessizliği, yalnızca içimdeki fırtınayı daha da belirgin hâle getiriyordu. Sokağın bu sakinliği, dışarıda her şey yolundaymış gibi görünen dünyanın aksine içimde esen huzursuz rüzgârları daha da yoğunlaştırıyordu.

"Fıstığım."

Bir anda yanı başımda beliren sese doğru döndüm. Ablamın hangi ara oturduğu yerden kalkıp yanıma geldiğini bilmiyordum. Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. Gerginlikten buz gibi olmuş tenime dokunarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarındaki şefkatle, "Doğukan seni affettiyse diğer her kim olursa olsun, düşüncesi önemli değil. Bunu fark ettiğin an rahatlayacaksın," dedi. Sözlerini sakince ama vurgulu bir şekilde söylemesi gerginlikle sıkışan göğsümde ufak bir rahatlık yaratmıştı. Ancak tam anlamıyla rahatlamam zaman alacaktı.

Tam o sırada kapı çaldı. Kalbimde bir anlık çarpıntı, heyecanıma eşlik eden o tanıdık titreşimle yerinden çıkacak gibi atıyordu. İçimde yükselen enerjiyi kontrol edemeyerek, "Geldiler!" diye

bağırdım. Kapıya doğru koşturdum, adımlarım hızlı ve kendinden emindi. Ellerimi kapı otomatına uzattığımda heyecandan hafifçe titrediğimi fark ettim.

Onlar yukarı çıkana kadar ayna karşısına geçip aceleyle saçımı başımı toparladım. Ellerim sanki yeterince düzgün görünmüyormuş gibi saçlarımın her bir telini tekrar tekrar düzeltiyordu. Kalbimse hızla çarpan ritmiyle beni tamamen ele geçirmişti. Sanki her an bayılacakmışım gibi hissediyordum, heyecandan kontrolümü kaybetmek üzereydim. Ayna karşısında kendimi toparlamaya çalışırken, ablamın bana yönelttiği bakışı fark ettim. Dikkatle izliyordu, gözlerinde biraz şaşkınlık ama bir o kadar da sevgi dolu bir mutluluk vardı. Bu ifade, o an içinde bulunduğum durumu çok iyi özetliyordu. "Kapıyı aç hadi," dedi sonunda, sakin ama sabırsız bir tonda. Onun bu uyarısıyla bir an duraksadım. Kapıya doğru gitmem gerektiğini biliyordum ama içimdeki huzursuzluk ayaklarımı geri çekiyordu.

"Çalmaları gerekmez mi?"

Ablam hafifçe kaşlarını kaldırarak, "Çaldılar ya Doğa," dedi. Bu cümlesiyle beni gerçekliğe döndürmeye çalışıyordu ama ben hâlâ harekete geçmekte zorlanıyordum. "Olsun, burayı da tıklatsınlar." Bu söylediklerim yalnızca kelimelerden ibaret değildi, aynı zamanda içimdeki gerginliğin ifadesiydi. Sanki yüzleşmem gereken şeyden birkaç dakika daha kaçarsam her şey yoluna girecekti. "Oldu olacak kapı açma parası iste," dedi sesiyle hafif bir alay tonunu harmanlayarak. Ablam gerginliğimin ciddiyetini fark etmiş ve bunu hafifletmek için durumumuzu şakaya vurmuştu.

"Aa... Çok mantıklı. İstesene abla."

Bu yanıtım, söylediklerini ciddiye alıyormuş gibi görünse de aslında aramızdaki bu hafif diyaloğun biraz daha devam etmesini istiyordum. Ablam gözlerini devirdi ve bir anlık suskunluğun ardından hafifçe gülümsedi. "O düğün günü olur." Ardından yüzündeki hafif gülümseme kaybolurken cümleleri biraz daha ciddileşti.

"Ne olsun istiyorsun? Seni almaktan vazgeçmelerini mi?"

Geçerler miydi? Bu ihtimali düşündükçe zihnimde bir fırtına yarattı. Ama bu fırtınanın ortasında bir şeyin farkına vardım. Onların çalacağı kapı, benim hayallerimin kapısıydı ve bu gerçeği ne kadar korkutucu bulsam da yüzleşmek zorundaydım.

Adım seslerinin giderek yaklaştığını duyduğum anda, kalbimdeki çarpıntı daha da hızlandı. Bu heyecanın beni yerimde tutamayacağını anlayarak hemen kapıya yöneldim. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Merdivenleri tırmanmayı bitiren ilk kişi Doğukan'dı. Ama gözlerim ona değil, kucağındaki günebakanlara takıldı. Güneş gibi ışıldayan sarılarıyla çiçekler sanki başka bir mevsimden getirilmiş gibiydi. Bu kadar canlı ve parlak bir rengi, bu mevsimde görmeye pek alışık değildim. İçimde beliren şaşkınlık ve hayranlıkla bakışlarımı çiçeklere kilitledim. Günebakanlar, âdeta bir güneş demeti gibiydi ve apartman holü onlar sayesinde ışıl ışıldı. Gözlerim Doğukan'a iliştiğinde giydiği siyah takımın üzerinde jilet gibi durduğunu fark ettim. Bu görünüşüyle tam bir damat gibi gözüküyordu. Hoş, zaten damattı. Çiçeklerin ışıltısı, onun kendinden emin duruşuyla kontrast oluşturuyor, yine de hoş bir ahenk yaratıyordu. Bu sahne, zihnimde hem onu hem de getirdiği çiçeklerin anlamını daha da büyütüyordu.

Onun o anki hâlini seyretmek, zihnimdeki karmaşıklığı bir anlığına durdurmuştu. Gözlerim çiçeklerden Doğukan'ın yüzüne kaydığında, bu küçük jestin ardındaki düşünceyi hissettim. Çiçekler sadece bir hediye değildi, içinde bulunduğumuz andaki duygusal yoğunluğu anlatan sessiz bir mesaj gibiydi.

O an içimde bir titreşim hissettim, sanki duygularım fiziksel bir hâl almıştı. Yüreğimden geçen yoğunluk, gözlerime taşan birkaç damla yaşla kendini gösterdi. Bu titreme, sadece onun varlığından değil, aynı zamanda o jestin derin anlamından da kaynaklanıyordu. Doğukan'ın gözleri bana kayarken, tüm bu yoğunluğu hissediyormuş gibi beni dikkatle süzüyor gibiydi. Bakışları, ince bir

hayranlık ve sıcak bir şefkat taşıyordu. Onun gözlerindeki bu hafif etki, gördüğü manzaradan hoşnut olduğu düşüncesini açıkça belli ediyordu. O bakışta hem geçmişe dair bir bağlantı hem de bu anın eşsizliği vardı.

"Hoş geldiniz," diye mırıldandım ama sesim olması gerekenden daha hafifti. Bir şey söylemek istediğim hâlde kelimeler boğazımda düğümlenmiş gibiydi. Sessizliğim uzayınca, ablam hemen araya girdi ve ortamın hafif gerilimini dağıttı.

"Hoş geldiniz. Buyurun lütfen."

Doğukan'ı sollayarak içeri giren Aygül, yüzünde beliren hafif bir tebessümle bana selam verdi. Ancak bu tebessüm öyle hızla gelişip kaybolmuştu ki içinde bir sıcaklık taşıyıp taşımadığını anlamam mümkün değildi. Gözlerimde beliren kısa bir şaşkınlıkla onu izlemeye devam ederken, adımları kesin bir kararlılıkla ablama yöneldi. Ona kırk yıllık dostuymuş gibi sarılması beni biraz afallattı. Bu yakınlık düşündürücüydü, birbirlerine olan samimiyetlerinde en ufak bir azalma olmamış mıydı yani?

Doğukan bu sahneye bir anlık duraksamayla tanıklık etti. Gözleri Aygül'e kayarken kaşları hafifçe seğirdi; yüzündeki ifade bu durum karşısındaki rahatsızlığını açıkça belli ediyordu. Bana yapılan bir saygısızlık olduğunu düşündüğü kesin gibiydi. Doğukan'ın bu hassasiyeti gözlerimde kısa bir süre belirse de o an onun düşünceleriyle ilgilenmek için zihnimde yer yoktu. Çünkü benim tek derdim, şu an kucağında hayalimi taşıyan adamdı.

"İyi akşamlar."

Bir anda görüşüme giren kadın, tüm tedirginliğimi geri getirmişti. Zihnimde bir anda oluşan soruların kaosu, yüzündeki ifadesizliğin yarattığı belirsizlikle birleşmişti. Yüzünden aklından geçenleri okumak ne kadar zorsa, bu durumu kabullenmek de bir o kadar zorlaşıyordu. Gözleri ve duruşu, sanki hiçbir şey söylemeden konuşuyordu ama kelimeler yerine sessizlik hâkimdi. O kadar mimiksizdi ki ona yaklaşmak ve anlamaya çalışmak bile korkutucu

hâle gelmişti. Yine de saygıda kusur etmemek için öpmek adına hareketlendim. Zihnimdeki tereddütlere rağmen adımımı attım ve ona doğru eğildim. Şaşırtıcı bir şekilde beni terslemedi. Ancak bu anın içinde eskisi kadar sıcak hissedememiştim.

Gülsüm teyze dikkatini benim üzerimden çekip ablama yöneltirken, duruşu onunla çok daha rahat bir ilişki kurduğunu belli ediyordu. O sırada Doğukan içeri girdi. Onun varlığı, ortamın atmosferini değiştirircesine dikkatimi tamamen üzerine çekti. Ellerindeki çiçeklerle bana doğru ilerledi ve bir an gözlerini bana çevirdi. Elindeki çiçekleri bana uzattı ve yalnızca benim duyabileceğim şekilde kulağıma, "Selam Balerin," diye fısıldadı. Sesi yumuşak bir melodi gibi zihnimde yankılandı ve istemsizce gülümsedim. Abartmamak için yanağımın içini dişledim. İçimdeki tüm tedirginliği bir anlığına unutturmuştu.

"Senin güzelliğin kavramların yetersiz kaldığı yerde başlıyor, kelimeler ne denli zengin olursa olsun, şu andaki seni tanımlamaya yetmiyor güzel kuğum."

Fısıltısını bitirmek için kulağım ve yanağım arasında bir yerde oyalandı. Ardından yanaklarıma kokumu içine çekerek kısa iki öpücük bıraktı. Uzaklaşırken de herkesin duyabileceği şekilde, "Hoş bulduk," dedi. Tıpkı seneler önce geldiği ilk gün gibi...

Kalbim delirmek üzereydi. Sadece, "Selam Kurşun Asker," diye karşılık verdim, kelimelerim neredeyse kendi kendine dökülmüştü. Uzattığı çiçeği tutarken ellerimiz birbirine değdi. Bu ufak temas, içimdeki özlemle dolup taşan bir anı yarattı. Ellerimizin yalnızca saniyeler süren kısa bir süreliğine birbirine değmesi bile içimdeki hislerin yoğunluğunu arttırmaya yetmişti. Kalbimde beliren özlem ve sıcaklık, sanki çevremdeki her şeyi bir an için durdurmuş gibiydi. O ufak temasın yankısı, kalbimin derinliklerinde uzun süre yankılanacak gibi hissediliyordu.

"Lütfen salona buyurun."

Ablamın uyarısıyla derin bir iç çektim. O anda, ne zamandır

bana baktığını fark etmediğim bakışlarını üzerimde hissettim. Sanki bir anne edasıyla, sessiz bir otoriteyle bana doğru mesajını iletmekteydi. Gözleriyle mutfağa gitmemi işaret ederken, o sakin ve kararlı duruşuyla beni yönlendiriyordu. Kahveye bu kadar hızlı mı geçecektik? Bir an için düşündüm. Bekleyecek neyimiz vardı ki?

Tekrar Doğukan'a döndüğümde gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. "Tuzlu mu istersin, tatlı mı?" Sesime eklediğim hafif oyunbazlığa karşılık yüzünde belirgin bir tebessüm belirdi. Bu gülümseme, onun alışıldık zarafetiyle birleşerek daha anlamlı bir hâl alıyordu.

"Senin elinde zehir bile şifaya dönüşür. Ben cefana da sefana da talip olmak için geldim avukat hanım."

Böyle bir cevap vereceğini tahmin etmeme rağmen kalbim hazırlıksız yakalanmıştı. "Birazdan görüşürüz," dedim ve ona son bir kez bakarak mutfağa yöneldim. Başını bir kez *tamam* anlamında salladı. Doğukan salona doğru ilerlerken, ben ne yapacağımı tam olarak bilmemekle birlikte mutfağa girdim.

DOĞUKAN

İşte buradaydım.

Yıllar önce bu kapıdan girişlerim zihnimde hoş anılar canlandırmıyordu. Çünkü hepsi bir ayrılığa bağlanıyordu, konuşulmamış sözlerin ve yarım kalmış hikâyelerin izi hâlâ buradaydı.

Duvarların arasına saklanan anılar, zamanın sert tokadına rağmen hâlâ tazeydi. Duygularımın yankısı, boş salonun sessizliğin içinde kaybolmuyordu, aksine her köşe bu yankıları alıp bana geri gönderiyordu. Titreşimleri bile hissediliyordu sanki, eski bir şarkının uzaklardan yankılanan melankolik ezgisi gibi ince ince

içime işliyordu. Belki de buraya gelirken terk edilen tüm o ezgilerden kurtulduğumu ummuştum ama şimdi anlıyordum ki o ezgi hep benimleydi.

Şu an burada, bu salonda olmak yılların getirdiği ağırlığı hissetmekten öteydi. Sanki bir kısır döngüyü kırmak, geçmişin izlerini silmek için buradaydım. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer ayrılığın soğuk nefesi değil, sonsuza kadar birlikte olmanın sıcaklığı sardı içimi. Bu salona bir daha adım atmamın imkânsız olduğunu düşündüğüm o eski anların aksine şimdi buradaydım ve bu, her şeyin başlangıcı olacaktı.

"Tekrar hoş geldiniz."

Merve'nin sesi düşüncelerimin sisini dağıtarak beni şimdiye geri çekti. Gözlerim dalgınlığımın gölgesinden kurtulup onun yüzüne odaklandığında, sesindeki ince titremeyi fark ettim. Heyecanlıydı ve gergin. "Hoş bulduk," diyen annem, salonun köşesindeki tekli berjere yavaşça oturdu. Kumaşın hafifçe gıcırdayan sesi, odanın sessizliğiyle yankılandı. O an, onun hareketlerindeki yorgunluk beni derinden etkiledi.

Dün geceden beri oldukça sessizdi, bu sessizliğin altında yatan sebepleri çözmeye çalışırken kendimi bir düğümün içinde buluyordum. Doğa'yı kucaklayışı, yüzündeki duyguları maskeleyen bir perde gibiydi. Beni kırmamak için mi yoksa kendi içindeki bir fırtınayı bastırmaya çalıştığı için mi böyle davrandığını bir türlü anlayamıyordum. Yine de söylediklerimi dikkate aldığını hissediyordum. Onun sessizliği bir uzaklaşma değil, aksine bir tür içe dönüştü. Kelimelerle ifade edemediği bir şeyler vardı ve ben bunu onun bakışlarından okuyabiliyordum. Doğa ise bu sevgi dolu sarılışın içinde huzur bulmuş gibi görünmüştü, kollarını anneme dolarken gülümsemesindeki masumiyet holün soğuk havasını bir nebze olsun yumuşatmıştı.

Aygül'ün yanındaki yerimi aldım. Koltuk sanki onun oturduğu tarafa doğru hafifçe çökerek ağırlığını paylaşıyordu. Ona kızgın-

dım, bu duyguyu içimde bastırmaya çalışsam da yüzümdeki hafif sertlik bunu açıkça ele veriyordu. Gözleri bir an bana kaydı, sonra çabucak başka bir noktaya odaklandı. Sessizlik odanın içinde usulca dolaşıyor, sözlere dökülemeyen gerilimle doluyordu. Annem bile her şeyi tolere edecek adımlar atarken, Aygül'ün bariz bir şekilde içindeki duyguları belli ediyor olması beni daha da öfkelendiriyordu.

"Nasılsınız Gülsüm Hanım?"

Merve'nin kapı önündeki o ilk tanışmada ismini öğrenir öğrenmez sergilediği duruş, açıkça bir ciddiyet ve olgunluk taşıyordu. Ses tonundaki sakinlik gözlerindeki kararlılıkla birleştiğinde, onun âdeta kardeşinin ebeveynliğini üstlenmiş gibi davrandığı hissine kapıldım. Kibar bir mesafeyle konuşuyor hem kendi sınırlarını koruyor hem de karşısındaki kadına olan saygısını ifade ediyordu.

"Çok teşekkür ederim Merveciğim. Sen nasılsın?"

Annemin cümlesindeki yumuşaklık ve ses tonundaki sıcaklık, ortamın üzerindeki resmiyet perdesini aralamak isteyen bir çabanın yansımasıydı. Gözlerinde kısa bir süreliğine beliren gülümseme, ortamdaki gerginliği çözmek için atılmış ince bir adımdı. O an annemin ellerinin hafifçe birbirine kenetlendiğini fark ettim, bu onun sıkça yaptığı bir jestti, özellikle de duygusal bir denge kurmak istediğinde.

Merve annemin bu hamlesini fark etmiş gibi bakışlarını yere indirdi, ardından yüzüne kısa bir tebessüm yerleşti. İçtenlikle mi yoksa nezaketen mi olduğu tam çözülemeyen bu hareketi bir anlığına ortamı yumuşatmış gibi görünse de altındaki duygusal dinamikler hâlâ belirsizliğini koruyordu. Gözleri anneme dönmeden önce kısa bir süre benim üzerimde oyalandı. O an zaman durmuş gibiydi. Bakışları yüzeyde sessiz bir durgunluk gibi görünüyordu ama altında bir fırtına taşıyordu. İçindeki karmaşayı kelimelere dökmek mümkün değildi; yalnızca gözlerinde yankılanan duyguların yoğunluğu

hissediliyordu. Öfke, kırgınlık, belki bir parça hüzün ve derin bir sorgulama... Bunların her biri tek bir bakışa sığmıştı.

Hangi birine odaklanmam gerektiğini çözememiştim. Sanki bir palet dolusu renk önümde serilmişti ama hangisini seçsem diğerlerinin gölgesinde kaybolacakmış gibi hissediyordum. Bakışlarında gizli olan o katmanlar, benim içimde de bir yankı uyandırıyordu. Hem anlamaya çalışıyor hem de uzak durmaya çalışıyordum. Her duygunun üzerimde bıraktığı etki, sessizce üzerime çöküyordu.

Bana bu kadar kısa bir süre bakmasına rağmen o an bir ömür kadar uzun gelmişti. İçinde saklı olan sorular ve belirsizlikler benim kendi içimde taşıdığım duyguları uyandırıyor, fark etmeden geçmişin izlerini birer birer önüme seriyordu. Sonunda gözleri anneme döndüğünde sessizlik hâlâ odanın içine hükmediyordu.

"Yorgunluğumu saymazsak iyiyim. Bahsettiler mi bilmiyorum ama işim dolayısıyla yurt dışına taşınıyorum. Birkaç gündür onun koşuşturmasındayım." Sesindeki hafif çatallanma, bu taşınmanın getirdiği yükü açıkça hissettiriyordu. Annem başını yavaşça sallayarak, "Endüstri ürünleri tasarımcısıydın, değil mi?" diye sordu. Sanki bu soruyla bir tür destek ve bağlantı kurmayı amaçlıyordu. Merve derin bir nefes aldıktan sonra başıyla onayladı. "Sizin de mimar olduğunuzu duydum," dedi kibar ama mesafeli bir ses tonuyla. Gözlerindeki ifadede bir yandan nezaket, diğer yandan kendi duygusal karmaşasını gizleme çabası hissediliyordu. Annem bu kez yüzünde daha belirgin bir gülümsemeyle cevap verdi. Mimar olduğunu söylemek, sanki onu her zaman gururlandıran bir noktaya dokunmuştu. "Ah, evet," dedi içten bir ifadeyle. Sesinin sıcaklığı bir süre odanın içindeki gerilimi yumuşattı. Muhabbet ne zaman mesleğine gelse, annemin bakışlarında bir ışıltı olurdu. Bu ışıltı sadece mesleğine duyduğu bağlılıktan değil, aynı zamanda yaptığı işin arkasındaki hikâyelerden de kaynaklanıyordu.

Merve'nin bakışları kısa bir süre anneme odaklandı. İçtenliğin

yayıldığını fark etmiş olmalıydı. Yine de yüzündeki hafif gerginlik kaybolmamıştı. "Bir bakıma meslektaş sayılırız o zaman," dedi bir anlığına rahatlamış gibi. İkisinin de tasarımla ilgilenmesinden kaynaklı bu cümleyi kurmuştu. Annem sözsüz bir destek sunar gibi hafif bir baş sallamasıyla onu onayladı.

"Ne zaman yolculuk?"

"Birkaç güne inşallah."

"Bizim oğlan elini bu yüzden çabuk tutmuş desene," deyip yüzünde ince bir tebessümle konuştu. Sesi hem hafif bir şaka hem de içinde saklı bir ciddiyet taşıyordu. Gözlerindeki kıvılcım bu durumu hafifletmek ister gibiydi ama sözlerinin altındaki derin anlamı anlamak için fazla uzağa gitmeye gerek yoktu.

"Kusura bakmayın. Büyüklerimizle gelmeyi çok isterdik ama apar topar olunca haber veremedik. Büyük ihtimal bundan dolayı sağlam bir azar işiteceğiz ama," derken annemin sesi bir yandan açıklama yaparken, diğer yandan hafif bir suçluluk tonuyla titreşti. Bu sırada bana çevirdiği bakışlar âdeta bir suçlama içeriyordu, *büyükbabanın söyleyeceklerinden sen sorumlusun, sen dinleyeceksin* der gibiydi. Gözleriyle verdiği bu mesaj, suratındaki sakin ifadenin altında beliren ince bir gerilimle örtülüydü.

O an bu bakış beni biraz rahatsız etse de yine de durumu yumuşatmak için pek bir şey yapamadım. Annemin duruşunda, geleneklere olan bağlılığını ve aynı zamanda bu durumun getirdiği zorluğu nasıl dengelemeye çalıştığını görmek mümkündü. Yine de büyükbabanın tepkisinin gölgesi şimdiden odanın içinde geziniyor gibiydi, sessiz ama fark edilir bir şekilde bizi azarlıyordu.

"Siz geldiniz ya, bizim için yeter."

Merve ve annem kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ses tonlarında görünüşte sıradan bir sohbetin içinde gizlenmiş, bastırılmış duyguların izleri vardı. Annem dikkatle seçilmiş kelimelerle konuşuyordu, cümleleri sınırları belirlenmiş bir alanda ilerleyen bir nehir gibiydi. Aile konularına özellikle girmemeye

özen gösteriyordu. Bunu, konuyu yumuşatmanın ya da sessiz bir anlaşma yapmanın bir yolu olarak seçmiş gibiydi.

Merve ise duruşuyla çok daha farklı bir tablo çiziyordu. Omuzları dik, yüzü sakin ama sert bir ifadeye bürünmüştü. Konuşmaları, mesafeli bir nezaketle kabul ediyor ama ötesine geçmiyordu. Onun içindeki sessizlik, odaya yayılan ama kimsenin açıkça ifade edemediği bir duygunun yükünü taşıyordu. Aile meseleleri açılacak olursa, tüm dünyayı dışarıda tutmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Gözlerinde derinlere kök salmış bir kararlılık vardı, sanki bu konuda asla ödün vermeyeceğine dair bir yeminden doğmuştu.

Sanki onun için de annesi çoktan bitmişti.

"Ben Doğa'ya yardım edeyim."

Aygül'ün yanımdan kalkmasıyla içimde bir huzursuzluk dalgası yükseldi. Kaşlarımı istemsizce çattım; bu hareket, hislerimin dışa vurumu olmuştu. Onun gidişi, Doğa'nın üzerinde gereksiz bir baskı kurmasından duyduğum endişeyi tetiklemişti. Kendi hâlimde kalmaya çalışsam da içimden geçen düşünceler beni bir anlığına ele geçirdi.

Umarım orada Doğa'nın canını sıkacak bir şey yapmazdı. Aygül'ün bazen farkında olmadan söylediği sert bir söz ya da yaptığı bir hareket, Doğa'nın hassas kalbinde derin bir iz bırakabilirdi. Gözlerim onun gittiği yönü takip ederken, dudaklarımın kenarına yerleşen hafif bir gerginlik bunu ele veriyordu.

Bir anlığına ayağa kalkmayı ve arkasından gidip olanları kontrol etmeyi düşündüm ama sonra bu hareketin daha büyük bir gerginliğe neden olabileceğini fark ederek yerimde kaldım. O an içimde müdahale etme isteğiyle duruma hâkim olma çabası arasında gidip gelen ince bir savaş vardı ve kontrolü kaybetmemek adına zihnimi annemlerin sohbetiyle oyalamaya çalıştım.

DOĞA

Kalbim sanki bir güvercin kafesine dönüşmüş, sürekli çırpınan kanatların telaşıyla dolmuştu. Kahve yapmak gibi basit bir görev bile bu anın üzerindeki ağırlıkla daha önemli ve daha stresli bir hâle gelmişti. İlk seferde köpüksüz bir kahve yapmak, belki normalde göz ardı edeceğim bir detaydı. Ama o an, hatanın büyüklüğü koca bir dağa dönüşmüştü. Köpüksüz kahveyi dökerken, cezvenin boşalan ağırlığıyla birlikte içimde biriken hayal kırıklığını da akıttığımı hissetmiştim. İkinci denemem de aynı akıbeti paylaşmıştı. İstediğim pürüzsüz, köpükle taçlanmış kahveyi elde edememek beni içimdeki karmaşanın küçük bir yansımasıyla yüzleşmeye zorladı.

"Allah'ın hakkı üçtür," dedim kendi kendime. Bu bir teselli ya da belki de kendime bir meydan okumaydı. Son denememe odaklanırken ellerimdeki titreme artık saklanamaz hâle gelmişti. Kahve fincanını tutarken, parmaklarımın titrek dansı âdeta üzerimdeki baskının sessiz bir diliydi. Sanki o kahveyi doğru yapmak, her şeyin yoluna girmesi için bir anahtar gibiydi. O anın kokusu bile değişmişti; kahve tanelerinin aroması mutfağı sararken, içimdeki karmaşa ile bir uyum içinde havada asılı kalıyordu.

"Müsaade var mı?"

Tanıdık bir ayak sesi, mutfak kapısının eşiğinde belirirken kulaklarımı dolduran sessizliği böldü. Tüm dikkatimi cezveye odaklamışken, o an yalnızca bir onay mırıltısı çıkarmayı başarabilmiştim. Kelimeler ağzımdan dökülürse, kontrolümün gevşeyeceğine ve yine kahve-su oranını mahvedeceğime dair içimde saçma bir inanç vardı.

Aygül adımlarını sessiz bir zarafetle bana doğru yöneltti. Yüzündeki ifadeyi görmeden sadece varlığını hissederek bile yılların ağırlığı ve paylaşılan anıların gölgesi üzerimize düşmüştü. Yanıma

yaklaştığında, sesi bir yaprak gibi hafif ve yumuşak ama bir o kadar da anlam yüklüydü.

"Yardım etmemi ister misin?"

Bu basit soru, o ana kadar içimde bastırılmış olan duyguları harekete geçirdi. Onca yılın ardından yalnız kaldığımız ilk an buydu ve hiçbir zaman böyle bir karmaşanın içinde olacağımızı hayal etmemiştim. Aygül'ün sesi geçmişten gelen bir çağrıyı taşıyordu; bir yandan sıcak ve güven verici, bir yandan da uzun yıllar boyunca biriken, hiç konuşulmayan kelimelerin sessiz yankısına sahipti.

Aygül'ün eli, hafifçe benim elimden cezveye doğru uzandı. Yardımı kabul etme ya da reddetme kararı, yüzeyde basit bir şey gibi görünse de içimde kırılgan dengelerin o anda sallantıya uğradığını hissediyordum.

"Benim yapmam lazım."

"Senin yaptığını söyleriz."

Aygül cam cezveyi ellerimden yumuşak ama kararlı bir şekilde aldı. Sözlerindeki rahatlık, benim içimde bir düğüm gibi duran karışık hislere karşı bir tezat oluşturuyordu. Minnettar mı olmalıydım yoksa en basit bir görevde bile aciz görünmenin verdiği utancı mı hissetmeliydim?

Aygül aynı dingin ve ölçülü tonda, "Kaç bardaklık su koydun?" diye sordu. Gözlerimi çekinerek kaldırıp, "Dört," dedim. Sesim hem savunmasız bir çocuğunki kadar düşük hem de savunmaya hazır bir avukat tonu taşıyordu. Aygül hiçbir şey söylemeden cezveyi hafifçe eğerek içindeki suyun büyük kısmını lavaboya döktü.

O an ne düşündüğünü anlama ihtiyacıyla yüzüne baktım. Köpüklü kahvenin sırrı az suyla yapılmasından mı geçiyordu? Ama bu şekilde dört fincan kahve hazırlanana kadar ilk fincan soğumaz mıydı?

"Önce seni sakinleştirelim."

Aygül bana doğru attığı kaçamak bakışla düşüncelerimi okumuş gibiydi ya da yaydığım stresi yakından daha fazla hissetmişti. "Geç otur hadi sen." Sanki bu teklifi bekliyormuşum gibi söylediğini ikiletmeden sandalyeye oturdum. "Şeker nere- Hah, tamam." Aygül tezgâhın üzerinde duran baharatlıkları kendine doğru çekti. Hareketleri hep bu kadar net ve kendinden emin olmuştu, bu özelliklerini hayranlıkla mı yoksa kıskançlıkla mı karşıladığımı hâlâ bilemiyordum.

Elini kahve kavanozuna uzattığında, "Bu arada sormadan edemeyeceğim," diyerek başını hafifçe bana doğru çevirdi. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerini esir eden merak hafif bir alay kıvılcımıyla parlıyordu. "Kahve makinesi varken neden cezve?" diye sordu ve ardından sanki bu sorunun ağırlığını hafifletmek istercesine göz kırptı.

Yavaş bir nefes alarak omuzlarımı gelişigüzel bir hareketle silktim. Umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyordum ama içimdeki karmaşa bu basit hareketin ardına saklanamıyordu. "Âdet böyle değil mi?" Cümleyi pekiştirecek başka kelimeler zihnimde dolaşıyordu ama ne onları söyleme cesareti bulabildim ne de bu sessizliği daha fazla bozmak istedim. Aygül'ün ağzından dökülmeyen cümleler ise benim tam tersim bir etkiye sahipti.

"Sanki her âdete uyuyormuşuz gibi..."

Bunu duyacağımdan çekinmediğini gösteren bir ses tonuyla söylemişti. Cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Babaevinde değildim artık. Başımda ne babam vardı ne de annem. Onların korumasının hafif ağırlığı bile şimdi düşündüğümden çok daha fazla aranan bir boşluk bırakmıştı geride. Bu an, alışılmış düzenin dışında, âdeta damdan düşer gibi hayatıma sızan bir isteme töreninin hazırlığıydı.

Aygül cezveyi ocağa koyarken hareketlerinde bir ciddiyet vardı. Kendi bildik yöntemleriyle kahvenin başına geçmiş, her zamanki gibi ne yaptığını bilen bir duruş sergiliyordu. "Başka yapacağın

âdetler var mı?" diye sordu, sesinde merakla karışık bir sıcaklık hissediliyordu. Kaşlarımı sorgular bir ifadeyle çatarken, "Ne gibi?" dedim.

"Abimin kahvesine tuz atmak gibi mesela."

Ah, doğru... Bu da âdettendi. Fakat bizim oralarda hâlâ klişe amacına evrilmemişti. Başımı yavaşça *hayır* anlamında salladım. Aygül'ün kaşları hafifçe kalktı, sanki zihnindeki merak giderek büyüyordu. Bir an duraksadım, kahve ve tuz olayının çıkış noktasını gerçekten bilip bilmediğini anlamaya çalışan bir ifadeyle yüzüne baktım. Bilmiyor gibi duruyordu.

"Bizim oralarda kahvenin içine tuz koymak, gelinin damadı istemediği anlamına gelir."

Aygül'ün yüzünde beliren şaşkın ifade, bu bilginin onun için tamamen yeni olduğunu açıkça ortaya koydu. Kaşlarını çatarak hafifçe gülümsedi, sanki bu ilginç geleneği zihninde tartıyormuş gibi görünüyordu.

"Bizim oralarda da damadın gelini isteyip istemediği, nazını da kahrını da ne kadar çekeceği bu şekilde ölçülür."

Sözlerindeki açıklık ve rahatlık beni şaşırtmadı, Aygül her zaman farklı bakış açılarını doğal bir sıcaklıkla karşılayan biriydi. Aygül'ün sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. Tuzlu bir kahvenin söylediği şeyleri kanıtlamasına artık hiç ihtiyacımız yoktu.

"Bence abin bu sınavı çoktan geçti."

Aygül'ün gözleri, derin bir anlam taşıyan bakışıyla birkaç saniyeliğine benimkilere kenetlendi. O bakışta, sessiz bir konuşmanın yankısını hissettim. Sanki söyleyemediğimiz her şey o anda saklanmıştı, hiçbir kelimeye ihtiyaç duymadan birbirimizi anladığımızı fark ettim. Ardından önüne döndü ve kahveyle ilgilenmeye devam etti. İç çekişim sıkıntının müziği gibi odanın sessizliğinde yankılanırken, farkında olmadan parmaklarımı oynatmaya başladım. Hareketlerim bir ritimden yoksundu, sanki içimdeki huzursuzluğu avuçlarımda taşımaya çalışıyordum.

Zaman cezvenin fokurdamaları arasında ağır ağır ilerledi. Bir süre sonra Aygül masanın üzerindeki gösterişli günebakan buketimin yanına bol köpüklü bir kahve ve bir bardak su yerleştirildi. Kahvenin yüzeyindeki köpükler, kıskandıracak kadar çoktu. Teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda, Aygül'ün çoktan diğer fincanları hazırlamaya koyulmuş olduğunu fark ettim.

Kendimi bu sıradan anın sunduğu sakinliğe bırakmayı dilerken fincana doğru uzandım. Yaşadığım duygulara ufak bir mola vermekten kimseye zarar gelmezdi. Kahveden aldığım ilk yudumda, damağımı kavuran keskin tat beni bir an sarsmıştı. Eğer o anda kendime hâkim olmasaydım, kahveyi püskürtmek kaçınılmaz olurdu. Bu kahve haddinden fazla tuzluydu, öyle ki tat bütün ağzımı ele geçirmiş, düşüncelerimi bile bir süreliğine susturmuştu. Zehir gibiydi. İnsanın tansiyonunu yerinden oynatırdı. Şeker ve tuzun yerini mi karıştırmıştı?

Tam bu noktada onu uyarmak isterken bakışlarının çoktan bana çevrildiğini fark ettim ve yüzünde hafifçe beliren o anlamlı ifadeyle sessiz bir zaferin keyfini çıkardığını gördüm. Bilerek tuz atmıştı. Benden hem henüz konuşmadığımız yılların öcünü alıyordu hem de abisini isteyip istemediğimi, bir daha benzer şeyler yaşatıp yaşatmayacağımı ölçmeye çalışıyordu.

Derin bir nefes alarak meydan okumasını kabul ettim. Dudaklarımın kıvrımında zoraki bir gülümseme eşliğinde fincanı kavradım. Tuzun yoğunluğu içimde hissederek kahveyi tek hamlede bitirdim. Dilimden gırtlağıma, yemek borumdan mideme kadar her yanım kavrulmaya başladı.

Ağzımdaki bu keskin tadı biraz olsun hafifletmek umuduyla suya uzandım. İlk yudumu alır almaz, suyun da kahveden kalır yanı olmadığını anladım. Tuz, burada da hükmünü ilan etmişti. Acıdan yaşaran gözlerim tekrar Aygül'le buluştu. Vereceğim en ufak bir tepkiyi kaçırmak istemiyormuş gibi bana odaklanmıştı. Sanki zehir değil de enfes bir tat içiyormuşum gibi gülümsedim ve

her yudumda içimde yankılanan acıyı bastırmaya çalışarak suyu da aralık vermeden içtim.

Aygül takdir eden bir ifadeyi göz bebeklerine taşıdı. Mutfağı dolduran sessizlik, bu küçük meydan okumanın gizli bir kutlamasını yapıyordu. İkimiz de kelimelere dökülmemiş bir anlaşmaya varmıştık. En azından bundan sonraki konuşmalarımız daha rahat gerçekleşecekti

"Ellerine sağlık, çok güzel olmuş."

Su bardağını, kahve fincanının yanına nazikçe bıraktım. Aygül'ün yüzündeki anlamlı tebessüm, sessiz bir zafer ifadesi gibiydi. Gözleri, bakışlarının ardında gizlenen düşüncelerini bir an için ele vermişti. "Afiyet olsun," dedi; bu iki kelime, basit bir temenni gibi görünse de ses tonundaki ince kıvrımlar bir başka mesaj taşıyordu. Bir sınavdan başarıyla geçtiğime dair o sessiz kabullenişin onayıydı bu.

"İçeridekileri daha fazla merakta bırakmadan şu kahveleri bitirsek iyi olacak."

Haklıydı. Haddinden fazla oyalanmıştık. Aygül yaptığı kahveye dönerken, hareketleri az önceye kıyasla daha fazla süratliydi. Yardım etme fikriyle ayağa kalkmadan önce ellerimi kontrol ettim. Titrekliği biraz olsun sakinlemişti. Bu kahvenin etkisi miydi yoksa sevgimi en azından yüzleşmem gerekenlerden birine kanıtlamanın verdiği rahatlamamı mıydı bilmiyordum. Açıkçası çok fazla kurcalamak da istemiyordum. İşe yaramış mıydı? Yaramıştı. Başka bir şeyin şu an için önemi yoktu.

Derin bir nefes alıp yerimden kalktım. Kahve faslının ardından istenecek olan çayın suyunu koydum. Aygül fokurdayan kahvenin köpüklerini dağıtmadan fincanlara bölüştürdü. Ciddi anlamda fincanların içi köpük cenneti gibiydi. "Benlik bu kadar," diyerek cam cezveyi lavabonun içine bıraktı.

"Taşırken sallamamaya gayret et."

Bakışları ellerimle buluşunca cümlesini düzeltme ihtiyacı his-

setti. "Çok sallamamaya dikkat et." Gergin bir gülümseyişle karşılık verdim. O ise benim aksime hafif ama güven verici bir tebessümle, "İçeride görüşürüz," dedi ve arkasını döndüğü gibi mutfaktan çıktı. Onun varlığının ne kadar büyük bir nimet olduğunu mutfakta yalnız kalınca anladım. Sessizliğin beni tekrar panikletmesine izin vermeden kalan işleri bitirdim. Çayı demledim, Doğukan'ın kahvesine çok az bal damlattım, kahve yanı sularını güzel bir sunumla doldurdum ve tatlı yiyelim tatlı konuşalım diye kahvelerin yanına çikolata koydum. Hatta ağzımdaki tat geçsin diye bir tanesini de ben yedim. O kadar tuzun üzerine çok iyi gelmişti.

İşte hazırdı. Hazırdım.

Tepsiyi elime almadan önce bir an durup derin bir nefes aldım. Avuçlarımın hafifçe terlediğini hissediyordum. Nefesimle birlikte içimde büyüyen gerginliği yatıştırmaya çalışırken, dilimden sessiz bir dua döküldü. Bu dua yalnızca salona sağlam bir şekilde ulaşmak için değil, aynı zamanda o anın üzerimde yarattığı baskıyla başa çıkmak içindi.

Adımlarımı dikkatle atmaya başladım. Tepsi elimde, sanki tek bir yanlış hareketle dünyayı devirecekmişim gibi ağır ve temkinliydim. "Tepsiye bakmazsan dökmezsin," demişlerdi bir zamanlar. Bu sözleri hatırladım ama aynı zamanda biliyordum ki salondakilere bakacak olursam, ellerimin titremesi artacak ve belki de olanları daha da kötü hâle getirecektim. Bu yüzden gözlerimi bir denge bulmaya zorladım; bir an için tepsiye, sonra salondaki insansız boş alanlara kaydırıyordum. Bakışlarım arasında gidip gelen bu titrek dikkat, bir ipin üzerinde yürüyen bir cambazın ürkek ama kararlı adımları gibiydi.

Ellerim elimdeki tepsiyi sıkıca tutarken istemsizce titriyor, fincanların hafifçe birbirine çarpmasına neden oluyordu. Bu küçük tıkırtıların sessiz salondaki yankısını duydukça kendimi daha da küçük bir çocuk gibi hissettim. Ama adımlarımı sürdürmeye devam ettim, her biri bir sonraki adımın sorumluluğunu taşıyordu.

Salondaki hareketlilik ve ince fısıltılar, zihnimde uğuldayan düşüncelerle birleşti. Boş alana her baktığımda, aslında orada olmayan bir huzuru bulmaya çalışıyor gibiydim. Ama zihnim bir yandan salondaki bakışların ağırlığını hissediyor, her an bir eleştiri ya da sessiz bir onayın hedefi olabileceğimi hatırlatıyordu.

Önce Gülsüm Hanım'a kahvesini uzattım. Gözlerine bakmaya cesaret edemedim, bu yüzden başımı hafifçe eğerek zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Fincanı nazikçe alırken sıcak bir ses tonuyla, "Eline sağlık Doğacığım," dedi. Sözlerindeki samimiyet beni biraz rahatlatsa da aynı zamanda bu anın üzerimdeki ağırlığını daha da hisseder hâle getirdi. Sessiz bir, "Rica ederim," mırıldanması dudaklarımdan döküldü, zar zor duyulabilen bir fısıltı gibi.

Kendimi toparlamaya çalışarak ablama doğru yöneldim. Ona kahvesini uzatırken göz teması kurmaktan kaçınmak istiyordum ama istemsizce onunla göz göze geldim. O an, kaşlarının hafifçe çatılmış olduğunu fark ettim. Bu ifadede bir şeylerin ters gittiğine dair sessiz bir mesaj vardı ama ne? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Yoksa söylemeden kaçındığı bir şeye mi işaret ediyordu?

Bakışları sessiz bir konuşmanın esrarengiz parçalarını sunuyor gibiydi ama bu ortamda ne demek istediğini anlamak imkânsızdı. Tepsiyi dengede tutmaya çalışırken içimde büyüyen huzursuzlukla başa çıkmak zordu ama adımlarımı dikkatle atarak görevime devam ettim.

"Eline sağlık fıstığım."

Sesi bile bir terslik olduğunu hissettiriyordu. Her hecesinde gizli bir gerilim vardı, bana yokluğumda nelerin konuşulmuş olabileceğini düşündüren bir enerjiydi. Gülsüm Hanım'ın her şeyi bildiğini mi ima etmeye çalışıyordu? Bu ihtimal, zihnimi bir girdap gibi içine çekip gerginliğimi daha da artırdı. Ellerim titremeye başlamıştı, tepsideki kahveleri sallamadan taşımak için kendimi her adımda biraz daha zorlamam gerekiyordu.

Aygül'e kahvesini uzatırken, ellerimdeki titremenin bariz olduğunu hissettim. O bile fark etmişti. Ağzının içinden zar zor duyduğum bir tonda, "Sakin ol," dedi. Sesi, bir arkadaşın destek olmaya çalışan yumuşaklığını taşıyordu ama bu beni rahatlatmaktan çok, daha da hassaslaştırdı. Bakışlarımı ondan kaçırarak görevime devam ettim. Göz teması kurmamak en güvenli seçimdi ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum.

Sıradaki kahveyi Doğukan'a uzatmam gerekiyordu. Fincanı ona doğru kaldırırken, istemsizce gözlerim onun gözlerinin siyahlıklarına çekildi. Âdeta kendi iradem dışında hareket ediyordum. Bakışlarımız çarpıştı ve o an, yüzündeki tebessüm tüm dengemi altüst etti. Bu tebessüm şaşkınlık, belirsizlik ve anlamlandıramadığım bir başka his taşıyordu. Allah aşkına, ne oluyordu? Herkes neyi biliyordu, ben neyi kaçırıyordum?

Kahvesine uzanmadan önce Doğukan elini yumruk yaparak hafif bir boğaz temizleme hareketi yaptı. Ardından başparmağıyla dudaklarının kenarını hafifçe sildi. Bu hareketi o kadar doğal, o kadar kendinden emin bir şekilde yapmıştı ki... Ancak o an, anlamam gereken şey zihnimde bir yıldırım gibi çaktı. Birkaç saniyelik bir duraksamayla gözlerim büyüdü. Yediğim çikolatayı açık etmiş olmalıydım. İhmal ettiğim o ufak detay, şimdi üzerime bir dağ gibi çöküyordu.

Hızla Doğukan'ın gösterdiği yeri silmek için elimi aceleyle dudağıma götürdüm. O hareketle birlikte elimde tuttuğum tepsiyi ve üzerindeki kahve fincanlarını tamamen unuttuğumu anladım. Bu unutkanlık bir anda, ortamı dolduran büyük bir şangırtıyla bana kendini hatırlattı. Tepsideki kahveler ve su bardakları, zarif bir dengeyi kaybedip ani bir kaosa dönüşmüştü. Gözlerim büyümüş, ne yapacağımı kestirememenin paniğiyle nefesimi tuttum.

Bunların hepsi birkaç saniye sürdü. Doğukan sanki beklenmedik bir krize hazırlıklıymış gibiydi. Tepsinin boşta kalan kısmını güçlü bir refleksle kavradı. Parmakları tam zamanında dengeyi

sağladı ancak bu mükemmel reflekslerine rağmen kahveden birkaç damla üzerine sıçramayı başarmıştı. Ceketi ve beyaz gömleği kahverengi lekelerle berbat olmuştu ama o bundan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Yüzünde ince bir gülümseme belirmişti, sanki bu ufak kaos ortamın gerginliğini biraz olsun yumuşatacak bir fırsat gibi gelmişti ona. Ama ben öyle düşünemiyordum. İçimdeki utanç, sıcak kahve gibi her yanıma yayılmıştı.

Elim hâlâ dudağımda hareketimin yarattığı zincirleme etkileri düşünüyor, göz ucuyla Doğukan'ın tepsiyi sıkıca kavradığını izliyordum. Gözlerim kahve damlalarının bıraktığı küçük lekelerde takılı kalmıştı. Olanların şokundan kurtulmaya çalışırken derin bir nefes alıp bir şeyler söylemeye çalıştım ama kelimeler düğümlendi. Tek yapabildiğim, başımı hafifçe eğip özür dileyen bir fısıltıyla durumu kabullenmek oldu.

"Çok özür dilerim. Yandın mı?"

Doğukan paniklediğimi fark ettiğinde tereddüt etmeden tepsiyi elimden aldı ve önündeki sehpaya bıraktı. Hareketleri sakin bir kararlılıkla üzerimdeki yükü hafifletmek ister gibiydi. O an yüzündeki ifadeyi dikkatle incelemeye çalıştım, bir damla kızgınlık bile taşımıyordu. "İyi misin?" diye sordu, sesi nazik ve endişeliydi. Yanan kendisiydi ama bakışları sadece önemsediği şeyin ben olduğumu hissettiriyordu.

O anda bir şeylerin puslanmaya başladığını hissettim. Hayır, en mutlu günümde salaklığım yüzünden ağlamak istemiyordum. Derin bir nefes alıp ağlamamak için dudaklarımı sıkıca bastırdım. Bu, kendime dair verdiğim en büyük mücadelelerden biriydi. Yanımdaki hareketlilik ile gözlerimi araladım. Ablam bir avuç dolusu peçeteyle hızır gibi yetişmişti. Tek kelime etmeden kuru peçeteleri tepsinin üzerine yığmaya başladı. Onun bu pratik davranışı, biraz olsun rahatlamama neden oldu.

Tepsinin üzerindeki kalabalıktan gözlerimi Doğukan'a çevirdim. Elindeki kahve lekelerine ve takımının ıslak kumaşına baktım

ama onun yüzünde acıya dair hiçbir iz görememiştim. Her şey yolundaymış gibi görünse de, "Yandın mı?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Doğukan, nazik bir şekilde ablamın verdiği peçetelerle tepsiyi silerken duraksadı. Bakışlarını bana çevirdi ve oyunbaz bir ifadeyle, "Birçok kez ama bu sefer değil," dedi. Sanki yeterince utanacak durumum yokmuş gibi bir de bana bu ortam için hiç uygun olmayan şeyler hatırlatıyordu. Onu şu ana çekme dürtüsüyle, "Üstün başın battı," dedim.

"Yalnız kahveye tuz koymayacağım derken bu kadar yaratıcı bir ölçümün olduğunu tahmin etmemiştim."

Aygül kahkahalarını zar zor bastırarak lafa karıştı. Ah, bunlar abi kardeş beni yerin dibine mi sokmak istiyorlardı? Ardından başını hafifçe yana eğerek, "Merak etme. Buna bile gıkı çıkmadıysa, alır seni bu adam, alır," diye ekledi. Sesi hâlâ neşeyle titriyordu. Onun şakalaşma çabalarını anlamıştım, ortamı yumuşatmaya çalıştığını da elbette biliyordum. Ama bu, şu anki utancımı daha da büyütmekten başka bir işe yaramıyordu. Yanaklarım alev almış gibi hissederken tek kelime etmedim, sadece yerimde kıpırdanıp sessizliğe sığındım.

Doğukan'ın bakışlarında *sen ona bakma* diyen bir ifade vardı. Sessizce, "Ellerine sağlık," dedi. Sesi, durumun tuhaflığını göz ardı edip normalleştiren bir nezaket taşıyordu. Peçete yığını arasındaki fincanını alırken, "Dur onu içme. Hemen yenisini yaparım," diye teklifte bulundum.

Doğukan kahvesinden bir yudum almadan önce, "Sensizliği daha fazla bekleyemem," diye fısıldadı ve göz açıp kapayıncaya kadar kahvesini içti. Ardından nazik bir hareketle fincanı tabağına bıraktı. Elleri göğüs cebine gitti. Çıkardığı iki dal günebakanı sarı bir kurdeleye dolamış, minicik bir buket yapmıştı. "İki ömür için de," diye fısıldayıp fincanının yanına koydu. İşte şu anda gözyaşlarımı tutabileceğimi sanmıyordum. Doğukan, Aygül'ün uzattığı büyük bir karton poşeti tepsinin yanına koydu. İçinde ne

olduğunu göremiyordum ama özenle paketlenmiş birkaç kutu olduğunun farkındaydım.

Ablamın hafifçe boğazını temizlemesiyle nerede ve kiminle olduğumuzu hatırladım. Geriye doğru dönerken Gülsüm teyzeye kaçamak bir bakış attım. Yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamıyordum. Daha fazla ayakta oyalanmadan sandalyelerden birine oturdum. Hareketlerim bilinçli gibi görünmeye çalışsa da dizlerimin hafif titrediğini hissediyordum.

Herkes sessizce kahvelerini yudumladı. Odada, kahve kokusunun sıcaklığı ve küçük konuşmaların sessiz yankısı dolanıyordu. Bir anda Gülsüm teyze konuşmaya girecekmiş gibi boğazını hafifçe temizledi ve tüm gözleri üzerinde toplayarak söze başladı.

"Kahvelerimizi de içtiğimize göre artık sebeb-i ziyaretimize gelebiliriz."

Ses tonu titrek ama kararlıydı. Odadaki atmosfer, bu sözlerle birlikte bir anda değişti. İstemsizce kalbim hızlanmaya başladı, heyecanım göğsümde yankılanarak vücudumun her zerresine yayıldı. İşte başlıyorduk.

"Çok heyecanlıyım, kusura bakmayın. Bunu hep Ahmet'in yapacağını hayal etmiştim," diyerek konuşmasına devam etti. Sesi, duygularının ağırlığını zar zor taşıyordu. "Onun vefatıyla da Olcay'ın babasının görevini üstleneceğini düşünmüştüm. Kader işte."

Salona bu birkaç cümleyle kısa bir matem havası çökmüştü. Aniden herkesin bakışları, derin bir sessizliğin içerisine çekildi. Gözlerim istemsizce Doğukan'a kaydı. Bu mesafeden bile boğazına oturan acının ve o anki yutkunamayışlarının ne kadar yoğun olduğunu anlamak mümkündü. Gözlerindeki sessiz ama derin yas, odanın havasını ağırlaştırıyordu.

Gülsüm teyze sessizliği bozarak daha fazla beklememeye karar verdi. "Sözü daha fazla uzatmayayım," derken gözleri önce oğluna, ardından bana, en son da ablama kaydı. Ardından duraksamadan tane tane ve ölçülü bir sesle devam etti.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızımız Doğa'yı oğlum Doğukan'a istiyoruz."

Kızımız... Bunu o kadar içten söylemişti ki sahiplenmeyi ablama bırakmamıştı. Sanki gerçekten beni kendi kızı gibi görmeye başlamıştı. Kalbim âdeta bir davul gibi çarpmaya başladı. Sonucu bilsem bile heyecan beni öyle bir sarıp sarmalamıştı ki nefes almakta bile zorlanıyordum. Ellerim istemsizce saten kumaşı kavrarken kendi iç sesimi susturmaya çalıştım. Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum.

Ablam bu duygu yüklü ana, sesinde ince bir nezaketle dâhil oldu. "Kayıplarınız için çok üzgünüm. Keşke şartlarımız başka şekilde gelişseydi." Sözleri; sadece onların kayıplarına değil, bizim yaşadığımız eksikliklere de dokunuyordu. Gözlerim onun yüzünde bir açıklık ve samimiyet ararken, bu basit cümlelerin odadaki havayı biraz daha ağırlaştırdığını fark ettim.

"Doğukan'ı çok eski yıllardan beri tanıyorum ve kardeşimi mutlu edeceğinden en ufak bir şüphem yok."

Ablamın gururlu ifadesine karşılık Doğukan'ın yüzünde burukluk bir tebessüm vardı. Geçmişe dalıp gittiği çok belliydi ama geçmişteki hangi noktaya takıldığı muammaydı.

"Doğa?"

Ablamın seslenişiyle bakışlarım ona kaydı. "Kararını söyleyecek misin artık?" Kibar bir dille beni uyardı. Ablamın sözü bana bıraktığını duymamıştım. Kararım düşünmeyi gerektirmeyecek kadar kesindi.

"Verdim, gitti."

Bir an için her şey durdu. Yaptığım gafı fark ettirecek bir sessizlik salona çöreklendi. Ablam ve Gülsüm teyze şaşkın bir bakışla bana baktı. Doğukan başını öne eğmiş, bıyık altından gülüyordu. Aygül ise ayan beyan kahkaha atmaya başlamıştı. Yeni yeni sakinleyen yüzüm al patlatmış gibi ısınmıştı. Ablam daha fazla gücenmemi istemiyormuş gibi sözü devraldı. Neyse ki yüzü gülüyordu.

"Vermişiz, gitmiş. Haklarında hayırlısı olsun."

DOĞUKAN

Azı çoğu demeden, yargılamadan ve hesap kitap yapmadan bir ömrü yaşamak... Kimi zaman bir rüzgârın serinliğine, kimi zaman bir yağmur damlasının yüzümde bıraktığı o anlık huzura teslim olmak... Hayatın sadeliğini ve olduğu gibi kabul etmenin içsel bir özgürlük olduğunu fark ettiğim o noktadan beri bu benim için ulaşılması gereken bir idealdi. Ama itiraf etmeliyim ki Doğa hayatıma girdiğinden beri bu emel çok daha somut, çok daha gerçek bir hâl aldı.

Onunla birlikte günlerin koşturmacası arasında bile küçük anların değerini görmeye başladım. Birlikte geçirilen her dakika, az ya da çok demeden içimi dolduruyordu. Hayatın en anlamlı anlarını sadece bir bakışta, bir gülüşte bulabileceğimi bana gösterdi. O, bir insanın sade bir hayalden nasıl bir yaşam amacı yaratabileceğinin örneğiydi benim için.

Doğa, benim kaçtığım karmaşayı arzuladığım basitlikle değiştiren bir rehber gibiydi. Hayatın özüne inmeyi, eksik ya da fazla diye ayırmadan her parçayı kucaklamayı onunla öğrendim. Bu nedenle istediğim tek emel, azı çoğu demeden bir ömrü paylaşmak oldu; belki de ilk defa bir başkasıyla bu kadar derin ve dürüst bir şekilde.

Herkes Doğa'nın söylediği şeyle gülüşürken, benim gözlerim onun heyecanına takılı kalmıştı. Sanki dünyanın tüm karmaşası, tüm sesleri onun yaşadığı o anın çevresinde durulmuştu. Heyecanı yalnızca yüzünde değil, hareketlerinde, mimiklerinde ve parlayan bakışlarında da hissediliyordu. Bu an, onun içindeki coşkunun ve enerjinin en saf yansıması gibiydi.

Yıllar bir buz gibi eritip bir ateş gibi şekillendirmişken, şimdi karşımda duran kadın hâlâ 21 yaşındaki Doğa'ydı. Zaman onun çevresinde dans etmiş, belki ince dokunuşlar bırakmıştı ama ona zarar vermekten ziyade varlığının özüne daha da vurgu yapmıştı. Sanki zaman onun için farklı bir işleyişteydi; ona yalnızca güç katmış, onu daha eşsiz bir hâle getirmişti. Bakışları hâlâ aynı kararlılık ve sıcaklıkla doluydu; bu bakışlar, insanın ruhuna işleyen bir güven ve zarafeti taşıyordu.

Yüz hatları, gençliğin taze enerjisi ile yılların kazandırdığı olgunluğun ince çizgileri arasında mükemmel bir denge kurmuştu. Gözlerinde, geçmişin güzel anılarını taşıyan birer ışıltı vardı. O gözler sadece gençliği ve enerjiyi değil, aynı zamanda derinleşen bir hikâyeyi ve anlamı barındırıyordu. Şimdi bu kıvılcım, hayatın verdiği olgunlukla yoğrulmuştu ve onun benzersizliğini daha da güçlendirmişti.

Doğa'nın eşsizliği yalnızca dış görünüşünde değil, duruşunda ve varlığında gizliydi. *Güzel kuğum* sıfatını bile kıskandıracak bir doğallık ve zarafetle karşımdaydı. Onun bu zarafeti yalnızca görünüşünden değil, her hareketinde ve her kelimesinde kendini gösteriyordu. İnsan onun yanında, zamanın tamamen durduğu ve yalnızca onun varlığının hissedildiği bir yerde olduğunu fark ediyordu.

Doğa varlığının her anında hayatın dokunduğu ama ona her dokunuşuyla daha da güzellik kattığı biriydi. Onunla geçen her an, bir ömrün en değerli bölümlerinden biri gibi hissettiriyordu.

"Oğlum?"

Annemin bıkkın ses tonu, boşlukta yankılanan bir çan gibi beni gerçekliğe geri çağırdı. Kim bilir kaç kez seslenmişti ve ben duymamıştım. Kendimi o an ne kadar kaptırmışsam, çevremdeki herkes gibi onun da ayağa kalktığını ancak gözlerini üzerime diktiği anda fark edebildim. Bakışlarımı yakaladığı an yüzünde beliren o imalı ifadeyle durumu anlamama çok geçmeden yardımcı oldu. "Yüzükler," dedi, bir emir kadar net ve sorgusuz.

"Yüzükler?" diye sorguladım kendi kendime, o anda nerede olduğumuzu hatırlayıp geçen saniyelerin verdiği şaşkınlıkla aceleyle, "Ha, samam," dedim. Sesim hafifçe kırılmıştı, bir köşeye sıkışmış bir çocuğun bir şekilde suçu üzerinden atma çabası gibiydi belki de. Ama annem ve Aygül'ün yüzlerinde beliren garip bakışlar, bu konuşmanın sadece Doğa'yla aramızda anlam taşıdığını bana sertçe hatırlattı. Derin bir nefes alıp kendime çekidüzen verdim ve daha kararlı bir şekilde, "Tamam," diyerek ayağa kalktım.

Ceketimin göğüs cebine özenle koyduğum yüzükleri çıkarırken, içimde tarif edemediğim bir his vardı. Her hareketimi yavaşça ve dikkatle yapıyordum, sanki o küçük kutuda saklanan yüzükler sadece bir eşya değil, koskoca bir hikâyenin özeti gibiydi. Elimle kutuyu tutarken, bakışlarım bir an annemin yüzüne kaydı. Ona uzattığım anda, içinde belki de onayını beklediğim, belki de onun tepkisini ölçmeye çalıştığım o bir saniyelik duraksama...

Ama sonra her şey bir anda oldu. Kutunun elimdeki ağırlığı hafiflediği anla birlikte, hızla kaptırılan bir anın şaşkınlığı yüzümde belirdi. Aygül tek bir hamleyle yüzük kutusunu elimden çekip almıştı. Hareketi o kadar hızlı ve kendinden emin bir şekilde gerçekleşmişti ki neler olduğunu tam anlayamadan ona bakakaldım. Kutuyu sıkıca tuttuğu ellerindeki kararlılık, duruşundaki net ifade beni durdurmuştu.

"Aygül?" dedim, adını sadece hayret dolu bir sesle çıkarabildim. Ama onun yüzündeki ifadeden hiçbir şey eksilmemişti. Yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı, sanki bu anın kontrolü tamamen onun elindeymiş gibi.

"Tepsi nerede, tepsi?"

Sesi açık bir talep olduğu kadar bir uyarı tonunu da taşıyordu, sanki eksik bir detayın yaratacağı huzursuzluğu şimdiden bertaraf etmek istiyordu. O an, salondaki telaşı ve bakışların üzerimde yarattığı baskıyı iliklerime kadar hissettim. Bu küçük ama yoğun sahne, bir anda tüm olayın düğüm noktası gibi hissettirdi; hareket-

ler hızlandı, düşünceler kısa mesafeler içinde savrulmaya başladı.

"Şey, ben tepsi hazırlamadım."

Sözleri odadaki havayı aniden değiştirmişti ama Doğa'nın mahcup hâli, bu sorunun hemen göğsüme oturmasına yetmişti. Başını hafifçe eğdi ve sessiz bir *hayır* anlamında salladı. O an bakışlarındaki mahcubiyet ve hafif gerginlik, beni her şeyden daha fazla etkiledi. Göz göze geldiğimiz an rahatlaması için gülümsedim.

Annem her zaman olduğu gibi, Doğa'nın yanında olmak istercesine harekete geçti. "Sen kendi sözünde hazırlarsın, ver şu yüzükleri," diyerek kutuyu Aygül'ün elinden yumuşak ama kararlı bir hareketle aldı. Bu, annemin her zamanki tavrıydı; ortamdaki tansiyonu düşürmek için sözcüklerini bir kalkan gibi kullanırdı. Ancak Aygül, bu sahneyi bırakmaya pek niyetli değildi.

"Of, sen şimdi *makas kesmiyor* da yapmazsın anne ya."

Annem, Aygül'ün lafına karşılık sadece sert ve uyarı dolu bir bakış attı. Annemin bu bakışı yılların disiplinini taşıyan bir komut gibiydi, fazla söze gerek bırakmamıştı. Ardından, "Gelin çocuklar şöyle," dedi sesindeki hafif yumuşaklıkla dikkatleri kendine çekerek. Doğa, annemin yönlendirmesine itirazsız uyarak adımlarını onun söylediği yere doğru attı. Hareketlerinde sakin ama hafifçe çekingen bir zarafet vardı. Kuğu gibi süzülüyordu sanki...

Ben de o an, Aygül'ün surat asıklığını düzeltme isteğiyle hızlıca elimi cebime attım. Cüzdanımdaki tüm nakit parayı çıkarıp Aygül'ün avucuna sıkıştırdım. Bana şaşkın ama mutlu bir ifadeyle bakarken hafifçe göz kırptım. Cüzdanı cebime geri koyarken Doğa'nın yanına geçtim.

Annem kutudan yüzükleri çıkarmıştı. O an odada bir sessizlik hâkimdi; herkesin bakışları o küçük kırmızı kurdeleye bağlı, biri altın diğeri gümüş olan klasik ince alyanslara kilitlenmişti. Doğa'nın gözleri, yüzükleri gördüğü an ışıl ışıl parladı. Gözlerimin içine baktığında yüzümde beliren ufak bir tebessümle zevkine nokta atışı

yaptığımı hissettim. O bakışlar, bir teşekkürden daha fazlasını barındırıyordu.

Annem yüzükleri takmadan önce ellerimizi yönlendirdi. Doğa'nın zarif ve ince elini, sağ elimin üzerine yerleştirdi. Ellerimizin birleştiği o an, Doğa'nın parmaklarının hafifçe titrediğini hissettim. Bu titreme içindeki heyecan ve duyguların bir yansımasıydı, sanki bu anın büyüklüğünü tüm benliğiyle hissediyordu.

"Sizin kaderiniz bu yüzüklerden çok önce yazıldı."

Sesi, bir nasihat kadar güçlü ve bir fısıltı kadar samimiydi. Bu sözler odanın sessizliğinde yankılandı, sanki herkes bu cümlenin ağırlığını ve anlamını hissetti. Doğa'nın yüzüğünü parmağına geçirirken annemin sesi, bir dua gibi devam etti. "Ama bu yüzükler kaderinizin en somut örneği olacak. Geçtiğiniz dikenli yolları hatırlatacak, birlikte yürüyeceğiniz geleceği aydınlatacak." Bu sözler, yalnızca bir seremoni metni değil, aynı zamanda bir temenninin yansımasıydı; geçmişe bir vurgu, geleceğe bir umut...

Doğa utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. Bense neyden bahsettiğini çok iyi bildiğim için gözlerimi bir an üzerinden ayırmadım. "Unutmamanız gereken şey gerçek bağlılık, bu yüzüklerden çok daha ötededir. Bu bağlılık, iki insanın birbirine duyduğu güven, sevgi ve saygının birleşimidir." Söylediklerinin ardından annem, yüzüğümü alıp parmağıma geçirirken o da gözlerimin içine baktı. Bakışı her kelimenin ötesinde, bir annenin hem nasihat veren hem de destek olan ifadesini taşıyordu.

"İşte bu noktada bu yüzükler, birbirinize verdiğiniz sözlerin bir hatırlatıcısı olacak. Her biri, 'Ben senin yanındayım, iyi günde ve kötü günde,' diyecek her baktığınızda." Annem yüzüklü, üst üste duran ellerimize bir kez baktı ve ardından bakışlarını ikimizin arasında dolaştırdı.

"Yalansız, güven dolu..." diye başladı, cümlesi tamamlanmadan duraksadı ve bakışlarını derinleştirerek sessizce çok daha fazlasını söyledi. Bu, kelimelere dökülemeyen ama hissedilen bir

bağlantıydı; bir annenin oğluna hayat boyu sürecek bir yolculuk için verdiği sessiz bir öğüttü. "Birbirinize sahip çıktığınız bir ömrünüz olsun." Merve'nin uzattığı makası eline alan annem, "Ve aşk bir anından bile eksik olmasın," dedi ve kurdeleyi tek seferde kesti.

"Yolunuz her zaman açık, kalbiniz hep birbirine dönük olsun."

DOĞA

Alkışlar, tebrikler...

Yakın zamanda bir benzerini yaşadığım ama asla şu andaki gibi hissetmediğim o an.

Gözlerimi parmaklarımızda birbirimizin yüzüğünü taşıdığımız kenetlenmiş ellerimizden ayıramıyordum. Alyanslarımız hayalimdeki kadar kusursuzdu, altın ve zarif ama derin anlamlarla dolu... Doğukan'la bu konuda konuştuğumuzu hiç hatırlamıyordum. Belki de konuşmuştuk, ben hatırlamıyordum. Yine de beynimde yer etmediğine göre kısa bir andı. Nasıl aklında tutabilmişti ki? Gözlerim dolarken onun beni ne kadar iyi tanıdığını, düşüncelerimi ne kadar sezebildiğini bir kez daha anlamıştım ve içimde yükselen sevgi ve şaşkınlık, pişmanlık ve hayranlık birbirine karışmıştı.

Arkamdan hissettiğim hafif bir dürtülme, beni anın büyüsünden bir nebze olsun çekip çıkardı. Hafif bir irkilme eşliğinde önce beni dürten ablama baktım. Saniyelik bakışmamızın ardından Doğukan'a doğru dönerken ellerimizi ayırmamaya özen gösterdim. O bağın her saniyesini korumak istiyordum çünkü bu, yalnızca fiziksel bir dokunuştan fazlasını ifade ediyordu. Doğukan'ın gözlerine baktığımda, gamzelerle süslenmiş sevgi dolu bir bakışla karşılaştım. Âşık olduğum, aşkı bulduğum, aşktan öte...

O an, tüm dünya sadece onun gülümsemesinden ve gözlerindeki sıcaklıkla şekilleniyormuş gibi hissediyordum. Bu bakış, kelimelerle ifade edilemeyen bir bağın, ruhlarımız arasındaki görünmez bir ipliklerin aynasıydı sanki.

Tam o anda, Doğukan elini nazikçe elimden çekip yanağıma yerleştirdi. Parmaklarının sıcaklığı, sakin bir güven duygusu verdi; sanki hayatın tüm karmaşası, bu dokunuşla yok olup gidiyordu. Yumuşak ve nazikti ama aynı zamanda kararlılığı hissediliyordu. Sanki parmak uçlarıyla bana, "Her şey yolunda. Artık buradayım," diyordu. "Buradasın," diye iç geçirmeme sebep olmuştu.

Sonra iki eliyle yüzümü avuçladı; hareketleri bir tapınma edasıyla, sonsuz bir sevgi ve saygıyla doluydu. O an, her şey durdu. Zamanın bile adımlarını geri çekip sadece bize yol verdiği bu özel an, kelimelerin ötesindeydi. İçinde huzur taşıyan o öpücüğü alnımda hissettiğimde, tüm varlığım bu anın içine çekilmiş gibiydi. Hafif ama ağırlığıyla içimi dolduran bu öpücük, sanki dünyadaki en saf duyguların temsiliydi.

Gözlerim istemsizce kapanırken, içimde bir titreme hissettim. Bu bir üşüme değildi, hayır, bundan çok öteydi. Bu, sevgi ve huzurun bedenimde bulduğu yankıydı. Kalbim o anda bir melodi gibi titriyor, Doğukan'ın varlığına eşlik ediyordu. İçimdeki bu his ne korku ne de kaygıydı; bu, yalnızca onunla olmanın ve onunla her şeyi paylaşmanın verdiği saf bir mutluluktu.

Doğukan'ın hafifçe benden uzaklaştığını hissetmemle kirpiklerimi araladım. Bana ömürlük bir gülümseme armağan etti. Bu gülümseme; bir söz kadar güçlü, bir dokunuş kadar yakın hissettiriyordu. Ardından annesinin elini öpmek için nazikçe uzaklaştı. Onu izlerken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim; ne yapacağımı, nereye bakacağımı şaşırmıştım. Salona olan hâkimiyetimi yitirdiğim bir anda yanımdaki kişiye döndüm: ablama.

Onun gözlerindeki buğuyu fark ettiğim an duraksadım. O ifade kelimelerden daha güçlüydü; sanki dokunsam tüm birikmiş

duyguları bir anda özgür bırakacak, gözyaşlarına dönüştürecekmiş gibi bakıyordu. Gözleri mutlu ve gururluydu ama aynı zamanda bana eksik ve buruk hissettiriyordu. "Tebrik ederim," derken beni kollarının arasına sıkıca aldı.

"Çok mutlu ol fıstığım."

Sesi fısıltıdan farksızdı; sanki kelimeleri bir sır gibi, sadece bana söylenmesi gereken bir dua gibi dile getiriyordu. Onun bu ses tonu beni daha sıkı sarılmaya teşvik etti. O benim hem ablam hem en iyi arkadaşımdı ve şimdi annem de babam da o olmuştu. Ailem sorulsa göstereceğim tek kişiydi ama tek kişilik dev kadro hâliyle her şeye, herkese yeterdi. Ablam, duygu yoğunluğumu hissetmiş ve daha fazla yükselmesini engellemek istemiş gibi geri çekildi. İyi ki de çekildi. Çünkü biraz daha sarılsaydık, özenle yaptırdığım makyaj kıyafetinin üzerine boca olabilirdi.

Ablamdan ayrıldığımda gözüm hemen Gülsüm teyzeye kaydı. Onun elini öpmek için Doğukan'ın annesinden ayrılmasını bekledim. Ana-oğul bir şeyler konuşuyorlardı, dışarıya en ufak bir ses bile taşmıyordu. Gülsüm teyze benim beklediğimi fark edince Doğukan'ı kendinden nazikçe ayırdı ve bana yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Gel kızım," dedi. Bu kelimeler içimde bir huzur dalgası yarattı.

Utangaç bir edayla elini tutup öpmek için eğildim. Ama o buna müsaade etmeden beni anne şefkatiyle kollarının arasına aldı. Sarılması bir anlığına beni şaşkına çevirdi, yaşananların ardından ne olduğunu bilmese bile bu kadar açık bir kabul beklememiştim. Ancak şaşkınlığımı attıktan sonra onun sarılmasına içtenlikle karşılık verdim. Gülsüm teyzenin sıcak kolları beni gerçekten ailesine kabul ettiğinin en güçlü işaretiydi.

"Ailemize hoş geldin kızım."

Yumuşak ses tonu dökülmeyi bekleyen gözyaşlarımı okşamış gibiydi, birkaç tanesi firar etti. İçimde biriken bu yoğunluğu daha fazla bastırmam beklenemezdi. "Hoş buldum," derken sesimin

titrediğini açıkça hissettim. Gülsüm teyze de fark etmiş olacak ki sırtımı usulca okşadı.

"Aldık mı kızı?!"

Tanıdık ama burada olması imkânsız olan sesle bakışlarımı Aygül'e, daha doğrusu elindeki telefona çevirdim. Ekranda gördüğüm kadını yıllardır görmüyordum. Şimdi, onu karşımdaki bu berrak görüntüde görmek, bir rüyanın içinde sıkışmış gibi hissettiriyordu. Parmaklarım titrerken ne zamandır orada olduğunu kestiremiyor ama onun varlığı bana hem geçmişi hatırlatan derin bir özlem hem de içimde kabaran eski yaraların ağırlığını hissettiriyordu.

Pera'nın bugünden habersiz olması ihtimali, küçük bir çocuk kadar saf bir hayalcilikti. Doğukan biz barıştığımızda kim bilir ne kadar hızlı bir şekilde bu bilgiyi ona taşımıştı. Pera'ya doğru baktığımda yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalıştım. Bakışları hem bir keşfin hem de bir kararın ağırlığını taşır gibiydi, gülümsememse kalbimdeki küçük bir çatlağın ortaya çıkardığı kederle buruşturulmuştu. Aramızdaki boşluk büyüktü ama yine de gözlerinde geçmişten gelen bir yankının titreyen izlerini bulmaya çalıştım.

Bu an, iki dünya arasındaki sınırda duruyordu. Bir yanda geçmişin ağırlığıyla deforme olmuş anılar, diğer yanda belki de hiç kurulamamış bir gelecek. Ve Pera... O hep olduğu gibi, bu iki dünyanın kesiştiği yerdeydi. Neyse ki yüzündeki ifadenin bizi mutluluğumuzdan kalır yanı yoktu.

"Aldık."

Doğukan, gururlu ve hafif alaycı bir gülümseme eşliğinde parmağındaki yüzüğü gösterdi. Başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. O yüzükte artık sözler ve umutlar vardı. Kardeşinin elinde sıkıca tuttuğu telefonu nazikçe aldı. Kısa, ne yaptığıma bakan saniyelik bir hareketten sonra yanıma geldi ve beni kolunun altına çekti. Hareketindeki sahiplenme ve şefkat, o anı sanki bir masal sahnesine dönüştürdü.

Pera'nın gözleri, sevgi ve özlemin bir araya geldiği duygularla parlıyordu ve birkaç damla yaşın yanaklarından süzülmesini engelleyemedi. Gözleri bize odaklanmıştı, sesi boğazında düğümlenmiş gibi titreyerek, "Aldık," diye tekrarladı. En az Doğukan kadar gururluydu. "Bundan sonra sadece mutlu olun, olur mu?" Cümlesinin sonunda sesi hafif bir yalvarışı andırıyor ama içinde samimi bir umut barındırıyordu.

Doğukan hafifçe başını eğip usulca şakaklarıma bir öpücük kondurdu. Sevgisinin derinliği bu kısacık temastan bile belliydi. "Olalım," dedi ve bu kelimeyle Pera'yı da bu dileğin içine dâhil etti. Sesi hem bir güven hem de bir söz veriş gibiydi, bu küçük kelimenin ardında onlarca duygu ve vaat gizlenmişti.

"Ayrıca kızım nerede? Tebrik etmeyecek mi beni?"

O an, bu konuşmayı ilk duyduğum ana ışınlandım sanki. Zaman bükülmüş, gerçeklik eski bir hatıranın keskin köşelerinde birikmişti. Sanki çevremdeki her şeyin sesi kısıldı, sadece kendi düşüncelerimin yankısını duymaya başladım. Nasıl da saçma düşüncelerle kendimi sıkmıştım? Kalbim beynimle inatlaşıyor, o anki zayıflığımın ağırlığı altında beni bir kez daha eziliyordu.

Doğukan'ın başka biriyle olabileceğine inanmak mı? Hatta... Bir çocuğu olabileceğine? Bu düşüncelere nasıl kapılmıştım? Kendime kızgınlığım, bedenimi ince bir sis gibi sardı. İçimde yükselen utanç dalgası, yüzümde sıcak bir renk bıraktı.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki şimdiki düşüncelerim o anki endişelerimi acımasızca sorguluyordu. Aslında sorun Doğukan değildi. Sorun bendim. Benim yaptıklarımdan dolayı başıma geleceklerden korkularım.

Pera kamerayı çevirdiği anda görüşüme minik bir meleğin görüntüsü girdi. "Bence rüyasında kutluyor." Sesi o kadar yumuşaktı ki uykusunu bozabileceği korkusuyla nefesini tutuyormuş gibi hissettim. Küçük bir melek, huzurun somutlaşmış hâli, ekranın tam ortasındaydı. Minicik bir bedene sığdırılmış bu saf masu-

miyet beni tamamen büyüledi. Uykuda olan o küçük yüz, sanki tüm dünya neşesini ve barışını temsil ediyordu. Gözleri büyük olmalıydı, kirpikleri çok uzundu. Minik elleri yüzüne hafifçe yaslanmıştı, nefesi huzur dolu bir ritimle akıyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Gerçekten de güzel bir rüya görüyor olmalıydı.

"Melekleri görüyor sanırım."

Doğukan tekrar şakağımdan öperken, "Bence de," dedi ama sesi beni onaylamaktan çok öteydi. Sesinin tonu, bir sırrın mutluluğuna dair bir tür derin anlam taşıyordu.

"Çocuklar."

Gülsüm teyzenin tok ama sıcak sesi, odadaki tüm dikkatleri kendine çekti. Sesi bir anne kadar otoriter ama bir o kadar da yumuşak ve güven vericiydi. Herkes bir anda sessizleşti, hareketler yavaşladı ve gözler ona çevrildi.

"Şu resmiyeti bitirelim, sonra istediğiniz kadar konuşun, olur mu?"

Doğukan ekrandaki Pera'ya dönerek gözleriyle annesinin olduğu yeri işaret etti. Hareketi kelimelerden çok daha anlamlı bir mesaj taşıyordu, aralarındaki sessiz dil bir kez daha kendini göstermişti. "Biz seni sonra ararız." Pera, bu işareti hemen kavramış gibi gözlerini yavaşça açıp kapattı, sanki sessiz bir anlaşmayı onaylıyor gibiydi. "Keyfinize bakın, öpüyorum Gülsüm'üm!" diye son kelimede bağırdı. Gülsüm teyzenin yüzünde sahici bir tebessüm belirdi, kendi evladından farklı görmediğinin bir kanıtıydı sanki.

"Ben de seni öpüyorum yavrum."

Ekrandaki görüntü bir an daha duraksadı, ardından Pera aramayı sonlandırdı. Telefonun ekranı karardığında, Doğukan telefonu Aygül'ün eline nazikçe verdi ve odanın diğer ucuna yönelmek üzere yanımdan ayrıldı. Gözüm ona takıldı, az önce bir kenara bıraktığı devasa poşeti eline aldı. Ağır olduğu her hâlinden belli olan poşet yere bırakıldığında hafif bir ses çıkardı, o anda içindeki sırrın ağırlığını daha da hissettim.

"Doğa gel kızım."

Gülsüm teyze sıcacık sesiyle beni yanına çağırdı. Aygül'ün uzattığı karton poşetten içinde ne olduğunu bilmediğim kutular çıkarmaya başladı. Dikkatli baktığımda kuyumcularda gördüklerime benzediğini fark ettim. Elinde tuttuğu son kutuyu yavaşça sehpanın üzerine yerleştirdi, hareketleri bir ritüel edasıyla dikkatli ve özenliydi. Kutuları tek tek açmaya başladığında içlerinden fazlasıyla kalın, ağır ve zarif desenlerle işlenmiş dört altın bilezik çıkardı. Bilezikler o kadar ihtişamlıydı ki salonun ışığın altında âdeta göz kamaştırıyorlardı.

"Bunlar benden, Ahmet'ten, Olcay'dan ve Aygül'den."

Her bir ismi sıralarken sesi hem güçlü hem de duyguluydu; kelimeleri bir anlam taşıyor, her bir isimle birlikte minnet dolu bir bağ hissediliyordu. Bilezikleri teker teker bileğime geçirirken, ağırlıklarını hem fiziksel hem de duygusal olarak hissediyordum.

"Büyüklerimizin emanetlerini getirme fırsatım olmadı ama onları da el öpmeye geldiğiniz zaman alırsınız."

Bu kadarı bile çokken daha fazla ne alabileceğini düşünmeden edemedim. Gülsüm teyze oğluna doğru bir bakış attı. Sanki yapacağın şeyin onayını istemişti. "Bunlar da," diyerek birkaç kutu daha açtı. Kutuların içinden çıkan bilezikler diğerlerinden farklı desenlere sahipti ve kesinlikle daha ağır görünüyorlardı. Altının ışığı üzerlerindeki ince işçilikle birleşerek sanki kendi hikâyesini anlatıyordu. "Doğukan'dan," dediği anda kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Yanımda duran adama doğru baktım. Anında gözlerimi yakaladı; bakışları, duygu yüklü bir sessizlik taşıyordu.

"Hayatımda olduğun her sene için bir tane."

"Sen ciddi misin?"

Sesim neredeyse duyulamayacak kadar kısılmıştı. Sözcüklerim, şaşkınlıkla karmaşık duygular arasında sıkışıp kalmıştı. Bakışlarım Gülsüm teyzenin ellerine kaydı. Elindeki bilezikler sehpanın üzerine âdeta bir servet gibi yayılmıştı; ince işçilikle süslenmiş altın

bilezikler, yüzeye dökülen bir güneşin ışığını yansıtıyordu. Gözlerim parıltılar arasında dolanırken, Doğukan'ın üç buçuk yılı dört yıl olarak yuvarlayıp hediye miktarına eklediğini anlamam yalnızca birkaç saniye sürdü.

Cevap veremedim, belki de bu durumun ağırlığı altında ne diyeceğimi bilmiyordum. Gülsüm teyze hiç tereddüt etmeden elindeki bilezikleri tek tek bileğime geçirmeye başladı. Her biri, sanki geçmişte geçirilen yılların birer nişanesi gibi yerini alıyordu. Kolumun giderek ağırlaştığını hissederken, bakışlarım bir saniye bile Doğukan'dan ayrılmadı. Onun yüzünde bir sakinlik, bir tür iç huzur vardı. Sanki bu anı uzun zamandır bekliyordu.

Bu sırada Aygül elinde büyük bir lacivert, kadife kutuyu tutarak annesinin işini bitirmesini bekliyordu. Kutunun üzerindeki ince motifler ve zarafeti bile dikkat çekiciydi ama o an kutuya bakmak yerine gözlerim tekrar Doğukan'a döndü. Göz göze geldiğimizde, onun tebessümündeki gamzeler bana bakıyordu. Bu tebessüm bir mutluluğun, belki de bir zaferin ışığını taşıyordu. Ama benimkilerde aynı ışıltıyı bulmak zordu; hislerim iç içe geçmiş, neye odaklanacağımı bilemez bir hâldeydi.

"Güzel günlerde kullan kızım."

Gülsüm Hanım, bileklerimdeki son bileziği yerine yerleştirip kolumu sıvazladı. Dokunuşu nazikti ama bu ufacık temasla bile kolumun şangır şungur ses çıkarmasına engel olamamıştım. Altınlar âdeta bir orkestra gibi birbirine çarpıyordu.

Doğukan kardeşinin elindeki kutuyu aldı ve birkaç adım atarak yanıma yaklaştı. Bakışları sıcacık, sesi ise hafif bir özür barındıran yumuşaklıkla, "Bunu seçerken takabileceğin bir şey olsun istedim," dedi. Kutunun içindeki takı seti, ışığın altında âdeta yıldızların yansıması gibiydi. O kadar zarifti ki insanın nefesini kesecek kadar güzeldi. Doğukan'ın bu hediyeyi seçerken ne kadar özenle düşündüğünü, her detayında hissediyordum.

"Takmak ister misin?"

Bakışlarımı takıdan Doğukan'a çevirdim. Gözlerimle ona *bu kadarı çok fazla* demek istiyordum ama yüzündeki mutluluğu, o parlak heyecanı gördüğümde, bu cümleleri dile getirmenin bir haksızlık olacağını hissettim. O an, onun bu anı ne kadar özenle planladığını ve benim mutluluğumla ne kadar bağlantılı olduğunu fark ettim. Kalbim, ağırlığını hissettiğim bu anın büyüsünü bozmak istemiyordu.

Başımı yavaşça onaylarcasına salladım. Gülümsemenin her zamankinden daha zorlayıcı olduğunu fark ettim ama yine de dudaklarım kıvrıldı. Kolyeyi takabilmesi için arkamı döndüm. Boynumda hissettiğim soğuk zincirin dokunuşu, bir anlık ürperti yarattı ama bu, Doğukan'ın nazik elleriyle dengeleniyordu. Nefesi hafifçe enseme değdiğinde, bu küçük dokunuşun taşıdığı anlam daha da derinleşti.

İçim kıpır kıpırdı.

Takı yerine oturduğunda, onun ellerinin kısa bir an daha duraksadığını hissettim. Sanki kolyenin tam yerine oturduğundan emin olmak istiyordu. Ama belki de bu, onun mutluluğu bir an daha uzatma isteğiydi. Zincir boynumda tam anlamıyla yerleşirken, bir yandan Doğukan'ın bakışlarını aradığımı fark ettim. Başımı omzumun üzerinden ona doğru döndürdüğümde gözlerindeki ifadeyi yakaladım: içten, saf ve tamamen bana ait.

Kutudan çıkardığı zarif küpeleri bana doğru uzatırken gözleri, yaptığı bu jestin tamamlanmasını bekler gibiydi. Küpeler, ışığın altında âdeta yaşam bulmuş gibi parlıyordu; her biri ince işçilikle süslenmiş, zarafetle doluydu. Kendiminkilerle değiştirmem için bana küpeleri uzattı. O sırada yüzündeki ifadeyi fark ettim, bir sanatçının eserini tamamladıktan sonra ona hayranlıkla bakması gibi beni izliyordu. Bakışları sadece takının ona hissettirdiği mutluluğu değil, beni bu şekilde görmenin verdiği gururu da yansıtıyordu.

"Yakıştı mı?"

Derin bir iç çekti. Fakat o iç çekişin içine, söylenmemiş yüzlerce iltifatın sığdırıldığını hissettim. Gülümserken, gözlerim usulca ayak ucumdaki karton poşete kaydı. O an, bu sessiz dikkat değişikliği Doğukan'ın da ilgisini çekmiş olmalı ki bakışları beni takip etti. "O ne?" diye sordum, içimde hafif bir merak uyanırken. Doğukan, poşetin varlığını bir anlığına unutmuş gibi başını şaşkınlıkla aşağı eğdi. Ama poşeti tekrar gördüğünde, yüzündeki ifade hızla değişti. Gözleri bir çocuğun yeni bir oyuncağa duyduğu heyecanla parladı ve geri çekilerek bana, sanki yalnız başıma keşfetmem gereken bir sır vermiş gibi yer açtı.

Tereddütlü bir bakışın ardından yavaşça eğildim. Poşetin ağzını açtığım an, gözlerimin önüne serilenler âdeta tüm nefesimi çekip aldı. İçerisi eski, yıpranmış ama bir o kadar da büyüleyici kitaplarla doluydu. Her biri, dokusuyla geçmişe dair hikâyeler anlatıyor gibiydi. Elleri titreyen bir kâşif gibi bir tanesini rastgele çektim. Parmağım sayfaların kenarlarını yoklarken, dokunduğum şeyin tarih olduğunu hissediyordum. Disk Dünya serisinin dokuzuncu kitabı... ve bu, bir ilk baskıydı! Gözlerim bir an parladı; elimde tuttuğum kitabın değerini anlamak, onun hafif ağırlığını hissetmek bir mucize gibiydi.

"İnanmıyorum," diye fısıldadım. Kelimelerim düşüncelerimden çok daha önce dudaklarımdan dökülmüştü. Bu sırada, kıyafetimi umursamadan diz çöktüm. Gözlerim açılan birer merak kapısı gibi poşete bakıyordu. Kitapların sayısını hızla saymaya başladım. Kalbim, her bir adette boğazımda atıyordu. Tam otuz dört taneydiler. Her biri burada, tam önümde... ve ben, bu anın gerçek olduğuna inanamayacak kadar büyülenmiştim.

Zihnim, istemsizce beni geçmişe sürükledi. Yıllar öncesine, Disk Dünya serisinin yalnızca yedi kitabını bulduğum günkü o saf sevince... Can yoldaşı olduğumuz dönemlere... Belki de birbirimize âşık olduğumuzu kabullenmekten korktuğumuz o zamanlara... O günlerde hissettiğim mutluluk, şu an beni burada, bu odada yakaladı. Ama elimdeki kitabı bırakıp diğerlerini inceledikçe, şim-

diye dek eksik olan tüm serinin burada olduğunu fark ettim. Bu yalnızca bir poşet dolusu kitap değil, aynı zamanda geçmişten bir armağandı; belki de paylaşılan bir hikâyenin eksik parçalarını tamamlayan bir hediye.

"Bunları nereden buldun?"

Sesim hem hayranlıkla hem de şaşkınlıkla titriyordu. Doğukan zafer kazanmış bir edayla gülümsedi, omuzlarını hafifçe silkti. Küçük bir gizem, onun yüzündeki o tanıdık ifadeye yerleşmişti.

Yerden kalkmam için elini uzattı. Bu hareketiyle hem yardım eli uzatmış hem de beni bu anın ağırlığından çekip çıkarmanın bir yolu bulmuş gibiydi. Ne diyeceğimi bilemiyordum, kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Kalkar kalkmaz Doğukan'a sıkıca sarıldım. Sıcaklığıyla kalbimde yankılanan bir huzur duygusu getirdi. Tam teşekkür edeceğim sırada o benden önce davrandı ve kulağıma doğru fısıldadı.

"Bu da Kurşun Asker'den Balerin'ine."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞUKAN

Hayaller, gökyüzüne atılan dileklerden ibaretti. Gerçekleşeceğine tüm kalbinle inanırsan uçsuz bucaksız boşlukta yolunu bulacağını düşünürdün. Bazen o yollar hayatına çıkmazdı. Yine de kurmaktan vazgeçmezdin. Kimi zaman ürkek bir kuş gibi, çoğu zaman ateşin içine atlayacak kadar cesur bir aslan misali...

Hayallere kavuşmak beklemekle değil, inançla gelmez miydi zaten?

Gözlerini kapattığında tutunduğun sahneler, özlemin ince ipliklerinin şekillenmesiyle oluşurdu. Her detay, ip cambazından farksızdı. Anıların üzerinde yürürdü; bir ses, bir koku, belki hiç görmediğin ama ruhunun tanıdığı bir silüet... Sen düşledikçe o ip sağlamlaşırdı. Hayalin, kendi gerçekliğine yaklaşırdı.

Bazı anlar olurdu, tenine değen bir rüzgâr gibi gerçek, ilk kez yaşadığın ama sana ait bir yere yeniden dönme hissini uyandıran... İşte onlar, özlemle dokuduğun hayallerin geri döndüğüne işaretti.

Gözleri açıkken insan hayal görebilir miydi?

Çünkü şu an yaşadığım şeyin gerçekliği ancak bir rüyalarımda olurdu.

Zaman anlamsızlaşmıştı. Ne geçen dakika umurumdaydı ne

de saatler. Sesler uzaklaşmış, kokular sadece bir yerde yoğunlaşmış, renkler daha da canlı bir hâl almıştı. Dünya durmuştu ve içinde yalnızca o vardı. Doğa'm... Bir nefes kadar yakınımdaydı. Nefesi ılık bir meltem gibi tenimdeydi, sesi kalbimin ritmini değiştiren kuş cıvıltıları misali kulaklarımdaydı. Kokusu tüm yaralarıma şifaydı. Parmağında benim yüzüğümü taşıyordu. Gözleri yine benim için gülüyordu. O bakışın içinde ömrü saklamıştı; yıllar, özlemler, bekleyişler... Bu an, yalnızca bir an değildi. Bu an, içinde taşıdığım her hayalin gerçekliğe dönüşmesiydi.

Kavuşmak, Rab tarafından verilen bir ödül değildi. Sevdanın kendisine dair hak edilmiş bir andı. Çünkü aslında tüm yolculuk, ona varmanın değil, onu hissetmenin güzelliğindendi.

"Merveciğim?"

Annemin ortamın büyüsünü bir anlığına dağıtan sesiyle dikkatim ona kaydı. İkramlarla dolu tabağını sehpaya bırakırken, "Tekrar ne zaman Türkiye'ye döneceğin belli mi?" diye sorduğunda bu konuşmanın nereye gideceğini fark etmiştim. Merve de fark etmiş olmalıydı; ağzındaki lokmayı bitirmek için belli belirsiz hızlandı, sanki bir şeyleri önceden tahmin ediyordu. Derin bir nefes aldı, sesine olabildiğince doğal bir ton katmaya çalışarak, "Henüz değil efendim," dedi. "Yakın bir zamanda gelemem gibi duruyor." Annem düşünceli bir edayla başını sallarken bakışları kısa bir an bana kaydı. Ah hayır... Düşündüğüm şeyi yapmazdı değil mi?

"Nişanı ne zaman yapalım kızım?"

Soru havada asılı kaldı. Birkaç saniyelik sessizlik, odanın içindeki havayı ağırlaştırdı. Doğa'nın kasılan omuzlarını fark ettim; birdenbire taş kesilmiş gibiydi. Gözleri büyük bir korkuyla açılmıştı sanki. Bir çıkış yolu arıyor gibi bakıyordu ama hiçbir yere kaçamazdı.

"Şey... Bu nişan sayılmaz mı?"

Doğa'nın sesi, o kadar ürkek çıkmıştı ki odanın içinde bir anlığına havada asılı kaldı. Sözcükler dökülmüştü ama kimse hemen

cevap veremedi. Sanki hepimiz aynı anda, onun içinde büyüyen tedirginliği hissetmiştik.

Annem, kaşlarını hafifçe çatarken bakışlarını ona çevirdi. Sessizlik, normalden biraz daha uzun sürdü. Belki bir şeyleri tartıyordu, belki de aldığı cevap karşısında ne hissetmesi gerektiğine karar veriyordu. Sonunda, keskin ama yumuşak bir sesle sordu.

"Ayrı bir nişan yapmak istemiyor musun?"

Sorunun havada süzülüşü, odanın içindeki atmosferi ağırlaştırmıştı. Herkesin bakışı Doğa'ya çevrilmişti. O, sanki üzerine ışık tutulmuş bir oyuncu gibi, bir anda sahnenin merkezinde kaldığını fark etti. Yutkundu. Onun boğazından geçen o sessiz refleksi duyacak kadar suskun bir ortam vardı. Ellerini kucağında sımsıkı kenetledi. Parmakları, birbirine bastırıldıkça, bir yere tutunmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bakışları bir noktaya kilitlenmişti. Belki kafasında kelimeleri arıyordu, belki de hiç söyleyemeyeceği bir cümleyi bastırıyordu.

Onunla bu konuyu hiç konuşmamıştık ama her hareketi, istemediğini anlatıyordu. Kaçınılamaz bir duyguydu bu; bir şeyleri söyleyememek ama bedeninin her hâlinin seni ele vermesi... Ve haklıydı. Nişanı kız tarafı yapardı. Ben, onun için bu şehrin görüp görebileceği en şaşaalı nişanı düzenlerdim, aylarca süren hazırlıklar, herkesin dilinde yankılanan bir tören... Ama onun gözleri, annesini, babasını, ablasını arardı. Akrabalarını...

Fark etmesin diye oraya insan da yığardım ama biliyordum, gözleri kalabalığın içinde bir boşluk bulurdu. O boşluk, önüne dünyaları sersem bile onu mutlu etmezdi. Ama o bunu anlatamazdı. Anlatamadığı her şey de şu an içinde bir yük gibi birikiyordu. Annemin onu sıkıştırmasına izin vermemek için nefes almadan konuşma ağırlığını üzerime çektim.

"İstemiyoruz."

Bir anda salondaki tüm bakışların odağı bana kaydı. Sessizlik daha da yoğunlaştı. Şimdi herkes benden bir açıklama bekliyordu.

"Söz nişan bir arada olsun istiyorduk." Nefesimi dengelemeye çalışarak konuya nokta koymak istedim.

"Oldu şükür."

Sözlerim, bir kaçıştı belki. Ama en azından onun rahat nefes almasına izin veren bir kaçıştı. Bakışlarımı Doğa'ya kaydırdığımda, şaşkınlığı ve minnettarlığı gözlerinden okunuyordu. Sanki ona yüklenmiş bir ağırlık, aniden hafiflemişti. Gözlerinde bir teşekkür vardı. Belki sözcükleriyle ifade edemezdi ama bana kahverengilikleriyle istedi mi çok şey anlatırdı ve bu da ömrümün sonuna kadar bana yeterdi.

"Tamam oğlum, nasıl isterseniz. O zaman en kısa zamanda nikâh için gün alalım. Merve'nin geleceği vakte göre de düğün gününü seçeriz."

Annem, tüm süreci çoktan kafasında şekillendirmişti. Belki de bizim yerimize karar almayı, gidişatı belirlemeyi doğal bir refleks olarak yapıyordu. Sesi, her şeyi olması gerektiği gibi ilerleteceğine inanmış bir kesinlik taşıyordu. Ne bir tereddüt ne bir sorgulama. Plan belliydi, şimdi sadece uygulamak kalmıştı.

Bana her şey uyardı. Nişan, nikâh, düğün, detaylar, sorumluluklar... Ucunda Doğa'nın mutluluğu olan her konu benim sınırlarımın esneklik noktasıydı. Ancak Doğa... Yanımda oturan sevdiğim, bu konuşmanın içinde sıkışmış gibiydi. Bedeni daha da kasılmıştı. Sanki bulunduğu yer ona fazla sıcak geliyormuş gibi kıpırdanıyordu. Şakaklarının üzerindeki minik damlalar ecel teri gibiydi. Ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Bu sefer parmak uçlarını elbisesinin kumaşını kırıştıracak şekilde dizlerine bastırıyordu.

Annemin bu kadar kesin konuşması, onun içinde bastırdığı bir eksikliği daha yoğun hatırlatmıştı. Doğa'nın gözleri hızla bir çıkış yolu arıyordu. Keskin bir korku yoktu bakışlarında ama sıkışmışlık... Onu çevreleyen soruların, beklentilerin ve sessizce üzerine yüklenen kararların içinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Gözleri kısa bir an ablasına kaydı. Merve de fark etmişti.

Endişesi, gözlerindeki belirsiz bir gölge gibi duruyordu. Kardeşinin içinde büyüyen huzursuzluğu anlamıştı ve o da kendince aradığı çıkış yolunu destekliyordu.

"Aslında nikâh gününde de yanlarında olmak istiyorum."

Sözcükler, ince bir hesapla Doğa'ya kaçış sunmuştu. Doğa'nın nefesini tuttuğunu fark ettim. Gözleri anneme kaydı, cevap beklerken sanki kendi içinde sessiz bir mücadele veriyordu. Merve, ona daha sağlam bir çıkış noktası tanımak adına devam etti.

"Ben bir işe başlayayım. Size en uygun vakti söylerim, olur mu Doğukan?"

Bakışlar üzerime döndü. Tüm oklar yine bana yönelmişti. Doğa'nın içinde büyüyen sıkışmışlığı biraz olsun hafifletmek adına hiç tereddüt etmeden "Tabii. Hiç sorun değil," diye cevap verdim.

Bu sözler, yalnızca bir cevap değil, Doğa'nın önünde açılan bir pencereydi ve o, nihayet nefesini yavaşça verdi. Merve, kardeşini ortamdan biraz uzaklaştırmak adına içten bir ses tonuyla konuştu.

"Doğacığım, çayları tazeler misin?"

Bu, onun birkaç dakika için soluklanmasını sağlayacak bir bahaneydi. Bir süreliğine salondan kaçma fırsatını kaçırmayan Doğa, "Tabii," diyerek ayaklandı. Masanın üzerinde duran tepsiyi alırken ellerinin hafifçe titrediğini gördüm. Bardakları özenle tepsiye yerleştirirken kimseyle göz teması kurmadı. Benimle bile... Her hareketi, mümkün olduğunca kontrollü olmaya çalışıyordu. Ama ben onun içindeki dalgalanmayı hissediyordum. Arkasına bile bakmadan salondan çıktı.

"Lavaboyu kullanabilir miyim?"

Birkaç saniye geçmeden ben de ayağa kalktım. Merve'nin vereceği cevabı beklemeye gerek duymadım ve yürümeye başladım.

Mutfağa adım attığımda, içerisi beklediğimden daha sessizdi. Doğa'yı göremedim ama odanın içine hafifçe süzülen soğuk havanın farkına vardım. Perdeler, rüzgârın dokunuşuyla usulca sallanı-

yordu. O an, içimde bir şeyin sezgisel olarak değiştiğini hissettim.

Onu ürkütmemek adına sessizce hareket ettim. Adımlarımı ağırlaştırarak balkona doğru yöneldim. Aralık olan kapıdan yavaşça geçtim. Balkona adım attığımda ona dair ilk gördüğüm şey, sırtının hafifçe yükselip alçaldığıydı. Kollarını bedenine sararak dışarıyı izliyordu. Topuzundan kaçan arsız tutumlar rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu ama hiç kıpırdamıyordu. Oradaydı ama düşünceleri çok daha uzaklardaydı. Gözleri belki yıldızlara, belki sokak lambalarına takılmıştı. Belki de hiçbir şeye odaklanmıyordu.

Ama üşüyordu.

Ceketimi çıkartıp omuzlarına yerleştirdim. Hafifçe irkildi. Ama ben onun bu hissini geçirmek istercesine kollarımı yavaşça titreyen bedenine sardım. Onun ürkekliği, benim yaklaşımımla çözülmeliydi. Onun içindeki sıkışmışlık, bir şekilde rahatlamalıydı.

Aniden gelen sıcaklık, derin düşüncelerinden bir anlığına çıkmasına sebep olmuştu. Başını geriye, göğsüme doğru yasladı. Konuşmadık. Sessizlik, ikimiz için yeterliydi ve bazen, hiçbir kelime, yalnızca bir dokunuş kadar anlam taşıyamazdı. Bir süre sonra, serin hava içime dolarken, hafif bir iç çektim ve kulağına doğru sokularak mırıldanmaya başladım.

"İki keklik bir kaya da ötüyor.

Ötme de keklik derdim bana yetiyor."[1]

Sesim havada ince bir melodi gibi süzüldü. Yıllar önce bu balkonda, içimdeki derdi atmaya çalışırken mırıldandığım şarkı Doğa'nın buruk bir şekilde gülümsemesine neden oldu. O gün, bu türkü içimde biriken her şeyi kontrol altında tutmamı sağlamıştı. Bir de hâlâ külüyle beraber izmaritini sakladığım sigara... Sigara olmasa da belki türkü Doğa'nın da sığınağı olurdu.

"Annesine kara da haber gidiyor."[2]

1. İki Keklik Türküsü Şöhret Hanım'a aittir.

2. İki Keklik Türküsü.

Bunu söylediğim anda, Doğa'nın ürkek kıkırdaması havayı yumuşattı. Parmağındaki yüzüğü havaya kaldırarak gösterdi. İlk başta sözlere dikkat etmemiştim. Ama onun parmağını kaldırışındaki anlamı fark ettiğimde ben de gülümsedim. Ciddi anlamda annesi bu durumu öğrendiği an karalar bağlayacaktı.

"Yazması oyalı, kundurası boyalı, yâr benim."[3]

İçimde bir sıcaklık belirdi. Ona doğru eğildim, kokusunu soluyarak boynuna hafif bir öpücük bıraktım ve sonra, bu anı tamamlayan sözler dudaklarımdan fısıltıyla döküldü.

"Uzun da geceler yâr boynuma sar beni, aman Allah sar beni."[4]

"Bu bir teklif mi?"

Sesi, hafif bir ironiyle süslenmişti ama içinde yorgun bir kırıklık taşıyordu. Klasikleşen bu konuşma, bir anlığına ortamın ağırlığını dağıtır gibi oldu. Ancak ben, bu oyunun altında yatan asıl duyguyu hissediyordum. Derin bir iç çekişle karşılık verdim.

"Biraz daha iyi misin?"

Kollarımın arasında hafifçe kıpırdandı. Bir şey söylemeden, yalnızca bedeninin verdiği tepkiyle cevap vermeyi seçti. Dönmek istediğini fark ettiğim anda kollarımı gevşettim. Ona alan tanımak, hareketlerini zorlamamak... Şu an ihtiyacı olan tek şey buydu.

Bana döndüğünde, gözlerindeki buğu canımı yaktı. Sanki içinde anlatamayacağı kadar büyük bir eksiklik taşıyordu. Konuşmasa da yüzüne yayılan hüzün, içinde düğümlenen cümlelerden daha fazlasını anlatıyordu.

"Doğukan ben düğün istemiyorum."

Bunu kelimelere dökmese de biliyordum. "Biliyorum, ilk günden beri düğün isteyen bendim ama..." Derin bir nefes aldı. Yutkundu. Kelimeleri nasıl seçeceğini bilmiyor gibiydi. "Benim hayallerimin hiçbiri bu şekilde ilerlememişti. Ben o yerde, ailem

3. İki Keklik Türküsü.

4. İki Keklik Türküsü.

olmadan—" Konuşmasını tamamlayamadı. Ama ben tamamlamak zorundaydım.

"Ailen orada olacak. Ben."

Konuşmasını bölmek istemezdim ama bir yanlışı düzeltmek zorundaydım. Doğa'nın kelimeleri arasına sıkışan duygu, aslında söylemek istediğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Sözlerim havada asılı kalınca, kısa bir es verdi. Birkaç saniyelik sessizlik, fark ettiği hatanın ağırlığını belirginleştirdi. Ardından, sesi hafifçe titreyerek düzeltmeye çalıştı.

"Bizim taraftan demek istedim."

Başımla belli belirsiz bir hareket yaparak cevap verdim, anlayışımı hissettirmek için. Daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Parmaklarım usulca yanağına dokundu, onu sakinleştirmek ister gibi. "Nasıl istiyorsan öyle olsun." Doğa'nın gözleri dondu. Kelimeleri doğru duyup duymadığını anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Sanki bir anlığına, içindeki bastırılmış düşüncelerle savaşmış ama benim verdiğim rahatlama karşısında tüm o karmaşa durmuştu. "Ciddi misin?" diye sorduğunda, hafifçe gülümsedim.

"Düğünlerden hoşlanmayan taraf da bendim hatırlarsan."

Söylediklerim, ona verdiğim güvenceydi. Özgürlüğüydü. Ama Doğa'nın tereddüt ettiğini hissediyordum. Kendini tam anlamıyla bırakmıyordu, sözlerimin gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceğini ölçer gibi duruyordu.

"Ama annen..."

Cümleyi nasıl devam ettireceğini biliyordum. Ses tonu, bir bahaneden çok, yine bir kaçış yolu arıyordu. Annemin beklentileri ile kendi istekleri arasında sıkışmıştı. Ama ben onun içinde büyüyen bu savaşı daha da zorlaştırmak istemiyordum.

"Sen orasını düşünme. Anlayacaktır."

Çenesi hafifçe titremeye başladı. Sanki gözyaşları yaklaşmıştı ama henüz dökülmemişti ve o an, içindeki tüm sıkışmışlık bir

hareketle karşılık buldu. Boynuma sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ama yalnızca kelimeler değildi bu; sesi kırılgandı, içinde tüm o karmaşayı taşırken bulduğu tek huzur buydu.

"Çok teşekkür ederim."

Kollarımı tekrar sıkılaştırarak sarılmasına karşılık verdim. Onu yalnız bırakmamam gerektiğini, şu an bir kelimeden çok yalnızca varlığımın önemli olduğunu biliyordum. "Seni çok seviyorum kalbim." Saçlarının tepesine yumuşak bir öpücük bıraktım. Varlığını hissetmek, ona ait olmak, bu anın içinde kaybolmak istiyordum.

"Seni sevmekten de öteyim, güzelim."

Son bir kez sıktım onu, ardından usulca kendimden ayırdım. "İçeridekilerin daha fazla dikkatini çekmeden dönsek iyi olacak." Biraz daha zamanımız olsaydı, belki daha çok konuşurduk, belki biraz daha bu anın içinde kalırdık. Ama gerçek dünya bizi bekliyordu.

"Çayları koy bakalım gelin hanım. İçeride bekliyorum."

DOĞA

Zaman, yalnızca yaş almak değildi; gerçeklerin, hayallere meydan okumasıydı.

Gençken hayaller özgürdü. Gerçeklik henüz sınırlarını çizmemiş, dünya olasılıklarla doluydu. İnsan önündeki yolları şekillendirebileceğine inanırdı. Her şey mümkündü; uzak diyarlar, büyük başarılar, sonsuz aşklar...

Ancak zaman ilerledikçe, gerçekler sahneye çıkardı. Hayallerle, olması gerekenlerle yüzleşirdi. İnsan geçmişte kendisine kolay gelen ihtimallerin aslında ne kadar zor olduğunu fark ederdi. Bir noktadan sonra, içimizde bir savaş başlardı. Çocukken inandığımız ihtimaller, gerçeklerin sertliği karşısında kırılırdı. Hesaplarla, zorunluluklarla, mantıkla sınanırdı.

Ama bazı hayaller vardır ki zamana teslim olmazdı. Gerçeklerle kavga etse de pes etmezdi. Bazen farklı bir şekle bürünerek, bazen yeniden yazılarak varlığını korurdu. Çünkü insana yön veren yalnızca gerçekler değildi. Bazı insanlar, hayallerini koruyabildikleri sürece gerçekten yaşarlardı ve belki de en büyük mücadele, hayalini kaybetmeden, gerçeğin içinde yol bulabilmekti.

Yirmili yaşların başında kurduğum hayallerin hepsi yeniden

yazılmıştı. İlk günkü saflığını, o toy ihtimallerini, sınırsız gözüken olasılıkları geride bırakalı çok olmuştu. Zamana direnemeyince her biri uyum sağlamayı öğrenmişti ve ben, her şeyin değiştiğini fark ettiğimde aslında bir seçim yapmama gerek kalmadığını anlamıştım; değişim, farkında olmadan içime işlemişti.

"Sana iyi yolculuklar Merveciğim."

Gece, tüm heyecanına rağmen göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Saatler akmış, kahkahalar birbiri ardına dizilmiş, zamanın nasıl geçtiği fark edilmemişti. Ama şimdi, kaçınılmaz vedalaşma anı gelip çatmıştı.

Gülsüm teyze önce ablama sarıldı. Ellerini onun sırtında gezdirirken, içindeki şefkati sessizce aktarıyordu. Ardından bana döndü. Elini öpmek için hamle yaptım, bu sefer geri çekilmedi. Parmakları avucumda titrek ama sıcak bir temas bıraktı. Ardından beni anne şefkatiyle sarmalarken sırtımı sıvazlamayı ihmal etmedi.

"En kısa sürede Ankara'ya bekliyorum."

Sesi, davetten çok bir temenni gibiydi. Sanki orada olacağımız günü şimdiden hayal ediyor gibiydi. "İnşallah Gülsüm teyze," diyerek gülümsedim. Gülsüm teyze bana hafifçe tebessüm ederken gözlerinde, söylemek istediklerinin yalnızca bir kısmını barındıran bir ifade vardı.

"Anne diyeceğin günleri de görürüz inşallah."

Sözleriyle beraber içimde bir sıcaklık yayıldı. Bu ufak sataşma, yanaklarımın kızarmasına sebep oldu. Ne diyeceğimi bilemediğim için gülümsemekle yetindim. Annemden başka birine *anne* diye seslenme fikri her zaman garip gelmişti. O kelime, sadece bir ünvan değildi çünkü; bir geçmiş, bir aidiyet, belki bir alışkanlıktı. Ancak şu an karşımda duran kadın, belki de annemden daha çok bu seslenişi hak ediyordu. Onun şefkati, yalnızca kelimelerde değil, sessiz dokunuşlarında, bakışlarında ve hatta vedalarında bile saklıydı ve bazı bağlar kana değil, ruhun içten gelen çağrısına dayanırdı.

"Oynamamın önüne geçtiğin için seni hiç affetmeyeceğim."

Aygül'ün sesi neşeli bir küskünlük taşıyordu. İçinde kırgınlığın hafif bir yankısını hissetmemek için duygusuz olmak gerekiyordu. Annesini bir kalça hareketiyle önümden uzaklaştırdı. Sarılmak için kollarını kaldırdığında bir anlığına tereddüt ettim. Fakat içten kucaklayışından yayılan sıcaklığı hissettiğim gibi sarılmasına karşılık verdim. Yüzümde minicik bir gülümseme vardı ancak bu tebessüm gözlerime kadar ulaşmadı. İma ettiği şey yüzünden yüreğime oturan ince bir ağırlık, sanki dudaklarımın kenarında ipler varmışçasına aşağı çekiyordu. Gece boyunca bu konuya nasıl hiç değinmediğine şaşırmıştım. İçinde tuttuğu ama bir türlü dile getirmediği serzeniş, şimdi, tam vedalaşırken karşıma çıkıyordu. Giderayak yine yapmıştı yapacağını...

"Her şey için tekrar teşekkür ederiz."

Gülsüm teyzenin sesinde nazik bir içtenlik vardı ama aynı zamanda vedaya alışkın insanların getirdiği dinginlik de belliydi. Aygül'le sarılmamız bittiği anda, annesi onu yanına çekti. Gülsüm teyzenin gözlerinde bana bakarken bir şey belirdi; sözlerin ötesinde bir sessizlik, belki de içinden geçen ama ifade edilmemiş düşüncelerin yansıması... Ne olduğunu merak etsem de sessiz kalmayı tercih etmiştim. O da bunu fark edince oğluna döndü.

"Biz seni aşağıda bekliyoruz oğlum."

Baş başa vedalaşmamız için bıraktığı bu küçük zaman dilimi, içinde sessiz bir nezaket taşıyordu. Ona minnet dolu bir tebessümle baktım. Sessizce anladığını hissettim, belki de en çok bu anlayışa ihtiyacım vardı.

"Yarın zaten görüşeceğiz. Ben de gidip mutfağı toparlayayım."

Gülsüm teyzelerin evden çıkmasıyla, ablam da bir bahaneye sarılıp yanımızdan ayrıldı. Şimdi Doğukan'la baş başaydık ve yarın sabaha kadar yan yana olacağımız sadece son birkaç dakikamız kalmıştı. Doğukan, aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp elimi tuttu. Parmağının sıcaklığı avucumun içine yayıldığında, kalbimde

hafif bir huzursuzluk belirdi. Duruşu sakindi ama bakışlarında bir şeyler vardı. Belki sorular, belki de yanıtsız kalan hisler...

"Bu gece içine sinmeyen ya da aklına takılan bir şey oldu mu?"

Hâlâ kollarımda takılı olan bilezikler şangırdarken, hafifçe başımı yana eğdim. "Seyyar kuyumcu gibi gezmem dışında mı?" diye sordum. Bileziklerin ağırlığını hissederek elimle hafifçe oynadım. Alışık olmadığım bir süs yükü üzerimdeydi.

Doğukan oyunbaz bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Ağırlığınca altın istememiş miydin?" Alaycı bir yanıt ama sesinde şefkatli bir sıcaklık vardı. Ah... Bana imam nikâhında bol keseden atmamı söyleyen o değil miydi? Ayrılmayacağımızın güvencesini vermişken... Bir dakika.

"Hayırdır? Evlenmeden boşanma prosedürlerini mi gerçekleştiriyorsun?"

Sözcükler ağzımdan hızla çıkmıştı. Misillemem biraz sert olmuş olacak ki Doğukan'ın az önce eğleniyormuş gibi görünen tavrı bir anda silindi. Bu durumu toparlamak için, "Eğer öyleyse, ben kilo alayım da sen benden hiç boşanama," diyerek işi şakaya vurdum. Fakat esprim Doğukan'a ulaşmadı.

"Şaka yaptım ya."

Sesim hafif bir sitemle çıktı. Neşelendirici bir şey söylemek istemiştim ama kelimeler, Doğukan'ın yüzünde beklediğim etkiyi yaratmamıştı. O gözlerini kaçırmadan, hafifçe başını iki yana salladı.

"Benim ağzıma almaya korktuğum şeyi sen şakayla nasıl kolay çıkardın öyle? Hem de iki kez."

Duraksadım. İfadesindeki sertlik ince bir çizgi gibiydi: ne tamamen soğuktu ne de beni yakınlaştıracak kadar sıcak. *Boşanma* kelimesinden hoşlanmadığını bile bu kelimeyi kullanmadan söylüyordu. Haklıydı ama böyle bir mesafe koymaya gerek var mıydı? Bir an, sözcükler içimde birbirine dolandı.

"Özür dilerim." Sesim alçak çıktı. Kendi şakamın yol açtığı ağırlığın farkındaydım. Doğukan hiç tereddüt etmeden elini yanağıma koydu. Sıcak parmak uçları huzur veren bir şekilde yanağımı okşadı.

"Dileme. Sadece o düşünce ne kalbinden geçsin ne beynine mantıklı gelsin ne de dilinden çıksın."

Sesi kesin ama sakin, neredeyse yalvarır gibi. Sanki gerçekten bu ihtimali hiç var etmememi istiyordu. Alnıma doğru eğildi. Dudağı hafifçe temas ettiğinde, içimde istemsiz bir ürperti yükseldi. Bir titrek nefes aldım; içimde garip bir kaygı ve huzur birbirine karışıyordu.

Sonra yavaşça benden uzaklaştı ama elleri hâlâ üzerimdeydi. İki kolumu, içimi ürperten bir dikkatle okşamaya başladı. Dokunuşunda beni ateşleyen o şey harekete geçmişti.

"Şimdi içine sinmeyen başka bir şey oldu mu?"

Başka bir şey derken yaptığı vurguyla gözleri içimde bir yerlere dokundu. Sesi hâlâ yumuşaktı ama içindeki mesafenin tam anlamıyla çözülmediğini hissediyordum. Gözlerimi kaçırmamaya çalışırken, içimde büyüyen ağırlıkla neredeyse ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Oldu."

Kelime dudaklarımdan sessizce süzüldü. Doğukan'ın kaşları hafifçe çatıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken sessiz kalmıştı. Bekleyişindeki sabır ve gözlerindeki soru işareti beni konuşmaya çağırırken, "Şu an gidiyor olman," dedim. Kelimelerim aramıza girdiğinde yüzündeki gerilim çözüldü. Belli belirsiz bir tebessümle, "Ama geri geleceğim," dedi. Sesindeki kesinlik içimi bir nebze ferahlattı. "Biliyorum." O an, düşünmeden kollarının arasından girip bedenine yaslandım ve tüm mesafeleri kapatarak ona sıkıca sarıldım. Başımı göğsüne yaslarken, "Ama bu özlememe engel değil," diye fısıldadım. Doğukan'ın kolları bedenime tamamen dolandı.

"Ablanla baş başa olacağın son akşam da hele de böyle bir geceden sonra beni yanınızda istemezsin."

Duyduklarımın yarattığı şaşkınlıkla başımı dayadığım göğsünden ayırdım. Kaşlarımı hafifçe kaldırırken, "Bu, annenlerle bu gecenin kritiğini yapacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordum. Doğukan dudaklarının kenarında kıvrılan rahat bir tebessümle burnunu benimkine sürttü.

"Beyaz Futbol'u sevdiğimi söylememiş miydim?"

Söylemiş miydi? Söylediyse bile birçok şey gibi o da aklımda yoktu. Üstelik söylediyse bu konu ikimiz arasında olduğunda eğlenceliydi. Beni başkalarıyla çekiştirdiği zamanlar için aynı şeyleri hissetmem mümkün değildi. Gözlerimi hafifçe kısarak, "Bu dedikoduya girer," dedim. Cevap olarak erkeksi bir kıkırdama duyuldu. Kahkahası yüksek değildi ama içinde yaramaz bir rahatlık taşıyordu. Sanki söylediğim şeyi umursamamıştı.

"Ciddiyim Doğukan, annenlerle beni çekiştirmeyeceksin. Söz ver."

Bu kez sesim biraz daha kararlıydı. Oyuna açık bir yorum gibi durmasını istemedim. Onun ailesiyle kurduğu bağ güçlüydü, bunu biliyordum. Ama bu bağın içinde benim özelimin bir konu başlığı olmasını istemiyordum. Özellikle de annemlerle ilgili olan herhangi bir şeyin... Doğukan *hay hay* der gibi başını sallarken gülümsemeye devam etti. Bana bu kadar yakınken, böyle güzel bakarken gülümsemesi irademe büyük bir tehditti. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama o topuzumdan çıkan saç tellerini dizginlemeye çalışırken nefesiyle bile dikkatimi dağıtmayı başarıyordu.

"Sabah sekiz gibi seni almaya gelirim."

Bir an iç çektiğimi fark ettim. Zamanın hızlı geçtiği gerçeği omuzlarıma tam anlamıyla oturdu. Başımı *tamam* anlamında salladım. Belki biraz isteksizce, belki de biraz fazla sessizce. Doğukan'ın parmakları saçlarımdan yanaklarıma kaydı ve sahiplenici bir tutuş-

la beni ona bakmaya zorladı. İstesem de istemesem de artık onun siyahlıklarına esirdim.

"Bu geceyi annemlerle konuşmayacağım."

Bunu az öncekine kıyasla büyük bir ciddiyetle söylemişti. Sözlerinin ardında yankılanan kesinlik, sesine ağırlık katıyordu. Gözlerinde beliren kararlılık, söylediklerini yalnızca bir vaat olmaktan çıkarıyordu. Bu, onun içsel bir sözüydü.

Bir an, içinde kaybolduğum derin bir sessizlik oldu. Sonra tereddütsüz bir hareketle hafifçe üzerime eğildi ve dudakları nazikçe dudaklarıma dokundu. Zamanı paramparça eden, içine özlemini sakladığı bir temastı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Fakat ben bundan fazlasını isteyecek kadar arsızdım. Öpücük havada kaybolmadan ve Doğukan tam anlamıyla geri çekilemeden onun dudaklarını kendiminkine mühürledim.

Dudaklarından derin bir inilti koptu. Aynı anda hem ilk hem de son nefes gibiydi. Sanki bu sesle kalbim kabarmış, göğüs kafesime sığmaz olmuştu. Birlikte nefes alırken dudaklarımızı birleştiren şehvetli, enfes baskının sıcaklığı ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Her hücrem canlandı. Doğukan'ı her yerimde hissedebiliyordum. Elleri nazik hareketlerle bedenimde geziniyor, belimden yüzümü kavrayana kadar sanki her kıvrımıma itinayla dokunuyordu. Öpücüklerinin ateşi, bedenimi ona daha çok bastırma ihtiyacıyla yanıp tutuşmama neden oluyordu.

Son kez, uzun bir şekilde öptükten sonra dudaklarımızı ayırdı ve alınlarımızı birleştirdi. Göğsüm onunkiyle birlikte inip kalktı, her nefes bir öncekinden daha güçlü ve sıcaktı. Gözlerim bakışlarına kitlenmişken, "Gitmeliyim," diye fısıldadı. Gitmemeliydi. Şu an gitmek ihtimaller arasında bile değildi.

"Gitme."

Fısıltım, kelimelerden çok bir yakarıştı. Dudaklarına çarptığında, hafif bir inilti onun dudaklarından benimkine geçti. İçinde tuttuğu özlemin, gizlenen arzunun yankısı iliklerime kadar işlemişti.

Doğukan'ın bakışları üzerimde sabitlenmişken, az önceye kıyasla daha masum bir öpücük kondurdu. Öpücüğün içinde bir vedanın ağırlığı vardı. Fazla uzun sürmemişti, fazla derinleşmemişti. Sanki kendisini sınırlandırıyordu. "Yarın sabah görüşürüz," dediğinde tekrar, "Gitme Kurşun Asker," dedim. Acınası bir şekilde tüm tuşlara basıyordum. Doğukan geçmişteki tüm anları hatırlamış gibi belli belirsiz gülümsedi ama bu sefer beni öpmek yerine tamamen uzaklaştı.

"Eve varınca yazarım."

"Dikkatli ol."

Doğukan açık olan kapıya doğru geri geri yürürken elimi tutabileceği kadar uzun bir şekilde tuttu. En son parmak uçlarımız birbirinden ayrıldı ve arkasına bakmadan evden çıktı.

Çünkü o da biliyordu.

Bir kez daha göz göze gelirse gidemezdi.

Doğukan arabaya binip gözden kaybolana kadar peşinden baktım. Daha doğrusu bakakaldım. O an zamanın durmasını istedim; tek bir saniyelik gecikme, tek bir yanlış dönüş, unutulan bir eşya... Hepsi onu geri döndürebilirdi. Ama araba ilerledi ve yollar onu benden aldı.

İçimde bir yan, mantıksız bir inatla dönüşünü diliyordu. Sessiz ama derinden, varlığını hissettirecek kadar güçlü bir dilekti bu. Gerçekleşmeyeceğini bile bile ona tutunmaktan vazgeçmiyordum. Sanki bakmaya devam edersem, sanki gözlerimi ayırmazsam, bir şekilde onu geri getirebileceğime inanıyordum.

Deliceydi ama denemeye değerdi.

Rüzgâr kaküllerimi hafifçe savurduğunda, havanın birkaç saat önceye göre daha da soğumuş olduğunu fark ettim. Ancak bu, yal-

nızca gece ayazı değildi. İçimde bir ürperti vardı. Havanın serinliği değil, içimin boşluğuydu beni saran. Sanki derinlerde bir şeyler kopmuş, gitmiş ve ardında sadece eksikliğini bırakmıştı.

Kollarımı, kendimi bu dondurucu histen koruyabilecekmişim gibi bedenime sardım ama hiçbir işe yaramadı. Üşümem, havadan çok yüreğimden geliyordu. Soğuğun dokunuşu tenimdeydi ama asıl buz içimdeydi ve beni ısıtacak tek kişi... dakikalar önce gitmişti.

"Arkasından su dökseydin daha çabuk gelirdi."

Ablamın sesi, gecenin derin sessizliğini bir yaprak hışırtısı kadar bozarak geldi. Balkonda uzun süredir dikildiğimi fark etmiş ve her zamanki rahat üslubuyla bunu tiye almıştı. Sesindeki neşeli tonu kulağıma ulaşınca, bakışlarımı ufuktaki şehir ışıklarının titreşen parıltısından ona çevirdim. Bir anda alaycı ifadesi yerini ciddiyete bıraktı. Hafifçe kaşlarını çatmış, gözleri sorgular bir hâl almıştı.

"Ağlamak, su dökmek sayılmıyor fıstığım. O yüzden o yaşları gözünde tutsan iyi olur."

Ablam söyleyene kadar farkında varmadığım o ince sınırı çoktan geçmiş, vedanın ağırlığını tüm hücrelerimde hissetmiştim. Görüşüm bulanıklaşmıştı; boğazımdaki düğüm, sözcüklere engel oluyordu. Ablam için bu sıradan bir ayrılıktı; alışılmış, zaman içinde defalarca yaşanmış, ertesi gün unutulmaya yüz tutacak bir gidişti. Fakat benim için... Benim için geçmişte iz bırakan her vedanın yankısını taşıyan bir geceydi. Bu evden ayrılışlar hiçbir zaman basit olmamıştı, ardında hep bir eksiklik bırakmıştı ve parmağımdaki yüzük bile içimdeki bu huzursuzluğu geçirmeye yetmiyordu.

"Hasta olmadan giy bakalım şunu."

Sıcak bir dokunuş hissettiğimde, omuzlarımda tanıdık bir ağırlık oluştu. Ablam üşümemem için trençkotumu getirmişti. Teşekkür ederken kollarımı aceleyle geçirip yakasını kaldırdım. Kumaşın içinde hafifçe kayboldum, içindeki sıcaklık bedenime

yayıldı ama içimdeki derin soğuğu tam anlamıyla bastırmadı. Kuşağımı bağlarken ablam yanımdan geçip korkuluklara dayandı ve gözlerini şehir ışıklarına dikti. Bir şey söylemeden, geceye karışan kendi düşüncelerine daldı. Sanırım sessizlik ile konuşuyordu. Bu nedenle araya girmek istemedim. Aramıza konuşulmamış kelimelerle dolu bir sükûnet, bir işaret bekliyormuş gibi ablam konuşana kadar sürdü.

"Ağlamanın arkasında bilmem gereken bir durum var mı?"

Sesi yumuşak ama belirgin bir endişeyle doluydu. Bunu söylerken bakışları sanki bir noktaya takılıp kalmıştı, düşüncelerinin derinliklerinde kaybolmuş gibi. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum ama o an içimde oluşan sıkıntının büyüdüğünü hissediyordum. Başımı *hayır* anlamında hafifçe salladım ama fark etmedi. Sessizlik anlık olarak aramızda süzüldü, o an yalnızca ikimiz ve söylenmemiş kelimeler vardı. Birkaç saniye, belki bir dakika ...

Bir anlık tereddütle bakışlarımız buluştu. İçimdeki çatışma yüzüme ne kadar yansımıştı bilmiyordum ama ablamın gözlerinden bir şeyler çözmeye çalıştığını fark ettim. Onu tatmin edecek, gözlerimden doğruyu çekip alacağı bir cevap arıyordu. Sessizliği daha fazla uzatmanın faydası yoktu, yine de kelimeleri bir araya getirmek zordu.

"Sadece eski yaralar... Başka hiçbir şey yok."

Sesim düşündüğümden daha kısık çıktı. Sanki kelimeler boğazıma takılıyor, çıkmak istemiyordu. Bir şey söylemeye çalışırken içimde büyüyen düğüm biraz daha sıkılaştı. Konuşmanın ortasında, istemsizce yutkunmuştum ve ablam bunu fark etmişti. Bakışları biraz daha keskinleşti, alnındaki çizgiler belirginleşti, dudaklarını sertçe birbirine bastırıldı.

"Pekâlâ, bana neden nişan istemediğini söyleyecek misin?"

Bunun nedenini içten içe bildiğini biliyordum ama belli ki doğruluğuna emin olmak istiyordu. Havayı ciğerlerime doldurarak derin bir nefes aldım. Sanki temiz havayı çekmek, içimdeki

düğümleri çözecekmiş gibiydi. İçimde biriken sıkıntıyı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Çünkü göğsümün ortasındaki ağırlığı taşımak çok zordu.

"Nişan yapacak bütçem de ailem de yok abla."

Kelimelerin her biri yüreğimde yüke dönüşüyordu. Sesimin tonu bile bu ağırlığı taşıyordu. Basit bir cümleydi belki ama içinde saklı anlamları ne kadar büyük olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Yalnızlık...

Belirsizlik...

İmkânsızlık...

Bir anlığına gözlerimi kaçırmak istedim. Kelimeleri seçerken dikkatli olmaya çalışıyordum ama gerçeklerden kaçınmak mümkün değildi. Ablamın yüzündeki gerginlik, onu tanımayan biri için bile bariz bir hâl aldı. Kaşlarının arasındaki ince çizgi derinleşti, dudakları belli belirsiz büküldü. Dirseklerini korkuluklara dayamayı bırakan ablam duruşunu dikleştirdi ve kendi etrafında dönerek yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Ben varım. İstiyorsan sana dünyanın en güzel nişanını yapabilirim."

Sesi netti, güçlüydü. Gözlerinde, kelimelerin ötesinde bir inanç vardı. İçimde beliren ufak bir güven duygusu beni istemsizce gülümsetti. Yapardı. Gerçekten istersem, dünyanın en güzel nişanını yapardı. Ama biz iki kişiydik.

Oğlan tarafının kalabalığına karşılık iki kişi...

Bir nişan, bir nikâh, bir düğün... Yuva kurmaya hazırlanan her genç kız bunları isterdi. Eğer istemiyorsa geçerli bir nedeni olurdu. Üstelik bu neden sadece maddi olanaklarla alakalı da olmazdı. Bu güzel anlar yaşanırken eksik kalanlar içine dert olurdu, etrafında olması gereken insanların olmayışları...

"Biliyorum ama gerek yok gerçekten."

Sözlerim havada asılı kaldı. Hafif, geçiştiren bir cümle gibi

görünse de aslında içinde saklı olan gerçeğin ta kendisiydi. Kelimeler dilimden dökülür dökülmez ablamın ifadesi değişti. Kaşlarının arasındaki çizgi kaybolmadı ama bakışları daha dikkatli bir hâl aldı. Bir şeyleri fark ettiğini hissettim. Anne ve babasızlığın içime dert olduğunu...

Gözlerimi kaçırmama fırsat vermeden, sesindeki hafif kırılganlıkla, "Peki, nikâh gününden ve düğünden bahsedilirken suratının düşme nedeni de bu mu?" diye sordu.

Sustum. Sanki asıl yol ayrımına bu soruyla gelmiştim. Gözlerimi kapattım. Hayatımın dönüm noktasında durduğumu hayal ettim. Bir tarafı umutla doluydu; sevgi, başlangıçlar, yeni bir yol... Diğer tarafı kayıplarla; eksikler, geçmişin izleri, kapanmayan yaralar...

Geçmişim ve geleceğim arasında sıkışmış hissediyordum. O an Doğukan'ın söyledikleri zihnimde tekrar hayat bulurken nefesimi tuttum.

"Ben olarak baktığın hayatı biz yapabilmek için yüreğinin ferah olması gerekiyor. Yani, önce annenle aranda olanları çözmelisin."

"Hayır."

Gözlerimi usulca araladım. Ablamın merakını gidermek adına Doğukan'la olan konuşmamızı özet geçtim. Cümlelerim netti ama sesim biraz daha düşük çıkmıştı. Konuşmamı bölmedi ama her açıklamada yüzündeki belirsizlik biraz daha derinleşti. Sanki öğrendikçe çözülen bir düğüm yerine, yeni sorular ekleniyordu ve her soru içinde başka bir tartışma dönüyordu. Konuşmak için acele etmedi. Düşüncelerini sıraya koymaya çalışan bir hâli vardı. Ona zaman tanımak adına bakışlarımı tekrar şehrin ışıklarına çevirdim. Zihnimde beliren şarkı Gökhan Türkmen'e aitti.

"Kapatın şehrin ışıklarını günahı düşümde kalsın.

Göz görmez olsun, gönül katlansın."[5]

5. Gökhan Türkmen – İhtimaller Perisi şarkısı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

Zihnimin içinde çalan şarkıyı durdurup ablama kulak verdim. Ses tonu sanki her zamankinden ciddi ve biraz da şüpheci çıkmıştı. "Gülsüm teyze ayrıldığımızı bilmiyor, dedin." Sanki benden onay almak için ufak bir es verince başımı *evet* anlamında salladım. "Babamın vefat ettiğini biliyor ama," derken yine sustu ve ben yine *evet* anlamına gelecek şekilde başımı hareket ettirdim. Ablam düşüncelerinin arasından doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi bir süre sadece gözlerimin içine baktı.

"Böylesine önemli bir günde annemizin yanımızda olmamasını neden sorgulamadı?"

Düşüncelerimle beraber donakaldım. Heyecan ve gerginlik düşüncelerimi o kadar dağıtmıştı ki fark etmem gereken en önemli noktayı görememiştim. Gecenin tüm ayrıntılarını bir kez daha zihnimde canlandırdım. Gerçekten de baş sağlığı dışında ailemle ilgili hiçbir şey konuşulmamıştı. Doğukan mutlaka bu durumu bir şekilde örtbas etmişti. Ama nasıl?

"Ani olduğu için gelemediğini düşünmüştür belki."

Sözler ağzımdan çıktı ama içimde yankılanan şüphe, bu bahaneye benim de inanmadığımı gösteriyordu. Söylenen cümle, yalnızca mantıksal bir kaçıştı. Bir yanıt vermek zorunda olduğum için söylenmiş bir şeydi. Ama gerçeği göz ardı etmek, onu değiştirmiyordu.

Ablamın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, sessizce düşüncelerini tartıyor gibiydi. "Bursa buraya çok uzak değil," dedi sonunda, sesi daha net ve sorgulayıcıydı. "Gülsüm teyze Ankara'dan gelebiliyorsa, annem Bursa'dan çok rahat gelebilir ve o kadın bunu düşünebilecek kadar zeki." İşte bu konuda haklıydı. Kız isteme töreniydi. Kız anneden ya da babadan istenirdi. Babamın vefatını biliyordu ama annem... Doğukan ne söylemişti ki konusu hiç açılmamıştı?

"Öğreniriz."

Bu tek kelime havada asılı kaldı. Kafamın içinde yankılanırken

içimde hafif bir titreme hissettim. Bir an önce gerçekleri öğrenme ihtiyacı, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Telefonumu almak için hızla içeri girdim. Ayaklarım yere sert basıyordu, acelem vardı ama düşüncelerimin hızına yetişmek mümkün değildi. En son nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışırken salonun içine göz gezdirdim.

Masanın üzerinde durduğunu fark ettiğimde yönümü değiştirdim. Parmaklarım telefonu kavradığında, ekrana bakmak için bir an tereddüt ettim. Tam mesaj atmaya hazırlanıyordum ki Doğukan'ın benden önce davrandığını fark ettim. Şiir miydi o?

"Kalbim, adını sayıklayan bir çocuk

Sevdanı duymayan bir sokak kaldı mı?

Gökyüzü seni soruyor yıldızlarına,

Gece, umut diye fısıldıyor adını.

Senin adını bilmeyen bir rüzgâr var mı?"

"Şiir. Sen mi yazdın?"

"Kötü mü?"

"Şiir bilgim geniş sayılmaz

ama okuyunca yüzüm güldü."

"Bu güzel buldun anlamına geliyor yani."

Gülümseyen emoji attı.

"Evet, ben yazdım."

"Kötü bulsam sana ait

olduğunu söylemeyecek miydin?"

"Sana hiç yalan söylemedim. Bu yüzden söylerdim.

Sadece daha iyisini yazmak için çabalardım."

Konuya girmek için ayağıma pas gelmiş gibi hissettim. Sanki önümde boş bir alan vardı ama tereddüt içindeydim. Kelimeleri dikkatlice seçmeliydim ama içimde büyüyen kuşku daha hızlı hareket etmemi söylüyordu.

Telefon ekranına baktım, parmaklarım ekranın üzerinde sessizce bekledi. "Yalan söylemedin mi gerçekten?" diye yazdım ve gönderdim. Anında içimde bir şüphe belirdi. Yanlış mı yapmıştım? Bana hiçbir zaman yalan söylememişti ki... Şimdi neden bundan şüpheleneyim? Bunu yazmak adil miydi? Yoksa içinde olduğum belirsizlik beni gereksiz bir kaygıya mı sürüklüyordu? İç hesaplaşmam kısa sürdü çünkü mesajımın cevabı gecikmedi.

"Bu ne demek şimdi?"

"Annen bizim ayrı olduğumuzu bilmiyordu, değil mi?"

"Önce bu sorunun altından çıkacak şeyi öğreneyim. Sonra cevap vereceğim."

"Neden bilmiyorum ama annenin her şeyi bildiğini hissediyorum. Bildiği için özellikle bu gece ailemle ilgili hiçbir konuyu açmadığını düşünüyorum."

"Dün gece tüm detaylarıyla olmasa da aramızda geçenleri anlattım."

"Yani bana yalan söyledin."

"Bu bir yalan değil Doğa. Seninle konuştuğumuzda annem gerçekleri bilmiyordu. Anlattıktan sonra da konusu geçmediği için söyleme gereği duymadım."

"Tam olarak ne anlattın?"

"Yüzüne bakamayacağın şeyler değil."

Bu cümle, yaşadıklarım ve yaşattıklarımı yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Bir anlığına gözlerimi ekrandan kaçırdım ama içimdekilerden saklanmaya yetmedi. Kelimelerin ağırlığı zihnimde yankılanıyordu, sanki geçmişin tüm izleri bir anda önüme serilmişti.

Parmaklarım ekrana dokunurken ne yazacağımı bilemedim. İçimde bir yanıt verme isteği vardı ama kelimeler boğazımla beraber parmaklarımı da düğümlemişti. Üzgün bir emoji göndermekten başka elim bir şey yazmaya gitmedi.

Birkaç saniye daha ekranı izledim. Duygularımı bir kenara koyup mantığımı devreye sokmalıydım. Ama sanki kalbim buna direniyordu. Yine de parmaklarımı ekrana götürdüm. Bir şeyleri çözmeliydim ve bunu yapmanın tek yolu, konuşmaktı.

"Annemle ilgili ne biliyor?"

"Beni istemediğini."

"Ciddi misin? Ne dedi peki?"

Mesajın okunduğunu gördüm ama yanıt gelmeden Doğukan çevrim dışı oldu. Bir anlığına ekrana bakakaldım. Müsait olmadığını düşünerek beklemeye başladım. Bir dakika... Beş dakika... On dakika... Beklemek, düşünmekten daha zordu. Zihnimde olasılıklar birbiriyle yarışıyordu. Sessizlik, karşılıksız kalmış bir soru gibi içimi kemiriyordu. Aklımda binlerce ihtimal dönüyordu ama hiçbirinin kesin bir cevabı yoktu.

Oyalanmak için üzerimi değiştirmeye karar verdim. Yatak odama doğru ilerlerken ablamın mutfağı toparladığını gördüm. Tabaklar, bardaklar, derli toplu hareketler... Sessizlik içinde, zihnindeki düşünceleri bir işin içine saklıyordu. "Yardım lazım mı?" diye sordum ama vereceği cevabı tahmin edebiliyordum.

"Gölge etme, başka ihsan istemem."

İş yaparken çevresinde olmamdan hiç hoşlanmıyordu. Kendine has bir düzeni vardı ve bunun içinde ben fazlalık oluyordum. *Sen bilirsin* der gibi omuz silktikten sonra adım atacaktım ki sesi yeniden geldi.

"Doğukan mesaj attı mı?"

Bir an duraksadım. Sahi, olayları o da merak ediyordu. "Attı," diyerek usulca kapı eşiğine dayandım. Sesim daha sakin çıkmıştı ama içinde saklı bir yorgunluk vardı.

"Dün gece ayrıldığımızı ve nedenlerini söylemiş."

Ablam elindeki son bardağı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra bana doğru döndü. "Her şeyi mi?" Bir an gözlerimi kaçırmak istedim ama kaçmak cevabı değiştirmezdi. Dudağımı bükerek belirsizlik içinde, "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Söylediğine göre yüzüne bakamayacağım şeylere değinmemiş."

Ablamın kaşları hafifçe kalktı, göz kenarlarında ince düşünce çizgileri belirginleşti. Sonra sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi, "Tam da Doğukan'dan beklenen hareket," dedi. Ses tonunda bir takdir vardı. İçinde biraz da rahatlama. Gülümsedim. Bu, benim kınanan hareketlerimi örten bir takdirdi.

"Yardım istemediğine emin misin?"

Gözleri üzerimde dolaştı. Daha çok dirseğime kadar olan takılarda takılı kaldı. Tam ağzımı açacakken telefonuma gelen mesajla dikkatim dağıldı. Ekrana baktım. Doğukan'dan yanıt gelmişti ve bu küçük dilimi yutmama neden oldu.

"Annenin numarasını istedi."

"Neee?
Bunu söylemek için mi bu
kadar bekledin ayrıca?"

"Hayır, eve geldik.
Aygül'e arabayı park etmesi için yardım ediyordum."

"Sahi sen neden arabayı kullanmadın?"

"Kızın arabası. Ayrıca seninle konuşarak,
senin hakkında konuşmadığımı kanıtlamak istemiştim
ama sen mesajımı neredeyse
eve varmak üzereyken gördün."

"Ablamla konuşuyorduk."

"Tahmin ettim."

"Beyaz Futbol kritiği değil ama.

Daha çok benim tepkilerimi konuştuk.
Sonra konu konuyu açtı ve
annenin neden annemizi merak etmediğini
sorgularken bulduk kendimizi.
Numara isteme konusunda ciddi misin?"

"Merak etmiyor değil.
Hatta birçok kez sana anneni sormasından korktum.
Ciddiyim.
Ben olmaz deyince, senden istemeye karar vermişti
ama sanırım uygun olmayacağını düşündü."

"İyi ki istemedi.
Annemin vereceği tepkiyi
bilmediğim için veremezdim."

"Yaşça kendinden büyük birine
hürmette kusur etmez herhâlde.
El âlemin ne düşündüğünü
önemser, dememiş miydin?"

"Demiştim ama o evi terk etmeden önceydi.
Annemi ablam bile tanıyamamış son zamanlarda."

"Anladım.
Sana yalan söylemediğim
konusunda anlaştık mı?"

"Anlaştık kocacığım."

"Şu gecenin ve parmağımdaki yüzüğün hatırına
bu söylediğini görmezden geleceğim."

"Hangi yüzük? Bakayım."

Yatak odamın kapısını kapatırken ekranıma bir fotoğraf düştü. Bir an duraksadım. Fotoğrafta Doğukan alyanslı elini yüzüne

yaklaştırmış, keyifli bir şekilde gülümsüyordu. Gözlerinde belli belirsiz bir huzur, dudaklarının kıvrımında hafif bir gurur vardı. O an, bu görüntüde saklı olan mutluluğu izlerken farkında olmadan dudağımı ısırdım.

Parmaklarım istemsizce ekrana dokundu, fotoğrafı sevdi. Sonunda içimde biriken heyecan, "Bir alyans bir parmağa bu kadar mı yakışır ya," cümlesiyle kelimelere döküldü. Mesajımı gönderdikten sonra ekrandan gözlerimi ayıramadım. Neyse ki Doğukan'ın yanıtı gecikmedi. "Bilmem? Seninkine bakayım." Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Onun pozunu taklit ederek bir fotoğraf çektim ve gönderdim. Birkaç saniye sonra yüzümü güldüren mesaj ekranıma düştü.

"Yakışırmış. İçindekini gördün mü?"

Kaşlarım çatıldı. İçindeki mi? Alyansı taktığımdan beri hiç çıkarmamıştım. Sahiden... Alyansların içine bir şeyler yazılırdı. Parmağımdan çıkarıp içindeki yazıyı okumaya çalıştım. Harfler gözümün önünde şekillenmeye başladıkça kalbim hızlandı.

"Kurşun Asker."

Bir anda yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı. Yanında bir tarih vardı. Çok öncesine ait bir tarih... Zihnimde yankılanan geçmiş anıları hissettim. Bu yazı rastgele seçilmemişti. Bu kelimeler sadece bir isim değildi. Bu, bizdik. Bu, bizim hikâyemizdi. O zaman bu tarih de bizim için önemli bir döneme denk geliyordu ama hangisine?

"Kurşun Asker mi? Yanındaki tarih?"

"Bana mesaj attığın ilk gün."

"Balerin yazıyor.
Doğa yazmasından çok daha güzel,
çok özel, çok anlamlı.
Sıfırdan başlayacağımızı söylemiştik.
Neden seneler öncesi?"

"İçinde senin olduğun hiçbir anı silemem.

Sıfırdan başlasak bile doğduğumuz gün oydu."

Gözlerim dolmuştu, kelimeler âdeta ekranda titriyordu. "Seni çok seviyorum," yazarken parmaklarım yorgun ama kararlı bir şekilde harfleri bir araya getirdi. Son harfi tamamlar tamamlamaz derin bir nefes aldım ve kendimi yatağa bıraktım. Sanki içimde tutmaya çalıştığım bir duygu aniden tüm ağırlığıyla üzerime çökmüştü. Yatağın yayları hafifçe gıcırdadı. Fakat odanın sessizliğinde yankılanan tek ses bu değildi.

Bileziklerim...

Ciddi anlamda şangırdamışlardı. Giysilerimden önce, onlardan kurtulsam iyi olacaktı. Telefonun ekranını açık bırakarak yatağa koydum. Bir gözüm hâlâ telefondayken bileğimdekileri teker teker çıkarmaya başladım. Bir süre sonra Doğukan'ın mesaj yazdığını gördüm.

"Seni sevmekten de öteyim.

Ne yapıyorsun?"

"Üzerimdeki ağırlıklardan kurtuluyorum. Sen?"

"Banyo yapacağım.

Sonra da yatarım. Sabah erken kalkacağım."

"Kalkacağız."

"Sen yolda uyumaya devam edebilirsin."

"Sahi... Buraya eşyalarımı da almaya geldim ve alamadan döneceğim, şaka gibi."

"Kim demiş?"

"Arabayla gelmediğini söyledin."

"Evet.

Ama bu araba kiralamama engel değil."

"Nasıl?

Sonra tekrar İstanbul'a dönüp

arabayı mı bırakacaksın?"

"Tabii ki hayır.
Özel rent a carlar var. Arabayı şubelerinden
herhangi birine bırakabiliyorsun.
Her şeyi ayarladım zaten. Sabah yedi civarı alacağım.
Sonra da gelir seni alırım ve yola çıkarız."

"Samam. Eşyalarım toplu zaten.
Direkt arabaya indiririz."

"Sen uğraşma.
Ben gelince hepsini indiririm."

"Samam samam.
Seni çok özledim."

"Ah bir de bana sor...
Neyse ki ayrı son saatler."

"Gitmeyebilirdin."

"Sonra sana yalan söylediğim
kanısına nasıl varırdın?
Bak iyi ki gitmişim."

"Aman ya.
Ama omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.
Meğer annenin bilmediğini düşünmek
beni ne kadar sıkıyormuş.
Ayrıca beni zor durumda
bırakmayacak açıklamalar
yaptığın için teşekkür ederim.
Her koşulda beni düşündüğün için de."

"Ne demek efendim. Görevimiz."

"Bu görev mi?"

"Eşlik görevi."

"Hıms böyle deyince oldu.
Hadi gir banyona.
Ben de takıları güvenli bir yere kaldırıp
son hazırlıklarımı yapayım."

"Tamam güzelim.
Çıktığımda yazarım."

"Sen direkt ara.
Son kez bu evde, görüntülü
aramada birlikte uyuruz."

"Tamamdır.
O zaman yarım saate görüşürüz."

"Görüşürüz kalbimmm..."

Telefonun ekranını kilitledim. Yazdığım cümle artık karanlığa gömülmüştü ama zihnimde yankısı hâlâ sürüyor ve Doğukan arayana kadar tüm işlerimi halletmem gerektiğini bana hatırlatıyordu. Hızlı olmalıydım. Takılarımı daha hızlı çıkarmaya devam ettim. Bileziklerin soğukluğu tenimde kayarak yok oldu. Sonunda kendimi özgür hisseder gibi olmuştum. Onları nereye koyacağımı bilmediğim için yatağın üzerinde bıraktım.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Zonklayan ayaklarıma kısa bir masaj yaptıktan sonra ayağa kalktım. Resmen çivili bir zeminde yürüyormuşum gibi canımın yandığını hissediyordum. Elbisemi yumuşak bir ev kıyafetiyle değiştirdim. Aynada kendime bakarken ciddi anlamda yapılan makyajı takdir etmiştim. Saatler geçmişti. Gülmüştüm, ağlamıştım, rüzgâr yemiş hatta öpüşmüştüm ama tek bir yeri bile bozulmamıştı ve şimdi kendi ellerimle bu sanat eserini yok edecektim.

Makyajımı temizlemek için banyoya gittim. Ablamın temizleme sularını karıştırarak yüzümü çitilemeye başladım. Tüm mak-

yajdan kurtulmam beş dakikamı almıştı. Fakat bu hız derimin kıpkırmızı olmasına neden olmuştu. Bu hissi hafifletmek için yüzüme birkaç kez soğuk su çarptım. Ardından ıslanan kaküllerim dâhil yüzümü havluyla nazikçe kuruladım.

Saçlarımdaki tokaları çıkardım, topuzumu bozdum. Özgürleşen saçlarım hafifçe omuzlarıma döküldü. Parmaklarımı saç diplerime bastırıp hafifçe masaj yaptım. O ana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Saati kontrol ettim. Doğukan'ın aramasına daha vakit olduğunu görünce mutfağa geçtim. Ablam çoktan ortalığı toplamış, kendine bir fincan kahve yapmıştı. "Hani bana?" dediğimde ablam bakışlarını telefonundan imalı bir şekilde kaldırdı.

"Yardım etmediğin gibi bir de kahveni mi yapacağım."

Gözlerimi devirirken, "Aşk olsun. Sen *gölge etme* demedin mi?" diye sordum. Tam karşısına otururken masanın üzerindeki anahtarlar dikkatimi çekti. Üzerindeki anahtarlık bana aitti. Benim eski anahtarlarımın masada ne işi vardı? En son Bursa'ya temelli dönerken ablama teslim etmiştim. Yıllar önce... Şimdi neden ortaya çıkmıştı ki?

Masadaki anahtarlar, karanlık bir hatıranın yankısı gibi önümde duruyordu. Parmaklarımı hafifçe uzattım ama ablam benden önce davrandı ve anahtarları bana doğru itti. Sert değil ama tereddütsüz bir hareketti. Gözlerimi ona kaldırdım.

"Bu ne abla?"

Sesim alçaktı ama içinde belirsiz bir endişe taşıyordu. Ablam hafifçe gülümsedi, yüzünde anlaşılması zor bir ifade vardı. "Bu kaçış noktan," dediğinde kaşlarımı çattım. Anahtarları avuçlarımın içinde tartarken, sanki ağırlıkları değişmiş gibi hissettim. O an içime sızan duygu garipti; tanıdık ama aynı zamanda uzak.

"O ne demek?" diye sordum, sesimde hafif bir titreme vardı. Ablam masanın üzerindeki boşta duran elimi yakaladı. Sıcaklığı anında parmaklarımdan geçti, tuttuğu yerde hafif bir baskı oluştur-

du. Her zaman yaptığı gibi, sözlerinin ağırlığını daha da hissettirmek için bakışlarını kaçırmadan konuştu.

"Eğer bir gün, sanmıyorum ama her şey üzerine gelirse ve sen yalnız kalmak istersen, burası senin güvenli alanın olacak."

Gözlerim dolarken ona baktım. "Dönecek bir evin olduğunu unutma," dediği anda gözümden birkaç damla yaşın dökülmesine izin verdim. Anahtarları avucumun içinde biraz daha bastırdım; sanki içimde bir şeyleri tutmaya çalışıyormuşum gibi. Titrek bir sesle, "Abla," dedim ama devamını getiremedim. O an tüm kelimeler gereksiz geldi. Ablam hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde hüzün vardı. "Bu hayatta olmaz dediğimiz her şey oldu," dedi alçak bir sesle. "Doğukan'ın seni o noktaya getirmeyeceğini biliyorum ama gözüm arkada kalmaması için bu gerekli." Sözleri yüreğime dokundu. Oturduğum yerden kalktım ve ablamın boynuna sarıldım.

"Ablam."

Gözlerimi kapattım, ablamın sıcaklığının içinde kaybolmak istedim. "Seni çok özleyeceğim." Sesim yumuşak ama içten, küçük bir hıçkırığın eşiğinde gibi çıkmıştı. Ablam sarılışını biraz daha sıkılaştırırken, "Ben de seni fıstığım," dedi. "Ben de seni çok özleyeceğim." Sırtımı okşarken derin bir nefes aldım. Bu hayatta sevdiklerime veda etmekle lanetlenmiştim. Artık bundan emindim...

DOĞUKAN

Her veda aynı değildi. Kimi sessizce uzaklaşır, varlığıyla bile iz bırakmadan kaybolurdu. Kimi ardında yankılanan gürültüsüyle yerini mühürlerdi. Ama hepsinin ortak noktası, yürekte bıraktıkları boşluktu. Bu boşluğun tam olarak ne zaman dolacağını kimse bilemezdi. Belki zamanın sabırlı ellerinde şekil alırdı, belki de hiç dolmaz, sadece varlığına alışılırdı.

Doğa ve ablasının vedalaşmasını izlerken, içimde tanıdık ama tarif edilemez bir boşluk hissettim. Birbirlerine sarılırken nefeslerini saymaları gerekmemişti. Bütün bir hayatı, bir anın içine sığdırmaya çalışmamışlardı. Kelimeleri aceleyle tüketmek zorunda kalmamışlardı. Konuşmak, vedalaşmak ve özlemek... Bunların hepsinin doğal bir akışı vardı. Kokularına kan karışmamıştı; ellerini, sevdiklerinin teninde son kez gezdirirken içlerine sinen o metalik koku yoktu. Zamanla yarışmamışlardı. Son anın içinde sıkışıp kalmamışlardı. Vedaları, çaresizlikten değil, uzaklıktan doğuyordu. Ama en önemlisi, tekrar kavuşabileceklerdi. Geçici bir ayrılıktı onlarınki. Yeniden birleşecekleri bir hikâyenin arasına serpiştirilmiş küçük bir ara cümle gibiydi.

O an ne kadar şanslı olduklarını fark ettim. Benim abimle kavuşmam mahşere kalmıştı. Vedamız bile eksikti. Onunla son kez

konuştuğum anın yankısı, zihnimde hâlâ asılı duruyordu; bitmemiş bir cümlenin ucunda bekleyen kelimeler gibiydi. Zamana karşı da hayata karşı da kaybetmiştik. Son bir sarılmayı, son bir bakışı, son bir vedayı aceleye getirmiştik. Bizim için de yeniden kavuşmanın mümkün olduğu bir gelecek vardı ama bu gelecek bu dünyada değil, başka bir zamanın içinde saklıydı.

"Gidebiliriz."

Doğa gözyaşları içinde sarsılarak yanıma geldi. Adımları belirsizdi; sanki ayakları onu taşımakta zorlanıyordu. Hiç düşünmeden kollarımı açtım. Kendi içinde eriyen bir fırtına gibi bana sokuldu. Sıcaklığı tenime sinerken titreyen nefeslerini hissettim. Başını göğsüme yaslandığında içini çekti. Sessizlik, ağlamanın içinde yankılanan bir nefes kadar gerçekti. İnce omuzları sarsılırken başını biraz daha bastırdı. Sanki göğüs kafesimin içine yerleşmeye çalışıyordu. Gözyaşları süzülerek kazağımın kumaşına işliyordu. Belki de sözcüklerin yetmediği yerde, bu dokunuş daha fazlasını anlatıyordu.

İçimde bir acı vardı. Ama bu acının ne kadar derin olduğunu ölçmekten kaçındım. Sadece ona kollarımı biraz daha sıkıca doladım, sanki kırılgan bir şeyi koruyormuşum gibi. Yaramın deşilmesini düşünmemeye çalıştım. Bu anın ağırlığını tam anlamıyla kavrayıp kavrayamadığımı bilmiyordum ama Doğa'nın titremesi, nefeslerinin düzensizliği, içimde bir şeyleri daha derine itti. Hiçbir şey söylemedim. Sadece yanında olduğumu hissetmesini sağladım.

"Her şeyi aldınız mı?"

Merve'nin sesi, vedanın gereksizce uzamasına izin vermeyen bir kesinlik taşıyordu. Belki de bu anı hızlandırmak istiyordu, belki de fazla duygusallığa kapılmamak için kendini böyle koruyordu. Ama bu cümle, bir çağrı gibi havada asılı kaldı. Doğa ablasının sesiyle göğsümden ayrılırken, gözyaşlarını aceleyle sildi. Sanki bu vedada ağlamaya daha fazla yer vermek istemiyormuş, gözyaşlarını silerek kendini daha güçlü hissedebilirmiş gibiydi. Ancak parmak-

larının hafif titremesi bile içindeki ağırlığın kolay kolay geçmediğini gösteriyordu.

"Söylediğiniz her şeyi indirdim," derken bakışlarım otomatik olarak arabaya kaydı. Hıncahınç yerleştirilmiş eşyalar yeni bir hayata taşınmak üzere bekliyordu.

"O zaman iyi yolculuklar. Vardığınızda haber verin."

Sesi sakin ama katıydı. Vedaları daha da ağırlaştırmak istemiyordu. Başımı aynı anlamda sallarken ön yolcu kapısını açtım. Doğa ablasına son bir kez daha sarıldı. Neyse ki bu seferki kısa sürmüştü. O yerine geçerken, ben de vedalaşmak için Merve'ye elimi uzattım. Tereddüt etmeden elimi kavradı. Tokalaşmanın kısa süreceğini düşünmüştüm ama o eski günlerde olduğu gibi beni kendine çekip resmî bir şekilde sarıldı. İçinde sevgi mi vardı yoksa sadece vedaya yakışan bir ciddiyet mi, tam olarak kestiremiyordum. Ama sarılışı netti, karşılıksız bir güven sıcaklığından yayılıyordu.

"Önce Allah'a sonra sana emanet."

Sesi düşük ama belirgindi. Söylediği her kelimenin benim için ne anlama geldiğini biliyordu. O fısıldadığı için başımı sessizce sallamakla yetindim. Birbirimizden ayrılınca kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Sanki kendini tutarak içindeki dalgalanmaları sınırlandırmak istiyordu. Yüzündeki burukluk, gözlerinin pusunu saklamaya çalışan bir gülümsemeyle birleşti ne tam bir tebessüm ne de tam anlamıyla bir hüzün.

"Sana da iyi yolculuklar."

Merve kelimeleri tüketmemeye çalışırcasına başını teşekkür eder gibi salladı. Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna oturdum. Derin bir nefes alırken üzerimdeki montu çıkardım. Kemerimi taktığım sırada Doğa'nın camı araladığını, soğuk havanın ısıttığım arabanın içine dalmasıyla anladım. Hafif bir ürperti duyarken gözlerimi Doğalara çevirdim. Merve açık olan cama doğru eğildi ve ikimizi süzdü. "Sizi seviyorum," derken uzanıp kardeşinin elini tuttu.

"Biz de seni seviyoruz ablam."

Son bir kez daha... Vedanın içinde kalan küçük bir anı saklamaya çalışır gibi, Doğa ablasının elini öptü. Tam o anda, Merve'nin de tutmaya çalıştığı gözyaşları, bir direnç gösteremeden döküldü. Geri çekilmek istediği duygular, camın aralığında uzanıp kardeşinin yanaklarını öperken açığa çıktı. "Fıstığım benim," derken sesi çözülen bir düğüm gibi hafifçe kırılmıştı. İçinden bir şeyler kopmuş gibi. Ama sonra hızla kendini geri çekti ve arabadan uzaklaştı. Bir şey söylemedi ama bana olan bakışı *git artık* diye bağırıyordu.

Vitesi takıp yola çıktım. Doğa arkasına döndü. Yolun içinde savrulan duyguları, gözyaşlarıyla ablasını izleyerek tamamladı. Bakışları, ablasının gözden kaybolduğu noktaya saplanmıştı. Bu anı bir daha yaşanamayacakmışçasına son bir kez daha bakmak istercesine gözlerini ayırmıyordu.

En sonunda gözyaşlarıyla önüne döndü. Kemerini takarken birkaç hıçkırık dudaklarından kaçtı, titreyen elleriyle kayışı düzeltmeye çalıştı. İçine çektiği nefes düzensizdi, sanki içinde birikmiş tüm duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Onu izlerken bu ağırlığı hafifletmek istedim.

"Şimdi tam bir gelin oldun."

Sesim şaka tonundaydı ama altında ona rahatlatıcı bir sıcaklık vermeye çalışıyordum. Sulu gözleriyle bana baktığını hissedince, kısa bir an onunla göz teması kurdum. Yüzüme onu keyiflendirecek küçük ama içten bir tebessüm yerleştirdim. "Gelin dediğin hem ağlar hem gidermiş ya," diye eklediğimde, kelimelerin zihninde yerine oturması birkaç saniye aldı. Sonunda hafifçe kıkırdadı. Derinlerden gelen, hüzünle karışmış bir gülüştü ama yine de bir umut ışığıydı. Gözyaşlarının arasından küçük bir neşe kırıntısı çıkmasına izin vermişti. Doğru yolda olduğumu fark edince, göz ucuyla Doğa'ya baktım. Başını geriye yaslamış, yolu izliyordu. Gözyaşları sessizce süzülmeye devam ediyordu. Kendimi çaresiz hissederken ona bir çare olmak istedim.

"Yalnız yol boyunca ağlayacaksan bu yol bitmez."

Başını bana doğru çevirdiğini hissettim. Gözlerini silerken hareketlerinde belli belirsiz bir sertlik vardı sanki. Kaşlarını çattığını hissettirecek bir ses tonuyla, "Çekilmez biri miyim yani?" diye sordu. Gülümsedim. Onun çilesini bile gıkım çıkmadan çekmiş bir adamdım. Bu soru, bana değil, bunca zaman içinde yaşadığım acılara bile haksızlıktı.

Yolu kontrol ettikten sonra Doğa'ya baktım. "Hayır," dedim hafifçe omuz silkerek. "Sana sarılmak için sürekli durmam gerekecek diye söyledim." Doğa'nın bakışları kısa bir an dondu, kaldı. Sanki bu kelimeleri sindirmek için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Sonunda yumuşacık bir ifadeyle gözleri kısıldı.

"Delisin."

Gözlerimi yola çevirdim ama tebessümüm kaybolmadı. "Sana deli, sana hasret güzelim," derken gaza biraz daha yüklendim. Artık bu şehri de geçmişi de geride bırakma zamanı gelmişti...

DOĞA

İstanbul'dan tamamen çıkmamız bir saatimizi almıştı. Normalde trafik her saniyesiyle sabrımı tüketen bir kâbustu; gereksiz yere uzayan kırmızı ışıklar, sıkışık yollar, ilerlemeyen şeritler... Ama bugün, bu gecikme bana bir lütuf gibi geliyordu. Sanki şehir, kendine veda etmem için bana zaman tanıyordu.

Şehrin içinden geçtiğimiz bu son anlarda, ilk günden şu ana kadar olan tüm anılar zihnimde sıralandı; burada yaşadığım her şey, buradaki her adımım, her yolculuğum... Acısıyla tatlısıyla şehir, sessizce üzerime kapanıyordu ve ben bu sefer altında kalmak yerine onu geride bırakıyordum.

"Evet, yolculuğumuz için plan yaptın mı?"

Doğukan'ın sesi, içsel düşüncelerimi böldü. Gözlerimi pencereye yansıyan şehir akışından çekip ona çevirdim. İçimde hâlâ İstanbul'un gölgesi vardı ama artık bunu ona yansıtmayacaktım. "Yolculuk yapmak zaten bir plan değil mi?" diye sordum, sesimde hafif bir savunma vardı. Başını hafifçe *hayır* anlamında salladı.

"Yolumuz uzun. Bu yolu yararlı bir şekilde geçirmemiz gerekiyor."

"Ne gibi?" diye sordum. Ama o cevabı hazırmış gibi hafifçe omuz silkti. "Ko-pilot sensin." Ardından bana kaçamak bir bakış attı; haylaz, eğlenceli ama altında bir şeyler gizlenen bir ifade. Sanki yolculuğun duygusal yükünü hafifletmek ister gibi.

"Hâlâ müziğimizi belirlemedin mesela."

Gözlerim kapalı olan radyoya kaydı. Arabaya bindiğimiz gibi yaptığım ilk iş, bu yolculukta aklımda çıkmıştı. "Sessizlikten şikâyet ettiğini sanmıyorum," dediğimde direksiyondaki ellerini sıkılaştırdı.

"Sessizliğinden ederim."

Doğukan'ın sesi ciddiydi. Gereksiz bir dramatiklik taşımıyordu ama içinde öyle bir anlam vardı ki cevap verecek bir yanıt bulamadım. Konuyu kapatma dürtüsüyle çantamdan telefonu çıkardım. Arabaya bağladıktan sonra listemden rastgele bir şarkıya tıkladım. Arabanın içi bir anda güzel bir melodiyle doldu.

"Senin aşkın da giderse

Tutunamam hiç kimseye

Unutturma beni kendine."[6]

Doğukan'a baktığımda, bakışları çoktan bana dönmüştü. Sanki bir süredir izliyormuş gibi sessiz ama yoğun bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerinin içinde, söylenmemiş kelimeler vardı. Şarkıyla mı alakalıydı, yolculuğumuzla mı emin olamadım.

---

6. Kendimden Hallice – Unutulmayan Biri Hep Vardır şarkısı.

"Tenin de bir başka değerse

Sarılamam hiç kimseye

Yalnız kal bizi biraz özle."[7]

Bir anda tereddüt etmeden kucağımda duran elime uzandı. Parmaklarının sıcaklığı, avucumun içinde ağırlığını hissettirdi. Hareketleri sakin, aceleden uzaktı. Elimi nazikçe kavradı, sanki uzun zamandır orada olmalıymış gibi tutmaya başladı ve sonra dudaklarına götürdü.

"Unutur da gidersen

Lütfen kendine bir yol seç

Bulutlarla göçersen

N'olur kuşlara selam et."[8]

Ardı ardına bıraktığı öpücükler, nazik ve temkinliydi. Her biri, kelimelerle ifade edilemeyen bir bağlılık taşıyordu. Parmakları hâlâ elimi kavrarken, yavaşça kendi göğsüne götürdü ve sonra, kalbinin üzerine koydu.

Bunu yaparken, yüzünde belirgin bir değişim oldu. Gözleri biraz daha yumuşadı, nefesi derinleşti. Göğsünün yükselip alçaldığını hissediyordum; parmaklarının hafif titremesini, elini bastırışındaki içsel yoğunluğu... Sanki orada, kendi kalp atışlarının içinde bana bir şey söylemek istiyordu.

"Senin için atıyorum... Sadece sana aitim... Seninle varım."[9]

Bu hislerin ağırlığı, yüreğimde yankılandı. Söze dökülmeden, yalnızca bir dokunuşun içine sıkışmış bir gerçeklik gibiydi. Derin bir nefes aldım. İçimde bir şeylerin sarsıldığını hissediyordum ama bu sarsıntı korkutucu değildi. Aksine, sıcak, güven verici, anlamlıydı. Ona yakınlaşabilmek adına başımı omzuna doğru

7. Kendimden Hallice – Unutulmayan Biri Hep Vardır şarkısı.

8. Kendimden Hallice – Unutulmayan Biri Hep Vardır şarkısı.

9. Metin Şentürk – Sana Aitim şarkısı.

yasladım. Omzunun sıcaklığı yanağıma değdiğinde, o da hiç vakit kaybetmeden saçlarımın tepesine öptü. Öpücüğünün hafif baskısını hissettiğimde, içinde taşıdığı tüm duyguların ne kadar güçlü olduğunu hissettim. Bir tür koruma, delicesine sahiplenme, sonsuz bir sevgi...

"Toprak yağmura ben sana

Âşık olduk yeniden

İmkânsız gibi görünen

Bu mesele."[10]

Yeni şarkı arka planda yükselirken, dünya sessizce bizden uzaklaştı. Melodinin yumuşak tınıları arabanın içinde dolaştı. Camın ötesinde kalan şehirlerin silüetlerini arkamızda bırakırken, içimizdeki sessizlik sadece birbirimizin varlığını hissettirmek için vardı.

Doğukan ve önümüzde akıp giden geleceğimiz...

Sadece bunun için nefes almaya değerdi.

Ayışığı Kitaplığı

10. Canozan – Toprak Yağmura şarkısı.

DOĞA

Bir yolculuk, sadece mesafeyi katetmek anlamına gelmezdi. Bazen bir kaçıştı; geride bırakılması gereken şeylerden hızla uzaklaşmaktı. Bazen bir varıştı; özlenen bir yere, beklenen bir ana, istenen bir kişiye doğru son sürat gitmekti. Bazen ise bilinmeyene doğru atılan bir adımdı; hayalini kurduğun bir hayata doğru ilerlemek...

Bizim için bu yolculuk hepsiydi.

Yol akarken zaman da onunla kaybolmuştu. Dakikalar yolların kıvrımlarına saklanmış, her dönemeçte kendini unutturmuştu. Saatler rüzgârla uçup gitmiş, camdan içeri süzülen esinti, üzerimizdeki kasveti ufka taşımıştı.

Gözüm navigasyondaki varış saatine takıldı. Mümkün olduğunca süreyi uzatmamak için az mola veriyorduk. Yine de sabaha karşı varacaktık. O an aklıma gelen bir düşünce, istemsizce kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Yarın işe gidecek misin?"

Doğukan gözlerini yoldan ayırmadan kısa bir an sessiz kaldı. Sanki bu sorunun nereden çıktığını anlamaya çalışıyordu. Ardından başını hafifçe yana çevirerek bana baktı. "Gideceğim. Ne

oldu?" Kaşlarımı hafifçe çattım. Neredeyse bir gün boyunca araba kullanacak ve sabah olduğunda işe mi gidecekti yani? Sadece oturmama rağmen yolun içinde geçen saatlerin üzerimde bıraktığı ağırlığı hissediyordum. Direksiyon başındaki Doğukan için durum çok daha farklı olmalıydı. Gözlerini yoldan ayırmadan, sürekli dikkat kesilerek ilerlemek zorundaydı. Ama yine de yorulacağını hiç umursamıyormuş gibi duruyordu.

"Yorulacaksın."

Sesimde açık bir endişe vardı. Onu düşündüğümü fark edince hafifçe gülümsedi. O gülümsemeyi iyi tanıyordum, beni rahatlatmak için yaptığı küçük, fark edilir ama sessiz bir hareketti. Bir an için aramıza sessizliğin yayılmasına izin verdi. Fakat sessizliği bozma şekli hoşuma gitmemişti.

"Eğer planladığım saatte varırsak dinlenmek için birkaç saatim olacak."

Bunu öyle bir kesinlikle söylüyordu ki sanki bir gün boyunca araba kullanmanın ardından birkaç saatlik uykuyla her şey normalmiş gibi devam edebilecekti. Onun kendine özgü dinlenme kavramına hiçbir zaman alışamayacaktım. Gözlerimi tekrar navigasyona çevirdim, varış saatine baktım. Hesaplamalar kafamın içinde dönüp duruyordu. Gerçekten yeterince dinlenebilecek miydi?

"Keşke daha erken çıksaydık."

Doğukan kaçamak bir bakış attı. Kendi içinde bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi kısa bir an sessiz kaldı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. Direksiyonun üzerindeki parmakları rahatça hareket ediyordu ama aklının bir köşesi hâlâ benim söylediğimde takılı kalmıştı.

"Sadece dinlenemeyeceğimi düşündüğün için mi suratın asık?"

Sesinde belli belirsiz bir meydan okuma vardı. Beni neyin endişelendirdiğini anlamaya çalışıyor ama cevabı zaten bildiğinden emin gibi konuşuyordu. Nazlı bir omuz silktim. "Seni özleye-

ceğim." Sözlerimin içinde daha fazlası vardı ama şimdilik sadece bunu söylemeyi seçtim.

Doğukan hafifçe gülümsedi, gözlerini kısa bir an benden ayırmadan yolda ilerlemeye devam etti.

"Merak etme, sen uyanana kadar dönmüş olacağım."

Kaşlarımı çatmamı göremeden önüne döndü. Görüşüne girebilmek için emniyet kemeri izin verdiğince öne eğildim. "Sen bana uykucu mu demek istiyorsun?" Şakacı bir ifadeyle, çok da düşünmeden, parmaklarıyla küçük bir hareket yaparak, "Belki biraz," dedi. Resmen bıyığı olsa altından gülecekti. Bu tavrı sinirimi bozduğu için hafifçe omzuna vurdum. Yalandan bir acı sesi çıkararak sola doğru kaçtı ama yüzü hâlâ gülüyordu.

Geriye yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Sırf onu sinir etmek için, "Ayrıca şişme yatakta saatlerce uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim. Bu sefer o benim görüşüme girebilmek adına hafifçe öne doğru eğildi. Göz ucuyla baktığımı yakaladığı an, "Ama haksızlık etme. Gayet rahat olduğunu biliyorsun," dedi. İmasıyla yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim. Cevap niteliğinde bir kez daha koluna vurdum. "Çok ayıp," dedim gözlerimi kaçırarak. Doğukan bu tepkimi bekliyormuş gibi ufak bir kahkaha attı.

"Ayıp şişme yatakta."

Resmen eğleniyordu. Bunu yüzündeki rahat ifadeden, gözlerinde beliren o parlaklıktan anlayabiliyordum. O an, şakalaşmanın tadını çıkarmaktan çekinmiyor, durumu kendince eğlenceli bir oyuna dönüştürüyordu ve işin kötüsü... Ben de ona ayak uydurmaya başlamıştım.

Önce sadece başımı başka yöne çevirerek tepki vermek istedim ama olmadı. Kaşlarımı çatmayı denedim, ona ciddi bir bakış atmayı düşündüm ama yüzümde istemsizce beliren tebessüm planımı bozdu. Sinirim bozulmuş bir şekilde, içimde tuttuğum kahkaha sonunda dudaklarımdan kaçtı. Bunu fark edince Doğukan

tamamen kazandığını ilan eden bir ifadeyle hafifçe omzunu gevşetti, direksiyonun başında rahatça geriye yaslandı.

"Konusu açılmışken, internetten eşya bakacaktın. Bakabildin mi?"

Onunla konuşmadığımız zamanlarda yaptığım tek şey buydu. Saatler boyunca siteleri dolaşmış, ölçülere, modellere bakmış, renkleri karşılaştırmıştım. Bazen bir koltuğa fazladan vakit ayırmış, bazen bir masa seçiminde takılı kalmıştım. Ama sonunda aklımda net bir fikir oluşmuştu.

Başımı *evet* anlamında sallarken telefonumu elime aldım.

"Neredeyse tüm mobilya şirketlerinin sitelerine girdim," dedim, parmaklarım hızlıca ekranın üzerinde dolaşırken. Ardından IKEA'nın sayfasını açtım, görüntüye bakarak hafifçe gülümsedim. "Ama içime en sinen ve modellerini en beğendiğim yer IKEA oldu."

Doğukan gözlerini devirerek hafifçe inledi. Böyle bir tepki vermesini beklemediğim için kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" Bir saniyeliğine bana bakıp gözlerini tekrar yola çevirdi. Direksiyonun başında rahatça oturmasına rağmen içindeki hafif sıkıntıyı belli ediyordu. Derin bir nefes aldı, sanki bu konuşmanın kaçınılmaz sonunu zaten bildiğinden kendini hazırlıyordu.

"Onların montajı bana kalacak, değil mi?"

Sesindeki ton tam olarak yorgun bir şikâyet değildi - daha çok kaçınılmaz bir kaderi kabul ediyormuş gibi bir teslimiyet taşıyordu.

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Yani, istersen getiren kişiler de-" Ama cümlemi tamamlamama izin vermedi. "İstemem," diyerek sözümü kesti. Yolu kontrol ettikten sonra, bakışları kısa bir an bana döndü. Gözlerinde hafif bir ciddiyet vardı ama içinde bariz bir sahiplenme hissediliyordu.

"Evimize tanımadığımız hiçbir insanın girmesini istemiyorum."

Bir an duraksadım. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak ona baktım, bu kadar keskin bir düşünceyi beklemiyordum. İşi şakaya vurmak adına kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırarak sesimde hafif bir oyun-

bazlıkla, "Nasıl yani? Evime temizlikçi alamayacak mıyım ben?" diye sordum. Doğukan'ın yüzündeki ifade değişti. Önce kaşlarını hafifçe kaldırdı, gözlerini kısa bir an yoldan ayırıp bana çevirdi. Aklından birkaç düşüncenin geçtiğini görebiliyordum. Ciddi kalmak, Doğukan'ın dumura uğramış ifadesine bakarken çok zordu.

"Evliliğimizin ilk gününden temizlikçi almayı mı düşündün?"

O tekrar yola dönerken ben de gülmemi bastırmak için hafifçe boğazımı temizledim. "Hani elimi sıcak sudan soğuk suya sokmayacaktın?" Sorumun ardından Doğukan'ın öyle bir bakışı vardı ki önce kısa bir nefes kaçırdım, sonra kendimi tutamamış gibi gülmeye başladım.

"Şaka şaka. Temizlik yapmayı sevdiğimi biliyorsun ama aşçı düşünebiliriz."

Bunu söylerken gözlerimi kısarak ona baktım. Bir saniyeliğine gerçekten değerlendirebilir mi diye düşünmesini istiyordum. Ama o hiç bekletmeden başını hafifçe salladı.

"Düşünemeyiz."

Cevabı öyle netti ki fazla bir tartışma alanı bırakmıyordu. Tam bir şey söyleyecekken, içimde beliren anlık bir dürtüyle sesi hafifçe alçaltarak Biscolata reklam müziğini mırıldandım.

"Tell me what can i do

I just wanna taste of you

My sweet biscolata."

Sözler arabanın içinde yankılanırken, Doğukan bir an derin bir nefes aldı. Sabır dileyen bir nefes... Ellerini direksiyonun üzerinde hafifçe sıktı, gözlerini yola sabitleyerek bir şey söylememeye çalıştı. Ama yüzündeki ifade barizdi. Bu hareketim, onun içsel dayanıklılığını ciddi şekilde test ediyordu.

"Neyse, beğendiklerimi görmek ister misin?"

Daha fazla onu zorlamamak adına konuyu değiştirmeye karar verdim. Konuşmanın gerginliğini dağıtmanın en iyi yolu buydu.

Doğukan başını bir kez *olur* anlamında salladı, fazla istekli görünmüyordu ama reddetmemişti de.

Telefonumu elime alıp ekranı ona çevirdim. Önce beğendiğim koltuk takımlarını gösterdim, ardından onlarla uyumlu dekore ettiğim yemek odalarını tek tek sıraladım. Göz ucuyla baktı ama yüzünde belirgin bir ifade yoktu. Yorum yapmadı. Zaten kararı bana bırakacağını biliyordum.

Mutfağa beğendiğim eşyaları gösterdim, antreye düşündüğüm mobilyaları, küçük oda için seçtiğim takımları birer birer ekran üzerinden ona sundum. Sessizce izliyordu, ara sıra başını hafifçe sallıyor ama bir görüş belirtmiyordu. Son olarak yatak odasına geldiğimde, ekrandaki görseli gösterir göstermez kaşlarının çatıldığını fark ettim. Gözlerini ekrana biraz daha yaklaştırdı. Ardından sorgulayan bir ifadeyle başını bana çevirdi.

"Demir iskeletli yatak mı o?"

Üstüne cibinlik düşündüğüm yatağa bakarken heyecanımı gizleyemeyerek, "Hı hı, çok güzel değil mi?" diye sordum. Doğukan ise tamamen zıt bir ifadeyle gözlerini bıkmış gibi devirdi.

"Değil," dedi, sesinde kesin bir reddediş vardı. Bir an neye bu kadar kesin bir tepki verdiğini anlamaya çalışırken, "Nefes alsan gıcırdıyor o meret," diye ekledi. Kaşlarımı sorgular bir şekilde çattım. Sözlerinin doğruluğunu tartmak ister gibi bir an düşündüm. O ise benim bu tepkiyi vereceğimi önceden biliyor gibiydi. Hafifçe başını salladı, açıklayıcı ama aynı zamanda hafif şaka yollu bir ifadeyle, "Pera'nın evinde var," dedi. Sesinde belli belirsiz bir eğlence saklıydı. "Gelen misafirin çok kalmaması için seçmiş."

Bir saniyeliğine durdum. Pera ile arasındaki kardeşliği iyi bilsem de içimde belli belirsiz bir kıskançlık dalgası hızla yükseldi. Mantığım bunun yersiz olduğunu biliyordu ama kalbimin her zaman mantığımı dinlemediği de bilinen bir şeydi. Neyse ki saçmaladığımı çabuk fark ederek içimdeki hissi bastırdım. Fakat yine de, "Ben bu tarz yatakları çok seviyorum," derken buldum kendimi.

Sanki bir noktada Doğukan'ın tavrıyla inatlaşıyordum. Belki de sadece içten içe bir kıyasa girmiştim.

"İstiyorsan alırız ama sonra komşular duyuyor diye itiraz etmeyeceksin."

Tam, "Ne konuda?" diye sormaya hazırlanıyordum ki imasını anladım. Bir an arabanın içi sanki birkaç derece daha sıcak olmuştu. Gözlerimi kaçırdım, elimde tuttuğum telefonun parlayan ekranı bana bir kaçış yolu sunmuş gibiydi. Utanç hızla damarlarımda dolaşırken sesim titremeden yalnızca konuyu değiştirme dürtüsüyle, "Tamam o zaman, başka bir yatak bakalım," dedim. Parmaklarım hızlıca telefon ekranında dolaşırken, Doğukan'ın kıkırdadığını duydum. Kendi içindeki zaferi kutluyor gibiydi.

"Şimdi sipariş versek, ne zamana gelirmiş?"

Gözlerimi telefondaki yatak modellerinden ayırmadan, "Yedi iş günü içerisinde teslim edileceği yazıyor," dedim. Neden bilmiyorum ama hiçbiri gözüme az önceki yatak kadar güzel görünmüyordu. Doğukan düşünceli bir mırıltı çıkardı. Başını yoldan imkân bulduğu ölçüde bana çevirdiğini fark ettim.

"Bu tarz mobilyalar istediğine emin misin?"

Başımı telefondan kaldırdım ve bana baktığını görünce hafifçe *evet* anlamında salladım. Emin olduğumu görmek istiyordu ama içinde hâlâ bir şeyleri tartıyormuş gibi bir ifadeyle beni süzüyordu. Sonra aramızdaki bölmeden cüzdanını aldı.

"Tamam o zaman, az önce gösterdiğin her şeyi sepete ekle."

Gözlerim şokla büyüdü. "Her şeyi mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleme gereği bile duymadım. Doğukan cüzdanın içinden kredi kartını çıkarırken hareketleri sakindi. Bir an bile tereddüt etmeden kartı bana uzattı. Kaşlarımı kaldırarak önce kartına, sonra ona baktım. Gözlerinde hafif bir oyunbazlık vardı. Belli ki aklından geçenler benim daha çok utanmama neden olacaktı.

"Her şeyi. Cibinlikli demir karyola da dâhil."

DOĞUKAN

Şehirler arası yolculuk yapmayı çok seviyordum. Özellikle de geceleri...

Gece yolları başka bir ruhla sarıyordu. Şehirlerin içinde sıkışan gündüzün telaşı geride kalıyor, yolların üzerindeki karmaşa yerini sakinliğe bırakıyordu. Işıklar daha kısıtlı, dünya daha sessiz oluyordu. Farların keskin ışığı, asfaltın üzerinde pürüzsüz bir çizgi gibi akıp giderken zamanın farklı bir ritme büründüğünü hissediyordum. Gündüzün ağır ilerleyen saatleri burada yoktu; gecenin karanlığı, zamanı sanki katlayarak hızlandırıyor, yolu olması gerekenden daha kısa hissettiriyordu.

Şehrin ışıkları ufukta belirince bakışlarımı Doğa'ya çevirdim. Yolun monoton akışı içinde gözlerimi kaç kez ona odakladığımı saymamıştım ama bu sefer, şehirden gelen solgun ışıkların yüzüne vurması istemsizce dikkatimi ona kaydırmıştı. Işıklara rağmen hâlâ uyuyordu. Ayaklarını torpidoya uzatmış, kollarını bedenine sıkıca sarmış ve başını cama yaslamıştı. Nefesi, camın üzerinde silik bir iz bırakıyordu. Saatlerdir aynı pozisyonda olduğu için uyandığında büyük ihtimalle bir yerlerinin tutulduğundan şikâyet edecekti ama şimdilik yolun ritmine kendini bırakmışçasına huzurluydu.

Birkaç yanıp sönen kırmızı ışık yüzünden yavaşlamamdan mı yoksa evin olduğu sokağa döndüğümüzü hissetmesinden mi bilmiyorum, arabanın içinde ufak bir inleme duyuldu. Bakışlarımı Doğa'ya çevirdiğimde gözlerinin hâlâ sıkıca kapalı olduğunu fark ettim ama yüzündeki hafif huzursuzluk, uyku ile uyanıklık arasında gidip geldiğini gösteriyordu. Eli boynuna giderken başının pozisyonunu düzeltmeye çalıştı.

"Her yerim tutulmuş ya."

Düşüncelerimi bire bir seslendirmesi bıyık altından gülmeme neden oldu. Ayaklarını toplamaya çalışırken kısık bir sesle inlemeye devam etti. Bedeninin uzun süre hareketsiz kalmasının sızısını taşıyor gibiydi. "Ne kadar zamandır uyuyorum ben?" diye mırıldanırken nihayet gözlerini araladı. Uykunun sersemliği hâlâ üzerindeydi, hareketleri hantal ama içgüdüseldi. Boynuna masaj yaparken bir yandan etrafa göz gezdirmeye başladı. Gördükleri karşısında hafif bir şaşkınlık yaşarken, "Geldik mi?" diye sordu.

"Geldik güzelim."

Direksiyonu biraz daha gevşek tuttum, hızımı iyice azalttım. Anahtarlar kendi arabamda olduğundan sitenin otoparkına girmek için güvenlik kulübesine doğru yanaştım. Farlar kulübeyi aydınlatınca, camı aralayan adamın yüzüne düşen ışık, uykusundan yeni uyanmış birinin mahmurluğunu ortaya çıkardı. Gözlerini kısarak, belli belirsiz bir tereddütle dışarı baktı. Sonra beni tanıyınca yüzü biraz daha rahatladı. Sesi uyku sersemliğiyle hafifçe dalgalanarak, "Hoş geldiniz," dedi ve bariyeri kaldırdı.

Yavaşça içeri girerken gözüm yan koltuğa kaydı. Doğa kollarını hafifçe yukarı kaldırıp esnedikten sonra yorgun ama alaycı bir ifadeyle, "Şimdi kim bu kadar eşyayı yukarı çıkaracak ya?" diye mırıldandı. Suratı asılmıştı ama içinde pek de ciddi bir şikâyet yoktu. Sadece yolun bitmesiyle yeniden ayağa kalkmanın zahmetine duyduğu içten bir üşengeçlikti.

"Acelesi yok. Sabah işe gitmeden ben hallederim."

Doğa onu büyük bir zahmetten kurtarmışım gibi bana baktı. Gözleri kısa bir an rahatlamayla yumuşadı ama ardından söylediğim şeyi mantık süzgecinden geçirmiş olmalı ki kaşlarını hafifçe çatarak, "Olmaz öyle," dedi. "Zaten şunun şurasında işe gitmene ne kadar kaldı. Yarım saat fazladan dinlensen kârdır." İtiraz edecek gibi oldum. Dudaklarım kıpırdadı ama Doğa'nın ifadesi çoktan değişmişti. Ciddi ve kesin bir ifadeyle gözlerini üzerime dikerek, "Bu konu tartışmaya açık değil," diye uyardı. Açıkçası o kadar yorgundum ki onunla laf dalaşına girme düşüncesi bile enerjimi azaltıyordu. Söylenecek her kelimenin fazladan çaba gerektirdiği bir noktaya ulaşmıştım artık. Pes eden bir kabullenişle başımı salladım ve arabayı park ettim.

İlk posta olarak eşyaları beraber yukarı çıkardık. Gecenin geç saatinde kimseyle karşılaşmadan kutuları ve çantaları taşımak daha kolaydı; asansör boştu, koridorlar sessizdi. Doğa'nın adımları yavaş ama kararlıydı. Yorgunluğu bedenine çökmüş olmasına rağmen işi bitirmenin gerekliliği ağır basıyor gibi görünüyordu. Kapıyı açtı, içeri adım attığında hafifçe esneyerek iç çekti.

"Evim evim güzel evim."

Onun bu söylemiyle gülümsememek elde değildi. Eşyaları antreye bıraktıktan sonra kısa bir nefes almak için duraksadım. Ardından geri döndüm, kalan eşyaları önce asansöre, ardından eve taşıdım. Adımlarım biraz daha ağırdı artık. Bileklerime yayılan yorgunluk belirginleşmişti. Son kutuyu da içeri bıraktığımda kapıyı arkamdan kapattım. Sessizlik nihayet gerçek anlamda üzerime çöktü. Yorgunluk bedenime ağır ama tatlı bir şekilde yerleşirken gözüm hiçbir şey görmedi. Düşünceler bulanık, adımlar kararlıydı. Doğa'nın elini tuttuğum gibi yatak odasına doğru ilerlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun?"

Sesi şaşkın ama uyku sersemliğiyle biraz yavaş çıktı. Fakat cevabımı beklemesine fırsat kalmadan kendimi şişme yatağa bıraktım ve Doğa'yı da peşimden çektim.

Ufak bir çığlık yatak odasını inletti. Ardından o çığlığın yankısı hafif bir kıkırtıya dönüştü. Gecenin getirdiği yorgunlukla, dünyadan kopmuş gibi hissettiğim bu anın içinde yalnızca onun varlığını, sıcaklığını hissediyordum. Yan dönerken Doğa'yı önüme çektim ve aramıza hava bile girmesine izin vermedim. Ona arkasından sıkıca sarıldım ve gözlerimi kapattım.

"Doğukan elimizi yüzümüzü yıkasaydık bari."

Sesi hafif bir şikâyetle ama içinde gülümsemenin kıyısında gezinen bir sıcaklıkla geldi. İtiraz eden bir mırıltı çıkarırken gözlerimi tam açmadan, "Yarım saat bile kâr dememiş miydin?" diye fısıldadım. Doğa'nın duraksadığını, sonra hafifçe iç çektiğini hissettim. Gülümsediğini biliyordum. Bunu görmeme hatta duymama bile gerek yoktu. Burnumu saçlarına gömerek derin bir nefes aldım. "Mis gibi, mis," diye fısıldadım. Dünya üzerindeki hatırladığım son bilinçli hareketim bu olmuştu.

DOĞA

Kirpiklerimin arasından sızan gün ışığı, geceyle yapılan anlaşmayı bozmuştu. Ne tam uyuyabilmek mümkündü ne de uyanmayı kabullenmek. Göz kapaklarımı kapalı tutmak, ışığın inatçılığına direnmek anlamına geliyordu. Hafifçe aralamak, başka bir savaşa davet çıkarıyordu ve benim ikisi için de enerjim yoktu.

Yolculuğun gölgesi hâlâ üzerimdeydi.

Saatlerce uyumuştum ama koltuğa yaslanarak kestiğim anların ağırlığından beni yatakta uzanmak bile kurtaramamıştı. Kaslarım uzun saatler boyunca aynı pozisyonda kalmanın cezasını kesiyor gibi gergin ve sızım sızımdı. Kemiklerim sanki yolun sarsıntısını hâlâ içinde taşıyordu. Gerinmek çare olmuyordu. Uykuyla uyanıklık arasındaki çizgi bulanıklaşmıştı ve bedenim dinlenmek ile hareketin yankıları arasında bir çıkış yolu arıyordu.

Derin bir nefes aldım. Uykunun bedenimde bıraktığı ağırlığın yavaş yavaş çözülmesini beklerken saati merak ettim. Yatağın içinde hafifçe kıpırdanarak el yordamıyla telefonu aradım. Zihnim yavaşça berraklaştı. Doğukan'ın beni sabaha karşı buraya nasıl getirdiğini hatırladım. Aceleyle, biraz da telaşla... Sözcükleri net değildi ama sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Yarım saat bile

onun için kârken hiçbir şey almama izin vermemişti. Uyuduğunca kalkıp alırım diye düşünmüştüm ama beni o kadar sıkı sarmıştı ki ister istemez uykunun kollarına teslim olmuştum.

Kirpiklerimi birkaç sefer kırparak gözlerimi araladım. Şişme yatağın neredeyse tamamına yayılmıştım. Kumaşın hafifçe inip kalkan dalgalı yüzeyi, bedenimin ağırlığını içine çekiyor ama tam olarak saramıyordu. Yatağın kenarında temkinli bir dengeyle duran çantama gözüm takıldığında kaşlarım havalandı. Doğukan'ın bunu buraya bırakmış olabileceği ihtimali aklıma düştüğünde şaşkınlığım bir kat daha büyüdü. Sanki uyanır uyanmaz telefonumu arayacağımı biliyordu.

Çantayı kendime doğru çekerken, kumaşın hafif hışırtısı odadaki sessizliği bir anlığına bozdu. Açılan fermuarın keskin sesi, uyanışımı tamamlayan son detay gibi geldi. Telefonumu bulup ekranı açtığımda parlaklık gözlerimi anlık bir yanmayla içine çekti. Göz kapaklarımı hafifçe kıpıştırarak ekrandaki saatle yüzleşirken, öğlen biri geçtiğini gördüm.

Bildirimleri hızlıca taradım. İndirim haberleri, reklam e-postaları... Ama başka hiçbir şey yoktu. Ne ablamdan geri dönüş ne Doğukan'dan mesaj... Büyük ihtimalle uyandırmamak için sessiz kalmayı tercih ettiklerini düşündüm. Ablam neyse de içimde Doğukan'ı merakta bırakmış olabileceğim hissi belirdi. Belki de ne zaman uyanacağımı kestirmeye çalışıyordu, belki de işe dalmıştı ama bir yandan bana mesaj atmayı düşünüyordu. Ona uyandığımı haber verme düşüncesiyle parmaklarım ekrana, cümleleri fazla düşünmeden dokundu.

"Günaydın kalbim.

Daha doğrusu tünaydın.

Bu saate kadar uyumama rağmen

üzerimden tır geçmiş gibi hissediyorum.

Allah bilir sen ne durumdasın?"

Birkaç dakika boyunca telefon ekranına bakakaldım, parmaklarım hâlâ cihazın kenarında oyalanıyordu. Ama Doğukan çevrim içi değildi. Beklemek, hareketsiz kalmak, zihnimde bir ağırlık yaratıyordu. Yatağın yumuşak yüzeyine daha fazla gömülmek yerine kendime gelmek için hareket etmeye karar verdim.

Yatağın kontrolsüz hareketinden kurtulmak beni daha da zorlasa da başardım. Ufak esneme hareketlerinden sonra ayaklarımı sürüyerek banyoya doğru ilerledim. O sırada yandaki boş odaya gözüm ilişti. Adımlarım kendiliğinden durdu, sanki bir şey beni oraya çekmişti. Kapının hafifçe aralık durduğu odada, dün gece arabadan yukarı taşıdığımız her şey düzenli bir şekilde duruyordu. Şaşkınlığıma bir yenisi daha eklenirken poşetlerin, kutuların ve bavulların titizlikle sıralanmış düzenine baktım. Sanki Doğukan yatmadan önce bunu planlamış ve bana iş bırakmamak için işe gitmeden her şeyi toparlamıştı.

İç rahatlatıcı bir nefes aldım. Bu yorgunluğun üzerine tüm bunlarla uğraşma fikri bile yatağa geri dönmek istememe neden oluyordu. Fakat direnmeliydim. Önce elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Soğuk suyun yüzüme değmesiyle birlikte, yolculuğa ait izler yavaşça silinmeye başladı. Su avuçlarımda bir an durdu, sonra akıp giderken içimdeki yorgunluğu da yanında götürdü. Aynaya kısa bir bakış attım. Sanırım kahve içmezsem tam anlamıyla uyanamayacaktım.

Mutfağa geçtiğimde, hareketlerim neredeyse otomatikti. Kahve makinesinin düğmesini çevirdim. Kahve çekirdeklerinin öğütülme sesi ortamı doldurdu. Tezgâhın üzerine hafifçe yaslanarak kahvenin demlenmesini beklerken, birden telefon ekranının ışığı gözüme çarptı. Bildirimler birbiri ardına düşmeye başladı.

"Günaydın güzelim.

Beni düşünme. Ortalık şu anlık sakin.

Mümkün olduğunca dinleniyorum.

Kahvaltı yaptın mı?"

Göz ucuyla ekrana baktım ama dikkatimin büyük kısmı hâlâ kahve makinesinin üzerindeydi. Bir an bekledim ve kahve karton bardağa dolarken fotoğrafını çekip Doğukan'a attım. Anında iletildi. Mesaj yazmasını beklerken bardağı makineden aldım. Sıcaklığın parmaklarıma yayılışını hissederken kahvemi yudumladım. Sıcak, hafif buruk tadın boğazımdan aşağı akışı, içimde küçük bir uyanış yaratmıştı. Kahvenin keskinliği, gözlerimin içindeki uykuyu tamamen silip atmasa da kendime gelmem gereken dürtüyü sağlamıştı.

"Sadece kahve mi?"

Soru kısa ama tanıdık bir ilgiyle doluydu. Gülümsedim. Gerçekten sadece kahveydi. Karnım açtı elbette ama açlığımı hissedemeyecek kadar yorgundum. Sanki midem de uyuyordu. "Şu anlık yeter," yazdım. Ardından, bir an duraksayıp aynı soruyu ona yönelttim.

"Sen kahvaltı yapabildin mi?"

Cevap, bir dakika bile geçmeden geldi. Ekrana düşen fotoğraf yüzümdeki gülümsemeyi genişletmişti. Karton bardak tutan bir el... Ama bu sadece çay içtiğini göstermek için değil gibiydi. Parmağındaki yüzük neredeyse fotoğrafın merkezindeydi. Sanki iki sevdiğine kavuştuğunu bu manzarayla vurguluyordu. Bu görüntünün hatırına etrafında kalpler olan bir emoji gönderdim. Ardından saatin geç oluşunu hatırladım.

"Ay lütfen bana sadece çayla
geçiştirdiğini söyleme."

"Sabah Kemal börek getirmişti.
Ondan da yedim."

"Sahi onlar ne yapıyor?
İstanbul'dayken Meryem'i arayamadım.
Hayırsız demez inşallah."

"Anneleri hâlâ onlarda.
Meryem'in dırdırından yakınıp duruyordu en son.

Onun işi başından aşkın. Belki fark etmemiştir bile."

"Şu eşyalarımız gelsin de
onları evimize yemeğe davet edelim."

"Eşyalarımız gelene kadar görüşmeyelim diyorsun yani?"

Doğukan'ın gülen emojisiyle utandım.

"Hayır hayır.
Sadece anneleri varken onlara
gitmek istemiyorum.
Onların da dışarı çıkacağını
Sanmam, ondan öyle dedim."

"Anladım güzelim. Nasıl istersen."

"Seni çok özledim."

"Ben de güzelim.
Günün yarısını uykuyla geçirdiğin için
planım bozuldu ama kavuşmamıza az kaldı."

"Planın neydi ki?"

"Seni öperek uyandırmak."

"Sen öpeceksen ben uyuma taklidi
yaparım, merak etme.
Kaç gibi geleceksin?"

"Belli değil. Şimdilik sekiz gibi duruyor."

Sözcükleri zihnimde birkaç kez çevirdim ama altı saat azımsanacak gibi değildi. Üzgün bir emojiyle birlikte, "Oo... Daha çok varmış," yazdım. Mesajı gönderirken istemsizce iç çektim, ardından kahvemi masaya bırakıp kamp sandalyesine yerleştim. Kumaşı hafifçe gıcırdadı, bedenim yorgunluğun ağırlığıyla sandalyeye yayıldı.

"Sen dinlenmene bak. Göz açıp kapayıncaya kadar geleceğim." Mesajı okuduğumda birkaç kez gözümü açıp kapattım. Ardından çaresizliğime güldüm. Önümde saatler vardı. Altı saat... Ne

yapacaktım? Elimle bardaktan hafifçe destek alırken, bu düşünce zihnimde yankılandı. Etrafıma göz gezdirdim. Ev temizdi; eşyalar, dolapsızlığa rağmen kendince bir düzen içindeydi. Yemek yapmayı düşündüm ama elimde yeterli araç gereç yoktu. Dışarı çıkıp eksikleri almayı düşünürken daha önemli bir mesele aklıma düştü: İkametgâhımı alıp baroya yer değişikliğini bildirmeliydim. Bunun için de ofisimin adresine ihtiyacım olacaktı. Doğukan benim için bir tane beğenmişti. Zevkine güveniyordum ama o yine de son sözü benim söylemem için sadece kaporasını vermişti. Gidip görmeden tutma şansımız olmayacaktı. O zaman...

"Beğendiğin ofisi görmeye mi gitsem?"

"Tek mi?"

"Yani senin için de sorun olmazsa.
Baroya yer değişikliği bildirmem gerekiyor.
Bunun için de ofise ihtiyacım var.
Önce ikametgâhımı aldırırım.
Ardından emlakçıya uğrar, ofisi gezerim.
Neler gerekli bakarım, sözleşmeyi yaparız. Olur mu?"

"Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Kızdın mı?"

"Hayır.
Sadece ofisi görmeye ilk beraber
gideriz diye düşünmüştüm."

Kızmamıştı. Kırılmıştı ve bu, kızgınlıktan daha derin, daha sessiz ama daha ağır bir şeydi. Doğukan'ın benimle beraber ilkleri yaşamak istemesi bir anlığına aklımdan çıkmıştı. Bunu fark ettiğimde, içimde ince bir pişmanlık dalgası yükseldi. Kendi dünyama kapılıp, onun gözlerinden bakmayı unutmuştum. Ama şimdi, bu sessizlikten onun beklentisini ve hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Telafi etmeliydim. Ama hissettirmeden, doğallıkla, sanki her şey zaten olması gerektiği gibi ilerliyormuş gibi...

"Samam o zaman, müsait olduğunda beraber gideriz.

Ben muhtara uğradıktan sonra eve dönerim."

"Yok yok. Sen işlerini hallet, ofise geç.

Ben de erken çıkarsam oraya gelirim.

Emlakçının adresini hatırlıyor musun?"

"Tam değil ama taksici biliyordur."

"Araba otoparkta."

"Sen nasıl gittin?

Ha sahi, kiraladığımız arabayı bırakacaktın.

Taksiyle giderim ben ya, daha kolay olur."

"Arabayla gitmen daha kolay olur.

Konu tartışmaya açık değil."

"Samam...

O zaman ben bir banyo yapayım.

Sonra hazırlanıp çıkarım.

İkametgâh, ofis, yetişebilirsem baro.

İnşallah sen de erken çıkarsın."

"Tamam güzelim. Dikkatli ol ve

beni habersiz bırakma."

"Samam samammm.

Seni çoook seviyorummm..."

"Ben seni sevmekten öteyim.

Görüşürüz güzel kuğum."

Telefonun ekranını kapattığım an, zihnimde beliren tüm düşünceleri bir kenara bırakıp önümde duran kahveye odaklandım. Bardağı kaldırıp kahvenin dibini içmek üzere dudaklarıma götürdüm. Ardından ayaklanıp karton bardağı çöpe attım ve hızla mutfaktan çıktım.

DOĞUKAN

İlkler unutulmazdı. Bir kez yaşanır, bir daha tam anlamıyla tekrar edilemezlerdi. O anın içinde ne varsa, tüm heyecanı, tüm belirsizliği, tüm keşfiyle hafızaya kazınırdı. Geriye dönüp bakıldığında, zamanın diğer anları yavaşça silikleşirken, ilklerin keskinliği hep aynı kalırdı ve onları paylaştığın kişi her zaman özeldi. Çünkü ilkler, tek başına yaşandığında bir anı olmaktan öteye geçemezdi. Ama bir başkasıyla paylaşıldığında, içindeki anlam katlanır, o an sadece senin değil, ikinizin ortak hikâyesine dönüşürdü. Sıradan bir olay bile, birlikte yaşandığında çok daha güçlü bir bağ kurardı. İlk defa birlikte güldüğün, ilk defa aynı şeyi deneyimlediğin, ilk defa yan yana suskun kalıp anın içinde kaybolduğun kişi hayatındaki en derin izin sahibiydi.

Ama bu, sadece benim düşüncem gibi görünüyordu.

Çünkü Doğa, beraber yaşanacak ilkleri hafife alıyor gibiydi. Belki fark etmiyor, belki de bilinçsizce geçiştiriyordu. Onun için anın içinde olmak yeterliydi; geçmişiyle bağ kurmadan, geleceği üzerine düşünmeden, sadece o anın getirdiğini yaşamak istiyor gibiydi. Benim içinse, ilkler rastgele yaşanan deneyimler değil, hafızaya kazınan özel anılardı. Bir iz bırakmalıydılar, bir bağ kurmalıydılar. Aldığım her nefes gibi önemliydiler.

Ofise tek başına gitmeyi planladığında içimde garip bir boşluk hissettim. O an, sanki ciğerlerimdeki tüm oksijen bir anda çekilip alınmıştı. Ofisi fotoğraflardan görmüş olabilirdim, belki yüzeysel bir fikrim vardı ama o yerin benim için anlamı başkaydı. Çünkü oraya hep el ele gireceğimizi hayal etmiştim. İlk kez adım attığında onun yanımda olmayı ve her zaman beni yanında hissetmesini her şeyden çok istiyordum ama şu anda heyecanım yarım kalmış gibi hissediyordum. Başlamış ama tamamlanmamış, kendini eksik

hissettiren bir duygu gibi... "Garadenuzda gemun var da benum haberum mu yokidur?"

Kemal'in ağız değiştirerek yanıma gelmesiyle telefonun ekranını kararttım ve cebime koydum. Kolunu omzuma atarak oturan adamın kızgınlık derecesini ölçtüm. Gariptir ki bu sefer özüne dönmesi keyiften olmuş gibiydi.

"Hayırdır? Sen de cennette yerini görmüş gibisin."

Kemal güldü. Öyle bir kahkahaydı ki oturduğumuz alanın havasını tamamen değiştirerek, benim keyifsizliğimin arasına sızdı. Sonra elimdeki bardağa göz gezdirerek çayımın son yudumlarını kafasına dikti. Normal zamanda olsa bu hareketiyle ölüm fermanını imzalamış olurdu ama bu sefer benim keyifsizliğimin onun keyfini gölgelemesini istemedim.

"Akşam dırdır çekmeyeceğim. Bunun yarattığı his cennette yer değil, komple cennet bana tahsis edilmiş gibi."

Hafifçe kaşlarımı çatarken akşam eve gitmemesini gerektirecek ne olabileceğini düşündüm. İçimde bir anlık yükselen paniği bastırmaya çalışırken mümkün olduğunca hareketsiz kaldım. Hatta nefes almadığımı bile söyleyebilirdim. Görev emri gelmiş olamazdı, değil mi? Eğer bu gelmişse bu ilk geceden Doğa'yı yalnız bırakmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Bunu istemiyordum. Her gece olabilirdi ama uzun zaman sonra her anlamda kavuşmuşken olmazdı. Daha istememizin mutluluğunu baş başa çıkarmamıştık bile...

"Akşama halı saha ayarladık."

Zihnimde dönen soruların arasında kaybolmuşken, Kemal'in sesi sessizliği böldü. Ses tonu rahat bir ifadeyle, "Geliyorsun değil mi?" diye sordu. Görev çıkmadığını anlamamla birlikte derin bir nefes aldım. İçimde küçük bir rahatlama hissi yayıldı ama halı saha konusunda aynı şeyi hissetmedim. Yorgundum, zihnim başka şeylere odaklanmıştı. Bu geceyi daha sakin ve sevdiğimle baş başa geçirmek istiyordum.

"Ben yokum abi."

"Ne demek yokum?"

Kemal'in tepkisi anlık ama abartılıydı. Kolunu hızla omzumdan çekip hafifçe geri yaslandı, kaşları şaşkınlıkla havalandı. Sesi, sanki beklenmedik bir cevabı sorguluyormuş gibi çıkmıştı ve sanırım içinde hafif bir meydan okuma da vardı. Elimdeki karton bardağı atmak için ayaklandım ve çöp kutusuna doğru yürüdüm.

"Dünden beri araba süren birinden koşmasını beklediğinin farkında mısın? Ayrıca bu kişi yeni sözlendi."

Bunu söylerken elimi havaya kaldırmış ve parmağımdaki yüzüğe dikkatini çekmiştim. Yüzünü göremesem de eğlendiğini hissedebiliyordum. Elimdeki bardağı çöpe attıktan sonra arkamı döndüm. Kemal kollarını hafifçe çaprazlamış, dudaklarının kenarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirmişti.

"Şu anda karşımda dimdik durduğuna göre akşam maçta da koşabilirsin. Diğer konuya gelirsek, attığın tüm golleri yengeye armağan etmekten daha güzel bir jest düşünemiyorum." Onun gözünde hiçbir bahanenin tam anlamıyla geçerli olmayacağını biliyordum. "Eyvallah kardeşim," dedim ama yine de kararımı değiştirmeyecektim. Günler sonra Doğa'yla yalnız kalacağım ilk geceyi, bir grup erkekle geçirmek istemiyordum.

"Bir sonraki maça söz ama bu seferkine mazur gör."

Sigara içmek için kapıya yöneldiğim sırada Kemal'in peşimden ayaklandığını hissettim. Benim aksime koştururken, "Göremem," dediğini duydum. Ardından kolumda hissettiğim bir elle durakladım. Kemal'e doğru dönerken yüzündeki endişeyi fark ettim. "Gördürmez," diye ekledi. Sözcükleriyle beraber ses tonunu değiştirdiğinde, kaşlarım istemsizce çatıldı. O ne demekti? Kemal usulca bana sokulurken, sesi giderek alçaldı. Çevremizdekilerin duymayacağını garanti altına almak ister gibi kulağıma doğru fısıldamıştı.

"Günler sonra Meryem'i annemlerden uzaklaştıracak bir neden buldum. Şimdi onu elinden alırsam, o da benim nefesimi alır."

Abartılı bir bakış atarak, "Saçmalama," dedim, sesi hafif sert ama içinde alaycı bir ton barındırıyordu. "Meryem'le benim maça çıkmamın ne alakası var?" Kemal, sanki dünyanın en saçma şeyini duyuyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve kaşlarını kaldırarak bakışlarını üzerime dikti. Sonra gözlerinde hafif bir meydan okuma belirirken Karadeniz ağzıyla sesini yükseltti. "O kadar erkeğun içünde, akşam vaktu karumi tek başuna koyacak değilumdur ha!"

Sözleri havada asılı kaldı. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken bir an duraksadım. "O kadar erkeğin içine karını benim karımla salıyorsun yani?" diye sorarken kelimeler ağzımdan hem hayret hem de hafif bir sitem hissiyle döküldü. Kemal, söylediği şeyin saçmalığını fark ettiğinde, suratında hafif bir gevşeme oldu. Yanıt vermeden önce bir an düşündü, sonra cümlesini düzelterek konuştu.

"O kada erkeğun içünde biz da olacayuk da."

Hâlâ geri adım atmıyordu. Ne benim tereddüdüm ne de açıkça koyduğum sınır, onun gözünde gerçek bir engel gibi görünmüyordu. Derin bir nefes aldım. İçimde hafif bir bıkkınlık hissi yükselirken, "Düşüneceğim," dedim. Bu kaçamak bir cümle gibi görünse de beni tanıyanlar umut ışığı olduğunu bilirdi. Kemal'in gözleri anında parlarken, "Bu geleyrum demektur ha," diye sırıttı. Ardından hiç vakit kaybetmeden ekledi.

"Aduni hemen listeye yazdurayum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha kelimeler çıkmadan Kemal arkasını döndü. İtiraz edeceğimi anlamış olmalıydı. Bu yüzden fırsat vermeden koşar adım yanımdan uzaklaştı. Koridorun ortasında durarak onun hızla uzaklaşan silüetine bakakaldım. Doğa'nın bu akşamı bir halı sahada geçirmek isteyip istemediğini bilmiyordum ama Meryem'i görmek isteyeceğine emindim. Bu detay, akşamın nasıl şekilleneceğine dair aklımda yeni bir plan kurmaya başlamıştı. Emrivaki gibi olacağını biliyordum ama yine de durumu haber vermeliydim.

Tereddüdü bir kenara bırakıp telefonu cebimden çıkardım.

Başparmağımı ekranın üzerine gezdirirken mesajı nasıl yazmam gerektiğini düşündüm. Geçmişten gelen bir anı bana yardımcı olmak ister gibi zihnime sızdı. Üzerine ufak bir düşünmeyle bu geceyi unutulmaz kılabileceğimi fark ettim. Yüzüme nihayet keyifli bir gülümseme yerleşirken parmaklarım hareket etmeye başladı. Banyo yapacağını söylemişti ama telefonun başında olup olmadığını yoklar gibi, "Güzelim," yazdım. Mesajı gönderdikten sonra çevrim içi olup olmayacağını kontrol etmek için gözlerimi ekrana kilitledim. Biraz fazla bekleteceğini fark edince, "Müsait olunca beni arar mısın?" yazdım ve bu süreyi iyi değerlendirmek adına sigara içmeye karar verdim.

Binanın dışına adım attığımda soğuk, kıyafetlerimin arasından sinsice süzülerek tenime dokundu. Derin bir ürperti yayılırken omuzlarımı hafifçe içime çektim. Hava, kararsız bir bahar akşamı gibi ne tam bir kış ne de yazdı. Yine de rüzgâr mart soğuğunu iliklerime kadar hissettirmişti.

Merdivenleri ağır adımlarla indim. Telefonun ekranı hâlâ açıktı ve gözlerim Doğa'nın isminde sabitlenmişti. Hâlâ çevrim dışıydı. Derin bir iç çektim. Keskin serinlik göğsüme de yerleşti. Parmaklarım ekranı karartırken telefonu cebime koydum. Ardından ellerimi sigara ve çakmakla doldurdum. Dudağıma sıkıştırdığım sigarayı, elimi kalkan yaparak yaktım. Alevin kısa parıltısı rüzgâra ufak bir meydan okuma gibiydi. Derin bir nefes çekip içimin yanmasını hissettim. Ardı ardına birkaç nefes alarak içimi nikotine boğdum. O sırada telefonumun çaldığını hissettim. Arayanın Doğa olması ise kolay kolay alışmayacağım bir mucizeydi.

"Güzelim."

"Kalbim iyi misin? Aramamı söylemişsin. Banyodan yeni çıktım."

Sesindeki acelecilik hemen dikkatimi çekti. Cümleleri birbirine eklemeye çalışırken, nefesini tam dengeleyememiş gibiydi. Hafif bir tebessümle, "Sakin ol," dedim. O an, zihnimde beliren görüntü onun hâlâ buharı üzerindeyken telefona uzanışı oldu. Belki

havluya bile sarılmamıştı. Bu düşünceler beni yanlış bir yola sürüklemeden zihnimi silkelemek istercesine başımı iki yana salladım.

"Gayet iyiyim. Akşam için bir planın var mı diye soracaktım."

Söylediğim sözlerin üzerine derin bir nefes aldı, sesinde rahatlamanın izleri vardı. "Sanırım artık var," dedi hafifçe gülerek. Böyle bir şeyi öylesine sormayacağımı bildiğini fark etmek içimde küçük bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"Ne yapıyoruz?"

"Sürpriz."

Anlık bir sessizlik. Ardından hafif bir mızıkçı tonla, "Ama kalbim ya... Madem sürpriz saatler öncesinden bana bunun imasını neden yaptın şimdi?" diye sordu. Sigaramdan bir nefes çektim. Dumanı usulca gökyüzüne bırakırken, "Gerekliydi. Neyse, sen işlerini bitirince haberleşiriz," diye cevap verdim. Bir anlık sessizlik oldu. Arka planda bir şeylerle uğraştığını hissettim. Sanırım giyiniyordu.

"Peki, bu planımız kaç gibi başlayacak?"

Sesindeki belli belirsiz telaşı hissetmemek mümkün değildi. Sanki bir oyunbozanlık yapmamaya çalışıyor ama heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu. Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Gerçek şu ki ben de tam bilmiyordum. Belirsizliğin içinde yürümek bana da ayrı bir keyif veriyordu.

"O ikimize de sürpriz olsun."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, içinde şaşkınlığın izlerini taşıyordu. Onun yüz ifadesini göremesem de zihnimde canlanmıştı. Hafifçe kaşlarını kaldırıp sorgulayan bakışlarını telefona yöneltişi, dudaklarını kısacık bir süre ısırışı... Ardından, kelimelerinin içine yerleşen bir tereddütle, "İkimize de mi?" diye sordu. Gülümsemem biraz daha belirginleşti. Eğleniyordum ama bunu belli etmeden sürdürmek de oyunun bir parçasıydı. Bir cevap vermek için nefes aldığım anda, arkadan gelen ses havayı keskin bir çizgi gibi yardı.

"Dogi!"

Anlık bir refleksle başımı çevirirken gözlerim merdivenlerin yukarısına kaydı. Uğurcan ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Şu ana kadar rahat akan an, sert bir viraj almıştı. İçimde belirsiz bir huzursuzluk kıpırdandı; sürprizin iptal edilme ihtimali, onun heyecanını kursağında bırakma ihtimali...

"Acil toplantı."

Her şey bir anda gerçeklik duvarına çarpmıştı. Kahretsin. Görev emri geldiyse, dönüşümüz belli olmazdı ve planım dâhil her şey iptal edilebilirdi. Doğa'nın heyecanını boşa çıkarmak istemiyordum ama önce durumu öğrenmeliydim.

"Doğa'm. Şimdi kapatmam lazım. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Samam samam kalbim. Ben de hazırlanıyorum. Görüşürüz."

Telefonu kapatırken istemsizce iç çektim. "Haberleşiriz," dedim son kez. Sigaramın sonunu parmaklarımın arasında bastırarak söndürdüm, izmariti çöpe fırlattım ve hızla merdivenleri üçer beşer çıkmaya başladım. Uğurcan hâlâ kapıda bekliyordu. Toplantı emri acilse onun şu anda burada olmaması gerekirdi. Bu bir noktada zihnimi kurcalarken, "Ne olmuş?" diye sordum biraz aceleyle. Uğurcan'ın haberi verirkenki ciddiyeti, ufak bir oyunbaz tavırla çatırdadı.

"Takımları oluşturuyoruz. Takım kaptanı olarak adam seçmen lazım."

"Siktir git."

Duyduklarım karşısında küfür ağzımdan kendiliğinden döküldü ve bu yeterli gelmemiş gibi öfkeyle sırtına sağlam bir darbe de indirdim. Uğurcan hafifçe öne sendeledi, acıyla inlerken başını bana çevirdi. "Beni kesinlikle takımına almalısın," derken sesinde sitemkâr ama içinde hâlâ oyunbaz bir ton vardı.

"Bunun tekme versiyonunu yaşama ihtimalini bile istemiyorum."

Gözlerimi hafifçe kısıp ona bakarken burnumdan derin bir

nefes aldım. Sabrımın son kırıntısını gösteren bu işaretle arkasından, özellikle vurduğum yere dokunmaya gayret ederek ittim. "Yürü," dedim, adımlarımı sertleştirerek.

"Ben karşı takımda kimin kalması gerektiğini çok iyi biliyorum."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞA

Yeni bir şehirde tek başına olmak, insanın içindeki en zıt duyguları aynı anda harekete geçiriyordu. Özgürlüğün ferahlığı ile yalnızlığın ağırlığı birbirine karışıyordu. Kimi zaman kendini koca bir dünyada kaybolmuş hissederken, kimi zaman bu dünyayı tek başına keşfetmenin gücünü iliklerine kadar yaşıyordu.

Doğukan'ın varlığı benim için bir armağandı. Onun sevgisi ve desteği, en karanlık anları bile aydınlatıyordu. Ama içimde hep bir şey vardı; bir içgörü, bir farkındalık... Belki de en büyük sınavım, onsuz da ayakta kalabileceğimi görmek olmuştu. Evliliğimiz hiçbir zaman bir bağımlılık olmamalıydı. O benim hayatımı tamamlayan biri olmalıydı ama hayatımın eksik parçalarını dolduran kişi yalnızca ben olmalıydım.

Ayrılık sürecimiz, bu düşüncenin derinleşmesini sağlamıştı. Uzaktayken kendimi daha net görmüştüm. Gerçekten ne istediğimi, neye tahammül edemeyeceğimi anlamıştım. Kocasının gölgesinde yaşayan bir kadın olmak istemediğimi artık biliyordum; bunu sadece hissetmekle kalmıyordum, bundan emindim.

Doğukan elbette değiştiğimi düşünecekti. Belki daha mesafeli, belki daha güçlü görecekti. Ama ben sadece kimseye eyvallah

etmememem gerektiğini öğrenmiştim. Sevginin, bağlılığın, sadakatin bile kişisel özgürlüğü ortadan kaldırmaması gerektiğini anlamıştım. Konu canımdan çok sevdiğim eşim olduğunda bile...

Hazırlanıp evden çıkmam, ikametgâhımı aldırıp emlakçının ofisine geçmem bir saatimi almamıştı. Bursa'da doğmuş, İstanbul'da yaşamış biri olarak işlerin bu kadar hızlı ilerlemesine alışık değildim. Şimdi ise Doğukan'ın benim için beğendiği ofisin kapısındaydım ve emlakçının kilidi açmasını bekliyordum.

"Beğeneceğinize eminim."

Anahtarın şangırdayan sesleri eşliğinde bana bakan adama belli belirsiz gülümsedim. Doğukan'ın seçimleri her zaman belirli bir mantık çerçevesinde ilerlerdi. İnsanların gözden kaçırdıklarını görmek, akla gelmeyenleri fark etmek onun doğasında vardı. Dünyayı, olayları hatta insan ilişkilerini sıradan gözlerin göremediği bir düzlemde değerlendiriyordu. Dışarıdan bakıldığında bu, benim hayatımı kolaylaştıran bir lütuf gibi görünebilirdi. Çünkü o, yanlış yolları eleyip en doğru olanı seçiyordu. Ama içeriden baktığımda, bu durum bir noktada benim seçimlerime müdahale etmek anlamına geliyordu. Annem gibi kendi kalıplarına sokmuyordu ama yine de önüme çıkan seçenekleri önce o değerlendiriyordu ve bu biraz kısıtlayıcıydı.

Ben hata yapmayı göze almış biriydim. Hayatın en keskin derslerinin yanılgılarla öğrenildiğine inanıyordum. Kendimce, düşüp kalkmanın, kaybedip yeniden bulmanın değerine sıkı sıkıya bağlıydım. Hatta yaralarımı içten içe seviyordum. Her biri bir hikâye, bir iz, bir direnişti benim için. Beni güçlendirdiğini, kendi varoluşuma anlam kattığını düşünüyordum. Kusursuzluk fikriyse bana korkutucu geliyordu. Çünkü kusursuzluk, deneyimsizliği, mücadeleden kaçışı ve insanın doğasındaki o kırılgan güzelliğin yitip gitmesini çağrıştırıyordu.

Doğukan kusursuz olabilirdi ama ben kusurluydum ve o beni kusurlarımla seviyordu.

"Bu plaza adliyeye on dakika yürüme mesafesinde olduğu için birçok meslektaşınızın tercihi."

Emlakçının sesi mekânda yankılandı. Kapının eşiğini geçer geçmez Doğukan'ın bakış açısından seçilmiş bir dünyaya adım attığımı hissettim. Sanki burası, onun zihninde çoktan şekillenmiş ve mükemmelliğe ulaşmış bir mekândı. Yüksek tavanların sağladığı ferahlık hemen kendini gösterdi; nefes alabilir bir alan yaratılmıştı burada. Geniş cam paneller, yalnızca dış dünyaya açılan pencereler değil, aynı zamanda şehrin dinamizmini içeri taşıyan birer geçitti. Gözlerim hızla tavanın detaylarına kaydı; ince çizgilerle belirginleştirilmiş köşeler, mekânın sofistike havasını tamamlayan zarif dokunuşlardı.

Zemin, mat cilalı geniş parke ile kaplanmıştı. Sade ama şık... Her adımımda ayakkabılarımın hafifçe sürtünüşünü hissediyordum. Dingin ama güçlü bir ses, mekânın keskin düzenine uyum sağlıyordu.

"Ama sadece ofis olarak değil, ev olarak tercih eden kişiler de çoğunlukta."

Giriş holü düşündüğümden daha fonksiyoneldi. İçinde bir banyo olması, buranın yalnızca çalışma alanı değil, aynı zamanda yaşanabilir bir alan olarak da tasarlandığının gösteriyordu. Gömme lavabolar ve geniş aynalar, alanı olduğundan büyük gösterirken, zemindeki taş detayları mekâna sıcaklık katıyordu. Modernliğin soğuk yüzeyleri bile burada dengeli bir biçimde işlenmişti. Ne çok sert ne de fazla abartılıydı. Duş kabini, çerçevesiz camla bölünerek keskin bir modern görünüm sunuyordu.

"Mutfak ve dinlenme bölümü dışında iki oda mevcut."

Banyodan çıktıktan sonra sınırları görünmeyen bir mutfak bizi karşıladı. Açık konsept tasarım, oturma alanıyla birleşerek geniş bir atmosfer yaratıyordu. Hareket özgürlüğü sağlayan bu alan, en az mimari çizgileri kadar düşünülmüş bir detaydı. Sol taraftaki koridora yöneldiğimde emlakçının bahsettiği iki oda karşıladı. Du-

varlar nötr tonlarda, gelecekte eklenecek herhangi bir mobilyaya uyum sağlamaya hazır bekliyordu. Gün ışığı, ofisin her yanını aydınlatıyor ve modern mimarinin minimalist çizgilerini belirginleştiriyordu.

Ben ofisi gezdikçe emlakçının sesi arka planda süzülerek kayboluyordu. Söylediklerini duyuyordum ama kelimeler anlamlarını yitiriyordu. Mekân konuşuyordu artık; anlatılacakları ben kendi gözlerimle görüyordum. Enerjisini sevmiştim. Zihnimde çoktan odalara yapacağım dekorasyonlar belirmişti. Ablam için ofisi videoya alırken aslında en önemli şeyi sormadığımı hatırladım.

"Kirası ne kadar?"

Emlakçıya döndüğümde yüzünde garip bir ifade belirdi. Sanki yüz kasları istemsizce gerilmişti; rahatsız edici bir düşüncenin gölgesi gibi. Gözleri hafifçe kısıldı, dudaklarının arasından sessiz bir nefes verdi. Bunu fark etmemiş gibi yapabilirdim ama içimde beliren merakı görmezden gelmek imkânsızdı. Çok zor bir soru sormamıştım, öyleyse neden bu kadar düşündü?

"Biz o konuyu beyefendiyle konuştuk, anlaştık," dediğinde kaşlarım havalandı. Tabii ya... Doğukan ve maddiyatı düşünme davranışları... Video kaydını durdurup ekranı kararttım ve telefonu trençkotumun cebine koydum.

"Tek önemli olan şeyin sizin beğeniniz olduğunu söylemişti. Beğendiyseniz hemen sözleşmeyi hazırlayabiliriz."

Kelimeler havada kısa bir süre asılı kaldıktan sonra kayboldu. Gözlerimi ofiste tekrar dolaştırdım. Gerçekten beğenmiştim ama kirasını bilmediğim bir yeri tutmak konusunda kararsızdım.

"Merhaba?"

Holde yankılanan ses, havada kısa bir süre süzüldü. Tonunda garip bir şey vardı. Ne tam anlamıyla tehditkâr ne de tamamen sıradandı. Ama bu ses, mekânın durağanlığını bozmaya yetmişti. Emlakçıyla beraber refleksif bir hareketle girişe yöneldik. Sanki sesin geldiği yere bakmak zorundaymışız gibi bir içgüdüyle.

Kapının hemen eşiğinde, taş çatlasın otuzlarında olan bir adam duruyordu. Üzerindeki hafif yorgunluk izleri, uzun bir günün ardından buraya gelmiş olduğunu düşündürtüyordu. Sanırım avukattı. En azından ilk görüşte hissettirdiği buydu. Giydiği takım kusursuzca üzerine oturmuştu. Omuzları geniş, duruşu dik ve kendinden emindi. Kollarını önüne bağlamaktan çok, ellerini kullanarak konuşmayı tercih eden biri gibi duruyordu. Gömleği hafifçe kol düğmeleriyle sabitlenmiş, kumaşı ne çok sıkı ne de fazla rahattı. Dengeli ve kontrollü birine benziyordu.

Koyu kumral saçları özenle taranmış ama fazla yapay bir düzen içinde değil; doğal bir kusursuzlukla duruyordu. Şakaklarının yakınında belli belirsiz açılan griler, yılların ve edindiği deneyimlerin küçük izleri olmalıydı.

Yüz hatları keskin ve belirgindi. Çene hattı sert ama ifadesi asla tamamen mesafeli değil; profesyonelliğin ardında derinlik ve karakter taşıyordu. Sakalı, özenle tıraş edilmiş ya da hafifçe bırakılmıştı. Bu ona sofistike bir hava katarken ciddi bir görünüm kazandırıyordu. Ten rengi buğday veya açık bronzdu. Güneş ışığında sıcak bir parlaklık kazanan, otoriter ama hayat dolu bir izlenim veriyordu.

Bizi gördüğü gibi, "Ah kusura bakmayın," dedi. "Kapının açık olduğunu görünce içeride biri var mı diye kontrol etmek istemiştim." Bakışları direkt benim üzerimdeydi. Gözleri mavi denecek açıklıkta, dikkatli ve ölçülü bir bakışa sahipti. İnsanların yüzlerini incelerken göz kapaklarını hafifçe kısmaya alışmış olmalıydı. Bir düşüncenin, bir duygunun en ufak izini görmek ister gibiydi.

Emlakçı, adamı tanıyor olacak ki adıyla seslendi. "İyi günler Tolga Bey. Nasılsınız?" Kapıdaki adama doğru ilerleyen emlakçının arkasından bakakaldım. Tolga denilen adam da bu hareketi bekliyormuş gibi ofisin içine dalmıştı. "İyiyim İsmail Bey, teşekkürler. Siz nasılsınız?" Sakin ama dikkat çekici bir yürüyüşü vardı. Adımları aceleci değil ama hedefsiz de değildi. Girdiği her ortamda

fark edilen ama bunu sesini yükselterek değil, varoluşuyla yapan biri gibiydi. El sıkışırlarken çok profesyonel görünüyordu.

"Hamdolsun. Doğa Hanım'a ofisi gezdiriyordum."

Emlakçının sesi mekâna oturmuş bir düzenin parçası gibi yankılanırken, adam gözlerini kısa bir an üzerimden ayırdı. Bakışı, sanki bir şeyleri tartıyormuş gibi hafifçe dalgalandı, ardından yeniden keskin bir şekilde bana döndü. Açıkça merak eden biri gibi görünmüyordu, daha çok bilgi edinmek için ölçülü bir şekilde değerlendiren bir bakıştı bu.

"Eğer beğenirse yanınıza bir meslektaşınız daha geliyor," dediğinde, içimde fark edilir bir gerilim belirdi. İfadesi o kadar doğal ama aynı zamanda hesaplıydı ki kendimi tepki vermemek için kasarken buldum. Sanki söylediklerinin benim için ne ifade ettiğini test ediyordu.

"Avukat mısınız?"

Ses tonu doğrudan, gereksiz bir samimiyetten uzak ama tam anlamıyla mesafeli de değildi. Öylece kafamı sallamak yeterli olurdu belki ama adımı söylemeden geçmek, olduğum kişiyi görmezden gelmek gibi geliyordu. O yüzden kendimi tanıtmanın doğru olacağına karar verdim.

Onlara doğru yürüyüp tokalaşmak üzere elimi uzattım.

"Doğa Karahanlı."

Adam hafifçe başını eğerek elimi sıktı. Tokalaşması ne gevşek ne de aşırı sıkıydı; ölçülü, güven veren bir dokunuşu vardı. "Tolga Ilgaz." Zihnimden ismini birkaç kez tekrarladım. Karşılıklı olarak memnuniyetimizi ifade ettikten sonra, elimi yavaşça geri çektim. Konuşmanın keskin çizgileri biraz yumuşamış gibi geldi ama tamamen rahatlamamıştım.

"Beğendiniz mi bari?"

Sorusu basit görünüyordu ama içinde hafif bir meydan okuma seziliyordu. Ofisin bana gerçekten hitap edip etmediğini merak

eden biri gibi değildi. Daha çok, komşusunu seçmeye çalışan bir hâli vardı. Hafif bir tebessümle bakarken, "Güzel bir enerjisi var," dedim. Söylediğim şey tam olarak bir karar bildirisi değildi ama kelimenin içinde bir kabul seziliyordu. O bunu fark etti çünkü gözlerindeki kısa ama belirgin kıvrım derinleşti. Hafifçe gülümseyerek, "O zaman komşu oluyoruz diyor muyuz?" diye sordu.

"Öyle gibi duruyor."

Emlakçı üzerinden büyük bir ağırlık kalkmış gibi derin bir nefes aldı. Bu konuşmanın, çoktan alınmış bir kararı teyit etmekten ibaret olduğunu fark ettiğinde rahatlamıştı. Yüzü biraz daha gevşedi, duruşu daha esnek hâle geldi. Tolga Bey'le aramıza girerek, "O zaman ofise dönüp gerekli prosedürleri halledelim," dedi. Başımı onaylarcasına sallarken hep birlikte ofisten çıktık. Emlakçı kapıyı kilitlerken Tolga Bey'e bakarak, "Tanıştığıma tekrar memnun oldum," dedim. Sesimde bir sıcaklık vardı ama içinde hâlâ bir gölge taşıyordu. Tolga Bey bana bakarken hafifçe başını eğdi, sanki gözlerimde henüz görmediği bir anlam arıyordu. Sonra bir an bile tereddüt etmeden, "Aramıza hoş geldiniz Doğa Hanım," dedi. Kelime, havada kısa bir süre süzüldü. Gerçek anlamına tam olarak varmam birkaç saniye sürdü. Buraya aidiyetim, artık sadece bir olasılık değil, gerçeğe dönüşmeye başlıyordu. Emlakçının peşine takılıp gitmeden önce yeni komşuma gülümsedim.

"Teşekkür ederim. İyi günler."

Asansöre binerken çektiğim videoyu ablama atmak için tekrar telefonu elime aldım. O sırada Doğukan'ın haber içerikli attığım mesajlara toplu bir cevap verdiğini gördüm.

"Kalbim evden çıkıyorum şimdi, önce
ikametgâhını aldıracağım.
Navigasyonu açacağım, yazarsan
cevap veremeyebilirim, seni seviyorum.
Karahanlı Turizm'den bildiriyorum.

Araba da ben de iyiyiz.

Telefonum sessizde, çıkınca yazarım.

Resmî dairelerden yorulmuşum ben ya...

Neyse hallettim, şükür, emlakçıya geçiyorum.

Hiç cevap yazmamışsın...

Neyse biz şimdi ofisi görmeye gidiyoruz kalbim.

Gelirseniz bekleriz efenim.

Geldik. Bakalım benim için beğendiğin yer nasılmış?"

"Şubede işler biraz yoğundu güzelim.

Gelemedim.

Mesajlarını da ancak okudum.

Beğendin mi?"

"Beğendim.

Kontratı yapmaya gidiyoruz."

"Tamam güzelim.

Ben de hazırlanmaya başlayacağım.

İstersen biraz bekleyin, ben de geleyim."

"Ben hallederim, merak etme."

"Buyurun Doğa Hanım."

Emlakçı arabanın kapısını nazikçe açtı. Nezaketi mesafeli ama ölçülü bir özene sahipti. Hafifçe gülümsedim. Kısa bir teşekkürün ardından ön yolcu koltuğuna yerleştim. Kemerimi takarken telefon ekranım sessizce yandı. Doğukan'dan gelen mesaj gözümün önüne düştü.

"Halledemeyeceğinden şüphem yok da.

Tamam o zaman.

Yemek yedin mi?"

O söyleyene kadar hiçbir şey yemediğimi unutmuştum. İçimde tuhaf bir boşluk vardı, açlıkla alakalı olup olmadığını tam kestiremiyordum ama mesajı okuduğum an midem kendini hatırlattı.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi kıvrandı, varlığını hissettirdi. Kemerimi tam olarak yerleştirdikten sonra çantamı kucağımda düzelttim ve parmaklarım hızla mesaj yazmaya devam etti.

"Sana attığım kahveyle duruyorum."

"İyi. En azından duruyorsun.

Bayılabilirdin de.

İşin bitince oralarda oyalan bari."

"İstersen sen oyalan, gelip seni alırım.

Yağmur yağacak gibi, ıslanma."

"Şeker değilim."

"Benim şekerimsin."

"Şşt, şekerim benim

Seni kıtlarım yerim

Ooof of yarim yarim

Dayanamam yandım bittiiim..."[11]

"Bana İsmail YK şarkısı

söylediğine göre keyfin yerinde."

"Olmaması için bir neden yok."

"İyi bakalım.

O zaman ben şubede oyalanıyorum.

Gelip alırsın. Yemek yeriz. Sonra da..."

Beni ya heyecanlandırmaya ya da merakta bırakmaya çalışıyordu. Sözcüklerinin arkasında belirsiz bir beklenti yatıyordu, beni bir şeylere yönlendiriyor ama bunu doğrudan ifade etmiyordu. Yemeğin ardından yapılabilecek şeyleri düşündüğümde, aklım kaçınılmaz şekilde tek bir noktaya takılıp kalmıştı. Yüzümde oyunbaz bir tebessüm oluşurken bunu Doğukan'ın da görmesini istedim ve ifademe uygun bir emoji bulup gönderdim.

11. İsmail Yk – Şekerim.

"Yoksa sürpriz edepsiz bir şey mi?"

O da bana gülen bir emoji göndermişti. "Sayende edepsiz şeyler hayatımızın temel taşı olmuş güzelim. Nasıl sürpriz olsun." Yazdıklarını okuyunca suratım fark edilmeden asılmıştı. İmasından dolayı değildi. Çünkü haklıydı, konuşmalarımız ara ara edepsiz konulara kayıyordu. Fakat belli ki şu an onlardan biri değildi. İçimde beliren kısa ama belirgin bir hayal kırıklığı, yerini yeni bir fikre bıraktı. Edepsiz şeyler düşünmüyorsa, düşündürürdük. Madem edepsizliğin temel taşımız olduğunu düşünüyordu. Hodri meydan...

"Ne bileyim?

Fantezik bir şeyler düşünmüşsündür belki."

"Ne gibi?"

"Kelepçe, kırbaç falan..."

Doğukan'ın yüzünün aldığı şekli hayal edince, içimde bir anda yükselen eğlence dalgasını bastırmam mümkün olmadı. Kıkırdamam, düşüncelerimin sınırlarını aşarak sessizliğin içine yayıldı. Arabanın durağanlığı içinde yankılanan bu gülüş, beklenmedik ama tamamen haklı bir çıkış gibiydi.

Emlakçı bir anlık şaşkınlıkla başını hafifçe çevirdi. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama gülüşümün taşıdığı neşenin bulaşıcı bir etkisi vardı. O da fark edilir şekilde gevşedi, yüzüne hafifçe rahatlamış bir ifade yerleşti. Ama benim için bu keyif, kısa sürede farkına vardığım bir utangaçlığa dönüştü. Beni dış dünyaya fazla açık hâle getirmiş gibi hissediyordum. O yüzden refleksif bir hareketle başımı daha çok telefona gömdüm. Sanki ekranın parlaklığı bu küçük anı örtebilir, beni tekrar görünmez kılabilir gibi hissetmiştim.

"Oldu bir de cop de istersen?

Eylemci misin güzelim sen?"

"Fantezi dünyam rengârenk, bu daha hiçbir şey.

Korkma benden, sal kendini

Bebeğim dediğimde vur banaaaağğh."[12]

"Doğa beni korkutmaya başladın."

"Korkma korkma.

Seni güldürmeye çalışıyorum."

"İnan bana güldüm.

İçime içime."

"Derineeeee derine daha derineee

Adını kazı derimeee

Dikeni ol canımınnnn yakışır gülüme."[13]

"Neredesiniz şimdi?"

"Sendeyim," yazıp çapkın gülüşlü emoji gönderdim. Doğukan'la bu konularda uğraşmaya bayılıyordum. Fakat uzun süre sessiz kalışının ardından bana nerede olduğumu sormasıyla şansımı fazla zorlamamam gerektiğini anladım. "Konuyu değiştirme çabanı takdir ettim ama." Mesajı gönderdikten sonra başımı kaldırıp nerede olduğumuza baktım. Dışarıda şehrin akşamüstü saatlerine özgü hareketliliği başlamıştı ama tam olarak nerede olduğumuzu çözemiyordum. Bu nedenle genel bir cevap yazmaya karar verdim.

"Arabadayız. Yollara yabancıyım diye

İsmail Bey kendi arabasıyla getirmek istedi."

"Öğrenirdin. Keşke arabanla gitseydiniz ama neyse.

Dikkatli ol.

Ve adamın yanında bu tarz konulara girme."

"Onunla mı konuşuyorum?

Allah Allah ya..."

"Yüz ifaden ve duruşun sürekli değişiyordur.

12. Kerimcan Durmaz - Vur Bana.

13. Murat Dalkılıç - Derine.

Büyük ihtimalle de sırıtıyorsundur.

Görmesine gerek yok."

"Kıskanç mıyız acaba?"

"Her zaman söylediğim gibi paylaşıma karşıyız."

"Sen beni müvekkillerimden

de kıskanacaksın belli ki..."

"Sınırı aşarlarsa neden olmasın."

"Sınır ne mesela?"

"Sana on saniyeden uzun bakmak olabilir."

"Saçmalama kalbim."

Arabanın yavaşlamasıyla birlikte telefon ekranına odaklanmış gözlerimi kaldırdım. Camdan dışarı baktığımda geldiğimizi fark ettim. Doğukan'a haber vermek için hızla mesaj yazmayı düşündüm ama tam o anda ekranım bir bildirimle yeniden yandı. Gönder tuşuna basmaya hazır olan parmaklarım duraksadı. Doğukan'ın attığı mesaj, aklımdaki her şeyi silip süpüren bir cümleydi.

"Bir kadın bana on saniyeden

fazla bakarsa ne hissedersin?"

Bir an gözlerimi kırptım. Cümleyi tam olarak anlayıp anlamadığımdan emin olmak için ikinci kez okudum. Ne mi hissederdim? Cinnet sebebiydi. Çünkü biri ona on saniyeden fazla bakarsa, kesinlikle âşık olurdu. Yüzüne sinmiş dingin ama etkileyici hatlar, gözlerinin düşündüğünden daha fazla şey anlatıyor oluşu, konuştuğunda ses tonunun taşıdığı kendine güven... Bunların tümü başlı başına bir felaketti ve yara izi bile bunu gölgeleyemiyordu. Belki de tam tersi, ona eksiksiz bir karakter çiziyordu. Fazla kusursuz olmasının önüne geçen ama onu daha da çekici kılan bir dokunuş.

Bir dakika ya... Konu neden bana dönmüştü?

Ekrana bakışımı derinleştirdim, sanki kelimeler arasında gizli bir anlam bulmaya çalışıyormuş gibiydim. Mesajın altında parmak-

larımı gezdirirken, içimde Doğukan'ın bunu bilerek mi yazdığına dair bir şüphe kıpırdandı.

On saniye.

Hangi kadın onun yüzüne bakıp geçip giderdi ki?

"Hangi kadın?

Zeynep mi bakıyor yoksa?

Bana gizliden mesaj mı veriyorsun?"

"Zeynep ne alaka güzelim?

Ama bana yeterli cevabı verdin.

Teşekkürler."

"Neyse, şimdi geldik.

Şu kira kontratını halledeyim, gelip

seni alacağım, ayrılma bir yere."

"Tamam, bekliyorum."

"Bekle bekle."

Telefonun ekranını kilitledim ve arabadan indim. Aklımdaki her şeyi sonra konuşmak adına rafa kaldırdım ve tamamen iş hayatımdaki yeni başlangıcımın ilk adımını atmak için emlakçının peşinden ilerledim.

DOĞUKAN

İçimde bir yer sızlıyordu. Keskin ama adını koyamadığım bir duygu, düşüncelerimin arasında ağır ağır yayılıyordu. Kırgın hissediyordum. Sessiz bir rahatsızlık, fark edilmeden derinleşen bir boşluk...

Yeni bir başlangıç yapmıştık. Bütün ilklerde onun yanında olmak istiyordum. Daha doğrusu, bu başlangıcın her anında el ele olmayı hayal etmiştim. Onun da bunu hissediyor olduğunu düşünmek istemiştim. Fakat belli ki Doğa bunun öneminin farkında değildi.

Bu noktada içimde bir soru dönüp duruyordu. Ben mi çok ince düşünüyordum yoksa Doğa mı fazla umursamazdı?

Düşüncelerim kısa bir an ikiye ayrıldı. Bir yanda kendimden şüphe eden, her şeyi fazla anlamlandıran yanım vardı. Belki olması gerektiğinden daha fazlasını bekliyordum. Belki de küçük anları büyük anlamlara çevirmek benim huyumdu. Diğer yanda ise, Doğa'nın bu detayları gözden kaçırdığı ihtimali duruyordu. Onun bu başlangıca bakışı benimkiyle aynı mıydı yoksa benim içinde büyüttüğüm bu şey onun için sadece basit bir geçiş miydi?

Kendi iç sesime tam olarak cevap veremediğim bir an yaşa-

dım. Sadece his vardı, sadece içimde kırılgan ama tanımlanamayan bir hüzün vardı ve bunların cevabını onunla konuşmadan bulamayacaktım.

"Gerçekten Karadeniz'de gemilerin olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Sigaradan çıkan ince duman, geceye hazırlanan havanın içine karışırken gözlerimi Kemal'e çevirdim. Mesai bitmişti, üzerimi değiştirmiş, Doğa'yı bekliyordum. Bahçede, günün son saatlerine özgü bir hareketlilik vardı. Ekipten bazıları çıkmıştı, bazıları ise akşamki maç öncesi yaptıkları plan yüzünden hâlâ burada oyalanıyordu. Konuşmalar arada yükselip kayboluyor, gülüşler kısa bir an içinde dağılıyordu. Dışarıdan bakıldığında her şey olağandı ama benim iç dünyam bu akışın dışında, kendi düşüncelerine gömülmüştü.

"Anlat bakalım, öğlenden beri kafanı kurcalayan şey ne?"

Kemal yanıma gelip banka oturdu. Normalde Meryem'i iş yerinden alacak, halı saha vakti gelene kadar da baş başa yemeğe götürecekti. Acele ve kararlı adımlarla binadan çıkmıştı ama benim düşünceli hâlim onu durdurmuşa benziyordu. Üstelik bu sefer, kelimeleri aynı olsa da ses tonuna dikkat etmiş, şakaya vurmamaya gayret etmişti.

"Hiç."

Bakışlarını bana yöneltti. Gözlerinde ölçülü bir ciddiyet vardı. Karşısındaki kişiyi anlamaya çalışan ama ne kadar derine inebileceğini bile tam kestiremeyen biri gibi beni süzüyordu. Sigarayı parmaklarımın arasında çevirdim. "Hiç," diyerek beni tekrarladı. Bakışlarını tıpkı benim gibi şube binasına çevirdi. Kollarını göğsünde bağlarken, "Evlilik hayatına hoş geldin," dedi. Bu sefer başını çevirip bakan kişi ben oldum. Göz ucuyla bana baktığını gördüğüm devrem omuzlarını dikleştirdi.

"Ne bakaysun? Yengenun yuzunden bu hâle duşmedun mu daa?"

Kemal'in şivesinden sinirlendiğini anında anlamıştım. Sözcükleri sertleşmemişti ama içindeki gizli gerilim hissediliyordu. Basit bir tepki vermedi, kelimeleri arasına sıkışmış ince bir hesaplaşma vardı. Ondan bir şey sakladığımı sezmişti ve bunu açıkça yüzüme vurmaktan çekinmiyordu. Belli belirsiz gülümserken, "Konuşmaya değer bir şey değil. Tamamen içsel bir mesele," dedim. Aramıza sözcüklerimin havada asılı kaldığı kısa bir sessizlik girdi. Tam olarak ikna edici olup olmadığını bilmiyordum.

Hoş, Kemal ne olduğunu öğrenmeden pes edecek gibi durmuyordu. Kolları gevşedi, ardından bedeniyle tamamen bana doğru döndü. Gözleri şimdi doğrudan üzerimdeydi.

"Anlat ula o zaman? Belku bi çare buluruk."

Ses tonu, alışılagelmiş şaka dolu tavrından biraz farklıydı. Ciddiydi ama ağır, baskıcı bir endişe taşımıyordu. Sadece, gerçekten dinlemek isteyen bir adamın sözleriydi. Samimiyetini bildiğim için gülümsemem biraz daha büyüdü. Belki de bunu gerçekten anlatmak beni rahatlatırdı. Belki ona sadece birkaç kelime söylemek bile kafamdaki her şeyi daha açık hâle getirirdi. Sesli düşünmek gibi... Tam razı olan taraf olmak üzereyken telefonum çalmaya başladı. Doğa'nın aradığını gördüğüm anda aramayı cevapladım.

"Geldin mi?"

"Beş dakikaya oradaymışım kalbim."

"Tamam, yola çıkıyorum o zaman."

Telefonu kapattığım gibi elimdeki sigarayı söndürdüm. Küçük, aceleci bir hareketti. Aslında daha çok bir an önce buradan ayrılmak için yapılmış, düşünmeden gelen bir refleks gibiydi. Kemal'in bakışları üzerimdeydi. Ne söylediğimi tam olarak duymuş ama ne düşündüğünü belli etmeden beni tartıyordu.

"Doğa geldi."

Sözlerim kısa, net ve gereğinden biraz daha hızlı çıkmıştı. Ayaklanırken sigaranın son nefesi toprağa karıştı. "Nizamiyede

sorun yaşamadan çıkayım. Halı sahada görüşürüz." Kemal bir şey demedi. Ama gözlerini kısa bir an daha üzerimde tuttu. İçinde kelimeler vardı, söylemeyi tercih etmediği cümleler... Bana bu konunun burada kapanmadığını, sadece ertelendiğini hissettirmek istiyordu. Bilinçli, sessiz bir mesaj gibi bakıyordu. Bu işime gelmediği için bakışmamızı uzun tutmadım. Ondan, "Görüşürüz," cümlesini duyduğum gibi yürümeye başladım.

Nizamiyeden çıkarken arabanın yaklaştığını fark ettim. Kapıda çocuklara, "İyi nöbetler," dilediğim o anda ortamın tüm dengesi bozuldu. Bir anda güçlü bir roman şarkısı havayı deldi geçti. Sözler bangır bangır sokağı inletiyordu.

"Bu adam benim kocam.

Bak dikkat edin.

Benim diyorum.

Kocam diyorum.

Kocam da kocam.

Paşam da paşam.

Evimin direği, gözümün bebeği."[14]

Kafamı refleks olarak etrafımda dolaştırdım. Müziğin nereden geldiğini anlamaya çalışan yüzler anlık olarak donmuştu. Şube bahçesinin rutin sessizliği bir anda kesilmiş, gürültü dalgası çevredeki herkesin dikkatini üzerine çekmişti. Bazıları şaşkınlıkla başını çevirirken, birkaç kişi gülümseyerek kendi aralarında yorum yapıyordu ve tam önümde, sanki tam zamanında hesaplanmış bir hareketle Doğa arabayı durdurdu. Camı araladığında müzik sesi daha da yükseldi. Bir meydan okuma gibi, ortama tamamen hâkim olma isteği taşıyan bir düzeydeydi.

"Karıcığım,

Sultanım

Evimin neşesi

14. Rumeli Orhan Kemal – Kocam da Kocam.

Kalbimin sesi

Kocasının nefesi[15]"

Doğa eğilip bana sırıtarak baktı. Gözleri, planının tam da istediği gibi işlediğini bilen birinin bakışıyla parlıyordu. Bu durumdan son derece keyif alıyordu ve bunu hiç gizlemeye niyeti yoktu. Bense... Yerin dibine hızlı giremeyeceğimi bildiğim için tek çare olarak kendimi arabanın içine atmak zorunda kaldım.

Kapıyı neredeyse hızla çekerek açtım, oturur oturmaz emniyet kemerini takmakla bile uğraşmadan müziği kapattım. Kalabalığın içinde hâlâ bana bakan yüzler vardı ama en kötüsü onların Doğa'nın eğlenceli bakışlarına eşlik eden ifadesini görmeleriydi.

"Allah aşkına Doğa. Ne yapıyorsun?"

Sesimde umutsuz bir teslimiyet vardı. Bu sorunun bir cevabı olduğunu sanmıyordum çünkü cevabın mantıklı olma ihtimali yoktu. Bu kadar yüksek müzik, bu anlık şov... Bunun ardında düşünülmüş bir plan olamazdı, değil mi? Ama Doğa'nın kahkaha sınırında duran sessiz gülüşü, tam aksini söylüyordu. Pişmanlık barındırmıyordu. Gözleri parlıyordu, dudaklarının kenarında yaramaz bir kıvrım oluşmuştu.

"Bu da benim sürprizim. Nasıl ama?"

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kısa bir süre kapattım. Sessizlik içinde kendimi toparlamaya çalışıyordum. Dışarıda herkesin dikkat kesildiğini hissediyordum.

"Şu anda bulunduğumuz ortamın farkında mısın güzelim?"

Sesime kendiliğinden eklenen hafif bir çaresizlik vardı. Tatlı bir, "Hı hı," sesi çıkardı. O kadar rahattı ki ortamın ciddiyetini fark etmemiş olması mümkün değildi. Yani bilerek yapıyordu. Gözlerimi açtım. Bakışları kısık bir şekilde nizamiyede dolaşıyordu. Sanki birini arıyordu.

"Herkes duymuş mudur?"

15. Rumeli Orhan Kemal – Kocam da Kocam.

Sorusuyla kaşlarım hafifçe çatıldı. Tam, "Herkesten kastın kim?" diye soracaktım ki bir saat önceki konuşmamız zihnimde yankılandı. Bir saniye... Şaka yapıyor olmalıydı. Sinirden gülmeye başladım. Başımı hafifçe yana eğdim. Dudaklarımın kenarındaki gerginliği başparmağımla dağıtmaya çalıştım. Tüm bu şov... Zeynep'e miydi yani?

"Sana inanamıyorum."

Doğa göz kırparcasına kıkırdadı. "Neden? Roman şarkısını seversin diye düşünmüştüm. *Kimin kocası bu?* şarkısını mı açsaydım?" Bir an ona baktım. Birkaç saniye süren sessizlik, havadaki tüm gerginliği dağıttı. Gerçekten eğleniyordu. Onu çok uzun zamandır ilk tanıdığım hâliyle görmemiştim. Sırf bunun hatırına bile bu konuda savaş açmamın bir anlamı yoktu.

Doğa kazanmıştı.

DOĞA

Yaptığım şey tam anlamıyla çılgınlıktı. Yirmili yaşların başındaki Doğa'nın yapacağı türden bir delilikti. Kural tanımaz, cesur ve anlık bir dürtüyle gerçekleşen... Sınırları aştığımın farkındaydım ama içimdeki o keskin his, mantığı çoktan susturmuştu. Adrenalin ve tuhaf bir özgürlük duygusu içimi sarmıştı. Böyle resmî bir yerin önünden, bu tarz bir müzikle geçmemek gerektiğini biliyordum. Fakat bilmek başkaydı, yapmak başka... İçimde yankılanan o ses, kulaklarımda çığlık çığlığa bağırıyordu ve ben ona karşı koymadım. Daha da ileri gittim.

Kapıldım.

İçimde hâlâ o kıpırtıyı duyuyorum; biraz delilik, biraz cesaret, biraz özgürlük.

Ama bu hisleri bastırıp düşünmeye kalktığımda işin rengi değişiyordu. Benzer bir durum benim için yaşansaydı, içimde bir çatışma yaşayacağımı biliyordum; bir yanım utançtan yerin dibine girmek isterken, diğer yanım garip bir şekilde keyif alırdı. Gözlerimi Doğukan'a çevirdim. Arabaya oturduğundan beri tek kelime etmemişti. Sanki sessizliğiyle anı tartıyordu, olayı baştan sona zihninde tekrar tekrar oynatıyordu. Yüzünde kızgınlık yoktu ama kaşları hafifçe çatılmıştı. Bu, kafasında bir şeyleri sorguladığının işaretiydi. Ama ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. Beni yargılıyor muydu? Yoksa içten içe benimle aynı şeyi mi hissediyordu?

Bir anlık dürtüyle ellerimi direksiyona daha sıkı bastım. Arabada yankılanan tek şey birbirimize söyleyemediğimiz kelimelerin sessizliğiydi. Bu havayı dağıtmak adına tekrar radyoya uzanacak gibi oldum ama Doğukan'ın tek bir bakışı müziği açamadan durmama neden oldu. Beni yargılamıyordu ama hoşlanmamıştı da...

"Özür dilerim."

Sesim düşündüğümden daha yumuşak çıkmıştı, neredeyse fısıltıya yakındı. Aramızda tatsızlık daha fazla uzasın istemiyordum. Biraz daha açıklayıcı bir tonla, "Seni utandırmak istememiştim," diye ekledim. Gözlerimi yola çevirdim ama zihnim Doğukan'a takılmıştı. Göz ucuyla ona baktığımda kaşlarının daha da çatıldığını gördüm. Dudakları bir an için hareket etti, sanki bir şey söyleyecekti ama kelimelerini geri çekti. Sonra gözlerini bana dikti. Bakışlarında keskin ve sorgulayıcı bir ifade vardı.

"Bunun için mi özür diliyorsun?"

Bir an duraksadım. Onun bu tepkisi beklediğim bir şey değildi. Yüzünü tam olarak göremiyordum ama öyle bir tonda konuşmuştu ki içinde bir şeylerin kaynadığını hissedebiliyordum. Yolu kontrol edip kısa bir bakışla Doğukan'a döndüm. Yüz ifadesi olarak da tam olarak... Kızgın görünüyordu.

"Özür dilemen gereken en son şey bu."

Sözleriyle birlikte içimde garip bir huzursuzluk yayıldı. Keli-

melerinde keskinlik vardı ama aynı zamanda bir tür hayal kırıklığı da gizliydi. Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Özür dilemem gereken başka bir şey mi var?" diye sorarken gözlerimi ondan ayırmamıştım. Ama o benimle göz temasını kesmek istercesine yola dönmüştü.

"Farkında değilsen, yok."

Bilmece gibi konuşması kafamı karıştırıyordu. Kelimelerinin hepsini sorguluyordum ama hiçbir yere oturtamıyordum. O bakışlarını yola odaklamıştı. Bense odağımı ondan çekememiştim. Bu şekilde araba kullanamazdım. Üstelik nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Ani bir kararla arkamı kontrol ettim ve sağda müsait bir yerde durdum.

Dörtlüleri yakarken Doğukan'ın, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu işittim. Sesinde şaşkınlık vardı ama hâlâ bir mesafe koruyordu. Çevik bir hareketle yolun her yanını, durduğumuz yeri kontrol etti. Ben de rahat konuşabilmek adına kemerimi çıkardım, derin bir nefes aldım ve bedenimi ona doğru çevirdim. Gözleri belirsizdi, karışık duygular içinde kaybolmuş gibiydi. Ama artık bir şeyleri açıkça duymam gerekiyordu.

"Ben de onu merak ediyorum. Ne oldu?"

Bu sefer kaçamazdı. Gözlerime bakmak zorunda kaldı. Doğukan sessizce yüzümü inceliyordu. Gözlerinin içinde, düşündüklerini çözmeye çalışıyordum. Ama kelimeler dökülmüyordu. Aklından geçenleri dillendirmesine ihtiyacım vardı. İfadesinde bir şeyler vardı. Kırgınlık mıydı, kızgınlık mı yoksa sadece anlaşılamamanın verdiği bir huzursuzluk mu? Bilmiyordum. Ama bilmek istiyordum.

"Bugün ofise seninle gelmek istemiştim."

Beklenmedik sözleriyle kaşlarımın kalktığını hissettim. Aramızdaki mesafenin gerçekten sadece bundan kaynaklandığına inanmalı mıydım? Yoksa bu, söylenemeyen daha büyük bir şeyin yumuşatılmış hâli miydi?

"O ofise ilk adım attığında ne hissettiğini görme şansımı elimden aldın."

Sesi alıştığım gibi sakin ama bir o kadar netti. Daha da önemlisi söylediklerinde ciddiydi. "Ama işin vardı," derken sesim beklediğinden zayıf çıktı. Doğukan başını hafifçe yana eğdi. Konuyu kapatmak istemediği çok belliydi. "Ofis bekleyebilirdi," dedi kesin bir tavırla.

"Beraber yeni başlangıcına ilk adımını atarken elinden tutabilirdim. Nasıl hissettiğini mesajla değil, gözlerimle görebilirdim. Kafanın içindeki planları anlatacağın zaman gösterdiğin yerde olurdum."

Tam anlamıyla allak bullak olmuştum. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum. Yaptığım şeyin doğru olduğunu düşünerek hareket etmiştim. Ama şu an fark ediyordum ki bunu yaparken onun için önemli bir şeyi görmezden gelmiştim. Hevesini... Gözlerimin içine bakarken söylediklerinde, duymaya alışık olmadığım bir acı vardı. Pişmanlık, yüreğimin ince sızısı olmuştu.

Gözlerimi kaçırmak istedim ama kaçıramadım. Doğukan gözlerini yola dikmişti ama bu kez sanki ileriyi görmüyor gibiydi. Kendi düşüncelerine gömülmüş, bir şeylerin içinde kaybolmuş gibi. Ben bir şey söylemeliydim. Fakat söyleyeceğim şeyin onu daha fazla kırmayacağından emin olamıyordum.

"Ben sen olmadan da ayaklarımın üzerinde durabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum."

Sözler ağzımdan çıkarken, farkında olmadan biraz daha sert söylemiş olabilirdim. Belki de gerçekten kendime bu söylediğimin doğruluğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Tek başına da karar verebilmek, ayakta durmak, hayatta kalmak, geleceğinden vazgeçmemek... Bunlar her zaman benden istediği şeylerdi. Ama şimdi, Doğukan'ın bu konuda tamamen farklı bir noktada durduğunu görmek kafamı karıştırıyordu.

Doğukan burnundan derin bir nefes aldı ama o nefesi hemen salmadı. İçinde tuttu, sanki kelimelerle boğuşuyordu. "Sen..."

Bir an sustu, yutkundu. Kelimeyi dikkatlice seçmek ister gibiydi.

"Üç buçuk sene boyunca bunu çok güzel kanıtladın, merak etme."

Söylediği şeyin ağırlığı, düşündüğümden daha derine battı. Titrek bir nefes aldım. Bu konu çabuk kapanmayacaktı, bunu biliyordum. Ama sürekli önümüze çıkmasından yorulmuştum. Bunu kaç kez konuşacaktık?

Gözlerimi ondan ayırmadan, içimde hissettiğim o hafif öfkeyle, "Üç buçuk seneden önce, ben olmadığımda da hayatına devam etmelisin diyen sendin," dedim. Sözlerim arabadaki havayı bıçak gibi yardı. Doğukan, bana doğru hayret dolu bir bakış attı. O an, neyden bahsettiğimi anladığını hissettim. Ama buna rağmen şaşırmıştı. Kaşları hafif kalktı, gözleri bir an için sorgulayıcı hâle geldi. Hatırlıyordu. Ama...

"Göreve gittiğim zamanlardan bahsediyordum. Yanında olduğum anlardan değil."

Zihnim bulanıktı. Evet, konuşmamızın gidişatı buydu. Ama hatırladığım başka bir konuşma daha vardı. Netti. Doğukan'ın geçmişte söylediklerini unutmadığına emin olduğum hâlde neden bu tartışmanın içine girmiştim, bilmiyordum. Ama içimde biriken öfkeyi bastırmak da zor geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla içimde ağır ağır yükseliyordu.

"Hayatıma ortak olacak ama bana bağımlı olmayacak birini istiyorum."

Söylediğim cümleyi hatırlıyordum. Kelimeler sanki dün söylenmiş gibiydi, zihnimin bir köşesinde canlı duruyordu. Şimdi, Doğukan'ın yüzüne bakarken, onun da hatırladığına emin oldum. Ama bu kez, farklı bir anlamı varmış gibi hissettirdi.

"Can yoldaşı olduğumuz zamanlarda söylediğim sözle mi beni vuruyorsun?"

Sesindeki sitemin arkasına sakladığı hayal kırıklığını yüzünde görebiliyordum. Niyetim onu incitmek değildi. Ama olmuştu. Bu

nedenle sustum. Doğukan ise beni incitmeyi istercesine, "Bakıyorum da işine gelenleri hatırlıyorsun," dedi.

Bir an içimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Bu kelimeyi beklememiştim ya da beklemeyi istememiştim. Damarıma basıldığını hissettim. Susmamı söyleyen tarafımın ağzına bir şaplak atan egom, altta kalmamak için, "Bakıyorum da işine gelmeyenleri unutturmaya meraklısın," diye çıkıştı. Sesimdeki keskinlikten kaçamadım. Sözlerim, çoktan havada yankılanmıştı.

O an bir şey değişti. Doğukan'ın dudakları kıpırdadı; gülmüştü. Ama bu gülüşün içinde hiçbir sıcaklık yoktu. Bakışları hâlâ sabitti ama gözlerinde belirgin bir alev vardı. Sinirlenmişti ve bunu bastırmaya çalışıyordu. O anda bu tartışmanın sadece kelimelerden ibaret olmadığını fark ettim. Aramızdaki tüm kırılmalar, tüm sessiz kalışlar ve yarım kalan cümleler şu an bir yüzleşmeye dönüşüyordu. Yoksa planladığı şey bu muydu?

"Ayrıca sürprizin gerçekten harikaymış."

Sesimde hâlâ meydan okuyan bir tını vardı. Üste çıkmaya çalışan yanımı bastıramıyordum. Sırtımı koltuğa yasladım, kemerimi bağlarken içimde dolaşan duyguların tam olarak neye evrildiğini çözemiyordum. Öfke, kırgınlık, direnç; hepsi birbirine karışıyordu.

"Sürprizim mi? Tartışmamız senin için sürpriz mi avukat hanım?"

Söylediği şeyle donup kaldım. Hazırcevaplılığını biliyordum. Onun kelimeleri anında toparlayıp konuya hâkim olmasına alışkındım. Ama bunu kötü anlamda benim üzerimde kullandığı nadir anlardan birindeydim. Gözlerimi ona çevirdiğimde, bakışlarındaki sorgulayıcı ifade değişmemişti. "Senin için değil belli ki," dedim, sesimi mümkün olduğunca nötr tutmaya çalışarak. Doğukan dudaklarını hafifçe kıvırdı. Gıcık bir şekilde gülümsedi.

"Tartışmadığımız anlar sürpriz olabilir."

Kelimeyi duyduğum an, bir şeyler içimde sarsıldı. Bu söylediği... Çok can acıtıcıydı. Sanki bir an içimde soğuk bir boşluk oluş-

muştu. Söylediği şey, sadece bir cümle değildi. Aramızdaki tüm sessiz kırgınlıkların, konuşulmadan kalan anların, fark edilmeyen incinmelerin toplamıydı ve şimdi, tüm bunları tek bir cümlede hissedebiliyordum.

O an, fark ettim ki Doğukan artık eskisi gibi değildi. Onun içindeki kırgınlıklar, sessiz ama derindi. Eskiden söylediği şeylerin tonunda olan güven, şimdi yerini uzaklığa bırakmıştı. Ama en can alıcı olanı, Doğukan'ın kırgınlığını kabullenmiş olmasıydı. Öfke değil, tepki değil... Sessiz bir kabuldü bu ve belki de bu, her şeyden daha fazla acıtıyordu.

"Biz sürekli tartışmıyoruz ki."

Sesim cümlenin sonuna doğru titremişti. Doğukan'ın dudaklarından tıslar gibi bir gülüş kaçtı. "Doğru," diyerek başını hafifçe salladı ve ardından bana baktı. Siyahlıklarındaki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Gardını al diye bağırıyordu ama gözünün önüne far tutulmuş bir tavşan gibi kamyonun bana çarpacağı anı bekliyordum.

"Sen, yılların açlığını aylara sığdırmaya çalıştığın için bana sürekli tartışıyormuşuz gibi gelmiş olabilir."

Göğsümün ortasında, tam belirsiz bir nokta... Orada ciddi bir sızı belirdi. Kelimelerime hâkim olmaya çalışarak kendimi kontrol ettim ama içimde yankılanan duygular kontrol altına alınacak gibi değildi. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Ama ağlamamak için direndim. Tek kelime etsem büyük ihtimalle gözyaşlarına boğulacaktım. O yüzden sustum.

Doğukan da sessizleşti. Ancak bu sessizlik, öncekilerden farklıydı. Bu sefer sessizlik, yalnızca kelimelerin eksikliği değil, ağırlığı olan bir varlıktı. Bir gölgeydi mutluluğunuzu örten... Keskin bir bıçak gibi aramızda asılı duruyordu. Kim konuşursa konuşsun kanatmayı bekleyen...

Doğukan'ın bana baktığını hissediyordum. Gözlerini üzerimde gezdirdiğine emindim ama doğrudan bakmak istemiyordum. Bakışlarını yakalamak, kelimelerin yetmediği şeylerle yüzleşmek

anlamına gelirdi ve şu anda, bazı şeylerle yüzleşmeye hazır olup olmadığımı bile bilmiyordum.

Arabayı hâlâ hareket ettirmemiştim. Bekliyordum. Bir şey söylemesini, bu konuşmanın bir yere varmasını, kırgınlıklarımızın hafiflemesini... Ama Doğukan sadece sol eliyle dizinde hafifçe ritim tutuyordu. Parmaklarının ritmik hareketleri, zihninin içinde bir şeyleri bastırmaya çalıştığını ele veriyordu.

Konuşmuyordu. Sanırım konuşmayacaktı. Pes edip telefonu elime aldım. Evin adresini giriyordum ki sesi sessizliği delip geçti. "Ne yapıyorsun?" Gözlerimi ekrandan ayırıp ona döndüm. Dünyanın en saçma sorusunu sormuş gibi bakarken, "Evin adresini giriyorum," dedim. Kaşlarını hafifçe kaldırdı, gözleri bir an keskinleşti.

"Eve gitmiyoruz."

Bunu söylerken içinde hiç tereddüt yoktu. Kesindi. Kararlıydı ama benim için tam bir tereddüttü. Daha birkaç dakika önce benimle olmaktan mutsuz gibi davranan biri hâlâ bana hazırladığı planı gerçekleştirmek mi istiyordu yani? "O zaman nereye gideceğimizi söyle," diye çıkıştığımda, Doğukan derin bir nefes aldı. Sanki kelimeleri tartıyordu. "Önce karnımızı doyuracağız," dedi, sesi tekdüze ve kontrollüydü. Duygularını saklıyordu ya da saklamaya çalışıyordu. Ama sonra gözlerini bana çevirdi ve bu kez, bakışlarında kaçış yoktu.

"Sonra da sürprizine. Şimdi arabayı sür, ben sana yolu tarif edeceğim."

DOĞA

Bazı yaraların iyileşmesi için zaman yetmezdi. Çünkü zaman, her şeyi unutmaya ya da iyileştirmeye söz vermiş gibi görünse de aslında yalnızca taşımanın şekline karar veriyordu. Bazı insanlar, kelimelerin hatırlatacağı acılardan kaçmak için sessizliği normalleştirirdi. Daha az konuştuklarında, daha az hissettiklerini sanırlardı.

Ama yanılıyorlardı.

Sessizlik, hafifletmek yerine derinleştiren bir güçtü ve zaman, bu sessizlik için kötü bir arkadaştan farksızdı. Kapanmaya çalışan yaraların üzerine ince bir örtü çekerdi. Kimsenin görmeyeceğine inandırırdı. Ama en ufak bir rüzgârda havalanmasına da karşı koymazdı.

Bir kelimenin eksikliği, bir açıklamanın yapılmamış olması, bir bakışın kaçırılması...

Bunlar sadece eksiklik değildi. Bunlar, insanın içinde derin izler bırakacak sessizliklerdi. Konuşulmayan şeyler, zamanla unutulmaz hâle gelirdi. Çünkü açıklanamayan bir acı, yok olmaktan çok, içe işlemenin bir yolunu bulurdu. İnsanın içinde yankılanırdı. Sessizce büyür, güçlenir, fark edilmemesi için daha derine gömülürdü.

Sessizliğin içinde, duyulmamış kelimeler yankılanırdı. Ama belki de en kötüsü, zaman geçse de bazı yaraların olduğu gibi kaldığıyla yüzleştiğin andı.

Kırgındım. Ama kızamıyordum.

Söylediği her şeyde haklı olduğunun farkındaydım. Bu gerçek, kırgınlığımı daha da sessizleştiriyordu. Savunmaya geçecek bir şey yoktu. O yüzden yol boyunca tek kelime etmedim. Doğukan'ın da konuşmak konusunda ısrarcı olduğunu sanmıyordum. Belki o da içinden bir şeyleri tartıyor, kelimelerinin fazlalık olup olmadığını hesaplıyordu.

Belki de ilk kez, bu kadar sessiz bir yemek geçirmiştik. Çatal bıçak sesleri, uzak bir mekân uğultusu, garsonun arada gelip gitmesi... Bütün bunlar, sessizliğimizi sahte bir doğallıkla süslüyordu ve yediklerimden çok daha fazla doyurmuştu.

Ama en çok dikkatimi çeken şey, Doğukan'ın bir gözünün sürekli telefonda olmasıydı. Başını kaldırıp bakmıyordu ama parmakları ekranın üstünde ritmik bir şekilde kayıyordu. Bunun sürprizle alakalı olduğunu anlamak zor değildi. Yine de sinir bozucuydu.

Yemeğimiz biter bitmez kalkmıştık. Oyalanmadan yola çıktık. Arabaya bindiğimizde, sessizlik artık daha rahatsız edici bir hâle bürünmüştü. Sanki bizi tamamlamak için değil, eksiltmek için oradaydı. Bizi kurtaracak müzik bile yoktu. Her şey içimizde yine, yeniden birikmiş gibiydi.

Arabayı Doğukan kullanıyordu. Ben ise bakışlarımı camdan dışarı yöneltmiştim. Ama gerçekten dışarıyı izliyor muydum, emin değildim. Gördüğüm şeyler yalnızca hareket eden sokaklar, anlık değişen ışıklar ve yüzeyde kalan görüntülerdi. Zihnimde sürekli Doğukan'a söylemem gereken kelimeler dolanıyordu. Bir noktada, konuşmanın zorunlu olduğunun farkındaydım ama aynı konu üzerinde daha fazla konuşmanın neyi değiştireceğini, hangi kelimenin hangi etkiye sahip olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim...

"Özür dilerim."

Bugün bu ikinci özrümdü. Ama ilki kabul görmüş müydü? Emin değildim. Kelimeler, dudaklarımın arasından neredeyse fısıltı gibi çıktı, sanki sesim bile tereddüt ediyordu. Ama duyulması gereken bir şeydi. İçimde bir düğüm vardı; belki suçluluk, belki de artık söylenmesi gerekenin ertelenemeyeceğini anlamış olmanın verdiği o rahatsızlık...

Boğazımı temizleyip daha güçlü bir sesle, "Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim. Kelimeler havada asılı kaldı ya da ben cevap beklediğim için böyle düşündüm. Doğukan ne bana baktı ne de bir şey söyledi. Suskunluğunda ısrarcı gibi görünüyordu. Fakat göğsü yavaşça kalkıp indi, aldığı soluk alıp verişi derinleşti. Sessizliğinde, duruşunda, hatta nefesinde bile bana ait olmayan bir mesafe vardı. Neden susuyordu? Onun özür dilemesine gerek yoktu. Benim özrüme karşılık tek bir cevap bile yeterliydi. Sadece bir kelime söylemesi her şeyi yoluna sokacakmış gibi hissettiriyordu.

"Geldik."

Bu istediğim cevap değildi. *Önemli değil* demek bu kadar mı zordu artık? Belki de gerçekten önemliydi. Belki de özrün bile geçiremeyeceği bir önemdeydi yaşananlar. Bir an, kendimi eski ama hatırlayabildiğim anılarımızın içinde buldum. O zamanlar kırgınlıklar çabucak dağılan kara bulutlar gibiydi. Tüm o kasvet birkaç kelimeyle çözülürdü. Fakat şimdi, kelimeler sanki kendi içinde çarpıp dağılıyor, ulaşması gereken yere erişemiyordu ve Doğukan hâlâ sessizdi.

Bir şey söyler umuduyla biraz daha bekledim ama nafileydi. Derin bir nefes aldım ama göğsüme dolan sadece koca bir boşluktu.

Hızımızın yavaşlamasıyla etrafa baktım. Gecenin örtüsünü delen parlak ışıklar, havaya hafifçe yayılan çim kokusu ve uzağımızda yankılanan ayak sesleri... Burası bir halı sahaydı. Gözlerim, ileride metal tel örgülerle sarılmış alanın ardında hareket eden silüetlere takıldı. Hiçbirini tanımıyordum.

"Kimin maçını izleyeceğiz?"

Ben edepsiz şeyler düşünürken adam beni sürpriz için umuma açık bir yere getirmişti. Doğukan arabayı park ederken sessizliğini korumaya devam etti. Belki de şu an sahadaki insanlarla alakamız yoktu. Etrafa bakınırken burada bir sürpriz için olduğumuzu kendime hatırlattım. Görebildiğim kadarıyla başka bir saha daha vardı. O zaman...

"Sürprizin tek kale maç yapmak mı?"

Sesim beklenmedik bir merakla titredi. İçimde bir anlığına beliren belirsizlik, kelimelerime yansımıştı ve bunlar sesimle birleşince çocukça bir masumiyet taşımıştı. Kırılgan ama samimi...

Ve o an, Doğukan gülümsedi. Nihayet! Gülümsemesi uzun zamandır yüzüne uğramayan bir misafir gibi yavaşça yerleşti. Belki şaşkınlık, belki kendini ele veren bir rahatlamaydı bunu yaptıran. Ama o an, kısa da olsa, sessizlik aramızdan çekildi.

"Güzel fikirmiş ama değil."

O arabayı durdururken sanki beni de duraksatmıştı. Bakışlarımla etrafı daha dikkatli taramaya başladım. Halı sahanın loş ışıkları, geceyi parça parça aydınlatıyordu. Hafifçe nemlenmiş çimlerin kokusu, havaya karışıyordu. Uzakta birkaç kişi hareket ediyordu ama dikkatleri bizde değildi. Fakat bir türlü burada ne işimiz olduğunu çözemiyordum.

"Peki, neden buradayız?"

Bakışlarımı tekrar Doğukan'a çevirdim. Bana baktığını görünce istemsizce gülümsedim. O ise az önceki gülümsemesini biraz sakladı ama tamamen de kaybetmedi. Gözlerinin içinde bir şey vardı. O kelimelere dökmüyordu, ben de çözemiyordum.

"Bak, karşıda kim var?"

Doğukan'ın sözleriyle gözlerimi gösterdiği yere çevirdim. Arabaların arasından görünen silüeti tanımam birkaç saniye sürdü. Meryem. İçimde şaşkınlık ve mutluluk aynı anda çarpıştı. Beklen-

medik bir rastlantının tatlı telaşı mıydı bu yoksa planlanmış bir sürprizin yumuşak etkisi mi, bilemedim. Ne hissedeceğime tam karar veremeden, düşüncelerim birbirine dolandı.

"Sürprizin Meryem mi?"

Eğer öyleyse neden burada buluşmayı tercih etmiştik? Doğukan hafifçe omuz silkti. "Belki birazı." Bu kısa yanıtla her şey kafamda bir düzen aramaya başladı. Geceydi. Halı sahadaydık. Meryem karşımdaydı. Büyük ihtimalle Kemal de buradaydı. O zaman...

"Çift kale maç yapacağız."

Sözler ağzımdan dökülürken, düşüncemin doğruluğunu test etmek ister gibi Doğukan'a baktım ve o aniden kahkahayı patlattı. Sesinin rahatlığı arabanın içine yayıldı; saatlerdir üzerimizde olan gerginliğe eğlenceli bir hafiflik getirdi sanki. Kemerini çözerken, "Bu fikir de aklımda olsun. İn hadi," dedi. Birkaç saniye içinde gülümsemem farkında olmadan genişledi. İçimdeki şaşkınlık yerini anlamaya ve hatta bu akşamın neye dönüşeceğini merak etmeye bıraktı. Doğukan'a ayak uydurdum.

"Hoş geldiniz."

Arabadan inene kadar Meryem çoktan yanımıza ulaşmıştı. Gecenin serinliği, karşılaşmanın sıcaklığını dengeliyordu ama içimde hâlâ bir tereddüt vardı. Kendimi o kadar mahcup hissediyordum ki ağzımdan çıkan, "Hoş bulduk," kelimesi bile tam bir bütünlükle çıkmamıştı. Sanki kendi içinde tökezliyordu.

"Kemal nerede?"

Doğukan'ın sorusuyla Meryem'in bakışları üzerimden çekildi. Omuzlarım hafifçe düştü. Resmen varlığı bende fiziksel bir güç uygulamıştı. "İçeride abi," diyerek arkada kalan binayı işaret etti. Ama sonra, bir an... Meryem'le Doğukan arasında bir bakışma oldu. Hızlıydı ama onlara bakandan kaçmayacak kadar belirgindi. Gözlerinin içinden birkaç kelime fısıldadıklarını hissettim ama anlamlandıramadım. İçimde oluşan dürtüyle kaşlarım farkında olmadan çatıldı.

Meryem'in bakışları tekrar bana döndüğünde ifadem anında düzeldi.

"Nasılsın hayırsız?"

Ve işte korktuğum şey başıma gelmişti. Şaka olarak söylüyordu, biliyordum. Ama kelimelerin yine bir ağırlığı varmış ve yüreğime oturmak için söylenmiş gibiydi. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Sesimde hafif bir çekingenlik vardı ama kelimeleri uzatmanın bir anlamı yoktu. Meryem'in kolları bana dolandı, alışılmış bir yakınlıkla sarıldık. Bu kısım korktuğum gibi olmamıştı. Aramızdaki samimiyet hâlâ bıraktığım yerdeydi. Tam o sırada, Doğukan'ın hareketlendiğini fark ettim. "Kemal'e bakıp geliyorum," dediğinde, başımı *tamam* anlamında salladım. Sesinin içinde gereksiz bir rahatlık vardı. Sanki bir şeylerin benim dikkatimi çekmemesi için uğraşıyordu.

"Oynatmaya az kaldı."

Meryem'in inlemesi dikkatimi dağıtarak bakışlarımı kendi üzerine çevirdi. Sarılmayı bırakarak koluma girdi. Bir yandan konuşuyor, bir yandan beni halı sahalara doğru sürüklüyordu. Evdeki durumların özetini geçiyordu sözde ama sanki beni oyalıyordu. O kadar durmaksızın konuşuyordu ki burada ne işimiz olduğunu bile soramamıştım.

Tribünlere adımımı attığım anda telefonum çalmaya başladı. Ses, geceyi bölen ani bir çağrı gibi geldi. Trençkotumun cebine uzandım. Telefonu çıkarıp ekrana dokunduğumda Doğukan'ın görüntülü aradığını gördüm. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Aramayı cevaplamak yerine gözlerimi etrafımda dolaştırdım. İkili üçlü gruplar hâlinde insanlar halı sahaya giriyordu. Birkaç insan da tribünlerde oturmaya başlamıştı. Hatta istemediğin ot misali bunlardan biri de Zeynep'ti. Fakat Doğukan hiçbir yerde yoktu. Sonunda, belirsizliği bir kenara bırakıp aramayı cevapladım ve birkaç saniye sonra ekranımda Doğukan belirdi. Siyah tişört, siyah şort... ve elinde tuttuğu turuncu kaptan bandı. Gözlerim, ekrandaki görüntüye takıldığında

içimde tuhaf bir his kıpırdadı. Anılar, ruhumda esen bir rüzgâr gibi zihnime toplandı. Zamanın arasına sıkıştığımı hissettim. Geçmişle şimdi iç içe geçiyor, anılarla gerçek birbirine karışıyordu. Tek bir değişmeyen vardı. O da Doğukan'dı. Yıllar önceki gibi karşımda, yüzündeki o heyecanlı gülümsemeden tek bir kıvrım bile kaybetmemiş bir şekilde karşımda duruyordu.

"Vaktin var mı?"

DOĞUKAN

Kırdığı kadar kırılırdı insan ama bazıları için bu sadece bir yansıma değil, içinden kopan bir parçaydı. Yalnızca yaşattığının yankısı bulmazdı yüreğinde; bazen gönül, sevdiğinin kırgınlığını da taşıması gerektiğini hissederdi.

İsteyerek ya da istemeyerek, hiç fark etmezdi. Kalp, farkında olmadan o yükü alırdı üzerine. Onun incindiğini görmek, incitirkenki gücünü çekip alırdı ruhundan. Hata yapmanın ağırlığı, karşıdakinin suskunluğunda büyürdü ve o sessizlik... İşte en büyük yıkımı o hissettirirdi.

Kelimelerin yetmediği, açıklamaların eksik kaldığı o sessizlikte, içindeki bir şeyler yerinden oynardı. Sevdiğine duyduğun acının şekli, kendi yaralarınla iç içe geçerdi. Belki de en büyük ironi buydu: Onun kırıklarına üzülürken kendi içindeki tuzla buz olmuş görüntüyü umursamazdın bile...

Bazen hisler, fark ettiğinden çok daha ağır olurdu. Taşınırdı, evet. Ama altında ezerdi de ve hiçbir söz bu ağırlıkları hafifletmezdi.

"Ooo... Gardaşum."

Soyunma odasının kapısını açtığım anda, Kemal'le karşılaş-

nam bir oldu. Memleketinin futbol takımına ait renklerden oluşan formasıyla karşımda dikiliyordu. Sırtını göremiyordum ama ismini büyük harflerle yazdırmıştır diye düşünmeden edemedim. Beni görünce rahat tavrını bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri doğrudan bana kilitlenirken, dudaklarının kenarına hafif bir alaycı kıvrım yerleşti.

"Biz seni maçun ikinci yarusuna bekleyurduk da."

Odada hafif bir uğultu vardı; karşılıklı banklara yayılmış Uğurcan ve Ahmetcan gülüşerek konuşuyordu. Biri krampon-larının bağcıklarını düzeltirken, diğeri dizine bandaj sarmakla meşguldü. Şubede gördüğüm ama bizzat tanımadığım birkaç kişi de üzerini değiştiriyordu. Kemal'in sesiyle birlikte herkes yaptığı işi bırakmıştı. Benim geldiğimi gördükten sonra ise yüzlerinde imalı bir gülümseme belirerek kaldıkları yerden işlerine devam ettiler.

Saatlerdir Doğa'nın şarkı muhabbeti devre ve ekip grubunda dönüyordu. Herkesin dilinde aynı konu, benzer gülüşmeler... Bunu başlatan, konuyu herkese yaymak için özel bir çaba gösteren kişi Kemal'den başkası değildi. Ona cevabımı sahada vereceğim için sessizliğimi korumuştum. Gereksiz bir tartışmaya girip üzerimdeki negatifliği onlardan çıkarmak istememiştim. Ama şimdi, burada, onun gözlerindeki o muzip parıltıyı görünce bir şeyi fark ettim. Eğer burada da zevzekliklerine devam eder, şarkıyla ilgili tek bir yorumda bulunursa enerji falan umurumda olmazdı. Ağzımı açardım, gözümü yumardım. Sahada kazanacağım oyunu, soyunma odasının savaşı hâline getirirdim.

"Neredesun da sen?"

Kemal kolundaki saati göstererek kaşlarını kaldırdı. Sanki geç kaldığımı söylemesi yetmezmiş gibi hareketleriyle de durumu abartıyordu. Yolu ya da trafiği bahane edebilirdim ama bu sadece atarına yeni bir boyut katardı. Bunun yerine banklardan birine oturdum ve botlarımı çözmeye başladım.

"Abartma. Isınmalara bile geçmemişsiniz daha. İstediklerimi getirdin mi?"

Eve gidip eşyalarımı ayarlayacak vaktim yoktu. Doğa'yla gitseydim de sürpriz ortaya çıkardı. Bu nedenle Kemal'den bana uyacak kıyafetler getirmesini rica etmiştim.

Kemal gözlerini devirdi. Arkasındaki bankta duran çantayı kavrayıp hiç nazik olmayan bir hareketle bana doğru fırlattı. Çantayı havada yakaladım ama içindekiler biraz sarsıldı. Neyse ki kırılacak bir şey yoktu.

"Ula, benum takum cayur cayur ısındu daa! Senun takum için aynu şeyu diyemeyrum ama."

Kemal'in alaycı ifadesiyle doğrudan bana dikilmiş gözlerini gördüm. Ayaklarını hafifçe açmış, ellerini bir takım kaptanı edasıyla beline koymuş şekilde duruyordu. Sadece sözleriyle değil, duruşuyla bile meydan okuyordu. Uğurcan da bunu fark etmiş olacak ki sırıtmaya başladı. Benim de yüzüme hafif ama fazlasıyla kinayeli bir gülümseme yayıldı.

"Sen de ısınmaya başlasaydın ya," derken çantanın fermuarını açtım. İstediğim eşyaların tamam olup olmadığını kontrol ederken, "Çenenle değil ama," diye ekledim ve ardından mesajın yerine ulaşıp ulaşmadığını anlamak için Kemal'e doğru kısa bir bakış attım. Gözlerini tehditkâr bir şekilde kısan devrem, "Ula, ne bileyisun ki ısınmaduğumu?" diye sordu. "Sen gelene kadar iki sefer soğudum daa, şimdu yine baştan ısınayrum!" Ardından elindeki kırmızı kaptan bandını bana doğru attı.

"Al bakalum Telluoğullaru."

Onu takımıma istemediğimden beri beni düşman bellemişti. Tam olarak açık açık söylemese de tavırları, bakışları hatta maç öncesi yaptığı her ufak hamle bunu ele veriyordu. Tabii ki bu maç bitiş düdüğüne kadar sürecekti. Hoş, o zaman da kaybettiği için kinlenecekti belli ki...

Bandı da havada yakalarken onun kolundakine baktım. Fos-

forlu olmasa da turuncuya daha yakın bir renkti. Aklımdaki plan için ona ihtiyacım vardı. "Onu taksam olur mu?" Kemal önce koluna, sonra bana baktı. Hafifçe kaşlarını çattı, bir an tereddüt etti. Elini yavaşça bandın üzerinde gezdirdi.

"Bu eski diye ben aldım."

Beklemediği soruyla dikkatinin dağılması, şivesini bile düzeltmişti. Yaptığı inceliğe teşekkür etsem de, "Sürprizim için o daha uygun," diye eklemeyi ihmal etmedim. Sözlerimle birlikte içinde beliren kararsızlığı fark ettim. Parmaklarını kısa bir süre bandın üzerinde oynattı. Birkaç saniyelik sessizlikte, odanın uğultusu azalmıştı. Arka tarafta hazırlanan herkes yavaş yavaş sahaya geçiyordu. Kemal'in gözlerinde hâlâ bir tereddüt olsa da hafifçe iç çekip söylenerek kolundaki bandı çıkardı.

"Al bakalım. Neyin peşindesin görelim."

Ona sürprizin detayından bahsetmemiştim. Bu nedenle iğneleyen ses tonunu duymazdan geldim. Teşekkür ederken elimdekiyle onunkini değiştirdim ama hemen takmadım. Bandı dikkatlice kenardaki çantanın üzerine koydum. Şimdi değildi... Ama zamanı geldiğinde, sahada bu ufak detayın ne anlama geldiğini Kemal de herkes gibi görecekti.

Üzerimdeki kıyafetleri hızla çıkarırken, "Meryem'e hiçbir şey söylememesini tembihledin, değil mi?" diye sordum. Kemal net bir tavırla başını *evet* anlamında salladı.

"Tonla soru sordu ama merak etme, hiçbirinin cevabını yengede aramayacak."

En büyük korkularımdan biri Meryem'in elindeki kısıtlı bilgiyle Doğa'ya geniş bir açıklama yapmasıydı. İçinde hafif bir rahatlama hissettim.

"Eyvallah kardeşim."

Ayağımı şorta geçirirken, Kemal sessizce karşımdaki banka oturdu. Hareketleri artık daha yavaş, daha ölçülüydü. Kollarını

dizlerine dayadı, parmak uçlarını önündeki boşlukta birleştirdi. Normalde her şeyle dalga geçmeyi, laf sokmayı huy edinmiş olan Kemal'in bir anlık duraksaması istemsizce dikkatimi çekti.

"Sen nasılsın?"

Az önceki sesini ele geçirmiş olan alaycı ifadeden tamamen sıyrılmıştı. Şortu giyip üzerimdeki kazağı çıkarttığım o kısacık anda gözlerimi Kemal'den ayırmadım. Gerçekten merak ettiğini, bu sorunun gelişigüzel bir soru olmadığını bakışlarından bile anlayabiliyordum. Üzerimde hâlâ hafif bir gerginlik vardı. Fakat bu ve diğerleri maçtan önce konuşmak istediğim konulardan değildi. Elimdeki tişörtün hangi tarafı önü diye bakarken, "Sahada nasıl olduğumu görürsün," dedim. Kaçamak bir cevap verdiğimi fark eden Kemal yorum yapmadı. Sadece başını çok hafif bir şekilde öne eğdi ve sessiz kaldı.

Banka oturup çoraplarımı değiştirmeye başladım. Esneme hareketi yaparken ayak parmaklarımı hafifçe kıvırıp uzattım. Kaslarım hâlâ tam açılmamıştı ama bu sadece birkaç dakika içinde geçecek bir şeydi. Bir yandan da göz ucuyla Kemal'in hareketsizliğini izliyordum. Normalde asla böyle uzun süre sessiz kalmazdı. Konuşacak bir konu bulamasa ortaya bir şaka patlatırdı. En kötü şu an, maç öncesi gereksiz bir rekabet havası yaratmaya devam edebilirdi. Fakat o sessizce oturuyordu.

Sanki... Keyfi kaçmıştı. Konunun sadece ben mi olduğuma yoksa kendiyle ilgili bir meseleyle mi boğuştuğuna emin olamadım. Bu hâli bana tuhaf geldi. Ama doğrudan sormak yerine onun yolundan gitmeye karar verdim.

"Sen nasılsın?"

Kemal dalıp gittiği yerden sıyrılır gibi önce başını hafifçe kaldırdı. Sonra derin bir nefes aldı; keskin, belirgin, bilinçli bir hareketti. Sanki ciğerlerine fazla yüklenmişti ve şimdi içindeki ağırlığı serbest bırakıyordu. Bir an için nefes alıp verişine odaklandım. Belli ki kafasında bir şeyler dönüyordu ve bunu söyleyip söylemeyeceği tamamen ona bağlıydı.

"Meryem'de bir hâller var. Başta anamlar ziyareti uzattı diye düşündüm ama..."

Sustu. Cümlesini tamamlattırmayacak bir düşüncesi olmalıydı. Belki de eleştirmemden korkuyordu. Oysaki benim istediğim sadece rahatlamasıydı. Onu konuşmaya teşvik etmek için, "Ama?" dedim. Hemen cevap vermedi. Bu hâli bile bir terslik olduğunu hissettiriyordu. Sessizlik uzarken kramponları çantadan aldım. Kemal'in ayak numarası benden büyüktü ama giydiğim kramponlar ayağıma tam olmuştu. Bağcıklarını kavradım ve hızla sıkmaya başladım.

"Bilmiyorum. Çıkar yakında kokusu."

Sesi az önceye kıyasla biraz daha kısıktı. Sanki lafı çok uzatmadan konuyu kapamak istiyordu. Bunu söylerken canının ciddi anlamda sıkkın olduğunu fark ettim. Meryem'i yakından tanımadığım için yorum yapmak istememiştim. Belki olay düşündüğümden farklıydı, belki Kemal sadece kendi kafasında kuruyordu. Ama şu an onun kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Bunun için de yapılacak en iyi şey vücudunu çalıştırmaktı.

"Hazır mısın?"

Eşyalarımı katlayıp çantanın içine düzgünce yerleştirdikten sonra ayağa kalktım. Olduğum yerde zıplayarak ısınma hareketlerine başladım. Kemal'in huzursuz ifadesinin yavaş yavaş silindi. Gözlerinde önce belirsiz bir boşluk oluştu ama sonra yerine hafif bir tebessüm oturdu.

"Isın ısın, bize ancak yetişirsin."

Aramızdaki muhabbetin normal akışına geri dönmesi beni de rahatlatmıştı. Hafifçe omzuna vurup, "Yürü hadi, yürü. Çenenle top koşturmayacaksın. Bacakların ısınsın," dedim. Kemal hafifçe güldü. Kramponlarının bağcıklarını sıkıp ayağa kalktı. Odadaki son kalan adamlara da, "Hadi beyler. Kazanmamız gereken bir maç var," diyerek odadan çıktı.

Kaptan bandımı aldım ve koşar adım Kemal'in arkasından

ilerledim. Bir yandan da kafamdaki plan için Doğa'yı görüntülü aradım. Çaldı, çaldı, çaldı. Arkamdan bana yetişenlerin hızıyla adımlarımı hızlandırdım ama içimde beliren huzursuzluk ayaklarıma takılan prangalar gibi beni yavaşlatmaya başladı. Neden hemen açmamıştı? Duymamış olabilir miydi? Tüm ekip buradayken ve kulağıma bir şey çalışmamışken başına bir şey gelmesi imkânsızdı. O an yüreğime tarifsiz bir sızı yerleşti. Kırgınlıklarımız yüzünden bilerek açmıyor olabilir miydi?

Düşünceler zihnimde kısa bir telaş hâlinde dolanmaya başladığı sırada Doğa ekranda belirdi ve o an, kalbimin atışları ayaklarımın hareketinden bile hızlıydı.

Tam sahaya adım atmıştım ki durdum. Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Sesim vardı ama çıkmıyordu. Kelimeler kafamda şekilleniyor ama dudaklarımın arasından dökülemiyordu. Heyecan... Ah o kalbimi durduracak kadar coşkuluydu. Yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı. İçimde bir huzurla karışık telaş vardı.

Sonra gözlerim Doğa'ya takıldı. Afallamıştı. Ama bu afallama, tereddüt eden bir şaşkınlık değildi. Daha çok yumuşak, hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi duran bir ifadeydi. Çok güzeldi. Neden bilmiyorum ama telefonumun ufacık ekranında onu gördüğüm anlar gözüme daha da güzel geliyordu. Sanki bunun imkânı varmış gibi...

Yıllar önceki konuşmamıza ithafta bulunmak için, "Vaktin var mı?" diye sordum. Cümle dudaklarımdan süzülerek çıktı. Önce hafif, sonra belirginleşen bir sesti. Doğa'nın kaşları havalandı. Kısa bir an, tam bir saniyeden daha az, onun zihninde bir şeylerin kımıldadığını bakışlarında gördüm. Sonra yüzündeki tebessüm büyüdü. Sanki içinde bir şey yerini bulmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

Aldığım cevapla dudağım bükülecek gibi oldu. Normaldi. Birçok anımızı hatırlamadığını düşündüğümde, söylemesi gereken şeyi unutmuş olması gayet doğal bir durumdu. Yine de içim-

de hafif bir hayal kırıklığı kıpırdadı. Ona gizli bir sufle vermek ister gibi telefona doğru yaklaştım ve sesimi fısıltı hâline getirerek, "Sana hep var, demen lazımdı," dedim. Doğa'nın gözlerinde yine hafif bir şaşkınlık belirdi. Sonra bu şaşkınlığın altına saklanmış mutluluğu bana doğru göz kırptı.

"Sana hep var kalbim."

İstediğim cevabı almamla başımı hafifçe salladım. Memnuniyet içimde küçük dalgalar hâlinde yayılırken, bakışlarımı yumuşattım. Göğsümün ortasından tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bu kadarı bile yeterliydi.

"Maçını mı izleyeceğim?"

Donakaldım. İşte bunu sormasını beklemiyordum. Hatırlıyordu ya da benim sayemde hatırlamıştı. Nasıl olduğu hiç önemli değildi. Tam elimdekiyle yetinmeyi düşündüğüm sırada söylediği cümle, tüm dünyaya bedeldi. Gözlerimin ışıldadığını hissederken hafifçe gülümsedim. Büyük ihtimalle o çok sevdiği gamzelerim bile göz bebeklerime yerleşmişti.

"Eğer istersen..."

Doğa'nın gözlerinin ekrandan bile buğulandığını gördüm. "İsterim," derken ses tonu birazdan sağanak yağmura tutulacağımızın haberini verir gibi titremişti. Başımı telefon ekranından kaldırdım ve sahayla tribünler arasındaki alana baktım. Doğa'nın hiçbir atağı kaçırmamasını istiyordum.

Sahanın her yanını gören en iyi açıya doğru ilerledim. Ekrana baktığımda Doğa'nın da hareketlendiğini anladım. Başımı kaldırıp tribünlere baktığımda beni takip ettiğini fark ettim. Adımları benimkine ayak uyduruyor, önüne çıkanları ezip geçecek gibi kararlı bir şekilde ilerliyordu.

Maçı izleyebileceği en iyi noktada durduğumda, o da karşıma geçip durdu. Filenin arkasındaydı ama nefesini hissedecek kadar yakındım. Yüzündeki o durgun gülümsemeye karşılık eğlenceli bir bakış attım. Filede bulduğum boşluktan telefonu ona doğru uzat-

tım. Hafifçe kaşları çatılırken bir şey söyleyecek gibi oldu ama ben ondan hızlı davrandım.

"Şey affedersiniz. Rica etsem eşime, pardon can yoldaşıma maçı izlemesi için yardımcı olur musunuz?"

Yabancı biri gibi konuşmamı garipsemişti. Bunu kaşları, gözleri hatta hafifçe aralanmış dudakları bile belli ediyordu. Yine de telefonu aldı. Ellerimi filenin boşluklarından sokup kendi telefonumun ekranını sahaya çevirdim.

"Önüne kimsenin geçmesine izin vermeyin lütfen. Maçı izleyemediğinde çekip gitmek gibi bir huyu var da."

O günleri hatırladığı için mi yoksa sürprizin ne olduğunu anladığından mı bilmiyorum Doğa'nın gözleri taşacak kadar doldu. Titreyen dudaklarını bastırarak dizginlemeye çalıştı. "Sen delisin." Ona doğu bir adım attım. O da bana doğru sokuldu. Şu anda bizi ayıran tek şey birkaç ip parçasıydı. Filenin ince iplikleri arasından ona baktım. Parmaklarımı hafifçe örgünün üzerine yerleştirdim. Aramızdaki mesafeyi bir nebze daha yakınlaştırmak ister gibiydim. "Sana deli, sana hasret," diye fısıldadığımda sol gözünden tek bir damla yaş düştüğünü gördüm. Uzanıp onu yakaladım ama daha silemeden başımı elime doğru yaslamasıyla durdum.

"Nereden çıktı bu?"

Sesi artık için için ağladığını gösteren bir titreklikteydi. Usulca yanağını okşarken, "Sana izleyemediğin maçı telafi edeceğimi söylemiştim," dedim. Yıllar geçmişti. Beni izlediği ilk ve tek maçı yarım bırakması yüreğimde açık bir yaraydı. Ne zaman kapattı ne de yaşananlar... Ama artık iyileşme vaktiydi.

Merhemim karşımdaydı.

Doğa ağlamaklı bir ifadeyle gülümsedi. Birkaç damla yaş tekrar yanaklarına doğru süzüldü. Bu sefer iki elimle yüzünü kavradım ve inci tanelerini hızla yakaladım. Gözlerini usulca yumdu. Islak kirpikleri tel tel ayrılmıştı.

"Biraz geç oldu ama," derken yavaşça gözlerini araladı. Bana şu an mutluluğu sorsalar onun gözlerini anlatacağımı düşünürken bir de gülümsemesi işe karıştı.

"Çok güzel oldu. Çok teşekkür ederim."

Tek elini elimin üzerine yerleştirdi. Avucumun içini öptü. Ben de usul usul yanağını okşadım. "Bugün attığım tüm golleri özür olarak kabul et, olur mu?" Ellerimin arasında dondu, kaldı. Saatlerdir neden sessiz olduğumu anladığını belli eden bakışları bana odaklandı. Titrek dudaklarından birkaç hıçkırık kaçtı. "Şşş," diyerek yanaklarımı daha sıkı kavradım.

"Sarılmak için bu fileyi yırtarsam maç başlamadan bitebilir. İnan bana güzelim, Kemal'i koşturmazsak bu gece bitmez."

Doğa başını *tamam* anlamında sallarken burnunu çekti. "Bol şans," dediğimde gülümseyerek ellerimi yanaklarından çektim. Bu sefer Doğa elleriyle filenin örgülerini yakaladı.

Geri geri giderken takım kaptanı bandını koluma taktım. "Beni ayırt edebilmen için," diye bağırdığımda Doğa'nın yüzündeki gülümsememin daha da genişlediğini gördüm. Bu gece ne yapıp edip tüm golleri atacaktım.

DOĞA

Yıllar önce izleyemediğim maçı telafi etmesine mi yoksa bana unuttuğum şeyleri hatırlatma çabasına mı şükretsem bilmiyordum. Beni zamanın içinden çekip çıkarmıştı sanki. Yıllarca farkında olmadan içimde büyüyen, eksikliğini hissettiğim ama adı konmamış bir boşluğu dolduran bir dokunuştu. O günü hayal meyal hatırlıyordum; kaçırdığım maçı, "Önemli değil," diyerek kendimi kandırışımı, içimde beliren ama hemen susturduğum o hafif burukluğu ...

Oysa şimdi, tam burada, yeni hayatımın ilk günlerinde, eski bir hatıram yeniden canlanıyor, bir kayıp telafi ediliyordu.

Mutluluk, içimde beklenmedik bir sıcaklık gibi yayıldı. Ne kadar uzun zamandır bu anın benim için böyle bir anlam taşıdığını bilmeden yaşamıştım? Ne kadar süredir, geçmişin unutulmuş küçük kırıntıları zihnimde sessizce uyuyordu? Şimdi, hafızamda yeniden canlanan o eksik parça, tüm ağırlığıyla içime doluyordu.

Gülümsediğimi fark ettim. Mutluluk bazen bir anda, bazen ağır ağır gelirdi. Şu an, mutluluğumun içinde geçmişin izleri vardı ve geçmiş bir yük gibi değil, tamamlanmış bir hikâye gibi hissettiriyordu. Belki de şükretmem gereken tam olarak buydu; bir zamanlar eksikliğini bile tam olarak hissedemediğim bir şeyin bugün benim için anlam bulmasını sağlayan bir insanın varlığıydı. Kurşun askerim, can yoldaşım, sevgilim, eşim, Doğukan'ım...

"Ay inanmıyorum!"

Meryem'in sesi, sahanın kalabalığını yarıp geçti. İçimde suya düşen bir taş gibi yankılandı. Bir anlığına aklımdan geçen her şey dondu kaldı. Hatta nefesim bile. Ne olduğunu anlamak için bakışlarımı Kemal'le konuşan Doğukan'dan koparıp ona çevirdim.

Gözleri fileyi kavrayan ellerime mıhlanmıştı. Yüzü, o an ne hissettiğini saklayamayacak kadar açıktı. Şaşkınlık gözlerinin içinde genişleyip yerleşmişti; kaşları havaya kalkmış, dudakları aralanmıştı. Sanki ağzından çıkan ve çıkacak olan kelimeler bir sırrın eşiğinde bekliyordu.

Ürkek bir merakla bana döndü. Sanki gözlerini kaçırsa tüm büyü bozulacaktı. Nefesi kesik kesikti. Sonunda sesi önce fısıltıya yakın, sonra bir iddia gibi yükseldi.

"Bu yüzüğü daha önce görmediğime şerefim ve namusum üzerine yemin edebilirim."

Bir an sessizlik çöktü. Sahanın gürültüsü uzaklaştı hatta belki tamamen kayboldu. Yalnızca Meryem'in iddiasını taşıyan sözcükler havada asılı kaldı. Zaman bir boşlukta sallanır gibi sallandı.

İstanbul'da yaşananları anlatmaya daha fırsatım olmamıştı. Ama bunu şimdi yapacak değildim. O yüzden sadece gülümsedim.

"Kemal, Doğukan abinin seni istemek için İstanbul'a gittiğini söylediğinde benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama doğruymuş."

Ufak bir sitem sezmiştim sanki sesinde. Önce evli olmadığımızın şoku, şimdi de yeni nişanlandığımızın haberi fazla gelmiş olacak ki yüzü fark edilir şekilde ekşidi. Kaşları hızla çatıldı, dudaklarını bir an sıkar gibi yaptı.

"Siz biraz ters gidiyorsunuz sanırım-"

Cümlenin sonunu tam getiremeden gözleri büyüdü, yüzü soldu. Hızla elini ağzına kapattı, sanki dudaklarından kelimeler haricinde başka şeyler de dökülmeye hazırdı. Nefesi düzensizleşti. Gözlerini kısmış, çevresini tarıyordu. Bir an başını eğip derin nefes almaya çalıştı, omuzları hafifçe titredi.

Ona yaklaşarak, "İyi misin?" diye sordum ama cevap vermeye mecali yok gibiydi. Yalnızca başını iki yana salladı, olmadığını belli edecek kadar çaresiz bir hareketle. Tereddütsüz koluna girdim. Kollarının gevşekliği, ağırlığını fark etmemi sağladı. Sanki bedeninden kaçmaya çalışıyordu ama kaçacak bir yer yoktu.

"Tuvalete gitmek ister misin?"

Başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerinde belirsiz bir gölge vardı; rahatsızdı ama kendisini toparlamaya çalışıyordu. Onu tribünlere doğru yönlendirdim, dikkat çekmeden uzaklaştırmak için adımlarımızı hızlandırdım.

Oturur oturmaz gözleri çevreyi taradı. Sanki insanların bakışlarını hissediyor, kendisini saklamak istiyordu. Bir anlığına ellerini ağzında tuttu, sonra fark edip hızla indirdi. Dizlerine dayarken derin derin nefesler almaya başladı. Omuzları her nefeste hafifçe kalkıyor, sonra aceleyle düşüyordu. Sanki mide bulantı hissini dizginlemeye çalışıyordu.

"Yediğin bir şey mi dokundu?"

Başını hızlıca *evet* anlamında salladı ama bu cevap kesin olmaktan çok, istemeden verilmiş gibiydi. Gözleri hâlâ bulanıktı. Zehirlenmiş olabileceğini düşünürken sözleri aramızdaki sessizliği jilet gibi kesti. "Yediğim bir şey dokundu." Ses tonu az önce söylediğim şeyin altını sert bir kalemle çizmiş gibi hiddetli çıkmıştı ama onu tanıyan biri için kelimelerin arasında ince bir huzursuzluk sakladığını anlamak zor değildi. Doğukan'ın Kemal'le yemeğe gittiklerini söylediğini anımsadım. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Yediği şey her neyse, onu karmaşık duygulara sürüklemişti.

"Yaklaşık sekiz ay sonra çıkaracağım bir şey."

Meryem'in sesi beklenmedik derecede alçaldı. Bu nedenle ilk önce söylediği şeyi idrak edemedim. Sanki zihnim önce donmuştu ve daha sonra kelimeler dalga dalga geri gelmişti. Söylediklerini tekrar tekrar zihnimde yankılanırken, anlamları nihayet yerine oturdu ve içimde tuhaf bir sıcaklık yükseldi.

"Hamile misin?"

Sözler dudaklarımdan dökülürken ses tonum çok yüksek, fazla çıplak ve kontrolsüz bir şaşkınlıkla sarsılmıştı. Meryem'in bakışları anında keskinleşti; bir an bile tereddüt etmeden elini uzattı ve koluma hafifçe dokunarak susmamı işaret etti. Panik, gözlerinin derinliklerinde yankılanıyordu. Hızla etrafına bakarken, "Sağır sultan duymamış, biraz daha bağır istersen," diye çıkıştı. O an henüz kimsenin haberi olmadığını anladım. Ardından halı sahaya doğru aynı panikle baktı. Belli ki Kemal'in de yoktu.

"Kaç haftalık?"

Sesimi özellikle Meryem'in istediği tonda tuttum. Ama verdiği tepki, beklediğimden daha belirsizdi. Omzunu silkerken, "Üç gündür birkaç tane test yaptım," diye başladı. "Hepsi pozitifti. Henüz doktora gitme fırsatı bulamadım. Açıkçası kaynanamlar buradayken gitmek de istemiyorum."

Sesi sakin ama içinde bir şeyleri bastırıyormuş gibi geldi. Göz-

lerine dikkatle baktım. Bir an için kaçamak bir gölge geçtiğini yemin edebilirim. O an, içinde yankılanan korkuların izini gördüm; belki belirsizlik, belki bir kararın ağırlığı. Ama kesin olan bir şey vardı: Bu anın içinde sadece basit bir çekince değil, derin bir endişe saklıydı.

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Kaynanalarının burada olmasının onun üzerinde bir yük oluşturduğunu biliyordum. Onların varlığı, bu anı bir sır gibi taşımak zorunda kalmasına neden olmuş gibiydi. Böylesine büyük bir haberin içinde olmalarını istememesini de anlayabilirdim; belki mahremiyet istiyordu. Fakat Kemal'e söylememesi bir sorundu. Kaynanalarının yanında oluşu mu onu durduruyordu yoksa gözümle gördüğüm, içinde büyüyen o derin endişe mi dilini lal yapmıştı? Tereddüdü, Kemal'in vereceği tepkiyi bilmemesinden kaynaklı mıydı?

Zihnim birlikte olduğumuz sınırlı anlara gitti. Çocukla ilgili bir konu açılmış mıydı? Ya da Kemal'in aksi bir tutumu olmuş muydu? Hatırlayamadım. Belki içten içe korkusu kendisinden kaynaklıydı. Çocuk büyük bir sorumluluktu. Birkaç gün daha içinde tutarak önce kendisiyle yüzleşmek istiyor olabilirdi. Gerçek ne kadar kesin olursa olsun, insan onu sesli dile getirene kadar tam anlamıyla hissedemezdi. Söze dökülmeyen şeyler, bazen yokmuş gibi hissedilirdi. Belki de o, bu şekilde süreci geciktiriyordu.

Gerçeği... Ama hamilelik gibi ciddi bir olayın geciktirilmesi ne kadar sağlıklıydı? Zihnimde yankılanan soru bir kez daha içimi kapladı. Belki de ne yapacağını, nasıl hissedeceğini tam anlamıyla çözemediği için zamanı durdurmaya çalışıyordu. Fakat bazı gerçekler, ertelemenin yükünü kaldırmazdı. Daha ne kadar söylemeyecekti?

"Peki Kemal'e ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

Sesimi maçın başlama düdüğü ve yayılan uğultu bastırdı. Tribünün gürültüsü, tezahüratlar, üst üste yükselen sesler... Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Arkamız hangi ara bu kadar kalabalıklaşmıştı?

Meryem'in dikkati de sahaya yönelmişti. Büyük ihtimalle sorduğum soruyu duymamıştı. Bu konuyu ayaküstü konuşmak yerine daha sakin bir yerde irdelemeye karar verdim ve ben de bakışlarımı sahaya çevirdim. Az önceki sakin ritim yerini hararetli koşuşturmalara bırakmıştı. Sahadakiler maça, tribündekiler sahadakilere odaklanmıştı. Benim gözüm ise sadece bir kişiye takılıydı.

Doğukan ilk saniyeden atağa kalkmış gibi duruyordu. Sahaya adımını attığı anda tüm dikkati, tüm varlığı futbola kilitlenmiş gibiydi. Kararlılığı, azmi, içindeki hırs... Bunların her biri gözlerinde parlıyordu ve bulunduğum mesafeden bile bu yoğunluğu hissedebiliyordum. Onu izlerken, bu sahneye yabancı olmadığımı fark ettim. Yıllar önce, belki adını koyamadığım bir anın içinde, aynısını hissetmiştim. Üstelik o zaman daracık bir ekranın içerisinde, çok uzak bir görüntüdeydi. Yine de tıpkı o gün olduğu gibi bir şeyden emindim; futbol için yaratılmıştı. Sakatlanmasaydı belki de onu millî takım formasının içinde görebilirdik. O derece bu işi ciddiye alıyordu.

Tam bir profesyoneldi.

Koşarken ayakları neredeyse görünmüyordu. O kadar hızlı, o kadar keskin hareket ediyordu ki takip etmek bile başlı başına bir çaba gerektiriyordu. Bir hamle yaptı, sonra bir çalım... Gözlerim ister istemez yanıldı. Hangi yöne gideceğini tam anlayamadan, bir anda yön değiştirdi. Yaptığı şaşırtmacalar, sahanın içinde bir dans gibi görünüyordu; anlamaya çalışırken bile hayranlıkla izlediğimi fark ettim.

Onun hızlı soluklarına karşılık benimkiler neredeyse durmak üzereydi. İçimden nefes aldığımı bile unutmuş olabilirdim. Sahanın içinde ayrı bir dünya kurulmuştu. Futbolun ritmiyle dönen, mücadeleyle beslenen, kazanma arzusuyla hızlanan bir dünya... Ama ben dışarıda, bambaşka bir evrende yaşıyordum. O sahada kendi hikâyesini yazarken, ben kenarda onun dünyasına uzaktan dokunmaya çalışıyordum. Her hareketiyle biraz daha içime çektiği

bir hikâye vardı. Sadece bir maç değildi bu. Sadece bir oyun değildi. Bu, onun en güçlü olduğu yer, en özgür olduğu an, kendini en çok hissettiği zaman dilimiydi ve ben, bu dünyaya dışarıdan bakarken, onun gücünü, özgürlüğünü ve tutkuyla parlayan ışığını izliyordum.

"Hadi Doğukan!"

Kaskatı kesilmeme neden olan ses, sağımdan, birkaç metre uzağımdan geldi. Sanki havayı yaran bir kurşun gibi hızla bana çarpmış, saplandığı yeri yakıp geçmişti. Bu ses, içimde bir şeyi tetikleyen, aniden sıcak bir öfkeyle vücudumu saran bir kıvılcım gibiydi.

Başımı sesin sahibine doğru çevirirken, kıskançlığın alevlerini üzerime giydiğimi hissettim. Sıcak, keskin bir duygu içimi kapladı hem yakıcı hem de kontrol edilemezdi. İçimde çoktan bir savaş başlamıştı. Mantığım bir kenara çekilmiş, duygularım cepheye sürülmüştü.

Oradaydılar. Filenin hemen önünde, grup hâlinde duruyorlardı. Rahat, neşeli, oyunun içinde oldukları kadar Doğukanların varlığından da beslenen bir hâldeydiler. İçlerinden biri, fazla yüksek bir sesle adını haykırmıştı.

Zeynep...

Seslenişi hâlâ içimde yankılanıyordu. Ardından birkaç isim daha saymıştı. Havaya savrulan isimler tribünün uğultusu içinde kayboluyordu. Ama benim için o ismin ağzından çıkması yeterliydi; ilk duyduğum, zihnimde çakan, içime kazınan eşimin ismi...

O an, bu sesin Doğukan'a ulaşmasını izlemek, daha doğrusu ona varmasına izin vermek bile ağır geldi. Sanki sınırlarım zorlanıyordu. İçimde bekleyen o huzursuz kıpırdanışı susturmak istedim. Mantıklı düşünmek, nefes almak, sadece oyuna odaklanmak...

"Bastırın çocuklar!"

Ama bu ne mümkündü? Zeynep'in sesi yeniden havaya yükseldi. Üstelik daha gür, daha heyecanlı, daha... sahipleniciydi. Yal-

nızca tezahürat yapmıyor gibi hissettiriyordu; sanki ona ait olmayan birini kendinden emin bir şekilde sahipleniyordu. Ya da bana bunu düşündüren şey kıskançlıktı.

İçimdeki öfke kıvılcımı kıskançlıkla çaktı ve saniyeler içinde ikisi dev bir aleve dönüştü. Keskin ve yakan bir his gibi ruhumu dolduruyordu. Sınırlarım titredi, geriye çekilmek yerine ileri doğru taşmaya başladı. Sınırlarım çoktan aşılmıştı. Çünkü Doğukan, Zeynep'in sesini duymuştu.

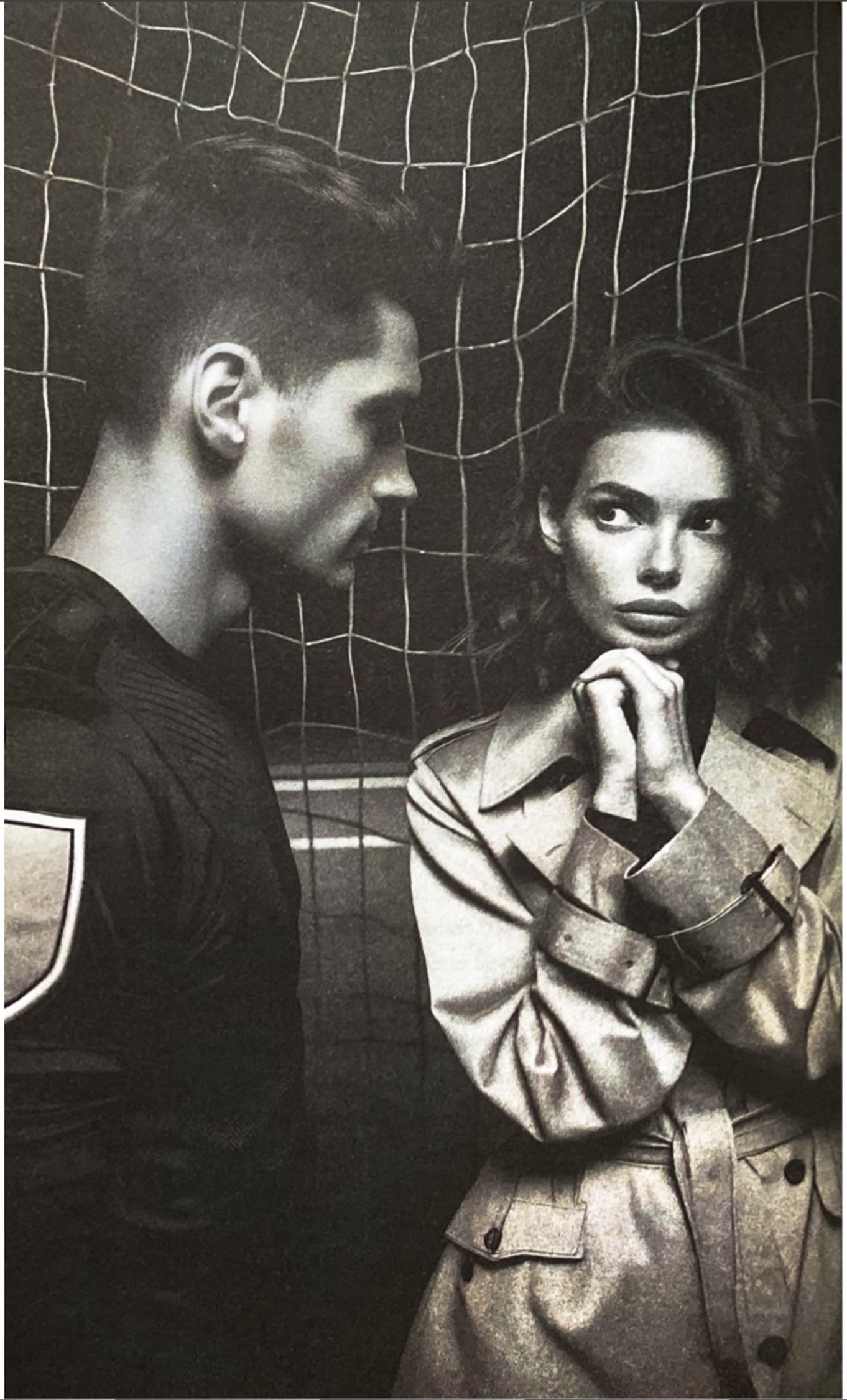

DOĞUKAN

Maç başlamıştı ama zihnim başka bir oyunun içinde sıkışmıştı. Ayaklarım topa hükmetse de aklım Doğa'nın bakışlarında takılı kalıyordu. Sahanın ortasında, sıcağın ve terin içinde bile, o anı hissedebiliyordum; Zeynep'e yönelen sessiz ama gürültülü bir dikkat...

Gol atıyordum, tribünlerden alkışlar yükseliyordu, takım arkadaşlarım omzuma dokunuyordu. Ama benim için devre arası, nefesten daha önemli hâle gelmişti. Saatin akrep ve yelkovanına kilitlenmiş gözlerim, sürenin tükenmesini istiyordu. O kısa arada bir şeyler çözebilecek miydim emin değildim ama Doğa'nın yanına gitmeliydim.

Ter damlaları alnımdan süzülüp çimlere karışırken devre arasının düdüğü çalındı. Nihayet! Ellerimi belime koyup derin bir soluk aldım. Ciğerlerime dolan havanın hafif yanmasını hissettim. Gözlerim kısa bir süre skor tabelasına kaydı: 8-6. Öndeydik ama benim asıl mücadelem sayıların ötesindeydi. İki takım da hâlâ oyunun içindeydi, tempolu ve diri görünüyorlardı. Kemal hızlı davranmış, takımını toplamıştı bile. Arada kaybolmak yerine stratejiye odaklanıyordu. Ama benim önceliğim farklıydı.

Koşar adım Doğa'ya doğru ilerlerken içimde bir şeyler sıkışıyordu. Adımlarımın hızı, kalp atışlarımla yarışıyordu. Filenin arkasında duran kızın bakışlarında hâlâ Zeynep'in izleri vardı. Fakat Zeynep'in bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum ya da umursamıyordu. O birkaç saniyede kafamda yüzlerce ihtimal döndü durdu. Onu bu denli kızdıracak ne olmuş olabilirdi?

"Doğa'm."

Bakışlarını güç bela üzerime çevirdi ama bu hareketin içinde barıştan çok bir meydan okuma vardı. Ateşler saçan hâlinin beni görünce düzeleceğini düşünmüştüm. Fakat sanki yakınına gelmem öfkesini söndürmek yerine harlamış gibi bakıyordu. Az önce sahada hızla koşan, mücadele eden, ter döken bedenim, şimdi onun karşısında daha farklı bir mücadeleye girecek gibi duruyordu.

"Nasıldı?"

Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Sanki gözlerindeki öfkeyi hissetmemişim, sanki devre arasını dört gözle bekleyişimin sebebi sadece özlediğim içinmiş gibi. Normalleşmeye çalışmak, belki de onunla aramdaki kopukluğu görmezden gelmekti.

Doğa bir anlığına boş baktı. Gözlerindeki keskinlik yerine bir duraksama belirdi ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra, sanki bir uyanış yaşamış gibi, bakışlarını skor tabelasına çevirdi.

Kaç gol attığımı bile bilmiyordu. Sahadaki mücadelemi görmemiş olmalıydı. Daha da kötüsü, attığım her golü ona adadığımı fark etmemişti. Sahanın içinde kazanan ben olabilirdim ama burada... Burada hâlâ yenik düşmüştüm.

"Öndeyiz," dedi ama sesinde en küçük bir zafer duygusu yoktu. Sözleri boşlukta asılı kaldı; kelimeler sanki gerçekten ona ait değilmiş gibi çıktı ağzından.

"Çok iyisin bu konuda."

Övgüsü tanıdık bir sesin içine yerleşmiş bir mesafe gibiydi. Övgü bile sayılır mıydı, emin değildim. Sanki sadece konuşmak

için konuşmuştu. O an, kelimelerden çok tonlaması canımı sıkmıştı. Yedi kat yabancıyla konuşur gibi soğuktu. Allah aşkına, kırk beş dakika içerisinde ne yapmış olabilirdim?

Gözlerim Meryem'e kaydı. Sanırım onun da hiçbir şeyden haberi yoktu. Çünkü Doğa'nın söylediği cümleye garipseyen bir bakış atmış, ardından tekrar Kemal'in olduğu tarafa doğru bakmıştı.

Devre arasının süresi sınırlıydı; tıpkı hissettiğim bu belirsizliğin içinde sıkışmış anlar gibi. Şu anda ne yaşıyorsa çözmezsem, maçın diğer yarısına da odaklanamayacaktı. Doğa'nın tekrar Zeynep'in olduğu tarafa bakmasına fırsat vermeden, başımla sahaya giriş kapısını işaret ettim. Konuşmadan, tartışmadan, sadece hareketle. Başkalarının yanında tartışmak istemiyordum.

Benimle beraber yürümeye başladı. Adımlarının temposunu hissedebiliyordum. Ne tam hızlı ne tam yavaş, kararsız ama kaçmayan bir yürüyüştü. Sessizlik, ikimizin arasına sızmıştı. Filenin bitiminde hafifçe koluna dokunarak onu kapıdan sahaya doğru çektim. Arkasında kalan kalabalığın içinden çıkarıp daha tenha bir köşeye götürdüm. İnsan sesleri hâlâ arkada çınlıyordu ama artık yankıları sönük, uzak bir uğultudan ibaretti.

"Ne oldu?"

Benim sormam gereken soruyu, o bana yöneltmişti. Oysa buraya kadar gelen, onun için bir adım atan bendim. Fakat o bir adım öne geçmiş gibi görünüyordu. Bir saniyeliğine bile olsa, bakışlarının içinde kayboldum. O an ne söylesem yetmeyeceğini fark ettim. Sahanın gürültüsü bile o an önemsiz gelmişti; etrafımızdaki herkes bulanık, her ses arka plana itilmişti. Şimdi sadece ikimiz vardık ve havayı dolduran, kaçınılmaz bir sessizlik.

"Ben de onu merak ediyorum. Ne oldu?"

Soruya soruyla karşılık vermek acınasıydı. Ancak şu an bulunduğumuz durumda daha iyi bir cevap yoktu. Doğa gözlerimin içine bakarken kaşları hafifçe çatıldı. Cümleler, kafasının içinde belirmesine rağmen dudaklarımdan çıkmak için mücadele ediyormuş gibi

görünüyordu. Sanki bir kelime bile etmek, belki tüm dengeleri bozacaktı. Yine de susmak yerine dengesiz olmayı tercih etti.

"Zeynep sana on saniyeden uzun baktı."

Kelimeler içime tam olarak oturmadan önce yüzümde kısa bir dalgalanma yarattı. "Ne?" Soru, içimde hiçbir süzgeçten geçmeden dudaklarımdan kaçtı. Doğa'nın yüzündeki gerilim belirginleşti; kollarını göğsünün üzerinde bir kalkan gibi çaprazladı. Gardını almak ister gibi... Sanki korunması gereken bir şey vardı. Bakışları keskinleşti, sözleri ince bir ironiyle yeniden şekillendi.

"On saniyeden uzun bakmak sınır ihlali değil miydi?"

Bir an duraksadım. Doğa'nın tonu beklentimin çok dışında bir anlam taşıyordu. Ne tamamen öfkeli ne tamamen suçlayıcıydı. Ama içinde bir sorgulama vardı, belki de kendi içinde bir şeylere anlam vermeye çalışan bir sitem taşıyordu.

İlk şaşkınlık yerini fark edilmez bir keyfe bıraktı. Duyduğum şey, üzerimde biraz eğlenceli bir etki yaratsa da karşımda bu kadar ciddi dururken göstermek istemedim. Fakat tepki vermemek sandığımdan zor olmuştu.

"Öyle."

Verdiğim tek kelimelik cevapla kaşları daha çok çatıldı. Devamının gelmesini bekliyormuş gibi duruyordu. Fakat devamında ne söylersem aramızda bir sorun olmayacaktı, bunu kestiremiyordum. Bazı kelimeler, yanlış yerde söylendiğinde küçük bir kıvılcımın nasıl yangına dönüşebileceğini bilirdim.

"Sana baktığını kabul ediyorsun yani?" diye sorarak beni konuşmaya teşvik etti. Daha doğrusu kafasından geçen düşünceleri kanıtlamak için ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Gözleri cevaplarımı tartan bir terazide dengede duruyordu; bir taraf ağır basarsa, denge bozulacaktı. Sanki varmış gibi...

"Öyle bir şey demedim."

"Aksini de iddia etmedin."

Beni neyle suçladığının farkında mıydı? "Çünkü o tarafla ilgilenmedim. Bakıp bakmadığını bilmiyorum." Cümlem ona istediğini vermiş gibi geldi; dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Gerginlik içindeki bir zaferdi ama tamamlanmamış, hâlâ sorgulamaya açık bir zafer.

"Hangi tarafta olduğunu biliyorsun yani."

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. İçimde bir şeyler sıkıştı. Bir süredir bu konuşmanın tam olarak neyin etrafında şekillendiğini anlamıştım ama şimdi iyice netleşiyordu: konu sadece bir bakış değildi. Bir duruş, bir tercih, bir güvendi. Sessizlik genişledi, sorunun sınırları kalınlaştı. Sanki her şey bir anlığına durdu. Kıskançlığını bir tartışmaya dönüştürmeye çalıştığını görmezden gelmeliydim. Mantığa yaslanmalıydım ama duyguların içine çekilmeden bunu yapmak mümkün müydü?

Gözlerimi yavaşça açtım ve Doğa'nın bakışlarının az önceye kıyasla yumuşadığını fark ettim. Belki de kontrolümü kaybetmemeye çalıştığımı görmesi gerekiyordu. Onun gözlerinde, tartışmanın bir ucunda yalnız olmadığımı sezdim ve o da fark etti. "Sahada," derken ses tonumun sertliğini saniyeler içinde fark ettim. Boğazımı hafifçe temizlemek bahanesiyle ses tellerimi silkelemiştim.

"Sahada hakemimiz dâhil on üç kişiyiz Doğa. Bana baktığını nereden çıkardın?"

Bu soruya hazırlıklıymış gibi, "Adının dilinden düşmemesinden," dedi tereddütsüz. Hazırcevaplılığının gittiği yer benim de hoşuma gitmemişti. Fakat mutlaka bir açıklaması olduğunu biliyordum.

"Sadece benim mi?"

Gözlerimin içine baktı, kelime yerine sessizlikle karşılık verdi. O an onu gafil avladığımı fark ettim. Sorumun cevabını kafasında ölçüp tarttı, dudaklarının kenarı sert bir çizgiye dönüştü. Sonunda başını hafifçe kaldırıp konuştu.

"Hayır ama..."

Cümlesini bilinçli olarak açıkta bırakmıştı. Gözleri beni taradı. Ardından, "En çok senin," diyerek devam etti. Bu durumun gerçekliğini kısa bir an sorguladım. Kıskançlığından dolayı olayları biraz daha abartılı görmüş olabilir miydi?

"Peki burada benim suçum ne?"

İşte bunu beklemiyordu. Bir anlığına yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Sözcüklerin arasında kaybolmuş, belki bir açıklama, belki de bir yön bulmaya çalışıyordu. İşte şimdi dengeler değişmişti. Doğa bu işten sıyrılmanın bir yolunu arıyormuş gibi, "Bu kadar güzel oynamasaydın keşke," diyerek kelimelerini aceleyle ortaya attı. Sesi alttan alta çocuksu bir mızıkçılığı taşıyordu. Ama bu mızıkçılık, sadece kelimelerinin yüzeyinde duran bir şeydi. Altında, kıskançlığın ince gölgeleri vardı; belki de hayal kırıklığı, belki de içinde tuttuğu bir şeyin sızısı.

"Sen ciddi misin?"

Sorum henüz dudaklarımdan dökülmüştü ki aranın bittiğini gösteren düdük çalındı. Sahanın içinde yankılanan keskin ses, aramızdaki havayı paramparça etti. Konuşmanın sürekliliği birdenbire kesildi. Kelimelerimizin içinde dolanıp duran anlam ise olduğu gibi kalmıştı.

Gözlerimi Doğa'dan ayırmadan nefes aldım. O da hareket etmedi. İkimiz de bir anlığına olduğu yerde donup kaldık. Başımı geriye, sahanın içine çevirdim. Takımlar kendi aralarında toplanmaya başlamıştı. Bir cevap almadan, aramızdaki sorunu çözmeden oyuna geri dönmek... Yanlış hissettiriyordu. Buraya eğlenmek için gelmiştik. Daha da önemlisi ona bir şeyler hatırlatmak, gönlünü almak ve mutlu etmek için...

"Git hadi."

Sesi, az önceki keskinlikten uzaklaşmıştı. Sertlik yoktu artık, meydan okumalar çekilmişti. Ona doğru döndüğümde, gözlerinde eskisi gibi bir direnç bulmayı beklemiştim ama karşımdaki bakışlar yumuşamıştı. Az önce bulduğu her fırsatta bana meydan okuyan o

bakışlar, şimdi hüzün taşıyordu. Bunu anlamak için sözlerine ihtiyacım yoktu. Duruşu, bakışı hatta nefesi bile yeterliydi.

"Takımın kaptanını bekliyor."

Sesi normalden biraz daha düşük çıkmıştı.

Yutkunmaya çalıştığını fark ettim. Hatta yutkunamadığına yemin edebilirdim. Gözlerimi kısa bir an ondan çekmeden durdum. Gitmeliydim. Ama giderken, arkamda ne bırakacaktım ve döndüğümde ne bulacaktım bilmiyordum. Hatta bulacağımdan bile emin değildim.

"Hadi lan! Gören de aylardır görüşmüyorsunuz sanacak!"

Kemal'in sesi sahanın içinde yankılanırken, düdüğün sabırsızca bir kez daha çalması konuşmamıza son noktayı koydu. O an, karar verilmişti.

Diğerlerinin sabırsızlanmasını istemediğim için geri geri yürümeye başladım. Bir süre daha gözlerimi Doğa'dan ayırmadım ama o hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Birazdan görüşürüz."

Gözlerindeki ifadeyi okuyamadım ama gülümsemeye çalışarak başını *tamam* anlamında salladığını gördüm. Ardından benim aksime gözlerini kaçırarak tribünlere doğru ilerledi.

Yüreğimin hassas terazisinin bir yanında takım arkadaşlarıma verdiğim söz vardı; sahada yerimi almak, oyunu devam ettirmek ve kazanmak. Diğer yanında ise kendime verdiğim söz duruyordu. Doğa'yı soru işaretleriyle bırakmayacağımı, ona bir şeyleri açıklığa kavuşturacağımı söylemiştim kendime. Ama şimdi, onu tam da o belirsizliğin içinde bırakıyordum. Kafam ondayken takıma iyilikten çok kötülük yapacağımın da farkındaydım. Bu nedenle gerisin geri döndüm. Topun başında bekleyen Kemal'in yanına vardım. Gelişimden bir terslik olduğunu anlamış olacak ki kaşlarını çattı.

"Ne oldu lan?"

Kemal'in sesi hafif bir şaşkınlıkla karışık, beklenmedik bir şeye tanıklık ediyormuş gibi çıktı.

Diğerlerinin duymasını engellemek adına ona doğru yaklaştım. Sesimi alçaltarak, "Maç başladığı anda topu senden alacağım," dedim. Beni dinleyip dinlemediğini anlamak için bir an duraksadım. Gözlerini bana çevirdi. Bakışlarında bir sorgulama vardı. Asıl konunun gelmediğinin o da farkındaydı.

"Ve sen de bana çelme takacaksın."

Kaşları önce yukarı kalktı, sonra yüzü hafifçe buruştu. Söylediğim şeyin saçmalığı gözlerinden okunuyordu. Tam da beklediğim gibi, sesi alaycı bir tonla, "Doğa sana ne verdi lan?" diye sordu. "Ya da fazla oksijenden senin kayışlar mı kaydı?" Galipken maçı yarıda bırakmam hoş karşılanmayacaktı. Bu yüzden bu durum ikimizin arasında kalmalıydı. Çevredekilere çaktırmamak adına gülümsedim ama bu işin şaka olmadığını, "Senden başkasına güvenemem," diyerek vurguladım. Kabul etmezse başkasından isteyemezdim. Bunun bir diğer nedeni de diğerlerinin kontrolsüz güç kullanma ihtimalini göze alamamamdı. Bu işi yapsa yapsa yufka yürekli arkadaşım en az hasarla yapardı.

"Bana da güvenme kardeşim. Başımıza sakatlık çıkaracaksın. Üstelik neden olduğunu bile bilmiyorum."

Henüz tam anlamıyla sinirlenmemişti. Şiveye kaymadığından, hâlâ ikna edilme ihtimali vardı. "Sonra anlatacağım. Söz..." dediğimde duymak istemiyorum diyen bakışını attı. "Olmaz." Bir adım geri atıp, ona doğrudan baktım.

"Yalvartma lan beni."

Kaşlarını kaldırıp bir anlık sessizlikle düşündü. Gözleri temkinliydi. Ses tonunda hafif bir esneklik arıyordum ama henüz görünmüyordu. "Saçmalaysun." Ah, kahretsin, şivesi gelmişti. İç çektikten sonra bir hamle yapmalıydım.

"Gerekli olmasa istemezdim."

Kemal bunu duyduğunda gözleri kısıldı. Kararsızlıkla beni tarttı. Ona gerçeği söylemeden neden bunu istediğimi anlamasını umarak sustum.

"Beyler tamamsanız başlayalım mı artık?"

Sabırsızlanmaya başlayan seslere aynı anda bir dakika işareti yaptık. Kısa bir an daha Kemal'le göz göze geldim. İçgüdüsel olarak ne istediğimi anladığını biliyordum. Önemsiz bir şey olmasa böyle bir ricada bulunmazdım.

Gözleri sorgulayarak üzerimde gezindi. Fakat o an direnmek yerine beni tartıyordu. En sonunda pes eden bir nefes aldı, derin ve istemsiz bir teslimiyet gibiydi. "Bunu sen istedun." Sesi hâlâ kararsızdı ama söz bir kere ağızdan çıkmıştı.

Yanımdan sertçe geçti. Hareketinde bir şey vardı; bir oyun, bir strateji, bir kılıf. Belki de aramızda gerginlik varmış gibi görünmeye çalışıyordu. O yüzden ben de ona ayak uydurdum.

Adımlarım bilinçli olarak biraz daha sertleşti, nefes alışım hızlandı. Sanki gerçekten bir anlaşmazlık içindeymişiz gibi sahaya dönen bakışlarımız artık başka bir role bürünmüştü.

Herkes yerini aldı. Sahada hareketlenmeler başladı; ayaklar hafifçe yerini test ediyordu, rakipler birbirini süzüyordu ama benim gözlerim yalnızca Kemal'i takip ediyordu.

Düdük çaldığında, hava bir an için hızla değişti. İkinci devre başlamıştı. Top Kemal'deydi. Keskin bir hamleyle yanındaki arkadaşına pası gönderdi. Duraksadım. Kısa bir süreliğine göz göze geldik. O an, zihnimin içindeki iki ihtimal netleşti: Ya kendini hazır hissettiğinde hamlesini yapacaktı ya da dikkat çekmemek için önce bir süre oyunun akışına kapılmamızı istiyordu. Bakışlarını benden kaçırıp takım arkadaşına yönelmesiyle ikinci seçenek olduğunu anladım.

Oyunu gerektiği şekilde oynamak adına atağa kalktım. Adımlarım hızlandı, sahada boşlukları sezerek ilerledim. Artık zihnim bölünmüştü. Hem rakibimi okumalı hem de Kemal'in ne zaman harekete geçeceğini kestirmeliydim.

Skor 8-7 olmuştu. Oyunun ritmi hızlanırken takım arkadaşlarımı yarı yolda bırakma düşüncesi gittikçe azalıyordu. Artık her pas, her hamle kritik bir noktaya gelmişti.

Tam pası kesip topun hâkimiyetini aldığım sırada, keskin bir sancı bileğime saplandı. Hiç beklemediğim bir anda gelen darbe, kaslarımı anında boşalttı. Dengemi kaybettiğim anda kendimi yerde buldum. Resmen çimlerin serin yüzeyine sertçe çarpmıştım.

Acıyla ellerimi tekmeyi aldığım yere bastırdım. İlk anda hissedilen yanma, şiddetli bir baskıya dönüşmüştü. Derin bir nefes aldım ama sancının vücuduma yayıldığını hissediyordum. Daha önce yaşadıklarım kadar ağır değildi. Ancak gerçekçi olmak zorundaydım.

İnleyerek çim sahada sağa sola yuvarlandım, hareketlerimi abartarak acının etkisini daha belirgin hâle getirdim. Hem sahadaki hem de tribündeki herkesin gözlerini üzerimde hissediyordum. Sanki az önce ataklar sırasında yükselen uğultu kısa süreliğine benim etrafımda yoğunlaştı.

Maç durdu.

Saha bir anlığına sessizliğe gömüldü. Koşuşturan adımlar kesildi, oyuncuların dikkati tek bir noktaya yöneldi: benim olduğum yere. Etrafımda hızla bir halka oluştu. Sesler birbirine karıştı, endişeli gözler üzerime döndü. Göz teması kurmamak adına yerdeki çimlere odaklandım.

Kemal ilk hareket edenlerden biri oldu. Yanıma çömeldi, bileğime dikkatlice baktı. Fakat, "Çok özür dilerim kardeşim," derkenki ses tonu, söylediği kelimelerle uyuşmuyordu. İçinde öyle bir ironi vardı ki kelimeleri küfürden farksızdı. "Önemli değil kardeşim. Olur böyle görünmez kazalar." Sesime acı dolu iç çekişler ekledim ama yapmacıklığı benim bile suratımı buruşturdu. Rol yapmak bana göre değildi.

Kemal, "Görünmez kaza," dedikten sonra ufak bir tıslama sesi çıkardı. Alaycılığı dikkatli birinin gözümden kaçmazdı. Bu nedenle

inlerken sağlam ayağımla onu dürtmeyi ihmal etmedim. Tam o an, arkamdaki kalabalığın arasından bir ses yükseldi.

"Doğukan!"

Doğa'nın sesi, paniğin en saf hâliyle havaya karıştı. Çevremdeki etten duvarı yararak yanımıza geldi. Bana ulaşır ulaşmaz, üstünün başının pislenmesini zerre umursamadan yere oturdu.

Bakışlarını gördüğüm an içim cız etti. Gözleri korkuyla karışık pişmanlıkla parlıyordu. Ağlamak üzere olduğunu gösteren o kırılgan ifade her şeyi anlatıyordu. Kendini suçladığı o kadar belliydi ki.

Bir saniyeliğine bile olsa içinde yankılanan duyguyu hissettim ama bunu yüksek sesle söylemek yerine sadece her şeyin yolunda olduğunu gösterircesine gülümsedim.

"İyi misin?"

Titreyen sesi az daha zorlarsa beni ağlatabilirdi. Gülümsememi genişletmeye çalışarak, "İyiyim," dedim ve yerden destek alarak doğruldum. Hâlâ bileğimde hafif bir ağrı vardı ama önemli değildi: Şu an ona bunu hissettirmemek daha önemliydi.

"Nasıl oldu?"

"Görünmez kaza yenge."

Kemal aramızdaki sohbete daldı. Ona ters bir bakış atarken Doğa, "Üzerine basabiliyor musun?" diye sordu, sesi hâlâ endişeyle örtülüydü. Ona basabildiğimi kanıtlamak için ayaklanacağım sırada Kemal kolumdan beni destekledi. Doğa içi acıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kırılmamıştır inşallah."

Tam yanıt verecekken Kemal hızla devreye girdi. "Yok yenge, kırılsa duramazdı. Bak," dedi ve sonra beklemediğim şey oldu. Ayağıma sağlam bir tekme daha attı. Acı, önce keskin bir dalga gibi bileğimde patladı. Sonra vücuduma yayıldı. İkinci darbe, az önceki darbenin etkisiyle katlanarak büyümüştü. İnlememek için yanağımın içini dişledim. İçimde yükselen tepkiyi bastırmaya çalışarak sırıttım.

Kemal, "Duruyor, görüyorsun," diye ekledi. Gerçekten yapmak zorunda kaldığı bu şeye sinirleniyordu. Söylediği her kelimeye hafif bir öfke eklenmiş gibiydi. Resmen benden bunu yaptırdığım için nefret ediyordu. Etrafımdaki oyuncuların sesi birbirine karıştı. Takımdakiler devam edip edemeyeceğimi sorup duruyordu.

"Takım kaptanınız teknik direktörlüğe geçse iyi olacak arkadaşlar. Biraz bileğini dinlendirsin."

Kemal'in bana destek olması bile hiddetliydi. Takımdakiler Kemal'in bunu bilerek yaptığını anlamış gibi ters bakışlar atıyorlardı. Fakat benim planımın aksine beni saf dışı bırakmak için yaptığını düşündükleri yüzlerinden okunuyordu. Onların motivasyonunu arttırmak adına, "Takım!" diye bağırdım. Beş kişi de bana döndü.

"Size güveniyorum! Bileğimin acısını yerde koymayın. Ezin şu lazın takımını."

Kemal'in alaycı tıslamasına benzer ama sessiz bir karşılık verdim. Doğa'nın koluna girdim. Başta sekerek yürümeye başladım. Daha sonra normalleştirdim. Sözde bana destek olan sevdiğim bu hareketimi kaçırmamıştı. Hafifçe kaşları çatılırken, "Numara mı yaptın?" diye sordu. Gülümseyerek tribünle sahayı ayıran filenin önünde durdum. Doğa cevabı almıştı. Kolumdan çıkarken, "Bilerek yaptın," dedi. Sesindeki bozulmayı duymamak imkânsızdı. Onu kandırdığımı düşünüyordu. Fakat kelimeler ağzından çıkar çıkmaz duygu durumu değişti. Şimdi bakışlarında pişmanlık kırıntıları belirmişti.

"Söylediğim şey yüzünden mi?"

Kendini suçlamıştı ve dur demezsem devam edecekti. Buraya geliş nedenimiz bir bakıma beni kurtaracaktı. Benden daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden Doğa'yı kolumun altına çektim. Terli bedenime hiç rahatsız olmamış gibi sarıldı. Başını tutup alnına uzun bir öpücük bıraktım.

"Sana geçmişi acısıyla tatlısıyla hatırlatacağım güzel kuğum. Bu da onlardan biriydi. Hiçbir acı bu derece mutlu etmemişti."

DOĞA

"Ben bencilim."

"Ben heves kırıcıyım."

"Ben iyi bir eş değilim."

"Ben kötü biriyim."

Zihnimde dönüp duran dört cümle ne olduğum yerden zevk aldırmıştı ne de yanımdaki adamın yüzüne baktırmıştı. Sanki her harf, ruhuma işleyen bir çiviydi. Kanatmıyordu ama ıstırabı çok derindi.

Neden böyleydim?

Neden sevdiğim adamın çabasını, sabrını, sevgisini görmezden gelmiştim yine?

Neden her şeyi berbat etmek zorundaydım?

Üstelik kıskançlık bile değildi bu; adı konulmamış, dürtüsel bir yalnız kalma korkusuydu belki. Ya da içimde taşıdığım, çocukluktan kalma bir 'yetemeyen' duygusu... Bu bencillikti. İçimden gelen ses, belki de ilk kez bu derece dürüsttü. İçsel bir uyanış yaşıyordum; kendimi çıplak, savunmasız ve dürüst görebildiğim o noktadaydım. İçimde bir şey parçalandı o an ama bu defa dağılan parçaları toplamaya çalışmadım. Onları öylece bırakıp, o boşlukla

kalmaya cesaret ettim. Çünkü bu uyanış öylece gelip geçen bir pişmanlık anı değildi. Bu, kendiyle yüzleşmenin bütün yükünü omuzlamaktı. Bu fark ediş boğucu bir hüzünle gelmişti. Fakat arkasındaki bir tür hafiflik ruhuma nefes aldıracak kadar esiyordu sanki ve ilk kez, bu kadar net gördüm: Bencillik yalnızca bir kusur değildi. Bazen insanın kendine dönmek için çıktığı en karanlık yolculuktu ve ben, gecenin ortasında, çim ve ter kokan bir halı sahada kendimi kandırmak yerine yaptıklarımla yüzleşiyordum.

Bakışlarım Doğukan'a kaydı. Yüzünden bir şey okumak imkânsızdı. Dik duruşu, takımına verdiği komutlarıyla hâlâ oyundan kopmamıştı ama onun asıl istediği yer, oyunun içiydi. Kırılmıştı ama yıkılmamıştı. Belki de içten içe hâlâ beni tutmaya çalışan bir tarafı vardı. Benim yaptığım yanlışı telafi etmeye çalışırken, bana geçmişimizdeki önemli anları hatırlatmak için uğraşırken, belki de sadece özür dilemeye çalışırken yaptığım kıskançlık yine maçını sonuna kadar izleyememeye neden olmuştu. Onun yerine bile kalbim kırıktı.

Doğukan'ı çok seviyordum, tüm eksikliklerimle. Beni bu dünyadaki herkesten çok sevdiğini biliyordum, tüm kusurlarımla ama bu sevgiye layık biri miydim, işte bundan emin değildim.

Maçın bitiş düdüğünün çalmasıyla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım; içimde bir yer, sanki ansızın uyanmış gibi ürperdi. Gözlerim refleksle skor tabelasına kaydı: 10-8. Doğukan'ın takımının kazandığını anlamam için tabelaya bile bakmam gerekmemişti aslında. Sahadaki sevinç dalgası, sonucun çok öncesinden yazıldığını haykırıyordu.

Takımdakiler yanımdaki adamın üzerine doğru koştu. Doğukan önce birkaç adım geri çekildi, sonra duraksamadan arkadaşlarına yöneldi. Resmen onların coşku seline kapılmıştı. Ne ayak bileğinin ağrısı ne biraz önce yaşadığımız gerginlik ne de içimde büyüyen suçluluk hisleri... Hiçbiri sahanın o çimenlerine sinmiş neşeyi bastıramamıştı.

Doğukan'ı kahkahalar eşliğinde havaya kaldırdılar. Gökyüzünde süzülüşünü gördüğüm adama, "En büyük kaptan bizim kaptan!" diye bağırıyorlardı. Doğukan'ın mutluluğuysa resmedilecek kadar güzeldi. Onu tanıyan, onu olduğu gibi seven ve destekleyen bir çevresi vardı. Maçı yarıda bırakıp çıktığı için kimse onu yargılamadı, hesap sormadı. Çünkü onun içtenliği, varlığı yetiyordu onlara ve ben... Sessiz bir şekilde kendime döndüm. Sanırım çevresindekilerden öğrenecek çok şeyim vardı. Affetmeyi, sahip çıkmayı, geçmişi yük gibi taşımamayı... Belki en çok da sevilmeye değer birinin yanında ona yük olmadan nasıl durulacağını öğrenmem gerekiyordu.

Tribünlerdekilerde sahanın içine girmeye başladığında gözüm ilk olarak Zeynep'e kaydı. Mutluydu hatta çok denecek kadar mutluydu. Alkışlıyordu, tezahüratlara katılıyor, gülüyordu. Tüm bu coşkunun içinde en çok neye güldüğünü bilmiyordum ama Doğukan'ın adı anıldığında gözlerinin nasıl parladığını fark etmemezlik edemedim.

Alıcı gözle bakınca ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Sivil hâliyle, doğal ve kendinden emindi. Kendi gölgemin ardına saklandığım bu anda, o sahnenin içinde nasıl da ışıldıyordu. Kendimi sorgularken onunla yarışmak gibi bir niyetim yoktu ama kıyasta kaybeden taraf şu anda benmişim gibi hissettiren bir sessizlik vardı aramızda.

"Tebrikler."

Ses, arkamdan hafifçe gelip kulağıma çarptı. Derin bir iç çekişle Meryem'e döndüm. Sahadaki kalabalığın uğultusu hâlâ dinmemişti ama onun gülümsemesi bu curcunanın içinden sıyrılıp dikkatimi çeken bir detay oldu. Kocasının takımı kaybettiği için mi mutluydu, çalıştığı insanlardan bir grup kazandığı için mi, emin olamadım.

"Tebrik edeceğin kişi orada," dedim ve başımla havaya uçurulan Doğukan'ı gösterdim. Meryem hafifçe bana doğru, kalabalığın

arasında bize ait bir boşluk yaratacak kadar yaklaştı. Gürültünün arasında duyamayacaklarını bilerek, dudaklarına biraz sırdaş bir gülümseme yerleştirdi.

"Eşi olarak tebrikleri sen de alabilirsin canım."

Gülümsedim. Ama yüzümdeki tebessüm, gözlerime ulaşmadan yolda kaldı. Kalbimden geçemeyen her duygu gibi samimiyetsiz hissettirmişti. Bunu fark etmemesi için hemen odağı kendi üzerimden çektim. "O zaman ben de seni tebrik ederim," dedim sesime suni bir neşe katarak.

"Güzel maçtı."

Meryem iç geçirdi, biraz bezgin, biraz da alaycı bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Sen gel de bunu şu Karadeniz suratlıya anlat," derken o da gözleriyle bir köşeyi işaret etti. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde Kemal'i gördüm. Elinde bir su şişesiyle bir köşede dikiliyor, her nefes alışında yüzünden öfke dökülüyordu. Şişeyi sıkan parmakları, çatık kaşları ve dudaklarının arasından sızan anlaşılmaz sözcüklerle kendi kendine hırçın bir ritüel yapıyordu âdeta.

"Neden bu kadar kızgın?"

Meryem sadece omuz silkti, sanki defalarca tekrarlanmış bir hikâyeyi yeniden dinliyordu. "Hırs, anam... Hırs. Birazdan gelir, takımındakilere giydirir; Doğukan abiye saydırır, sonra da yeni bir maç ister. Bak görürsün."

Onun rahatlığına gülümsemekten başka çarem yoktu. "Güzelim," derken belime dolanan kol ile yönüm Doğukan'a çevrildi. O mu beni iki kolu arasına hapsetti yoksa ben mi göğsüne bile isteye esir düştüm, emin olamadım. Belki de yüzüne bakmaya cesaretim olmadığı için kalp atışlarına sığınmıştım. Ama emin olduğum tek bir şey vardı: Onun tenine yakın olmak, içimdeki sesi bir nebze olsun susturuyordu.

"Tebrik ederim."

Sesim tam da içimde kopan fırtınaların rüzgârına kapılmış

gibi titrekti. Doğukan başımı yavaşça çenemden tutup kaldırdı. Avuç içi nazikti ama kararlıydı. Sanki gözlerinden kaçmasın istiyordu gözlerim.

"İyi misin?"

Sesi endişeli değildi ama dikkatliydi. Ne diyeceğimden çok ne demeyeceğimi okumaya çalışıyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde utancım gözlerimden taşmasın diye nefesimi tuttum. Yüzünde yargı yoktu. Ama belki de bu daha çok canımı yaktı. O az önce yaptıklarıma rağmen hâlâ bana olan aşkını haykırır gibiydi. Bense hâlâ kendimi affedememiştim.

"Ula ben böyle takumun gelmişine geçmişine..."

Kemal'in sesi, bastırılmamış bir öfkenin ta derininden kopup gelen bir feryat gibiydi. Karadeniz'in gür sesiyle harmanlanmış bu cümle, sahanın uğultusunu yaran bir bıçak gibi geçti aramızdan. Tüm dikkatimi Kemal'in yüzündeki hararete, alnında birikmiş terin öfkeye eşlik edişine verdim. Fakat Doğukan'ın varlığı hâlâ tüm benliğimi sarıyordu. Kolunun sıcaklığı belimdeydi, nefesi boynuma usulca değiyordu. O an, onun tüm ilgisinin üzerimde olduğunu öyle yoğun hissettim ki bu yakınlık, kalbimde bir titremeye dönüştü. Hafifçe geriye adım attım ve kollarının arasından usulca çıktım. Direnmedi ama uzaklaşmama da tam anlamıyla izin vermedi. Tek kolunu belimde tutmaya devam etti. Sanki diğer herkesle arama bir sınırı çiziyordu.

Kemal o sırada Doğukan'ı fark etmişti. Kaşları çatıldı, adımlarını sıkılaştırarak yanımıza yöneldi. "Hele sen, bileğu cılk ola, bak bakayum bana," dedi. Sesi hem hırçın hem de alaycıydı. "Senun da alacağun olsun. Yazayrum bunu."

O an, yaptığı numaranın daha öncesi olduğunu hissettim. Sanırım o çelme takma olayı da o kadar anlık değildi. Rastlantıyı fırsata çevirdiğini düşünmüştüm ama... Ah... Bu fark ediş daha da içime kapanmama neden oldu.

Doğukan hafifçe başını çevirdi ama Kemal'e yanıt vermedi.

Bedeni sakindi, kolu hâlâ korurcasına belimdeydi. O an Meryem'le göz göze geldim. Gözleriyle bana *bekle* dedi. Bakışlarımı bize doğru bir adım daha gelen Kemal'e tereddütle çevirdim.

"Rövanş isteyrum."

Ses tonunda bile meydan okuma vardı. Meryem'in *ben sana demedim mi* bakışlarıyla ufak bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. Eşini o kadar iyi tanıyordu ki attığı adımı, aklından geçen düşünceleri hatta sinirini nasıl yatıştırması gerektiğini bile ezbere biliyordu.

"Sen ne güleysun yenge?"

Sitemiyle beraber bakışlarım Kemal'e kaydı. Doğukan'ın belimdeki eli biraz daha sıkılaştı. Sessiz ama kararlı bir sahiplenmeydi bu. Söze dökmeden yanındayım diyen bir dokunuş. Ama aynı zamanda sitemliydi. Belki de o kıkırtının yanlış zamanda geldiğini düşünüyordu.

Gülümsemem... Bıçak gibi kesildi. Yüzümde donuk bir ifade kaldı sadece. Meryem kocasının odağını üzerimden çekmek istercesine, "Kemal," dedi. Gözlerinde bir pırıltı belirmişti. Yüzündeki gülümsemede bu sefer başka bir şey vardı; hafif, titrek heyecan ve kalbinde büyüttüğü sırrı dillendirmeye hazır olan birinin ürekliğini taşıyordu. Söyleyecek miydi?

"Oyunlarda kaybetmeye kendini alıştırsan iyi olur."

Sanki kelimeleri ince bir sırra sarılıp fısıldanmıştı. Onu yalnız bıraktığımda ne düşündüğünü bilmiyordum ama belli ki bir karara varmıştı. Söyleyecekti. Farkında olmadan nefesimi tuttum. Beklentili bir kıpırtı geçti içimden, sanki birazdan değişecek bir şeyin eşiğindeydik.

Doğukan fark etti bunu. Göz ucuyla bana baktı. Kaçamak bir bakış attım ona, sanki o an gülümsemek yasaktı. Dudaklarımın kıyısına kadar gelen ifadeyi bastırdım ama gözlerim beni ele veriyordu.

Kemal konuşmaların merkezine düşen bu cümleyi çözeme-

mişti. Şaşkınlıkla önce bize, sonra karısına döndü. Kaşları daha da çatılırken, "Ne diyeysun Meryem?" diye sordu. Sesi yorgun, son maçtan kalma bir hırçınlıkla doluydu.

Meryem bir adımda aradaki mesafeyi kapattı. Bedenini tam karşısına yerleştirdi. Sanki o an etraflarındaki kalabalık yoktu; saha, gürültü, insanlar hepsi duraklamış gibiydi. Gözlerinin içine baktı ve uzatmadan, hiç abartmadan ama sesini kalbinin derininden çekip getirerek konuştu.

"Baba oluyorsun."

Kemal'in gözleri hafifçe kısıldı. Kaşları arasında bir belirsizlik titreşti. Dudakları aralandı ama kelime çıkmadı. Sanki zihni, duyduğu cümleyi çözmeye çalışıyor, kalbi ise çoktan anlamış ama bir türlü inanamıyordu.

"Baba olayrum..."

Cümlenin içindeki imkânsızlıkla mutluluğun tam orta yerindeydi artık ve o an... gözleri büyüdü. İçinden Meryem'inkinden daha büyük bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdim.

"Baba olayrum!"

Sesi artık daha güçlüydü. Çevremizdeki herkesin dikkatini çekecek kadar...

DOĞUKAN

Baba oluyorum...

Kemal'in dudaklarından dökülen bu cümleyi ilk duyduğumda zaman bir anlık durdu. Sanki o iki kelime, birden fazla hayatın gölgesini taşıyordu. İçimde bir şey titredi; bunun bir sevinç mi yoksa bir yası yeniden uyandıran titreşim mi olduğunu o an anlayamadım. Korku muydu, heyecan mı? Yoksa ikisinin ortasında, çocukluğumdan kalma bir vedanın yankısı mı? Çünkü biz, bir yanımız eksik büyüyenlerdendik.

Bizim gibiler için baba olmak, bir çocuğun elinden tutmak kadardı. Elinden kaçıracağın ihtimalleri kabullenmekti.

Geri bırakmak, istemeden yarım kalmak...

Ve belki de en çok, kendi babasızlığımızla yüzleşmekti.

Kendi babamla anılarım çok sınırlıydı. Onunla ilgili hatırladıklarım, bir çay bardağının buğusunda silinen görüntüler gibiydi. Sesini hatırlamak için çocukken bazen rüzgârın yönünü dinlerdim. Bir çocuğun belleğinde kalacak kadar küçük anlardı; bir omuza konan el, belki bir gülümseme, belki de hiç söylenememiş bir *gurur duyuyorum seninle* bakışı...

Vatanı için son nefesini alan adamı, yine bu vatan topraklarına

emanet ettiğim gün, çocuk sayılırdım. O gün gökyüzü kara haberi tüm cihana yaymak istercesine kapalıydı. İnsan gözyaşının rengini, böyle günlerde öğreniyordu işte. Babamın tabutu omuzlarda taşınırken, ben onun ağırlığını değil, yokluğunun sesini duydum ilk kez. Al bayrağa sarılı bedenin önünde durmak, bir çocuğun omuzlarına yüklenemeyecek bir vedaydı. Ama o gün büyümek zorunda kaldım. "Baban nerede?" sorularına sessizce, "Toprağın altında ama yüreğimin tam ortasında," demeyi öğrendim.

Baba olmak...

Belki de en çok, kendi içimde büyütemediğim çocuğa bir yuva vermekti. O suskun çocuğa, yalnızken duvara anlattığı hayalleri olan o kırık parçama, "Sen güvendesin artık," diyebilmekti. Çünkü baba olmak; sadece bir çocuğun değil, kendi içindeki çocuğun da elinden tutmak anlamına geliyordu.

Yaralarımı, korkularımı, eksiklerimi...

Hepsini bir çift minicik ele yük olmadan sunabilmekti bu sevgiyi. Karşılıksız, koşulsuz, beklentisiz. Bir bakışında her şeyi unutmak, tüm geçmişi onun gülüşüne feda etmekti belki. Bir çift gözün sana tamamen güvenmesini omuzlarında taşımak... Bu sadece bir sorumluluk değil, varoluşun yeniden şekillenmesiydi. Kendini korumaya alışkın biri için bir başkasının zırhı olmayı öğrenmekti ve en zor olanı: kendi korkularından süzülmüş bir cesaretle onu dünyaya karşı göğüslemekti.

İlk adımında yanında olmak... Sadece destek değil, sessiz bir sözleşmeydi. "Ben hep buradayım," cümlesini kelimesiz söyleyebilmekti. İlk düşüşünde, onun acısından önce kendi kalbini tutup, acıyı sakince yerle bir etmeyi bilmekti. Kol kanat germek; kanatların aslında yırtık bile olsa o görmeden açabilmekti.

Ama en çok da... Onun beni değil, benim onu büyüteceğimi sanırken, bana ait her şeyi baştan öğretecek bir kalple karşı karşıya kalmaktı baba olmak. Şefkati yeniden öğrenmekti. Sessizliği duymayı, sevinci paylaşmayı, kaygıyla baş etmeyi, sabretmeyi...

Ve o zaman... Belki ilk kez gerçekten büyümekti. Kendi geçmişini affetmenin, eksik parçalarını tamamlamanın başka bir yoluydu bu ve çocuk, sadece kucağına alınan değil, ruhuna ayna tutan bir öğretmendi.

Doğa'nın telefonu aniden çalmaya başladı. İnce, titrek bir ses arabanın sessizliğine saplandı. Camların buğusunda şekilsiz yansımalar vardı, dışarıda şehrin gecesi ağır ağır uyuyordu. Benimse zihnim çoktan kendi içine kapanmış, düşüncelerin sisinde yolunu kaybetmişti. O anlık tiz ses... Neredeyse gerçeklikten bir parça değilmiş gibi geldi. Ne bir mesaj ne bir arama; sadece bir sarsıntıydı. Ancak Doğa ekranına uzanıp susturduğunda fark ettim; bu bir alarmdı. Zamanın kendi akışında hiç durmadan ilerlemeye devam ettiğini haber vermişti. Ama bizim için o an, bir şeyler donmuş gibiydi. Söz söylemeye niyetlenmiş dudakların arasına sıkışıp kalan sessiz bir cümleyi yarıda bırakan gecenin içinde yankılanan bir son noktaydı sanki.

Telefon sustu ama sesinin bıraktığı boşluk arabada kalmaya devam etti. Artık arabanın içinde yalnızca iki insan değildik. Bizimle beraber bir sessizlik, bir de paylaşılmamış düşünceler vardı. Kafamın içinde aynı soru dönüp duruyordu: Gecenin bu saatinde neden alarm kurmuştu?

Bir gözüm yolda, diğeri Doğa'nın hareketlerindeydi. Arkaya uzanıp çantasını aldı. Bir anlığına duraksadı; o duraksayışta bir şey vardı. Belki fark ettiğimden daha fazlası... Kısacık anda bir şey düşünmüş gibi bana doğru kaçamak bir bakış attı. Ona baktığımı hissettirmemek adına önümdeki aracı gereksiz yere solladım. Çantanın fermuarı açılırken çıkan sesle tekrar odağımı Doğa'ya kaydırdım. İçini karıştırmaya başlamıştı. Aceleci değil ama belirgin bir amacı var gibi eline geçene bakıp bırakıyordu.

En sonunda avucunun içinde duran küçük beyaz kutuya uzun uzun baktı. Elinin titrediğini fark etti mi bilmiyorum ama göğsümdeki bir şey hafifçe yer değiştirdi. İlaç kutusuydu bu. İnce bir çıt

sesi, ardından kutunun içinden gelen plastik tıkırtı... O kendine özgü sesi bile ilaç olduğunu ele veriyordu. Hasta mıydı? Bir şey söylememişti. Hasta gibi durmadığı için ben de sormamıştım. Fakat bakışlarım çoktan sorguya başlamıştı. Sırayla dizilmiş, minik, beyaz haplar...

"Onlar ne?"

Doğa, çıkardığı minik hapı dudaklarına götürdüğü sırada birden dondu kaldı. Sanki zaman, o an yalnızca onun çevresinde yavaşladı. Elinin titrek hareketi havada asılı kaldı; gözleri, içinde bir şeyleri ölçüp biçiyordu. Söylenecek sözlerin ağırlığını tartar gibiydi. O an, kararsızlığın sesi sessizlikti ve beni dinlemeye mecbur bırakmıştı.

Arabada sıcaklık düşmeye başlamıştı sanki ama o an hissettiğim şey yalnızca soğuk değil, aramızda açılmaya başlayan, kelimesiz bir mesafenin serinliğiydi. Kısacık ama yoğun bir zaman aralığından sonra gözlerini yavaşça bana çevirdi. Bakışı, kaçamak değil ama ölçülüydü. Soru bekler gibiydi ama cevabı baştan kabullenmiş gibi de duruyordu ve ben, kelimelerimi seçmek yerine sadece onu izlemeyi seçtim.

Gecenin karanlığı, şehir ışıklarının aralıklı yanıp söndüğü o yol boyunca, her şeyi örtmeyi başarmıştı belki ama onun yanaklarındaki kızarıklık ayan beyan ortadaydı. Bu ya utancın ya da bir şeyleri anlatmaya cesaret edememenin dili olmuştu sanki.

Gözlerimi çok uzun süre yoldan ayıramayacağım için derin bir nefes aldım. Direksiyonun soğukluğu parmak uçlarıma yürüdü ama avuçlarım terliyordu. Gecenin sessizliği, farların aydınlattığı dar bir koridora dönüşmüştü sanki. Yola döndüm ama zihnim hâlâ onun ellerinde, yüzünde, suskunluğundaydı.

Soruma cevap verene kadar arabayı sürmeye devam ettim. Bekleyişin içindeki o kıvılcım hem korkuydu hem de merak... Sanki cevabı duyduğumda her şey değişecekti ya içimde bir şey çözülecek ya da daha da düğümlenecek gibi hissettiriyordu.

"Şey ben... Korunmaya başladım."

Kurduğu tereddüt dolu cümle içimde yankılandı; küçük bir çakıl taşı gibi ama suya attığında tüm yüzeyi titreten cinsten. *"Ben korunmaya başladım."* Bu birkaç kelime, üzerime iç içe geçmiş anlam halkaları çizdi.

İlk anda anlamak mı istedim, kaçmak mı ya da yalnızca zamana tutunup, onun duymamı istediği kadarıyla yetinmek mi, emin olamadım. Ama zihnim o an, freni patlamış bir tren gibi kontrolden çıkmaya başladı. Doğa'yla son yakınlaşmamız birdenbire tüm ayrıntılarıyla belirdi zihnimde. O anların saklı sıcaklığı... Parmak uçlarındaki ürkeklik... Göz göze gelişlerimizdeki o bilinçli kararsızlık... Ve en çok da kendi içimde asla geçilmez dediğim sınırların, bir gece içinde usulca silinişi...

İçimde kıpırdanan heyecan ve gerginlik, artık bir rekabet değil, bir çatışmaydı. Sanki biri içimde, "Gel," derken, diğeri, "Geri çekil," diye bağırıyordu. Kalbim sanki avuçlarımın yerine geçmişti. Direksiyona ben değil de damarlarımdan fırlayan nabzım yön veriyordu. Her hareketimde içimdeki düzensizliği örtmeye çalışıyordum.

Fakat en zoru düşüncelerim masum değildi. Kendime bunu itiraf ettiğimde, içimde bir şey sarsıldı. Birkaç saniyede arzunun ne kadar savunmasız kıldığını, korkunun ne kadar susturucu olabileceğini öğrendim sanki.

O yüzden sustum. Çünkü konuşsaydım... Hangi kelimenin gerçekten bana, hangi kelimenin korkuya, hangi kelimenin bastırılmış bir özleme ait olduğunu bilemeyecektim. Sessizlik... Şu an için kendi duygularımın içinde en dürüst cevaptı.

"Sana söyleyecektim."

Günah çıkaran bir ses tonu kullanıyordu. Yumuşak ama içinde saklı bir telaş vardı. "Çok olmadı aslında," derken boğazını temizledi. Vereceğim tepkiden çekindiği o kadar belliydi ki... Gözleri

benden kaçıyor, kaçarken bile yakalanmaktan korkuyormuş gibi dalgalanıyordu.

"Ablam imam nikâhı kıydığımızı öğrenince... Olası bir sıkıntıyı önlemek için."

Bu kez kelimeler havada asılı kalmadı. Tam tersine, yerçekimine meydan okurcasına yükseldi. Ardından ağırlıklarını fark edip düşerken birer birer keskin kenarlara dönüştüler. Zihnime değil ama yüreğime doğrudan çarpıp canımı fazlasıyla acıttılar.

Özellikle halı sahada yaşananların etkisi hâlâ zihnimin bir köşesini kurcalarken, bu açıklama başka bir anlamla çarpıştı içimde. Şu an, bu konuyu düşünmek bile delilikti. Yıllar süren ayrılığın sancıları hâlâ pencerelerde buğulu nefes gibi dururken, yarım kalan cümlelerimiz tamamlanmamışken, resmî bir imzanın altına henüz duygularımızın kefili olmamışken... Bir çocuk. Fikri bile fazla büyüktü. Ben nasıl dikkat ettiysem onun da korunması en doğal hakkıydı ama kurduğu cümle...

"Senin için çocuk sıkıntı mı?"

Dudaklarımdan dökülen bu sorunun tonunu tarif etmek zordu. Ne yükselmiş bir öfke vardı ne de açık bir sitem. Anlayan için çok şey gizliydi o seste. Tereddüt, endişe ve en çok da... hayal kırıklığı.

İçimde kabarmaya başlayan düşünceler kafamın içinde dalga dalga büyüyordu. Bir kazaya ya da bir yıkıma yol açmamak için ayağımı yavaşça gazdan çektim. Motorun sesi alçaldı. Arabanın hızı da benim gibi yavaşladı... ama kalbimin ritmi hâlâ kesintisiz bir hızla ilerliyordu. Sanki yol değil de geçmiş uzuyordu önümüzde.

Doğa cevap vermedi. Ben de konuşması için onu teşvik etmedim. Çünkü konuşacak olursam içimden kelimelerin taşıyamayacağı ağırlıklar çıkardı. Bir cevabın, tüm bir geçmişi değiştirip değiştiremeyeceğinden emin değildim. Çocuklarının adına kadar belirleyen bir kadın ne yaşamıştı da artık onları sıkıntı olarak görmeye başlamıştı?

"Tabii ki değil ama henüz resmî nikâhımız yok."

Sesi fazlasıyla cılızdı. Kelimeler ağzından çıkarken sanki dilinin ucunda bir yere takılıyor, tamamlanmadan yere düşüyordu. Söylediği şey, söylenmemiş olanı gizlemek için seçilmiş gibiydi ve bu bile bana yetti. Aklının başka bir yerinde, kalbinin arka odasında tuttuğu asıl düşünceyi o söylemeden de duyabiliyordum. "Kıyarız," derken direksiyondaki elimi sıkılaştırdım. Bana baktığını bildiğim için onunla göz teması kurmadım.

Araya yine sessizlik sızdı. Küçük ama keskin bir boşluktu. Sanki zihninde başka bir gerekçe arıyordu; daha makul, daha az kırıcı bir bahane...

"Onarılmamış bir geçmişin üzerine yük olur."

Bu cümle... benim de zihnimde dönüp duran ama bir türlü ses bulmamış düşüncelerimdi. Ama bu kelimelerle değil... İçimi delen bir yerden vurdu. Çünkü söyleyişinde kendini değil, beni ikna etmeye çalışan bir ton vardı. Alaycı ama kırgın bir gülümseme yerleşti yüzüme.

"Şimdi de çocuk yük mü oldu?"

Sözlerim de bir savunma değil, bir iç çöküşün hafif öfkesi vardı. Aslında söylemek istediğim onlarca cümle vardı. Geçmişin kapalı kutusunda unutulmuş dokunuşlar, göz ardı edilen özlemler, yüzlerce geceye sığdırılmış hayaller... Hepsi dilimin ucundaydı. Ama yapabildiğim tek şey, gözlerimi tekrar yola çevirmek oldu. Sanki arabayı değil, içimde devinip duran fırtınayı kontrol etmeye çalışıyordum.

"Yük değil ama büyük sorumluluk Doğukan. Ben şu anda böyle bir sorumluluğun altına girebilecek bir psikolojide değilim."

Doğa duru ama kararlı sesiyle aramızdaki tartışmayı başlamasına izin vermeden bitirdi. Sanki bana değil, kendi kendine itiraf ediyordu ve belki de en can acıtıcı olan kısmı buydu. Ben onunla bir gelecek düşünürken, o hâlâ geçmişin içinde bir yerlerde yaşamaya devam ediyordu. Bensiz ve kurduğu hayaller olmadan...

DOĞA

Kadınlığın doğasında vardı anne olmak...

Bedenin değil, ruhun ihtiyacıydı. İçtenlikle değil, iç güdüyle gelirdi çoğu zaman. Doğumla birlikte dünyada bir yerleri sarmalama dürtüsüydü bu belki de.

Doğadaki tüm dişiler de anne şefkati vardı; doğursun ya da doğurmasın... Bir kuş, yuvasına sığamayan serçeye kanat açtığında; bir sokak kedisi, yavrusu olmayan başka bir yavruyu kucakladığında bunu anlardınız. Çünkü annelik rahimden çok yürekten doğan bir eylemdi.

Ben de öyle büyüdüm aslında. Oyuncak bebeklerimi sırtımda taşırdım. Onlara ninni söylerdim, sanki sessizliğin içindeki kendi çocuğuma fısıldar gibi. O oyunlar geleceğe karşı yapılan içten birer provalardı. Ama hayat... prova yaptırıp sahneye çıkarmayan, rolünü ezberleyeni bile figüran yapan bir yönetmene dönüştü. Ne zaman bir şeye bağlansam ya elimden aldı ya da beni orada —tam kalbimin çatladığı yerde— yalnız bıraktı ve sonra... Korkar oldum. İstemekten. Güvenmekten. Sevmekten. Çünkü sevgiye yaklaştığım her adımda bir şey eksildi içimde. Bir yer, her seferinde biraz daha kararardı. En çok da... Annem gibi olmaktan korktum. O kendi acı-

sında boğulurken bizi de yanına çeken, kendi nefes alsın diye bizi en dibe gönderen kadına benzediğimi düşündükçe içim ürperdi. Çünkü bildiğim tek model buydu ve onun sevgisi, eksik büyümelerin gölgesinde kalmış bir kış gibi soğuktu. Benden yoksun oluşu, bana geçmişti.

Acıyla sınanan insanların önünde her zaman iki yol uzanırdı. Biri... içini yakanı, yakmamaya ant içmişlerin yoluydu. Diğeri... senin ateşini başkalarına da bulaştırarak bir türlü söndüremeyenlerin.

Affedici olan yol, kolay değildi. Bu yolu seçenler, sadece affetmeyi değil, hatırlamayı da göze alırdı. Onlara yapılanı unutmadan, aynı şeyi başkasına yapmamak için kendileriyle savaşmayı öğrenirlerdi. Sevilmemiş biri... sevmeyi seçtiğinde, zor olanı başarırdı. Çünkü kırılmış biri, yine de başkasını incitmemek için sessizce kendi yükünü taşırdı. Bu yolun taşları, sabırla döşenmişti. Geceleri kendini ikna etmeye çalışırken, "Ben farklı olacağım," diyenlerin sesleriyle örülmüştü. Onlar yorgun ama gururlu bir yolda ilerlerdi.

Bezdirici olan yol ise çok daha gürültülüydü. Acının ağırlığını kendi yüreğinde taşımak yerine onu başkasına devretmek isteyenlerin tercihiydi. Bu yol bencilliğin taşlarıyla döşenmişti.

"Bana yapıldıysa, başkasına da yapılabilir."

"Benim ne günahım vardı. Ben çektim, onlar da çeksin."

Kişi, kendisine yaşatılanı bu yolda yeniden üretirdi. Bir nevi intikamı sevgi kılığında sunardı. Özlem duyduğu şefkati kendine bile çok görürdü ve her adımda farkında olmadan içindeki yarayı daha da derinleştirirdi.

En korkutucu olansa, insanın hangi yoldan yürüdüğünü çoğu zaman geç fark etmesiydi. Çünkü bazı bezdiriciler, kendilerini affedici sanarak ilerlerdi; bazı affediciler ise, içlerinden geçen nefretten utanarak susardı.

Ben hep affedici yoldan ilerleyeceğimi düşünürdüm. Kırmak,

dökmek, zarar vermek bana göre değildi. Çünkü ne hissettirdiğini çok iyi biliyordum. Kırılmış bir çocuğun suskunluğunu, korkusunu, eksikliğini, sözde sevginin bedende değil yürekte açtığı yarayı... Onları bir başkasına yaşatmamak kendime verdiğim en büyük sözdü.

"Ben asla annem gibi olmayacağım."

Yönümü hep o söze göre belirledim. Her adımımı bu söze göre attım. Güçlü görünmem gereken anlarda bile yumuşak olmayı seçtim. Çünkü sertlik, bana onu hatırlatıyordu. Sesimi yükseltsem, gözlerim onunki gibi buz keser diye korktum. Kırılmam gereken yerde bile esnemeye çalıştım. Birinin yüreğinde aynı yarayı bırakmaktan delicesine çekindim. Fakat geçen zaman bana, bir yolda ilerlediğimi sanırken aslında sadece olduğum yerde döndüğümü fark ettirdi.

Anladım ki benim pusulam hep annemi gösteriyormuş...

Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça, yolumun hep ona çıktığını çok geç fark etmiştim. Direndikçe kaybolmuştum. Dışarıdan güçlü, yönü belli görünen ama içeride her gün biraz daha yabancılaşan biri hâline gelmiştim ve asıl kırılma noktam, bir gün anne olursam düşüncesiydi. Hangi yoldan yürürüm, affedici mi olurum, bezdirici mi yoksa bambaşka birini mi üretirim içimde, bilmiyordum. Doğukan'la yaşadıklarımızı düşününce, ben bile yüreğimde ne tür bir sevgi taşıdığımı tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey, artık hayatımda belirsizliğe adımlar atmayacağımdı.

Kendime bile söylemekten kaçtım uzun süre. Ama işte buradaydım: Küçükken anne olmayı çok isteyen ama büyüdüğünde sadece istemediğini bilen bir kadın olarak buradaydım.

"Artık konuşabilir miyiz?"

Son sözümü söyledikten sonra yüzüme tek kelime etmemişti. Ne bir itiraz ne bir savunma... Sadece baktı. Bu kez gözleri, o tanıdık bakışlardan farklıydı. Sanki içinden bir yerlerde uzun, karmaşık cümleler dönüyor ama hiçbiri dışarı çıkacak yeri bulamıyordu.

Yüzümdeki ifadeye mi takılmıştı yoksa kendi içine mi çekilmişti bilmiyorum. Ama sonra... bakışlarını sessizce, aramıza hayalî bir duvar örer gibi yola çevirdi. Eve girene kadar da bir daha yüzüme dönüp bakmadı.

Bu benim için bir ilkti. Çünkü Doğukan, kolay kolay mesafe koyan biri değildi. En azından bana karşı... Tartışmalarımız olsa bile, ortam soğumadan önce ilk yumuşayan, ilk adım atan genelde o olurdu. Geri adımı bir zayıflık gibi görmezdi; bilakis, sükûneti bir tür cesaret sayardı. O yüzden bu sessizlik, o bildik uzlaşma refleksi gibi gelmeyince yadırgatıcıydı.

Belki de bu zamana kadar yan yana hiç tartışmadığımız için bana farklı gelmişti. Hoş, yan yana olduğumuz zamanlar o kadar kısıtlıydı ki tartışmaya pek fırsat bulabildiğimiz söylenemezdi ama şu anda birlikte oluşumuz günlük rutinin içinde, küçücük detayların nasıl büyüyebileceğini, suskunlukların nasıl yankılandığını, her cümleye saklanan kırgınlıkları daha net gösteriyordu.

"Birini tanımak için ya birlikte yolculuğa çıkacaksın ya da aynı evin içinde yaşanmışlığın tortusunu soluyacaksın," derlerdi. Yolculuk, belki geçici bir maskeyi düşürürdü ama aynı ev... Asıl orada kişinin gölgeleriyle tanışırdın ve şimdi, Doğukan'ın o bilmediğim gölgeleri önüme çıkıyordu. Sessizlikle çizilmiş bir sınırda duruyorduk. Ben hâlâ konuşmaya çalışırken o geri çekiliyordu; belki kırgın, belki çaresiz, belki sadece yorgundu.

"Doğukan!"

Banyonun kapısını nazikçe kapattı ama o yumuşak ses bile kapıyı yüzüme çarpmış gibi hissettirdi. Sessizliğini sürdürmüştü ama hareketi benimle her şeyden daha çok konuştu. Sanki beden diliyle bağırmıştı bana; sessizlikle söylenen bir *beni yalnız bırak* sitemiydi. Tuhaf bir şekilde, o nazik kapanış beni sertçe sarstı. Gözlerim kapıya kilitlendi, içimde tuhaf bir sıkışma hissi uyandı.

İçeri girmeyi düşünmüştüm. Ama tam o anda su sesi başladı. İnce ve sürekli... Sanki içeride akan su değil de aramızdaki keli-

melerin çözülüp akmaya başlamasıydı. O ses, mesafe koymanın en nazik ama en kesin hâli gibiydi.

Kapının kolunu tutarken parmaklarım bir anlığına duraksadı. Ne ileri gidebildim ne geri. İçimde onunla konuşma isteğiyle sınırlarına saygı duyma zorunluluğu çarpışıyordu. Sonra içimdeki bir ses zaman tanımamı fısıldadı.

"Bazen susmak, en yüksek sesle sevmektir."

Yavaşça kapı kolunu bıraktım. O anda yapabileceğim en doğru şeyin hiçbir şey yapmamak olduğunu hissettim. Bazen bir adım geri çekilmek, karşındakinin kalbini daha net duymaktır. Şu anda onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyin yalnızlık olduğuna inanıyordum. Garipti... İlk kez birini yalnız bırakmayı onunla kalmak gibi hissettim. Yalnızlık onun seçtiği duvarsa, ben o duvarın ardında, nefesini duyabileceği kadar yakın ama dokunmayacak kadar saygılı duruyordum.

Sessizce yatak odasına geçip üzerimdekilerden kurtuldum. Elbiselerimden çok, o an üzerime çöken yoğunluktan sıyrılıyormuş gibiydim. Camdaki yansımamla göz göze geldiğimde, "Sabır," diye fısıldadım.

"Her şey düzelir. Sadece bekle."

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Ritmik, aralıksız... Sadece bedenini değil, düşüncelerini de yıkıyor olmasını dilerken mutfağa geçtim. İçimde hâlâ ince bir sızı ama üstü köpüklü bir kahveyle bastırılabilecek kadar sessiz bir hâl vardı.

Kendime bir fincan kahve yaptım. Hareketlerim dalgındı. Sanki ellerim alışkanlıkla çalışıyor ama zihnim hâlâ banyo kapısının önünde duruyordu. O esnada, onun keyfini yerine getirmek için ocağa bir çaydanlık su koydum. Bu ufak niyet, büyük bir barış teklifiydi aslında. Su kaynasın diye beklerken, banyodan gelen ses ansızın kesildi.

Ama ben yerimden kıpırdamadım.

Çayı demlemek için ocağın başında bekledim. Ellerimde kahve fincanı, dudaklarımda bir sessizlik... Ama o sessizlik, huzurlu bir boşluk değildi. Kelimelere dönüşmeyi bekleyen, tedirgin bir ağırlıktı. Bir yanım mutfakla meşgul görünürken, diğer yanım hâlâ kapının eşiğinde takılıydı. Gözüm mutfak kapısına ilişmiş, kulaklarım onun banyodan çıkarken yaratacağı her kıpırtıya ayarlanmıştı. Varlığı bir gölge kadar sessiz ama içimde bıraktığı etki çok daha gürültülüydü.

Su kaynayana kadar gelmedi. Çayı demledim ama içeriden gelen sesler de yavaşça yok olmuştu. Bekleyemeyecek kadar meraktaydım artık. Ufak, temkinli adımlarla yatak odasına yöneldim.

Kapının eşiğine vardığımda gördüğüm manzara karşısında bir an donup kaldım. Doğukan şişme yatağa uzanmıştı. Üstünü örtmüş, sırtını dönmüş, neredeyse uyuma pozisyonu almıştı ama uykuda değildi, sadece konuşmamayı seçtiğini bana göstermeye çalışıyordu. Göz göze gelmeden, kelimelere bile fırsat vermeden, susmayı tercih etmişti.

Tartışırken olabilecek her şeyi hesaba katmıştım belki. Fakat böyle bir yok sayılma... Bu kadar sessiz bir geri çekilme... İşte buna hazırlıklı değildim.

Bu çok tanıdık bir bilinmezlikti. Hani çocukken biri sizi oyun dışında bırakır ve siz bunu yüksek sesle söylemeye utanırsınız ya... O an içimde yalnızca kızgınlık değil, hayal kırıklığı da olurdu. Şu anda tam olarak böyle hissediyordum. Ancak ben artık çocuk değildim.

"Kalk. Konuşmamız gerekiyor."

Kelimeleri dudaklarımdan çıkarken ses tonumun ne kadar sertleştiğini sonradan fark ettim. Başta bir ricaydı bu; belki ortak bir zemine dönme arzusu, belki hâlâ çözülebileceğine dair bir umut... Ama şimdi, daha çok bir zorunluluğun ifadesiydi. Emir gibi çıktı. Belki bilerek, belki istemeden. İçimde biriken her şeyin ağırlığı, kelimenin omuzlarına çökmüştü.

Doğukan başını yavaşça çevirdi. Yüz ifadesinde bir boşluk vardı: ne öfke ne de yumuşama. Sanki bu cümleyi önceden duymuş ama duymamış gibi yapmayı seçmiş biriydi. Sessizlik, aramızda yeni bir duvar daha ördü. İstekten emre geçmiş olmam, buz gibi soğuk bir çekilme hissi doğurdu. Hava yoğunlaştı. Beklentim köprü kurmaktı belki ama kelimem, aramızdaki uzaklığı birkaç adım daha büyüttü sanki.

"Çayı koydum, mutfakta bekliyorum."

Cümlem dudaklarımdan çıkarken, tonundaki farkı ben bile anladım. Az önceki sert vurgunun yerini alan bu yumuşaklık, olması gereken davetti. Nihayet sözlerim kızgınlığımı değil, hâlâ köprü kurmaya çalışan sesimi taşıyordu. Doğukan gözlerimin içine bakarken bir şey söyleyecekmiş gibi oldu. Fakat gecenin bu saatinde, bu odada tartışmak ve komşuları uykusundan uyandırmak istemiyordum.

Cümlenin ardından beklemeden döndüm. Adımlarım hızlı değildi ama kararlıydı. Kaçmaktan çok mesafeyi koruma çabasıydı bu. Zihnimde ne olacağını bilememenin verdiği bir bulanıklık vardı. Mutfağa girip kahve bardağımı tekrar elime aldım. Avuç içlerime yayılan ılıklık bile evin içinde esen soğuk havayı dağıtamadı. Kahvemden bir yudum almadan önce derin bir nefes aldım. O sırada duyduğum ayak seslerine bile sevinemedim. Çünkü artık adımlar değil, neyle geldikleri önemliydi.

Kahvemi bırakıp boş karton bardağa çay doldurmaya başladım. Kapının eşiğinde beliren adamın silüetini hissediyordum. İçeri girmemişti ama hareketlerimi izliyordu. Yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Çünkü orada ne göreceğimi bilmiyordum. Çay bardağını elime aldım ve masanın üzerine bıraktım. Yarım kahvemle beraber kendi yerime oturdum. Doğukan içeriye doğru bir adım bile atmamıştı. Çaya bile mesafe koyuyorsa, durum düşündüğümden de vahimdi.

"Neden orada dikiliyorsun?"

Doğukan'ın burnundan aldığını hissettiğim uzun nefes, kelimelerden önce geldi. Sabrını ölçtüğü, kendini tuttuğu belliydi. Ardından neredeyse alaycı bir soğuklukla, "Emrini bekliyorum," dedi. Duruşu dimdik değildi ama içindeki kırgınlık çok daha dik duruyordu. O an yüzüne baktığımda, gözlerindeki öfkenin yüzeyine sinmiş incinmeyi görebiliyordum. Ben böyle bir tavrı hak etmedim der gibiydi bakışları ve haklıydı. Bu zamana kadar bana bir kez olsun, az önce benim davrandığım gibi davranmamıştı. Üç buçuk senenin ardından karşısına ilk geçtiğim zamanda bile... Yine de iç güdüsel olarak kendimi haklı çıkaracak bir şeyler düşünmekten zihnimi alıkoyamadım.

"Bana hiçbir şey söylemeden uyumaya çalıştığını görünce ne tepki vermemi bekliyorsun?"

Sanki bu tavrımdan dolayı tartışmıyormuşuz gibi sesim hâlâ sertti ama içinde bir sitem, bir kırıklık taşıyordu. Doğukan'ın bunu fark edeceğini bildiğim için belki de geri adım atıyordum. Çünkü o ne dersem diyeyim, beni en iyi hisseden ve yargılamayacak olan kişiydi. "Üstelik konuşmamız gerektiğini bildiğin hâlde yaptın bunu," dedikten sonra geldiğinden beri ilk kez bu an Doğukan'ın yüzüne baktım. Yüzünde hem savunmada hem de saldırıda olan bir ifade vardı: duymak istemediği bir şey duymuş gibi...

"Ne mi tepki vermeni bekliyorum?"

Sesi düz, yorgundu. İçinde uykusuz bir gece, sabrın ucuna dek gelmiş bir sabah gizliydi. Mutfağa girdi ama hâlâ aramızda olan o görünmez çizgiyi aşmadı. Karşıma geçip oturmadı, bir köşede, ayakta kaldı. "Hemen söyleyeyim," dedi sonunda.

"Banyoya gelmeni bekledim."

Sesi yavaş ve sanki içinde kırık bir zaman taşıyordu. O kadar uzun süre içeride kalmasının nedeni... ben miydim? Gerçekten beni mi beklemişti? Boğazımda bir şey düğümlendi, yutkundum. Beklenmenin ağırlığı, suçluluğun ince bir çizgisiyle birleşti. Peki ya o an içimde kabaran anlayışı değil de hislerimi dinleseydim? Kapı-

yı çalmış olsaydım mesela. Sadece varlığımla dokunsaydım ona, bir şeyleri değiştirebilir miydik?

"Yüzüme kapıyı kapattın."

Yanıtım, içimde biriken kırgınlıktan kopup gelmiş gibi duran bir ses tonuna sahipti. Kelimeler ağır değildi belki ama taşıdığı his derindi. O an içimde taşıdığım reddedilme duygusunun yankısıyla konuşmuştum. Kapının sesi kulaklarımda hâlâ canlıydı; o sessiz ama kesin kapanış, içimdeki birçok duygunun üzerine kilit vurmuştu sanki.

Ama şimdi anlıyordum ki o kapı sadece kapanmamış, arkasında bir bekleyiş de saklamıştı. Belki o da benim adımlarımı duymayı beklemişti; belki ben susarak uzaklaştığımı zannederken, o hâlâ yakınlık aramıştı ve şimdi bu geç kalmış açıklamanın içinde ikimiz de hem haklıydık hem geç kalmıştık.

"En azından..."

Doğukan yüzüme baktı. Kısa bir anlığına ama yeterince uzun sürdü. "Senin gibi kilitlemedim," dedi sesini belirginleştirerek. Sözlerinin altına gizlediği geçmiş, mutfağın duvarlarında yankılandı. Sözleri bir ayna gibi geçmişi üzerime tuttu. Kendimi bu açıdan görmek istemiyordum. İçimdeki sızı, usul usul ama keskin bir çizikle büyüdü.

"Geçmişte yaptığım her şeyi yüzüme vuracaksan—"

"Sende yüz falan kalmaz," dedi hızlı ve kesik bir biçimde. Cümlemi tamamlamama bile izin vermemişti. Tanıdığım ses tonuyla değil, tanımadığım bir soğuklukla konuşuyordu. Kelimeleri, beni dört duvar arasına sıkıştırmıştı. Kaçışım yoktu, çıkışım yoktu. Hava gittikçe azalıyordu ve o daracık alanda nefes almak gittikçe güç hâle geliyordu.

"Bu... ağır oldu," dedim. Sesimde çatlamış bir camın sesi vardı. Ne kendimi ne de onu koruyabilirdim. Gözlerimi indirip bakışlarımı elimdeki kahveye çevirdim. Fincan hâlâ ılıktı ama avuçlarımda hiçbir sıcaklık hissedemiyordum. Uyuşmuş gibiydim.

Doğukan göğsünü genişçe dolduracak şekilde derin bir nefes aldı. Sanki içinde bastırdığı her kelimenin sızıntısı, o nefeste bir anlığına dışarı çıktı. Sonra gözlerini bana odakladı. Görmüyordum ama iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Bunu bildiğim için susmayı istedim Doğa."

İsmimi söylediğinde içinde bir titreme vardı. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar kırılgan bir tınıyla duydum adımı. O ses tonu, sanki bir şeylerin hâlâ onarılabileceğini fısıldıyordu ya da geçmişe uğramadan bu konuyu çözemeyeceğimizi...

"Banyoya gelmedin. Odaya girmedin. Yatağa yattığımı görünce yanıma sokulup ne olduğunu sarılarak öğrenmeye bile çalışmadın..."

Bir anda sustu, konuşmaya devam etmedi. Ama söyleyemedikleri, söylediklerinden daha uzun sürmüştü sanki. Sessizlik mutfakta, aramızda, belki de tüm şehirde asılı kaldı. Bardaktan yükselen çayın buharı gibi gözle görülmeyen ama dokunduğunda yakabilen bir şeye dönüştü.

"Madem konuşmak istiyorsun."

Sesinde şu an için beklenmedik bir kararlılık vardı. Sandalyeyi yavaşça çekip oturdu ama hâlâ tam anlamıyla karşıma yerleşmemişti. Göz temasından kaçınmıyordu ama içinde bir mesafe gizliydi: temkinli bir öfke, hâlâ sıcak olan bir kırgınlık. Önünde duran çay bardağına kısa bir bakış attı. Sonra, neredeyse fark ettirmeden onu kendinden biraz uzağa itti. En sevdiğini bile görmüyordu gözü... "Önce bana kim olduğundan bahset," dediğinde kaşlarım çatılarak bakışlarımı ona kaydırdım.

"Ne demek bu?"

"O kahrolası üç küsür yılda sen... Benim Doğa'ma ne yaptın?"

Ses tonu her zamanki gibi kontrollüydü ama onu tanıyan biri, öfkesinin sınırlarında dolaştığını bilirdi ve sanki ben o sınırdan aşağı itilmiştim. Suçlaması içimdeki tüm savunmaları tek tek çö-

kertmişti. Bu bir soru değildi. Bu bir yas ilanıydı. Doğukan benim yasımı tutuyordu. O *benim Doğa'm* derken geçmişte tuttuğu bir silüete sesleniyordu. Bana değildi bu, anılarındaki o kızaydı ve şimdi karşında oturan ben onun gözünde bambaşka biri olduğumla ilk kez yüzleşiyordum.

"Sen sadece anılarını değil, beni de değil, sen kendini silmişsin Doğa, farkında mısın?"

O an kalbimde soğuk bir boşluk oluştu. Cümle o kadar netti ki itiraz edilecek hiçbir yanı kalmamış gibi hissettim. Doğrudan kim olduğuma dair bir yargıydı bu, sanki ben kendi içimden çıkmıştım ve geriye yalnızca bir gölge kalmıştı. Bir yabancı gibi kendimi dinlerken yakaladım kendimi. Gerçekten o kişi hâlâ içimde bir yerde duruyor muydu yoksa ne zaman değiştiğimi fark etmeden mi kopmuştum kendimden?

"Bunu sana düşündüren ne?"

Kafamın içinden geçenlerin cevabını almak istiyordum. Fakat Doğukan'ın, "Her şey!" diye çıkışması beklediğim en son şeydi. Sesi bir anda yükselmişti. Sanki içinden fırlamış, uzun süredir birikmiş bir öfke, hayal kırıklığı, belki de özlem vardı o tek kelimenin içinde. Yüzüme tam olarak bakmadan ama tüm bedeniyle bana doğru yönelmişti. "Hatta şu andaki hâlin bile..." deyip dilinin ucuna gelen sonraki kelimeleri tuttu. Derin bir nefes alarak yuttu. O cümlenin sonunu duymak ister miydim, bilmiyorum. Ama duymadığım hâli bile yeterince yakıcıydı.

"Yaşadıklarım kolay şeyler değildi."

Cümlem mutfakta yankılanmadı. Sanki boşluğa düştü. Yankısı duyuldu ama dokunulmadığı bir yerde kaldı. Doğukan'ın yüzü o anda değişti. Gözleri büyüdü, kaşlarının arasında tanıdık ama sert bir kırılma belirdi. Sanki az önce söylediğim şeylerin ağırlığı ona ulaşmamış gibiydi. "Sadece sen mi yaşadın?" diye sorarken sesi ne bağırır gibiydi ne de alçak. Ama içerdiği serzeniş öyle keskindi ki ayrılığımızın üzerinden geçen her günü birer bıçak yarası gibi önü-

me dizdi. Ama ben yalnızca ayrılığımızdan bahsetmiyordum. Söylemeye hazırlandığım şey, onun düşündüğünden çok daha derindi.

"Babamı kaybettim."

Bunu söylerken içimden bir dalga geçti. Öyle kırılgandı ki sesim sanki geçmişten bugüne hâlâ açık bir yara konuşuyordu içimden. Oysa Doğukan tepki vermediği gibi istemsizce güldü. Dudak kenarlarında beliren, acıdan türemiş o yarım gülümseme kendi iç çığlıklarını bastırmaya çalışanların takındığı türdendi ve ben konuya yanlış yerden girdiğimi fark ettim. Kendi acımı savunma gibi sunmuştum. Oysa karşımdaki adam... yalnızca babasını değil, baba gibi sarıldığı abisini de, abisi gibi gördüğü dostunu da yitirmişti. Benim kaybımın ağırlığını en iyi o anlar, taşımama en çok o yardımcı olabilirdi. Sanki bir uçurum kenarında yanlış adım atmışım gibi hissettim. Dengemi bulmak için, "Seni kaybettim," diye ekledim. Tüm o sert duvarların ardından uzatılmış titrek bir el gibiydi bu cümle. Konuyu bir anda değiştiriyor gibi görünsem de asıl merkez buydu belki de onu kaybetmenin, içimde açtığı kayıtsız boşluk beni bu denli farklılaştıran.

"Orada dur bakalım."

Doğukan'ın sesi yükselmemişti ama içindeki sarsıntı, cümlesinin her harfinde hissediliyordu. İkinci bir çıkıştı bu; ilki öfkeyle parlayan, bu ise içinde biriken duyguların daha bilinçli ve dizginlenmiş biçimde dökülmüştü. Bu defa sandalyeye tam anlamıyla yerleşti. Dizlerini masanın altına kaydırıp, sırtını biraz dikleştirdi. Gözleri gözlerime takıldı. İçinde kırılmış gurur, hâlâ savunmaya geçen sevgi ve onca zamanın birikimi vardı.

"Sen beni hiç kaybetmedin."

Her kelimesi daha önce de defalarca söylenmesine rağmen ilk kez dile gelen bir itiraf gibi etkileyiciydi. "Ben hâlâ aynı benim. Buradayım. Sana ilk sevdiğimi söylediğimde nasılsam... misliyle fazlayım artık. Ama ben seni kaybettim Doğa. Hem de... tekrar tekrar."

Her *tekrar* kelimesi, içimde küçük bir yankı bıraktı. Geriye dö-

nüp bakınca, her tartışma, her sessizlik, her kaçış bir *kaybediş* gibi sıralanıyordu gözümün önünde. Ama bu cümlede en çok yaralayan şey, beni bunca kez kaybettiğini düşünmesiydi. Kalbimde bir şey kıpırdadı. Savunma duygusuyla konuşmaya başladım ama sesimde bir ürkeklik vardı.

"Tüm bunlar... Anne olmak istemediğim için mi?"

Duraksadım. Sonra boğazımdaki taşı yuttum ve devam ettim. "Eğer öyleyse... Senin de baba olmak istediğini sanmıyorum." Cümlem hafifti ama içindeki ima çok ağırdı. Aramızdaki bu meselenin görünmeyen çeperlerini kesip açmıştım. Hayat yolunda farklı yönlere yürürken şekillendirdiğimiz korkuları, eksikleri... cümlemdeki her bir harfe saklamıştım.

Doğukan başını bir an sağa eğdi. Gözlerini benden çekmedi ama bakışlarında hafif bir bulanıklık vardı. Sanki duymak istemediği ama çoktan bildiği bir cümleyi tekrar duyuyormuş gibiydi. Tam o anda...

"Sordun mu?"

"Ne?"

"*Baba olmak istiyor musun* diye sordun mu?"

Bu soruya hazırlıklı değildim. Çünkü kendi varsayımıma konuşmuştum. Oysa şimdi Doğukan, sadece hayal kırıklığıyla değil, belki biraz da unutulmuşluğu dile getiriyordu. "Sormuştum," dedim. Sesim kararsızdı. Hafızamda cümlelerin yerini tam bulamadım ama hissi netti.

"Bana can yoldaşlığı zamanlarımızla gelme."

Doğukan'ın sesinde acıyla yoğrulmuş bir öfke belirdi. "O zamanki Doğukan, hayatına birini de almak istemiyordu." Bu cümle sadece beni değil, kendi geçmişini de suçlayan bir itiraftı. Belki de ilk kez o dönemki sessizliklerini savunmuyor, aksine kabul ediyordu. Parmağındaki yüzüğü aramıza, gözümün önüne kadar getirdi.

"Ama bak şimdi neredeyiz?"

Sessiz bir iç çektim. İlk kez ne dersem diyeyim, kendimi kurtaramayacakmışım gibi hissediyordum. "Konuşmamızı istedin ya, konuşalım. Belki de uzun zaman önce yapmamız gerekiyordu bu konuşmayı." Neden bilmiyorum ama bu cümlenin ardından fazlasıyla gerilmiştim. Bir insan bağırmadan nasıl böyle bir etki yaratabilirdi?

"Ben yorgunum Doğa."

Sesi yükselmedi. Ama dilinden çıkan kelimeler göğsümü daraltmaya daha ilk cümlede başlamıştı. "Yaşadıklarından... yaşattıklarından... gelmişimden, geçmişimden... En çok da kendimden yoruldum." Derin bir nefes aldı. Sanki onun da göğsündeki boşluk giderek kapanıyordu. "Bencil olamamaktan, sadece kendime odaklanamamaktan, yaralarımı sarmadan seni sarmaktan, paramparça hâldeyken sana benden çatlak bile gelmemesi için uğraşmaktan, güçlü görünmek zorundaymışım gibi davranmaktan, senin her sözünün, her susuşunun altında bir sebep, bir haklılık aramaktan... *Normaliz* yalanını birlikte yaşatmaktan... çok yoruldum." Bakışlarında öfke yoktu. Savunma da yoktu. Ama içini kemiren, kelimesiz bir *artık yapamıyorum* vardı. Dolu dolu gözler değil, boşalmış bakışlardı. Sanki ne söyleyeceğini bilmekten çok, daha fazla söyleyecek gücü kalmamış gibiydi. Gözlerimin içine sadece birkaç saniye bakabildi. Sonra başını eğdi. İçinden geçenler o an belki bin kelimeydi ama dışarı çıkan sadece bir sızıydı.

"İlklerinin hepsine kendimi zorla dâhil ettirmeye çalışmaktan, seninle yan yana olmaya çalışırken hâlâ seni dışarıdan izliyormuşum gibi hissettirmenden... çok ama çok yorgunum."

Kısa bir an sustu. Sustuğunda, ardında bıraktığı sessizlik artık kırılgandı. Cesaretini topladıktan sonra başını kaldırdı ve puslu gözlerini gözlerime odakladı.

"Sıfırdan başlayalım dediğimizi biliyorum ama ben... eski seni istiyorum. Çünkü ben hâlâ aynı Doğukan'ım. Senden bir adım öteye gidememiş, sadece seninle nefes alan, senin için yaşayan, yanan Kurşun Asker..."

Doğukan'ın yüz ifadesi, sesindeki titreme ve artık eksik gelen o bakışlar... Eskiden içine gömüldüğüm, şimdi kenarından bile tutulamayan o bakışlar... Hepsi, içimi oymaya başlayan, gözle görülmeyen ama kalbime kazınan detaylara dönüştü.

Kendime öfkeliydim, evet. Ama bu öfke, onun bakışındaki eksilmenin yanında solgun kalıyordu. Çünkü asıl ağırlığı, kırdığım bir kalbin utancı taşıyordu. Geri dönüp her şeyi onarmak istiyordum ama... Kelimelerim ya eksik kalacaktı ya da fazla. Hangisiyle incitirim bilmiyordum. Bir şeyler söylemeliydim. Söylemeliydim çünkü sessizlik, onu benden daha hızlı uzaklaştırıyor gibi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda, söyleyecek her şey... Geç kalmışlık hissiyle boğazımda düğümleniyordu.

Elimi uzatsam... ya geri çekerse? Dokunmayı reddetmesi, tenimi değil kalbimin içine de geri çevrilmiş gibi hissettirirdi. Ama uzatmasam... Belki de sonsuza dek aynı masada oturan ama asla birbirine varamayan iki yabancıya dönüşürdük. İçimde bir çırpınış vardı. Çaresizce, güçsüzce... Sevdiğim insanı ilk kez kaybetmenin eşiğinde olduğumu fark ettim.

"Onu öldürmeyi çok düşündüm. Katil olamayacak kadar çok seviyorum seni. Lütfen benden bu Doğa'ya alışmamı, onunla yaşamamı isteme. Diğerini mezara koyacak güç yok bende."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞUKAN

Denemek...

Bazen bir umut değil, bir direnişti. Karanlığın tam ortasında —ışığın olmadığını bile bile— elinle bir mum yakma çabasıydı. Alevi küçücüktü, titrekti ama yine de elinden bırakmazdın. Çünkü bırakmak, tamamen yok olmak demekti.

Denemek, pes etmeye meyilli bir yüreğin inadını kuşanmasıydı. Bazen olmayacağını bile bile yürümeye devam etmekti; sesini kimse duymasa da yolda olduğunu bilmenin yegâne güvencesiydi.

Boşluk... İşte o tarif edilemeyen yer. Ne gerçekti ne de rüya. Ama içinde insanı yutan bir sessizlik taşıyordu ve işte tam orada, bir niyet doğuyordu. Çoğu zaman küçücük bir kıvılcım gibi ama yakıcı varlığıyla insanı saran cinstendi.

Denemek, bazen hayatını bir araya getirmeye çalışırken ellerinin kanamasına razı gelmeyi kabul etmekti. Her parçayı tutup yerine koyarken, biraz daha eksilmeyi göze almaktı. Ama asıl mesele bütün bu eksilmeye rağmen bir parça kendinden asla vazgeçmemekti.

Ayakta kalmak... Sadece fiziksel bir duruş değildi. Ruhun dizlerinin üstünde paramparça olduğu hâlde yüzünü gökyüzüne

çevirmekti. Kimi zaman ağlayarak, kimi zaman sessizce ama hep biraz daha direnerek...

Ben hep denedim. Daha iyi bir insan olmak, daha çok sevmek... Daha az kırmak.

Ne zaman başladığımı hatırlamıyordum ama hep bir gayretin içinde olduğumu biliyordum. Kendimi bildim bileli daha iyi bir insan olmanın, sevilmeye ve sevmeye layık bir varlık olmanın yollarını aradım. Kalbimin incelikleriyle yol aldım; kimseye yük olmadan hatta çoğu zaman fazlalık hissettirilen kendi ağırlığımı bile taşıyarak yürüdüm.

Ama her denemede bir eksik kaldı. Her iyilikle çizilmiş yolun sonunda, içimde küçük bir oyuk daha açıldı. Yaptığım fedakârlıklar sessizce üst üste yığıldı. Görünmeyen bir yük gibi omuzlarımda birikti. Geriye dönüp baktığımda, harcadığım çabanın karşısında gördüğüm şey sadece yorgun bir yansımaydı. Kendimden isteyerek ve severek vazgeçtiğim her şey bir iz bıraktı fakat o izleri asıl istediğim kişiler hiçbir zaman sormadı.

Kırıldım, evet... ama dile getirmedim. Sustum. Her sustuğumda içimde bir başka şey daha sessizce soldu. Başkalarının huzuru için kendi iç savaşımı yok saydım. "Geçer," dedim. Zamanla geçer sandım ama geçmedi. O suskunluk, içimde ördüğü duvarı sessizce yükseltti. Önce sesi engelledi, sonra ışığı. Dış dünyayla arama örülen o duvar, beni benden bile gizlemeye başladı. Sesimi duyamaz oldum. Bir zamanlar içimde yankılanan neşeli, umutlu o çocuk ses... sustu.

Şimdi tek duyduğum şey o eski, tanıdık ama artık bana yabancı gelen, "Devam et," fısıltısıydı. Ama neden? Kimin için? Hangi uğurda? Her döngü aynı başlangıçla bitiyor gibiydi: umut, çaba, kırılma, sessizlik... ve yeniden umut gibi görünen bir yanılsama. Bu devinimin sonunda bir kurtuluş mu bekliyor beni yoksa sadece kabullenişle örülü bir teslimiyet mi?

Bilmiyorum. Ama hâlâ buradayım. Bu bilinmezliğin içinde

hâlâ nefes alıyorum... ya da belki sadece nefes alıyor gibi yapıyorum. Ama yine de hâlâ buradayım.

Artık bir şey olmak istemiyordum. Ne tanımlarla yüklenmek ne de başkalarının hikâyelerinde kendime rol biçmek... Savaşçı, kahraman, güçlü biri. Hepsi başkalarının gözünde yazılmış ünvanlardı. Oysa ben, sadece kendi içimde var olmak istiyordum. Kimseye kanıtlamadan, kimseye anlatmadan... sadece, sessizce, ben.

Yitirdiklerimin arasında gezinmek istiyordum. Acı duymaya değil, onlarla barış imzalamaya ihtiyacım vardı. Çünkü her kaybın bıraktığı sızıda, biraz da kendimi buluyordum. Belki de bu yüzden, kabuğuma çekilmek değil; eksildiklerimin yankısında soluklanmak istiyordum. Dinlenmek, kendimi yeniden duyabilmek...

Çünkü savaşacak bir neden kalmadığında, elindeki kılıç artık sadece bir yük oluyordu ve ben o yükü daha fazla taşımak istemiyordum. Ne kahraman olacaktım ne de bir trajedinin başrolü.

Pes ediyordum. Korktuğumdan değil. Umursamadığımdan da değil belki. Yalnızca... İçimde kalan son dürüstlük kırıntısıyla kendime şunu diyebildiğim için pes ediyordum.

"İşte bu kadar."

Çünkü bazen vazgeçmek, yalnızca yenilgiden ibaret değildi. Bazen kendini yitirmemek için verilen son mücadeleydi. Elindekileri değil, kendini kurtarmanın yoluydu. Kimi zaman özgürlük; yüklerden, zorunluluklardan ve bitmeyen savaşlardan çekilmekti. Bir şey yapmak zorunda olmadığını fark etmekti belki de. Mücadele etmeye devam etmek değil, mücadele etmemeyi seçebilmekti.

İşte tam orada, görünmeyen bir özgürlük başlıyordu ve ben bu özgürlük için ikimiz adına da ilk adımı atmıştım.

Ben konuşurken Doğa'nın gözleri dalmıştı. Sanki bakışları bir zamanlar inandığı ama şimdi yıkılmış bir hayali izliyordu. Yüzü sanki yavaşça çözülen bir heykel gibiydi; sabitliğini kaybetmiş, duyguların ağırlığıyla eriyen çizgilerle doluydu. Ağlamaya direnmekten gözlerinin çevresi kızarmıştı. Kirpiklerinin ucunda biriken

damlalar, düşmekle kalmak arasında tereddüt ediyordu. Tıpkı bir şey söyleyip söylememek arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Alnı hafifçe çatılmıştı, bir şeyleri geri döndürmek istercesine ya da hiç söylenmeyenleri susturmak için. Dudakları titriyordu ama suskundu. O suskunluk ki bazen en yüksek bağırıştan daha gürültülü olurdu.

Ben sessizlikle dolu bir adamdım. Kelimeleri bana hep geç gelirdi zaten. Gözleri ise çok önceden konuştu. Göz bebekleri hâlâ *beni anla* diye bağırıyordu. Peki beni kim anlayacaktı?

Sonra bir şey oldu. Kirpiklerinin arasındaki parlayan yaşlardan biri yüzünün kenarından döküldü. İçinden ansızın kopmuş sessiz bir çığlık gibiydi. Yanaklarından tuzlu bir iz gibi geçmiş, saniyeler içinde kuruyarak orada kalmıştı. Sanki ağlaması bile geride iz bırakmak istiyordu.

Omuzları fark ettirmeden titriyordu. Ağlamaktan değil, tutmaya çalıştığı her şeyin yükündendi. Parmakları birbirine kenetlenmiş, öylece duruyordu; dokunsa bir şeyi kıracak ya da kendini bir arada tutmaya çalışır gibiydi. Sessizliği delip geçen tek ses, burnundan çektiği kesik bir nefesti; insanın içine işleyen, boğazına düğümlenen türdendi.

Ağlaması öfke değil, çaresizlik taşıyordu. Bir şeylerin artık geri dönmeyeceğini bilen ama hâlâ o dönüşü bekleyen insanların kırılganlığıyla doluydu ve belki de en çok, kimsenin görmediği o anda kendini böyle görmesi acıtıyordu onu: güçlü görünmek zorunda kalmadan, sadece olduğunca eksik...

"Sana böyle hissettirdiğimi fark etmemiştim."

Gözlerinden süzülen yaşlar, ağırlığından çok geç kalmışlığın izini taşıyordu. Göz göze gelemediğimiz saniyelerde bile bir şeyler çözülüyordu ama tamir olmuyordu.

Suçluluk... Dakikalar sonra gözyaşları arasında dudaklarından dökülen kelimeler yüzünden bir an içime yerleşti. Yavaşça düşüncenin arkasından sızan bir gölge gibiydi. Onun acısıyla

yüzleştiğim her seferde, haklı olsam bile haksız olmayı dilediğimi fark ederdim. Yeter ki o güzel gözlerinden tek damla yaş düşmesin olurdu, derdim.

Ama bu kez... Hayır. Bu kez farklıydı.

İçimde yükselen o eski refleksi bastırdım. Eğilip bir kez daha onu toplamaya çalışmadım. Çünkü bir şeyleri onarabilmek için iki kişinin elini taşın altına koyması gerektiğini biliyordum. Sevgi, sadece bir tarafın sürekli çaba göstermesiyle ayakta kalamazdı. Her defasında ben toparlarsam, o yıkıldığında tekrar kendine döneceğini nereden bilecektim?

O anda, ilk kez ağırlığımın tamamını kendi bedenimde hissettim. Ne eksik ne fazlaydım. Sadece bendim. Kırgın, yorgun... ama bu sefer suçluluğa teslim olmayacak, gözyaşlarının karşısında çaresizce geri çekilmeyecek kadar sessiz ama kararlıydım.

"Ve ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sesi o kadar alçaktı ki kelimeler dudaklarından dökülürken, sanki sözcüklerle birlikte nefesini de kaybediyordu. Gözlerini kaçırdığı birkaç saniyelik boşlukta, ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Ardından başını kaldırıp gözlerime baktı. Baktı demek yetmezdi. Yalvarmıştı âdeta. Cümlelerimin açamadığı yaralar, sanki bakışlarında kanıyordu. Bu anlar alışılagelmişti. Onun kırdığı her parçadan sonra toplamak bana düşerdi. Yine aynı şeyi bekliyordu. Gözyaşlarının içinde af değil, bir çıkış yolu arıyordu. Onun acısına merhem olacak cümleleri bulmamı, bu gerginliği yine benim yumuşatmamı umuyordu.

"Ama bilmeni istiyorum ki niyetim asla bu değildi."

Bir ömürlük savunma cümlesi dudaklarından döküldü. İnsan, bazen niyetini gösteremediğinde sonucu mazur sanıyordu. Oysa kalbinin ne söylediğinden çok dilinin ne hissettirdiği hafızalarda kalıyordu. Bu cümleyi duyduğumda, içimde bir şey kıpırdamadı. Sadece dudaklarımın kenarında bir tebessüm beliriverdi; kırgın ama kabullenmiş bir tebessüm.

Sahi, söyleyecek bir şeyi mi yoktu gerçekten? Yoksa kelimelerin sorumluluğundan mı kaçıyordu? Bilemiyordum. Ama bu kez konuşmadım.

"Aslında ben hâlâ aynı benim. Sadece... yıllarca yaralarım açık gezdim ve... Sanırım bir mikrop kaptım."

Cümlesi öylesine absürt ve nahifti ki anlayabilmek için kelimeleri zihnimden tekrarlamak zorunda kaldım. Gözlerimin içine bakarken, bu garip benzetmeyle hem içtenliğini ortaya koymuş hem de bir şekilde kendini affettirme yolu aramış gibiydi. Çocuksu Doğa hâlâ orada olduğunu bana göstermeye çalışıyordu. Şaşkınlığım bastırılamaz bir tebessüme dönüştü. Ama gülmek... Hayır, gülmek istemiyordum. Yanağımın içini hafifçe ısırarak kendimi tuttum. Bu kadar olmamalıydı. Birkaç cümleyle, birkaç gözyaşıyla ya da zekice yapılmış bir benzetmeyle bu durumun üzeri örtülemezdi. Gerçekten beni anlaması gerekiyordu. Ne hissettiğimi ne zamandır sessiz kaldığımı, her suskunluğun içinde neleri yuttuğumu... Sadece hissetmesi yeterdi. Ağzıma bir parmak bal çalıp yine beni arı kovanının içinde bırakamazdı. İğnelerle dolu bir sabrın içinde duracak gücüm artık yoktu.

"İkimizin de yaşadığı şey kolay değildi."

Sesi, dudaklarının kenarında asılı kalan bir pişmanlık gibi çıktı. Gözlerini kaçırdı; kelimeleri söylerken bakışlarını elindeki bitmiş bardağa çevirdi. O sırada bana çay koyduğunu hatırladım. Gözüm usulca soğumuş olan bardağa kaydı. Bu konuşma başlamadan çok önce usulca koyduğu çay şimdi kupkuru bir sessizliğe gömülmüş, soğumuştu. İlk başta fark etmemiştim bile. Oysa bir zamanlar onun elinden dökülen her şeyi içime çekmek isterdim. Zehir bile olsa gözümü kırpmadan içer, dudaklarımda şükürle yutardım. Ama artık, başka bir yerdeydim.

O çay, belki de onun hâlâ beni önemsediğini göstermenin küçük bir işaretiydi ama ben artık işaretlere bakmak istemiyordum. Bir bardağı boş yere ısıtıp sonra içemeyecek kadar uzaklaşmıştık

birbirimize ve bu mesafeyi fark etmesini istiyordum. Bu kez ben duruyordum; geri çekilmiyordum ama yaklaşmıyordum da. Çünkü ciddiyetimi anlaması için o çaydan vazgeçmem gerekiyordu. Bu küçük bir isyan değildi. Bu, yıllarca biriktirdiğim suskunluğun en sade gösterimiydi.

"Sen yokluğumu benimle doldurabilmişsin ama benim senin adını anmaya bile hakkım yoktu. Umudum yoktu. Ben... Bizi korumak için kendime bir kabuk oluşturdum Doğukan. Kalın, sessiz, dayanıklı. O kabuğun içinde seni yaşadım. Seni sevmenin güvenli yolu buydu; dokunmadan, adını anmadan, seni yitirmişim gibi ama hep içimdeymişsin gibi... Ve şimdi anlıyorum ki — yıllar o kabuğu sadece bir koruma değil, kimliğim hâline getirmiş. Artık ben, içinden seni izleyen biri değilim; o kabuğun ta kendisi olmuşum."

Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturdu. Gözlerinde ilk defa bir açıklık vardı: ne savunma ne de kaçış... O an, kelimelere gerek kalmadan, bu kez beni gerçekten anladığını hissettim. Öylesine değil, usulen değil... İçinde bir yerlere dokunmuştum. O da artık bunu inkâr edemiyordu.

Ama beni asıl sarsan, onun kendini kabullenişiydi. Kendi karanlığına dönüp bakabilmişti nihayet. O duvarları... senelerce tek bir kelimeyle bile bahsetmediği o içsel surları fark ettiğini gördüm. Sanki o an, kendiyle ilk kez dürüstçe yüzleşti.

Doğa'nın duvarları vardı. Yüksek, sessiz, çatlaklarında bile yalnızlık birikmiş... Onu koruyan ama bir yandan da içine hapseden duvarlardı ve onlar beni hep dışarıda bırakmıştı. Ama ben sabırla, anlayışla belki de biraz inatla beklemiştim. Çünkü o duvarların ardında kimsenin ulaşamadığı bir yer vardı; sadece benim bildiğim bir kişi...

Yarattığım çatlaklardan bazen yalnızca bir bakış süzülürdü dışarı, bazen tek bir cümle ve ben o işaretleri haftalardır biriktiriyordum. Küçücük çatlaklardan süzülen benim Doğa'mı gördüğümde

her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Eskiye dönebileceğimiz her şeyi...

"Annem-"

Sadece bir kelimeydi. Ama ne zaman dudaklarından o ses dökülse, içimdeki o bildik isyan uyanıyordu. Gözlerimi kapattım. Refleks gibiydi artık. Onu kırmak istemiyordum, gerçekten istemiyordum ama iç sesim çoktan çatlamıştı bile.

"Annen! Annen! Annen! Annen!"

Bu kez içimdeki ses sadece fısıldamıyordu. *"Daha ne kadar hayatımıza müdahale edecek annen? Daha ne kadar gölgesi aramızda olacak Doğa?"* diye haykırıyordu ama dışarıya çıkan tek şey... yalnızca derin bir iç çekiş olmuştu. Sanki bütün kelimeleri içime gömmek, o anı kurtarabilmenin tek yoluydu. Belki hâlâ bize bir alan açılabilirdi. Belki bu kez o cümleyi tamamlamasına izin verirsem, yıllardır üzerimize çöken o gölge biraz olsun hafiflerdi. Ama aynı anda her hücrem, *"Yapma Doğa. 'Annem' ile başlayan her cümlen, sonunda bizi bitiriyor. Bunu bize yapma,"* diye yalvarıyordu.

Gözlerimi usulca açsam da dudaklarım aralanmadı. Sessizliğim, bu sefer anlayıştan değil, tükenmişliktendi. Sabırla değil, içten içe yanan bir sessizlikle ona baktım. Belki de en acısı, artık onun bile bu sessizliği okumayı öğrenmiş olmasıydı. Cümlesine devam etmeden önce düşündü. Sanırım söyleyeceği şeylerin yaratacağı etkileri fark etmişti. Yutkundu. Ardından derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim sana yaşattığım her şey için."

Yine cümlesini tamamlamadı. Dudakları kıyısına kadar gelmişken kelimelerini geri çekti. Ve ben, daha önce defalarca yaşadığım o tanıdık yarım kalmışlıkla bir kez daha baş başa kaldım. Sessizlik, bu defa bir boşluk değil, bir kabullenişti sanki. Ama içimde bir şey homurdanıyordu; bu, annesinin gölgesinin aramızda dolaşmaya devam edeceği anlamına mı geliyordu?

"Keşke bana çok daha önce bu kadar açık olsaydın."

Sözleri kırıcı değildi; içinde sadece sitem değil, kırılmış bir sevginin itirafı da vardı. "En azından seni ve bana olan sevgini bu kadar tüketmemiş olurdum," diye eklediğinde göğsümün ortasında bir yer cız etti.

Onu sevmekten vazgeçmem mümkün değildi. Bu, bir karar meselesi değildi zaten. Ne mantığın ne de gururun tartabileceği bir şeydi. O sevgi, kendi kendine var olmuştu ve benden bağımsız nefes almaya başlamıştı sanki. Kalbimin derinliklerinde kök salmış, en kurak zamanlarda bile filizlenmeyi başarmıştı. Ne yaşadıklarımız ne suskunluklarımız ne de yarım kalışlarımız öldürebilirdi o sevgiyi.

Öylesine genişti ki içimde taşıdığım bu sevgi, zamanın dar geçitlerine sığmazdı. Ne bir ömrün yıllarına ne de bir günün saatlerine... Aramızdaki mesafe büyüdüğünde de adımız aynı cümleye sığmadığında da o his hep vardı. Bir bakışta, bir sessizlikte hatta iç çekişlerimizde bile kendini gösterirdi.

Kırılmıştım. Yorulmuştum. Bazı zamanlarda hayatın yükü o kadar ağır gelmişti ki aynaya baktığımda kendime bile küs kalmıştım. Ama tüm bunların içinde, ona duyduğum sevgiden hiç vazgeçmemiştim. Yorgun düşse de umutlarım, daralsa da sabrım... Sevgim eksilmemişti. Başka biri buna aşk derdi belki ama benim için Doğa'ya olan hislerim aşktan öteydi.

Belki de bu yüzden ne kadar kendimden uzaklaşsam da ona olan duygularım yerinden kıpırdamadı. Çünkü onu sevmek bazen ona yaklaşmakla değil, onsuz da sevmeye devam etmekle sınanıyordu ve ben her sınanışımda yine aynı yere dönüyordum: içimde hâlâ onun için atan, yumuşak ama inatçı bir kalbin başucuna.

"Sana söz veremem," dediği anda gözlerinde o içten kırıklığı gördüm. O alışıldık savunmanın ardına saklanmıyordu bu kez. Gerçekti. Kendi eksikliğiyle, korkularıyla, yarımlığıyla oradaydı. İlk defa tam anlamıyla görünür olmuştu ve ne garip... bazen en çok, insanın maskesi düştüğünde sevmek başlıyor aslında.

"Ama... kabuğumdan sıyrılmaya çalışacağım."

Sesi hafifçe titrediğinde, gözleri kaçtı. Başını eğdi, bakışlarını yere bıraktı, sanki orada anlaması gereken bir cevap vardı da hâlâ tam çıkaramamış gibi. Cümleyi bitirince bir boşluk oluştu. Kelimeler sonuna ulaştığında, sanki zaman bir anlığına askıya alındı. Ardından fısıltıya benzer, neredeyse utangaç bir cümle daha ekledi.

"Bana zaman vermen gerekiyor..."

Son cümlesi bir af dileğinden daha çok bir yalvarıştı. Bir şeyleri düzeltme sözü sanılabilirdi ama aslında sadece kendi yarasını kabullenme cesareti göstermişti.

Benim içimde ise karmaşık bir sessizlik vardı. Ne sarıldım... Ne de, "Tamam," dedim. Çünkü o an, hiçbir şeyi iyileştiremezdim. Onun kendine gelmesini, kendiyle kalabilmesini, kendi içinden çıkabilmesini beklemek gerekiyordu ve ben beklemeye niyet ettim. Onu bırakmaya değil... Onu oldurmaya çalışmaya da değil... Sadece, zamanı onunla birlikte yürümeye niyetlendim. Sözcüklerin arasında değil; sessizliklerin, duraksamaların, göz kaçırmaların ve kararsız tebessümlerin içinde kalmayı seçtim. Çünkü bazen en büyük sevgi, birine kucak açmak değil; onun kendi kucağına sığınmasına izin vermekti. Ben de bunu ikimize de verdim.

"Yatalım mı?"

Doğa böyle bir şeyi beklemiyormuş gibiydi. Bir an için nefesi kesilmiş gibi oldu; gözleri kocaman açıldı, dudakları yarım bir tebessümle kıvrıldı. Şaşırmıştı, evet. Ama bu şaşkınlık öyle tedirgin eden türden değildi. Sanki uzun zamandır duymayı umduğu bir melodinin sonunda çaldığı o tanıdık notaya benziyordu. İçinde bir yer rahatladı. Başını hafifçe *tamam* anlamında sallarken, "Yatalım," dedi. Sade, yumuşak, neredeyse fısıltıyla.

Masadaki bardakları eline alarak ayaklandı. Çayı lavaboya döktü. Ardından kendi bardağıyla birleştirip çöpe attı. O an içimde bir şey titredi; o hareket sanki bize ait o gecenin kapanışına bir nişaneydi.

Çaydanlığın kaynadığı ocağın altını kapattı ve yatak odasına gitmeye hazır bir şekilde bana döndü. Yüzünde mimik sayılabilecek kadar hafif, içten bir gülümsemeyle bana baktı. Ben de karşılık vermeye çalıştım ama dudaklarım titriyordu. Çünkü o anda içimde çok eski bir ses uyanmıştı; annemin sesi, babamın bakışı, çocukken duyduğum o ev içi yasası...

"Ne kadar kızgın, kırgın olursan ol, yatağa küs girme. Çünkü sabaha uyanamayabilirsin."

Ve işte tam da o yüzden ayaklandım. Kendim için değil belki... ama sevdiklerime saygım, geçmişime sadakatim ve pişmanlıkla uyanmama isteğim içindi bu kalkış. Bazen büyük barışlar, küçük adımlarla başlardı. Bazen küslüğün yerini sadece yorganın paylaşılan sıcaklığı alırdı ve bazen, tüm sözlerin ötesinde yalnızca bir dokunuş yeterdi.

"Hâlâ buradayım, seninleyim, seninim."

DOĞA

Doğukan'ın söyledikleri âdeta zihnimin içine sızmış bir kabustu. Gece boyu uykumun en karanlık köşelerinde sesi yankılandı. Her kelimesi içimde büyüyen bir yangına dönüştü; kara bulutları olan, sönmeyen, söndürülmeyen...

Yüreğimin ortasına bir karabasan gibi çökmüştü. Öyle ağırdı ki nefes almak dahi iradem dışında bir yük hâline gelmişti. Çığlık çığlığaydım aslında ama sessizlik içime kapanmış bir mezar taşı gibi oturuyordu. Ne bir ses çıkabildi boğazımdan ne bir gözyaşı süzülebildi yanağımdan. Bedenimle ruhum arasında bir kopuş vardı sanki; ellerim vardı ama onları hissedemiyordum. Göz kapaklarım açık mı kapalı mı bilmiyordum. Sadece nefes alamadığım bir acının içerisindeydim ve kurtuluşum uyanmaktı. Fakat bu gece, rüyamla gerçeğin sınırına örülmüş olan ağ, Doğukan'ın kelimeleriydi ve uyanmak bile beni o zihinsel kaçıştan tam anlamıyla kurtaramıyordu.

Her sıçrayarak uyanışım, karanlık bir uçurumdan bedensizce düşmek gibiydi; hızlı, kontrolsüz ve kaçınılmaz. Uzun süre sonra su altından yüzeye çıkmak gibiydi ama o ilk nefes beklenen ferahlık değil, acı bir yanma hissi veriyordu ciğerlerime. Nefesim, boğazımda düğümlenen görünmez bir korkunun pençesindeydi; sanki bir

şey göğsümün tam ortasına çökmüş, yaşam enerjimi bastırıyordu. Yaşamaya değil, hayatta kalmaya dair bir çırpınıştı bu. Kalbim, bir davul gibi çarpıyordu. Ne zamana ait olduğunu bilmediğim bir felaketi haber verircesine. Gözlerim açıldığında odanın loş ışığında bile her şey zifirî zindandı.

Uyanmak, yalnızca fiziksel bir durum değildi. Zihinsel bir kaçıştı, duygusal bir mücadeleydi ve her defasında, aynı korkuya geri dönüyordum. Çünkü o karanlık, Doğukan'ın sözleriyle örülmüş bir ağ gibi, rüyamla gerçeğin sınırında beni bekliyordu.

Kirpiklerimin arasından süzülen gün ışığı, gecenin kasvetli izlerini usulca siler gibiydi. Işık, odanın köşelerinde birikmiş gölgeleri yudum yudum içip yerlerine soluk bir huzur serpiyordu. Derin bir nefes aldım; içime çektiğim hava uykunun ağırlığını üzerimden sıyırırken, ciğerlerimi değil de kalbimi ferahlatıyordu sanki.

Göz kapaklarımı yavaşça araladım. İlk başta her şey bulanıktı. Tanıdık tavan çizgileri netleştikçe, varlığını yıllardır bildiğim bir dosta rastlamış gibi hissettim. Bana, ait olduğum yeri hissettiren sessiz bir teyitti her bir iz.

Başımı yana doğru çevirdim. Beklediğim manzarayla karşılaşmamak sanki ağzımda zehir gibi bir tat bırakmıştı. Doğukan'ın eksikliği içimdeki kırıntı kadar huzuru da çekip aldı. Parmaklarım, şişme yatağın yüzeyinde ağır ağır gezindi. Dokunduğum her kırışık kumaş parçası, yokluğunu biraz daha belirgin kılıyordu. Çarşafların soğuk olduğunu fark ettim. Kalkalı bir süre olmuş gibiydi.

Saate bakma ihtiyacı, zihnimde ansızın beliren o tanıdık huzursuzlukla doğdu. El yordamıyla yatağın kenarına düşmüş olabileceğini düşündüğüm telefonu aramaya başladım. Parmak uçlarım, soğuk çarşafla ısınmış yastık arasında gezindi. Nihayet bulduğumda derin bir nefes aldım. Fakat gördüğüm rakamlar o nefesi boğazıma dizdi. Sabahın bile tam uyanmadığı, sabahlığını üzerine yeni giydiği bir zaman dilimindeydik. Neden bu kadar erken kalkmıştı?

Gece mesaisi yok muydu bugün? Normalde öğlene kadar dinlenmesi gerekiyordu. En azından bu saatte kalkmaması...

Yanımdan sessizce kalkıp gitmişti. Öylesine sessiz bir ayrılıştı ki bu, sanki bedeninden çok ruhu çekilmişti yanımdan; iz bırakmadan değil, iz bıraktığının bile fark edilmesini istemeden. Geceden kalma ağırlık çöreklendiği yerde sancıdı.

Yatağa küs girmek istememişti, bunu biliyordum. Ama barıştığı da söylenemezdi. Aramızda gece konuşulmayanlar, konuşulanlardan çok daha gürültülüydü. Her kelimenin altına saklanmış bir sitem, her sessizliğin kıyısında kalmış bir kırgınlık vardı. Belki de yanımda kalmaya çalışması, kurallardan ibaretti. Çünkü gece boyunca bana bir kez olsun sarılmamıştı. Şimdi de yanımdan erken ayrılmak istemiş olmalıydı. Haklıydı da. Gecenin dikenli kelimelerine rağmen hâlâ aynı yatakta uzanıyor olmamız bile başlı başına bir mucizeydi.

Değişmişti. Daha doğrusu, değişmek zorunda bırakılmıştı. Kendi iradesiyle değil, koşulların, kırgınlıkların, belki de en çok benim, onu yontup şekillendiren acımasız ellerimin izleriyle dönüşmüştü. Bu fark, dün gece tüm çıplaklığıyla karşımdaydı ve ben bu manzaradan hiç hoşlanmamıştım. Hele de o kırılmanın, o çatlakların başlangıcında duranın ben olduğumu kabullenmek...

En ağır işkencelerden biriydi.

Dün gece, onun gözlerinde kendi suretimin yansımasını görmem, beni silkeleyecek güçteki yegâne şeydi. Doğukan'ın benim yeni hâlimle karşılaştığında neler hissettiğini artık biliyordum. Yabancılık... Çünkü eskiden sarıldığı kadının yerinde kim olduğunu bilmediği biri duruyordu. Hayal kırıklığı... Çünkü "biz" dediğimiz şeyin özüne sadık kalamamıştık. Belki de korku... Çünkü tanımadığı bir ruhun içinde hâlâ tanıdık bir bedenin yaşaması insanın aklını bulandırırdı ve ben, tüm bunların farkında olmama rağmen, onu bu yabancıya —kendime— teslim etmiştim.

Bu, yalnızca ona değil, o emekle örülmüş sevgimize yapılmış

bir ihanetti. Çünkü sevgi bazen değişimi kabul etmeyi, bazen de değişmemeye direnç göstermeyi gerektirirdi. Biz ikisi arasında savrulurken, birbirimize olan güveni sessizce harcamıştık.

Kapının anahtar deliğinde dönen metalin sesi, o an için dünyanın geri kalan tüm seslerini susturdu. Küçük ama sarsıcı bir andı; zihnim, ihtimalleri hızla sıralamaya başladı. Doğukan geliyor muydu? Yoksa gidiyor muydu? Bu iki ihtimal arasında sıkışmış bekleyiş, boğazıma düğümlendi. Soluk bile almadan, gözlerimi kapının bulunduğu yöne çevirdim. Görmem imkânsızdı, yine de bakmadan edememiştim. Ardından gelen kapanma sesi ise bir noktayı koymak yerine soru işaretlerini çoğaltmıştı.

İçerideki hava öylesine durgundu ki bir tabak kıpırdasa yankısı kalbime çarpardı. Kımıldamadım. Nefes bile almadım. Yalnızca kulaklarımı adımlarına adadım. Derken... duyduğum o ağır, ölçülü ayak sesleriyle ciğerlerime derin bir nefes doldu. Varlığından emin olduğum bir beden, huzursuz zihnime sanki geçici bir sığınak sunmuştu. Gelmişti. Ama nereden?

Kalkmak istedim. Fakat bedenim uykunun tortusuyla, zihnimse düşüncelerin ağırlığıyla yerinden kopamıyordu. Şişme yatak altımdan kayıyormuş gibiydi; her hareket dalgalanmama, her esneme küçük bir mücadeleye neden oluyordu. Buna bir de sabaha karşı çöken hâlsizlik eklenince, kalkmak kelimenin tam anlamıyla bir direnişe dönüştü.

Sonunda yuvarlanarak yataktan kalktım ve ayaklanıp kendimi toparladım. Yataktan sıyrılmış olmak, havanın serinliğini daha fazla hissetmeme neden oldu. Üzerime hırkalarımdan birini giydim. Ardından sessiz adımlarla mutfağa doğru yürüdüm. Koridorun duvarlarına sinmiş sabah loşluğunda kulağıma ince ince süzülen bir ses çarptı. Bu demlenen çayın sıcak tıkırtısıydı. Ama sonra... Buram buram yükselen kahve kokusu burnuma çalındı.

Gülümsemeden edemedim. Sabahı sadece kendisi için değil, ikimiz için hazırlamıştı. Dünkü sessizliklerimizin, yutulan cümlele-

rin üzerine bir yumuşaklık örtmüş gibiydi. Bu bir özür değildi belki ama bir niyetin, bir *buradayım* demenin sakince örülmüş hâliydi ve ben, tüm kafa karışıklığımı bir kenara bırakıp sadece orada, o kokunun içinde durmak istedim. Geçmişin ağırlığıyla değil, şu anın hafifliğiyle...

"Günaydın."

Mutfağa adımımı attığımda, içerisini saran kokular burnuma doldu. Çayın ve kahvenin demli, mahmur buğusu havada asılıydı; zeytin, peynir, domates... Bir araya geldiğinde mütevazi ama içten bir sofra oluşturmuştu. Kısıtlı imkânlarla yaratılmıştı belki ama özenin ve niyetin ağırlığı, karton tabaklardan taşıyordu âdeta.

Gözümün önüne yan yana geçirdiğimiz o ilk kahvaltı geldi. Henüz hiçbir şeyin adı konmamıştı ama kahvaltının ortasında geçen küçük bir diyalog hafızamda asılı kalmıştı.

"Üşengeç misin?"

"Bir şeylere özen gösterecek kadar vaktimiz olmuyor genelde."

Ama şimdi, karşımda duran masa belki de hayatımda gördüğüm en özenli masalardan biriydi. Her şeyiyle bana ait bir sabah gibiydi. İçimde o eski cümlenin yankısıyla yeni bir his belirdi: Belki de bu sabah, geçmişin aceleciliğine nazireydi. Belki artık bir şeylere özen gösterecek vaktimiz vardı ya da en azından biri, bu zamanı yaratmaya gönüllüydü.

"Günaydın."

Doğukan tezgâhta, poşetin içinde ekmek dilimliyordu. Yüzünde ne yorgunluk ne de memnuniyet vardı. Bana bakmamıştı ama günaydını o kadar içten, o kadar alışıldık bir tonda söyledi ki neden bakmadığıyla ilgili sorgulamaya yer bırakmamıştı.

Yanına doğru birkaç adım attım. Ayaklarım çıplaktı, seramik karoların soğukluğu tenimde kısa bir ürperti bıraktı. O hâlâ ekmekle meşguldü; bıçağın poşete rağmen tezgâha her vuruşu, mutfağın sabah sessizliğine ritmik bir ezgi gibi yayılıyordu.

Tereddütsüzce yaklaştım. Başımı hafifçe eğerek yanağına minicik bir öpücük kondurdum. Teninin sabaha karışmış sıcaklığı ve ekmek kırıntılarının unumsu kokusu... İkisi birlikte, o anda dış dünyayı tamamen unutturdu bana. Kısacık bir andı ama yankısı içimde tüm gün sürecek gibi duruyordu.

Doğukan hafifçe gülümsedi. Ne yüzüme döndü ne de ekmek kesmeyi bıraktı. Ama gülümseyişinde öyle tanıdık bir huzur vardı ki o an, kelimelerin yerini çoktan başka bir dil almıştı. Alışkanlıkla karışık bir sevgi diliydi bu. Aramızdaki bağ, yüksek seslere ihtiyaç duymadan, hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Ben yanına ilişip masaya göz gezdirirken, "Eline sağlık," dedim. "Hangi ara hazırladın bunları?" Bu soruyu sorarken aklımdan geçen asıl şey, yanımdan düşündüğümden de önce kalkmış olduğuydu ve geçen zamanı düşündükçe içim buruluyordu. "Bir şey hazırlamadım ki," dedi, omuzlarını hafifçe silkerek. Elindeki ekmek dilimleri ile benden uzaklaştı. Titiz bir şekilde masaya dağıtışını izlerken, "Evet bir şey değil, çok şey hazırlamışsın," dedim. Gülümsemeye çalıştım ama sesimdeki titreme beni ele verecek gibi duruyordu.

"Hadi otur."

"Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Doğukan çaydanlığa yönelirken başını *tamam* anlamında salladı. Mutfaktan çıktım. Koridor serindi, çıplak ayaklarımın zemine her dokunuşu beni biraz daha uyandırdı. Banyoya vardığımda aynada kendi yüzümle karşılaştım. Göz altlarımda yorgunluk izleri vardı ama ifademdeki huzur hepsini gizleyecek kadar güçlüydü.

Soğuk suyla yüzümü yıkarken birkaç damla bileklerime sıçradı ve dirseğime doğru süzülmeye başladı. Ürperdim. Havluyla önce kollarımı ardından yüzümü kuruladım. Nemli parmaklarımla saçlarımı taradım ve hafifçe şekillendirdim.

Daha fazla oyalanmadan banyodan çıktım. Mutfağa girdiğim-

de Doğukan'ın oturduğunu ama yemeğe başlamadığını fark ettim. Kendine çay koymuştu, bana ise kahve...

Sessizce sandalyeme oturdum. Sandalyenin ayakları fayansa sürtünerek yumuşak bir ses çıkardı. Doğukan'ın gözleri masada bir noktaya kilitlenmişti. Çatalına dokunmamıştı; her zamanki gibi beni bekliyordu. Bu küçük alışkanlık, nedense içimi hem ısıttı hem burktu. O, ne yaşanırsa yaşansın, dikkat çekmeden incelikli davranmayı hep bilmişti. Bunu en yakın zamanda benim de öğrenmem gerekiyordu.

Tabağıma peynirden, zeytinden birkaç parça koyarken göz ucuyla ona baktım. Çayından bir yudum aldı ama dudaklarında çayın sıcaklığını yansıtan bir rahatlama değil, düşüncelere dalmış bir boşluk vardı. Gözleri hâlâ masadaydı ama zihni çok daha başka bir yere ışınlamıştı.

"Bugün gececi misin?"

Sesimin tonu kendi kulağıma bile yumuşak geldi. Sanki onu o dalgınlıktan çekip alırken korkutmamak için ekstra çaba sarf etmiştim. Başını *evet* anlamında ağır ağır salladı. Sonra yavaşça gözlerini bana çevirdi.

"Yani evimizdeki ilk yalnız gecem."

Kelimeler dudaklarımdan döküldükten sonra daha rahatsız edici hissettirmişti. Aramıza bir ağırlık çöktü. Doğukan'ın bakışları kararsız bir ifadeyle titredi. "Tek kalamam diyorsan," diye cümleye başladığı anda onu susturdum.

"Kalırım. Burası benim evim."

Söylediğim şey Doğukan'ın hoşuna gitmiş olmalıydı. Gülümsemesini karton bardağın arkasına sakladı; belki de bu masum sevincin fark edilmesini istemedi ya da sadece ne söyleyeceğini bilemedi. Cam bardak olsa böyle olmazdı...

"Şu mutfak alışverişini bir an önce halletsek iyi olacak."

Doğukan'ın hafifçe kaşları çatılınca sorgulamaya fırsat verme-

den, "Gülümsemeni daha fazla kaçıramam," diye ekledim. Bakışları içtenlik ve hayret arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Gözlerinin içi güldü önce. Çok uzun zaman sonra alınan bir nefes gibiydi gözlerindeki gamzeler... Sonra bakışlarına biraz oyun, biraz şaşkınlık karıştı. *Bak sen* der gibi bir ifade geçti yüzünden. Sözsüzce güldü; sesi çıkmasa da tebessümüyle bir anlığına her şey fazlasıyla yerli yerindeydi.

"Kahvaltıdan sonra çıkarız istersen."

"İsterim," dedim gülümseyerek. Ama tam o an, zihnimde bir kıpırtı başladı. İçimdeki telafi arzusu sessizce hareketlenmişti. Belki önceki eksik bırakılanlar, belki de bu yeni başlangıcın altını çizme isteğiydi beni harekete geçiren bir dürtüydü.

"Ama önce başka bir yere gitmeliyiz."

Sesimde düşünmeden söylenmiş gibi duran ama aslında çoktan planlanmış bir kararlılık vardı. Doğukan çayını yudumlarken kaşları hafifçe çatıldı. Başını hafifçe *nereye* der gibi salladı. O bakışları tanıyordum; temkinli ama açık, meraklı ama yargılamayan.

"Ofisimizi görüp eşyaları belirlemeliyiz."

Sözcükler bir süre mutfağın sıcak havasında salındı. Çünkü "ofisimiz" demiştim; bilerek, isteyerek, keyifle. O tek kelimenin anlamı Doğukan'a ulaştığında gözlerinde bir kıpırtı oldu. Ses çıkarmadı ama dudak kenarları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. İçinde şaşkınlıkla sevincin karıştığı sessiz bir *tamam* saklıydı.

"Ama önce bu güzel kahvaltının tadını çıkarmak istiyorum. Ellerine sağlık kalbim."

DOĞUKAN

Çok zordu.

Bir nefes uzağımdayken ondan kilometrelerce uzak durmak...

Uzansam, parmak uçlarım tenine değerdi. Değiyordu da bazen ama dokunuşlarım onun içinde dolaşan kasvetli gölgeleri silemiyordu. Gördüğü kabusların yakasına yapışamamak, onu göğüs kafesimde rahatlatamamak son günlerdeki en büyük sınavımdı.

Uykusunda kıpırdanışlarını izlerken içim eziliyordu. Yorganını düzeltip saçlarını usulca geriye tararken, elimdeki tek şey onun kabuslarına yetişememenin yorgunluğuydu. Rüyalarının içinde ne yaşadığını bilmiyordum ama gecenin bir noktasında, derin bir iç çekişle uyandığını görüyordum. Gözlerini tavana sabitliyordu. Nefesi hızlı, teni terli, bedeni taştan farksız oluyordu. O anlarda içimde hep aynı çarpışma yaşanıyordu: sarılmak ya da susmak.

Bedenim ona uzanmak istiyor ama başka bir şey, adını koyamadığım bir mesafe, beni tuttuğu yerden bırakmıyordu. Belki zamanlamanın yanlışlığından, belki de kırılmasını istemediğim bir yerden korktuğumdan...

Bana bakacağını hissettiğim anda, gözkapaklarım bir savunma refleksiyle kendiliğinden kapanıyordu. Öylece duruyordum;

kıpırtısız, sessiz, neredeyse yanındaki varlığımı silercesine... Nefesimi bile dikkatle almaya çalışıyordum. Göğüs kafesimin hareketine meydan okuyordum kimi zaman. Uyuduğumu sansın istiyordum. Uyanık olduğumu bilirse... Yapmak isteyip yapamadıklarımı fark ederse... Kırılırdı, biliyordum. Uyurken yetmeyen bir dokunuş, bir kelime ya da sadece yanında olduğumu hissettiren bir nefes göz göze geldiğimiz anda yeter miydi bilmiyordum ama emin olduğum şey, bu gece bunu yapmayacağımdı ve Doğa bunun eksikliğini fark ederse içinde bir yerin daha derin bir yaraya dönüşeceğiydi. Ne yaşarsak yaşayalım bu isteyeceğim en son şey bile değildi.

Gecenin sessizliğinde saklanan bir niyet varsa, sabah onu filizlendirmekten asla vazgeçmezdi.

Ben Doğa'nın gece söylediklerine inanıyordum. Ya da belki... inanmak istiyordum. Gerçeklik ile ihtiyacım arasında bir çizgideydim. Her adımda kalbimi yoklayarak, her duraksayışta biraz daha umuda tutunarak yürümeye çalışıyordum. Sadece varlığıyla ördüğü o görünmez bağa güvenmek istiyordum. Yine...

Her şey hâlâ çok kırılgandı. Fakat umudum büyüktü ve bu umut, göz alıcı bir coşkudan değil; aksine sessiz bir dirençten doğuyordu. Sarsılsam da vazgeçmiyordum. Çünkü içimde bir yer, hâlâ onunla mümkün olan bir gelecek olduğuna inanıyordu; küçük, narin ama gerçek bir ihtimal. Kökleri hayal kırıklıklarıyla gölgelenmiş bile olsa, içimde yeniden filizlenen bir umut vardı.

Bu sabah yalnızca yeni bir gün değildi; aynı zamanda içten gelen bir niyetin kendine tutunacak bir toprak aradığı andı ve ben, elimden gelen tüm inançla o toprağın biz olduğuna inanıyordum. Kendimizi tamamen açmamış, her şeyi konuşamamış olsak bile... Varlığımızın yan yana oluşundaki şifaya tutunmak istiyordum.

"Al bakalımmm..."

Doğa'nın sesi o tanıdık kıvrımda, cümleye kasıtlı bir uzatma ekleyerek döküldü. İçinde hem muziplik hem de saklayamadığı bir

heyecan vardı. Avucunu bana doğru uzattığında, küçük ama parıltılı bir anahtar avuç içini tamamlıyordu. Metalin soğuk yüzeyi gün ışığında bana göz kırptı ama ondan daha sıcak olan, Doğa'nın bakışlarıydı. O gülüş... Tanıdık, hafif yamuk, biraz çekingen ama sahiciliğiyle içimi titreten o gülüş yüzünün her milimine işlemişti ve bu hâlleri çabasını gözler önüne seriyordu.

Elimi uzattım, anahtarı aldım. Parmaklarım onun avucuna hafifçe değdiğinde içimde ince bir kıpırtı oldu. Metal soğuktu ama onun eli değmişti ya, tuhaf bir sıcaklık kaldı parmaklarımda. Yüzümde istemsizce bir ifade belirdi; gülümsemenin kıyısından dönen, şaşkınlıkla şefkat arasında gidip gelen bir mimikti.

"Bu ne?"

Cümlemde sorgudan çok onun çabasına eşlik etme arzusu vardı. Onunla göz göze geldiğimde, dudaklarındaki kısık tebessüm bakışlarıma karşılık verdi. "Anahtar." Kelimeyi sanki biraz gereğinden fazla önemsiyormuş gibi tonlamıştı. Bir şey söylemeden tek kaşımı kaldırdım. Kıkırdadı. Sessizce, içini hafifçe titreten bir kahkahaydı. Ardından kendi cebinden ikinci bir anahtar çıkardı. Parmaklarının ucunda onu havaya kaldırıp sesi duyulsun diye minikçe salladı.

"Ofisimizin anahtarı."

Cümle dudaklarından yavaş, ölçülü ama dolu dolu döküldü. İçinde yankılanan şey basit bir kelimeler dizisi değildi; bir davetti. Sanki, *"Hayatımda açtığım yeni sayfanın en başında sen varsın,"* demenin sessiz ve zarif hâliydi. Gözlerim, önce anahtarlarda sonra Doğa'nın gözlerinde gezindi. O kadar sade, o kadar içtendi ki... Bakışları *anladın değil mi* der gibiydi. Benimle yaşamak değil, benimle var olmak istediğini haykırıyordu ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Açıkçası iki türlüsü de dün gecenin ardından ruhuma iyi geliyordu.

Doğa kapıyı açmam için bakışlarıyla kilit yerini işaret etti. Kapı önünde daha fazla oyalanmamak için verilen emri sorgula-

madan kilidi açtım. Kapıyı aralarken, "Teknik olarak," diye aramızdaki sessizliğe girdi.

"Kirayı senin ödediğin düşünülürse burası senin ofisin."

Hah! Harika... Bu konunun ne zaman geleceğini merak ediyordum zaten. Doğa'nın bu lafı öylesine değil, uzun zamandır dilinin ucunda beklettiği bir sabırsızlıkla söylediğini fark ettim. Ses tonunda hafif bir meydan okuma da vardı sanki. Konuyu dağıtmak ya da en kötü kendi lehime çevirmek için hafifçe boğazımı temizledim. Dramatik bir oyunculukla geriye doğru yürümeye başladım.

"Bu görüşe katılmıyorum sayın hâkim!"

Doğa şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Kollarını göğsünde birleştirişi bile karakteristikti; sanki profesyonel anlamda *devam et, dinliyorum* der gibiydi. Beden dili beni tamamlayan bir eşlikçi hâlini almıştı. Birkaç adım sonra ayak sesleri adımlarımı yakaladı.

"Eşimle aramızda sen ben olmadığı düşünülürse, ödemesini benim yaptığım her şeyde söz hakkına sahiptir. Hatta benden çok daha fazla."

Olduğum yerde durmamla Doğa'yla aramızdaki mesafe kapandı. Göz göze geldiğimiz o birkaç saniye, bir bakışın ne kadar çok şeyi söyleyebileceğini ispatlar nitelikteydi. Kollarını çözerken, bedenindeki o ince hareketin farkındaydım. Parmak uçlarında hafifçe yükselmesi, sesini çıkarmadan da çok şey söyleyebildiğini hissettirdi. Onu öpmemi istiyordu. Ama ikimiz de bunun oyunbozan bir hamle olacağını biliyorduk. Çünkü bu anı bu kadar özel yapan, belirsizliğin içinde gizlenen o tatlı gerilimdi.

Neredeyse dudaklarımız birbirine değdi değecek noktaya gelmiştik ki kelimeleri araya sokma ihtiyacı hissettim. "Öpüşmemiz şu andaki ilişkimize aykırı hâkime hanım..." Sesim fısıltı hâliyle neredeyse onun nefesine karıştı. "Karşınızda haklarını savunan biri olarak duruyorum."

Ben konuşurken yüzünde oluşan oyunbaz kıvrımlar, karşım-

dakinin bir karar mercii değil, gönüllü bir suç ortağı olduğunu ima ediyordu.

Ve bir anda tanıdık, başımı döndüren koku saçlarının arasından burnuma doldu. Zaman bir çizgi gibi uzarken, içimdeki kendini tutmaya çalışan yanımla her şeyi akışına bırakmak isteyen yanımın çarpıştığını hissettim. Birkaç saniye daha bu mesafede kalırsak, mahkeme kurallarının ilk ihlalcisi ben olacaktım.

"Bana işimi öğretme."

Kelimeleri kulağıma tek tek seçilmiş gibi geldi. Öyle sert ya da savunmada değildi; aksine fazla kontrol altına alınmıştı ve bu da onu daha etkileyici yapıyordu. Tonundaki kararlılık, beni tedirgin etmek yerine tuhaf bir şekilde çekti kendine. Kahretsin. Bu sadece bir uyarı değil, aynı zamanda bir sınama gibiydi ve o bana bu kadar yakınken benim bu sınavdan çıkmam imkânsızdı. Vücudum, tehlikeli yakınlıktan sezgisel olarak geri çekilmek istedi ama zihnim hâlâ o cümlenin içinde salınıyordu. Kendimi toparlamak adına ciddiyeti bozan bir cümleyle karşılık verdim.

"Ne haddime efendim."

Ses tonum hafifti ama içinde bir şeyleri bastıran bir titreme vardı. Son gücümle geriye bir adım attım. Fiziksel mesafeyle birlikte, düşüncelerimdeki bulanıklık yavaşça dağılmaya başladı. Doğa'nın etki alanından uzaklaşmak, kendime dönmemi kolaylaştırdı ama kokusu hâlâ üzerimdeydi... Gözlerinin içine çizdiği o küçük meydan okuma izi hâlâ benimleydi.

"Tamamen ortamın havasının etkisi."

Bu kez ağzımdan çıkan kelimeler, ince bir mizahla örtülmüş bir kaçıştı. Yüzümdeki gülümseme, onun katı duran ifadesine çarpıp yankılandı. Dudaklarının kenarındaki çizgi yumuşadı, sonra kırıldı. O muhteşem kıvrım belirginleşince geriye doğru döndüm ve ofise yöneldim; görünüşte etrafı inceliyordum ama aslında yeniden denge bulmaya çalışıyordum.

Henüz hiçbir eşyanın olmaması, içerinin detaylarını daha iyi

görmemi sağlamıştı. Duvarlar yeni bir başlangıcın, zemin ise adımlanmamış ihtimallerin izdüşümüydü. Kesinlikle fotoğraftakinden daha geniş ve ferahtı. Umarım güvenlik kısmı da anlatılandan daha korumacıydı.

"Sahi, neden kirası bu kadar yüksek bir yer tuttuk?"

Doğa'nın sorusu, kulağıma su yüzüne çıkmış bir sır gibi çarptı. Gelişigüzel söylenmiş gibi dursa da içimdeki yankısı irkilticiydi. Düşüncelerim birden bulanıklaştı; sanki göğsümün tam ortasına ince bir kaygı yerleşti. Düşüncelerimle beraber donakaldım. Dudaklarımda yarım kalmış bir gülümseme vardı; o samimi, oyunsu hâlim bir anda yerini fark edilmemesi gereken bir gerginliğe bıraktı. "Öğrenemez." İçimden geçen tek cümle buydu. Yani... öğrenirse, bu yeri asla kabul etmezdi. Onun hayata karşı olan o titiz ve sorumluluk odaklı tavrını ezbere biliyordum. Masraflardan kaçınmıyor, fazlalıklara tahammül edemiyordu. Buna bir de kendi ayaklarımın üzerinde duracağım, arkamda kimse olmasa bile var olacağım düşüncesi eklenince en ufak bir yükseklik gözüne batıyordu.

Emlakçıyı ilk gördüğümde bu detayı özellikle anlatmıştım. Doğa'nın bu konuda ne kadar hassas olduğunu, eğer gerçek rakamı öğrenirse anlaşmanın çöpe gideceğinin altını çizerken gözlerinde oluşan ticari ışıltı hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Kiracısını elinde tutmak isteyen bir profesyonelin verdiği güvenceyle, "Ağzım sıkıdır," diye karşılık vermişti ve ona inancım tamdı.

Doğa'nın yüzü merakla karışık masum bir ifadeye sahipti. Ya kirayı tahmin ediyordu ya da iç güdülerini konuşturuyordu. Fakat ikisinin de ortak noktası ne kadar olduğunu öğrenmekti. Bunu fark ettiğimi belli edersem bu sefer üzerime gerçekçi bir sorguyla gelecekti. Anlamamış gibi cevap verirsem yalan konusundaki kendi çizgimi geçmiş olacaktım. Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık diyecek hâlde kararsızdım. Emin olduğum tek şey meblağı bilmemesi gerektiğiydi. Çünkü bu küçük sır, bizim başlangıcımıza

yatırım yapan tek taraflı bir iyilikti. Ama aynı zamanda kırılgan bir dengeydi. Öğrendiği gibi her şey altüst olurdu.

"Kirası yüksek bir yeri değil, beğendiğin bir yeri tuttuk."

Doğa başını hafifçe yana eğdi, gözlerini kısıp bana baktı. O bakış ne öfkeli ne de şüpheciydi. Daha çok *ne saklıyorsun bakalım* diyen bir bilmişlik taşıyordu içinde. Gözlerinin çeperinde ince bir gülümsemenin kıyısı vardı ama henüz açığa çıkmamıştı. "Beğendin değil mi?" diye sorarak dikkatini dağıtmaya çalıştım. Bakışlarının tartıcı derinliğinden kaçmak adına odaların olduğu koridora yöneldim.

"Beğendim."

Omzumun üzerinden ona doğru ufak bir bakış atarken, "O zaman her şeye değer," dedim ve önüme döndüm. Yaptığım tercihin tek ölçüsü onun memnuniyetiydi; başka hiçbir hesap geçerli değildi. Tabii ki Doğa için bu söylediğim yeterli gelmemişti. Ben odası olacağını düşündüğüm yere girerken o kapı eşiğinde kalmıştı. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla da kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, eşiğe dayanmıştı.

"Kirasının yüksek olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Doğa'nın sesi yumuşak ama keskin bir kenar taşıyordu. Kurduğu cümlenin altı özenle kazınmış bir merakla doluydu. Belki biraz suçlu bir hızla, belki de sesimdeki o hafiflikten taşan gerçeklikle, "Öyle bir şey demedim," dedim. Doğa'ya baktığımda ilk dikkatimi çeken kaşlarının ortasındaki çizginin belirgin oluşuydu. "Ama düşük olduğunu da söylemedin," diye karşılık verdiğinde sessizce gülümsedim. Artık tartışmanın değil, bir satranç maçının ortasındaymışım gibi hissediyordum. Her kelime, taşını ileri süren bir hamleydi. Doğa'nın stratejisi açıktı: gerçeği karşısındakine itiraf ettirmek. Benimki ise biraz daha karmaşıktı: samimiyeti korurken bazı niyetleri örtmek, en azından şimdilik. İkimizin de isteği şah mat yapmaktı. Ama bu oyunu biri kazanacaksa... o aşk olmalıydı. Bunun da tek oluru konuyu kapatmaktan geçiyordu.

"Söylemediğim şeyler üzerinden gideceğimize söyleyeceklerime odaklansak," derken yüzüne baktım. "Bu odayla ilgili fikirlerimi sormaktan başlayabilirsin mesela." Doğa yapmaya çalıştığım şeyi fark etmiş, hafifçe gözlerini kısmıştı. Tam o anda...

"Doğa?"

Tanımadığım bir erkek sesi koridordan süzülüp geldi. Sesindeki rahatlık, samimiyetle çizilmişti; araya mesafe koyma gereği duymamış gibiydi. İsmine kattığı vurgu içime keskin bir kıymık gibi battı. "Kim bu?" sorusu zihnimde yankılandı ama dilime uğramadı. Henüz. Peşinden gelen adım sesleri, seslenişinden daha yakındı.

"Doğa?"

Adamın ikinci kez Doğa'nın adını söylemesiyle mideme soğuk bir öfke yayıldı. Tonu, sesin frekansı, hatta yürüyüşündeki öz güven... Hepsi sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyordu: Kimdi bu? Hangi ara tanışmışlardı? Ne vesileyle? Zihnim sorularla doluydu ama bedenim hâlâ ofis ortasında kıpırtısızdı.

Doğa'nın yüzündeki ifade değişmedi. Ne şaşırdı ne de açıklama ihtiyacı hissetti. Kollarını çözüp kararlı bir adımla geriye döndü. Adımlarındaki o rahatlık, gelen kişiyi çoktan tanıdığını ele veriyordu. Ben hâlâ kelimelerimin dengesini bulamamışken, o çoktan sesin ait olduğu yöne yürümeye başlamıştı.

Ve ardından...

Görüş alanıma giren adam, dikkat çekmek için hiçbir çaba harcamamıştı ama varlığı resmen ofisin içini doldurmuştu. Özenle seçilmiş mavi gömleğinin kolları dirseklere kadar kıvrılmıştı; bu ufak detay bile kendine güvenini bağırıyordu. Üzerine sindiği belli olan parfüm kokusu bulunduğumuz ortamın kimyasını değiştirdi. Saçları neredeyse gülünç bir simetriyle taranmıştı ama sinir bozucu şekilde yakışmıştı. Gözleri fazla keskindi.

Elinde iki kupa tutuyordu. Biri kahverengi, diğeriyse köşe kıvrımında minik bir çatlak taşıyan beyaz porselen fincandı. Aklımda

deli gibi çarpışan düşüncelerden biri, beyaz kupanın Doğa'ya ait olduğu oldu.

Öfkelenmek istedim. Damarlarımda hafif ama tanıdık bir titreşim dolaştı; önce kalbimin kenarına çarptı, sonra ellerimin içine yayıldı. İçimdeki ses, yükselmeyen ama yankısı durmayan bir uğultuyla kulağımın içini sarstı. O kıskançlığın bildik tonu —ne bir çığlık ne bir fısıltı— ama insanı içten içe kemiren türden.

Gözlerim karşımdaki adamı süzüyordu ama esas bakışım, Doğa'nın ona baktığı andaydı. Tanıdıklığın o küçük ama anlamlı süresi... İşte orada bastı içime. Bu tanışıklığın boyutunu değil, benden gizlenmiş olmasını sorguluyordu zihnim. Belki hiçbir şey yoktu. Ama hiçliğin içinde gizli kalan her ihtimal, öfkeden daha karmaşıktı.

Ama hemen öfkelenmek... kolay olandı. Haklı çıkarmaya çalışırken gerçek meseleyi gözden kaçırma ihtimaliydi. Belki de öfke, hayal kırıklığını taşımak için seçtiğim bir zırhtı. Eğer şu an bağırırsam, onun bana neyi anlatmadığını öğrenemezdim. Eğer karşımdaki adamı küçümsersem, neden bu kadar tehdit hissettiğimi kendime anlatamazdım.

Ve galiba en çok da bu yüzden durmayı seçtim. Öylece ileri atılacakken, içimdeki öfke kabardığında bir adım geri çekildim. Çünkü o an bir şey fark ettim: Öfkenin yükseldiği yerde çoğu zaman en kıymetli şeyler paramparça olurdu. Ve ben parçalamak istemiyordum. Ne Doğa'yı, ne bu anı ne de kendi iç huzurumu.

Kızgınlığı taşımak istiyordum. Evet. Taşımak istiyordum çünkü o duyguya sarılmak kolaydı. Sertti, netti, koruyucuydu. Beni kırılganlıktan uzak tutacak gibi geliyordu. Ama içimde, daha derin bir ses kımıldanıyordu.

Anlamak istiyordum. Çünkü gerçekler, kızgınlığın karanlıkta bıraktığı yerlerde saklanırdı. Çünkü Doğa'nın o adama bakışının ardında başka bir hikâye olabilir çünkü her yakınlık bir tehdit değildi — ama bunu ancak sakince bakabilirsem anlayabilirdim.

İki dürtü de yerinden kalkmaya çalıştı. İkisi de ben haklıyım diye bağırdı. Ama aynı anda sustular. Çünkü birini seçmeden diğerini dinleyemezdim ve işte o noktada, kendimi kelimenin tam anlamıyla durmaya zorladım.

Derin bir nefes aldım. Hani öyle akciğerleri değil, ruhu dolduran türden... Sessizce içimden geçenleri topladım, onları aceleyle fırlatmak yerine elimde tutmaya çalıştım. Belki bu, aşkın en sessiz ama en güçlü anlarından biriydi: cevap aramak için değil, kalmayı seçerek anlamaya çalışmak.

Ve işte... en sinsi dalga orada vurdu kıyıya. Kıyaslamak üzereydim. O an kalbimde ince bir bıçak kıvrıldı. Çünkü kıyas, en çok insanı kendisiyle baş başa bırakırdı. Benden daha mı uzundu? Fiziği daha mı düzgündü? Yüzünde hiç yara izi yoktu. Bu onu daha yakışıklı yapar mıydı? Belki de zekiydi. Gözleri kurnaz bir adamın parlaklığını sunuyordu. Peki ya kahve? Kahveyi nasıl içtiğini biliyor muydu? Şekersiz, bol sütlü, fincanın kulpu saat yönünde olunca içerdi mesela... Onun kahve alışkanlıkları, benim aklıma not düşe düşe yer etmişti. Ya o da biliyorsa? Ve eğer biliyorsa, bu yalnızca bilgi değil, bir yakınlığın kanıtıydı. En kötüsü... onu benim gibi güldürmüş müydü? İşte orası karanlıktı. Çünkü bir insanın gülüşü, yalnızca neşeyle değil, güvende hissetmekle ortaya çıkardı.

Tüm bu düşünceler, elimde olmayan bir refleksle zihnime doluştu. Saçma olduğunu bilmeme rağmen o kıyas terazisine çıkmaya hazırlanan bir ruh hâlindeydim ve bunu fark etmek, en acı verici kısımdı; O adam değil, içimdeki güvensizliğin şekil değiştirip karşısında durmasıydı. Yani savaş dışarıda değil, içerideydi.

"Ah, merhaba."

Sesindeki şaşkınlıkla karışık sevinç dalgası, bulunduğumuz alanın sessizliğine ince bir titreme gibi yayıldı. Adamın Doğa'yı görmesiyle birlikte yüzünde hemen fark edilir bir değişim oldu; bir projektör sanki içeriden yanmış da dışarıya sıcak sarı ışıklar vurmuş

gibiydi. Gözlerinde beliriveren parıltı, bir yabancıyı hatırlamak değildi. Aksine bir süredir beklediği ama geleceğinden emin olamadığı biriyle sonunda göz göze gelmenin tuhaf, güzel şaşkınlığıydı.

Yanağındaki kaslar gevşedi; görüşümüze girdiği ilk an gerginlikten çizgi çizgi duran yüz hatları, şimdi sanki suya batırılmış mürekkep gibi yumuşayıp dağıldı. Göz kapakları hafifçe kıvrıldı, göz bebekleri bir anlığına büyüdü. Dudak kenarları tereddütsüz yukarı kıvrıldı ne kibar bir tebessüm ne de abartılı bir sırıtıştı bu, daha çok içten gelen bir *nihayet* ifadesiydi. Fakat hesaplayamadığı bir şey vardı.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Ama gözleri benimkilerle karşılaştığında... O gülümseme çatladı, sanki yüzüne düşen ani bir şimşek gibiydi. Ne az önceki ışık kaldı bakışlarında ne de dudaklarındaki o kıvrım. Tüm yumuşaklık, tüm ısınma aniden çekildi yerinden; ifadesi düzleşti hatta biraz da kasıldı. Soğuk bir mesafe indi aramıza; buz gibiydi ama görünmüyordu. Bu tavrı, yabancılara karşı taktığı o savunma kalkanıydı belki de. İçinde ne düşündüğünü saklayan, herkes için geçerli bir nötr maskeydi.

Peki ya Doğa? Onu tanıyor muydu gerçekten? Belki daha önce de karşılaşmaları olmuştu; İstanbul'da ya da Bursa'da, bir adliyede ya da mahkemede...

Bunca yeryüzü varken, kaderin adımlarımızı en dar köşelere sıkıştırması ne büyük şeref yoksunluğu...

Adamın beni gördüğü gibi olduğu yerde çakılı kalması, beni yürümek konusunda kamçılamıştı. Sert ve kararlı adımlarla Doğa'nın yanına doğru yürürken, "İnsanın kendini bilmemesi ne kadar kötü," dedim. Ağzımın içinden söylemiştim ama Doğa bunu duymuştu. Omzunun üzerinden bana baktı. Tersleyeceğini düşündüm ama o gülmemek için ekstra çaba sarf ediyor gibi duruyordu. Sonra başını hafifçe salladı. Bakışlarıyla *çok ayıp* dedi resmen. Belki biraz da *ama hak etti, ağzına sağlık* mesajı vardı içinde. En azından

bu konuda yanımda olmasını istediğim için böyle düşünmek işime geldi.

"Merhaba Tolga Bey, kapıyı açık unutmuşum sanırım."

Doğa'nın sesi odaya ince, ipeksi bir tonla yayıldı. Cümlesinin taşıdığı nazik ifade, ortamda görünmez bir örtü gibi gerilimin üzerine serildi. Ben ise dudaklarımın kenarında beliren minicik bir tebessümle karşılık verdim; fazla belirgin değil ama sahneye fark edilmeden yerleşen, içten içe kendini hissettiren türden bir zaferdi. O anın içinde gizli bir denge vardı sanki. Doğa'nın sözcükleriyle çizdiği zarif sınır, adamın varlığını yadırgamadan ama fazlalığını hissettirecek kadar dokunaklıydı.

Tolga'nın yüzünde bir anlık boşluk belirdi. Gözleri bir yukarı, bir aşağı kıpırdadı; ellerindeki bardaklara yönelirken, sanki ne yapacağını bilemeyen bir çocuk gibiydi.

"Aa, evet. Ben de aralık olduğunu görünce..."

Cümlesinin sonu havada asılı kaldı. Bardaklara sanki cevap oradaymış gibi baktı ama çözüm bulamayınca nihayet bakışlarını bana çevirdi. O anda söyleyeceği şeyin önemini tartar gibiydi.

"Yalnız olduğunu sanmıştım."

Sesi ne soğuktu ne de sıcak ama içinde sormaya cesaret edemediği başka bir soru çırpınıyordu. Belki bir hayal kırıklığı, belki bir anlık umut. Doğa ise o soruların hepsine tek bir kelimeyle karşılık verdi; gözlerine baktı, tereddütsüz, nazik ama kesin dille, "Eşim," dedi.

"Doğukan Karahanlı."

Omurgamdan yukarı ince bir kıvanç yükseldi. Sanki görünmez bir madalya takılmış gibi göğsüm kabardı; eşim Doğukan Karahanlı. Kimliğimin en net, en keskin tanımı o an olmuştu.

Bu anın zevkini yaşarken yerimden kıpırdamamıştım ya da belki de sadece adamın yüzündeki o hüsranı kaçırmak istemiyordum. Ta ki Doğa'nın bana doğru attığı kaçamak bakışa kadar...

Uyarı yüklü bakışları kolumu harekete geçirdi. İstemesem de elimi uzattım.

Adam hâlâ ellerindeki iki seramik kupayı dikkatlice taşıyordu. Bir anlık tereddütten sonra kupalardan birini Doğa'ya verdi. Bakışım gözlerine değil, o ana takılıydı: Parmakları Doğa'nın parmaklarına hafifçe değmişti. Değmiş miydi gerçekten? Ya da ben mi temas arıyordum? Ah ben o elleri...

Sonunda bana döndü. Elimi sıktı. Karşılık verdim ama elim refleksle biraz fazla sertti. Parmaklarım onunkinin etrafında bir an fazlaca kararlı şekilde durdu. Adamın yüzünde ise en ufak bir mimik kıpırdamadı: ne kaş oynadı ne dudak kıvrıldı. Sanki duygularını camdan yapılmış bir duvarın arkasında saklıyordu.

"Memnun oldum Doğukan Bey. Ben Tolga Ilgaz."

Adını söylerken gözleri kısaca gözlerime sabitlendi; belki analiz etmeye çalışıyordu, belki de kiminle ne yarıştığını anlamaya. Ben başımı hafifçe eğdim. Yüzümdeki mimik tam anlamıyla kontrollüydü; zoraki bir memnunluk, dostane görünme çabasında gizli bir mesafe vardı. "Nasılsınız?" diye sordum. Sorarken hâlâ tokalaşıyorduk ama sonunda ellerimiz yavaşça ayrıldı.

Tolga, tokalaştığı eli diğer eliyle hafifçe okşarken yüzünden belli belirsiz bir kıpırtı geçti. Çaktırmamaya çalışırmış gibi ama bilinçli yaptığı bir hareketti. O an bana değil, yaptığımı hissettirmeye çalıştığı kişiye bakıyordu, Doğa'ya. Fakat Doğa'nın gözleri benim üzerimdeydi. Bu küçük oyunun farkında olarak hafifçe gülümsedim. Gülümsememin altı hafif bir ironiyle doluydu. "Hamdolsun," dedim. "İyiyiz. Siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. Bu kahveyi de sizin için bırakayım-"

"Kahve sevmem."

Sesim ne sert ne de yumuşaktı; sadece gereksiz nazikliği kesmeye karar vermiş bir kararlılıkla çıkmıştı. Tolga tam elindeki kupayı mutfaktaki ada tezgâhına bırakıyordu ki bir an duraksadı. O an kısa sürdü ama gözle görülür şekilde planladığı misafirperverlik

bozuldu. "Seveceğiniz bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordu, sesi hâlâ kibar ama artık ölçer tartar hâlde çıkıyordu. Alaycı bir tebessümle gözlerinin içine baktım.

"İtiraf etmem gerekiyor ki bu plazanın menülerinde hak aramak var sanmıştım. Meğer komşu memnuniyeti dava konusuymuş."

Kelimeler dudaklarımdan öyle kendinden emin ve akışkan döküldü ki mutfaktaki hava, aniden içeri sızan serin bir rüzgâr gibi değişti. Ne kahve kokusu kaldı havada ne de porselenlerin çıkardığı o zarif tıngırtı. Sözlerimin bıraktığı etki görünmezdi ama herkes hissetmişti.

Doğa'nın göz bebekleri belirgin biçimde büyüdü. Gözleri bir anlık parladı, sonra sabitlendi. Tepkisi öfkeyle değil, şaşkınlıkla yoğrulmuştu. Dudakları hafifçe aralandı, nefesi sanki kelimelerimi içine çekmişti. O an neyi kastettiğimi anlamaya çalışmadı bile, zaten anlamıştı. Zeki kadınım benim.

Tolga ise bozuntuya vermemekte kararlıydı. Yüzündeki kaslar gevşemedi, bakışındaki ifade dalgalanmadı. Dışarıdan bakan biri onu tamamen nötr sanabilirdi. Ne var ki ben gözlerinde parlayan küçük bir tereddüt kıvılcımını yakalayacak kadar dikkatliydim.

Kısa bir duraksamadan sonra yüzüne kibar bir belirsizlik yerleştirerek, "Kusura bakmayın, anlamadım," dedi. Oysa anlamıştı. Anlamış olmanın verdiği kısa bir tedirginlik, göz bebeklerinde parlayan o anlık titreşim... İşte oradaydı. Cümlenin tam ortasında, anlamayı inkâr eden kelimelerle savaşan bir farkındalık.

Ama anlamamış gibi yapmak işine gelmişti. Rolünün gereğini yapıyordu; gücenmemiş gibi davranan, seviyesini düşürmeyen, ortamın huzurunu bozmayan adam... Ama bu sakinliğin altında kıvrılan bir şeyler vardı. Hoşuma gitmeyen bir şeyler...

Açıkçası cümlemi tekrar edip açıklama yapmak, onun zekâsına yapılan bir hakaret gibi geliyordu. Çünkü biliyordum: Anlaması zor değildi, sadece kabul etmesi maliyetliydi. Ama belki de mesele anlamak ya da anlamamak değildi. Belki istediği tam olarak buydu;

gizli bir meydan okumanın örtük biçimi karşımdaydı. Sessizlikle kafa tutmak, duymazdan gelerek üstünlük kurmak... Oysa ben cümlenin altında yalnızca bir ima değil, bir uyarı taşımıştım ve o, bunu susturmayı seçmişti ama bende susacak karakter yoktu.

"İzinsiz bir yere girecek öz güven ve üzerinizdeki takım elbiseyi görünce ben sizin avukat olduğunuzu düşünmüştüm."

Ses tonum hâlâ nazikti. Hatta yüzeyde fazlasıyla sakin sayılabilirdi. Ama içinden ince bir bıçak dönüyordu; lafın ortasına gizlenmiş, parlatılmamış ama keskindi. Sanki kelimeler, nezaketin altına kıstırılmış küçük bir meydan okuma tutuyordu. Belli ki o bıçak Tolga'nın bir yerine denk gelmişti. Gözleri kısa bir anlığına bulanıklaştı. Hatta karardı da diyebilirdim. O kadar kısa sürmüştü ki başkasının fark etmesi zordu ama ben görmüştüm. Kelimelerimin nereye gittiğini biliyordu. O çizgiyi fark etmişti. Fakat cevap verirken üzerine basmadan geçmeye çalışırcasına, "Öyleyim zaten," dedi. Cümlesinde en ufak bir savunma yoktu. Ancak davranışlarının arkasında olan tavrı niyetini fazlasıyla belli ediyordu. İnatçıydı, kararlıydı, oyun oynamak değil, onun için oyunda kalmak bile şu an için yeterliydi. Bu yüzden ne geri çekiliyordu ne de saldırıyordu. Bunu yaparken farkında olmadan bana tam da istediğim şeyi de veriyordu. Kaşlarım, o yüzden, abartılı bir şaşkınlıkla havalandı. Ama bu şaşkınlık bir mimikten fazlasıydı. Bir nevi teşekkürdü. Elindeki kartları istemeden açık etmiş birine, içten içe duyulan ironik bir takdir de denilebilirdi.

"Modern çağın meslek tanımlarına yetişemiyorum. Avukatlar cüppeli olur diye öğretmişlerdi bize. Apronlu olanlar benim için fazlasıyla yeni bir tecrübe."

Cümlem bittiğinde, Tolga'nın eli istemsizce elinde duran kupayı sıktı. Sanki bir nesneye tutunmadan daha fazla sakin kalamayacaktı. Doğa bunu fark etmiş gibi aramıza giren ufak sessizliği böldü.

"Eşim çok esprilidir."

Doğa'nın sesi yumuşaktı ama içindeki uyarı netti. Kibar bir açıklama gibi görünse de gerisindeki ton doğrudan banaydı. Bir elin usulca dizin üzerine konması gibi: nazik ama sınır çiziyordu. Onun da bu gerilimi fark ettiğini hatta biraz rahatsız olduğunu hissettim. Bu yüzden konuşmanın gidişatını ona devrettim.

"Fark ettim."

Tolga tebessüm etti. Ama bu tebessüm neyin ifadesiydi, bilemedim. Gözlerinin kenarında beliren o belirsiz ifade avuç içlerimi kaşındırıyordu. Bana bu şekilde biraz daha bakmaya devam ederse...

"Ben gideyim artık."

Sesi sözcükleri hafif bir kararsızlıkla sardı. Nazikti, ölçülüydü ama altında mesafeli bir soğukluk gizliydi. Bir kopuş sinyaliydi belki ya da sadece yüzünü koruma çabasıydı. Demek ki düşünceleri okuyabiliyordu. Harika... İç sesim sinsice homurdandı. Bu kadarını öngörebileceğini bilseydim daha detaylı hayaller kurardım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Bakışları doğrudan benimkine saplandı. Kibarca vedalaşıyor gibi görünüyordu ama yaydığı enerji gereğinden fazlaydı. O an içimden geçen, *"Seninle aynı hisleri paylaşmamak benim için onurdur,"* cümlesi, dudaklarımı terk edemedi. Onun yerine yüzümde kendini belli etmemeye çalışan, sahte bir tebessüm belirdi.

Bakışlarını Doğa'ya kaydıran adam, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi. Üstü kapalı bir şekilde *her zaman, her durumda seni bekliyor olacağım* demenin yolunu bulmuştu. Ah! Göğsüm, kendiliğinden yükseldi. İçime derin bir nefes çektim; genişlemeye değil, daralmamaya çalışıyordum.

Doğa'ya odaklan, ona güven, sakin ol.

"Kahve için teşekkür ederim."

Doğa hafif bir jestle elindeki kupayı salladı. Adama karşı olan gülümsemesi kısa, temkinliydi. Tolga da gülümsedi. "Afiyet olsun,"

dedikten sonra hafif bir baş selamı verdi. Benimle göz teması bile kurmadan sessizce arkasını döndü. Kapıya yönelirken sesi çıkmıyordu ama ayak sesleri yankı bırakmadan geçmeyi reddediyordu. Her adımı iz bırakmayı hedefliyordu sanki.

Doğa da arkasından yürümeye başladı. Evine gelen bir misafiri uğurlar gibi nazik olmaya çalışıyordu ama ben mahremine izinsiz dalınmış birinin öfkesini taşıyordum.

Kapının usulca kapanmasıyla birlikte odadaki hava hafifçe değişti; dışarıyla bağlantı kesilmiş, geriye yalnızca bu anın gerginliği kalmıştı. Omuzlarımda birikmiş olan sinir, sanki tenime kazınmıştı. Tepeden tırnağa esneyen bir çelik tel gibiydim.

"Kalbim."

Doğa'nın sesi tınısını kaybetmeden bana ulaştı. Aynı naziklik, benzer sakinlik... Hemen göz göze gelmedim. Gözlerim duvarların arasında mekik dokur gibi sağa sola kaydı. Ne kadar uzağa bakarsam bakayım, içimdeki kızgınlığı saklayacak bir yer bulamıyordum. Doğa'ya patlamak istemiyordum. İçimden geçen ilk şey sigara yakmaktı. Ne garip, insanı yavaş yavaş tüketen bir şeye, öfkesini durduracak kadar güvenebiliyordu. Ama kahretsin ki Doğa'nın yanında içemezdim.

"Bak, ne düşündüğünü biliyorum."

Doğa'ya bakmadan hafifçe gülümsedim. Bilemezdi. Bilmemeliydi. Bilmesin diye uğraşıyordum. Ayaklarımın altında sabit bir zemin arıyor gibi hareket edip duruyordum. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı sanki. Kahretsin. Bu hissi biliyordum. Bu her şeyin başlangıcı gibiydi; öfkem bedenimin en küçük yerinden gelen uyarı sinyaliyle kendini gösterirdi. Bastırılmış bir fırtına, içten içe dışarı sızmanın yollarını arardı. Dışarı çıktığı an yakıp yıkardı ama bu sefer buna izin vermeyecektim.

"Tolga Bey ile dün tanıştık."

Dün. Yani maksimum yirmi dört saat önce. Bu kadar kısa sürede bir yabancının o kadar tanıdık bir tavırla içeri girebilmesini

aklım almadı. Samimiyet dediğimiz şeyin bir eşiği yok muydu? Birkaç cümlelik konuşmalarla kelimelerin arasına samimiyet mi sızdırılıyordu artık?

"Ben emlakçıyla beraber ofisi gezerken..."

Doğa tanışma hikâyesini anlatmaya başlamıştı ama ben cümlenin başlangıcına takılı kalmıştım. Çünkü mesele nasıl tanıştıkları değildi. Asıl mesele, ne kadar kolay bir yakınlık kurabildiğiydi. Ne söylemişti ki bu adam? Ne olmuştu da yüzüne bu kadar açık bir pencere açılmıştı?

"Sana söylemek için yüz yüze gelmeyi bekliyordum ama dün gece yaşananları biliyorsun."

Sözüyle beni bulunduğum ana geri çağırdı. Düşüncelerimi durdurdum, belki de bastırdım. Ama sustum. Çünkü onun da sustuğunu fark ettim. Dün geceden bu ana kadar, ofisi gezip döndüğü onca vaktin içinde, söyleyebilirdi. Hem de defalarca. Üstelik yüz yüzeydik. Aynı cümlelerin, aynı bakışların içindeydik. Ama belli ki başka bir konudan daha tartışmak istememişti. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Açıkçası onunla sürekli ters düşmek bana da iyi gelmiyordu. Bu yüzden konuyu açılmadan kapatmaya karar verdim. En azından Tolga denilen heriften tekrar bir atak gelene kadar...

"Tamam güzelim. Sorun yok. Asıl konumuza dönüp ofisimizle ilgili neler yapacağımızı konuşalım mı artık?"

DOĞA

Bu şehirde yeniydim.

Bu evde yeniydim.

Ve bu gece tek başımaydım.

İnsan böyle anlarda alışık olduğu şeylere bile yabancı gibi hissederdi. Bir fincan kahvenin kokusu bile garip gelebilirdi mesela ya da çocukluğundan beri dinlediği bir şarkı, sanki ilk kez çalıyormuş gibi uzak bir his bırakırdı. Çünkü alışkanlıklarımız, sevdiklerimizle, anılarımızla güzeldi ve onlar yokken... dünya tanıdık da olsa eksik kalırdı.

"Sen onları boş ver ne derse desinler

Çünkü başka sen yok.

Özgür sesini ver, duymazlarsa eğer yine

Yine anlat hikâyeni bize."[16]

Kulağımda Kalben'in en sevdiğim şarkıları çalıyordu. O tanıdık tınılar içimdeki sessizliği bir nebze olsun ehlileştiriyor gibiydi. Şarkılardaki her melodi, sanki içimde adını koyamadığım bir duyguyu yüzeye taşıyordu. Gözlerim doluyordu, bazen yüzümde

16. Kalben – Çünkü Başka Sen Yok.

buruk bir tebessüm oluyordu. Bazense arsız damlalar inat edip yanaklarımdan süzülüyorlardı.

Kahvem elimdeydi ama artık sıcaklığını değil, avucumda kalan gölgeleri hissediyordum.

Evi adım adım gezdim. Ayaklarımın altındaki parke gıcırdadıkça, sanki ev nefes alıyor gibiydi; yavaş, derin ve biraz yorgun. Kapı pervazlarında oyalanırken parmak uçlarım eski bir melodiyi arar gibi yüzeyde gezindi; sanki orada, zamanın bir yerinde, bir çift el daha önce aynı hareketi yapmıştı. Belki de bu ev, daha önce de birilerini beklemişti. Ki eski sahipleri düşünülürse bu fazlasıyla olasıydı.

Pencerelere yaslandım. Camın soğukluğu tenime değdiğinde dışarıdaki dünya ile içimdeki dünya arasındaki sınır daha da belirginleşti. Rüzgârın taşıdığı sesler, uzak bir çocuk kahkahası ya da bir yaprağın düşüşü gibi, evin sessizliğine karışıyordu. Ama bu sessizlik sıradan değildi; içinde bir şeyler saklıydı. Sanki ev bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama sesini sadece kendine fısıldıyordu. O fısıltılar, duvarların içine sinmiş anılar gibiydi; görünmeyen ama hissedilen.

Her boş odada zaman uzuyordu. Birkaç dakikalık duraklamalar birer ritüele dönüşüyordu; sanki her duruşumda evin hafızasına bir iz bırakıyordum. Perdeleri olmayan pencerelerden süzülen ışık, duvarlara düşen gölgelerle oyun oynuyordu. O anlarda, yalnızca fiziksel bir mekânda değil, içsel bir yolculukta da ilerliyordum. Her oda, bir ihtimaldi. Her köşe, bir başlangıcın sessiz çağrısıydı.

Orada, o çıplak duvarların arasında hayaller kuruyordum. Birlikte uyanacağımız sabahlar, kahkahaların yankılandığı akşamlar, mutfakta pişen çayın buharına karışan sohbetler... Hepsi sıcacık bir hayatın içinden kesitlerdi. Gerçekleşmemiş ama gerçek kadar güçlü düşlerdi. Her hayale küçük bir mutluluk sıkıştırmıştım; bir kahve fincanı, bir kitap köşesi, bir sarılmanın bıraktığı sıcaklık...

Ama tüm bu renkli düşlerin içinde en belirgin eksik Doğukan'dı. Onun sesi, onun varlığı, onunla paylaşılacak anlar... Hayal-

lerim, onun yokluğunda sadece bir yanı dolu bir bardak gibiydi; güzel ama yetersiz. Çünkü kelimeler, paylaşılmadığında sadece iç sesin yankısı olarak kalırdı ve yankılar, kimseye sarılmazdı. Onlar sadece duvarlara çarpar, sonra sessizce kaybolurdu.

Ayaklarım beni farkında olmadan yine mutfağa götürdü. Düşüncelerim sessizce zihnimde dolaşırken, ellerim alışkanlıkla kahve makinesine uzandı. Mutfağın loş ışığında, kahve kokusu henüz yayılmaya başlamıştı ki telefonum titredi. Ekrana baktığımda gelen mesajla irkildim. Ablam, "Uçağa binmek üzereyim," yazılı bir mesaj atmıştı. Sadece kilometreler değil, artık aramızda ülkeler de olacaktı. Mesajı okuyunca içimde bir şey sarsıldı. O an, ayrılığın gerçekliği bedenime çöktü.

Kahve makinesi hâlâ uğuldarken elim telefonun numarasına kaydı. Tereddüt etmeden aradım. İlk çaldığında açmadı, ikincide duyduğum sesle yutkundum. Yalnızca birkaç gün olmuştu ama onu o kadar çok özlemiştim ki...

"Ablam."

Sanki dudaklarımdan bir kelime değil de iç çekiş dökülmüştü. Havalimanının kalabalığı arka planda uğulduyordu. "Fıstığım," derken sesi yumuşaktı ama içinde kırılgan bir direniş vardı. Sanki ağlamamak için cümlelerin ucuna tutunuyordu.

"Gidiyor musun?"

Bunu söylerken içimdeki titreşim sesime sızmıştı. Gizlemeye çalışmadım, saklanacak bir şey kalmamıştı artık. Oysa ablam, güçlü olmaya çalışan bir sesle, "Ağlıyor musun?" diye sorduğunda içimdeki sızı daha da büyüdü. Burnumu hafifçe çektim, dudaklarımı araladım. "Ağlamıyorum," dedim. "Henüz..."

"Gittiğim için mi yoksa bilmediğim başka bir şey mi oldu?"

"Seni çok özleyeceğim."

Cümle ağırlığını hem bana hem ona bırakarak kalbimden süzüldü. "Yanıma gelmen bir uçak biletine bakar, biliyorsun," de-

diğinde, gözlerim dolmuştu. Hafifçe gülümsedim ama içimdeki eksiklik gülüşü yarıda kesti. Aynı şey değildi ki...

"Pasaport ve vizeyi unutuyorsun sanırım."

Ablam keyifli bir kıkırtıyla, "Sen bir yola çık, onlar hallolur," dedi. "Şimdi kapatmam lazım. İndiğimde haber veririm. Seni seviyorum fıstığım." Titrek bir iç çekerken, "Tamam," dedim, sesini duyduğum son anı hafızama kazımak istercesine. "Ben de seni seviyorum. Hayırlı yolculuk olsun."

Telefonun ekranı karardıktan sonra sessizlik bir boşluk gibi üzerime çöktü. Gözlerim istemsizce doldu ve birkaç damla yaş, göz kapaklarımı bile uyarmadan hızlıca aktı. Durdurmak mümkün değildi. Ailemden kalan son kişinin de benden uzaklaşıyor olması, içimde tarif edemediğim bir sıkışmaya neden oluyordu. Kalbim daralıyordu, nefes almak zorlaşıyordu. Pencerenin önüne geçtim. Derin nefesler alırken arka planda Kalben'in yeni bir şarkısının çaldığını duydum.

"Yatak boş.

Oda boş.

Ev boş

Duvarlara vuran ışık yüzümde karanlık."[17]

Şu anda duygularıma en net tercüman olan şarkı çalıyordu fonda. Sözleri, içimdeki boşluğu anlatmakta benden daha yetenekliydi sanki. Elim neredeyse kendi iradesi dışında hareket edercesine telefonuma uzandı. Parmaklarım tanıdık bir hızla ekranı kaydırdı, mesajlar bölümüne geldi. Doğukan'ın adı gözlerimin önünde belirdiğinde boğazım düğümlendi çünkü ne zaman bu kadar savunmasız hissetsem, ona yazmak isterdim. Parmaklarım titreyerek şarkının sözlerini yazmaya başladılar.

"Yatak boş

Oda boş

17. Kalben – Sadece.

Ev boş

Duvarlara vuran ışık yüzümde karanlık

Yine mi sen? Bayram gibi geleeen."[18]

Doğukan sanki o anı bekliyormuş gibi bir anda çevrim içi oldu. Kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. Mesajımın hemen altında beliren gülümseyen emoji, kelimelerle ifade edemediğim bir teselli gibiydi. O küçük simge, hissettiklerimin farkında olduğunu, beni duyduğunu, anladığını söylüyordu suskunca. Ardından gelen 'Yazıyor' ifadesi kadar da rahatlatıcı bir şey yoktu.

"Tek başına kaldığın ilk gecende

böyle müzikler dinlersen gece bitmez."

"Hiçbir şey istemedim

ne yatak ne oda ne de ev

Sen de bırak her şeyi

Sadece beni sev."[19]

"Seviyorum."

"Dizlerinde dizlerim boynunda ellerimmm

Boğulur gibi yeniden her gece her gece

Doğalım mıı sevgilimmm?"[20]

"Bu bir teklif mi?"

"Evet."

"Umarım anladığım şekildedir.

Yoksa her gün sıfırdan başlamaya yokum."

Mesajın ekranda belirir belirmez refleks gibi gözlerimi devirdim, içimdeki hüzün yerini kısa süreli bir inatçılığa bırakmıştı. Parmağım ekranın üzerinde kıvrıldı ve hafif alaycı bir emojiyle

18. Kalben – Sadece.

19. Kalben – Sadece.

20. Kalben – Sadece.

karşılık verdim. "Tamam tamam, asma suratını," yazdığında görmese bile omuz silkmiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Ablamla konuştuk.
Öncesinde de Meryem'i
aramıştım ama açmadı."

"Bu gece nöbetçi o da."

"Tüh ya.
Desene yalnız kaldım."

"Ben varım."

"Hep var ol.
Ama biraz sıkıldım.
Sen ne yapıyorsun? Neredesin?"

Pencerenin önünde bir süre öylece durmuş, sokak lambalarının titreşen ışığında düşüncelerimi toplamaya çalışmıştım. İçimde garip bir dinginlik ama aynı anda çözülmeyen bir düğüm vardı. Ardından sanki buharı tüten duygularımdan kaçmak ister gibi pencerenin kenarından çekildim ve kamp sandalyelerinden birine oturdum. Kumaşın gergin dokusu bedenimi karşıladı ama o dokunuşun rahatlığından çok içimdeki ağırlıkla ilgileniyordum.

Tam o sırada telefonumun ekranı hafifçe parladı. Bir bildirim değil, daha çok evrenin minik bir dokunuşu gibiydi. Ekrana baktım. Gelen fotoğraf ani ve beklenmedik bir tanıdıklıkla kalbim bir tık daha hızlı çarpmaya başladı. Doğukan bir bahçedeydi; karanlık, sessiz bir köşeydi. Ama arkasında yükselen ışıklı bina, içimde bir kıpırdanma başlattı. Fazlasıyla tanıdık... sanki geçmişten bir parça, bugüne sızmıştı.

"Burası sana geldiğim karakol."

"Burası bana tekrar yaşama
tutunmak için bir neden verdiğin yer."

"Ya romantik kocacığım."

"Son seslenişe kadar her şey yolundaydı."

"Kocacığımmmm."

"Yapma güzelim."

"Samam samamm.

Desene hepiniz birliktesiniz."

"Gördüğün üzere ben yalnızım."

"Ben varım."

"Çok şükür," yazmıştı mesajına. Basit ama içi dopdolu iki kelimeydi. Ardından gelen mavi kalp emojisi ise kelimelerin yapamadığı şeyi yaptı; içimi aniden bir sıcaklık sardı. Ekrana bakarken kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki göğsümde yankılanan ritim nefesimi engelledi. Boğazımda bir düğüm oluştu, sanki o küçük mesaj tüm günün duygusal yükünü bir anda çözmüş gibiydi. Parmaklarım bir cevap yazmak üzere harekete geçti ama önce birkaç saniye durup içimdeki heyecanı dinlemek istedim.

"Mavi kalp."

"Sana ilk kez attığım zamanı hatırlayabildin mi?"

"Müstakbel eşim dediğin zaman."

"Hatırlıyorsun."

"Geçmişte aldığım her karar kötü değildi.

Pera'ya teşekkürler."

"Verdiğimiz en doğru karar olabilir."

"Doğruydu ama en doğru

benim yüzümden oldu, değil mi?"

"Senin sayende...

Şimdi gitmem gerekiyor güzelim."

"Hımm...

Görev beklemez diyorsun."

"Bu gece sakin ama içeride gözüksem iyi olacak.
Kapıyı kilitledin mi?"

"Kilitledim.
Hatta botlarını kapının önüne bile koydum."

"Sen bu ara fazla TikTok izliyorsun sanırım?"

"Belki, birazcık."

"Allah kurtarsın."

"Saçmalama.
Bir gün sen de sosyal medya
tuzağına düşersen görüşürüz."

"Ağzını hayra aç güzelim.
Hiç işim olmaz,
keşke senin de olmasa."

"Büyük konuşuyorsun bak."

"Kendime güveniyorum.
Bu zamana kadar hayatımda
eksikliğini hissetmedim."

"Çağa ayak uydur."

"Dikkat et, ayağın kaymasın güzelim.
Gittim."

"Allah'ıma emanet ol."

"Güzel karım benim."

Kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki sanki içimde küçük bir at koşturuyordu. Göğsümdeki ritim, nefesimin önüne geçti; birkaç saniyeliğine dünyadaki tüm sesler sustu. O tek kelime ekranımda öylece duruyordu.

"Karım."

Gözlerim cümleyi defalarca okudu, parmaklarım ekranı kaydırmadan durdu. Allah'ım... ondan bu kelimeyi duymak için ne

çok beklemiştim. Defalarca hayal ettiğim bir sahneydi belki ama hiç bu kadar gerçek olmamıştı. Sanki zamansız bir kutlama gibiydi bu kelime; geçmişteki bekleyişleri, hayal kırıklıklarını ve umutları tek bir anda telafi ediyordu.

Karım...

Bu kelime, onun sadece dudaklarından çıkan değil, ruhuma dokunan bir şeydi artık. İçimdeki heyecan yer yer gözyaşına karışmaya çalışıyordu ama ben sadece tebessüm edebiliyordum. Bunun etkisiyle azıcık şımararak, "Ya güzel miyim gerçekten?" diye sordum. Aldığım cevapsa Kalben şarkısını çağrıştırmıştı.

"Hadi hadi gittim, hadi gittim,

hadi gittim ben."[21]

"Kalben diyorsun.

Git hadi, git."

Mesajı gönderdikten sonra telefonu yavaşça masanın kenarına bıraktım. Parmaklarım hâlâ ekrana dokunduğu yeri özlüyordu. Ne kadar konuşursak konuşalım asla yetmiyordu. Derin bir nefes alırken ekranda, "Yazıyor" ifadesi belirdi. Küçücük bir kelime ama etkisi göğsümde dalgalar gibi coşkuluydu.

Bekledim.

Mesaj gelmeyince sabırsızlanmaya başladım. Kahve hazırlayarak kendimi oyalamaya karar verdim. Fakat kahve makinesinin önünde geçirdiğim saniyeler dakikalara dönüştü. Damlalıkta akan kahve sesi, içimdeki beklentiye eşlik eden bir ritim gibiydi. Kahvemi alıp sandalyeme tekrar oturdum. Gözlerim hâlâ telefon ekranındaydı.

"Yazıyor..."

Allah aşkına, bu kadar uzun ne yazıyordu?

Sonunda ekran bir kez daha ışıldadı. Uzun bir mesaj belirdi. Cümleler arka arkaya dökülüyordu; içten, uzun, düşünülmüştü her biri. Gözüm satır satır gezindi. Kalbim her kelimeye ayrı ayrı tep-

21. Kalben – Sakin Ol Evladım.

ki verdi. O anda kahvemden aldığım birkaç yudum aşkın tadında kaybolmuş gibiydi.

"Sana âşık olmak bir gecede yıldızlara tutunmak gibi...
Ne kadar uzak, o kadar yakınım sana.
Kalbim senin adını her atışında yeniden yazıyor sanki.
Bir delilikse bu, öyle bir delilik ki şu anda gözlerini
görmek için gökyüzüne şafak söktürebilirim."

"Giderayak yolluk yaptı bana,
görüyor musun?
Bu kimden?
Pera'nın kitaplarında mı geçiyor yine?"

"Romantizmin katili.
Hayır. Seni düşlerken
gökyüzünün bana fısıldadıkları..."

"Ah kalbim..."

"Bu sefer gerçekten gidiyorum güzelim.
Dikkatli ol.
Seni sevmekten de öteyim."

"Samam, sen de dikkatli ol, beni habersiz bırakma.
Büyük ihtimalle uyumam, istediğin zaman yaz.
Ben de seni sevmekten de öteyim."

Bu sefer gerçekten gitmişti. Mutfağın loş ışığı altında tek başımaydım. Saat geç olmuştu ama uyumak aklıma bile gelmiyordu. Kalben'in sesi mutfağı dolduruyordu; şarkıdaki her kelime, ruhumun bir kıvrımına dokunuyor, içimde bir şeyleri kazıyordu.

Küçük hoparlörden yayılan melodi, sanki onun yerine geçmişti; bana onunla ilgili her şeyden daha çok dokunan bir ses gibiydi. Şarkıların sözleri fazla tanıdıktı. Öyle ki bazen Kalben değil, ben söylüyormuşum gibi hissediyordum. "Sanırım Doğukan haklı," dedim içimden. Bu şarkılarla bu gece gerçekten bitmeyecekti.

DOĞUKAN

Gece olağanüstü sakin geçiyordu. Oysa normalde bu sessizlik bana huzur getirirdi ama bu gece başka bir sessizlikti. Sürekli kendimi Doğa'yı düşünürken buluyordum. İlk kez yalnız kalıyordu ve ben yanına gidemiyordum. O evin sessizliğini neredeyse buradan bile duyabiliyordum.

Bir insanın yalnızlıkla tanıştığı o ilk gece... ne garip bir eşikti. İçimde ağır ama sabırlı bir endişe vardı. Şu an ne yapıyor diye düşündüğümde onun tek başına duvarlara bakmasını hayal ediyordum. Bu görüntü içimi parçalıyordu.

Aldığımız eşyalar ne zaman gelirdi acaba? O boş yatak odasının ortasında tek başına duran şişme yatak her şeyi yutacakmış gibi görünüyordu. Başka neler eksikti? Daha doğrusu dolu olan bir şey var mıydı?

"Gardaşım. Hâlâ bıraktığım yerdesin."

Kemal karakolda olmamızın imkânlarından faydalanarak sürekli karısının yanına gidip geliyordu. Ne yapmamı bekliyordu ki? Her seferinde başka bir koltuğa geçmemi mi?

Başımda dikildiği sırada bana kısa ama tetikleyici bir bakış attı. "Hayırdır? Ne düşünüyorsun yine?" diye sorarken yanıma oturdu.

Bacağıma şaplak atmayı ihmal etmemişti; onun alışkanlıklarından biri, belki de kontrolünü gösterme biçimiydi bu. Oturuşumu toparlarken, aklımı kurcalayan konuya bir daha açıklık kazandırmak istedim.

"Sizin eşyalar kaç günde teslim olmuştu?"

Kemal'in yüzü aniden boşaldı. Böyle bir soruyu beklemiyordu belli ki. Kaşlarını hafifçe kaldırdı, ardından gözlerini aşağıya kaçırarak, "Yani..." dedi, kelimeyi uzatırken birkaç saniyelik düşünme sessizliği araya girdi. "Bir ayı bulmuştu diye hatırlıyorum." Siktir. İçimden istemsizce bir küfür yükseldi. Bir ay çok uzun bir zamandı. "Gezdik, beğendik, aldık. Teşhir ürünleri olmadığı için yapılması en az bir ay sürer demişlerdi. Öyle de oldu," dedikten sonra hafifçe kaşları çatıldı.

"Zaten siz IKEA'dan almadınız mı?"

Başımı onaylarcasına salladım ama içimdeki kaygı da başımla birlikte ileri geri deviniyordu. Kemal beni rahatlatmak isteyen bir yüz ifadesi takınarak, "Orası daha kısa sürer, zaten demonte ürünler değil mi?" dedi. "Adamların elinde hazırdır, merak etme."

"İnşallah. Yardıma gelirsin artık."

Kemal yarı ciddi yarı sitemkâr bir tonla söylediğim cümlem ucundan mizahı çekip çıkardı. Koltuğa daha da yayıldı. Sanki bu hareketiyle hem rahatlığını hem de rolünü perçinliyordu. Gözlerinde kendinden memnun bir ifade, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Bu cümlenu hakaret sayarum," dedi, aksanını biraz daha kalınlaştırarak. Ardından dramatik bir kararlılıkla sağ elini kaldırıp -söz vermek üzereymiş gibi- göğsüne bastırdı.

"Ben ve takum çantam emrunuze amadeyuz!"

Sanki bu cümleyle kendini bir savaş kahramanı gibi konumlandırıyordu ama savaş bu kez tornavida, ölçü bandı ve montaj talimatlarıyla ilgiliydi. Tam, "Eyvallah," dediğim anda titreyen telefon sanki cümlemin sonunu içine çekip susturdu. Ekrana gözüm düşer düşmez Doğa'nın ismini görmek, kalbimde beklenmedik bir

çarpıntıya sebep oldu. Sanki bir anlığına dünya durdu. Gözlerim refleksle saate kaydı. Çok geçti. Kaşlarım hafifçe çatıldı. İçimde tanımlayamadığım bir tedirginlik serpildi.

Oturduğum koltuk artık rahatsız edici geliyordu; bacaklarım yerinden kalkmak için kıpırdadı. Ayağa kalkarken, içimdeki düşünceler arka arkaya dizilmeye başladı. Neden uyumamıştı? Bir şey olmuş olabilir miydi?

"Nereye?"

Kemal'in sorusuna cevap vermek yerine sigara içeceğimi işaret ettim. Adımlarımı hızlandırırken parmaklarım telefonun kilidini çözdü. Doğa'nın mesajına dokundum. Ekran parıldarken, içim sanki ikiye ayrıldı: Bir yanı korkuya yakındı, diğeri özlemle kavruluyordu.

"Kalbimm müsat misin?"

"Güzelim sen uyumadın mı?"

"Sensizken uyuyamadım."

"Seni tedirgin edecek bir şey mi oldu?"

"Yok yok merak etme.

Sadece uyku tutmadı.

Yarın gelince beraber uyuruz.

Müsait misin?"

"Şu an için evet."

"Harikaaaa!

Oyun oynayalım mı?"

Sigaramı cebimden çıkarırken gördüğüm mesajı bir kere daha okudum. Ne oyunundan bahsediyordu? "Ne oyunu?" diye sorduğumda, "Ben sana bir şeyler göstereceğim. Sen de ne olduğunu tahmin edeceksin," dedi. Bilmece, bulmaca, tahmin soruları... Allah aşkına, gecenin bu vaktinde bu fikir nasıl gelmişti aklına?

"Sonra?"

"Sonrası oyun bu şekilde işte."

"Hayır, kazancımız ne olacak?"

Gözlerini deviren bir emoji attıktan sonra, "Kumar haram değil mi?" diye sordu. Sigaramı dudaklarıma sıkıştırmışken gülümsedim ve bunu ona belli etmek için ben de gülen bir emoji gönderdim. Havanın durgunluğunda çakmağımı avucuma aldım. Parmaklarım arasından çıkan cızırtıyla sigaramı yaktım. Duman yükselmeye başladığında Doğa'nın hâlâ bir şey yazmadığını fark ettim. Belli ki açıklama bekliyordu. Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırarak attığım mesajı açıklamaya koyuldum.

"Güzelim onu demiyorum.
Oyun dedin ya, hani sen soracaksın,
ben bilmeye çalışacağım.
Bilirsem ne olacak
bilmezsem ne olacak anlamında dedim."

"Bilirsen ne istersen yapacağım.
Bilemezsen ben ne istersem yapacaksın."

"Sanki yapmıyormuşum gibi."

"Bu isteklerimi henüz yapmadın."

İma ettiği şeyi anladığım gibi ciddiyetle, "Doğa," diye uyardım. Ama mesajın yankısı beni geçmişe çekti. Aklım çoktan onunla yaşadığımız en özel anlara ışınlanmıştı. Kalbim sabırsız bir heyecanla çarparken odağımı anda tutmaya çalıştım. Çok zordu. Çünkü çok özlemiştim. Doğa bana yandan çarklı bir gülüş attıktan sonra, "Doğa'n kurban olsun sana," yazdı. Sigaramdan derin bir nefes alırken, "Asıl ben sana kurban olayım nur yüzlüm," diye iç geçirdim. Ardından mahrem düşüncelerin arasından sıyrıldım.

"Neyse. Hazır vaktim varken,
başla bakalım."

"Tamam."

Hazırda bekliyormuş gibi bir anda ekranımda beliren fotoğraf, beni kısa süreliğine afallattı. Siyah metalik kıvrımları daha önce de görmüştüm. Aygül bir keresinde çantasından çıkarırken, "En sevdiğim parça," dediğini anımsıyordum. Pera ise bunu kullanmadan rimel bile sürmezdi. Fotoğraftaki şey, kadınlar arasında kutsal sayılan o minik makyaj aletlerinden biriydi.

Doğa'nın, "Bu ne?" diye soran mesajı fotoğrafın hemen ardından ekranıma düştü. Soruyu bilmenin haklı gururuyla gülümseyerek anında cevabı verdim.

"Kirpik kıvırma aleti."

Ama Doğa'nın tepkisi cevabımdan daha hızlı geldi. Gözlerini deviren emoji ekranda belirdiği anda, âdeta onun sesini duyar gibi oldum, tatlı bir iğneleme gibiydi. Sorusunu bilmiş olmama mı yoksa fazla hızlı cevap vermeme mi sitem etmişti, bilemiyordum. Fakat yaşadığı hayal kırıklığını attığı mesajlardan anlayabiliyordum.

"Attın, değil mi?
Bildiğini düşünmek istemiyorum.
Nereden bildiğini hiiiiç düşünmeyelim."

"İki kız kardeşim var."

"İkisinin de çok fazla makyaj
yaptıklarına şahit olmadım ben."

"Ben de senin çok fazla makyaj yaptığını
görmedim ama sorduğun soruya bak."

"Tamam neyse.
Devam ediyorum.
Bu ne?"

Yeni bir fotoğraf daha ekranıma düştü. Sigaramdan derin bir nefes aldım. Gözlerimi kısarak attığı malzemeyi inceledim. Sanırım bunu daha önce görmemiştim ama bir yerden tanıdık geldiği için tahmin etmesi çok zor sayılmazdı.

"Hım ucu jilet gibi.

Bizim usturalara benziyor.

Kadınların tüylerini aldığı bir şey herhâlde."

"Doğukan işkillenmeye başladım."

Oyunu yanlış mı anlamıştım? Merdivenin mermer korkuluklarına dayanırken yazdığımız mesajları bir daha okudum. Ardından tam bir toylukla, "Bilmemem mi gerekiyordu?" diye sordum. Doğa yine, yeni, yeniden göz devirdi.

"Bilmesen eğlenebilirdik."

"O zaman yine benim dediğime geliyor."

"Neye?"

"Bilsem de bilmesem de

senin istediklerin olacak."

"Yine de gıcık oldum."

"Hadi, bir tane daha sor."

Birkaç dakika sonra ekranıma yeni bir tüy alma aleti düşmüştü. Fotoğrafa bakarken içimde garip bir ikilem serpildi. Eğer doğru cevabı verirsem oyun bozulacaktı. Çünkü Doğa için bu oyun bir sınav arenası hâline gelmişti. Oyunun ipini eline almak, her yeni nesnede beni köşeye sıkıştırmayı umuyordu. Benim içinse bu tuzağa düşmek, yalan söylemekten farksızdı. Ama cevabı bildiğimi itiraf edersem... Doğa'nın o meşhur "göz devirme" maratonuna davetiye çıkaracaktım. O göz devirmeler, ekranın ötesinden gelen hafif ama güçlü bir tepkiydi. Ciddi anlamda bozuluyordu. Hatta bununla da kalmayıp sorgulama moduna geçiyordu. Sanırım bu sefer tuzağa gönüllü düşmeliydim.

"Bilmiyorum."

"Hadi hadi, bilirsin sen."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Tahmin et."

"Toka."

"Yok artık, uydurmanın böylesi

Demir var orada, nasıl toka olacak."

"Doğru.

O zaman ayak törpüsü."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum dedim ya güzelim.

Neymiş?"

"Tüyleri alan bir alet."

"Aaa. Hiç aklıma gelmedi."

Ben bu işten gerçekten hiçbir şey anlamamıştım. Oyunun kuralları belliydi ama artık yaşananlar eğlenceden çok bir hesaplaşma gibiydi. Doğa yine göz devirmişti ve evet... boşu boşuna yalan söylemiştim. Oyunu sürdürmek için, onun yüzünü biraz daha güldürebilmek için ... ama başarısız olmuş gibi görünüyordum.

Doğa sessizleşmişti.

Oyun bitmişti ya da ben oyundan atılmıştım. Bunu anlayabilmek adına mesaj atmaya karar verdim.

"Daha sormayacak mısın?"

"Bilerek bilmeyince zevkli olmuyor."

"Bilince zevk vermiyor.

Bilmeyince zevk vermiyor.

Sana nasıl zevk vereceğimi çözemedim."

"Bence o kısmı çok iyi biliyorsun."

Çapkın bakışlı emojisiyle mesajı birleşince aklım yine olmadık anılara kaydı. Düşüncelerimin ya da Doğa'nın beni yoldan çıkarmaması için, "Doğa iş yerindeyim güzelim," yazdım. Sigaramdan son bir nefes daha alıp izmaritini çöpe attım. Kısa bir çıtırtıyla kutunun metal ağzına değdi. Çıkardığı ses gelen mesaj sesime karıştı.

"Ben de şişme yataktayım."

İnleyerek başımı yukarı kaldırırken ağzımdaki dumanı sonsuzluğa uğurladım. Siyah gökyüzü griye bulanmıştı; dümdüz, şekilsiz, sanki duygularımı üzerime örten bir örtü gibiydi. Duman gibi dağılmasını dilediğim düşünceler... tam tersine, bulutlara tutunmuş, bana inatla geri dönüyordu. İradem konusunda kendime bir tek Doğa olduğunda güvenemiyordum.

"Şimdi anlaşıldı.

Madem yatağımızdasın, o zaman...

Uyu."

"Uyuyamıyorum."

"Bir şeyler izle.

Ama lütfen TikTok olmasın."

"Sorularımdan sıkıldın sanırım."

"Sormuyorsun ki."

"Tamam, son bir soru daha.

Ama biliyorsan söyle lütfen."

"Tamam."

Konunun yön değiştirmesiyle birlikte içimde yayılan gerilim azaldı, rahat bir nefes aldım. Sanki üzerimde asılı duran görünmez bir yük, kısa süreliğine gevşemişti. Yaslandığım yerden doğruldum. Telefona bakarak içeri girdim. Doğa henüz bir şey atmamıştı. Kim bilir beni zorlayacak hangi malzemeyi arıyordu.

Dinlenme odasına geçtim. Gecenin olaysız havası, insanları daha da sakinleştirmişti. Oda doluydu ama sessizdi. Herkes kendi içine dönmüş gibiydi. Kemal her zamanki gibi yoktu. Geldiğinde beni yine aynı yerde görmemesi için başka bir koltuğa oturdum. O sırada ekranıma bir kırbaç fotoğrafı düştü; deri dokulu, uzun püsküllü. Kalbim saklambaç oynayan acemi bir çocuk heyecanıyla çarpmaya başladı ve ben sanki odadaki herkes bu fotoğrafı görebi-

lecekmiş gibi ekranı göğsüme aceleyle kapattım. *Ah Doğa, yapma güzelim, yapma işte!* Yüzümün ısındığını hissederken Kemal'in burada olmamasından dolayı şükrediyordum. Odağımızı dağıtacağını düşünürken beni daha da içine çekecek bir yol bulmuştu. Fakat ben mantığımı oyunda tutmalıydım.

"Doğa.

At mı alıyoruz güzelim?"

"Biliyorsun."

"Sana jokeylik yaptığım

zamanlardan bahsetmedim mi?"

"Jokeylik mi?

Umarım bu sporu atla yapmışsındır."

"Başka bir şeyle mi yapılıyor?"

"Seni eşoleşeksikbok!

Kim o kadın?"

Bir kadının konuşmasına küfür asla yakışmıyordu. Küfür denen şey sertti, keskin tınlardı hatta bazen bir duvar gibiydi. Kısacası erkeklere özgüydü ama Doğa'nın ettiği tek küfür o kadar orijinaldi ki o duvarı yıkılıyor, kelimeler yerini ritimli bir gülüşe bırakıyordu. Onun küfrü bile nazdandı. Her gün bir posta etse, her sabah diline dolasa... Sanki benim günüm daha yumuşak başlardı. Çünkü o kelimelerin tonu, niyeti belliydi: sevgiyle dalga geçen bir dil, bağ kuran bir oyun. Fakat şu anda düşünmem gereken daha önemli bir konu vardı.

"Hangi kadın?"

"Seni Doğukan Grey, seni!

Bir bana gelince mi namus timsali kesiliyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Sessizce, içimde geriye çekilen bir kıvrım gibi nefes aldım. Derin ama sabit değil; biraz öfkeyle, biraz da kendimi ikna etmeye çalışarak. "Sıkıldığı için böyle konuşuyor," dedim

kendi kendime, neredeyse içgüdüsel bir gerekçeyle. Onu savunmak, onu anlamlandırmak... bu, bir refleks hâline gelmişti. Ama savunmakla incinmek arasında tek bir kelime vardı bu kez: Grey.

Doğukan Grey'miş...

O isimle birlikte içime bir buz tanesi düşmüş gibi oldu. Beni el âlemin bir adamına benzetmesi... bir kurgu karakterle, bir görüntüyle... Üstelik o karakterin adında bile bir mesafe vardı. Soğukluk, stilize bir öznellik. Ben gerçekliğimle oradaydım; o ise beni başkasının kurgusuyla tarif etmeyi seçmişti. Kendimi bir roman sayfasına sıkışmış gibi hissetmiştim.

"Konuyu kapatalım bence.

Hiç hoş yerlere gitmemeye başladı."

"Giden dörtnala gitmiş zaten.

Hey gidi, hey!

Biz de sanıyoruz ki..."

"Doğa şaka, pis bir şeye

dönüşmesin lütfen."

"Kaka sence pis mi?"

"Hadi uyu güzelim.

Ben de işe döneyim."

"Kaç tabii."

"Kaçmıyorum aşkım.

Sadece konuşmanın gereksiz bir

tartışmaya dönüşmesini istemiyorum."

"Tabii tabii.

Neyse, ben uyuyayım da sen de işine bak hadi."

"Tamam. Tatlı rüyalar."

"Bu öğrendiklerimden sonra çok zor.

Rüyamda atlar beni tepmezse iyi."

"Üstünü ört o zaman güzelim.

Açıkta bir yerlerin kalmasın."

"Aman, her şeye de bir cevabı var.

Örterim.

Kolay gelsin."

"Teşekkür ederim fıstığım.

İyi uykular."

Telefonun ekranını hızla kararttım ve cebime sokuşturdum. Parmaklarım ekranın sıcaklığıyla hâlâ yanarken, kalbimde oluşan sızı bir mesajdan fazlasını fısıldıyordu. Oyun gibi başlamıştı; şakalar, gülümsemeler, emojiler... Ama şimdi bu oyun sanki kelimelerle değil, darbelerle oynanıyormuş gibi hissediyordum. Bir telefon ekranından tokat yemek... fiziksel olmasa da bir o kadar gerçekti.

Eşyalar ne zaman gelecekti bilmiyordum ama gelecek günlerdeki refahımız için Doğa'nın sıkılmayacağı bir şeyler düşünsem iyi olacaktı.

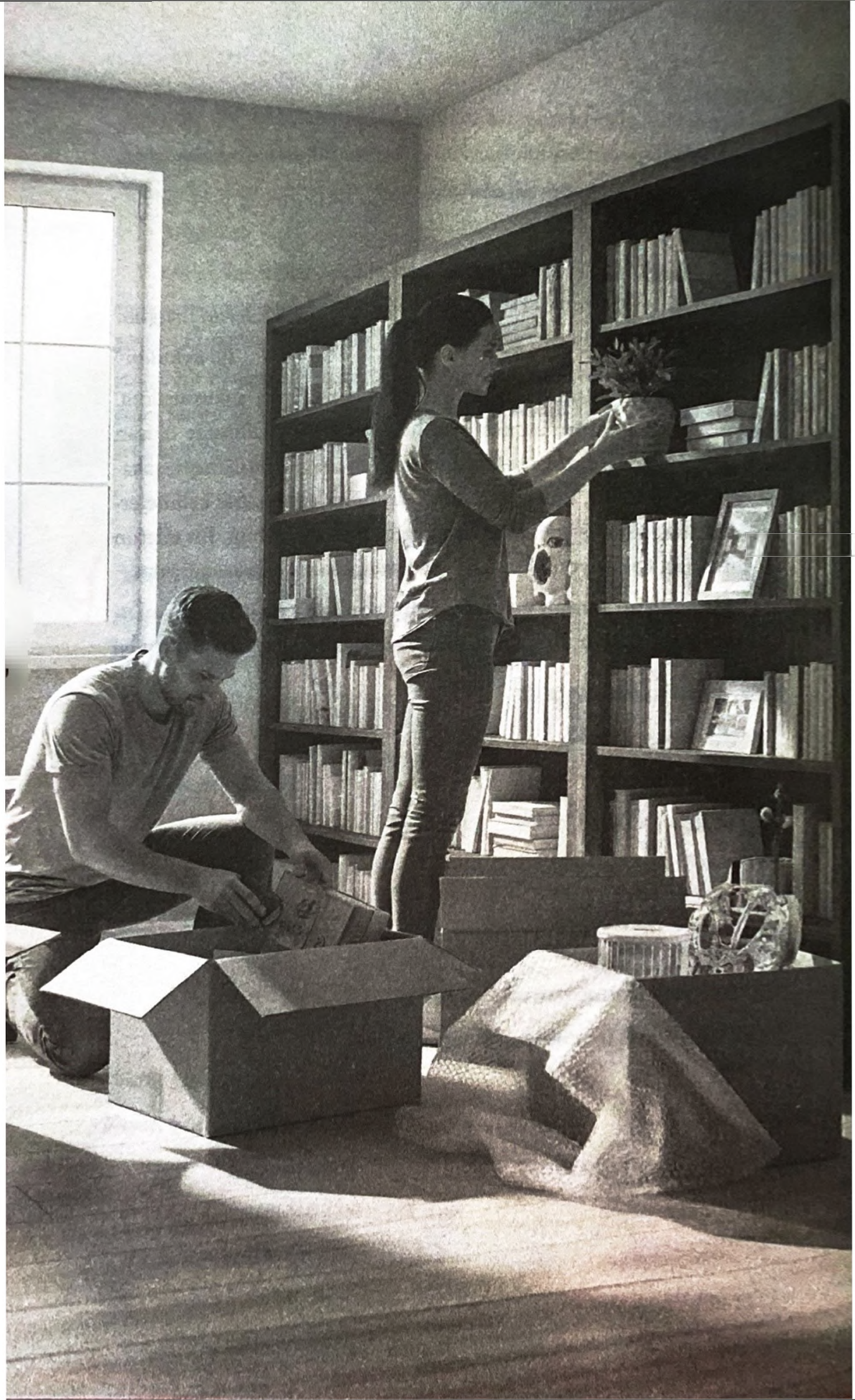

DOĞA

Hayatım boyunca hiç bu kadar boş ama aynı zamanda dopdolu bir üç hafta geçirmemiştim. Zaman kendi karşıtlıklarında bükülmüş gibiydi; günler hem akıyor hem birikiyordu, ruhum hem dinleniyor hem yoruluyordu. Boş hissetmemin nedeni çok basitti: Sorumluluk duymuyordum. Kimse bana, "Şunu yap," demiyor, bir sesin emir tonuyla gündelik ritmimi bölmediği nadir bir dönem yaşıyordum.

Ama bir yandan da dopdoluydum. Sabah erken kalkıp akşamın geç saatlerine kadar bir işle uğraşmak, beni fiziksel olarak tüketse de zihinsel olarak diri tutuyordu. Evin eşyaları gelene kadar eksik olan her şeyi gün gün tamamladım. Marketlerden yapı marketlerine, uygulamalardan kataloglara uzanan o sürecin içinde kendi düzenimizi adım adım ördüm. Perdelerden halılara, tabaklardan bardaklara, televizyonun bağlantı kablosundan bulaşık deterjanına kadar her detayla ilgilendim.

O kadar yoruldum ki... Doğukan'ın olmadığı zamanlarda bedenim teslim bayrağını çekiyordu. Göz kapaklarım akşam ekranın ışığına değil, yorgunluğun koyu perdesine direniyordu ve sessizlikte, şişme koltukta iki büklüm, bazen televizyon sesinde yarım kalan bir cümle gibi sandalye tepesinde uyuyakalıyordum. Uyku son za-

manlarda bir dinlenme biçimi değil, bedenimin çaresizce kapanma tuşu olmuştu.

Nihayet beş gün önce gelen mobilyalar evin köşelerine yerleşmişti; duvarlar artık daha az çıplak, zemin biraz daha yaşanır görünüyordu. Ama esas kutular... kitaplık, masa, sandalyeler... hâlâ dokunulmamış hâldeydiler. Kartonları hafifçe yıpranmıştı, köşeler yer yer ezilmişti ama içlerinde hâlâ sessizlik taşıyorlardı. Birer gölge gibi salonda dizilmiş, bekliyordu.

Kutuların üzerine yayılan o ince toz tabakası sadece temizlik ihtiyacının değil, zamanın üstümüzde bıraktığı bir iz gibiydi. Her zerresi sabırsızlığı taşıyordu. Yeni bir başlangıcın kıyısında ama içine adım atılmamış bir hâlde duruyorlardı. Bu hâl, evin içinde bir geçici bölge gibi olmuştu: Ne tamamen yerleşilmiş ne de bütünüyle terk edilmişti.

Ama elden bir şey gelmiyordu. Doğukan mitinglerin de etkisiyle yoğun mesai saatlerine gömülmüştü. Onun takvimi evin takviminden tamamen kopmuştu artık. Uykusuzluk, ardı arkası kesilmeyen emirler, kulaklarına yerleşmiş talimatlar... Hepsi onunla bizim evin arasında kalın, görünmez bir perde çekmişti. Aramızda değilmiş gibiydi ama çok uzakta da değildi. Sanki bir başka evrenin içindeydi; birimiz çalışıyor, diğerimiz bekliyordu.

Derken Kemal devreye girdi. Gören elinde görünmez bir tornavida, aklında ise IKEA'nın tüm montaj şemaları olduğunu sanırdı. Ciddi anlamda bir usta gibiydi; kutular açıldıkça neyin neye ait olduğunu sanki içgüdüleriyle biliyor, vidaları yerleştirirken tek bir kılavuza bile ihtiyaç duymuyordu. Her hareketi kendinden emin, hızlı ama telaşsızdı. Hatta kendince yaptığı esprilerle ortama keyif de katmıştı.

Kemal olmasa belki kurulum daha da uzardı. Çünkü tek başına altından kalkılacak iş değildi. Ama şimdi... kitaplık yerinde, masa sandalyelerine kavuşmuş, televizyon duvara monte şekilde duruyordu. Odaya sinen yeni eşya kokusu, yalnızca plastik ya da kumaş değil; başlangıcın kokusuydu.

"Her şey için teşekkür ederiz."

Sözüm, bu evin sonunda bir ev gibi görünmesini sağlayan küçük desteklereydi. Tam o sırada refleksle Doğukan'ın beline tek kolumu sardım. Onun varlığına yaslanmak bana her zaman iyi geliyordu. Kemal çantasını eline alırken gülümsedi.

"Ne demek yenge. Marangozluk dede mesleği bizde."

Gün içinde bu cümleyi en az on beş kere duyduğum için gülümsemekle yetindim. Doğukan da kolunu bana dolarken, "Eyvallah kardeşim. Bana kalsa daha çok beklerdi," dedi. Minnettar bir gülüşü de cümlenin sonuna ekledi.

"Sorun değil Dogi'm. Hâlden anlarız."

Sanki kurduğu cümleyle beraber Kemal'in bakışı bir parça değişti. Hafifçe başını eğdi, o sırada gözleri kısa bir anlığına Doğukan'la kesişti. Aralarındaki o bakışma, dışarıdan sıradan gibi görünse de içinde taşıdığı ufak imalarla benim için fazlasıyla sesliydi. Kaşlarım istemsizce havalandı. O şifreli konuşmalar, arasında tam olarak ne söylendiği anlaşılmayan ama çok şey ima eden bakışları bana tek bir şey fısıldıyordu: Kemal, her gece seviştiğimizi sanıyordu.

Oysaki öyle değildi. Hatta Doğukan'ın haftalardır o anlamda hiçbir girişimi olmamıştı. Beni istediğini biliyordum. Onu istediğimin fazlasıyla farkındaydı. Bakışlarımızla, dokunuşlarımızla, bazen kelime seçimlerimizle her şey ayan beyan ortadaydı. Fakat iş icraata geçtiğinde bir şey onu durduruyordu. Hatta demir iskeletli karyolayı kurmayı bile bugüne kadar ertelemişti. Yoğunluk ve yorgunluk sadece günlere değil, tensel yakınlığa da bulaşmıştı.

"Meryem'e çok selam söyle lütfen."

İkisinin arasındaki bakışmayı kestim. Bu gece nöbeti olduğu için yanımıza gelememişti ama sanki başka bir konu daha vardı.

Kemal'e, "Meryem nerede?" diye sorduğumda, dudaklarını bile kıpırdatmadan, "Hamile," dedi. O kelime, bir cevap değil, bir

kalkan gibiydi. "Meryem nasıl?" diye sorsam yine, "Hamile," cevabını yapıştırıyordu. "Mer," desem, sanki, "Ham," diye sözümü kesecek kıvama gelmişti. Bu cevaplar, olması gereken heyecandan değil, daha çok yaka silkme bıkkınlığından geliyordu. Sanki o kelime her şeyi açıklıyor, her şeyi örtüyordu. Meryem artık bir birey değil, bir durumdu. Hamileydi. Nokta.

Meryem'in hamileliği biraz zor geçtiğini biliyordum. Ama bence onu asıl zorlayan, kaynanasının hamileliği duyar duymaz geri gelmesiydi. O ev, bir anda ana baba günü gibi dolmuştu. Meryem'in nefesi daralmış, uykuları bölünmüş, yemekleri boğazında düğümlenmişti ve Kemal, bunu önleyememişti. Belki denememişti bile. Belki annesinin dönüşünü bir rahatlama sanmıştı. Ama Meryem için bu, bir işgaldi. Kendi evine, kendi bedenine, kendi kararlarına, kendi sessizliğine yapılan bir müdahale. Kemal'in sessizliği, belli ki Meryem'in öfkesini daha da büyütüyordu. Bu söylemlerinden anladığım kadarıyla canını okuduğu kesindi.

"Söylerim. Hadi Allah'a emanet!" diyerek elini havaya kaldıran Kemal, her zamanki rahat tavrıyla vedasını yaptı. Asansöre doğru yürürken omuzlarında günün ağırlığı değil, yardım etmenin huzuru vardı.

O görüşümüzden çıktığı gibi geri çekilip kapıyı kapattık. Doğukan sessizce kapının kilidini çevirirken, ben bir adım geriye çekilip holün içinden geçtim. Gözlerim evimizin girişini şekillendiren detaylara takıldı.

Hol hâlâ yarım bir tablo gibiydi, çerçevesi hazır ama içi eksikti. Duvara asılması gereken aynanın yerini neredeyse göz kararı belirlemiş, oraya sanki boşluktan bir kontur çizmiştik. Ayna eksikliği kendini gösteriyordu. Özellikle dışarı çıkarken son bir bakış atma refleksinde o boş duvar biraz kırılgan kalıyordu.

Ama dresuar... işte o bir başka hikâyeydi. İnce ayakları, zarif hatları ve açık ahşap yüzeyiyle hem zarafet hem sadelik taşıyordu. Üzerine yerleştirdiğim mumlukla birlikte ışığın hafifçe oyun oy-

nadığı bir köşe hâline gelmişti. Sanki evin en çok özen gösterilmiş ama en az sözü edilen parçasıydı. Kurup yerleştirdiğimizden beri her geçişte ona kısa bir bakış atıyordum. Gözlerim istemsizce onun üzerinde dinleniyordu.

"Ben banyoya giriyorum."

Doğukan yanımdan geçerken boynuma hafifçe eğildi; kokumu içine çekip usulca bir öpücük bıraktı. O an, tenime değil, zamanın durduğu bir noktaya dokunmuş gibiydi. Bu bir davet miydi, emin olamadım. Belki farkında olmadan yaptığı bir hareketti. Ama ben öyle düşünmek istedim. "Kalbim," diyerek peşinden ilerledim. Banyo kapısına vardığında onu yakaladım, eli kapı kolundaydı ama zihni başka yerde gibiydi. Döndü, meraklı ama tetikte bir bakışla bana baktı.

"Hani haftalar önce kazandığım bir oyun vardı."

O an gözlerinde bir kıvılcım belirdi ama hemen ardından kayboldu. "Kazandığım," diye cümlemi düzeltirken hafifçe gözlerimi kıstım. O geceyi bana hatırlatmaması kendi lehine olurdu. İçimdeki öfke kırıntıları hâlâ tazeydi.

"Ve ödül olarak benim istediğim bir şey olacaktı hani."

Doğukan banyo kapısının kolunu bıraktı. Varlığı sessizce bana doğru yöneldi. "Eee?" diye sordu. Tonu hem nötr hem tetikteydi. Ama bakışları sabit değildi; ne istediğimi anlamaya çalışıyordu, belki de zaten biliyordu.

Gözlerim yavaşça yatak odamıza, orada sessizce bekleyen karyolaya kaydı. Demir iskeletiyle köşede durmuş, evin en dokunulmamış mobilyasıydı. Bekliyordu. Bizi... "Hani diyorum," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Gıcırdıyor mu... bir baksak mı?"

Doğukan başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Gözleri yatağa gitti ama ifadesi sanki onu orada ilk kez görüyormuş gibi donuktu. Yatağın varlığına değil, onun anlamına takılmıştı. Aslın-

da ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Kaçacak daha fazla yeri kalmadığı için zaman kazanmaya çalışıyordu. Hay hay... Bana geldiği sürece acele etmesine gerek yoktu.

"Çok terliyim güzelim."

Sesi banyonun eşiğinden bana doğru yumuşak bir dalga gibi ulaştı. Dudaklarının kıyısında savunmaya dönük bir kıpırdanma vardı; sanki terini bahane ederek bir duvar örüyor ama içten içe o duvarın arkasına beni çağırıyordu.

Adımlarımı hafifçe sıklaştırarak ona yaklaştım. Aramızdaki mesafe kapanırken, nefesimiz birbirine karışmaya başladı. Gözlerim gözlerine değmeden önce kelimelerimi onun tenine fısıldar gibi söyledim. "En sevdiğim." Sesim yumuşaktı ama altındaki çağrı netti. Belki biraz fazla şuh çıkmıştı ama bu sadece isteğin değil, beklemenin de rengiydi.

"Daha çok terlemeye var mısın?"

Ellerimi Doğukan'ın boynuna dolarken usulca parmak uçlarıma yükseldim. Burnu burnuma sürtünürken nefesi benimkine karıştı. Göz göze gelmeden önce göz hizasında birleşen iki çizgi gibi yalnızca temasın hatlarını çiziyorduk. Yavaşça bedenine dayanırken hareketlerimde bir iddia yoktu ama bir niyet vardı. Güçlü olmayan ama geri dönüşü olmayan bir temastı.

"Söz veriyorum, sonra seni ben yıkayacağım."

Hissettiğim tüm kasları sertleşmişti. Elimin altında hareketlenen beden sessizce konuşuyordu. Kelimeler hâlâ havada asılıyken o çoktan cevap vermişti. Bu yalnızca bir refleks değildi; istekti, çağrımın içgüdüsel karşılığıydı. Bu noktadan sonra beni tekrar durdurması kendi bedenine de haksızlık olurdu.

Dudaklarına kısa ama anlamlı bir öpücük kondurdum. Hafif bir temastı ama etkisi bacaklarımın arasında hissedilecek kadar derindi. Nefesini tuttuğunu o an fark ettim. Göğsü hafifçe yükseldi, sonra durdu. O sessizlik, arzunun eşiği gibiydi. "Doğa," derken çaresiz çıkan sesine, "Her istediğimi yapacağına söz vermiştin," diye

fısıldadım. "Seni istiyorum, hemen, şimdi, o yatakta." Gözlerim yatak odasında sessizce bekleyen demir karyolaya anlık ilişti. Ayaklarım yere bastığında hareketim tamamlanmıştı, artık niyetim saklı değildi.

Elimi nazikçe eline kaydırdım. Çekiştirmedim. Zorlamadım. Ama kanına girecek en önemli kozumu kullandım.

"Benim tanıdığım Doğukan sözünü tutar. Hadi..."

DOĞUKAN

Hayatımda garip, tanımlanması zor bir yoğunluk vardı. Dışarıdan bakan bir göz, belki her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirdi; birkaç plan, birkaç iptal, biraz yorgunluk... Hepsi herkesin hayatında olan olağan şeylerdi ama biri içeri adım atsaydı, zihnimin içinde yanan küçük alarm ışıklarını hemen fark ederdi. Hayatım karman çorman bir ritme bürünmüştü: Ne sabahlar netti ne akşamlar tamamlanmış hissi veriyordu.

Kafamın içi sürekli konuşuyordu. Bitmeyen işler, cevaplanmayan sorular, ertelediğim düşünceler... Operasyonlar, mesailer, mitingler... Hepsi birbirinin üstüne çıkıyor, hiçbir şey tam olarak şekil bulmuyordu. Eve geliş gidiş saatlerim sabit olmaktan çıkmıştı; bazen gece yarısı, bazen sabahın körü. Ev bu aralar yalnızca bir uğrama noktasıydı gibi hissettiriyordu. Soluklanmak için de değildi üstelik. Bir şeyleri yetiştirmek için var olan geçici bir durak gibiydi.

İlişkimde de aynı ritim bozukluğu hâkimdi. Doğa yanımdaydı, evet. Ama onunla ilişkimizin başında öyle sık, öyle özverili buluşuyorduk ki... Şimdi, aynı şehirde olmamıza rağmen uzak bir kıtadaymışız gibi hissediyordum. Aramızda mesajlar yerine suskunluklar, planlar yerine ertelemeler birikmişti ve ben... Tam gözlerinin içine

baktığımda, o sıcaklıkta boğulmak yerine kendimi fazlasıyla yetersiz hissediyordum. O gözler, her zaman güven duyan bir sessizlikle üzerime kapanırdı. Ama bu kez ben onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum.

Evimiz hazırdı. Hevesle seçip, küçük küçük anlamlar ekleyerek aldığımız eşyaların hepsi yerli yerindeydi. Fakat hayalimizdeki gibi olmamıştı. "Birlikte kurarız," demiştik. Çay molaları veririz, kahkahalarımız son kez boş duvarlarda yankılanır. Belki ufak atışmalarımız olur, sonra tatlıya bağlamak adına tatlı temaslarımız ve hepsinde baş başa oluruz ama o anların hiçbirini yaşayamadık. İş yoğunluğundan boşluk yaratamamıştım kendime. Kemal sağ olsun bir aralık bulup yardıma gelmişti. Bir yabancının yardımıyla tamamlanan yerleşme, içimdeki eksikliği daha da görünür kılmıştı.

Yetememe düşüncesi, ruhuma sessizce sızıyordu. Yaptıklarımın yetmediği, yapmadıklarımın gözüme battığı o ince çizgide yürürken... Onun yanında olmak bile kendimi eksik hissettiriyordu.

Yeterince zaman, yeterince ilgi, yeterince ben olamadığım bir dönemin ortasındaydım. Doğa'nın gözlerindeki ışık hâlâ aynıydı ama ben o ışığın altına durup ısınmaya çekiniyorum. Onu özlemiştim.

Ama öyle basit bir hasret değildi bu; bir sarılmayla dinecek türden değildi. Onu, varlığıyla, hayatıma dokunduğu her ayrıntıyla, kırık günlerime verdiği anlamla özlemiştim. Ama ne garip... Bu kadar yoğun bir yetersizlik duygusunun içinde teni harammış gibi hissettiriyordu.

Sadece dokunmak... Sanki bir eksikliği örtmek gibi geliyor artık. Bir suskunluğu bastırmak, bir boşluğu unutturmak... Oysa ben onunla konuşmak istiyorum. Omzunda durup, içimden geçen kelimeleri ona anlatacağım günün hayalini kuruyordum. Sadece yakınlık değil, gerçekten yanında olmak istiyorum ve bu kadar yetersiz hissederken, yalnızca o alana yeterli olmak —o alanda var

olabiliyor olmak— bir tür çarpıklık gibi geliyor bana. Ben adamlık diye bir şey öğrendiysem, bu değildi.

Kaldı ki... Henüz aramızda resmî bir nikâh yoktu. Bu da içime garip bir yük bindiriyordu. Her yakınlaşmada kalbimin bir köşesinde bir tereddüt büyüyordu. Özlem bu kadar derinken, yakınlık sadece tenle sınırlı kalırsa... Bir gün içimdeki sevgiye ihanet etmiş gibi hissedebilirdim ve işte bu, içimi en çok acıtan ihtimaldi.

"Uyumadın mı?"

Artık perdeleri sayesinde sokak lambasının turuncu ışığını misafir etmeyen odada sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. Sanki çok yüksek sesle konuşsa o anı bozacak, o uykuyla uyanıklık arasındaki naif sükûtu parçalayacakmış gibiydi. Kollarımın arasındaki beden gevşemişti. Ama o gevşekliğin içinde bir tür ağırlık vardı; güvenin, huzurun, bana kalmayı seçmişliğin ağırlığı hareketlerinde hâkimdi. Yavaşça bana doğru döndü. Âdeta suda süzülen bir yaprak gibi narindi. Gözlerini bile tam açmamıştı ama ben onları izlemek için görmeye ihtiyaç duymuyordum. Oda çok karanlıktı. Fakat garip bir şekilde Doğa'nın uyku mahmuru yüz hatları fazlasıyla netti. Karanlık bile ona hizmet ediyor, gölgeleri ışık gibi bana sunuyordu. Çenesindeki yumuşak kıvrım, yanaklarında uykunun bıraktığı o kırılganlık, dudaklarının tam kenarında hâlâ taşıdığı gündüz gülümsemesi...

Kör olsaydım... sadece bu yüzü görmek için Allah'a yalvarırdım.

Çünkü o yüz, bana görmeyi öğretiyordu. Bir insana nasıl bakılır, bir sessizliğe nasıl sevilerek dokunulur, bir kalbin ağırlığı nasıl taşınır...

Onun yanındayken zaman durmuyordu belki ama yavaşlamayı biliyordu. Dakikalar ağırlaşıyordu, sanki her saniyede daha çok kalmak istiyordum ve ben... dünyada hiçbir şeyin acelesi yokmuş gibi hissediyordum. Çünkü o an, acele etmeyecek kadar güzel, hiçbir yere yetişmeyecek kadar tamdı.

"Uyudum."

Sesim onunkine göre daha dinçti. Belki de duyguları bastırmaya çalışan uykusuz bir kararlılıkla çıkmıştı dudaklarımdan. Doğa bunu fark etmiş gibiydi, göz kapakları arasında ince bir aralık oluştu. O aralıktan süzülen bakışı, içime sanki gece boyunca biriktirdiği soruları bıraktı. "Saat kaç?" diye mırıldandığında bilmediğimi belli edercesine omzumu silktim. Akrep ve yelkovan bu gece yoktu benim için; onların tarif ettiği vakitler bu anın dışındaydı. Zamanın kendisi bile odanın dışında, yağmurun ya da rüzgârın kenarında bir yerdeydi.

"*Neden uyandın* diye sorumu değiştiriyorum."

Bakışı derindi; gözleri, gözlerimi âdeta usulca taradı. Sanki içinde cevabı arayan bir sessizlik vardı. O karanlığa rağmen onun da beni gördüğünü bilmek, aramızdaki bir nefeslik mesafeyi daha da silikleştirdi. Gözlerimizin arasında bir sıcaklık oluştu, adını koymaya gerek yoktu. İkimiz için de fazlasıyla tanıdıktı.

"Uyandım sayılmaz."

Bunu söylediğim anda kaşları hafifçe çatıldı. Aramızdaki kalan mesafeyi de hafifçe kapattım. Burnunu burnuma sürterken, "Baksana... hâlâ rüyam devam ediyor," diye fısıldadım. "Sonsuz bir uyku bu. Seninle... gözüm açıkken bile rüyadayım."

Gülümsedi mi tam emin değilim. Ama o anda göz kapaklarının titremesi, dudaklarının kıyısından kayan nefes, benim ciğerlerimde son buldu. Sanki o nefes sadece ona ait değildi artık; aramızdaki ince sınırı geçip, bende çoğaldı. İç çekişim artık isteyerek bastırdığım bir dürtü değil, dizginlenemeyen bir duyguydu ve öpüşme... Bir yakınlık değil yalnızca; dili olmayan bir konuşmaydı, arada duran suskunlukları tek tek yıkan bir fısıltıydı.

Beni yoldan çıkaracak kadar tutkuluydu, evet. Ama bu tutku sığ değildi. Yalnızca bedenin değil, aynı anda aklın ve kalbin de var olduğu bir alan gibiydi. Garipti. Birkaç saat önceki öpüşmelere göre daha masumdu belki ama daha derindi. Yanımda kalmayı seçtiği her saniye için şükran gibi taşıdığım bir öpüşme...

Demir iskeletli karyola sinir bozucu bir şekilde gıcırdamaya başladı. Yine! Gecenin bu saatinde o ses, yalnızca odada yankılanmadı. Zihnimde büyüdü, dışarıya taştı. Komşu duvarların ardında huzurla uyuyan bedenleri düşündüm bir an. Rahatsızlıktan öte, utanmak gibi bir duygu yayıldı içime. Çünkü bu an sadece bize ait olmalıydı. O gıcırtının bu mahrem sessizliği kirletmesine izin veremezdim. Öpüşmeyi yavaşça sonlandırdım.

"Uykunu açma, hadi devam et."

Cümle ağzımdan nefesimle birlikte döküldü. Sanki bir başkasının kelimeleriyle konuşuyordum. Kendimdim elbette ama o anki ben başka bir ritimde çarpan bir adamdı. Tüm hücrelerim çoktan uyanmıştı. Kollarımın arasında uzanan Doğa'nın yarı çıplak bedeni, gün boyu omuzlarımda taşıdığım yorgunluğun yerine ağır bir tutku bırakmıştı. Sıcaklığı, tıpkı düşüncelerim gibi bedenimin en uzak kıyılarına kadar ulaşmıştı. Ona dokunmak, zamanın durduğu bir yerde nefes almaktı.

Ama bu kadarla yetinmek istiyordum. Anı bozmak istemedim. İçimdeki dürtüye değil, o anın kırılganlığına teslim oldum. Alnına usulca bir buse kondurdum. Sanki o küçücük öpücükle hem teşekkür ettim hem de özür diledim.

Doğa, hiçbir şey demeden boynuma yaklaştı. Bir kedinin yavaşça tırmanışı gibi ama bu kucaklayışta masumiyetle arzu yan yana yürüyordu. Dudakları, kulağımın alt kısmında dolaşmaya başlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Seni istiyorum."

Gülümsedim. O söz yalnızca dile gelmiş bir ihtiyaç olmaktan çıkmıştı. Bu baştan çıkarıcı bir itiraftı. Çünkü aynı cümleyi kalbim zaten saatlerdir söylüyordu, fısıltıyla, içten içe, yanarak... "Sana doyamıyorum," diye devam ederken nefesiyle boynuma yazdığı harfler, tenimde iz bırakıyordu. Ve sonra —hiçbir uyarı olmadan— elini omzuma bastı; kararlı ama nazikçe. Sırtım yatağa tam anlamıyla teslim oldu. Ağırlığı üzerime çöktü ama o

ağırlık tutsaklık değildi. Sanki ait olduğum yeri hatırlatan bir dokunuştu.

Hiçbir şey diyemedim. Dudaklarımda kelimeler vardı belki ama ses hâline gelmeden eriyip gitti hepsi. Düşünmek bir tercihti artık, ben sadece hissetmeyi seçmiştim.

Doğa üzerime doğru eğildi. Tenimin üstünde değil, nefesimin tam ortasında durdu sanki. Dudakları usulca dudaklarımın kenarına dokundu. Sonra yavaşça çeneme indi; parmak izine benzer öpücükler bırakarak... Her dokunuşunda içimde bir başka zaman titreşiyordu. Boynuma ulaştığında, ben çoktan teslim olmuş gibiydim. Her öpüşünde sırtımdaki ağırlık kalkıyor, göğsümde yeni bir yankı doğuyordu ve nihayet kulağıma geldiğinde derin bir nefes alabilmiştim ama vermemi engelleyen şey Doğa'nın dudaklarından dökülen fısıltıydı.

"Söz veriyorum... bu sefer çok fazla gıcırdamasına izin vermeyeceğim."

Bu sözü, yalnızca kulaklarımla değil; bedenimle duydum. Tüm kaslarım gevşedi, nefesim içime doğru yayıldı. O anda gerçeklik yerini sezgiye, cümleler yerini sususa bıraktı. Duyduğum en son şey bu oldu. Sonrası artık ses değil, hislerle konuşulan bir rüyaya dönüştü.

Yine.

Yeni.

Yeniden...

DOĞUKAN

Birkaç gündür omuzlarıma çöken ağırlığın kaynağını tam olarak çözememiştim. Boğazıma kadar dolu bir sessizlikte yaşıyordum: ne bir kelime çıkıyordu içimden ne bir düşünce netleşiyordu zihnimde. Vücudumda dolaşan hissizliğin adı yoktu ama varlığı her zerreme sinmişti. Sabahlar hazırlanmış bir sahneyi tekrar tekrar oynar gibi geçiyordu; geceler ise bilinçsizce çözüldüğüm ama çözülmenin rahatlatmadığı saatlerdi. Son günlerin hızından olduğunu düşünmüştüm. İnsan bazen telaşla koşarken düşmez de durduğunda fark eder dizlerindeki titremeyi. Ben de öyle sandım; belki işler, insanlar, mesajlar arasında sıkışmıştım. Fakat gece boyunca anlamıştım ki içimdeki ağırlık, sadece yorgunluk ileri gelen bir his değilmiş. Geçmeyen bir eksiklik, adını koyamadığım bir özlemmiş. Doğa'ya her anlamda kavuşunca bunu daha iyi anlamıştım.

Fakat uykuyla uyanıklık arasında bir çizgide, göğsümün ortasında yine, yeni bir gerginlik oluşmuştu. Sanki biri ellerini usulca göğsüme koymuştu ve bastırıyordu. Rüya mıydı, önsezi mi? Bilinmezlik tenime sinmişti. Uyanmak istemedim. Ama gözlerim açıldığında... uyanış bir anda içimde yayılan bir ürpertiye dönüştü.

Ve sabah... tarif edemediğim bir huzursuzluk içimi sardı. Duvara çarpan ışık bile o sabah bana keskin geldi. Sessizliğin içinden

bir çağrı yükselmiş gibiydi, duymadığım ama hissettiğim bir haberdi sanki. Şubeye varır varmaz gelen istihbaratla birlikte kendimi operasyonun ortasında buldum. Sanki bedenim, herkesten önce haberi almıştı.

Günlerdir adımlarını izlediğimiz silahlı şebekenin yeri tespit edilmişti. Yol kenarlarında terk edilen izler, yarım bırakılmış konuşmalar, bir anlığına beliren gölgeler... Kaç kez ellerimizin arasından kayıp gitmişlerdi, kaç sokakta yalnızca nefeslerini hissedebilmiştik, bilmiyordum. Şimdi, nihayet, izlerini net bir şekilde bulmuştuk.

Saklanmak için seçtikleri yer, şehrin son kalesiydi. Son nefesi... Yerleşim yerlerinden uzak, çürümeye terk edilmiş, yılların suskunluğu üstüne sinmiş eski bir fabrikayı tercih etmişlerdi. Betonunda pas, duvarlarında unutulmuşluk vardı. Dışarıdan bakıldığında, içine sadece hayaletlerin sığacağı bir yapı görünüyordu ve işte bu, onların zekâsının işaretiydi.

"Kim böyle bir yerde saklanacak kadar aptal olabilir ki?"

İlk bakışta cevabı barizdi. Fabrika öylesine görünür, öylesine tahmin edilebilirdi ki onu ciddiye almak bile zaman kaybı gibi hissettirebilirdi. Duvarları dökülmüş, sağlam tek bir penceresi kalmamıştı, içerisi suskun bir zamanın izlerini taşıyordu.

"Biz aptal değiliz."

Bize bunu düşündürmek istiyorlardı. Zekânın en ince hâli, kibri provoke eden yanıltmaydı ve biz, o tuzağa neredeyse düşüyorduk. Kısa bir süreliğine gerçekten merak ettik, bu kadar "açık" bir saklanma yerinin ardındaki mantığın ne olduğunu. Ama sonra... O yapının basit bir barınak değil, stratejik bir yanıltma olduğunu fark ettik. Konumun kendisi bir düğüm noktasıydı: hem çıkış için hem de giriş için görünmez bir kapı. Çevresindeki dar sokaklar, çürük merdivenler, gözden kaçan tarlalar... hepsi birbirine bağlanıyordu. Öyle bir ağ örülmüştü ki şebekenin kendine örümcek demesine şaşmamalıydı. Bir kez içerideki düzene dikkat edince kaçış yollarının birbiriyle nasıl örtüştüğünü görmemek imkânsızdı.

Onlar gerçekten aptal değillerdi ama unuttukları şey, bizim onlardan daha zeki olduğumuzdu.

En basit aldatma, karmaşık olanı yenerdi. Belki de en büyük ders buydu. Zekâyla yapılan her hamle, zekâyla karşılık bulmazdı. Rahat bir şekilde içeride dolaşmalarının tek nedeni buydu. Birinin parmakları arasında sigaranın külü yavaşça düşüyordu; bir tür zafer jesti gibiydi. Diğeri sırtını nemli duvara yaslamış, gözleri kapalı, derin bir gevşeklikle geceyi bekliyordu. Üçüncüsü ise telsizle oynarken, çevresindeki yağmur sesini hiçbir tehdit unsuru olarak görmüyordu. Ama biz biliyorduk.

Zekâ her zaman ses çıkarmazdı. Sessizlik bazen yaklaşan adımların en gürültülü hâliydi.

Bizim gibiler için şansın ne zaman yanımızda olduğunu kestirmek zordu ama gökyüzü bile bugün bizim yanımızdaydı. Yağan yağmur sadece toprağı ıslatmıyordu; çürümüş fabrikaya, paslanmış varillere, çatlamış camlara vurdukça, ortaya bir melodi çıkıyordu. Öyle sıradan, öyle tanıdık bir ses ki... İçerideki üç adamın uyanıklığını uyuşturuyordu. Kandırıcı bir huzur, gevşek bir dikkat hâli... Kendilerini güvende sanmaları bizim avantajımızaydı.

"Alfa-1, Merkez."

Saatler süren operasyon planı yerini harekete bıraktığında hava çoktan kararmıştı. Telsizin boğuk sesi, geceyi bir kesik gibi yararak yankılandı. Rüzgâr çatı kenarlarında uğuldayıp telsizin metalik tonuna karışınca, doğa bile bu iletişimin gerginliğine ortak olmuş gibiydi; güçlü bir şimşek çaktı. Arkasından gelen gürültü ise göğün yarıldığına işaretti. Bir an için her şey durdu: çevredeki sessizlik, timin nefes alışları, hatta içimdeki endişenin titreşimi. Telsizin tuşuna bastım. Parmaklarımın altındaki metal yüzey, katı bir soğuklukla derime değdi. Üzerimdeki eldiven bile o serinliği bastıramamıştı. Ama işin tuhafı, avcum hâlâ ter içindeydi. Sanki bedenim hem alarma geçmiş hem de anıların ağırlığıyla titriyordu.

Bu tezatlık, çoğu zaman dikkatimi dağıtırdı. Timin gözüyken en ufak bir dengesizlik —bir nefesin ritmi, bir ter damlası bile— güven sarsardı. Ama bugün... Bugün şef beni sahaya çıkarmıştı. Sıcak temasa. Gölge olmaktan çıkıp hedefe yürüyen kişilerin başında olmamı istemişti. Sebebini tam anlamamıştım. Timde bunun için benden daha tecrübeli kişiler vardı. Sıcak temas için fiziksel avantajları daha belirgin olan bir başka kişi. Ama şef gözünü bana çevirmişti ve yıllar önceki o unutulmuş heyecan, damarlarımda tekrar dolaşıma girmişti. İlk operasyona çıktığım gece duyduğum gerginlik. İlk devriyede hissettiğim kalp çarpıntısı. Kendi sesimi telsizden ilk kez duyduğumdaki hafif gurur. Hepsi geri gelmişti. Fakat bu sefer ayaklarıma dolanmak yerine bana yoldaş olmuşlardı. Kararlılığımı sesime yükleyerek konuştum.

"Merkez, Alfa-1 dinlemede."

Sesim telsizden çıkarken ne fazla tok ne fazla yumuşaktı; tam olması gerektiği gibiydi. O an sadece cevap vermekle kalmamıştım. Aynı zamanda ekibe, merkeze ve belki en çok kendime kontrolün bende olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum.

Dışarıdan sakin duruyordum. Omuzlarım dik, nefesim ölçülü. Ama içimde... Zihnim, çatışma hâlinde çalışan bir komuta merkezi gibiydi. Rüzgârın yönü keskinleşmişti. Duvarın gölgeleri, termal izlemelerde kırık yansımalar bırakıyordu. Bir kuşun kanat sesi bile taktiksel veri gibi algılanıyor, her detay bir başka ihtimali tetikliyordu.

Dizlerimin iç kısmında gerginlik vardı. Gözüm, dürbünün çerçevesine değil, geride kalan zamana takılıyordu. Telsiz tekrar ses verdiğinde, zaman başka bir akışa geçmişti artık. Dakikalar değil, milisaniyeler belirleyiciydi ve sessizlik korunması gereken bir güvenlik değil, işitilmesi gereken bir uyarı hâlini almıştı.

"Konum teyidi alındı mı?"

Telsizden gelen ses, cızırtılı bir çizikle yankılandı kulaklarımda. Ama o bozulmuş frekans bile niyetini gizleyemiyordu. Kısa,

keskin ve itici bir komuttu bu. Sadece bilgi istemiyordu. Kararlılık talep ediyordu.

"Hedef doğu cephesinde," derken sesimde hem teyit hem sezgi vardı. Telsizden geçen her hece hem merkeze hem time hem de kendi zihnime gönderilen bir şifre gibiydi. Gördüğüm sadece bir bina değil, duyduğum sadece bir rüzgâr değildi. Fabrikanın çatısında rüzgârla sallanan teneke parçası bile sanki içinde saklanan şeyleri fısıldıyordu.

"Giriş noktası belirli. Tim konumda."

Arkadaşlarım sessizdi ama sessizlikleri konuşkandı. Herkes göz ucuyla birbiriyle temas kuruyor, kaskların içindeki soluklar aynı frekansa bürünüyordu. Hiçbirimiz açıkça söylemedik ama hepimiz aynı şeyi düşündük: Hazır, daima hazır!

"Anlaşıldı Alfa-1. Alfa-2 kuzey hattına geçiş yaptı. Koordinatlarla çakışıyor musunuz?"

Telsizin cızırtılı sesi, geceye sızan uyarı gibi yakamı sıyırdı. Sesin tonu sakin olsa da taşıdığı anlam, satır arası panik barındırıyordu. Gözlerim refleksle kuzey hattına çevrildi; karanlığın içinde şekil değiştiren duvarlara, sokak lambalarının kırık ışığına, gölgeyle ışık arasındaki aldatıcı boşluğa baktım.

"Olumsuz."

Cevabım telsiz hattında kayboldu. Ama içimde, yankısı hâlâ titreşim bırakıyordu. Gölgelerin arasında zaman yavaşladı. Kuzey hattındaki hareketlilik net değildi ama... "Görsel temas yok. Termal izleme temiz." Gözlerimle karanlığı tararken görüş alanımdan sadece bir gölge geçmişti; belki rüzgârdan, belki bizden çok daha hazırlıklı birinden. Ama o an, içimdeki tüm güvenlik protokollerini aşan bir his yükseldi. Sanki gölge saklanmıyordu bile. Kendini gizlemesi gerekmeyen bir öz güven vardı hareketinde. Belki de saklanan kişi, görünürlükten korkacak kadar umutsuz değil, planını görünürlük üzerine kuracak kadar cesurdu.

"Ancak yapı dışına hareket var."

"Güney cepheye dikkat. Kaçış noktası olarak kullanabilirler."

Telsizden gelen bilgi, içimdeki öngörüyü sesle mühürledi. Telsizden gelen son heceyle beraber başımı sola, tuğla duvarın olduğu tarafa çevirdim. Dar, dışarıdan fark edilemeyecek kadar geri çekilmiş ama içeriden bakıldığında kurtuluşun tek yolu gibi... Timden biri, soluma doğru başıyla işaret verdi. Onun bakışındaki kısalık, geçidin anlamsız görünen ama kritik oluşunu vurguluyordu. O yön haritada detaylandırılmamıştı ama sahada bambaşka bir anlam taşıyordu: Saklananlar için görünmez olmanın değil, geçip gitmenin noktasıydı.

Çevremdeki seslere kulak kesildim. Rüzgârın yön değiştirmesi bile bir veri gibiydi. Uzaktaki metal bir parça, yere sürtünerek ses çıkardı. Bir köpeğin havlaması, kısa ve kesikti. Tüm bu detaylar, sahnenin görünmeyen çatısını zihnimde kuruyordu ve o sesler içinde ara frekanstan başka bir ses telsize sızdı.

"Merkez, Alfa-2. Yapı arkasında üç kişi tespit edildi. Silahlı olabileceklerini değerlendiriyoruz."

İçeridekilerin haricinde üç kişi daha mı? Zihnim henüz gözümle görmediğim bu gölgeleri işlemeye başlamıştı bile. Aldığımız eğitimler sayesinde kodlama yetisi kendiliğinden devreye girmişti. Dışarıda olmayı seçmişlerdi, bu bile yeterliydi: Gözlemciler. İz taşıyıcılar. Emirle hareket eden gölgeler.

Bu tür insanlar sessiz ilerlerdi. Siperden ses sızdırmaz, niyetlerini bakışlarında değil duruşlarında taşırlar. Eğer silahları varsa —ki mutlaka vardır— planları da hazır demekti. Ama asıl mesele nişan alanları değil, yön gösterenleri yakalamaktaydı. Çünkü hedefi vuran değil, seçen çatışmayı başlatırdı.

Tüfeğimin gece görüşünü söylenen, şüpheli açıklığa doğru çevirdim. Görüş alanı siyah-beyaz değil; keskin ve gürültüsüzdü. Sıcaklık dalgaları, duvarın kıvrımlarında hareket ediyordu. Görünmeyeni görmekle yükümlüydüm.

"Alfa-2, hedefi izlemeye devam et. Temas yok, sadece gözlem."

Henüz bir hamle için erkendi. Ama çok da erken değildi. Zaman gerginliğin çevresinde dolanıyordu. Tetiğe değil, sezgiye parmak dokunuyordu. Bir kıpırdanma, bir dalga, bir yanlış adım... Her şey o sessiz planı devreye sokabilirdi.

"Alfa-1, içeri geçiş için hazır mısınız?"

Telsizden gelen ses, geceye sızan bir emir değil, zamanın durduğunu haber veren bir sinyal gibiydi. O an, herkes başını çevirdi; konuşulmamış bir karar gibi birbirimizin gözlerine baktık. Sözcüklere gerek yoktu. Kaskların altında sıkılan çeneler, gözlük camındaki yansımalar, nefes alışlardaki senkron... Tim hazırdı.

"Onaylandı. Sessiz giriş sağlıyoruz. Zaman kodu 21.36."

Sözcükler telsiz frekansında kayarken, biz çoktan harekete geçmiştik. Ayaklarımız yere temas ediyordu ama ses yoktu. Dizlerimizi kırarken kamuflajlarımızın esneyen kumaşı bile nefesini tutuyordu. Karanlık bizim için bir tehdit değil, bir araçtı artık. Bu gece görünmez olamayanın, hayatta kalma şansı yoktu. Sıcak teması özlemiştim ve bu çok uzun zaman sonra benim için bir ilk olacaktı.

"Tüm timlere uyarı. İçeride tuzak olasılığı yüksek. Minimum temas, maksimum kontrol. İnisiyatif sizde."

Telsizden gelen son uyarıyla içeri daldık. Kapı metal bir inleme sesiyle açıldığında, içerideki karanlık neredeyse nefes alıyordu. Kask lambalarımız duvara çarpıp dağıldı; kırık camların parıltısı bile ürkekti. Adımlarımızı sesle değil, gölgeyle hizalıyorduk. Her adımda toz kalkıyor, geçmişteki endüstriyel hareketliliğin çürümüş yankısı kulağa çarpıyordu. Bu bina bir zamanlar üretim yapıyordu belki ama şimdi sadece beklenti üretiyordu.

Fabrikanın içinde kontrollü bir şekilde ilerlerken telsize uzandım. "Alfa-1, giriş sağlandı." Sesim sakin ama hedef odaklıydı. Her kelime bir sinir ucuna dokunuyor gibiydi: hem bizimkine hem de karşıdakine.

"Giriş kat temiz. Yukarı çıkıyoruz."

O anda herkesin bakışları yukarı yöneldi. Metal borular, tavan boyunca uzanıyordu; bazıları pasla lekelenmiş, bazıları yağla ağırlaşmıştı. Aralarındaki gölgeli yarıklar, sanki göz kırpıyor gibiydi. Gözle görünmeyen ama herkesin hissettiği bir ritim vardı; titreşmeyle karışmış bir sessizlik, devasa bir nabız gibiydi. Bir anda boğuk bir çıtırtı duyuldu. Sesi tarif etmek zordu. Ne rüzgârdı bu, ne de gevşek bir zincirin sallanışıydı. Bu bilinçliydi. Sanki biri bize tam zamanında *buradayım* demek istemişti.

Bir anda diz çöküp namluyu yukarı çevirdim. Beton zeminin soğukluğu dizimden omzuma yayıldı ama bedenim buna aldırmadı. Sinir uçlarımda sadece tek bir emir vardı: *odaklan.* Toz zerrecikleri havada asılı kalmış gibiydi. Sanki mekân nefesini tutmuş, benim hamlemi izliyordu.

Beton zemine değen dizimin sertliği, vücudumun adrenalinle ağırlığını unutmuş hâliydi. Kalbim hızla atıyor ama zihnim, olağandışı bir sakinliğe bürünmüştü. Buna savaşçı sessizliği deniyordu. Ellerim tetikteydi. Lazerin kırmızı çizgisi metal kafesin üst kısmında ilerliyor, gölgelerin içine dokunuyordu.

Bir parça toz yükseldi; hareketsizlik içindeki mekâna devinim getirmiştim ve belki de o toz, gölgeyi uyandıran şeydi. Çevremdeki hava bir şeyin varlığını taşıyordu: kokusuz, sessiz ama hissedilir bir enerji. Bu durum gözlem olmaktan çıkmıştı. Bu tam anlamıyla karşılıklı bir fark edilişti.

Parmaklarım tetikte sabitlenmişti. Sol gözüm lazerin kırmızı ışığını takip ediyor, sağ gözüm tüm ihtimalleri tarıyordu. Lazer noktası gölgeyle buluştuğunda anladım, bu gölge nefes alıyordu. Ne tam insan formunda ne de cansızdı. Omuzları mı vardı? Yoksa sadece parlayan bir yüzeyin yansıması mıydı? Bir nabız gibi deviniyordu ve ben onun beni mi izlediğini yoksa benden kaçtığını mı anlamaya çalışıyordum. Eğer bu bir tuzaksa, ustaca kurulmuştu. Karşımızdaki düşman ciddi anlamda aklını kullanıyordu.

Gözümü lazerle işaretlediğim noktadan ayırmadan, "Burada

yalnız değiliz," diye mırıldandım. Kendi sesim bile bana yabancı gelmişti; sanki içimdeki başka biri konuşmuştu o an. Tonum, duyulan değil hissedilendi; timdeki arkadaşlarım göz kırpmadan duydular bunu. O sırada telsizden bir anons daha duyuldu.

"Alfa-2, yapı dışı kaçış başladı. Destek gerekiyor."

Telsizden duyulan ses netti ama mesajın arka planı bulanıktı. Dışarıda hareket vardı ve içerideki sessizlik onunla rekabet ediyordu. "Merkez, Beta ekibi destek için yönlendirildi. Alfa-1, konumda kal. Temizlik tamamlanmadan çıkış yok." Merkezden gelen bu ses, bir duvar örer gibiydi: İçerideki görev henüz bitmemişti. Timdeki biri hafifçe başını bana çevirdi. Ben yalnızca lazeri gevşetip yavaşça yer değiştirdim. Silahı omzuma biraz daha sabitledim, dizlerimden güç alarak duvara paralel ilerledim. Lazerin ucundaki kırmızı ışık artık bir hedef değil, bir aralık oldu. Gözüm hâlâ ikinci kattaydı, o karanlıkta belirsiz ama inatla var olan bir şey vardı. Hava orada sanki farklı kokuyordu.

Bekleyen biri vardı. Ama korkudan değil, çaresizlikten bekleyen biri. Bunu ilk sesin duvarlardan geri sekme şekliyle fark ettim. Korku telaş yaratırdı, çaresizlik ise zamanı yavaşlatırdı. Belki şu an ses yoktu ama bir nefes vardı, duyulmayan ama hissedilen cinstendi.

Arkamdaki ekibe el işaretiyle ikiye ayrılmamız gerektiğini söyledim. İki ayrı yönden merdivenlere yöneldik. Sağ hattı ben aldım, sol yöne Uğurcan geçti. Aramızdaki iletişim artık duvara yaslanmış bir yürek ritmi gibi işliyordu.

Adımlarımız çürümüş tahta basamaklara dokunduğunda, içerideki sessizlik daha anlamlı hâle geldi. Tahta basamaklar birer uyarı zili gibi gıcırdadı. Ama bu ses bile mekânın tüm sessizliğine saygı gösterircesine boğuldu. Yukarı çıkarken her adımda içimdeki yük artıyordu. Tüm bina sanki nefes alıyor, bizi tanıyor gibiydi.

İkinci kata vardığımızda, merdivenin son basamağında durdum. Nefesim göğsümde genişlerken, elim silahın namlusunu hâlâ

yukarıya doğrultuyordu. Tam karşımızda loş ışıkta şekillenen bir kapı vardı. Aralığı yalnızca bir nefeslikti. İçeri sızan ay ışığı yere vurduğunda, havada hâlâ asılı duran toz taneleri sanki bizim pusulamızdı. Bulmamız gereken şey neyse, onun olduğu tarafa doğru yoğunlaşıyorlardı.

Usulca kapıya yaklaştım ve kulağımı belli belirsiz kapıya doğru yasladım. İçeride birileri vardı. Belki bir nefes, belki iki... Fısıltıya benzeyen boğuk bir mırıltı kulağıma çarpıp hemen kayboldu. Kalbimin ritmi yavaşladı, sanki duyduklarımı daha berrak yakalayabilmek için bedenim zamanla pazarlık yapıyordu.

Kapının dar aralığından içeriyi görmeye çalıştım ama kör noktadaydılar. Bilinçli bir yerleşim mi yoksa kaderin acımasız cilvesi mi, bilemedim. İçeri girmekten başka şansımız yoktu. Arkamdaki iki adama el işaretiyle emir verdim. Sözsüz anlaşma, yılların refleksi gibi aktı aramızda. Bir nefes süresince her şey sessizdi, ardından aynı anda içeri daldık.

Ortam bir anda değişti. Zaman genişledi. Tozlar havalanmadı, titreşimler olmadı, sadece bir ağırlık çöktü üstümüze. Kapının ardında iki kişi vardı: biri kadın, biri erkek. İlk refleksle silahımızı üzerlerine doğrulttuk. Ama bir saniye içinde boşa çıktığını anladım. Karşımızdakiler silahlı değildi. Zincirlenmişlerdi. Duvara yakın çömelmiş hâlde, bilekleri arkadan bağlanmıştı. Zincirlerin pası duvara sinmişti, bedenlerine değil yalnızca mekâna kelepçelenmiş gibiydiler. Gözlerinin altında günler süren karanlığın izleri vardı. Sadece uykusuzluk değil; o izler, umutla ilgisini kesmiş zamanın izleriydi. Kadının sol yanağında kurumuş bir yara kabuk bağlamıştı ama hâlâ rengini koruyordu. Sürüklenmişliğin işaretiydi.

Kadın başını kaldırdı. Bakışını unutmak mümkün değil. Korku değil, hayattan vazgeçmemiş son bir çırpınma vardı o gözlerde. Belki hâlâ bir çıkışın mümkün olduğuna inanan, belki de sadece bizi hayal sanan bir çift gözdü.

Yanındaki adam hâlâ koruyucu refleksle onu kollamaya çalışı-

yordu. Bileklerinden çektiği zincirin sesi hafifçe duyuldu; göğsünü kadına doğru siper etmişti. Gözleri bizim üzerimizdeydi ama niyeti barıştı. "Ona zarar vermeyin," diyen, sessiz bir yalvarıştı belki de. Bizim dost olduğumuzu bile ayırt edemeyecek bir hâldeydi belli ki.

"Merkez, Alfa-1. İkinci katta iki rehine tespit edildi."

"Durum bildir."

Her saniye iki hayatın biraz daha solduğu hissiyle ağırlaşıyordu. Serhat eğilip zincirleri kontrol etmeye başladı. Zeynep ise kadının yaralarına bakıyordu. Ben o sırada telsize uzandım ama elimdeki cihaz bile ses çıkarmaya çekinir gibiydi. Avuç içimdeki telsiz, görevimin soğukkanlılığını hatırlatsa da ortamın ruhu bu mekanik temasla uyumsuzdu. "Sağlık durumları kontrol ediliyor," dedim düşük bir sesle.

Rehine olan adam, "Gitmediler... aşağıdalar... biri hâlâ burada," dedi güçlükle. Sesindeki çırpınma ne korkunun ne acının tonuydu; bu, bir tür içsel sorumluluktu. Birini uyarmak için değil, birini kurtarmak için konuşuyordu. Boğazı kurumuş, dudakları çatlamıştı ama yine de kelimeler dökülebilmişti. Yanındaki kadına siper olan refleksi hâlâ canlıydı. Adama güç veren şey belki de sadece bu görevdi.

Kaşlarımı çatarken gerisin geri döndüm. İçimde yükselen endişe, gözlerime keskinlik vermişti. O anda sadece rehine değil, onları buraya hapseden gölgeler de konuşuyordu sanki. Etrafı adım adım süzmeye başladım. Her kıvrımın, her köşenin içinde bir sessizlik saklanmıştı ama bu sessizlik artık tehditkârdı.

"Merkez, Alfa – 1. Düşman birimi mevcut."

Zeminde titreyen bir adım sesi... ardından kısa bir mırıltı. Biri aşağıda konuşuyordu ama kelimeler duyulmuyordu. Ses, betonun içinde sıkışıp şekil değiştiriyordu. Belki bir emir, belki bir tereddüt, anlamı bilinmez ama varlığı hissedilir hâldeydi. Her frekansı bir tehdit gibi duyuldu.

"Alfa-1, pozisyonu koruyun. Beta temasa geçti. Güney cephe-

de çatışma devam ediyor. Dışarıdaki durum netleşmeden tahliye yok."

Bu, bize zaman kazandıran ama risk arttıran bir durumdu. Tahliye yapamayacaksak bile rehineler için burada kalmamız doğru değildi. Onları susturmak için geri dönme ihtimalleri yüksekti. Geri döndüklerinde bulacakları kişiler onlar olmayacaktı.

Ekibe sessiz bir işaret verdim. İşaret konuşmadan daha keskin ve hızlıydı. Parmakların yönü, gözlerin odaklanışı, bedenlerin milimetrik kayışı... Zeynep mesajı alır almaz rehinelerin önüne geçti. Durumu onlara açıkladığını mırıldayan sesine rağmen anlayabiliyordum. Serhat silahını hazırladı. Sessizce şarjörü kontrol etti, namluyu süzdü, gözleri önce metalde, sonra boşlukta gezindi. Onlar hazırlıklarını yaparken ben gözümü kırık merdiven boşluğuna diktim. Her sessiz saniyede gözlerim o boşlukta bir silüet aradı.

"Sol taraf temiz şef."

Kulağıma dolan sesleniş, zamanın nefesini tuttuğunu hissettirmişti. Solumdaki ara bağlantıda görülen Uğurcanlara baktığımda sadece ekip arkadaşlarımı değil, yıllardır sırtımda taşıdığım gölgeleri de gördüm. Hepsinin gözlerinde sessiz bir güven vardı. Yıllarca emir almış, sonra emir vermeye başlamış ama hiçbir zaman bu kadar çok gözün bana baktığı bir an yaşamamıştım. Bunun bir sınav olduğunu şu anda fark ediyordum.

Şef...

Bu kelime, yıllardır duyduğum ama ilk kez bu kadar ağır gelen bir seslenişti. Kendi unsurumu yönettiğim operasyonlardan bu sorumluluk tanıdıktı. Ama tüm timin kaderinin benim ellerimde olması başka bir şeydi. İlk kez başıma geliyordu.

Bir timi yönetmek, komutan olmak, aslında yalnızlıktı. Herkesin gözleri sende olurdu ama senin gözlerin hep başka bir yeri tarardı; tehlikeyi, ihtimalleri, sonuçları... Her karar, bir ihtimalin cenazesiydi. Her sessizlik, bir sorumluluğun yankısıydı. Her hazırız cümlesi, bir vedanın ihtimaliydi.

Bu yalnızlık, gürültülü değildi. Sessizdi. Bir harita gibi içime çizilmişti. Her çatışma, bir çizgi daha eklerdi. Her kurtarma, bir bölgeyi karalardı.

Sıradan biri olmazdınız. Tim için bir yön, bir sığınak, bir sessizlik olurdunuz. Onların gözlerindeki güven, benim kendi içimde hâlâ bir tereddüttü. Uğurcan'ın gözleri, sen ne dersen o olur diyordu. Zeynep'in duruşu, sen düşersen biz de düşeriz diye bağırıyordu ve ben, içimde hâlâ ya yanlış bir karar alırsam sorusunu susturmaya çalışıyordum.

"Biz hazırız şef."

Serhat'ın sesi, düşüncelerimin arasına keskin bir çizik attı. O an, içimdeki tereddüt, yerini harekete bıraktı. Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda, Zeynep'in rehinelere yardım ettiğini gördüm. Yüzü, sakinliğin ve kararlılığın bir karışımıydı. Rehineler, onun yönlendirmesiyle duvar kenarına dizilmişti. İkisinin de gözlerinde hâlâ korku vardı ama artık bu korku, yalnız değildi. Yanında bir umut da eklenmişti.

Burnumun ucuna kadar girmiş olan Serhat, hepsini canla başla koruyacak gibi duruyordu. Korurdu da... Silahını elinde tutmuyordu, sanki bedeninin bir uzantısıymış gibi taşıyordu. Gözleri fabrikanın karanlık köşelerinde geziniyor, her gölgeyi bir tehdit gibi süzüyordu. Onun duruşu, *buradan kimseye zarar gelmeden çıkacağız* diye haykırıyordu. Haklıydı. Buradan bir kişinin bile burnu kanamadan çıkmak zorundaydık.

"Uğurcan, siz burada kalın. Rehineler için geri döneceklerdir."

Sesim, fabrikanın paslı duvarlarında yankılanmadı. Sanki duvarlar bile bu sessizliğe saygı gösteriyordu. Rehinelere tek tek göz gezdirdim. Bu gecenin sonu, onların sabahı olacaktı. Başka bir şey ihtimal dâhilinde bile değildi. Uğurcan başını *tamam* anlamında salladı. Gözlerinde bir güven vardı ama bu güven, emirden değil, birlikte yaşanmış sessiz çatışmalardan doğmuştu.

O arkasındaki ekibe sessizce görev dağılımı yaparken, ben arkamdakilere döndüm.

"Tek sıra, üç adım. Sessizlik esas."

Ekip başını *tamam* anlamında salladı. "Serhat arkamdasın, İsmail artçısın."

"Emredersiniz."

Önüme döndüm. Telsizi elime alarak sesimi olabildiğince sabit tuttum. "Merkez, Alfa-1, Giriş hattında sessiz iniş başlatıyoruz. Temas yok, gözlem odaklı ilerliyoruz." Her kelime, bir taş gibi yerini buldu. Bu, sadece bir bilgilendirme değil, bir niyet beyanıydı. Ardından Uğurcan'a bakıp, birazdan gelirim dercesine baktım. Başını bir kez *tamam* anlamında salladı. Birbirini tanıyan insanların kelimelere ihtiyacı olmazdı.

Silahımı ileriye doğru tutarak ayağımdaki postalların çıkaracağı en az sesle geldiğimiz yolu yürümeye başladım.

"Alfa-1, Merkez, operasyonun son aşamasındayız. Tahliye için haber bekleyin."

Telsizden gelen cızırtılı emirle yürümeye devam ettim. İkinci katın sağındaki dar koridordan, iniş hattına doğru sessizce ilerledim. Bir yandan da arkamdaki adım seslerini dinliyordum. Serhat'ın adımları, kararlı ve ritmik. İsmail'in adımları, temkinli ama tetikte. Aradaki adımların kimisi korkmuş, kimisi savruk, kimisi de iz sürücüydü. Her çıkan adımda, karşı tarafın bizim varlığımızı öğrenip öğrenmediğini düşünüyordum. Adımların ağırlığı kadar sessizliği de tehdit unsuru olmuştu. Eğer bizi fark ettilerse oyunun kuralları değişecekti.

Bu sadece bir çatışma değil; zihinler arası bir satrançtı artık. Biz hamle yapmadan önce onların hamlesini sezmek zorundaydık. Her gölge, bir piyon. Her ses, bir vezir. Her sessizlik, bir şah tehdidiydi ve ben bu satrancın ortasında sadece bir komutan değil, bir oyuncuydum. Ama bu oyunda kaybedilecek şey taşlar değil, hayatlardı.

Merdivenlere geldiğimizde duraksadım. Karanlık, aşağıdan yukarıya doğru yükseliyor gibiydi. Silahımın namlusu, bu karanlığı tararken sessizce aşağı indim. Timin ayak sesleri bile nefes alır gibi ritimliydi. Beton zemine bastıklarında karanlık geri çekildi, artık biz sahnedeydik.

Elimi telsize yeniden uzattım. Bu kez tim içi frekansa, "Uğurcan," diye seslendim. Anında gelen, "Buradayım şef," cevabı, içimdeki düğümü bir nebze çözdü. Ses, varlığın en somut hâliydi. Görmesem de duyduğum sürece her şey yolundaydı. Herhangi bir çatışma sesi duymasam da içimdeki huzursuzluk dinmiyordu. "Gelen giden var mı?" diye sordum.

"Bıraktığın gibi şef."

Nereye kaybolmuştu bu adamlar?

Geldiğimiz yolu dönebilirdik. Fakat dışarı çıkış izni verilmemişti. Gözlerim fabrikanın geniş alanını taradı. İlerideki birkaç kapıyı fark ettim. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Birinin aralık olduğunu gördüm. Bu açıklık, bir davet miydi yoksa bir tuzak mı?

Sağı solu kontrol ederek ilerliyordum. Adımlarım hızlı ve kararlıydı. Aralık olan kapıyı açmadan önce duvarına dayandım. Sol omzum, soğuk metale yaslandı. Nefesimi kontrol ettim. İçeriyi dinlemeye başladım. Gelen ses, alınıp verilen birkaç nefese benziyordu. Düzenli değil ama bastırılmıştı. Sanki içeride biri, varlığını unutturmaya çalışıyordu. Bu nefesler, bir çatışma sesi kadar tehditkârdı. Çünkü sessiz kalan bir düşman, en hazırlıklı olandı.

Arkamdakilerle göz göze geldim. Söz yoktu. Sadece gözlerin dili vardı. El işaretiyle içeride iki kişi olduğunu söyledim. Parmaklarımın yönü, gözlerimin süzüşü, nefesimin ritmi... Hepsi bir emir gibiydi.

Gözlerim Zeynep'e kaydı. Konuşmadan verdiğim emri almıştı. Rehineleri arkasına doğru çekti. Onun hareketi, bir duvar gibi sessizdi. Ama o duvar, korkunun önünde duran bir güven duvarıydı.

Gözlerim Serhat ve İsmail'de dolaştı. İkisi de silahlarını omuzlarına çekti. Serhat'ın yüzü taş gibiydi. İsmail'in gözleri, odanın karanlığını deliyordu.

Kapıyı yavaşça ittim. Gıcırtı çıkmadı. İçerisi loştu. Bir masa, devrilmiş sandalyeler, duvara yaslanmış iki silüet...

İlk düşman, kapıya en yakın olandı. Göz göze geldik. Gözlerinde şaşkınlık değil, hazırlık vardı. Ama biz daha hızlıydık. Silahını bize doğrultamadan önce eline nişan aldım. Kurşun, parmaklarının arasına saplandı. Adam acıyla inledi. Silahı gürültülü bir şekilde yere bıraktı. Metal sesi, fabrikanın paslı duvarlarında yankılandı. Sanki yıllardır susturulmuş bir çığlık gibiydi.

"Yat yere! Yat! Yat! Yat!"

Sesim emir değil; hüküm gibiydi. Serhat, ikinci adamın üzerine doğru yürüdü. Korkak çıkan it, silahını bırakıp ellerini havaya kaldırdı. Gözlerinde teslimiyet değil; çözülme vardı. İsmail odanın geri kalanını tararken, elinden vurulan adamın güçlü inlemeleri fabrikada yankılanıyordu.

"Temiz."

İsmail'in sesi, bir mühür gibiydi. Oda kontrol altındaydı ama hava hâlâ ağırdı. Kurşunların yankısı duvarlardan çekilmişti ama sessizlik hâlâ bir tehdit gibi dolaşıyordu.

Yerde acı içinde kıvranan adamın yanına gittim. Teslim olanı değil; acıyla boğuşan adamı sorgu için seçmiştim. Çünkü acı, insanın dilini açan en güçlü şeylerden biriydi.

"Uğraşmamız gereken başka biri daha var mı?"

Sesim ne tehditkârdı ne de merhametli. Sadece çıplak bir ihtiyaçtı: bilgi. Adam cevap vermek yerine güçlü bir şekilde kükredi. Kanlar içindeki elini tutarak kendini sağdan sola, soldan sağa savuruyordu. Acı, bedenini kontrolsüzce döndürüyordu. Ama ben göz teması istiyordum. Gerçek, gözde saklanırdı. Tüfeğimi şakağına dayadım. Soğuk metal derisine değdiğinde titredi. İstese de kıpır-

dayamadı. Korku dolu bir titreme ile gözleri gözlerime kaydı. Artık sadece acı değil, teslimiyet de vardı.

"Bilmem gereken başka konu var mı?"

Korku dolu ifadesine bakarken, "Biri, bir tuzak ya da herhangi bir şey," diyerek daha açıklayıcı oldum. Sözlerim, bir yargıç gibi değil; bir cerrah gibi keskin ve doğrudandı. Adam başını *hayır* anlamında salladı. Ama gözleri hâlâ kaçıyordu. Göz kaçırmak, bazen en yüksek sesle yalan söylemekti.

"Sana güveneyim mi?"

Ama o baş hareketi bir teslimiyet değil, bir kaçıştı. Gülümsedim. Ama bu gülümseme sıcaklık değil, içimdeki kırılmanın maskesiydi. "Siktir lan oradan," derken tüfeğimle şakağını sertçe ittim. Adamın başı yana savruldu. "Senin Allah bir dediğini sorgularım," derken telsize uzandım. Parmaklarımda hâlâ tetik sertliği vardı.

"Uğurcan."

Saniyeler içinde, "Şef," diye cevap gelmesi garip bir gururu yüreğime yerleştirdi. "Temizlik yaparak aşağı gel koçum." Sesim bir emir değil, bir alışkanlıktı. Bu çıkıştan önce geride birini ya da bir şeyi bırakma demekti.

"Emredersiniz şef."

Uğurcan'ın sesi, güvenin yankısıydı. O gelene kadar odada sadece acının soluğu vardı. Timin geri kalanı geldiğinde telsizden son anonsumu yaptım. "Merkez, Alfa-1. Temas sağlandı. İki hedef etkisiz. Alan güvenli." Telsiz bir an sessiz kaldı. Sonra cızırtının ardından net, tok bir ses duyuldu.

"Alfa-1, Merkez. Operasyon tamamlandı. Tahliye izni verildi. Güvenli bölgeye geçebilirsiniz. İyi işti."

DOĞA

Hangisinden hoşlanmadığımı bir türlü kestiremiyordum. Doğukan'ın gündüz vardiyasında olmasını mı yoksa gece vardiyasına gitmesini mi?

Gündüz mü, gece mi?

Gündüz vardiyasında sabah yanımda bulamayacağım kadar erken çıkıyordu. Ama akşam eve dönüyordu. Gün içinde zaman bazen ağır akıyordu, evet. Ama o geliş sesi... Kapının aralanışı, ayakkabılarının yere bıraktığı yankı... Gecenin sessizliğini onunla paylaşmak, gün içinde çektiğim tüm sıkıntıları unutturuyordu.

Geceye gidecekse ise perdeler aralanmadan önce bile varlığı odanın köşelerinde dolaşıyor gibiydi. Onun kokusunu duyarak uyanıyordum, sıcaklığı her sabah beni sarmalıyordu. Çay kokusu, ekmek kırıntıları, birlikte hazırladığımız kahvaltının telaşı... Yapılacak tüm işleri beraber hallediyorduk.

İki ihtimal arasında biraz düşününce gece vardiyası daha ağır basıyordu. Hava kararkığında, şehir yavaşça içine çekildiğinde, evler ışıklarını yakıp perdelerini kapattığında... Benim evim sessiz kalıyordu. Kendi sesimi bile duyamayacak kadar sessiz, kendi varlığımı unutacak kadar yalnız olmak bana göre değildi.

Ama sanırım... Gündüzden geceye kadar uzayan operasyonlar, artık en nefret ettiklerimdi. Zamanın bir sınırı olmalıydı. Bir başlangıcı ve bir bitişi... Ama dün, zaman sadece başlamıştı ve kahretsin ki bu saat olmuş ve o bir türlü bitmemişti.

Doğukan sabahın köründe yanımdan ayrılmıştı. Uyandığımda, yastığın diğer tarafı hâlâ sıcaktı. Ama o sıcaklık, varlığından çok yokluğunu hatırlatıyordu. Gün ilerledikçe, saatler ağırlaştı. Eve döneceği saati beklerken gecikeceğinin haberini almıştım. Fakat bu gecikmenin diğer günün sabahına kadar süreceğini düşünmemiştim. Birkaç saatlik boşluk diye düşündüğüm şey tüm geceye yayılacak kadar genişti.

Attığım mesajların hiçbirine dönmemişti. Hatta görmemişti bile...

Saatler geçmiyordu; geçmemekle kalmıyor, sanki inadına geri gidiyordu. Duvara astığım saat, bana oyun oynar gibi davranıyordu. Her baktığımda ya beş dakika ileri ya da on dakika geri... Sanki zaman bile benimle dalga geçiyordu. Oysaki sadece saatin pili zayıflamıştı.

Ofise gitmeyi düşünmüştüm. Belki bir şeyler değişir, belki dışarının ritmi içimdeki sessizliği bozar diye. Ama henüz eşyalarım gelmemişti. Orada da beni bekleyen bir şey yoktu. Zaman orada da aynı olacaktı. Belki daha bile yavaş akabilirdi.

Vakit öldürmek adına temiz olan evi tekrar temizledim. Toz olmayan yerlerin tozunu aldım. Kendimize yaptığımız kütüphanenin önünde saatler geçirdim. Zaten düzenli olan kitapları yeniden dizdim. Sanki bir şeyleri yerinden oynatırsam, zaman da yerinden oynar diye. Ama oynamadı. Zaman, sabit kaldı ve ben onun etrafında dönüp durdum. Zamanın merkezinde Doğukan vardı. O yoktu ama vardı. Her şey onun etrafında şekilleniyor ama hiçbir şey ona ulaşamıyordu.

Sabahın ilk ışıkları, perdelerin arasından sızarken odanın rengi değişmeye başladı. Griyle sarı arasında gidip gelen bir ton hâ-

kimdi duvarlara. O an, kapıda anahtar sesi duyuldu. Metalin kilide sürtünmesi, sessizliğin içinden bir çizik gibi geçti.

Elimdeki kitabı refleksle kapatıp komodinin üzerine bıraktım. Sayfa arasına sıkışan cümleler hâlâ zihnimdeydi ama onları susturmam gerekiyordu. Uyuyamadığımı fark etsin istemedim. Belki kendini suçlu hissederdi, belki hiç fark etmezdi. Ama ben onunla yüzleşmek istemedim.

Yatağın içine iyice gömüldüm. Gözlerimi kapattım. Ama göz kapaklarım bile huzursuzdu.

Doğukan sessizdi. O kadar sessizdi ki varlığı evin içinde bir gölge gibi dolaşıyordu. Ayak sesleri yoktu, nefesi bile yoktu sanki. Nerede olduğunu çözemiyordum. Belki banyoda, belki mutfakta, belki tam yanımda...

Gözlerimi açmamak için kendimi zorladım. Merak, korku ve özlem birbirine karıştı. Bir anda çok yakınımda bir nefes hissettim. Tenime değil, ruhuma dokunan bir nefes. Az kalsın nefesimi tutacaktım. Ama uyuyan biri gibi davranmalıydım. Uyku nefesi alırmış gibi... Derin, ritmik, kaygısız. Oysa içimdeki nefes düzensizdi. Kalbim onun adımlarına göre atıyordu. O an, onun bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Fiziksel olarak yakındı ama duygusal olarak bir uçurum kadar uzaktaydı ve ben, o uçurumun kenarında, uyuyormuş gibi yaparak bekliyordum.

Bir anda duyduğum nefes, yerini su sesine bıraktı. İnce, kesintisiz bir akış... Sanki onun varlığı, buhar olup odadan süzülmüştü. Önce tek gözümü hafifçe araladım. Doğukan yoktu. Odanın boşluğu, onun sessizliğini yankılıyordu.

İki gözümü de açarken başımı hafifçe yastıktan kaldırdım. Su sesi, duvarların ardından yankılanıyordu. Duş alıyor olmalıydı. Bensiz... Daha da önemlisi, gelir gelmez beni öpmeden duşa girmiş olmasıydı. Suratım asıldı. Dudaklarım içsel bir kırgınlığın izini taşıyordu. Yatağa yeniden gömüldüm. Sanki battaniye, onun eksikliğini örtmeye çalışıyordu.

Su sesi kısa sürdü. Bu kadar kısa süren bir duş, onun telaşını mı yoksa bana dönme isteğini mi gösteriyordu, bilmiyordum. Ama tekrar odaya geleceğini biliyordum. Gözlerimi kapattım. Uyuyormuş gibi yapmanın ritüeli devam ediyordu. Adım sesleri yaklaştı. Halının üzerinde bile duyulacak kadar temkinliydi. Onlar kesildiğinde yakınımda olan şey artık sessizlik değil, Doğukan'dı.

Yatağı gıcırdatmamaya özen göstererek arkama geçmişti. Kolunu belime doladı. Bedenim, onun bedenine yapıştı. Teninin sıcaklığı, düşüncelerimi dağıttı. Çıplak mıydı o? Ah, kahretsin...

Geçen gecenin ardından onu aklımdan çıkaramamıştım. Sadece düşüncelerimde değil, bedenimde de kalmıştı. Tenimde onun dokunmadığı ama varlığıyla titrettiği bir iz vardı. Ona olan arzum, sıradan bir özlem değildi. Yoğundu. Yakıcıydı. Geceyi onun hayaliyle geçirmiştim. Kendi kendime yetmeye çalışarak, onun eksikliğini bedenimde tamamlamaya çalışarak... Ama hayal, dokunmazdı. Hayal, sadece içten içe yakardı.

Şimdi buradaydı. Gerçekti. Çıplaktı. Teninin sıcaklığı, hayalin soğukluğunu bastırıyordu. Şu an birlikte olmayı istesem, çok ileri gitmiş olur muydum? Bu soru arzunun değil, saygının sorusuydu. Onun yorgunluğunu tahmin edebiliyordum. Fakat istiyordum. İkimiz de yatağın içindeyken, onun nefesi ensemi yalayıp geçerken, bedenindeki her kası ve uzvu tamamen hissederken başka bir şey düşünemeyecek kadar çok istiyordum.

O uzansa... Tüm görevi ben devralsam... Onun bedenini, onun ruhunu, onun yorgunluğunu ben taşısam... Kabul eder miydi?

"Ne düşünüyorsun?"

Doğukan'ın sesi yorgun ama tanıdık bir yankı gibi kulağımda çınladı. O an, bedenim kaskatı kesildi. Uyumadığımı fark etmiş miydi? Yoksa sadece hissetmiş miydi?

Cevap vermemek bir an için cazip geldi. Sessizlikte kalmak, düşüncelerimi saklamak... Ama eğer uyanık olduğumu gerçekten

anlamışsa - ki şu andaki kaskatı hâlimden anlamadıysa bile anlamıştır- bu suskunluk bir tür saygısızlık olurdu. Ondan kaçtığımı düşünebilirdi. Hatta belki de trip attığımı...

Kollarının arasında dönerken gözlerimi özellikle yarı baygın tutmaya çalıştım. Göz kapaklarımın altında düşüncelerim deviniyordu. Doğukan'ın gözleri kapalıydı ama bedeni uyanıktı. Nefesi ritmik ama derindi. Parmak uçları, belimde ufak daireler çiziyordu. Ben de ellerimi ıslak olan saçlarına yerleştirdim. Her bir teli incitmeden okşarken, "Bir şey düşündüğümü nereden çıkardın?" diye sordum. Hâlâ gözleri kapalıydı ama gülümsedi. O belli belirsiz kıvrım, dudağının kenarında belirdi. O kıvrım, her zaman bir şeyleri bildiğini ama söylemediğini ima ederdi.

"Kıpır kıpırsın da ondan."

Öyle miydim? O zaman biraz daha kıpırdamaktan zarar gelmezdi. Dudağının kenarındaki o kıvrımı hızlıca öptüm. Derin bir iç çekerken gözlerini araladı. Hafifçe uzaklaşıp, "Kanımı kaynatıyorsun demek ki," diye fısıldadım. Sesim onun kulağında mıydı yoksa iç dünyasında mı yankılandı, bilmiyordum. Gözleri tamamen açıldı. O siyahlık... O karanlık... O gözlerin içindeki sessiz çağrı... Bu kadar yakından bakmak, onu daha fazla öpme isteğinden başka bir işe yaramıyordu.

"Çok yorgun musun?"

Sorum, ona dokunmak isteyen ama önce onun sınırlarını yoklayan bir fısıltı gibi çıktı.

Sorumla Doğukan'ın kaşları şaşkın bir hâl alır gibi dalgalandı. "Bu nasıl bir soru?" derken sesindeki tını eğlendiğini gösteriyordu. Cevap vermeyip hafifçe omuz silktiğimi görünce yüzündeki gülümseme bariz bir hâl aldı.

"Az yorgun olursam ne olacak?"

Sanki az önceki arsız kız bir anda utangaç bir çocuğa dönüşmüştü. Gözlerimi kaçırdım. Cevap vermek yerine içimdeki cümleyi susturdum.

Doğukan beni konuşturmaya çalışır gibi burnunu burnuma sürttü. O dokunuş, bir davet değil, bir teşvikti. Gülmemek için alt dudağımı emdim. Bu hareketimi kaçırmamıştı. Eli yanağımı kavradığında, parmaklarının sıcaklığı tenime değil, içime dokundu. Avucunun içi, yüzümde bir sığınak gibi duruyordu. Ama beni yoldan çıkaracak güç başparmağındaydı. Dudaklarımın üzerinde dolaşırken, o hareketin ritmi zamanın akışını bozdu. Ne bir acele vardı ne de bir kararsızlık. Sanki ne söyleyeceğimi de ne hissettireceğini de çok iyi biliyordu.

Başparmağı dudaklarımın kıvrımında gezindiğinde nefesim içime çekildi. O an konuşmak değil, susmak istedim. Çünkü kelimeler, bu dokunuşun anlamını eksiltirdi. Dudaklarım, onun parmağının altında hafifçe titredi. Arzudan mı, utançtan mı, bilmiyorum. Belki ikisinin tam ortasında bir yerden.

Gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Ama onun bakışı, parmağının hareketinden daha sessizdi. Bana bakıp göz kırptı. O göz kırpışı, bir onay değilse bile bir cesaret verişti. "Belki cümleni 'çok yorgunum'a tamamlarız," dedim. Sesim ağzımın içine kaçmıştı. Sözcükler, arzunun utangaçlığıyla boğulmuştu. Doğukan'ın gülümsemesi yumuşacık bir hâl aldı. Yorgun gözlerine kadar çıkan gamzeleriyle, "Hayatımda daha güzel bir davet görmedim," dedi ve ardından dudaklarını benimkilerle buluştu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sanki göğsümde değil, onun dudaklarının arasında atıyordu.

Anında karşılık verdim. Düşünmeden, tartmadan. Sadece hissederek... Öpüşmemiz nefeslerimizin karıştığı bir ritme dönüştü. Sadece öpüşecek miydik, bilmiyordum. Ama bedenim onun bedenine sorular sormaya başlamıştı. Parmak uçlarım, çıplak sırtında gezinirken o da cevap verir gibi arzusunun sınırlarını eritiyordu ve ben sınır tanımaz bir yolun başında olduğumuzu bedenlerimizin arasındaki yanıştan anlayabiliyordum.

DOĞUKAN

Çok sessiz.

Olması gerekenden çok daha sessiz...

Sanki dünyadaki tüm sesler, kendi aralarında bir anlaşma yapmıştı ve ben, o anlaşmanın dışında bırakılmıştım. Yorgunluktan bayılmış mıydım, bilmiyordum. Zaman bir çukur gibi üzerime kapanmıştı. Ne kadar süredir yatakta olduğumu, ne zaman gözlerimi kapattığımı hatırlamıyordum.

Ama kendime gelmeye başladığım anda, ilk fark ettiğim şey sessizlikti. Bu sessizlik, kulakları tırmalayan bir yokluk değildi. Daha çok varlığın geri çekildiği, sesin kendini unutturduğu bir hâldi. Sanki dünya nefesini tutmuştu. Odanın duvarları, eşyalar hatta hava bile sessizliğe boyun eğmiş gibiydi. Bu sessizlik huzurlu değildi. Bir eksiklikti. Bir şeylerin olması gerektiği yerde olmadığında oluşan boşluk hissiyatıydı.

Gözlerimi açtım. Tavan tanıdık ama yabancıydı. Işık gri bir perde gibi yayılıyordu. Hava kararmak üzereydi. Kahretsin, kaç saattir uyuyordum ben? İlk refleksle yan tarafa baktım. Doğa yoktu. Yokluğu, bir sessizlikten daha keskindi. Bir eksiklikten daha ağırdı. Yatağın o tarafı, bir zamanlar onun varlığıyla dolu olan o taraf, şimdi yalnızca soğuklukla konuşuyordu.

Ellerimi çarşafta gezdirdim. Tenime değen çarşaf, bir süredir orada olmadığını fısıldadı. O fısıltı sessizlikle birleştiğinde, beni ayılmaya bile fırsat vermeden ayağa dikti. Kalbim, bedenimden önce uyanmıştı. Eşofman altımı giyerken bir yandan da yürümeye çalışıyordum. Uyku sersemi, bedenimle zihnim arasında tam kurulamamış bir koordinasyon vardı; adımlarım kararsız, hareketlerim yarı otomatikti. Birkaç kez tökezleyecek gibi oldum ama reflekslerim, sanki uykunun içinden gelen bir içgüdüyle, beni dengede tuttu. Düşmedim. Düşmemek, bugünün ilk başarısıydı.

Koridorun loş ışığında ilerlerken, yerde rastladığım çıkmış çoraplar dikkatimi çekti. Renklerine bakılırsa bunlar Doğa'nın çoraplarıydı. Peki koridorun ortasında ne işi vardı? Yanından geçerken gözlerimi çorapların üzerinde gezdirdim. Ayaktan sıyrılıp bırakılmış gibiydi: Ne özenle katlanmış ne de rastgele fırlatılmıştı. İlginç bir görüntüydü.

Adım attıkça burnuma yoğun, keskin bir koku doluyordu. Tanıdık ama rahatsız edici bir şeydi. Fakat tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum. Koku, sanki havada asılı kalmış gibi her nefeste daha da belirginleşiyordu. Uyku mahmurluğunun sisinde koku duyumla hafızam arasında bir bağlantı kurmaya çalışırken, kulağıma sinirli nefes alıp verişleri ve bezin zeminde çıkardığı hışırtı karıştı.

Sesleri takip ederek mutfağa yöneldim. Kapının eşiğine çakılmama neden olan manzara Doğa'nın yere oturmuş, dolap kapaklarını silerkenki hâliydi. Hareketleri hızlı, öfkeli ve mekanikti; sanki temizlik değil, bir şeyden arınma çabasıydı. Yüzü görünmüyordu ama beden dili, içsel bir gerilimin dışa vurumu gibiydi.

Mutfak garip bir şekilde et kokuyordu. Ocağa göz gezdirdim; üstü boştu, hiçbir tencere kaynamıyor, hiçbir yemek pişmiyordu. Fakat lavabonun tam ortasında, kapağı kapalı bir düdüklü tencere duruyordu. Metalin soğuk yüzeyi, kokunun kaynağı gibi görünüyordu ama içinde ne olduğunu bilmiyordum. Belki de bilmek istemiyordum.

Tezgâhın hâli ise başlı başına bir kaostu. Açık baharat kapakları, yarım bırakılmış bir soğan, yağ lekeleri, yere düşmüş bir kaşık... Her şey, kontrolün kaybedildiği bir anın izlerini taşıyordu. Sanki mutfak, bir iç hesaplaşmanın sahnesi olmuştu. Doğa'nın sessiz öfkesi, düdüklü tencerenin içindeki bilinmezlikle birleşiyor, kokunun ağırlığıyla tüm mekânı sarıyordu.

"Yalnız orada pişmesi uzun sürebilir."

Geldiğimi fark etmeyen Doğa silme işlemini bırakmadan önce ufak bir çığlık eşliğinde irkildi. Bedeni bir anlığına kasıldı, sonra refleksle damağını üç kez ittirdi; o tanıdık tik, gerginliğini bastırmak için başvurduğu alışkanlıktı. Bezli elini göğsüne koydu. Sanki kalbinin yerini kontrol eder gibiydi ya da atışını durdurmaya çalışıyordu. "Ödümü kopardın Doğukan," dediğinde sesi hâlâ titrekti. Bana adımla seslendiği zamanlar içimde hep bir ürperti oluşuyordu. Yine olmuştu. Fakat bunu korkusuna vermeye çalışarak gülümsedim ve hafif alaycı bir tonla karşılık verdim.

"Hâlâ yaşıyorsan, demek ki ödün kopmamış. Merak etme."

Sesimdeki rahatlık, onun gerginliğini biraz olsun yumuşatır diye ummuştum ama tam aksine kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Ha ha... Bir ara hatırlat da güleyim, esprin boşa gitmesin," dedikten sonra silme işlemine geri döndü. Gerçekten sinirli görünüyordu. Mutfağın eşiğinden içeriye doğru bir adım attım.

"Hayırdır?"

O sırada gözüm dolapların üzerindeki manzaraya kaydı. İncecik etler her yerdeydi. Duvarlar ve masanın kenarında da benzer izler vardı. Şimdi kokunun nedeni anlaşılıyordu. Doğa sıkıntılı bir iç çekti. Bez hâlâ elindeydi ama artık silmiyordu.

"Keşke senin söylediğin düdüklü tencereyi alsaydık."

Mutfak alışverişi sırasında, inatla annesinin tercih ettiği ürünleri seçmişti. Rafların arasında gezinirken, yeni nesil seçeneklere göz ucuyla bile bakmadan, doğrudan eski tip markalara yönelmiş-

ti. *"Onlara alışığım,"* demişti. O an üstelememiştim. Alışkanlıklar bazen bir güvenlik duvarı gibi olurdu.

O ürünlerin arasında en çok gözüme batan, eski tip düdüklü tencerelerden biriydi. Kalın metal gövdesi, kapağındaki o ağır, tehditkâr kilit mekanizmasıyla mutfağın ortasında âdeta bir zaman kapsülü gibi duruyordu. Onu gördüğümde içimde bir huzursuzluk belirmişti. Patlamasından korkuyordum. Belli ki korktuğum başıma tam olarak olmasa da gelmişti. Tencere hâlâ yerindeydi ama kapağı tam kapanmamıştı. Kenarından sızan buhar, duvarın bir kısmını nemlendirmiş, dolapların altına doğru iz bırakmıştı. Sanki bir şey içeride kaynamış, taşmış ama mutfağın bu hâle sokmuştu.

"Zaten annemin ne zaman bize faydası oldu ki."

Doğa'nın sesi titremişti. Kelimeler boğazına takılan bir düğüm gibi çıkmakta zorlanıyordu. Sinirden ağlamak üzere olduğunu düşünmek istiyordum ama emin olamıyordum çünkü onun ağlaması, öfke gibi görünüyordu. Bastırılmış, kontrol altında tutulmuş ama her an taşabilecek bir öfke. Diğer konu ise daha derindi, daha karmaşıktı. İçinden çıkmak, sadece kelimelerle mümkün değildi.

Yanına çöktüm, popom mutfağın soğuk zeminine değdiğinde bedenim irkildi ama geri kalkmadım. "Oraları pis—" demesine fırsat vermeden, çıplak sırtımı etlerle dolu mutfak dolabına yasladım. Soğuğun tenime değmesiyle içimden bir ürperti geçti ama bu teması bilerek seçmiştim. Onunla aynı seviyeye inmek, göz hizasında olmak istiyordum. Bu şekilde yüzünü daha iyi görebilecektim. Kollarımı dizlerimin üzerine dayadım, bedenimi onun sessizliğine sabitledim.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Doğa bıkkın bir nefes aldı. Bez hâlâ elindeydi ama silmeyi bir kez daha bıraktı. Hareketleri yavaşladı, sanki bedeninin yükü bir anda artmıştı. Gözlerimin içine bakmıyordu. Bakamıyordu belki de. Gözleri dolabın kenarına, yere, duvara kayıyordu ama bana dokunmuyordu. O kaçışta bir şey vardı: Suçluluk değil, savunmasız-

lık. Sanki bakarsa, anlatmak zorunda kalacaktı. Sanki anlatırsa, bir şeyler geri dönülmez biçimde değişecekti.

"Sana et sote yapacaktım. Her şeyi kontrol ettim aslında. Islık sesini duydum, hatta içinden otuza kadar sayıp öyle kapattım ama işte kısığa almayı unutmuşum. Bir anda tüm deliklerden et fırlamaya başladı. Ocağı zor kapattım. Az kalsın patlayacaktı."

Dokunsam ağlamaya başlayacakmış gibiydi. Gözlerinin kenarında biriken o belirsiz parıltı, sadece bir temasla taşacak gibi duruyordu. Ama dokunmadım. Bazen dokunmamak, daha büyük bir şefkatti. Sadece başımı salladım, anladığımı belli etmek istercesine. Ardından sesimi biraz daha yumuşatarak ama sorunun ağırlığını koruyarak, "Peki şimdi bana gerçek nedeni söyler misin?" diye sordum.

Doğa başını kaldırdı. Hareketi yavaş, tereddütlüydü. Gözleri benimkine kilitlendiğinde, kahvelerinin puslandığını fark ettim. Sanki gözlerinin içi buğulanmıştı, bir şey içeride kaynıyor ama dışarı çıkmakta zorlanıyordu. Dudağını hafifçe büktü, o küçük mimik bir savunma gibiydi.

"Senden hiçbir şey kaçmaz mı?"

Ses tonundan hem hayranlık hem yorgunluk taşıyordu. Kendini ele vermiş olması belli belirsiz gülümsetti. Kaşlarımı hayır dercesine hafifçe kaldırdım ve ardından damağımı şaklattım. Gülümsedi. Dudakları kıvrıldı ama gözleri sabit kaldı. Gülümsemesi yüzüne yayıldı ama gözlerine ulaşmadı. Orada hâlâ bir perde vardı; arkasında saklanan bir şey, belki bir acı, belki bir utanç, belki de sadece yorgunluktu.

O an aramızda bir sessizlik oluştu. Ama bu sessizlik boş değildi. İçinde sorular, cevaplar, yarım kalmış cümleler vardı. Göz göze gelmek, konuşmaktan daha fazlasını taşıyordu ve ben, o puslu kahvelerin içinde, anlatılmamış bir hikâyenin kıyısında bekliyordum.

"Annem aradı."

İşte bunu duymayı beklemiyordum. Sanki o iki kelime, mut-

fağın havasını bir anda değiştirmişti. İçimde bir şey hafifçe gerildi; istemsiz bir tepki, geçmişten gelen bir yankı gibiydi. Açıkçası onunla ilgili bir şey duymak istemiyordum. O kadının sesi, varlığı, gölgesi bile Doğa'nın üzerinde bir ağırlık gibi duruyordu. Ama bu sadece benim meselem değildi. Bencillik yapamazdım. Bu an, Doğa'nın kırılganlığına eşlik etme anıydı, kendi rahatsızlığımı öne süremezdim.

Bir noktada o kadının rızasının Doğa için önemli olduğunu biliyordum. Sevmek zorunda değildim. Onun adını duymak, konuşmamızın içinde geçmesi bile içimde bir direnç yaratıyordu. Ama sırf Doğa'yı dünyaya getirdiği için, sırf onun varlığı Doğa'nın varlığına sebep olduğu için ona saygı duyacaktım. Bu, sevgi değil; bir tür kabullenişti. Sessiz, mesafeli ama gerekliydi.

Doğa'nın konuşmasının yeterince zor olduğunu biliyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Onun kelimeleriyle boğuşmasına, içindeki düğümü çözmesine izin verdim. Göğsü hafifçe kalktı, sonra yavaşça indi. Bir nefes aldı; rahatlatıcı değil, toparlayıcıydı. "Açmadım." Sesi hem kararlı hem de suçluluk taşıyordu. Sanki o aramayı açmamak, bir özgürlük anıydı ama aynı zamanda bir yüktü.

"Fakat tam o sırada ocağın altını kısmayı unuttum," dedi gözlerini yere indirerek. "Ve bu yüzden kendime çok sinirliyim." Bu cümle, mutfaktaki kaosun kaynağını açıklıyordu ama aynı zamanda daha derin bir şeyi işaret ediyordu. Annesinin araması, onun zihninde bir sarsıntı yaratmıştı. Düdüklü tencere, ocağın altı, unutulan bir hareket... Hepsi, içsel bir çatışmanın dışa vurumuydu.

"Alt tarafı bir yemek," derken onu rahatlatmaya çalışıyordum. Fakat bu cümle, Doğa'nın içinde yankılanmamış gibi duruyordu. Başını sertçe, itiraz edercesine salladı. "Hayır," dedi, sesi çatlamaya yakın bir yerden çıktı.

"Bu sana ellerimle hazırladığım, evimizdeki adamakıllı ilk yemekti."

Evimiz dediği an içimden geçen şükürleri bilseydi, şu an bir

yemeğe üzülmeyi bırakırdı. "Ve annem," diye devam ederken sesi olduğundan biraz daha fazla titremişti.

"Her zamanki gibi her şeyi mahvetti."

O an, mutfaktaki sıcaklık yerini bir tür duygusal soğuğa bıraktı. Tencerenin içindeki yemek değil, Doğa'nın içindeki öfke kaynıyordu. "Sadece annen aradığı için mi sinirlisin?" diye sordum, dikkatli ama meraklı bir tonla. Bu sorunun cevabı, yüzeydeki dalgaların altındaki akıntıyı gösterecekti.

Kaşlarını çattı, gözleri bir anlığına uzaklaştı. "Başka neden olacak," derken savunmaya geçmiş gibiydi. Ama bu savunma, içsel bir kırılganlığı örtmeye çalışan bir perdeydi sanki. Omzumu silktim; bilmediğimi, anlamaya çalıştığımı belli etmek istedim.

"Belki açmadığın için kızgınsındır."

Kaşları daha da çatıldı. Bu seferki çatıklık, sadece sinir değil; bir tür içsel hesaplaşmanın iziydi. Sanki o cümle, onun bastırdığı bir gerçeği yüzeye çıkarmıştı. Açmamıştı, evet. Ama belki de açmadığı için kendini suçluyordu. Belki annesinin sesi, onun hâlâ çözülmemiş bir parçasına dokunuyordu. Belki o yemek, annesinin gölgesinden kurtulma çabasıydı ve o gölge yine mutfağa sızmıştı.

"Az önce ne için kızgın olursam olayım, şu anda iki katı daha fazla kızgınım."

Doğa'nın sesi keskinleşmişti. Elindeki bezi yere vurdu. Bez zemine çarpınca çıkan ses, mutfağın sessizliğini yarıp geçti. Ardından hızla ayağa kalktı. Ben hâlâ yerdeydim. Ona aşağıdan bakarken çenesinin altındaki atan damarı fark ettim. Nabzı görünür hâle gelmişti. Gerçekten kızgındı. Bu, sadece kelimelerle değil, bedenle de hissedilen bir öfkeydi.

"Bana mı?" diye sordum. Sesim kontrollü ama içinde bir endişe vardı. Aynı anda, oturduğum yerden tek bir hareketle ayağa kalktım. Aramızdaki mesafe, bir anda eşitlendi.

"Evet."

Neyse ki lafı dolandırmamıştı. Bana kızgın olması, söylediğim şeyin bir yerden doğruluğa dokunduğunu gösteriyordu. Haklı olduğumu düşünüyordum ama bunu ona söylemek yerine daha yumuşak bir yol seçtim.

"Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?"

Doğa lavaboya yöneldi. Ellerini yıkarken suyun sesi, aramızdaki gerginliği biraz olsun dağıttı. Ardından havluyla ellerini kuruladı. Hareketleri hâlâ sertti ama içinde bir yön arayışı vardı. "Bilmiyorum," dedi önce, gözleri mutfakta dolaştı. Sanki bir cevap arıyordu ya da bir ceza... Sonra havluyu yerine astı. Gözleri hâlâ mutfağın dağınıklığında geziniyordu. "Ya da biliyorum," derken bakışlarını bana çevirdi.

"Mutfağı temizleyebilirsin."

Şaşkınlıkla ona baktım. Gözlerim irileşti, kaşlarım hafifçe kalktı. "Ciddi misin sen?" Sesim yarı gülümseyen, yarı inanamayan bir tondaydı. Tam o sırada kapı zili çaldı. Ses, sahnenin ritmini değiştirdi. Kim gelmişti? Doğa çoktan mutfaktan çıkmak için hareketlenmişti. Omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde hâlâ o keskinlik vardı. "Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var?" derken kullandığı ton hem meydan okuyan hem de kararlı bir kadına aitti.

Dumur olmuş, bakakalmıştım. Bu kadar keskin, bu kadar net olması... Sanırım özel zamanları yaklaşmıştı. Yoksa bu tavırlarının mantıklı bir açıklaması yoktu. Ama yine de onu anlamaya çalışıyordum. Temizlenecek diyorsa, temizlenirdi. Fakat önce gelen kişinin kim olduğunu görmem gerekiyordu.

O mutfaktan çıkıp kapıya yönelirken, ben de peşinden ilerledim. Fakat bir anda üstümün çıplak olduğunu hatırladım. Sırtımdaki soğukluk, dolaba yaslanışım... Geri çekildim, kapının eşiğinde hafif geride durdum. Görünmek istemiyordum.

Doğa kapıyı açtığı anda yüzünde bir değişim oldu. Az önce mutfakta parlayan öfke, yerini anında sosyal bir maskeye bıraktı.

Dudakları kıvrıldı, gözleri parladı. Sanki yüzüne bir gülümseme değil, bir görev takmıştı.

"Merhaba güzel kızım. Ben Tülin. Karşı komşunuzum."

Gelen kadının sesi tok ama yumuşak bir tondaydı. Yaşını tahmin etmek zor değildi, en az altmışlarında olmalıydı. Sesindeki titreşim, yılların alışkanlığıyla şekillenmişti. Hafif kilolu, kısa boylu ve bilmiş bir hâli olduğuna kalıbımı basabilirdim. Gözümün önünde, elinde sürekli bir tabak taşıyan, mahalle dedikodularını biriktiren bir figür belirdi.

"Ah... Merhaba, ben Doğa. Nasılsınız?"

Doğa'nın sesi nazik ama ölçülüydü. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama gözlerinin içi hâlâ mutfakta kalmış gibiydi. "Hamdolsun iyiyiz. Kusura bakma, ne zamandır kapını çalmak istiyorum. Torunların derdinden unuttum. Tekrar hoş geldiniz." Tülin teyze, kelimeleri bir çırpıda sıralarken sanki Doğa'nın hayatına girmeye değil, onu çözmeye gelmişti.

Doğa'nın elleri bir anda hareketlendi. Sanki bu tür ziyaretler için önceden programlanmıştı. Birkaç saniye sonra elinde bir tepsi belirdi. "Ne zahmet ettiniz, teşekkür ederiz," derken sesi çiçek açar gibi yumuşadı. Gülümsemesi, az önceki öfkenin izlerini silmeye çalışıyordu. Tepsinin içinde ne olduğunu göremiyordum ama kokular hafifçe burnuma ulaşmaya başlamıştı. Pırasalı börek miydi o?

"Estağfurullah güzel kızım, ne zahmeti. Siz nasılsınız? Yerleşebildiniz mi?"

Boğazıma oturan yumruya odaklanmak yerine Doğa'nın hareketlerini izleyerek dikkatimi değiştirdim. Doğa başını hafifçe salladı. "Ufak tefek eksikler var ama yerleştik sayılır." Cümlesi kısa ama yeterince açıklayıcıydı. Fazla detay vermemeye çalışıyordu. Ama Tülin teyze, bu sınırlı cevabı yeterli bulmamış gibiydi. Ayaküstü bir sorguya dönüşen sohbet, Doğa'nın sabrını test ediyordu.

Kadın, Doğa'nın mesleğinden nereli olduğuna, evde kaç kişi yaşadığımıza kadar her şeyi öğrenmişti. Sanki bu konuşma, bir hoş

geldin değil, bir dosya açılışıydı. Ben hâlâ kapının gerisindeydim. Çıplak üstümle görünmemek için gölgede kalmaya çalışıyordum. Ama Tülin'in soruları, beni görünmesem de görünür kılıyordu. Varlığım, Doğa'nın cevaplarında yankılanıyordu.

"Oldu o zaman güzel kızım. Bize de bekleriz mutlaka."

Doğa başını memnuniyetle salladı, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama gözlerinde bir titreme vardı. "İnşallah en kısa zamanda. Siz de gelin lütfen," dedi. İşte o cümle... Söylenmemesi gereken ama refleksle ağızdan çıkan o nazik davet bizi bitirebilirdi. Umarım bu sözü açık bir teklif olarak düşünmezdi.

"İnşallah kızım. Hadi afiyet olsun."

Cümlenin ardından adım sesleri koridorda yankılandı. Her adım, Doğa'nın yüzündeki gülümsemeyi biraz daha aşındırdı. Kapı kapandığında, o gülümseme maskesi tamamen düştü. Gözleri bana döndüğünde, artık tanıdık o keskinlik geri gelmişti. Yüzü, az önceki nezaketin değil, bastırılmış bir öfkenin izlerini taşıyordu.

Gerçekten özel zamanları gelmişti. Bu hâli, hormonlardan çok daha fazlasını anlatıyordu. Sanki bedeninin ritmiyle birlikte duygularının da eşiği değişmişti. Her şey daha sivri, daha kırılgan, daha savunmasızdı.

Gözüm elindeki tepsiye kaydı. Pırasalı börek. Görünüşü sade ama kokusu yoğundu. Boğazım sıkılır gibi oldu. Yutkunmakta zorlandım. Pırasanın kokusu, abimden kalan bir anıyı tetikledi belki de. Ama bu acı, sadece kokuya değil, o anın ağırlığına bağlıydı.

Acıyı hissetmemek için kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı. Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hem onun için hem kendim için.

"Ben gidip şu mutfağı halledeyim."

DOĞA

Bugün başladığında, asla bu şekilde devam edeceğimizi düşünmemiştim. Sabahın erken saatlerinde, Doğukan'ın kolları arasında bedenimle zamanın sınırlarını aşmıştım. Doruk noktalarında dolaşırken dünya sessizleşmiş, sadece tenin ritmi kalmıştı. O anlarda her şey mümkündü; sevgi, teslimiyet hatta sonsuzluk.

Öğlen olduğunda, kendimi onun midesine bayram ettirecek şeyler düşünürken bulmuştum. Gülümsemiştim. Sanki sabahki yakınlık, beni daha da üretken, daha da özenli yapmıştı. Evimizde adamakıllı yemek yemediğimizi hatırlayınca, bir şeyleri değiştirme arzusu doğdu içimde. Kollarımı sıvamıştım. Doğukan'ın uyumasını fırsat bilerek mutfağa geçmiştim. Her şeyi iki kez kontrol etmiştim. Malzemeleri, ocağın altını, tencerenin kapağını... Her detayda bir özen vardı. Bu yemek, sadece bir yemek değildi. Bu, birlikte yaşamanın, birlikte var olmanın ilk adımıydı. Her doğranan sebze, her karıştırılan sos, aramızdaki bağa bir düğüm atacaktı sanki. Bu yüzden özenli olmaya ekstra çabalıyordum. Ta ki... annemin aramasını görene kadar.

Telefonun ekranında beliren o isim, parmaklarımı durdurmuştu. Sanki zaman bir anlığına askıya alınmıştı. Kalbim ritmini şaşırmıştı; bir vuruş erken, bir vuruş eksik. Mutfağın sıcaklığı, tencerenin içindeki buhar, ocağın cızırtısı... hepsi bir anda geri çekilmişti. Yerlerine, içimi saran bir soğukluk yerleşmişti. Ama bu fiziksel bir soğuk değildi. Bu, geçmişin gölgesiydi. Buhar değil, yükselen acı hatıraların sisiydi.

Çok uzun zaman sonra beni tekrar araması, içime kötü bir his gibi çöreklenmişti. Bir an, başına bir şey geldiğini düşünmüştüm. Ne kadar sinirli olursam olayım, ne kadar uzaklaşmış olursam olayım... başına kötü bir şey gelme ihtimali, içimdeki o eski refleksi harekete geçirmişti. Aramasını cevaplamıştım. Telefonu açmamalıydım belki ama açmıştım. Çünkü hâlâ bir yerlerde, onunla ilgili

bir sorumluluk taşıdığımı hissediyordum. Ne de olsa babamın yadigârıydı.

Fakat bomba gibi olduğunu daha ilk dakikadan anlamıştım. Çünkü ruhumda patlamıştı. Sesi, kelimeleri, tonlaması... hepsi tanıdıktı. Yine, yeni, yeniden. Aynı cümleler, aynı suçlamalar, aynı yönlendirmeler... Bana yaptığım şeyin yanlışlığını, geri dönmem gerektiğini, Bilal'in beni seve seve kabul edeceğini söyleyip duruyordu. Sanki zaman hiç geçmemişti. Sanki ben hiç değişmemiştim. Sanki evden kaçmamış da birkaç günlük kafa tatiline çıkmıştım. Allah aşkına, bunun bende işlemeyeceğini ne zaman fark edecekti?

"Anne ben nişanlandım."

"O adamla mı?"

"Doğukan'la, evet."

"Mutsuz olacaksın."

"Mutsuzluk böyle bir şeyse... Çok şükür."

"Benim onayımı bile almadın."

"Vermeyeceğin bir şey için uğraşmaya gerek duymadım."

"Aferin Doğa. Aferin sana kızım."

O konuşurken kelimeleri mutfağın duvarlarına çarpıyor, tencerenin kapağına siniyor, ellerimi titretiyordu. Dikkatim fazlaca dağılmıştı. Ocağın altını kısmayı unutmuştum. Düdüklü tencere, içindeki basıncı sessizce arttırmıştı. Sanki o da patlamak üzereydi. Az kalsın... az kalsın gerçekten patlayacaktı. Her yere saçılan et parçalarını fark ettiğim anda annemin yüzüne telefonu kapatmıştım ve tencereyi ocaktan alıp lavabonun içine koymuştum. Tencere soğuyordu ama ben hâlâ için için kaynıyordum.

Mutfağım berbat olmuştu. Tezgâhın üzeri yağ lekeleriyle doluydu. Tencerenin kapağı eğrilmişti. Duvarlar dâhil her yer minik etlerle kaplıydı. Ama asıl berbat olan, içimdeki dağınıklıktı. Onun yüzünden hayatım dağılmıştı ve ben, dolapları silerken sanki annemin hayatımdaki etkilerini de silebilecekmişim gibi davranı-

yordum. Her bez darbesi, içimdeki öfkenin bir yansımasıydı. Sert, hızlı, kontrolsüz. Sanki dolap kapakları annemin söylediklerine direniyordu, ben de onları bastırmaya çalışıyordum.

Zihnimde anneme söyleyemediğim tonlarca kelime vardı. "Beni neden hep eksik sevdin?" "Neden hep kendi doğrularını dayattın?" "Neden beni bir seçim gibi sundun?" Ve daha nicesi... Bu kelimeler, et parçaları arasında geçen dakikalarımda zihnimde dönüp duruyordu.

Doğukan mutfağa girdiğinde zaman bir anlığına durdu. Onun varlığı, bu kaotik atmosferi delip geçmişti. Ama ben hâlâ o anın içindeydim. Ona bu durumdan bahsetmek istememiştim. Her şey çok tazeydi. Annemin yaptıkları unutulmamıştı. Duyduklarım ise sadece kaçık olan huzurumuzu daha da yok ederdi. Ama rol de yapamamıştım. Gözlerim, ellerim, duruşum... hepsi bir şeylerin olduğunu haykırıyordu. Doğukan anlamıştı. Bana dikkatlice bakmıştı. Ağzımdan laf almaya çalışmıştı.

Tam o anda kapı zili çalmıştı. Gelen kişi kimse, alnından öpecek kadar kendimi şanslı hissediyordum. Fakat Doğukan'ın tadını kaçırmıştı. Özellikle de pırasalı böreği gördüğünde yüzündeki ifade... işte o, beni durdurmuştu. Bir an, onun da geçmişten bir şey hatırladığını düşündüm. Belki bir çocukluk anısı, belki bir nefret. Belki de sadece pırasayı sevmiyordu. Ama yüzündeki o ifade, sorgulamama neden olmuştu. Sanki börek değil, bir hatıra servis edilmişti.

"Kalbim iyi misin?"

Mutfağı temizleme işine kaldığım yerden devam eden Doğukan başını onaylarcasına sallarken, "İyiyim," dedi ama sesi, kelimenin anlamını taşımıyordu. O an beden dilini, sözlerin altını çizmek yerine üstünü karalamak için kullandığını fark ettim. Bezi benden daha sert, daha hızlı kullanıyordu. Hareketlerinde bir öfke değilse bile bir gerginlik vardı. Sanki temizlik değil, bir şeyden arınma çabasıydı bu.

Bir an tereddüde düştüm. Konu sadece pırasalı börek miydi? Yoksa ona verdiğim görev miydi? Belki de saklamaya çalıştığım gerçekti. O aramayı, o konuşmayı, o içsel dağılmayı ondan gizlemiştim. Ama belki de gizleyememiştim. Belki gözlerim, sesim, duruşum... hepsi bir şeyleri ele vermişti.

İhtimalleri elemek adına, "Ben hallederim," dedim. Sesimde hem suçluluk hem de kontrolü geri alma arzusu vardı.

Doğukan çömeldiği yerden bana bakmadan, "Sorun değil. Ben hallediyorum," diye cevap verdi. Cümlesi kısa ama keskin. Sanki aramızdaki mesafeyi korumak ister gibiydi. "Gerçekten bırak kalbim. Sana takılıyordum. Ben temizlerim," dediğimde durup bana doğru kısa bir bakış attı. Yüzündeki ima kafa karıştırıcıydı. Ne oldu der gibi başımı sallarken tekrar önüne döndü ve dolap yüzeylerini silmeye devam etti.

"İlla bir yer temizlemek istiyorsan, koridordaki çoraplarından başlayabilirsin."

Cümlesi sertti. Sanki birikmiş bir şeyin dışa vurumuydu ama bu konunun birikmesinin imkânı yoktu. Ben her zaman çoraplarımı... Ah kahretsin. Haklıydı. Koridorda çıkarmıştım. Duştan çıktıktan sonra ayaklarım üşümüştü. Hızlıca bir çift çorap giymiştim. Sonra sıcak bastırınca çıkarmış, koridorda bir yerlere bırakmıştım. O anın rahatlığı, şimdi bir utanca dönüşmüştü. Yanaklarımın kızarıklığına odaklanmamak için gözlerimi Doğukan'ın yüzüne sabitledim. Sanki bakışlarım, utancımı örtmeye çalışan bir perdeydi. Sesim, titrememesi için özenle dengelenmişti. "Bir daha dikkat ederim," dedim. Ama bu cümle, sadece çoraplar için değil, daha fazlası için bir özürdü. Belki ilgisizliğim, belki uzaklığım, belki de onun gözünden kaçmayan o küçük ihmaller zinciri...

Ardından, kelimelerim biraz daha cesurlaştı. "Bundan dolayı mı suratın asık?" diye sordum. Sanki sorum, onun iç dünyasına bir kapı aralamaya çalışıyordu. Ama aynı zamanda, kendi suçluluğumu hafifletme çabasıydı.

Doğukan durdu. Elindeki bez hareketsiz kaldı. Gözleri bana döndü ama içinde bir açıklık değil, bir sis vardı. "Suratım mı asık?" diye sorarken ses tonu düz ama içinde bir yankı vardı. Sanki bu soruya cevap vermek yerine, cevabın varlığını sorguluyordu. Belki de kendi duygularını henüz tanımlayamamıştı. Belki de tanımlamıştı ama paylaşmak istemiyordu.

Elimdeki tepsiyi masanın üzerine bırakırken, Doğukan'ın gözleri kısa bir anlığına tepsiye kaydı. O bakış, kelimelerden daha çok şey söyledi. O an sorunun tabaktaki pırasalı börek olduğunu anladım. "Sevmez misin?" diye sorduğumda başını *hayır* anlamında salladı. Hareketinde bir kırgınlık yoktu ama bir uzaklık vardı. Pırasa, genel olarak çok sevilen bir sebze değildi. Ama Doğukan'ın tepkisi, damak tadından çok daha derin bir şeye işaret ediyordu. Gözlerini dolduracak kadar hoşuna gitmeyen bir şeye...

"Çöpe atmamı ister misin?"

Doğukan silme işine dönerken, "Nimet o. Çöpe atılmaz," dedi. "Sen ye." Onun yemeyeceği bu cümleyle tescillenmiş oldu. Benim de çok aşırı sevdiğim söylenemezdi. Elbette tamamı olmasa da çöpe gidecek bir kısmı vardı. Onun yemediği şeyi benim yemem gerekiyordu. Sanki bu, aramızdaki dengeyi korumanın bir yolu gibiydi.

"Sen de yemek zorunda kalabilirsin. Malum yemekleri berbat ettim."

"Tekrar yaparız," dedi hiç düşünmeden. Cümlesi bir tekliften çok bir güven ifadesiydi. Ama ben hâlâ kendimi affetmeye çalışıyordum. "Çok uzun sürer," dedim zamanın yükünü bahane ederek.

"Vakitle sorunun ne?"

Sesi bu kez daha net, daha keskin çıkmıştı. Sanki sabrının sınırına yaklaşmıştı. Çömeldiği yerden ayağa kalktı, hareketi hızlı ama kontrollüydü. Bezi suyun altında özenle yıkadı; parmakları, bezin dokusuna değil, sanki içindeki gerginliğe dokunuyordu. Ardından başka bir dolap kapağına geçti. Temizlik onun için sadece bir görev

değil, bir kaçış gibiydi. Sessizliğin içinde kendine bir alan açıyordu.

"Mutfağın temizlenmesi bitene kadar kim bilir kaç saat geçecek."

Benim sesimde ise hem şaka hem de durumun vahimliğini vurgulayan bir ton vardı. Ama bu cümle, onun temposuna müdahale gibi algılanmış olmalıydı. "Bir saate ilk günkü gibi teslim ederim," derken benimle göz teması bile kurmamıştı. Cümlesi, sadece bir yanıt değil, bir sınır çizgisiydi. Ah... Ona emrivaki yapmamdan hoşlanmadığı çok belliydi. Her ne kadar yardım etmeye çalışsam da bu yardımın zamanlaması ve biçimi onu rahatsız etmişti. Burada durduğum her saniye Doğukan'ın üzerindeki gerilimi arttırıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki varlığım, onun düzenine müdahale ediyordu.

Bu yüzden başka bir şey yapmaya karar verdim. Hem ortamdan uzaklaşmak hem de ona nefes alanı bırakmak için, "Ben gidip çoraplarımı alayım," dedim. "Siyah kıyafetin var mı?" Bu soru, hem gündelik hem de sembolik bir geçişti. Sanki siyah, şu anın ağırlığını taşıyacak tek renkti ve ben siyahları önce yıkayarak bu yükten kurtulmak istiyordum.

Doğukan dolapları çitilerken, "Kapının arkasına bakar mısın?" ricası geldi. "Gerçi her şeyi sepete atmıştım ama." Bu cümle, onun düzenine olan bağlılığını gösteriyordu. Her şey yerli yerindeydi. Ama yine de kontrol etmeme izin veriyordu. Bu küçük uzlaşmayla gülümsemeden edemedim. "Tamam," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Madem birlikte yemek hazırlayacağız, çamaşırları makineye atıp geliyorum."

DOĞUKAN

Özlem öyle bir şeydi ki...

Minicik bir detay zihni öyle bir yerden yakalardı ki...

Gündelik hayatın sıradanlığına gömülmüşken, bir çay bardağının buğusu, bir sokak lambasının titrek ışığı ya da bir yabancının yürüyüş ritmi, geçmişin unutulmuş bir kıyısını ansızın gün yüzüne çıkarırdı.

Yıllar önce unutuldu sanılan bir anı, bir ses tonu, bir kokunun kıyısı sanki zamanın içinden sızarak gelir, kalbin en savunmasız yerine dokunurdu. O an, ne şimdiye aitti ne geçmişe; bir tür araf, bir iç boşluktu.

Özlem yüreğinin tam ortasında sessizce büyüyen bir sızıydı; ne bağırırdı ne susardı. Sadece beklerdi. Bir bakışta, bir kelimede, bir rüzgârda kendini hatırlatmak için doğru zamanı beklerdi ve o zaman geldiğinde, hiçbir açıklama gerektirmeden, sadece varlığıyla içini doldurur, seni seninle baş başa bırakırdı.

Pırasalı börek... Ya yerdin ya da görmezden gelirdin. Çünkü ya severdin ya da nefret ederdin. Ama benim için mesele damak tadı değildi. Ben pırasalı böreğe baktığımda zihnimde beliren tek şey vardı: abim.

Bu hayatta en sevdiği şeylerin başında gelirdi. Öyle sıradan bir sevgi değil; neredeyse bir tür bağlılıktı. Sanki börek, onunla annem arasında kurulan sessiz bir anlaşmanın simgesiydi. Eve her gelişinde, hatta gelmediği ama ihtimali olan anlarda bile annemin itinayla yaptığı tek şeydi. Pırasayı doğramaya başlarken annemin yüzünde beliren o belli belirsiz gülümseme, mutfağın sessizliğinde yankılanan bir tür umut gibiydi. O anlarda evde bir beklenti dolaşırdı. Sanki abim kapıyı çalmasa bile bir yerlerde yaklaşan adımlarının sesi duyulurdu.

O günlerde evin havası değişirdi. Perdeler biraz daha açık, radyoda çalan şarkılar biraz daha neşeli olurdu ve ben okuldan dönerken kapıdan girerken duyduğum o tanıdık kokunun devamında gelen soru hep aynıydı.

"Abim mi geliyor?"

Çoğu zaman gelmezdi. Ama annem yine de yapardı. Sanki börek, onunla konuşmanın bir yoluydu. Sanki fırından çıkan her tepsi *biz seni bekliyoruz* demenin en sade hâliydi. Bekleyişin kokusu sinerdi mutfağa. Pırasa doğranırken çıkan o keskin ses, annemin içindeki özlemin ritmiydi belki de.

Ben o böreğe bakarken, hamurun kıyısında onun parmak izini görürdüm. Bir keresinde fazla tuzlu olmuştu ama o yine de, "Anne senin elinden çıkan her şey güzel," diyerek tüm tepsiyi yemişti. O anı hatırladığımda böreğin tadı değil, abimin sesinin tonu aklıma düşmüştü; güvenli, sıcak, biraz da yorgun. Sanki o ses, evin duvarlarına sinmişti. Sanki her lokmada onun varlığı biraz daha belirginleşiyordu.

Sonra bir gün... O ses sustu.

Şehitliğinden sonra o börek hiç pişmedi. Annem pırasaya dokunmadı. Mutfağın ışığı eskisi gibi yanmadı. Bekleyiş yerini kabullenmeye değil, bir tür sessiz inkâra bıraktı. Sanki börek pişse, onun yokluğu daha gerçek olacaktı. O yüzden pişmedi.

Ve ben... Evim dediğim bir yerin içinde, uzun zamandan son-

ra ilk kez bu böreği görüyordum. Bir komşu getirmişti ama tepsiyi gördüğüm an, zamanın içinden bir ses yükseldi. Abimin sesi değil, onunla birlikte susan tüm anıların yankısıydı.

Doğa tepsiyi masaya bıraktığında gözüm ister istemez böreğe kaydı. Hamurun kıyısına baktım. Parmak izi yoktu. Ama ben yine de gördüm. O fazla tuzlu günün sıcaklığını, annemin gözlerindeki gururla karışık yorgunluğu ve abimin, "Anne, senin elinden çıkan her şey güzel," deyişini...

"Geldim."

Doğa'nın mutfaktan içeri girmesiyle suyu kapattım. Sesi, evin sessizliğini nazikçe böldü. O çamaşırları yıkamaya atana kadar ben dolapları silme işlemini bitirmiştim. Mutfağın köşelerinde biriken tozlar bile, sanki günlerdir beni bekliyormuş gibi bezin hareketine sessizce teslim olmuştu.

"Aa... Eline sağlık, her yer bitmiş."

Doğa'nın gözleri mutfağı tararken, "Bu kadar oyalandım mı ben ya?" diye sordu. Bu daha çok kendi kendine yönelttiği bir soru gibiydi. Gülümsedim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bu süreçte beni yalnız bıraktığı için minnettardım.

"Kusura bakma aşkım. Makine boş kalınca evde kirli siyah bir şeyler aramaya koyulmuştum. Zamanı fark etmemişim."

Düdüklü tencereyi dikkatli bir şekilde açarken, "Sorun değil," dedim. İçindeki durumu kontrol ettiğimde yemeğin kurtarılabilir olduğunu gördüm. Düdüklüyü yıkayana kadar yemeğin kalan kısmını bir kaba aldım.

"Ben hallederim."

Doğa yanıma gelmiş, elleri tencereye uzanmıştı. Parmak uçları, benimkine değmeden sadece niyetini belli etmişti. Bir şeyleri devralmak istiyordu. Belki de sadece kendini işe yarar hissetmekti niyeti.

Düdüklü tencereyi suyun altına sokarken, "Bence sen bir süre hiçbir şey halletme," dedim. "Yoksa temizlik yapmaktan aç kala-

cağız." Sesim hafif bir şakanın tınısına bürünmüştü. Hatta bunu gösterebilmek gülümsemeye de çalıştım ama Doğa'nın yüzü asıldı. Ama bu, kırılmak değil, daha çok içine çekilmekti. Bir şey ona dokunmuştu. Ama ne olduğunu bilmiyordum.

Tencereyi yıkarken göz ucuyla sürekli ona bakıyordum. Bakışları köpüklerin üzerindeydi ama zihni orada değildi. Sanırım az önce dikkatini ne dağıttıysa orada ya da onunlaydı.

Onun sessizliği, her zaman bir şeylerin habercisiydi ve ben, zamanla onun kelimeleriyle değil, suskunluklarıyla konuşmayı öğrenmiştim. Çünkü Doğa sustuğunda daha çok şey anlatırdı ya da en azından anlatılacak önemli bir şeyler olduğunu fark ettirirdi. Fakat bu sefer ne olduğunu irdelemek yerine onun anlatacağı zamanı beklemeye karar vermiştim. Tabii anlatırsa...

Çünkü annesiyle ilgili tek bir olumsuzluk daha duymayı kaldırabilir miydim, emin değildim. Bazı konular, konuşulmadığında daha kolaydı. Saygı, bazen bilinmezlikte daha huzurluydu. O yüzden sessiz kaldım. O yüzden konuyu değiştirdim.

"Yanına ne yapmayı düşündün?"

Doğa sessiz bir iç çekişle bakışlarını bana çevirdi. Bir an neyden bahsettiğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Gözleri tezgâhta dolaşırken yaşadığı aydınlanma resmen gözle görülecek kadar netti. "Aa şey, pilav ve cacık." Başımı *tamam* anlamında salladım. Tonum sakindi ama içinde küçük bir oyun gizliydi.

"Yapayım mı?"

"Ben hallederim."

Doğa'nın hafifçe kaşları çatıldı. "Ciddi ciddi beni kendi mutfağıma mı sokmayacaksın?" diye sorduğunda yüzüme şapşal bir tebessüm yerleşti ve bu tamamen sahiplenme ekindendi. "Şu anda mutfağındasın," diyerek ona takılmaya devam ederken gözleri kısıldı. Elleri beline yerleşirken, "Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi. Biliyordum ama salağa yatmak şu anı daha eğlenceli kılıyordu.

"Tamam o zaman. Ben yemekleri hallederken sen de cacığı yapabilirsin."

Afallamış bir edayla gözleri açılırken, "Cacık mı?" diye sorduğunda başımı onaylarcasına salladım. "Herhâlde yoğurt ve salatalık arasında dikkatini dağıtan bir durum yaşanmaz." Ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibiydi. İmalı bir ifadeyle, "Hımm," dedi ve buzdolabına doğru yöneldi.

"O kadar emin olma."

Yemeği yıkayıp kuruladığım tencereye boşaltırken kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Sorgulayan bir ifade takındım ne tam ciddi ne de şaka barındırıyordu. Doğa'nın ne yapacağını merak ediyordum. Çünkü onun sessizliği, çoğu zaman bir hamlenin habercisiydi.

Buzdolabından çıkardığı salatalıklardan bir tanesini eline aldı. Ama tezgâha bırakmak yerine aramızda tuttu. Salatalık bir sebze olmaktan çıkmış, bir tür sembole dönüşmüştü. Bakışları önce salatalıkta gezindi, sonra yavaşça bana yöneldi. Gözleri yüzümde kısa bir tur attıktan sonra eşofman altıma doğru kaydı.

Ah! Ciddi olamazdı!

Zihnimde bir alarm çalmıştı. Ama bu alarm, tehlike değil, tam anlamıyla oyun sinyaliydi.

Göz göze geldiğimizde gülmemek için kendimi zor tuttum. Yüzümde beliren kasılma, bir tebessümle bir şaşkınlık arasında gidip geliyordu. O ise gayet ciddi görünüyordu. Ama gözlerinin içindeki kıvılcım, oyunun kurallarını çoktan değiştirmişti.

"Doğa!" diye uyardım. Sesimde hem gülme isteği hem de *ne yapıyorsun sen* tonu vardı. Ama o, sanki bambaşka bir konudan bahsediyormuş gibi başını hafifçe eğerek, "Ne oldu hayatım?" dedi. Ses tonu öyle sakindi ki sanki az önceki bakış hiç yaşanmamıştı. Sanki salatalık hâlâ sadece bir salatalıktı.

Ben yemeğin suyunu ekleyip düdüklünün kapağını kapattım. Doğa lavabonun başına geçti. Hareketleri kontrollüydü ama

bu kontrol, bir oyuncunun sahneye çıkmadan önceki nefes alışları gibiydi. Sanki rolünü ezberlemişti. Sanki bu anı, mutfağın ışığı, düdüklünün buharı, benim bakışlarım... hepsi onun planının bir parçasıydı.

Salatalıkları yıkamaya koyuldu. Ama bu seferki hareketleri fazlasıyla... tahrik ediciydi. Parmaklarının suyla buluşması, salatalığın yüzeyinde gezinen ritmi, boynunun eğilişi, bir mutfak işinden çok, bir davet gibiydi. Sanki salatalıkları değil de benim sınırlarımı yıkıyordu. Siktir!

Dokunmadan bile beni yoldan çıkaracak kadar güçlüydü ve ben, düdüklünün içindeki basınç gibi, içimde biriken arzunun patlama noktasına yaklaştığını hissediyordum. *Odağını çek Doğukan, düşünme oğlum... Oyuna gelme.*

Kulağıma dolan ıslık sesiyle metal düdüğü kapattım ve yemeğe son mührünü vurmuş gibi kısık ateşe aldım. Gözlerimi Doğa'dan çekmeye çalışarak pirinçleri ıslatmaya karar verdim. Bir görev, bir kaçış, belki de bir savunma hareketiydi bu. Neyse ki Doğa yıkama işini bitirmişti.

Bir kabın içine pirinçleri dökerken Doğa'nın poposunu tezgâha dayadığını hissettim. O temas, doğrudan değil ama varlığıyla bile tenime değiyordu. Göz ucuyla baktığımda salatalıklardan birini yemeğe başladığını gördüm.

Kahretsin! Suları kollarından süzülüyordu. Çünkü Doğa ısırmak yerine salatalığın suyunu emiyor gibiydi. Konu salatalık hiç olmamıştı. Benim irademe oynuyordu, onu emiyordu ya da benim olanı...

"Ne oldu kalbim?"

Sesini inceltmiş miydi o? Yoksa ben mi öyle duydum? Derin bir iç çekerken, "Hiç," deyip önüme döndüm. Ama içimdeki "hiç" bir fırtınanın sessizliğiydi. Pirinç kavanozunu yerine bıraktım ve kabı alıp lavabonun önüne, Doğa'nın yanına gittim. Hâlâ salatalığı emen Doğa, suyu açmadan önce inler gibi bir ses çıkardı.

Siktir, siktir, siktir.

Bu sesi sadece ben içindeyken çıkarıyordu ve beni şahlandıracak daha güçlü bir ses tanımıyordum. "Salatalıklar çok lezzetliymiş." *Duyma Doğukan. Amacı seni yoldan çıkarmak. Duymazdan gel.* Suyu açtım. Az kalsın kontrollü olmaya çalışırken musluğu kıracaktım. Bunu fark eden Doğa kıkırdamaya başladı. O kıkırdama, bir zaferin sesi gibiydi. Bense sinirle gülerken pirinçleri kısa bir sudan geçirdim. Ama su, pirinçleri değil, benim içimdeki yangını söndürmeye çalışıyordu ve kahretsin ki tek bir kıvılcıma bile yetmiyordu.

Suyun içindeki pirinçler, parmak uçlarımda kayarken bir anlığına zamanın akışı bozuldu. Taneler sanki suyun içinde değil de zihnimin kıvrımlarında yüzüyordu. Elimi sudan çıkardım, birkaç damla bileğime doğru süzüldü.

"Ne oldu kocacığım? Dikkatin mi dağıldı?"

Kalçamı tezgâha yasladım; soğuk mermerin tenime değmesiyle irkildim ama bu irkilme, Doğa'nın sesindeki alaycı sıcaklıkla dengelendi.

Çıplak kollarımı göğsümün üzerinde bağlamaya çalışırken aslında kendimi korumaya değil, çözülmemeye çalışıyordum. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedim ama sesim düşündüğümden daha yumuşak çıktı.

Doğa, iki dudağı arasına tamamen yerleştirdiği salatalıkla bana baktı. Gözleri, bir şey söylemeden çok şey anlatıyordu. O bakışta oyun vardı, meydan okuma vardı ama en çok da beni tanıma iddiası vardı. Sanki sınırlarımı biliyor, onları esnetmek için sadece bir sebep arıyordu.

"Özür dilersem şu yaptığın şeyi bırakacak mısın?"

Sanki özür dilemek, sadece bir kelime değil, bir teslimiyet biçimiydi. Ama Doğa'nın yüz ifadesi, bu kelimenin ona ne kadar anlamsız geldiğini açıkça gösteriyordu. Kaşlarının arasındaki hafif kıvrım, dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi bir tepkiydi. Salatalığı dudaklarının arasından çektiğinde, hareketi yavaş ve hesaplıy-

dı. Onu takip ettiğimin farkındaydı. "Ne yapıyorum ki?" dedi ama sesi masumiyetle alay eden bir tonda yankılandı. Ardından hiçbir şey olmamış gibi salatalığı tekrar yerine soktu. Bu sefer dudaklarının kıvrımı daha belirgindi, sesi ise daha tahrik ediciydi.

İnleyen bir sesle, "Bunu," dedim. Kelime, boğazımda takılı kalmış bir iç çekiş gibi çıktı. Elimle yüzümü ovuştururken parmaklarımın arasına sığınmak istedim, sanki gözlerimi kapatınca bu oyunun dışına çıkabilecektim. Ama tam o anda, karın kaslarımda bir soğukluk hissettim. Beklenmedik, ürpertici bir dokunuştu. İrkilerek ellerimi yüzümden çektiğimde, Doğa'nın dudaklarının tenimde olduğunu gördüm.

Yavaşça yukarı doğru ilerliyordu; hareketleri ne aceleci ne de tereddütlüydü. Sanki her santimetreyi önceden planlamış, her dokunuşun neye yol açacağını biliyordu. Salatalığın dudaklarında yarattığı soğukluk, tenimle beraber ısınıyordu. Ama asıl sıcaklık, Doğa'nın gözlerindeydi. Bir saniye bile benden ayırmadığı bakışı, kelimelerden daha doğrudan bir iletişimdi.

Başımı geriye doğru yatırdım. Bu bir teslimiyet miydi yoksa sadece anı uzatma çabası mı, emin değildim. Doğa'nın dudaklarının boynuma yöneldiğini hissettiğimde, nefesim göğsümde sıkıştı. Parmak uçlarına yükselirken bedeni bana tamamen yaslanmıştı. Ağırlığı, sadece fiziksel değil, duygusal bir yük gibiydi. Onu desteklemek adına belinden tuttum ama bu tutuş, sadece denge sağlamak için değil, belki de kendimi tutmak içindi.

"Özür dilemene gerek yok. Bıraktım."

Kulağımda hissettiğim fısıltı içimi kıpırdatmıştı. Ah... Sanırım bunun için benim özür dilemem gerekecekti. Doğa hafifçe geri çekilmeye kalktı. Beni deniyordu, teslim oldum mu yoksa hâlâ direniyor muyum diye bakıyordu kendince. Dudaklarımsa ona gerekli cevabı vermek içi onun dudaklarını bir mıknatıs gibi kendine çekti. Hafif bir tebessümle karşılık verirken elleri ensemden saçlarıma doğru kaydı. Bu hissi seviyordum. Hayır... Bu hisse bayılıyordum.

Öpüşmemiz masum bir hâlden tutkulu hâle dönüşünce Doğa'yı belinden tutup tezgâhın üzerine oturttum. Hareketim ani ama kararlıydı; sanki aramızdaki enerji nihayet bir biçim bulmuştu. Mermerin soğuk yüzeyi tenine değdiğinde hafifçe ürperdi. Parmak uçlarım beline gömülmüşken, Doğa'nın nefesi dudaklarımda titreyerek çözülüyordu. Tezgâhın kenarında otururken bedenini bana doğru eğdi, dizleri belime yaslandığında aramızdaki mesafe tamamen silinmişti. Doğa'nın elleri hâlâ saçlarımdaydı. Fakat artık okşamak yerine uzaklaşmamı engellemeye çalışıyordu. Durmamı istemiyordu. İşin kötü yanı durmak gibi bir düşüncem bile yoktu.

Parmaklarım kıyafetinin altında sırtında geziniyor, her kıvrımda onun nefes alışverişini takip ediyordu. Teninin sıcaklığı, mutfağın loş ışığında bir ritme dönüşmüştü. Öpüşmemizin arasında Doğa'nın sesi, nefesimin içine karışarak geldi.

"Kaç dakikamız var?"

Bir an duraksadım. Neyden bahsettiğini anlamadım. Zihnim onun teninde gezinirken sorusu başka bir gerçekliğe ait gibiydi.

Kaşlarımın çatıldığını fark edince hafifçe gülümsedi. O gülümseme bir bilmenin değil, bir hatırlatmanın gülümsemesiydi.

"Dikkatin mi dağıldı yoksa?"

İçimden ufak bir küfür mırıldandım. Dikkatimin anasını bellemişti. Yemekten bahsettiğini anlayınca, "En fazla yarım saat," dedim. Nefeslerimiz birbirine karışırken mutfağın loş ışığı, tenlerimizin arasında yankılanan bir sessizliğe dönüştü. Doğa dudaklarını yavaşça kulağıma doğru yaklaştırdı. O an zaman durmadı ama yön değiştirdi. Sanki dakikalar değil, dokunuşlar sayılıyordu artık.

"Gecenin ilk rauntu için gayet yeterli," diye fısıldadı. Bir planın değil, bir arzunun ritmiydi bu. Fısıltısı kulak zarımda değil, omuriliğimde yankılandı. Sonra tahrik edici bir ses eşliğinde kulak mememi emmeye başladı ve ben her dudak hareketinde biraz daha teslim oluyordum. Kazanamayacağım bir savaşa neden başta direnmiştim ki ben?

DOĞA

Yarım saat ile başlayan yolculuğumuz, üç saate yakın bir süreye ulaşmıştı. Ama bu süre dakikalarla değil, dokunuşlarla, birbirimizin nefesini ezberleyişimizle ölçülmüştü. Mutfağın saati durmuştu belki ama biz tezgâhın kenarında, masanın üstünde, sandalyenin tepesinde halının desenleri arasında zamanı yeniden yazmıştık.

Her temas, bir ritim; her bakış, bir tarif gibiydi. Birbirimizin bedenini, bir kesme tahtası gibi dikkatle, bir tencere gibi sabırla, bir baharat gibi merakla işlemiştik. Pişmemiştik belki ama kızarmıştık. Kabarmıştık. Taşmıştık ve taşan biz değil, sınırlarımızdı.

Neyse ki bu sefer bir yemek faciası daha yaşamamıştık. Yemeğin pişmesini beklerken birbirimizin tadına varmıştık. Mutfağın her karışı, bir keyif alanına dönüşmüştü. Tezgâhın soğukluğu, tenimizin sıcaklığıyla dengelenmişti. Sandalyenin dengesizliği, birbirimize yaslanarak sabitlenmişti ve halının desenleri, birbirimize bıraktığımız izleri saklamıştı.

Ocağın altını kapatıp kendimizi banyoya attığımızda, niyetimiz sadece duş alıp çıkmaktı. Ama arzular, planlara sadık kalmazdı. Köpükler içinde, birbirimizin saçına, omzuna, beline, bazen de duvara tutunarak fantezinin sınırlarını çizdik. Sabunun kayganlığı, dokunuşlarımızı hızlandırıyor, aynı anda bizi hem saklıyor hem açığa çıkarıyordu.

Nihayet birbirimizden ayrılmayı başardığımızda, tenimiz değil, midemiz konuşmaya başlamıştı. Sessizlik birbirimize dokunmaktan değil, açlıktan doğmuştu. Mutfağa döndüğümüzde, elimizde sadece bir tencere et sote vardı. Ama gecenin ilerleyişi için bu tek başına yeterli gelmezdi.

Ben pilavı yapmaya koyulurken, Doğukan cacığı devralmıştı. Salatalığın kabuğunu soyarken birbirimize bakmamıştık belki ama Doğukan'ın yüzündeki gülümsemenin birkaç saat önceki hareketlerimin eseri olduğuna emindim.

Onu cacık ve salatayla baş başa bırakıp salondaki masayı hazırlamaya koyulmuştum. Masa örtüsünü sererken kat izleriyle uğraşmış, çatal-kaşıkları yerleştirirken ikimizin arasındaki mesafeyi ölçmüştüm. Her şeyin kusursuz olmasını isterken asıl kusursuzluğun biz olduğunu bir saat önce anlamıştım.

Sonunda sofraya oturduğumuzda saat 22.00'yi bulmuştu. Çok acıktığımız için miydi bilmiyorum, yemek düşündüğümden sessiz geçiyordu. Çatal sesleri tabak kenarına çarpan metalin yankısı, birbirimize söyleyemediklerimizin yerine konuşuyordu. Doğukan'ın birkaç saat önceki adamla alakası yoktu. Tezgâhın kenarında taşan, sabunun içinde kaybolan, dokunuşlarla zaman yazan adam gitmişti. Yerine, sessizleşmiş, sanki biraz da buruklaşmış biri oturuyordu.

Yemeği mi beğenmemişti?

Yoksa sevişirken yanlış bir şey mi yapmıştım?

Gözlerinin sürekli pırasalı böreğe kaydığını görünce saatler öncesi aklıma düştü. Pırasalı börekle alıp veremediği neydi? Zihnimi taradım. Hoş... Benim zihnim de taranacak kadar yoğun değildi ya...

"Kalbim böreği sevmiyorsan kaldırabilirim."

Masadaki sessizliği bozmamla Doğukan başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Siyahlıklarındaki pus dikkatimi çekti. O gözler, bir şey anlatmıyordu artık. Sadece saklıyordu ve ben, o saklı olanın pırasalı börekle bir ilgisi olduğundan artık tam anlamıyla emindim. "Kalsın," dedi. Ama sesi, bir kararlılıktan çok bir yorgunluk taşıyordu. Ben yine de tabağa uzandım. "Kalmasın," diyerek böreği kaldırmak istedim. Ama o da diğer ucundan tuttu.

Tabağın havalanmasıyla bir anlık gerilim doğdu. İkimiz de aynı anda aynı şeye tutunmuştuk. Ama niyetlerimiz farklıydı.

Ben kaldırmak istiyordum, o bırakmak istemiyordu. "Kalsın lütfen." Tam havalanmışken tekrar yerime oturmak durumunda kaldım.

"Masada olmaması özlemimi susturmaz."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bir refleks gibi. Ama bu çatılma, anlayıştan çok anlayamama hâliydi. "Ne özlemini?" diye sordum. Sesim ne kadar yumuşak olmaya çalışsa da içinde bir kıymık vardı. Böreğe bakınca birini mi hatırlıyordu? Kimi? Tabağı bırakıp bıçağı elime alsam fazla tehditkâr gözükür müydüm?

"Abim çok severdi."

Cümle, bir açıklama gibi değil de bir yas gibi dilinden döküldü. Zihnimden geçenleri susturdum. Bıçak elimde değildi artık. Sadece sessizlik vardı ve o sessizlik, bir kaybın yankısıydı.

Doğukan çatal bıçağı bırakarak arkasına yaslandı. Omuzları çökmüştü. Gözlerini börek tabağından ayırmadan, "Ben onun vefatından beri pırasalı börek görmedim de..." dedi. İçimde bir yer cız etti. Abisine olan özlemi, bir börekle bile tetiklenebiliyordu.

"Neyse... Eline sağlık güzelim. Her şey harika olmuş."

Gülümsemeye çalıştım. Ama dudaklarımda bir titreme vardı. Sanki gülümsemek, bir görevdi artık. Bir nezaket biçimiydi. Bir, "Teşekkür ederim," demenin sessiz yoluydu. Ama pek başarabildiğim söylenemezdi. Çünkü içimde bir şey, Doğukan'ın hüznüne takılmıştı.

Onun abisine olan özlemini düşündükçe zihnim usulca geçmişe evriliyordu. Ankara'da olduğu dönemler... Sık sık onları ziyarete gittiğini biliyordum. Buraya geldiğinden beri kaç kez gitmişti? Ya da gidebilmiş miydi? Belki de... Asıl hüzün, ziyaret edememiş olmasında gizliydi. Bir eksiklik, bir suçluluk, bir geç kaldım hissi taşıyordu belki de...

"En son abinleri ne zaman ziyaret ettin?"

Soru masaya değil, Doğukan'ın içine düştü. Kaşlarını çatması

bir savunma değil, bir hazırlıksızlık hâliydi. Sanki o soruyu duymaya değil, duymamaya alışmıştı.

"Tayinim çıkmadan önce. Neden sordun?"

Cevabı bir tarih değil, bir boşluk gibiydi. Kafamda ufak bir hesap yaptım. O önce dediği zaman, şimdiyle arasında birkaç mevsim barındırıyordu. Kim bilir kaç pişmanlıkta... Bu onun için çok fazla zaman demekti. Çok fazla ertelemeydi.

"Yıllık iznini ne zamana planladın?"

Yeni soru, onun için yeni bir kafa karışıklığıydı. Nereye varmaya çalıştığımı tam olarak anlamasa da, "Yaz sonuna doğru," dedi. "Musti'yi görebileceğim bir tarih aralığına..." Doğukan'ın sesi, Musti'nin adını taşırken bir özlem değil, bir eksiklik taşıyordu ve ben, o eksikliğin ağırlığında ne diyeceğimi bilemiyordum.

Musti... Adını duyar duymaz yüreğim doldu. Ama taşamadı sanki. Ağırlaştı. Nefes aldırtmadı. Musti'nin vefatıyla her şey ters gitmeye başlamıştı. Sanki hayattaki tüm güzel şeyleri onun nefesi bizim için tutuyordu. O nefes kesilince renkler soldu, zaman bozuldu ve biz, birbirimize yabancılaşmıştık.

Olcay abinin yokluğu, masadaki sessizliği büyütüyordu. Musti'nin eksikliği ise Doğukan'ın sesinde yankılanıyordu. İkisini aynı anda telaffuz etmek, fazla gelecekti. Hem ona hem de bana.

O yüzden odağı kendi üzerime çekmeye karar verdim.

"Peki bir sonraki 48'de izin alabilme şansın var mı?"

Doğukan'ın kaşları çatıldı. Sanki sorum, zihninde bir kapıyı aralamıştı ama o kapının ardında neyle karşılaşacağını bilmiyordu. "Ne için?" diye sordu. Sesi dışarıdan sakin gibi görünse de içinde bir kıpırtı vardı, bir tereddüt. Ben bu kırılganlığı fark ettim ve hafifçe gülümsedim. Ama bu gülümseme, bir cevap değil, eşlikti.

"Ankara'ya gitmemiz gereken konular var."

DOĞUKAN

Açıkçası Doğa'nın bir süre bu şehirden ayrılmak isteyeceğini düşünmemiştim. Yeni evinin tadını çıkarır, mobilyaların içine sinene kadar yerini değiştirir, ofisine gelen kargoları bekler, en kötü ihtimalle şehri tanımaya çalışır diye düşünmüştüm. Kendi düzenini kurmakla meşgul olur, bir süre sadece kendine odaklanır sanmıştım ama yanıldığımı bana çok güzel bir teklifle kanıtlamıştı.

"Ankara'ya gitmemiz gereken konular var..."

Doğa'nın teklifini ilk duyduğumda şaşırmıştım. Kelimeleri öyle sakin, öyle doğal söylemişti ki bir an gerçekten duyup duymadığımı sorgulamıştım. Sanki bana değil de benim içimde bir yere konuşmuştu. Orada alışkanlıklarından uzak kalmış, hasretten kendi kendini yakmış küçük çocuğa dokunmuştu.

Aylarca adını koyamadığım o iç sıkıntısını, gece yarısı uyanıp pencereye yürümelerimi, eski fotoğraflara bakarken gözümün bir noktada takılı kalmasını... Belli ki fark etmediğini düşündüğüm her şeyi görmüştü. Eski Doğa'm gibi...

Teklif dediği şey birlikte gitmekti. Ama aslında birlikte dönmekti. Beni kendime, beni geçmişime, beni o eksik parçama döndürmekti. "İstersen birkaç günlüğüne gidelim," demişti. Ama ben o

cümlede, *"Her zaman yanındayım,"* cümlesini duymuştum ve şimdi buradaydık.

Ankara...

Ya severdin ya da sevmezdin. Çünkü bu şehir kendini beğendirmek için süslenmezdi. Göstere göstere güzellik sunmazdı sana, bir sokak lambasının altında sabırla beklerdi. Ne bir denizle kandırırdı seni ne de bir çiçekle. Rüzgârı sertti ama dürüsttü. İnsanları gibi ilk bakışta uzak ama bir çay koyduklarında bütün hikâyelerini önüne sererlerdi.

Ankara, alışmakla sevmek arasındaki o ince çizgide yürürdü. Sevdiysen, bir bekleyişe ortak olmuşsun demekti. Bir otobüs durağında, bir devlet dairesinde, bir askerin dönüşünü bekleyen bir annenin gözlerinde ya da bir öğrencinin ilk maaş hayalinde gizliydi onun kalbi.

Bu şehir, sana kendini anlatmazdı. Ama sen anlatmak istersen o dinlerdi. Susarsan sana eşlik ederdi ve o sessizlikte, bir aidiyet yavaş yavaş büyürdü. Çünkü Ankara sevilmek için değil, anlaşılmak için yaşardı.

Belki de bu yüzden benim için yeri çok başkaydı. Bir şehirden fazlasıydı Ankara. Bir zamanın, bir duygunun, bir dönüşümün haritasıydı. Önemini annemin memleketi olması ya da uzun yıllar orada yaşamam belirlemiyordu. Bunlar sadece zemin hazırlayan detaylardı. Asıl mesele, hayatımdaki en değerli insanlara, en önemli olaylara şahitlik etmesiydi.

Bu şehir ilklerimin ev sahibiydi. İlk defa birilerini gerçekten özlemiştim. İlk defa birini kaybetmenin ne demek olduğunu anlamıştım ve ilk defa birine, "Kal," diyememenin sessizliğini taşımıştım ve daha niceleri...

Ankara'nın sokakları, adımlarımı değil, duygularımı ezberlemişti. Belki havası griydi ama benim duygularımın en canlı renklerini o misafir etmişti. Belki soğuktu ama en sıcak sarılmalarıma şahit olmuştu. İnsanı mesafeli diyenler halt etmişti. Hayatımdaki

en sağlam dostluklar, hep Ankara'nın havasını solumuştu. Bu şehir başkaydı. Bu şehir... Ailemdi.

"Özlemiş misin buraları?"

Havalimanına adımımızı atar atmaz, beni kucaklayan hava fazlasıyla tanıdıktı. Eski bir dost gibi beni kucaklamıştı. Kulağıma yaşadığım anıları tek tek fısıldarken gözümün önünde sanki o anlar canlanmıştı; mesaide geçirdiğim uzun saatler, dinlenme sırasında Musti'ye katlanmak zorunda kaldığım anlar, Doğa... Onunla mesajlaştığım, ona gittiğim, onun bana geldiği zamanlar... Her biri, bu terminalin duvarlarına sinmişti ve ben şu anda hepsini yeniden duymaya başlamıştım.

İnsanların ayak seslerinin gürültüsü, bavullarının uğultusu, anonsların yankısı, yürüyen merdivenlerin ritmi... Hepsi bir zamanlar hayatımın fon müziğiydi. Yürüdüğüm her metrekare, bir zamanlar nöbet tuttuğum, gözlem yaptığım, sessizce beklediğim yerlerdi. Güldüğüm, ağladığım, korktuğum, öfkelendiğim...

Bir köşe vardı mesela, iç hatlar çıkışının hemen yanındaydı. Yolcuların gelip geçtiği, özel harekât polislerinin ise korkulu rüyası...

Görünürde sıradan bir geçiş noktasıydı: soluk beyaz fayanslar, duvara yaslanmış bir yangın tüpü, üstünde titrek bir ışıkla yanıp sönen kamera. Ama biz o köşeye "ceza köşesi" derdik. Oraya gönderilmek, disiplinin ötesinde bir sessizlik cezasıydı. Ne sohbet olurdu ne devriye. Sadece durmak, izlemek, içinden geçenleri susturmak...

Orada cezalı olduğum için arka arkaya üç nöbet tuttuğumu ve saatlerce ayakta durduğumu hatırlıyordum. Botların içindeki ayaklarım taş kesmişti. Parmaklarım uyuşmuş, dizlerim sızlamıştı. Yine de kirpiklerim bile gerekmedikçe kırpılmıyordu. Çünkü o köşe seni izliyordu. Sadece kamera değil, ekip arkadaşlarının bakışı, amirin sessizliği, kendi iç sesin... Hepsi oradaydı.

Şimdi o yerin önünden geçiyorduk ve ben içgüdüsel bir hareketle duraksamıştım. Adımım yarım kaldı. Gözüm refleksle kame-

raya kaydı. Duvara yaslanmış yangın tüpü hâlâ oradaydı. Işık hâlâ titrekti. Ama ben artık görevde değildim. Yine de içimde bir şey ayağa kalktı. Sanki biri, "Nöbet başlasın," dedi. Sanki o köşe, beni hâlâ tanıyordu.

"Ne oldu? Bir şey mi unuttuk?"

Doğa duraksadığımı fark edince elimi daha sıkı tuttu. Parmaklarının arasındaki sıcaklık, bir şeyleri geri çağırdı. Ona doğru dönerken, "Hayır," dedim. Ses tonum kendi içimde yankılandı. Sanki bir şeyin üzerini örtmeye çalışıyordum. Sanki, "hayır" demek, "evet, ama şimdi sırası değil" anlamına geliyordu.

Etrafıma bakıyormuş gibi yaptım. Gözlerim sağımda ve solumda dolaştı. Ama aslında gördüğüm şey insanlar değil, anılardı. Musti...

"Kurşunum."

Kulaklarımda bir an sesi yankılanır gibi oldu. Hatta peşinden gelen bir esinti yüreğimi kaldırdı. İmkânsızlıklara rağmen çevremi kolaçan ettim. Yoktu ama hissediyordum... Buradaydı.

"Gel sana çay ısmarlayayım. Şef çayı."

"O nasıl çay?"

"İçince emir verme isteği doğurandan."

"Sen benim yerime de iç. Bana tavşan kanı yeterli."

"Geçen içtim. Beni çarptı. Sabaha kadar nöbet tuttum. Rüyada bile devriye geziyordum. Ayrıca tavşan mı? O çayla şahlanmazsın, sadece zıplarsın Kurşunum."

"Musti seni zıplatmamı istemiyorsan uza."

"Ben kadınlardan hoşlanıyorum."

"Siktir git!"

"Bak tekrarlıyorum. Ben kadınlardan hoşlanıyorum. -tir ekini benden uzak tut."

Zihnimde dolaşan anılar eşliğinde tenimdeki rüzgâr içimde

hem ağlama hem de gülme isteği uyandırıyordu. Doğa elimi bırakmadan önüme doğru geçti. Bir terslik olduğunu hissetmiş gibi yüzüme bakıyordu. "Aşkım?" Boğazımda yıllanmış bir acı dolanıyordu. Konuşsam geçmeyecekti. Sussam derinlerime daha da kök salacaktı. Düğüm düğüm olmuştu. Bir acının kördüğüm oluşu belki de bu hayattaki en zor şeydi. Çözülse darmadağın ederdi insanı, sıkılaşsa boğardı. O acı, kelimelere sığmayacak kadar eskiydi. Bir nöbetin ortasında yutulmuş bir haykırış, bir telefonun ucunda susturulmuş bir özlem, bir görev dönüşü bulamadığın bir sarılma...

Doğa'nın kollarını belime dolamasıyla titrek bir nefes aldım. Sarılışına karşılık verdim. O başını göğsüme yasladı. Ben çenemi saçlarına... Saçlarının kokusu, bir zamanlar eve dönüşü simgeliyordu. Şimdi ise içimdeki fırtınayı yatıştıran tek şeydi.

"Ben yanındayım," diye fısıldadığında buruk bir şekilde gülümsedim. Fakat dışarı çıkan ses hıçkırıktan önceki bir iç çekiş sesiydi. Çünkü Doğa uzun zaman sonra beni gerçekten anlıyordu. Üstelik bunun için uzun uzun konuşmama bile gerek yoktu. Kollarını daha sıkı doladı. Avuç içlerinin baskısını sırtımda hissediyordum. Yaydığı sıcaklığa sığındım.

"İyi ki varsın güzel kuğum. İyi ki yanımdasın."

Fısıltım, Doğa'nın saç tellerine karıştı. Sanki o kelimeler sadece kulağına değil, kalbine dokunsun istedim. Sesim titremedi ama içim titriyordu. Çünkü o an sadece sevgi değil, bir teslimiyet de vardı. Kendimi ona bırakmak, yıllarca taşınan zırhı bir anlığına yere koymaktı.

Saçlarına uzun bir öpücük kondurdum. O öpücük, bir teşekkürdü.

Derin bir nefes aldım. Ama bu sıradan bir nefes değildi. Ciğerlerime değil, kalbime doldu. Sanki yüreğimde bir sandık açıldı da yıllardır sakladığım her şey o nefese sığmak için sıraya girdi. O nefese Musti'ye dair her şeyi hapsettim. Onun ayaklarını ağzıma soktuğu o saçma ama sevgi dolu anları... Nöbet dönüşü yanımda

kıvrılışını... Mızmızlanmalarını... Verdiği akılları, aldığı dersleri... Bakışlarımı yakaladığı her an kendine özgü sırıtışıyla göz kırpışını... Her zaman, her koşulda yanımda oluşunu... O nefesi bir veda sanabilirlerdi. Fakat o nefeste bir hayat vardı. Bir daha olsa, hiç düşünmeden tekrar yaşamak istediğim koca bir ömür...

DOĞA

Yas, insana başka bir dil kazandırırdı. Bu dilde kelimeler susar, sessizlik konuşurdu. Birinin adını anmadan onun varlığını hissetmek, bir eşyanın yerini değiştirmemek, bir sesin eksikliğini her şeyin içinde duymak... Yas, insanı kelimelerden uzaklaştırırdı. Çünkü bazı duygular sözcüklerle değil, sessizlikle taşınırdı.

Bakışlar derinleşirdi. Birinin gözlerine baktığında, orada sadece göz değil, bir geçmiş, bir eksiklik, bir özlem görürdün. Bu dili bilmeyenler, o bakışa soğuk derdi. Ama bilenler... Bilenler için için yanardı. Çünkü o bakışta, birinin hâlâ varmış gibi hissedilişi olurdu. Birinin yokluğunun hâlâ yer kaplayışı...

Doğukan'ı hep anladığımı sanırdım; onun sessizliğini, uzak bakışlarını, kısa cevaplarını... Çoğu zaman yanlış anlardım. Sorun çıkarırdım. Çıkarmadığım zamanlar, "Duygularını göstermeyi sevmiyor, beni değil," diyerek kendimi avuturdum. Ama artık biliyordum ki konunun ne benimle ilgisi vardı ne de sevgisiyle... Doğukan yasın dilini benden önce öğrenmişti. Ben ise onun cümlelerini yıllarca yanlış çevirmiştim.

Babamın ölümüyle ben gerçekten Doğukan'ı anlamaya başlamıştım. O gün ev sessizleşti. Ama bu sessizlik, sadece sesin eksikliği değildi. Dünyamızı altüst eden bir yokluktu. Bu eksiklikte Doğukan'ın yıllardır nefes aldığını anlamak, bizi aynı dili konuşmaya

itmişti. Doğukan'ın haykırdığı ama benim sağır olduğum her şeyi artık duyuyordum. Onun sessizliğinin bir sığınak olduğunu öğrenmiştim. Bir bağ...

Babası ve abisini özlediğini fark ettiğimde, Ankara'ya gelmeyi teklif etmiştim. Şimdi burada, Esenboğa'nın iç hatlar çıkışındaydık. Kalabalığın arasında ama kendi sessizliğimizdeydik. İnsanlar bavullarını çekiştiriyor, anonslar ardı ardına yankılanıyor, çocuklar ağlıyor, birileri gülüyordu. Fakat bizim etrafımızda bir sessizlik çemberi vardı. Sanki zaman onun etrafında duraklamıştı.

Musti'ye olan hasreti, gözlerinin ucundan taşarak tüm bedenine yayılmış gibiydi. Omuzları düşük, nefesi düzensizdi. Bakışları sabit değildi; bir yere değil, bir zamana dalıyordu sanki. Belki mesaideki zamanlarına belki mesai çıkışlarına belki de yaşayamadığı vedaya...

O son bakışa, gerçekleşmemiş bir sarılmaya, ertelenmiş bir cümleye....

Kollarının arasındaydım ama sanki aramızda zaman farklı vardı; o geçmişteydi, ben şu anda. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Ne geçmişi değiştirebilirdim ne de acısını silebilirdim. Yas, müdahale kabul etmeyen bir yalnızlık biçimiydi. Biliyordum. Yine de buradayım; sessizce, müdahale etmeden, sadece var olarak.

"Silah teslim noktasına gitmemiz gerekiyor."

Doğukan beni nazik ama kararlı bir şekilde kendinden uzaklaştırdı. İstemediğini yüzünden okuyabiliyordum. Bir anda zihnim yıllar öncesindeki bir anıya gitti. Ona sürpriz yaptığım, karşısına çıktığım anda bana sarılmakla sarılmamak arasında kaldığımız geceye...

"Şu anda sana sarılmam gerekiyordu."

"Sarıl o zaman."

"Mesai saatleri içerisindeyiz. Olay çıkmadığı sürece direkt temas yasak."

"Buna da şükür Kurşun Asker. Mesai bitiminde sarılırız."

"Kuralların canı cehenneme..."

Hatırlıyordum. Hem de her ayrıntısını... O sürprize nasıl karar verdiğimi, yaşadığım heyecanı, kavuştuğumuzda yaptıklarımızı...

"Ne oldu?"

Doğukan'ın sesi, geçmişin sisini üzerimden sıyırdı. Sanki zihnimdeki eski fotoğraflar bir anda soldu, yerini parlak bir şimdiye bıraktı. Bakışlarım az önceki dalgınlığın buğusundan sıyrılıp daha canlı bir hâl aldı. Gözlerim ona döndü ama zihnim hâlâ bir adım gerideydi. "Ne olmuş?" diye sordum refleksle. Sanki sorusunu duymamış gibi değil de neden sorduğunu anlayamamış gibiydim. Doğukan parmaklarını benimkilere kenetlediği sırada, "Gülümsüyorsun," dedi. Gülümsüyor muydum? Yanaklarımdaki gerginliği o an fark etmiştim; hafif bir kasılma, dudak kenarında belirsiz bir kıvrım. Gülümseme sayılmazdı belki ama hatırlayışın iziydi. Geçmişin içinden çıkarken, onun bıraktığı sıcaklık hâlâ yüzümdeydi.

"Seni düşünüyorum."

Adım atmadan önce elini tuttuğum koluna sıkıca sarıldım. Sanki yürümek değil, onunla bütünleşmek istiyordum. O an kendimi bir anlığına koala gibi hissettim. Ağacına sıkı sıkıya tutunan küçük, sevimli, yapışkan...

Doğukan'ın yüzünde önce şaşkınlık, sonra keyifli bir tebessüm belirdi. Gözlerinin kenarında beliren çizgiler, gamzelerine giden yolun habercisiydi. "Yanındayken bile beni düşünen bir eş mi? Allah'tan daha ne isterim," derken ses tonu hem alaycı hem şefkatliydi. Gülümsemem daha sahici bir hâl aldı. Dudaklarımda değil, kalbimde beliren bir gülümsemeydi bu.

"Aklımda sen, fikrimde sen, kalbimde ruhumda sen[22]*."*

Cümle, içimden değil, yılların içinden çıkıp gelmiş gibiydi. Sanki bir zamanlar yazılmış ama şimdi yeniden okunmuş bir mektup gibi dilime dolanmıştı. Yürümeye başlarken yıllar önce söylediğim o nostaljik şarkıyı mırıldanmaya başladım.

22. Zeki Müren - Aklımda Sen Fikrimde Sen.

"Baygınım ben sana

Candan yana yana

Şu seven kalbimi bilsen[23]*."*

Adımlarımız senkronize olmuştu. Havalimanının parlak zemininde yürürken, ayak seslerimiz şarkının ritmine karışıyordu. Doğukan'ın yüzü aydınlandı. Gözlerindeki gamzeler ayan beyan ortaya çıktı. O gülümseme sadece şarkıya değil, o güneydi. Mesajlaştığımız, birbirimize kelimelerle dokunduğumuz o günü hatırlamıştı.

"Zeki Müren?"

Biliyordum işte. Hatırlıyordu. Hoş, buna neden bu kadar şaşırıyordum ki? Belki de onun unutmadığını bildiğim hâlde, hatırlamasını hâlâ bir mucize gibi görüyordum. Çünkü bazı insanlar hatırlar ama belli etmezdi. Doğukan ise hep sessizce hatırlardı. Bir kelimeyle değil, bir bakışla, bir gülümsemeyle. Parmaklarını parmaklarıma kenetlerken, o günkü mesajın sonundaki, "İyi ki varsın," cümlesi sanki parmak uçlarına sinmişti.

En baştan beri hiçbir şeyi unutmayan oydu. Ben unuttum sandığımda o sakladı. Ben sustuğumda, o dinledi. Ben vazgeçtiğimde o bekledi ve şimdi, o şarkının mırıldanışıyla birlikte, geçmişin tüm kırıntılarını tek tek toplamış gibi gülümsüyordu. O gülümseme bir arşiv gibiydi. İçinde ilk tanışma, ilk buluşma, ilk kavuşma... hepsi vardı. Ve ben, o gülümsemeye bakarken, kendimi yeniden hatırlıyordum.

"Cana yakın sözlerin var ne güzel gözlerin var

Sanki bir meleksin sevimli bebeksin.

Beni sen öldüreceksin[24]*."*

Doğukan yüzünü hafifçe buruşturdu. "Bebek kısmı hâlâ bana uygun değil," diye söylendi, sesi yarı ciddi yarı mahcup. Sanki o kelime ona fazla yumuşak gelmişti, üzerine oturmayan bir kıyafet

23. Zeki Müren - Aklımda Sen Fikrimde Sen.

24. Zeki Müren – Aklımda Sen Fikrimde Sen.

gibi. Ama ben onun ses tonundaki çatallaşmayı, gözlerinin kenarındaki kıvrımı, dudaklarının ucundaki kıpırtıyı tanıyordum. Bu, onun oyunla savunma arasında gidip geldiği hâliydi.

Kıkırdamaktan şarkıya devam edemedim. O an, şarkının ritminden bizim ritmimiz daha baskındı. "Koca bebeğim benim," derken ses tonuma yerleşmiş olan şefkat, yanağından makas almamla alaya dönüştü. Hareketim sertti ama niyetim yumuşaktı.

Doğukan hızla etrafa bakındı. Gözleri çevredeki insanları taradı, sanki birinin görmesinden çekinmişti. Ya da belki utanmıştı. O an onun içsel çatışmasını gördüm: Sevgiyle temas etmek istiyor ama bunu dış dünyaya göstermekten çekiniyordu. Belki askerî disiplinin, belki kendi içindeki sınırların bir yansımasıydı bu ya da tamamen havalimanında olmamızdan ötürü gelen alışkanlıklarından...

Silah teslim noktasına geldiğimizde adımları yavaşladı. Gözleri prosedürün tanıdık detaylarını tararken, ellerimizi ayırdı. Parmaklarımda onun sıcaklığı kalmıştı. Sanki bir temasın yankısı hâlâ sürüyordu.

"Sen burada bekle."

Başımı onaylarcasına salladım. Sorgulamadım. Çünkü burada onun kuralları geçerliydi. Polislerle dolu alana girerken gözlerim Doğukan'ı takip etti. Birkaç saniye sonra görüşümden çıktı. Acaba silahı alması, teslim ettiği zamanki kadar uzun sürer miydi? Düşüncelerimin arasından karnımın açlığı bir sabah alarmı gibi duyuldu. Dün geceden beri bir şeyler yemediğimi hatırlayınca bakışlarım çevreyi taradı. Kahvaltı yapana kadar beni tutacak bir şey olsa yeterdi ama görünür de büfe veya kafe tarzı bir yer yoktu. Sadece yiyecek otomatı...

Harika!

Metalik gövdesi, parlak ambalajların ardında mideme bir çeşit teselli sunmak için oradaydı. Sanki küçük bir karar anıydı bu: Açlığımı neyle avutacaktım?

Çantamdan cüzdanımı çıkarırken ne yemek istediğime karar vermeye çalıştım. Parmaklarım cüzdanın fermuarında oyalanırken gözlerim otomatın içindeki seçenekleri taradı. Tuzlu mu, tatlı mı, gevrek mi, yumuşak mı? Şu anda hepsi gözüme ayrı güzel geliyordu. O sırada otomatın camında yansıyan yüzüme baktım. Uykusuzluktan gözlerimin altındaki halkalar belirginleşmişti. Karanlık camdan bile solgunluğum belli oluyordu. Midemi sustururken bir yandan da görünüşümü toparlasam iyi olacaktı.

Bir tuzlu, bir tatlı bisküvi alıp geri döndüm. Doğukan'ın az önce girdiği kapıyı gören, duvar dibindeki ikili bekleme koltuğuna oturdum. Koltuğun derisi, oturunca hafifçe gıcırdadı. Yanımdaki boş yere bisküvi paketlerini açtım; tuzlu olanın içinden çıkan yoğun baharat kokusu, havaya karıştı. Tatlı olan, çocukluğumdan kalma bir hatıra gibi kokuyordu: vanilya ve un.

Çantamdan çıkardığım küçük aynayı dizime sabitleyip makyaj malzemelerimi dizdim. Göz altlarımda morluklar, yanaklarımda solgunluk vardı; hastalıklı bir hâl değilse bile, uykusuzluk ve endişe yüzüme yerleşmişti. Fondöteni parmaklarımla yüzüme yayarken, temiz kalan iki parmağımla bisküvi atıyordum ağzıma. Açlık, makyaj ve bekleyiş arasında bir ritim kurmuştum kendime.

"Bu işler için genelde kadınlar tuvalete gider."

Silahını almış, tepemde dikilen Doğukan'ın sesi yargılayıcı değilse bile şaşkın ve mesafeli bir ton taşıyordu. Gözleri yere yayılmış bisküvi paketlerinden yüzüme, oradan da elimdeki fondötene kaydı. Onun tasvip etmeyen bakışlarına, "Açım," diye karşılık verdim.

"Nimetle tuvalete mi gireyim?"

Konuyu haklı bir yerden yakalayınca ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. "Ayrıca," diyerek ellerimle yüzüme yedirdiğim fondötenin fazlasını ıslak mendile sildim. "Yeni bir tuvalet krizi yaşatmak istemedim." Doğukan'ın kaşları hafifçe çatılırken neyden bahsettiğimi anlamamış gibi baktı. Hatırlatmak için gözlerimi ona dikerek, "Gittiğimi falan sanırsın," diye devam ettim. O an yüzün-

de bir aydınlanma belirdi. Hafif bir gülümseme, geçmişteki o anı hatırlamanın izini taşıyordu. Parmağındaki yüzüğü işaret etti, sesi alayla karışık bir ciddiyet taşıyordu.

"Çekim gücünün yettiği yere kadar gidebilirsin."

Bak sen der gibi baktım ona. Yüzüme yayılmaya çalışan gülümsemeyi baskılamaya baskılaması için pudraya sığındım. Süngerle yüzümü pıt pıtlarken, "Sen işini hallettin mi?" diye sordum. Yüzümün şekilden şekle girmesine garip bir şekilde bakmaya devam etti. "Hallettim. İşin bittiğinde çıkabiliriz." Başımı *tamam* anlamında sallarken daha önce hiç duymadığım bir erkek sesi kulağıma çalındı.

"Uykusuzluk bende kafa mı yaptı yoksa sabahın köründe gördüğüm kişi Doğukan Karahanlı mı?"

İkimiz de refleksle sesin geldiği yöne döndük. Koridorun ucunda, özel harekât kamuflajları içinde biri yürüyordu. Adımları kararlı ama dostane bir ritim taşıyordu. Üzerindeki üniforma, zamanın ve görevlerin izini taşıyordu ama yüzündeki ifade, eski bir dostu selamlamaya hazırlanan bir adamın sıcaklığıydı. Gözleri doğrudan Doğukan'a kilitlenmişti. Ben elimdeki pudra kutusunu fark etmeden kapatmış, sahneyi izlemeye geçmiş bir gözlemciye dönüşmüştüm. "Sami."

Sami... Bu ismi nereden hatırlıyordum? Doğukan'ın yüzünde az önceki gerginliğin yerini alan bir gevşeme vardı. Gülümsemesinin arkadaşından kalır bir yanı yoktu; sanki geçmişin bir parçası, güzel bir anı, bugüne sızmıştı. İkisi birbirine yaklaştı ve dostça omuzdan kavrayan bir şekilde sarıldılar. Sarılma kısa sürdü ama içindeki anlam uzun zamandır biriktirilmiş gibiydi.

"Kopamıyorsun değil mi buradan?"

Sami'nin sesi, geçmişe dair bir bilgelik taşıyordu. Sanki Doğukan'ın bu mekâna, bu hayata, bu role tutunma biçimini yıllardır izliyormuş gibi. Ama cümlesinin ardından, yanlarında olduğumu fark etti. Bakışları bana döndü, gözlerinde hem tanıdıklık hem belirsizlik

vardı. Hiç tanıştırılmamıştık ama gözüm onu bir yerden ısırıyordu. Bir fotoğrafın kenarı, bir sesin yankısı, bir anın gölgesi gibi.

Doğukan aramızdaki bu belirsizliği fark etmiş olacak ki sesi daha net, daha sahiplenici bir tonla büründü. "Nişanlım Doğa." Ah... Beni bu şekilde tanıştırdığı her an kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bana dönüp Sami'yi tanıttığında, aramızdaki mesafe bir anda tanımlanmış oldu. Sami'nin yüzü, bu bilgiyle birlikte değişti. Gözleri büyüdü, kaşları hafifçe kalktı. "Doğa... Senin... bu," derken cümlesi havada asılı kaldı. Ne diyeceğini anlamış gibiydim ama Doğukan, cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Evet o," derken sesi hem kesin hem koruyucuydu. Sami'nin yüzü daha da şaşkın bir hâl aldı. Gözleri beni taradı. Sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu ama hatırladıklarını dile getirmemeye karar vermişti. Sanırım benim onu tanıdığımdan o beni daha çok tanıyordu.

"Memnun oldum yenge."

Şaşkınlığına rağmen saygısını kaybetmeyen adama hafif bir tebessümle karşılık verdim. "Ben de memnun oldum." O da ufak bir baş selamının ardından Doğukan'a döndü. "Daha ne kadar buralardasın?" diye sorduğunda yarın döneceğimizi öğrenmesi tadını kaçırmıştı.

"Özledim lan. Oturur anıların yâd ederdik."

"Çok isterdim ama ufak bir işimiz var. Onu halledip hemen döneceğiz."

Sami'nin suratı ciddi anlamda asılmıştı. Bizi daha fazla tutmamak adına, "Bir sonrakine diyelim o zaman," dedi. Doğukan gülümsedi. Gülümsemesi Sami'ye ama aslında bana dönüktü. "Nikâha gelirsin," derken sesi hafifti ama içindeki anlam ağırdı. O an kalbim delicesine çarptı.

Sahi... Bizim resmî olarak da evlenmemiz gerekiyordu. Ben kendimi onunla evli gibi hissettiğim için bu ayrıntı aklımdan tamamen çıkmıştı. Hatırlatan da yoktu. Doğukan'ın beni beklediğini biliyordum. Emrivaki yapmazdı. Beni sıkboğaz etmezdi. Annemle

olan sorun çözülmeden, benim içim tam anlamıyla rahatlamadan, daha da önemlisi kendimi hazır hissettiğimi görmeden, "Evlenelim artık," diye tutturmazdı. Onun sabrı, benim içsel karmaşama eşlik eden bir sessizlikti. Fakat birkaç gün önceki telefon konuşmasından sonra o sabrın dayanabileceği son noktayı öngöremez oldum. Annem hâlâ aynı kadındı. Evi terk etmiş olmam, nişanlanmam ve kızı değil de bir yabancı gibi konuşmam bile kafasındaki sabit fikri değiştirememişti. Onun gözünde hâlâ, "Doğukan," bir tehditti; bir yabancı, bir sınır ihlaliydi. Hatta kaçmasaydım belki Doğukan'ı daha kolay kabullenebilirdi. Ses tonu ve konuşmalarından anladığım kadarıyla şu an işler ilk günden daha kötü hâle gelmişti.

Annemi Doğukan'la evleneceğim fikrine alıştırmak... Belki de yıllarımıza mal olabilirdi. Her telefon konuşması, bir savaşın yeni cephesi olacağa benziyordu. Her sessizlik, bir barışın ertelenmiş hâliydi. Benim tarafım belliydi. Annem bunu görmemek için elinden geleni yapıyordu. Aklınca benim için en doğrusunu biliyor, beni koruyordu. Fakat beni mahkûm ettiği cehennemin farkında bile değildi.

Doğukan'dan daha fazla yıl isteyemezdim. Onun sessiz sabrı, bana tanınmış bir zaman değil; bir güven kredisi gibiydi ve ben, bu krediyi daha fazla tüketemezdim. Bu nedenle bu konuyu ilk fırsatta konuşmamız gerektiğini zihnime not aldım, kalbimin iç duvarına kazıdım.

Sami'nin verdiği baş selamını son anda yakaladım. Belli ki ben kara düşüncelerimin arasındayken o bizimle vedalaşmıştı. Göz göze geldiğimizde ben de gülümseyerek selam verdim. Bizden uzaklaşan adamın arkasından kucağımdaki her şeyi çantamın içine tıkmaya başladım: bisküvi paketleri, makyaj malzemeleri, ıslak mendil...

"İyi misin güzelim?"

Doğukan'ın sesi yumuşak ama dikkatliydi. Sanki içimdeki dalgalanmayı sezmişti ama üzerine gitmiyordu. "İyiyim kalbim," derken yanımdaki bisküvileri Doğukan'a uzattım. "Yer misin?" Kahvaltı edeceğimizi söylediğinde itiraz etmeden bisküvi paketlerini

de çantamın derinliklerine gönderdim. Etrafta bir şeyim kaldı mı diye kontrol ettikten sonra ayaklandım.

"Nerede kahvaltı yapacağız?"

Çantamı omzumda düzeltirken Doğukan'ın elini tuttum. Parmaklarım onun avucuna yerleştiğinde, her şeyin düzeleceğine olan inancım artıyordu. Sanki Doğukan, bu dünyadaki tersliklerin en büyük düşmanıydı. Bir yolunu bulup her şeyi olması gereken en güzel hâle dönüştürüyordu.

"Sürpriz."

Sevdiğim adamın gözlerinin parladığını görmek, konuyu daha fazla irdelememe gerek bırakmamıştı. "Pera'ya mı?" diye sordum, sesimde hem merak hem hafif bir direnç. "Doğukan, saat kaç, farkında mısın?" Kolundaki saate baktı. Hareketi sakin, alışkanlıkla yapılmıştı. "Yediye geliyor," dedi. Sesi, sabahın sessizliğine karıştı. Yani bir diğer deyişle sabahın körüydü. Gecenin hâlâ tam olarak çekilmediği, sokakların uykulu, insanların suskun olduğu bir saatti.

"Çok erken."

"Kızım onu çoktan uyandırmıştır."

Kızım... Kelime ağzımda garip bir tat bıraktı, ne tam acı ne de tatlıydı. Sanki tanıdık ama çok sevmediğim bir yemeği yiyormuşum gibi gelmişti. Bu cümle, çocukluk arkadaşının kızı için söylenmişti. Ama benim için bir sınırın ihlali gibiydi. İçimde bir şey kıpırdadı. Nasıl bu kadar sahiplenebilirdi? O kızı, kendi duygusal haritasına çoktan yerleştirmişti. Hatta o başroldü, ben dâhil geri kalan herkes yardımcı oyuncu...

Kendine gel Doğa! Bir bebeği kıskandığının farkında mısın?

"Eşi evdedir belki. Bu saatte gitmek ayıp olmaz mı?"

"Emre görevde," dediğinde kaşlarımı çattım. Ne dersem diyeyim beni oraya götüreceğe benziyordu. "Ayrıca kahvaltı dediğin şey bu saatte yapılır. Hadi gidelim." Beni elindeki küçük bavul gibi çekiştirmeye başladı. Ciddi anlamda şu an onu hiçbir şey durduramazdı.

DOĞUKAN

Bir insan kendinden olmayan birini öz kızı gibi sevebilir miydi?

Severdi. Çünkü sevgi doğmakla değil, dokunmakla başlardı. Bir sesin tonu, bir gülüşün ritmi, bir suskunluğun yankısıydı bazen bağ kurmak. Kalbin sınırları, kanla çizilmezdi ki... Bazı insanlar, yüreğe bir bakışta yerleşirdi ve bazı bağlar soyadından daha güçlüydü.

Ve hele ki o kız, "çocukluğum" dediğin en yakın dostunun emaneti ise... Bir zamanlar aynı sokaklarda koşturduğun, aynı hayaller kurduğun dostunun gözlerinden bir parça taşıyorsa... İnsan, baba gibi bile hissedebilirdi. Ama bu bir rol değil, içgüdü olurdu. Kızın varlığı, adamın geçmişine bir pencere açardı. Adam o kıza baktığında kendi gençliğini görürdü belki. Bir zamanlar koruyamadığı bir kardeşi, yarım kalmış bir dostluğu ya da hiç söyleyemediği bir özrü ve o kızın varlığıyla geçmişini yeniden yazmak isterdi ama bu kez daha dikkatli, daha sessiz, daha içten...

O kız büyürken, adam da büyürdü yeniden. Ama bu kez başka bir yerden; kırılmış yerlerinden, eksik kalmış cümlelerinden, yarım kalmış vedalarından...

Onu korumak isterdi; her şeyden, herkesten ama en çok da

hayattan. Çünkü hayat, en acımasız darbeleri hep en sevdiklerine saklardı. İnsanın içine bir kıymık gibi girerdi. Görünmezdi ama yakardı ve adam bunu biliyordu. Çünkü kendi geçmişi, böyle kıymıklarla doluydu.

Kızın gözleri dolsa, adamın içi taşardı. Ama ağlamazdı. Çünkü onun gözyaşları, kızın gözyaşlarını durdurmak için içeride tutulurdu. Bir baba gibi değil, bir siper gibi dururdu önünde sessiz, sağlam, sabırlı. Kendi geçmişini onun geleceğine kalkan yapardı. Bir zamanlar kendine bile söyleyemediği cümleleri, şimdi onun suskunluğunda duymaya çalışırdı.

"Ben buradayım," derdi bakışıyla. *"Sen hiç ağlama, benim gözyaşım ikimize de yeter."*

Belki de en çok, hayatın ona yapamadıklarını, bu kıza yapmaması için dua ederdi. Kendi geçmişinin dikenli yollarını, onun ayaklarına taş olmadan temizlemek isterdi. Çünkü bazı insanlar baba olamazdı ama biri gelir ve kendini baba gibi hissettirirdi.

Arven...

En dibi gördüğüm yerde bana ışık tutandı. Adını ilk duyduğumda, içimde bir şey kıpırdadı. Bir umut, bir nefes, bir yeniden başlama ihtimali... Haberini aldığım o ilk an, sanki hayat usulca kulağıma fısıldamıştı.

"Alacak nefesin tükenmedi Doğukan."

O gün anlamıştım: Yıkıldığım yerden kalkmak için bir sebebim vardı artık. Belki hiçbir zaman baba olmayacaktım. Kendi çocuğumun gözlerinde kendimi görme ihtimalim, bir ihtimal olarak kalacaktı ama bu bir eksiklik hissettirmeyecekti. Çünkü birinin hayatında, babasından sonra gelecek en değerli erkek olmak dünyadaki tüm hislerden daha güzeldi.

Dayı... Bu kelime, kulağa sade gelse de benim için bir yemin gibiydi. Bahsettiğim siper gibi duracaktım onun yanında. Fırtına çıktığında, o fark etmeden önüne geçecektim. Hissettirmeyeceğim bir gölge gibi onun adımlarına eşlik edecektim. Görünmeden ama

hep orada olacaktım ve en çok da sessiz bir dua gibi... Her gece, onun için içimden geçen cümlelerde yaşayacaktım.

Arven'in ilk kelimesi, ilk düşüşü, ilk hayal kırıklığı... Hepsi benim içimde yankılanacaktı ama ben ağlamayacaktım onunla birlikte. Onun güçlü kalabilmesi için ben sessiz kalacaktım. Çünkü bazen sevgi söylenen değil, saklanan bir şey olurdu.

Bazen bir adam, baba olmadan da baba gibi hissedebilirdi. Dayı olmak ise çok başkaydı. Kan bağı değil, kalp bağıydı. Çok şükür ki ben o bağı kurmuştum o gün, o haberle, o nefesle...

"Allah'ım yükseklik korkum tetiklenecek."

Rent a car firmasından kiraladığım gri sedanla havalimanından yola çıkalı yarım saat olmuştu. Yol boyunca sessizdi, sadece navigasyonun robotik sesi bize eşlik ediyordu ama Yeni Mahalle'nin sitelerle çevrili kısmına girdiğimizde, Doğa'nın gözleri hareketlenmeye başladı. Camdan dışarı bakıyor, her yükselen binada biraz daha içine çekiliyordu. "Umarım alt katların birinde oturuyordur." Sesi umutla değil, dua eder gibi çıkmıştı.

Peraların sokağına döndüğümüzde direksiyonu hafif sola kırarken, "15. katta oturuyorlar," dedim. Doğa'nın gözleri şokla açılırken, "Ne?" diye carladı. Kulağımda resmen çıkardığı ses çınlamıştı. O taraftaki gözüm istemsizce kısıldı, başımı hafif sola çektim. Sanki ses fiziksel bir darbe gibi gelmişti.

"Bir de bayırın üzerinde 15 kat mı?" dedi, gözleri hâlâ binayı ararken. "Allah'a hepimizden daha yakınlar." Verdiği tepkiyle erkeksi bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü.

Binanın önüne geldiğimizde, Doğa hâlâ camdan dışarı bakıyordu. Gözleri binanın katlarını saymaya çalışıyor gibiydi ama sanki her kat, bir nefes daha eksiltiyordu içinden. "Burası mı?" diye sordu. Sesi artık teslimiyetle karışık bir korku taşıyordu. Biraz da kaderine razı olmuş gibiydi. "Evet," dedim arabayı park ederken. Motoru kapatınca arabanın içindeki sessizlik daha fazla ön plana çıktı. Navigasyonun sesi bile susmuştu artık. Sadece ikimizin nefesi vardı içeride.

"Abdest falan alsaydık keşke. Günaha da gireceğiz o yükseklikte."

Emniyet kemerimi çözerken, "Biraz abartıyor musun?" diye sordum. Sesim yumuşaktı, onu küçümsemek değil, yanında olduğumu hissettirmek ister gibiydi. Doğa da benim ardımdan kemerini çözmeye başladı ama gözleri hâlâ binadaydı. "Bence müteahhit biraz abartmış," derken bakışlarını bana çevirdi.

"Baksana, alttaki dükkanlarla beraber 17-18 kat bu."

Sesi hâlâ tedirgindi ama artık içinde bir mizah vardı. Korkusunu oyunlaştırıyordu. Belki de bu onun savunma biçimiydi. Uzanıp dudaklarına ufak bir buse bıraktım. Sadece kafasını dağıtmak istemiştim. Bir anlığına, içindeki fırtınayı susturmak, ona *buradayım* demekti niyetim. Fakat o küçük dokunuş, garip bir hızla tutkulu bir hâl aldı. Sanki o an, ikimizin de içinde bir şey kırıldı ya da belki tam tersine, bir şey birleşti. Doğa gerçekten de bir an için nerede olduğumuzu unutmuş olmalıydı. Gözleri kapanmıştı. Elleri saçlarımla buluştuğunda, parmaklarının arasında bir telaş vardı. Sanki tutunmak istiyordu. Sanki düşüyordu ve ben onun tek zeminiydim. Bana daha çok yaklaşmak için yerinden hafifçe havalandı.

Saatin erken oluşu bizi kimsenin görmeyeceği anlamına gelmiyordu. Doğa'yı kendimden ayırmadan önce gözlerim etrafı taradı. Sokak sessizdi ama sessizlik her zaman güvenli değildi. Bir pencere, bir balkon, bir erken yürüyüşe çıkmış komşu... Hepsi ihtimaldi. Doğa'nın nefesi hızlanmıştı. Benimki de öyle. Geri çekilmek istedim. Ama Doğa'nın parmakları hâlâ saçlarımdaydı. Sanki *biraz daha kal* dercesine bana tutunuyordu. Kalmak istiyordum ama burada değil.

Ellerimi kollarına koydum ve hafifçe çekerek parmaklarını saçlarımdan ayırdım. Dudaklarım daha yavaş ayrıldı. Doğa gözlerimi araladı ve beni selamlayan kahverengililer utançla parlıyordu. "Sanırım gerginken daha sevişken oluyorum." Yüzüne doğru kahkahamı patlatmamak için kendimi tutmam gerekti. Doğa ise yakın-

lığımızı umursamadan kıkır kıkır gülmeye başladı. Sanırım bu da gerginliktendi.

"Neden bu kadar gerginsin?"

"Yüksek bir yere çıkacağımız için."

Sesi, söylediği kelimelerle çelişiyordu. Gözleri kaçamak, parmakları birbirine dolanmıştı. Kendi bile inanmıyordu bu bahaneye. O an, onunla birlikte gülümsemek kaçınılmazdı. Hafifçe başımı eğip, alayla ama sevgiyle, "Bungee jumping yapmayacağız güzelim. Evin içindeyken yükseklikten sana ne?" dedim. Sözlerimle birlikte parmaklarım yanağında gezindi usulca. Teninin sıcaklığı, içindeki fırtınayı ele veriyordu. Gözlerini kaçırmadan ama bir şeyleri saklamaya çalışarak başını avucumun içine yasladı. O an zaman biraz durdu. Sessizlik bir itirafın eşiğindeydi.

"Hadi şimdi bana gerçek nedenini söyle."

Sesimi yumuşatıp onu cesaretlendirmek istedim. Doğa derin bir nefes aldı. Sanki ciğerlerine değil, geçmişine hava çekiyordu. "Pera'yla barıştığımızdan beri ilk kez yüz yüze geleceğiz," derken sanki boğazı kurumuştu. Çaktırmadan yutkunmaya çalıştı.

"Açıkçası bunu düşündükçe geriliyorum."

Pera'nın zaman zaman görümce rolünü abarttığını biliyordum. İstediğinde dikenli bir gül gibi olabiliyordu. Ama hiçbir zaman benim kararlarımı etkileyecek kadar ileri gitmemişti. Ne zaman bir adım atsam, arkamda değil, tam yanımda durmuştu. Sessizce ama kararlı. Bir duvar gibi değil, bir rüzgâr gibi, destekleyen ama yön vermeyen. Bu nedenle içinde fırtınalar kopsa bile yüzünde sütliman bir görüntü olacağına adım kadar emindim.

"Bana güveniyor musun?"

Sesim fısıltıya yakın bir tonda çıktı. Sanki kelimeler, onun kalbine ulaşmadan önce kendi içimde yankılanmalıydı. Doğa gözlerimin içine baktı. Ama öylece bakmadı, gözleri parıldıyordu. O parıltı, sadece ışığın yansıması değildi. İçinde bir teslimiyet, bir

inanç, bir kırılganlık vardı. Sanki *evet* demeden önce, bütün geçmişini gözden geçirmişti.

"Kendimden bile daha çok."

Bu cümle, bir yemin gibiydi. Sadece bana değil, kendine de. Dudaklarının kıvrımına usulca eğildim, bir öpücük bıraktım. O öpücük, bir teşekkürdü. Güvenine, cesaretine, içindeki fırtınaya rağmen bana uzattığı eline. "O zaman korktuğun gibi bir şey olmayacak," dedim.

"Söz veriyorum."

DOĞA

Yaptıklarımın bedeli, en çok Doğukan'ın çevresiyle karşı karşıya kaldığımızda ağırlaşıyordu. Onların bakışlarında, kelimelere dökülmeyen ama içimi delen bir yargı vardı. Doğukan belki susuyordu, belki unutmaya çalışıyordu. Ama çevresi... Onlar unutmazdı. Her zaman böyle olmuştu. Kim ne zaman ne yaptıysa, bir gün mutlaka hatırlatılırdı bir sofrada, bir düğünde, bir sessizlikte...

Gerçi Doğukan'ın da unutacağını sanmıyordum ama yüzüme vurmazdı. Bu onun bana tanıdığı bir ayrıcalık değildi aslında, kendine tanıdığı bir sınırdı. Sessizliği, affetmekten değil, anlamaya çalışmaktan geliyordu. Bazen gözlerinde bir gölge belirirdi; geçmişin gölgesi ama o gölgeyi bana değil, kendi içine düşürürdü.

Pera ise başka bir hikâyeydi. Beni Aygül'den bile daha çok korkutuyordu. Aygül'ün öfkesi doğrudandı, keskin ve tahmin edilebilirdi. Ama Pera'nınki sessizdi. Sorgulayıcıydı. Doğukan'la ikiz gibi olmaları, bu korkunun temeliydi belki de. Farklı yüz, başka mimik ama aynı iç dünya. Pera'nın bakışı, Aygül'ün sesinden daha çok yankılanıyordu içimde.

Doğukan'ın onun düşüncelerine ne kadar önem verdiğini defalarca tecrübe etmiştim. Bir karar vermeden önce Pera'yla konuşurdu. Bir şeyden emin olmadan önce onun yüzüne bakardı. Sanki Pera onun vicdanının dış sesi gibiydi. Bu yüzden Pera'nın beni nasıl gördüğü, Doğukan'ın bana nasıl yaklaşacağını da belirliyordu.

Sitenin ana kapı giriş şifresine kadar bilen Doğukan'la beraber asansöre binmiştik. Parmakları şifre paneline dokunduğunda, rakamların sesi bile tanıdık gelmiş olmalıydı. Bu siteye daha önce gelmişti. Belki de defalarca. Belki de bir dönem hiç çıkmamıştı buradan.

Asansöre bindiğimizde sokağın başındaki fırından aldığımız ekmek, simit ve gözleme kokuları içeri doldu. O kokular, sabahın telaşını, mahallenin ritmini ve biraz da çocukluğumu hatırlatıyordu Gözleme kokusu, annemin pazar sabahları yaptığı kahvaltıyı hatırlattı. Simit, okul yolunu. Ekmekse... belki de sadece babamın işten gelişini... Ve asansörün dar alanında, bu kokular boğucu bir yoğunluğa dönüştü. On beşinci kata çıkarken, içimdeki gerilim de katbekat arttı.

Asansörden indiğimizde bizi dört daire karşıladı. Dört kapı, dört ihtimal... Ama hangisinin Pera'ya ait olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kapısının önünde duran siyah bebek arabası, bir tür işaret gibiydi: sessiz ama belirgin. Tekerlekleri hafifçe tozlanmıştı. Sanki uzun süredir hareket etmemişti. Doğukan eşinin görevde olduğunu söylemişti. Belki de bir süredir dışarı çıkmıyordu. Kapının üstüne iliştirilmiş iki büyük oyuncak göz ise neredeyse grotesk bir mizah taşıyordu. Oynuyorlardı, evet. Ama neye baktıkları belirsizdi.

Doğukan zili çalmak için elini uzattığında, "Aa... Anahtarın yok mu?" diyerek takıldım. Bana bakıp gülümsedi. O gülümseme, tanıdık ama biraz da kaçamak bir gülümsemeydi. Sanki bir şey saklıyordu. Ya da saklamıyordu, ama ben öyle hissediyordum. "Unutmuşum," dediği anda gözlerim büyüyecek gibi oldu. Ciddi miydi? Anahtarı yoktu değil mi?

Doğukan'ın yüzündeki gülümseme keyifli bir hâle bürünürken, "Şaka yapıyorum," dedi. "Kızın anahtarı bende neden olsun?" Sanki kızgın kumlardan serin sulara atlamışım gibi rahatlamıştım.

"Lazım olur diye anneme bıraktım."

Gözlerim bu sefer ciddi anlamda fal taşı gibi açıldı. Doğukan bu sefer kahkahadan hallice bir kıkırtıyla karşılık verdi. Ardından burnumu sıktı ve, "Bu da şaka güzelim," dedi. Bu sefer yeni bir şaka gelme düşüncesiyle gardımı indirmedim.

Doğukan zili çalmak için tekrar elini kaldırdı. O sırada içgüdüsel bir tepkiyle, "Bebek uyuyor olmasın?" diye sordum. Mantıklı gelmiş olacak ki duraksadı. Cebinden telefonunu çıkardı, saate baktı. Ama bebekti bu. Uyanmak için sabit bir saati yoktu. Değil mi?

"Uyanmıştır aslında ama yine de tedbirimizi alalım."

Zili çalmadı. Bunun yerine kapıyı nazikçe tıklattı. O an onun yarım adım gerisinde durdum. Hatta fark etmeden, hafifçe cüssesinin arkasına sığındım. Sanki onun gövdesi, beni geçmişin yargılarından koruyacak bir kalkan gibiydi. Kapının ardında neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Kapının ardında bir hareket olmayınca Doğukan önce hafifçe başını eğdi, sonra biraz daha güçlü bir şekilde kapıyı tıklattı. Tıklama sesi, koridorda yankılandı. Birkaç saniye sonra kapının gözetleme deliğinde bir karartı göründü. Derinlerden gelen, "Yok artık!" sesi yorgundu ama kendine has bir alay taşıyordu. Ardından kapının kilitleri birer birer açılmaya başladı. Her kilit sesi, bir bariyerin kalkışı gibiydi. Metalin tok sesi, içimdeki nabzı hızlandırdı.

Kapı aralandığında karşımdaki kadın... Pera'ydı. Ama seneler önce tanıdığım, gülüşüyle odaları dolduran, saçları her zaman özenle toplanmış, bakışlarıyla insanı hem sorgulayan hem saran kadın değildi. Saçı başı dağılmıştı. Uçları yağlanmış, bazı tutamlar alnına yapışmıştı. Gözlerinin altı morarmış, teni solgundu. Üzerindeki tişört eskiydi; omzundan hafifçe düşmüş, yakası genişlemişti.

Paspal görünüyordu, evet. Ama bu paspallık, ihmalden değil, tükenmişlikten geliyordu sanki.

Pera ellerini iki yana dua eder gibi açtı ve yukarı doğru bakarken, "Allah'ım... Dilek hakkımı kullana kullana şuna mı kullandım?" diye sordu. Doğukan adına ben bozulmuştum ama o bu çıkışı hiç üzerine alınmamış gibi gülümseyerek, "Hoş bulduk. Ben de sizi çok özledim," dedi. Aralarındaki arkadaşlığı sanırım hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Tam o sırada arkadan bir bebek ağlaması duyuldu. Pera'nın yüzü bir anda değişti. Alay yerini telaşa, yorgunluk yerini reflekslere bıraktı. Gözleri büyüdü, elleriyle kapıyı ardına kadar açarken aceleyle, "Ay... Hoş geldiniz. Geçin hadi," dedi. Sonra terliklerinin sürtünme sesiyle koridorda hızla uzaklaştı. Ardı sıra dönerken sesi hâlâ duyuluyordu.

"Geldim anneciğim."

O koridorda gözden kaybolana kadar biz içeri girdik. Doğukan kapıyı kapattı. Elimizdekileri mutfağa bırakmak için önüme geçti. Peşinden usulca ilerledim. Adımlarım onunkiyle eşleşmiyordu ama ritmi bozmak istemedim. Sanki bu evdeki her şeyin bir yeri, bir zamanı, bir sesi vardı.

Mutfağa doğru yürürken gözüm salonun dekorasyonuna takıldı. Bizimkine göre çok... farklıydı. Daha dinamikti. Sarı, antrasit gri ve ahşap tonları bir araya gelmişti ama rastgele değildi. Sanki Pera bu renkleri seçerken birkaç ruh hâlini eve kodlamıştı. Sarı, enerjiyi; gri, gizemi; ahşap ise ciddiyeti taşıyordu. Bu üçlü, salonun içinde modern bir denge kurmuş gibiydi. Kendi içinde bir düzene sahipti. Ama bu düzen, dışarıdan bakan biri için fazla görünüyordu. Fazla eşya, fazla detay, fazla anı...

"Beğendin mi?"

Doğukan'ın sesiyle irkildim. Salon kapısının eşiğinden ona bakarken, "Yani..." diyerek doğru kelimeleri aradım. "Güzel ama bana hitap etmiyor." Doğukan böyle bir şey söylediğim için kaşları-

nı kaldırmıştı. Şaşırmış mıydı yoksa bozulmuş muydu emin değildim. Salonun içine doğru birkaç adım attım.

Televizyon ünitesinin üzerindeki kuru kafa koleksiyonu dikkatimi çekti. Her biri aynı boyutta, farklı ifadelerdeydi. Bazıları gülümseyen, bazıları çatık kaşlı. Ölümle oyun oynar gibi dizilmişlerdi. İnsan onlara bakarken televizyona nasıl odaklanabilirdi ki?

Yanlarında, Yüzüklerin Efendisi karakterlerinin minyatürleri vardı. Frodo'nun yüzündeki kararlılık, Gandalf'ın bastonundaki detay, Gollum'un gözlerindeki açlık... Bunlar da biraz korkutucuydu.

Salonun bir köşesinde duran ahşap gemi koleksiyonu dikkat çekiciydi. Yine de sanırım salonda en sevdiğim yer pikap ve plakların olduğu köşeydi ya da duvardaki büyük boy Atatürk portresi...

"Bak kim gelmiş?"

Çocuksu, neşeli bir ses arkamızda yankılandı. O ses, evin iç ritmini bir anda değiştirdi. Geriye döndüğümüzde Pera'yı kucağında Arven'le birlikte gördük. Pera'nın yüzü hâlâ yorgundu ama Arven'in varlığı onu bir anda canlı kılmıştı. Kollarında tuttuğu o küçük beden, evin merkezine dönüşmüştü.

Arven... Hayatımda gördüğüm en iri gözlere sahip bebekti. Gözleri sadece büyük değil, derin de görünüyordu. Sanki içinde bir şey anlatmak ister gibiydi ama henüz kelimeleri yoktu. "Kaş, göz, gerisi söz," derler ya... Tam anlamıyla öyleydi. Kaşları kalındı, gözleri ise neredeyse karikatür gibi belirgindi. Saçları bir kız bebeğe göre çok azdı ama bu ona eksiklik değil, bir tür masumluk katıyordu. İki yanağındaki nokta gibi gamzeler, gülümsemenin bile gereksiz olduğu bir etki yaratıyordu. O gamzeler insanın içini yumuşatıyordu. Sanki, "Beni sev," demiyordu, zaten seviliyordu.

"Dayıcığım."

Donakaldım. O ses... Hayatımda ilk kez Doğukan'dan böylesine içten, böylesine kırılgan bir ton duymuştum. Sesi, bir anda değişmişti. Sanki içindeki başka bir kapı açılmıştı. O ses, sadece bir

hitap değildi. Bir bağın, bir özlemin, belki de bir hayalin yankısıydı. Sanki kendi kızına sesleniyormuş gibiydi. O an, Doğukan'ın içinde sakladığı bir tarafı görmüştüm. Koruyan, özleyen, bağ kuran tarafını.

"Da- ı."

Dayı mı demişti o? Arven ona doğru uzandı. Minik parmakları havada titrek bir kararlılıkla asılı kaldı. Doğukan, o elleri bir an bile bekletmeden kucakladı. Hareketi öyle doğal, öyle içgüdüseldi ki sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydi. Bebek tutma konusunda tam bir profesyoneldi ama bu profesyonellik teknik değil, içten gelen bir şefkatin ürünüydü. Kolları Arven'i saran bir sığınak gibiydi.

Önce Arven'in azıcık duran saçlarına eğildi. Gözlerini kapatıp kokladı. Ardından başına hafifçe bir öpücük bıraktı. Dudakları bebeğin saçlarına değdiğinde, sanki bir dua fısıldanmış gibi oldu. Bir şeyler mırıldanıyordu ama kelimeler net değildi. Sesinin tonu, bir dilek ile bir özür arasında gidip geliyordu. Bir an gerçekten dua okuduğunu hissettirdi.

Arven'in gözleri parlıyordu. Doğukan'ın boynuna doğru başını yasladı. Küçücük bedeni, onun göğsüne tam oturmuştu. Sanki orası, olması gereken yerdi. Doğukan'ın nefesi değişti. Derinleşti. O da özlemişti. Belki Arven'i değil ama Arven'de bulduğu bir şeyi. Belki kendini, belki geçmişini, belki de hiç sahip olamadığı bir huzuru.

"Hazır fırsatını bulmuşken, ben bir duş alıp geliyorum."

Cümle salona bir bomba gibi düştü. Duş mu alacaktı? Şimdi mi? Arven ağlamaz mıydı? Bu evde bir bebeğin ağlaması, bir yangın alarmı gibiydi. Ama Pera cevabımızı beklemeden koşar adım çıktı. Sanki kaçıyordu.

Bakışlarım tekrar Doğukan'a kaydı. Pera'nın gittiğinden haberi var mıydı acaba? Arven'in sırtını okşarken yüzünde farklı bir gülümseme vardı. O gülümseme, tanıdık ama yeni bir şeydi. Sanki bir zamanlar kaybettiği bir parçayı bulmuş gibiydi. Ciddi anlamda

bir bebeği kıskanacağım söylenseydi gülmekten ölürdüm ama kıskanıyordum. Hem de öyle böyle değil. Arven onun kucağındaydı. Onun ilgisi, onun sesi, onun şefkati... Hepsi o minik bedene yönelmişti. Ben ise kenarda, tanıtılan bir karakter gibiydim.

"Arven bak."

Doğukan kucağındaki kızı bana doğru çevirdi. Gözlerinde hâlâ o yumuşaklık vardı ama sesi, bir parça gururla doluydu. "Bu Doğa abla. Benim nişanlım." Cümle, havada asılı kaldı. Bu yaştaki bebek kavramları bilir miydi emin değildim ama Arven bana kaşlarını çatarak bakmıştı. Gerçekten çattı. Minik ama kararlı bir ifadeydi.

Gülümsemeye çalışarak, "Merhaba," dedim. Sesim olması gerekenden daha tiz çıkmıştı. Ona doğru bir adım attığımı fark ettiği an yüzü buruştu. O ifadeyi biliyordum. Dudaklar büzüldü, gözler doldu, burun hafifçe kırıştı. Birazdan ağlamaya başlayacaktı ve ben, bir bebeğin beni istemediği gerçeğiyle baş başa kalacaktım.

"Tamam tamam, bir şey demedim, dur."

Arven cıyaklar gibi ağlamaya başladı. Ses, küçük bedeninden beklenmeyecek kadar güçlüydü. Doğukan onu kendine doğru çevirdi, sırtını okşadı, kulağına bir şeyler fısıldadı. Hareketleri, neredeyse ritüel gibiydi. Sakinleştirme değil, bir bağ kurma biçimiydi. Arven, birkaç saniye içinde sessizliğe döndü. Başını tekrar Doğukan'ın omzuna yasladı.

"Dayısını kıskandı," dedi Doğukan gülümseyerek. Yüzümdeki bozulma ifadesini saklamaya çalıştım. Ama içimde bir şey kırılmıştı. İlla kıskandığımızı göstermek için ağlamak mı gerekiyordu yani? Ben de kıskanıyordum. Hem de sessizce. Ama kimse beni kucağına alıp sırtımı okşamıyordu.

Ayakta dikilmemek için koltuğa oturdum. Arven aklına bir şey gelmiş gibi birden hareketlendi. Doğukan'ın kucağında kıpırdanmaya başladı. Gözlerinde bir hedef belirlemiş gibi bir kararlılık vardı. Doğukan, onun bu kararlılığına alışkınmış gibi hiç tereddüt

etmeden yere bıraktı. Arven'in minik bedeni halının üzerine yayıldı. Bir an durdu, sonra tek kolunu ileri uzatarak sürünmeye başladı.

Hayatımda daha önce böyle bir emekleme şekli görmemiştim. Klasik iki diz üstü değil, tek kol sürünmesiydi. Bir kol önde, diğer kol vücuda yakın, bacaklar hafifçe kıvrılmış, ama asıl güç omuzdan geliyordu. Bir asker gibi emekliyordu.

Doğukan'ın gözleri parladı. Gülümsemesi bir anda kahkahaya dönüştü. "Kimin yeğeni be!" diye coşkulu bir nidayla Arven'in peşine takıldı. Sesi, evin duvarlarına çarptı. Ardından özel harekât marşı mırıldanmaya başladı. Tonlaması ciddi ama alttan alta oyunluydu. Sanki Arven, bir operasyonun içindeydi. Halının üstü artık bir tatbikat alanıydı.

Arven koridordaki oyuncak masanın önünde durduğunda, sanki bir karar vermiş gibiydi. Minik bedeninde büyük bir kararlılık vardı. Ellerini yukarı uzattı, parmakları masanın kenarına tutundu. Birkaç denemede titreyerek ama inatla ayaklandı. Dizleri hafifçe büküktü, ayakları birbirinden uzak, dengesizdi. Ama o hâliyle bile bir zafer taşıyordu. Dengede durmaya çalışan hâli, komik olduğu kadar dokunaklıydı. Sanki dünya onun etrafında dönüyor ama o kendi eksenini yeni keşfetmişti.

Doğukan salonun eşiğine oturdu. Gözleri Arven'deydi. Omzunun üzerinden bana doğru saniyelik bir bakış attı. Neyse ki hâlâ orada olduğumu hatırlıyordu. Gözlerinin içindeki gamzeleri gördüğüm anda kalbimden vurulmuşa döndüm.

Bir anda Arven dayısına doğru dönünce dikkatim ona kaydı. Doğukan da anında yeğenine doğru baktı. Arven ellerini serbest bıraktı. Sanki bir uçurumdan atlamaya karar vermişti. Sendeleyerek bir adım attı. Doğukan'ın kaskatı kesildiği benim olduğum yerden bile belliydi.

"Sen... Yürüyor musun?"

Sesinde şaşkınlık vardı. Ama o şaşkınlık, bir mucizeye tanıklık eden birinin sesi gibiydi. Arven dengesiz bir adım daha attı. Ayak-

ları yere tam basmıyordu ama iradesi sağlamdı. Doğukan ellerini iki yana açtı. Hem yakalamak için hem de cesaret vermek için. Sanki bir rehberdi. Arven'in her adımında onun sessiz teşviki vardı.

Arven birkaç minik adım daha attı. Her adım, bir zaferdi. Her adım, bir bağın güçlenmesiydi. Sonunda Doğukan'ın kollarının arasına girdi. O an, zaman durdu. Arven'in çocuksu kahkahası kulaklarımı doldurdu. Doğukan'ınki ise daha sessizdi ama gerçekten mutlu görünüyordu.

"Seninle gurur duyuyorum kızım."

"Duyacaksın tabii. Ben yaptım."

Pera saçında havluyla görüş alanımıza girdi. Duş alması yalnızca beş dakika sürmüştü. O an, zamanın annelikle nasıl büküldüğünü fark ettim. Beş dakika... Benim saçlarım bile o sürede arınmazdı ama bir annenin lüksüydü bu; hızlı, pratik ama yine de kendine ait. Dudaklarım hem şaşkınlık hem hayranlıkla aralandı. *"Anne olduğumda ben bunu başarabilir miyim?"* diye düşünüyordum ki anında bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Pera'nın bakışları sadece benim üzerimdeyken, "Nasıl ama?" sorusu da bana kaçış sağlamıştı.

"Çok güzel yapmışım, değil mi?"

Bu, Pera'nın benimle birebirde ilk konuşmasıydı ve itiraf etmem gerekirse, geçmişteki hâlinden hiç farklı değildi. Aynı öz güven, aynı alaycı ton, aynı kendine has enerji. Sanki zaman onu değiştirmemiş, sadece başka bir ritme taşımıştı. Geç kalmış bir selamlaşmanın telafisi gibi bir anda sarıldı: kısa ama sıcaktı. O sarılmada geçmişin kırıkları değil, bugünün kabulleri vardı. Sanırım Doğukan haklıydı. Korkacağım bir durum yoktu.

Şaşkınlığımı gizleyen bir gülümsemeyle, "Çok... Maşallah," dedim. "Allah size bağışlasın." Doğukan, Arven'i kucağına alarak ayaklandı. Gözlerinde hâlâ az önceki yürüyüş anının etkisi vardı. Fakat mutluluğuna gölge düşüren bir sitemle Pera'ya döndü.

"Yürüdüğünü bana nasıl söylemezsin?"

Doğukan'ın sesi, öyle bir tona sahipti ki kırgınlığı yüzünden okunmasa bile belliydi. Hayatındaki en önemli olayı kaçırmış gibi çocukluk arkadaşına bakıyordu. Pera'nın kızına bakarken şefkatle gülümseyen yüzü bir anda şakacı bir çatılmayla kasıldı. "Günde ne kadar sıçtığını öğrenmek de ister misin?" Cümle, gerginliği dağıtmak için atılmış bir mizah okuydu. Ama bu kez hedefi şaşmıştı. Doğukan ciddiyetini bozmadan, "Aynı şey mi?" diye sordu. Gerçekten kızmıştı. Pera da bunu fark etmiş olacak ki şakalaşmayı bırakıp ciddi bir ifade takındı.

"Dün gece ilk kez denedi. İştesin diye rahatsız etmedim."

Doğruydu. Dün gece vardiyasındaydı. Sabahın erken saatlerinde uçağımız için izin almış, beni alıp havalimanına geçmiştik. O sabahın telaşı, şimdi bu evin sessizliğinde yankılanıyordu.

"Edeceksin. Bu yaptığını hiç unutmayacağım."

Pera suratını buruşturduğunda, yüzündeki ifade bir çocukluk anısını hatırlatır gibiydi. Dudakları hafifçe büküldü, gözlerinde bir oyun parladı. "Unutursan hatırım kalır," dedi. Ardından Doğukan ve kızına sıkıca sarıldı. Kolları sadece bedenleri değil, aralarındaki bağı da sardı. "İyi ki geldin," derken sesi titremişti sanki. Ne zamandır yüz yüze görüşmüyorlardı bilmiyordum ama ikisi de biraz daha bu merasim uzarsa ağlayacak gibi görünüyorlardı. Kıskanmıştım. Ama bu sefer sevdiğim adamı değil, aralarındaki bağı kıskanmıştım. O bağın içinde bir tür güven vardı. Birbirini tanımanın, tanıdıkça susmanın, sustukça daha çok sevmenin sonsuz ritmiydi. Hayatım boyunca böyle bir arkadaşım olmamıştı. Ablamla bile böylesine bir sevgim olduğunu sanmıyordum. Bizim ilişkimiz, daha çok abla kardeş gibiydi. Pera ve Doğukan'ınki ise oyunla kurulmuştu. Mizahla korunmuş, sessizlikle derinleşmiş, zamanla birçok şeyle sınanmış ama hiç kopmamıştı. Kimsenin de koparmaya gücü yetmezdi.

Doğukan, şefkatle Pera'nın başından öptü. "Bu karşılamayı daha çok sevdim," demesiyle Arven'in çocuksu bir kahkaha atması bir oldu. O kahkaha, izlediğim sahneyi mühürledi. Sanki her şey, o

sesle tamamlanmıştı. Bense dışarıdan izleyen bir göz gibi salonun kenarında kalmıştım.

"Doğa."

Pera'nın seslenişiyle gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım sadece titreyerek yukarı kıvrıldı. Başımı hafifçe salladım, *efendim* der gibi. Konuşamadım. Boğazımda bir düğüm vardı; kelimeler geçseydi, gözyaşları da peşinden gelecekti.

Pera benden taraf olan kolunu açarken, "Aramıza katılmayı düşünmüyor musun?" diye sordu. "Korkma, henüz ısırmıyoruz." Doğukan, bu cümleyi fırsat bilmiş gibi muzır bir ifadeyle araya girdi. "Ben söz vermiyorum." Gözlerinde, lafın nereye gittiğini çok iyi bilen bir parıltı vardı. O an, içimde bir sıcaklık yükseldi. Bu sıcaklık utancın aleviydi. Ayaklarımın altında sanki çıtırdayan odunlar vardı; yanıyordum ama kıpırdayamıyordum.

Pera, Doğukan'ın başına hafifçe vurdu. "Edepsizleşme," derken sesinde gerçek bir öfke yoktu. Yine de ciddiyetini korumaya çalışmıştı. Doğukan, Arven'le beraber elinden kaçarken, "Senin için fesat kızım," dedi. "Arven'den bahsediyoruz. Isırmıyor diye söz veremem diyorum." Pera, *he he* der gibi başını salladı. Ama gözleri hâlâ Doğukan'ın üzerindeydi. Sanki onun neyi ima ettiğini anlamıştı ama bunu dillendirmemeyi seçmişti.

Doğukan ise bana bakıp hafifçe göz kırptı. Bu bile aslında bebekten bahsetmediğini vurguluyordu. Yine de ona destek çıkmak adına, "O ısırsın, sorun değil," dedim. Sesim, içimdeki karmaşayı bastırmaya çalışan bir neşe tonuyla doluydu. Pera'nın gözleri bir anda şaşkınca açıldı. Ardından Doğukan'la göz göze geldiler. Söylediğimin gittiği kişiyi fark edince, "Yani Arven," diye ekledim. İkisinin arasında, kelimesiz bir anlaşma geçti. Sanki bir şeyin doğruluğu onaylanmıştı. Ardından aynı anda gülmeye başladılar. Gülüşleri, dışarıdan bakıldığında sıcak ve samimiydi. Ama o an içimde bir burukluk yükseldi. Sanki ben o gülüşün dışında kalmıştım. Az kalsın bozulacaktım.

"O kadar emin olma güzelim."

Hâlâ kendinden mi bahsediyordu? Allah'ım resmen yatak odası sırlarımız yabancı birinin salonuna saçılacaktı. Pera'nın Arven'i aramızdan çekmesiyle Doğukan'ın kolları, sanki uzun süredir bekleyen bir sığınak gibi bana dolandı. Ardından parmağını kaldırdı. Daha önce fark etmediğim bir yara izini gösterdi. Minicik, neredeyse silinmeye yüz tutmuş iki çizgi. Diş izi miydi onlar? Gerçekten ısırıyordu! Gözlerim istemsizce büyüdü, yüzümdeki şaşkınlık saklanamadı. Doğukan bunu fark edince gülümsedi ve alnına bir öpücük bıraktı.

Pera'nın gözleri buğulanmıştı. Ama buğunun kaynağı kendi duyguları değildi. O, Doğukan'ın mutlu olduğunu gördüğü için mutluydu. Sanki yıllardır taşıdığı bir yük, o an hafifçe yerinden oynamıştı. Gözlerinde geçmişin yorgunluğu ile bugünün hafifliği arasında bir salınım vardı.

"Acıkmadınız mı?"

Doğukan, beni tek kolunun altına alırken, "Açlıktan uluyabilirim," dedi. Sesindeki abartı, aslında içimizdeki burukluğu dağıtmak için bilinçli bir mizah gibiydi. Gülümserken başımı göğsüne yasladım. Kalp atışları, dış dünyadan daha gerçekti o an. Pera, bu cevabı bekliyormuş gibi bir anda hareketlendi.

"De aydi düşün peşime mari."

DOĞUKAN

Bebek kokusu cennetin dünyaya sızan en sessiz hatırlatmasıydı; insanın içini temizleyen, zamanı durduran bir şefkat buharıydı. İnsanın içindeki en eski özlemi uyandırırdı; saf olmayı, korunmayı, sevilmeyi... Belki de bu yüzden bir bebeğin başına eğildiğinde insanın gözleri dolmaz, içi yıkanırdı. Çünkü o koku, cennetin insanın içine bıraktığı bir iz gibiydi: sessiz, görünmez ama derin.

Arven'in ensesine ne zaman eğilsem, içimdeki bütün gürültü susuyordu. O koku kayıpları değil, tamamlanmaları hatırlatıyordu ve ben o anlarda ne geçmişin yükünü ne geleceğin belirsizliğini taşıyordum. Sadece şimdi oluyordu hayatımda, yalnızca o koku ...

Pera ile kahvaltı her zaman güzeldi. Masada hep bir oyun vardı: ekmeğin kenarını kim çalacak, zeytinlerin içinden en parlak olanı kim seçecek, çayın demi kimin sabrına göre ayarlanacak. Pera'nın sesi, sabahın sessizliğini mizahla delen bir melodiydi. Her lokma bir anıya dokunur gibi, her kahkaha geçmişin yükünü hafifleten bir rüzgâr gibiydi. Ama işin içinde Arven olunca her şey mükemmelleşiyordu. O küçük varlık, masanın ortasında değil ama kalbin tam merkezindeydi. Henüz konuşamasa da varlığıyla konuşuyordu. Parmaklarının ekmek kırıntılarına uzanışı, gözlerinin ça-

yın buharına takılışı, uykudan yeni uyanmış teninin kokusu... Her şeyin ritmini değiştiriyordu.

Aldığım her lokmada kokusu burnuma doluyor, yediğim her şey daha lezzetli hâle geliyordu. Sanki o koku, zamanın içinden süzülüp gelen bir şefkatti. Tereyağlı ekmek, onun kokusuyla çocukluğa dönüşüyor; simitler bir sabah duası oluyordu. Arven'in kokusu, cennetten kaçak gelen bir huzur gibiydi.

Ama her güzel şeyin mutlaka bir sonu olurdu. Sabahın sessizliği, kahvaltıdaki gülüşler, Arven'in kokusuyla yumuşayan zaman... Hepsi öğlene kadar sürdü. Sonra bir şey değişti. Huzur, yerini derin bir acıya bıraktı. Doğa'nın beni Ankara'ya getiriş amacı, o an tüm ağırlığıyla üzerime çöktü. Sanki sabahın neşesi, bu gerçeği biraz daha geciktirmek için sahnelenmişti. Ama perde indi ve ben, sahnenin arkasındaki boşluğa düştüm.

Yıllarca ezbere bildiğim bir yere, aylar sonra yolum düşünce garip bir vicdan azabı içimi sardı. Tayin olduğum yere tam anlamıyla bağlanamama nedenim de buydu. Yeni şehir, yeni görev, yeni insanlar... Hepsi birer kabuk gibiydi. Ama içimdeki öz, Ankara'da kalmıştı. Bir yanım, büyük ve en önemli yanım, hâlâ bu şehirdeydi.

Ailem... Nefes alanlar ve yer altında kavuşmayı bekleyenler. Beni hâlâ orada tutan, zamanın durduğu o iki mezar. Babam ve abim...

Mezarların önüne geldiğimde ilk anda içimi saran şey hüzün değil, bir tür sessiz hayranlıktı. Sanki zaman burada başka bir ritimde akıyordu. Dakikalar, saatler değil; hatıralar ölçüyordu zamanı. Rüzgârın mezar taşlarına çarpma süresi, bir duanın iç çekişi, annemin çiçekleri sularken duraksadığı an... Hepsi birer zaman birimi olmuştu. Takvimler burada geçersizdi. Çünkü burada, zaman değil sessizlik hüküm sürüyordu.

Ve annem... Ben yokken, o burada kalmıştı. Ama sadece kalmakla yetinmemişti. Bir nöbet tutmuştu. Sessiz, sabırlı, kimseye duyurmadığı bir nöbet.

Mezarlar fazlasıyla temizdi. Taşların yüzeyinde tek bir toz tanesi bile yoktu. Sanki toz bile annemin sessizliğinden çekinmişti. Çiçekler öyle rastgele bırakılmamıştı. Renkleri birbirini tamamlıyor, kökleri toprağa güvenle tutunuyordu. Yapraklar diri, canlıydı. Kuru tek bir dal bile gözüme çarpmadı. Toprak nemliydi. Sanki her sabah, annem bir dua eşliğinde sulamıştı onları. Her akşam eksilen bir yaprağın yasını tutmuştu ve belki de her gece babamla abime sessizce gününü anlatmıştı.

Babamın mezarının başında yüksek bir çam ağacı vardı. Yıllar içinde büyümüş, gövdesi kalınlaşmış, kökleri derinlere inmişti. Ama her geldiğimde en çok dalları dikkatimi çekerdi. Abimin mezarına doğru uzanıyordu. Sanki oğluna ulaşmak isteyen bir baba gibi... Ölümün bile yakasına yapışmış da ayırmasına izin vermemiş gibi... Çam ağacının gölgesi, ikisini birden örtüyordu. Bir baba ve bir oğul, toprağın altında yan yanaydı. Gökyüzüne ise aynı dallarla bağlıydılar.

Doğa usulca elimi bırakınca parmaklarımda bir boşluk kaldı. O boşluk, sadece fiziksel değildi. Sanki içimdeki bir destek, bir dayanak, bir nefes geri çekilmişti. Başımı ona doğru çevirdim. Yüzünü buğulu gördüğümü fark etmem birkaç saniyemi aldı. Gözlerim dolmamıştı ama dünya sanki bir perdeyle örtülmüştü. Doğa beni babamlarla yalnız bırakmak ister gibi birkaç adım geriledi. Adımları sessizdi ama anlamı gürültülüydü. O geri çekiliş, bir saygıydı. Bir vedaya eşlik etmeden tanıklık etme hâliydi. Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım. Gülümsemem tam değildi ama içimdeki teşekkür tamdı. O da bana, yanımda olduğunu gösteren bir bakış attı.

Önüme döndüm. Babamın ayak ucuna doğru durdum. Oradan yüzünü görürlermiş ya... Babamın ayak ucunda dururken, toprağın altından bana bakıyormuş gibi hissettim. Sanki gözleri, yıllardır görmediğim ama hep hissettiğim bir yerden bana uzanıyordu. Ben de ona kendimi göstermek istiyordum.

Sanki bana *dik dur* demiş gibi duruşumu dikleştirdim. Ben

bazen o dikliğin neye benzediğini unutuyordum. Çünkü içimde yıllardır boynu bükük duran bir çocuk vardı; öylece duran, konuşmayan ama hep bekleyen... Babasının varlığını bekleyen bir çocuk. Yokluğu, ona dayatılmış bir gerçekti ve o gerçek, zamanla bir karaktere dönüşmüştü. Sessiz, içine kapanık ama bir o kadar güçlü bir karaktere...

Ellerimi semaya doğru açtım. İçimden, "Baba," diye seslendim. Sesim çıkmadı. Ama içimde bir yer, o kelimeyi yankıladı. Sanki kelimeler ne kadar sesli çıkarsa, beni o kadar az duyacakmış gibi... O yüzden sessizdim. Okuduğum her bir duaya babama olan özlemimi sığdırdım. Rabb'imin ona ulaştırmasını umdum. Dualarım, bir mektup gibi göğe yükseldi. Zarfı yoktu ama niyeti belliydi. "Ben geldim," diyordu. "Senin yokluğunda biraz daha büyüdüğümü sanabilirsin ama hâlâ seni arayan o küçük oğlunum. Bıraktığın yerdeyim baba. Hâlâ... Sendeyim."

Gökyüzü sessizdi. Ama ben, o sessizlikte bir cevap aradım. Bir rüzgâr esintisi... Belki alnıma dokunan bir baba eli gibi gelecekti. Bir kuş sesi, "Hoş geldin," diyen bir çağrı gibi. Bir bulutun şekli... Belki babamın yüzüne benzeyen bir iz gibi olacaktı. Her şeyde bir işaret aradım ama yoktu. Gökyüzü sadece sustu. Rüzgâr esti, bana değmedi. Kuşlar uçtu, sesi gelmedi. Bulutlar geçiyordu ama hiçbirinin şekli tanıdık değildi. Bir süredir gelemediğim için kızmış mıydı? Babam gerçekten kızgın olduğu zaman susardı. Kalp kırmasın diye...

"Kızgın mı abi?"

Babamın önünde dimdik dururken, abimin ayak ucuna oturmuştum. İki farklı sessizlik arasında sıkışmış gibiydim. Abimin yanında gardımı indirmek daha kolaydı. Ellerim toprağında dolaşıyordu. Parmaklarım, sanki onun avucuna dokunur gibi. Sanki, "Geldim," demek için bir yol arıyordu. "Kızmasın, söyle," dedim içimden. "Bizim mesleği biliyorsun. Gelemedim." O sırada bir kuş, abimin mezar taşına kondu. Minicik bir ötüşüyle yüzümü güldür-

dü. Öyle hafif, öyle yerinde bir ses ki sanki, *"Tamam,"* diyordu. *"Ben buradayım, sen de geldin, mesele kalmadı."* Abim beni her zaman koruyandı. Babama karşı bile... Eminim ki orada da orta yolu bulurdu.

"Sana bahsettiğim bir kız vardı, hatırlıyor musun?" Sesim çıkmadı ama içimde yankılandı bu cümle. Mezar taşının ucunda duran kuş, başını hafifçe yana eğdi. Sonra kısacık öttü. Gülümserken, "Doğa evet," dedim içimden. "O bana geri döndü abi," derken utangaç bir şekilde gülümsedim. Doğa'ya doğru kısa bir bakış attım. O da bana bakıyordu. Bakışımı garipsemişti belki ama gülümsüyordu. O gülümseme, mezarlığın sessizliğinde bir çiçek gibi açtı. İçimde bir şey yumuşadı. Bir şey tamamlandı.

"Çok güzel değil mi be abi?"

Bu sefer kuş daha yüksek sesle şakıdı. Bir onay gibiydi. Gülümseyerek abime doğru döndüm. Mezar taşına bakıyordum ama aslında gördüğüm tek şey onun masmavi gözleriydi. "Bir gün uzun uzun anlatırım neler olduğunu," dedim. "Nasıl döndüğünü, neler yaşadığımızı... Ama şimdi sizi onunla tanıştırmam lazım."

Elimi abimin toprağından çektim. Parmaklarımda hâlâ onun sessizliği vardı. Ayağa kalktım. Dizlerimde bir titreme, kalbimde çocukça bir heyecanla üstümü başımı düzelttim. Doğa'ya doğru birkaç adım atarken elimi ona doğru uzattım. O da elini uzatarak bana doğru geldi. Sanki eksik kalan adımları tamamlamak onun göreviydi. Ellerimiz sıkı sıkıya kenetlendi. Babam ve abime doğru döndüm. İçimde ilk aşkını tanıştıracak bir çocuğun telaşı vardı. Ama bu çocuk, savaş görmüş, kayıp yaşamış ve hâlâ umut edebilen biriydi.

"Karahanlı erkekleri."

Geldiğimizden beri ilk kez sesli konuşmuştum. Sesim, mezarlığın sessizliğinde yankılandı. Doğa'nın bana baktığını hissediyordum. Ama ben gözlerimi babamın ve abimin mezar taşlarında gezdirdim. "Şimdi sizi ailemizin yeni üyesi ile tanıştıracağım," de-

dikten sonra bakışlarımı yüreğimi delip geçen kahverengiliklere çevirdim. Gururlu bir adam gibi duruşumu dikleştirdim ve göğsüm kabararak güçlü bir sesle sevdiğimi tanıttım.

"Eşim Doğa Karahanlı."

DOĞA

Çocukluktan beri en korktuğum yerlerin başında mezarlıklar gelirdi. Anlatılan hikâyeler, gece fısıltıları, bir de televizyonda izlediğim o eski korku filmleri... Hepsi birleşip çocuk aklımla mezarlıkları kâbus köşeleri ilan etmişti. Orada ölü insanlar vardı, değil mi? Sessizce yatan, ama hayal gücümde hep bir şekilde uyanan insanlar...

Kabristan ziyareti denince içimde bir düğüm olurdu. Aile büyükleri arabadan iner, dua eder, taşlara dokunur, toprağa fısıldardı. Ben hep arabada kalırdım. Camdan dışarı bakar ama gözlerimi mezar taşlarından kaçırırdım. Biriyle göz göze gelirsem hemen koltuğa gömülürdüm. Saklandığımı sanırdım çocuk aklımla. Çünkü annemlerle beraber aşağı indiğim birkaç seferin gecesi sabah olmayacak kadar uzun geçmişti. Kâbuslar da yoldaşım olurdu; toprağın altından gelen sesler, adımı fısıldayan rüzgârlar...

Yaşım ilerledikçe, çocukken içimde büyüttüğüm mezarlık korkuları yerinden hafifçe oynadı. Ama tam anlamıyla değişmesi, babamın ölümüyle oldu. Çünkü orada artık ölü insanlar yoktu. Orada babam yatıyordu ve bu fark, mezarlığın anlamını kökten değiştirdi.

Bir mezarın başında durmanın, aslında özleme işaret olduğunu çok geç öğrendim. Toprağın kokusunda, onun tenini aradım. Rüzgârın dokunuşunda, onun elini. Mezar taşına sarıldım. Soğuk-

tu ama her seferinde iyi hissettiriyordu. Çünkü o taş, artık kaçtığım bir yer değil, kavuştuğum bir yerdi. Bir buluşma noktasıydı. Korktuğum yer, en çok konuştuğum yer oldu. Çünkü orada sadece babam yoktu. Benim gibi özleyen, bekleyen, dua eden nice insanın sesi vardı. Her taşın ardında bir hikâye yatıyordu aslında. Toprak hepsini bir arada tutuyordu.

Mezarlık denilen şey, ölüm değildi aslında. Bağdı. Sevdiklerine, hayata, toprağa... Bir zamanlar birlikte gülüp ağladığın insanlara, şimdi sessizlikle eşlik ettiğin bir ritimdi.

Karşımdaki adamı artık daha iyi anlayabiliyordum. Eskiden sadece sessizliğini duyardım. Şimdi o sessizlikte ne kadar çok şey söylediğini fark ediyordum. Omuzlarının düşüklüğü, yorgunluktan değil aslında. Orada taşınan iki hayat vardı. Kaybedilmiş insanlar, tutulamamış sözler, yarım kalmış vedalar...

Bakışlarında bir eksiklik var. Ama bu eksiklik, bomboş hissettirmiyordu. Aksine birilerinin yokluğuyla doluydu. Bir zamanlar orada parlayan bir ışığın, şimdi sadece hatırası kalmıştı.

Toprağa dokunduğunda elleriyle değil, kalbiyle temas ediyordu sanki. Parmaklarının ucunda bir dua, avuçlarında bir özlem vardı. Sanki o toprakta bir ses arıyordu: bir nefes, bir iz, bir cevap.

Bana baktığında gülümsemişti. O an konuşmasa da benim varlığımın, onun eksikliğine bir denge olduğunu anlamıştım. Benim sesim, onun sessizliğine bir eşlikti ve belki de ilk kez, biri onu gerçekten duyuyor diye mutluydu.

Onu yalnız bırakmak istemiştim. Çünkü bazı acılar, sessizlikle çözülürdü. Bazı yükler, sadece kendi içinde taşınırdı. Ama yanında olduğumu da hissetmesini istiyordum. O yüzden birkaç adım öteye gidememiştim. Ne çok yakındım ne çok uzak. Toprağın kenarında, onun sessizliğine dokunmadan durdum. Rüzgâr ikimizin arasında dolaşıyordu ve ben, onun nicedir gidenlerle özlem gidişini izliyordum. Konuşmuyorduk. Ama o, benim orada olduğumu biliyordu.

Sonra beni babasına ve abisine takdim etti. Mezar taşlarına bakarak adımı söyledi.

"Eşim Doğa Karahanlı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Boğazım düğümlendi. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırdım. Toprağa mı baksam, onlara mı yoksa Doğukan'a mı? Bir yabancı gibi hissettim ama aynı zamanda çok içerideydim, ailedendim.

Doğukan beni babalarına anlatırken utançtan şekilden şekle girmiştim. Yanaklarımın kızarıklığı, sadece anlık bir mahcubiyet değildi. Sanki içimde yıllardır sakladığım çocuk, o mezar taşlarının önünde açığa çıkmıştı. Gözlerim yere kayıyor, kaçıp saklanmak istiyordum. Bir yabancı gibi hissetmememem için Doğukan her şeyi yapıyordu. Elimi bile bir saniyeliğine bırakmamıştı ama yine de bu aileye tam olarak ait olmadığım hissiyle kıvranıyordum ve bu his mezarlıktan çıkıp Gülsüm teyzelerin evine varana kadar sürmüştü.

Belki de en büyük nedeni, Doğukan'ın kafamı dağıtacak bir konu açmamasındandı. Arabada sessizlik hâkimdi. Camdan dışarı bakıyordum ama gördüğüm şeyler değil, hissettiklerime odak bir hâldeydim. Doğukan da direksiyonda olmasına rağmen sanki başka bir yerdeydi. Yan yanaydık ama ben yalnız hissetmeye başlamıştım. O susuyordu, ben içimde konuşuyordum.

"Babası ne düşünmüştü?"

"Abisi beni nasıl karşılamıştı?"

"Beni ailelerine ait hissetmiş miydiler?"

"Aklımı mı kaçırıyordum?"

O sessizlik, mezarlığın sessizliğinden bile daha ağırdı. Çünkü orada en azından rüzgâr vardı, kuş sesi vardı, dua vardı. Arabada ise sadece içimdeki yankılar vardı. Doğukan'ın elleri direksiyonda hareketsizdi. Benim ellerim dizlerimde huzursuzdu. Bir kelime, bir espri, bir yön değişikliği... Hiçbiri gelmedi.

Ta ki annelerinin sitesindeki otoparka girene kadar. Arabanın

tekerlekleri kaldırıma hafifçe çarptığında, içimde bir şey yerinden oynadı. Sanki o çarpma, sessizliğe atılan bir taş gibiydi. İçimde biriken kelimeler, o sarsıntıyla kıpırdadı. Doğukan göz ucuyla bana baktı. Bakışı, bir yoklama gibiydi.

"İyi misin?"

Ben kızarık yanaklarımla hâlâ ne diyeceğimi bilemeden ona döndüm. "Ben de aynı soruyu sana sormayı düşünüyordum," derken bir yandan da kemerimi çözdüm. Hafifçe kaşlarını çatarak, "Kötü olmamı gerektirecek bir durum yok," dedi. "Neden böyle düşündün?"

"Sen neden iyi olup olmadığımı sorguladın?"

"Çünkü sessizsin."

"Sen de öylesin."

Doğukan kemerini çözüp bana doğru döndü. "Ben kabristan ziyaretinden sonra hep böyleyimdir." Söyledikleri geçmişe açılan bir pencere gibiydi. Duraksadım. Onun bu hâline uzaktan çok kez şahit olmuştum. Ama yanında, bu kadar yakından ilk kez yaşıyordum. Biraz hafızamı zorlayınca gerçekten de bugünlerde daha az konuşkan olduğunu hatırladım. Genelde benim onu konuşturmaya çalıştığımı...

"Ben sessizliğini bölmek istemedim."

Doğukan sıcak bir tebessümle karşılık verirken yanağımı okşadı. "Teşekkür ederim. Her şey için." Başımı eline yaslarken, "Ben teşekkür ederim. Böyle özel bir anına şahitlik yapmama izin verdiğin için," dedim. "Ve babanlarla tanıştırdığın için."

"Geç oldu ama çok güzel oldu."

Sesi yumuşaktı ama içinde bir kırılma vardı. Gecikmesinin nedeni olmak, acı bir hisle boğazımı sardı. Sanki o cümle, teşekkürle sitem arasında bir yerde asılı kalmıştı. Buruk bir şekilde gülümsedim. Gülümsemem tam değildi ama içimdeki özür tamdı. "İnelim mi?" diye sorduğunda başımı *tamam* anlamında salladım.

Arabadan aynı anda indik. Kapıyı kapatırken gözlerimi, daha önce yalnızca bir kez adım attığım bu siteye gezdirdim. Tanıdık ama eksik bir tablo gibiydi; bazı detaylar yerli yerindeydi, bazılarıysa zamanın eliyle değişmişti. Otoparkın hemen yanındaki iki çardak hâlâ oradaydı: Gövdesi yosun tutmuş ahşapları, çocuk seslerini ve yaz akşamlarını hâlâ hatırlıyor gibiydi.

Ağaçlar kışın suskunluğunu geride bırakmış, dallarında ilk çiçeklerini utangaçça sergilemeye başlamıştı. Pembe ve beyaz tomurcuklar, sanki mekâna yeniden hayat vermek istercesine titrek bir neşe taşıyordu.

Binaların dış cepheleri yenilenmişti. Önceden solmuş, çatlamış boyaların yerini pastel tonlarda, taze bir katman almıştı. Ama boya ne kadar yeni olsa da balkon demirlerine tutunan eski saksılar, zamanın izini hâlâ taşıyordu. Bazı camlarda perdeler aralanmıştı; içeride bir hayatın sürdüğünü, birilerinin hâlâ beklediğini fısıldar gibiydi. Neyse ki bu sefer balkonlarda ya da çardakta olan site sakinlerine rastlamadan apartmana girebilmiştik.

Merdivenleri ağır ama kararlı adımlarla çıktık. Her basamakta içimdeki heyecan biraz daha büyüdü, ayak bileklerime dolandı, adımlarımı yavaşlattı. Sanki buraya ilk kez geliyormuşum gibi hissediyordum; oysa hafızam, bu koridorun loş ışığını, duvarlardaki çatlakları, yerdeki mermerin solmuş desenlerini tanıyordu. Ama tanıdık olan bile yabancılaşabiliyordu bazen, özellikle de giden sensen...

Doğukan kapıyı çaldığında içimdeki tüm sesler sustu. Nefesimi tuttum. Sanki o an zaman da nefesini tutmuştu. Kapının ardında bir hareketlenme oldu. Ardından gelen ses, beklenmedik bir şekilde tiz ve aceleciydi. "Ben bakarım!" Bu cümle, içimdeki heyecanı bir anda başka bir şeye dönüştürdü. Kaşlarım istemsizce çatıldı. O ses... tanıdıktı. Tonundaki telaş, kendini ele veriyordu. Aygül burada mıydı?

"Abi?"

Aygül'ün sesi, kapının ardındaki delikten süzülen bakışının hemen ardından geldi. O an ses ile bakış arasında bir boşluk vardı; sanki gözleri bizi tanımaya çalışırken sesi, tanımış olmanın şaşkınlığıyla dökülmüştü. Kapının açılış sesiyle birlikte bu boşluk kapandı.

Karşımda duran kız fazlasıyla şaşkın görünüyordu. Gözleri hızla bizi taradı; önce Doğukan'a, sonra bana, sonra tekrar Doğukan'a. Sanki bir anlam arıyor ya da bir açıklama bekliyordu.

"Sizin ne işiniz var burada?"

Buna cevap vermesi gereken kişi yanımda duruyordu. Bu görevi devrettiğimi vurgular gibi bakışlarımı Doğukan'a çevirdim. O ise hiç tereddüt etmedi. Elini hafifçe ama kararlı bir şekilde salladı; çekilmesi gerektiğini ima eden bir hareketti bu.

"Asıl senin burada ne işin var?"

Aygül kapının eşiğinden bir adım geri çekildi. Bedeniyle yolu açtı ama bakışları hâlâ önümüzde engeldi. "Diloş'un doğum günü var," derken sesi sanki bu bilgiyi verirken bir şeyleri örtmeye çalışıyordu. Abisine göz ucuyla bile bakmadı. Sonra birden bana döndü. Beklemediğim bir hızla, neredeyse telaşla sarıldı.

"Hoş geldin yenge."

Yenge... Aynı yaşta sayılırdık. O kelime, aramızdaki tüm eşitliği bir anda silip yerine bir hiyerarşi koymuş gibiydi. Sadece "Doğa" dese olmaz mıydı? İçimdeki kan yanaklarıma doğru hızla fırladı; kalbim bu kelimenin ağırlığını yokladı, tarttı ama bir yere koyamadı.

Bir şey demem gerekiyordu. Sessizlik uzarsa, saçmalaşacaktı. "Hoş bulduk Aygül," diyebildim. Sesim titremediği için şanslıydım.

"Kim gelmiş kızım- Aa..."

Gülsüm teyze, mutfaktan çıkarken ellerini aceleyle bir havluyla kuruluyordu. Havlunun ucunda hâlâ ıslaklık vardı; belli ki telaşla yetişmişti. Gözleri önce Aygül'e, sonra bana, en son Doğukan'a kaydı. Yüzündeki duygu geçişi saniyelerle sınırlıydı; çatık kaşlı bir

sorgulama, tanımanın ardından gelen şok ve korku ile bastırılmış bir mutluluk.

"Çocuklar! Nereden çıktınız siz?"

Adımlarını hızlandırdı ama yürüyüşünde bir duraksama vardı. Bu ani gelişimizin ardından kötü bir şey çıkacak diye korkuyordu. Doğukan annesine doğru bir adım attı. Sarılışı alışıldık bir özlemden fazlasını taşıyordu. Kolları annesinin beline dolanırken, başını omzuna yasladı. Gülsüm teyzenin elleri önce tereddütle havada kaldı, sonra oğlunun sırtına yerleşti. "Sen çağırmadın mı bizi Gülsüm sultan?" Bu cümleyle birlikte buraya gelişimizin gerçek sebebini saklayacağımızı anladım. Doğukan'ın sesi, annesini rahatlatmak için seçilmişti ama aynı zamanda bir perdeydi.

Gülsüm teyze, oğlunun sırtını sıvazlarken gözlerini bana çevirdi. "Çağırdım, çağırdım da..." dedi, sesi biraz daha alçaldı. "Bu kadar kısa zamanda beklemiyordum."

Oğluna sarılmayı bıraktığında kolları hâlâ havadaydı. Sanki bir şeyi bırakmak istemiyor ama bırakmak zorunda kalıyordu. Gözleri bana döndü. "Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu. Sesi, mutfaktaki tencere fokurtusunu bile bastıracak kadar netti ama içinde bir titreme vardı. Bu sorunun cevabını vermek bana mı düşerdi? Doğukan'ın yanında duruyordum ama bu evde hâlâ bir yabancıydım.

"Yarın dönüyoruz," dediğimde kollarının arasında durduğum kadın kaskatı kesildi. Kolları az önce oğlunu sardığı sıcaklıktan uzaklaştı; şimdi bir duvar gibiydi. Yüzüme doğru hafifçe eğildi ama bu bir yakınlaşma değil, bir yoklama gibiydi. Yüzümü görmek ister gibi baktı; belki de bu cevabın ardında başka bir niyet arıyordu. Kaşları çatıldı. Ama bu çatıklık, öfke değil, hayal kırıklığıydı. Ardından gözlerini benden ayırmadan oğluna döndü.

"Yarın mı?" dedi, sesi biraz daha yükselmişti. "Ateş almaya mı geldiniz?" Bu cümle, evin havasını değiştirdi. Sanki duvarda asılı duran eski bir fotoğraf titredi, mutfak masasındaki örtü buruştu.

Doğukan elindeki ufak valizi odasına doğru götürürken, "Varsa alınız," dedi. Gülsüm teyzenin kaşları daha da çatıldı.

"Sen hâlâ içiyor musun o mereti?"

Bu diyaloğun ortasında kalmıştım. Ne bir tarafın parçasıydım ne diğerinin. Gülsüm teyzenin kolları hâlâ üzerimdeydi ama artık bir sıcaklık değil, bir sorgu taşıyordu. Bedenim onunla temas hâlindeydi ama ruhum başka bir odaya çekilmişti. Elinde valizle...

Ne diyeceğimi bilemedim. Sanki konuşsam bir şeyi bozacak, susarsam bir şeyi onaylamış olacaktım. Bu yüzden sessizce Gülsüm teyzenin beni bırakmasını bekledim. Ama o bırakmak yerine oğlu odasına girdiği anda bana doğru döndü ve gözlerini dikti.

"Sen söyle güzel kızım. Bir şey mi oldu?"

Sesi yumuşaktı ama içinde bir keskinlik vardı. Sanki cevabımı duymak istemiyor ama duymak zorundaydı.

Aygül'ün sırtımda nefesini hissediyordum. Yakınlığı, bir merakın değil, bir teyakkuz hâlinin işaretiydi. Belli ki o da bu sahnenin ağırlığını fark etmişti. Ama kimse bir şey demiyordu.

"Hayır, her şey yolunda."

"O kadar yolu bir gecelik neden geldiniz o zaman Doğacığım?"

Soru gibi değildi bu cümle. Daha çok bir sitemin, bir özlemin ve belki de bir hazırlıksız yakalanmışlığın ifadesiydi. Sanırım daha fazla bir şeyleri saklamanın anlamı yoktu. "Sizi özledi," diyerek gülümsedim. Gülsüm teyzenin bakışları dondu. Bu ifadeyi tanıyordum. Bir anda geçmişe giden, orada bir şey arayan, sonra eli boş dönüp bugüne kırgınlıkla bakan bir yüzdü bu. Bana temas ediyor olabilirdi ama zihnen bambaşka diyarlardaydı. Geri geldiğindeyse yüzünde anlamlı ama fazlasıyla kırgın bir tebessüm vardı.

"Anladım. Geç hadi. Hoş geldiniz."

Nihayet beni salmıştı. Fakat ben ne tarafa gitmem gerektiği konusunda kararsız kalmıştım. Doğukan'ın peşine mi gitmeliydim

yoksa burada mutfakta onlarla mı kalmalıydım? Neyse ki beni bu dertten kurtaran sevgilim koridorun ucunda gözüktü.

"Ne yemek var anne?"

Gülsüm teyze mutfak kapısının eşiğinde durdu. "Valla oğlum," dedi, sesi hem mahcup hem savunmacıydı. "Geleceğinizden haberim olsaydı başka bir şey hazırlardım ama dünden kalan tarhana, mercimek yemeği ve pilav var." Cümlesinin sonunda hafifçe başını eğdi; sanki bu yemekler bir misafiri ağırlamak için yetersizdi ama biz misafir değildik, değil mi?

Doğukan, annesine *daha ne olsun* bakışı attı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Çok açım!" O kahvaltının ardından nasıl bu kadar acıkmıştı, anlamıyordum. Ama belki de açlık, sadece mideyle ilgili değildi. Belki bu evin kokusu, çocukluğunun açlığını çağırmıştı.

Gülsüm teyze, bu cevaba gülümseyerek karşılık verdi. "Hadi sofrayı hazırlayalım o zaman," dedi ve mutfağa doğru yöneldi. Doğukan ellerimizi yıkayıp geleceğimizi söyledi. Sorgulamadan peşinden banyoya doğru ilerledim.

İkimiz de ellerimizi aynı anda lavabonun serin porselenine uzattık. Su parmaklarımızın arasından akarken, hafifçe başımı Doğukan'a çevirdim. Gülümsememi bastırmadan sabahki açlığını hatırlatır gibi, "Bu sefer uluyacak mısın?" diye sordum. Aynadan bana baktı. Gözleri, sabun köpüğünün içinden bile oyunlu bir parıltıyla parladı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Kurt dediğin gece yarısı ulur. Herkes uyuduğunda..."

Sözleri banyoda yankılandı. Ama yankıdan çok içime düştü. Gözlerim bir anda büyüdü; telaş, utanç ve şaşkınlık birbirine karıştı. Bu bir teklif miydi? Yoksa sadece laf mı çarpıyordu?

Yine de işimi şansa bırakmamak için, "Saçmalama!" dedim, sesim fısıltıya dönmüştü. "Annenin evinde bir şeyler yaşamayacağız." Bir yandan da sanki banyonun kapısında biri bekliyormuş gibi aynadan arkamızı kontrol ettim. Doğukan bu hâlime erkeksi

bir kıkırtıyla karşılık verdi. Kıkırtısı hem meydan okuma hem de şefkat taşıyordu. "Neden?" diye sordu. "Bak annem mercimeği fırına vermiş. Şimdi onu yeriz," dedikten sonra göz kırparak ekledi.

"Sen de gece bize şakşuka hazırlarsın."

"Ha?"

Doğukan ellerini sudan geçirip havluya uzandığında refleksle, "Şakşuka mı?" diye sordum. Başını *evet* anlamında salladı. Ama o baş hareketi, sıradan bir onaydan çok, bir oyun davetiyesiydi. Yüzünde pişmiş kelle gibi bir sırıtış vardı. O sırıtış hem çocukluk hem arsızlık taşıyordu. Şakşuka ne alaka? Bu evde, bu banyoda, bu anda...

Ellerini kuruladıktan sonra havluyu bana uzattı. Parmakları havlunun ucunda biraz bekledi; sanki dokunuş uzasa başka bir şeye dönüşecekmiş gibiydi. Ben kafa karışıklığımla havluyu aldım ve ellerimi kuruladım. Ama kuruladığım sadece ellerim değildi. İçimdeki anlam arayışı da o havlunun liflerine sinmişti.

Banyodan çıkarken Doğukan bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sesi alçaktı ama ritmi tanıdıktı. O melodi... Allah kahretsin. Neden bahsettiğini şimdi anlamıştım.

"Tarif edeyim öğreteyim sana
Hoşuna gider şakşuka
Canım istiyor pişir de yiyelim
Doyalım hadi tıka basa."[25]

25. Tarık Mengüç – Şakşuka.

DOĞA

Yemek, herkes için fazlasıyla keyifli geçiyordu. Tabaklar dolup boşalıyor, kaşıklar ritmik bir neşeyle tabaklara çarpıyordu. Gülsüm teyzenin sesi sofranın etrafında dolanıyor; bir yandan pilavın kıvamını anlatıyor, bir yandan da Doğukan'ın çocukluk anılarına gülüyordu. Aygül abisiyle uğraşıyor, karşılık aldığında ise suratını asıp konuyu mutlaka evliliğe çekiyordu. Sofra sadece bir yemek alanı değil, onlar için bir yaşam alanıydı.

Benim içimde ise garip bir huzursuzluk vardı. Gülümsemeye çalışıyordum ama içimde bir şey, bu neşeye tam olarak eşlik edemiyordu. İster istemez bizim aile sofralarımızı düşündüm. Herkes tam olurdu. Sandalyeler eksiksiz, tabaklar düzenli, çatal bıçak yerli yerindeydi. Ama yemeğin tuzu gibi sofranın neşesi de hep biraz eksikti.

Genelde önemli bir konu yoksa kimse konuşmazdı. Çatalın sesi, sessizliğin tek müziğiydi. Annem, "Yemeğe saygı," derdi. Başka bir şey konuşulursa, sanki yemek incinirmiş gibi davranırdı. Oysa o sessizlik bazen yemeğe değil, birbirimize mesafe koymak gibiydi. Birlikte ama ayrı, yan yana ama uzak.

Şimdi oturduğum bu masada ise başka bir şey vardı. Sadece

yemeğe değil, hayata da saygı duyuyorlardı. Birbirinin sözünü kesmeden dinleyen kulaklar, gülüşlerin arasına sıkışan küçük dokunuşlar, sanki bu son yemeğimiz olacakmış gibi kıymet bilmeler...

Bu masada sadece karnın doymuyordu, ruhun da besleniyordu.

"Doğacığım, tabağına hiç dokunmamışsın."

Gülsüm teyzenin sesi, mutfakla birlikte yumuşakça üzerime yayıldı. Sadece kelimeleri değil, sesinin tonu bile bir battaniye gibi sarıyordu beni. "Sevmediğin bir yemekse hemen başka bir şey hazırlayayım," dediğinde, gözlerinde telaş değil, saf bir şefkat vardı. Sanki tabağımın boşluğu, onun kalbinde bir eksiklik yaratmıştı.

İçimde bir şey kıpırdadı. Boğazımda bir düğüm, gözlerimde hafif bir pus... Bu kadar düşünülmek, bu kadar görülmek... Alışık olmadığım bir özen gibiydi. Başımı iki yana salladım hafifçe. "Her şey çok güzel," derken sesim yumuşaktı ama içinde bir savunma vardı.

"Ben sadece... Pera'daki kahvaltıdan sonra pek acıkmadım."

Gülümsedim. Ama o gülümseme, bir teşekkürden çok bir örtüydü. Gülsüm teyzenin gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sanki, "Acıkmadım," cümlesinin ardında başka bir şey arıyordu. Ama sorgulamadı. Konuyu değiştirmek istercesine, "Aaa... Pera'ya mı gittiniz?" diye sordu. Bakışları doğrudan Doğukan'a döndü. Ama tam o anda, Aygül araya girdi.

"Aksi bir ihtimali gerçekten düşündün mü anne?"

Sesi hem meydan okuyan hem de oyunlu bir ton taşıyordu. Gözlerinde hafif bir parıltı vardı; sanki bu sahne, onun için tanıdık bir döngüydü. Doğukan, kardeşine doğru şımarık bir edayla gözlerini kıstı. Kaşlarının arasındaki çizgi, gülümsemesinin altına saklanmıştı. Aygül de aynı şekilde karşılık verdi; dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Aralarında görünmez bir ip vardı: çekiştirilen ama kopmayan. Sanırım Pera, onların arasında ufak tefek kıskançlıklara neden oluyordu.

Gülsüm teyze bu küçük gerilimi fark etmiş gibi sesiyle araya yumuşak bir geçiş yaptı. "Eşi göreve gitmişti. Dönmüş mü?" diye sorarken sesi anne şefkatiyle bezenmişti. "Geçen hafta bendeydiler. Arven nasıl büyümüş. Bal olmuş, güzel torunum benim." Bu sözlerle birlikte sofranın havası yeniden yumuşadı. Arven'in adı geçince, herkesin yüzünde gülümseme belirdi. Sanki Arven, bu evin sessiz kahramanıydı. Onun varlığı tüm kıskançlıkların, tüm çekişmelerin üzerinde bir bağ kuruyordu.

"Bak anne. Sana gelmek yerine sabahtan Pera'ya gitmiş."

Aygül ara bozucu rolü üstlenmiş gibi masadaki muhabbeti kızıştırmaya çalışıyordu. Doğukan ağzındaki lokmayı bitirir bitirmez, biraz abartılı, biraz sahte bir pişmanlıkla, "Senin burada olduğunu bilseydik, bağrımıza taş basar, geri dönerdik," dedi. Gözleriyle benden onay bekler gibi kısa bir bakış attı ama asıl hedefi Aygül'dü.

Aygül, bu cevabı bekliyormuş gibi, abartılı bir kahkahayla başını geriye attı. "Keşke önceden haber verseydim," dedi. "En azından şu gudubet suratını çekmek zorunda kalmazdım." Doğukan'ın yüzü hafifçe gerildi ama hemen toparladı.

"Sana ne benim suratımdan," derken sesinde hafif bir kırgınlık ama daha çok meydan okuma vardı. Bu cümle, çocuklukta söylenmiş binlerce benzer cümlenin yankısı gibiydi. Aygül gözlerini kısıp, başını hafifçe yana eğdi.

"Doğru ya, bu manzarayı her gün gören Doğa. O düşünsün."

İhale neden bana dönmüştü? Gülsüm teyze, bu gerilimi fark etti. Kaşığını tabağına bırakırken, "Yeter artık," demedi belki ama sessizliğiyle bir sınır çizdi. Ardından iki çocuğuna da göz gezdirerek derin bir nefes aldı. Ardından gözleri kızına çevrildi.

"Doyduysan gidip arkadaşının daveti için hazırlan."

Gülsüm teyzenin sesi bir hatırlatma gibiydi. Aygül telefonunu eline aldı. Ekrana bakarken gözleri bir anda büyüdü, sanki zaman onun kontrolünden çıkmıştı. "Saat kaç olmuş ya, geç kalacağım!"

Sandalyesini geriye doğru sertçe sürttü; ahşabın zemine sürtünmesi, mutfakta yankılandı. Hızla ayağa kalktı, önündeki eşyaları toparlamaya çalıştı. Kaşığı tabağın içine bıraktığında çıkan ses, onun telaşına eşlik etti. Gülsüm teyze, bu aceleye alışkın gibiydi. Sakin ama kararlı bir tonla, "Ben hallederim. Git sen," dedi. Sesi, Aygül'ün telaşına bir yumuşaklık kattı. Aygül annesinin yanına eğildi ve yanağına büyük bir öpücük kondurdu. O öpücükte hem teşekkür hem de bir kaçış vardı.

Aygül masanın etrafından hızlı adımlarla dolaşırken bir anda duraksadı. Sanki bir şey hatırlamış gibi değil, bir şey fark etmiş gibiydi. Bakışları bana döndü. Gözlerinde bir ölçme, bir yoklama vardı. Neden bilmiyorum ama ifadesinden pek hoşlandığım söylenemezdi.

"Sen de gelmek ister misin?"

Aygül'ün sesi, sofranın ortasına bir kıymık gibi saplandı. Tonunda hem davet hem meydan okuma vardı. Böyle bir soruya hazırlıklı değildim. Donakaldım. Doğukan'ı çağırmamıştı. Üstelik bahsettiği kişinin kim olduğunu bile bilmiyordum. Soru bana yönelmişti ama içinde başka bir hedef taşıyordu.

Cevap vermeden önce refleksle Doğukan'a baktım. O ise önündeki tabaktan gözlerini ayırmadan, kaşığını pilava batırdı. "Sana iyi eğlenceler," derken sesi düz, duygusuzdu ama altında bir kıskançlık kıpırdanıyordu.

"Sana sormadım."

"Doğa'ya sorulan her soru, bana yöneltilmiştir."

"Yine de Doğa cevap verebilir."

Sanki bu durum bir davetten çıkmıştı. Zaten Doğukan'ın olmadığı bir yere gitmeyeceğimi bilmesine rağmen neden bu soruyu yöneltmişti, o da garipti. Yine de kibarlığı elden bırakmadan, "Aygül çok isterdim ama buraya Gülsüm teyzeyi görmeye geldik," dedim.

"O yüzden evde kalsak daha iyi."

Gülsüm teyzenin suratı hafifçe asıldı. Neden olduğunu anlamama fırsat vermeyen Aygül pes edecek gibi durmuyordu. Bakışları üzerime döndü. Gözlerinde bir ima vardı. Bir oyun hatta bir hesap. Şimdi anlıyordum. Bu davet bana değil, Doğukan'a yöneltilmişti. Tamamen abisini sinir etmek için beni kullanıyordu.

"Annemi yarın da görürsünüz. Gidip kurtlarımızı dökelim."

Kelimeleri, Doğukan'ın sabrının sınırlarını yokluyordu. Doğukan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözleri, bir şey söylemeden önce beni tartıyordu. Aygül abisinin kafasını öne doğru eğerken, sanki bir sır fısıldar gibi, "Seni manipüle etmesine izin verme," dedi. Bu cümle, Doğukan'ın damarına bastı. Bir anda yerinden doğruldu, kardeşinin elinden hızla kurtuldu. "Dua et kardeşimsin. Yoksa ben o elini—" Sesi yükselirken, tehdit değil ama öfke taşıyordu.

"Çocuklar!"

Doğukan eliyle saçlarını düzeltirken, sinirli nefesler alıyordu. Gözleri hâlâ Aygül'deydi ama artık konuşmuyordu. Sanki kelimelerle değil, bakışla cezalandırıyordu. Aygül ise bir anda ses tonunu değiştirdi. Masum bir kız çocuğu gibi nazlanarak, "Anneciğim, kırk yılda bir geliyorlar," dedi. "Abim Diloş'u da yakından tanıyor. Yaşadıkları yerde böyle eğlenceler olduğunu da sanmıyorum. Değişiklik olur diye düşünmüştüm."

Cümleleri hem savunma hem provokasyon taşıyordu. Fakat ben, "*Abim Diloş'u da yakından tanıyor,*" cümlesine takılı kalmıştım. Diloş kimdi? Doğukan onu nereden tanıyordu? Ve daha da önemlisi doğum günü partisine katılmasının yadırganmayacağı kadar yakından nasıl tanıyordu? Aygül bu cümleyi öylesine söylemiş gibi görünüyordu. Gözlerim Doğukan'a kaydı. O hâlâ sinirli nefesler alıyordu. Bu cümleye tepki vermemişti. Duymamış olmasının imkânı yoktu. O zaman abartılacak bir durum yoktu, sanırım.

"Gecikmiş bir nişan kutlaması da olur hem."

Aygül resmen tüm tuşlara basıyordu. Doğukan bir hışımla kardeşine döndü. Gözlerinde öfke değil, hayal kırıklığı vardı. "Nişan kutlamasında çiftlerin ikisi de olur." Aygül gözlerini seri bir şekilde kırpıştırdı. Sanki az önce abisini sinir etmek isteyen kişi o değilmiş gibi, "Ben ne dedim?" diye sordu. Sesinde hem masumiyet hem alay vardı. Sanki Doğukan'ı kendi oyununda yenmişti.

"Sen beni davet bile etmedin."

"Çünkü oyunbozansın abi. Gelmeyeceğim diyeceğini biliyordum. Seninle uğraşacağıma yengeme teklif götürdüm. Nasılsa o tamam derse, sen de gelmek zorunda kalacaktın."

"İşte senin düşünemediğin şey, Doğa da benim olmadığım bir yere gitmez."

Aygül sinirlenmiş bir edayla, "O kadar emin olma," dedi. Ardından orada olduğumu hatırlamış gibi gözleri kısacık bana kaydı ve dilinin ucuna gelen tüm kelimeleri yuttu. İçimden bir ses onların beni kırabileceği için sustuğunu söylemişti.

Doğukan derin bir nefes aldı. Ama bu nefes, sadece havayı değil, sabrı da içine çekiyordu. Gözlerini kapatıp açtı. Sanki içindeki öfkeyi bir süreliğine askıya aldı. Sonra bana döndü. Bakışlarında yumuşaklık vardı ama altında bir gerilim titreşiyordu.

"Gitmek ister misin güzelim?"

Cümlesi nazik görünüyordu ama içinde bir sınama vardı. Sanki cevabım, sadece bir tercih değil, bir taraf seçmek olacaktı. İster miydim? Açıkçası tanımadığım bir partide eğleneceğimi sanmıyordum. Fakat istemiyorum dersem Aygül'ün kırılacağını biliyordum. Gidelim dersem de Doğukan'ın sinirleneceğine emindim. İki arada bir derede kalmıştım. Neyse ki Gülsüm teyze çaresizliğimi anlamış ve duruma son noktayı koymuştu.

"Gidin hadi, gidin. Adamakıllı kutlama bile yapamadınız. Size de değişiklik olur. Ben kaçmıyorum ya."

DOĞUKAN

Dilara, Aygül'ün ilkokuldan beri hayatında olan sabit insandı. *Aralarından su sızmaz* derken mecaz değil, neredeyse fiziksel bir gerçeklikten bahsediyorduk. Bizim gözümüzde yapışık ikizlerdi. Birbirlerinin cümlelerini tamamlar, aynı anda susar, aynı anda gülerlerdi. Fakat ikizler bile bu denli senkronize değildi. Yedikleri içtikleri ayrı gitmediği yetmiyormuş gibi üniversite tercihlerini bile birlikte yapmışlardı; aynı bölüm olmasa da aynı okulda okuyabilmek için saatlerce plan yapmış, tercih listelerini yan yana dizmişlerdi.

Evimizin bir diğer kızı da Dilara'ydı. Pera benim için neyse, Dilara Aygül için oydu. Sıradan bir arkadaş değildi yani. Mutfakta anneme yardım eden, salonda ortalığı toplayan, banyoda havlunun yerini bilen biriydi. Ailedendi.

Onun doğum gününe katılmam kimse tarafından garip karşılanmazdı. Çünkü bu evde Dilara zaten vardı ama benim için mesele başka bir yerdeydi. Çocukluğundan beri bana duyduğu hayranlık, yaşımız ilerledikçe sessizce biçim değiştirmişti. Bakışları artık sadece takdir değil, bir ihtimalin gölgesini taşıyordu ve ben, her yan yana gelişimizde bunu fark etmiyormuş gibi yapmak zorunda kalıyordum. Her şeyi sıradanlaştırmak, her tebessümü "arkadaşça" etiketlemek, her yakınlığı "aileden biri" diye geçiştirmek yorucuydu ama gerekliydi. Ne kardeşimin arkadaşından olmasını ne de annemin bunca kaybın ardından kızı gibi sevdiği bir başka kişiden uzak durmasını istiyordum. Bu nedenle mümkün olduğunca onların ortamından uzak duruyordum.

Aygül de beni bu konuda hiç zorlamıyordu. Ama şu anda yaptığı şey, tam anlamıyla beni zor durumda bırakmaktı ve bu yüzden

içten içe sinirliydim. Öyle bir sinir ki dışarıdan belli olmasın diye gülümsememin kenarlarını sabitlemek zorunda kalıyordum.

Doğa'ya bu durumu açıklamam gerekiyordu. Ama bir türlü fırsatını bulamamıştım. Ne giyeceğinden yakınmıştı, doğum günü partisi için yanında hiçbir şey olmadığından, saçlarının kabarıklığından, makyajının yeterince kalıcı olup olmadığından... Sürekli aynaya bakıyor, göz altlarını kontrol ediyor, bir tel saçını düzeltip diğerini bozuyordu.

O kadar çok detayla meşguldü ki benim içimdeki düğümü fark etmesi mümkün değildi ve ben, onun bu heyecanına gölge düşürmek istemiyordum. Şu anda fazlasıyla neşeli görünüyordu. Gözlerinde parlayan o ışık, bir kutlamaya değil, bir hayale gidiyor gibiydi. Bu yüzden sustum. Tadını kaçırmamaya çalıştım. Resmen doğum günü, bir kutlamadan benim için bir sınava dönüşmüştü. Gülümsememin dozunu ayarlamak, yan yana gelişleri tesadüfle açıklamak, göz göze gelmemeyi becermek...

"Ya... Hoş geldiniz."

Dilara'nın sesi, mekânın uğultusu içinde bile netti. Yeni açılmış mekâna girdiğimizi gördüğü an yanındaki arkadaşlarından ayrıldı ve bize doğru geldi. Ortam çok kalabalıktı: müzik, konuşmalar, gülüşmeler ve alkol. Alkollü bir mekâna mı getirmişti bizi? Aygül! Allah aşkına, bu neyin intikamıydı!

Aygül bizden birkaç adım öndeydi. Bu yüzden Dilara'nın gözleri önce ona sarıldı. Gülümsemesi genişledi ama kolları en yakın arkadaşını sarmaladıktan sonra gözleri benimle buluştu. Hiç düşünmeden Doğa'yı kendime doğru çektim. Bir refleks gibiydi ama aslında çok bilinçli bir hamleydi. Saçlarına doğru eğildim ve başına hafif bir öpücük kondurdum. Doğa bana doğru bakarken gülümsüyordu. Ah, sanırım bu durumu en kısa sürede açıklamam gerekliydi.

"Doğukan."

İçimden sıkıntılı bir nefes döküldü. Neden *abi* dememişti

ki? O kelime, aramızdaki sınırı koruyan bir perdeydi. O perdeyi şu anda aralamaya ne gerek vardı? Doğa'nın kaşları hafifçe çatıldı. Seslenişini müzik sesine rağmen duymuştu. Tonundaki aşinalığı, vurgusundaki fazlalığı sezmişti. Yanımıza yaklaşan kıza doğru döndü. Bakışlarında bir ölçme, bir yoklama vardı.

Dilara yürüyen bir parfüm banyosu gibiydi. Kokusu mekânın havasını bastırıyor, adımları kendinden emin ama fazlasıyla hesaplıydı. Bana sarılmak için kollarını açan kıza, "Dilara doğum günün kutlu olsun kardeşim," dedim, tokalaşmak için elimi uzattım. Kolları havada kalan kız bozuntuya vermeyecek bir hızla elimi sıktı. Bu teması da kısa tutmak adına elimi çekip Doğa'nın beline yerleştirdim ve takdim ettim.

"Doğa, nişanlım."

Kızın yüzünden tanıyanlar için belirgin bir şaşkınlık geçti. Fakat bunu maskelemek konusunda çok iyiydi. "Merhaba Doğa, ben Dilara ama herkes bana *Diloş* der. Çok memnun oldum." Ses tonu fazla cilalıydı. Adını söyleme biçimi, bir davet değil, bir gösteriydi. Doğa'nın gözleri kıza kaydı. Tanımıyordu ama tanımak zorunda da değildi. Gıcık olmak için bir geçmişe gerek yoktu. Yapmacıklık, bazen ilk cümlede kendini ele verirdi.

Doğa hafifçe başını eğdi. Yüzünde bir gülümseme vardı ama dudaklarıyla sınırlıydı. Gözleri katılmıyordu bu tebessüme. "Ben de memnun oldum. Doğum günün kutlu olsun," derken nazik bir mesafe kullanıyordu. "Kusura bakma, son anda plana dâhil olunca hediye alamadık." Doğa böyle bir açıklama yapmak zorunda değildi. Yine de yapmıştı. Dilara'nın yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi.

"Gelmeniz en büyük hediye zaten. Geçin lütfen."

Bu cümledeki nezaket ezberlenmişti. Dilara bana doğru son bir bakış attı ve Aygül'ün koluna girip kalabalığın arasına daldı. Sanırım mekân sadece doğum gününe özel olarak kapatılmamıştı. İlk bakışta süslemeler, ışıklar, masaların düzeni bir kutlamayı işaret

ediyordu. Ama dikkatli bakınca, bu alanın doğum gününden fazlasını taşıdığı belliydi. Alkollü olduğunu öğrendiğim için mi bilmiyorum, gözüm daha seçici davranmaya başlamıştı.

Duvarın köşesinde asılı duran afişler, mekânın bu geceki kimliğini ele veriyordu. Parlak harflerle yazılmış "Karaoke Gecesi" duyurusu, doğum gününün gölgesine sızmıştı. Belki de sırf bu gece için bu mekânı tercih etmişlerdi. Mekândaki en aydınlık olan yerin, sahnenin, ortasında duran mikrofon, birazdan başka seslerin yükseleceğini haber veriyordu.

"Dilara sana âşık, değil mi?"

Doğa'nın sorusu, mekânın uğultusunu bir anda susturdu sanki. Karaoke afişleri, sahne ışıkları, fonda çalan müzik... hepsi arka plana itildi. Bakışlarım, duvarlardaki neon yansımalarından onun yüzündeki gölgeye kaydı. Tam karşımda durmuştu. Sırtını kalabalığa vermiş, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca bağlamıştı. Sanki kendini değil, beni koruyordu bir şeyden. Ya da tam tersi beni köşeye sıkıştırıyordu. Yüzündeki sertlik, tek bir oyalanmaya bile tahammülü olmadığını gösteriyordu. "Evet. Öyle olduğunu düşünüyoruz," dediğimde kaşları imayla yukarı kalktı.

"Düşünüyorsunuz. Bilinen bir durum yani?"

Kelimeleri, bir sorgu memurunun dosya başlığı gibi dizdi. Başımı onaylarcasına salladım. "Sana anlatmaya çalıştım aslında," dedim ama cümlem daha nefesimi tamamlamadan kesildi. "Ne zaman?" Tabii ki hazırlanırken beni gözü görmediği gibi kulağı da duymamıştı.

"Dışarıda konuşalım mı?"

Sesim, uğultunun içinde kaybolmasın diye biraz daha yaklaştım ona. Ama cevabı netti. "Hayır." Tek kelimeydi ama duvar gibi toslamama neden oldu. Aramızdaki mesafeyi değil, aramızdaki gerilimi belirliyordu. "Burası çok uğultulu güzelim," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışarak.

"Gel, dışarıda konuşalım. Hatta istersen eve de dönebiliriz."

Doğa'nın gözleri kısılırken, "Kaçman gereken bir durum mu var?" diye sordu. Soru değildi aslında, teşhisti. Sanki çoktan kararını vermişti, benim cevabım sadece prosedürdü.

Sakin ol Doğukan. Kıskanmak ve sorgulamak hakkı. Sakin ol ve her sorusuna dürüstçe cevap ver.

"Tabii ki yok güzelim," dedim ama sesimle birlikte içimdeki savunma refleksi de yükseldi. "Sadece keyfin kaçtı gibi hissediyorum ve burada kalmak zorunda olmadığımızın altını çiziyorum."

Cümlemi bitirirken gözlerim onun yüzünde gezindi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti. Kolları hâlâ göğsünde bağlıydı ama parmakları hafifçe kıpırdıyordu, bir kararın eşiğinde dolaşıyordu.

"Ne konuşacaksak eve kadar bekleyebilir."

Kollarını çözdü ve hızla elimi yakaladı. Sanki bir karar vermişti ve o kararı uygulamak için hiçbir tereddütte yer bırakmıyordu. "Şimdi eğleneceğiz," diyerek geriye döndü ve beni çekiştirerek kalabalığın arasına daldı. Adımları hızlıydı, yönü netti. Bu tarz mekânlara alışık olduğu belliydi. Kalabalığın ritmini tanıyor, ışıkların altında nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Bense... Sürekli tetikteydim. Her adımda bir omuz, bir bakış, bir ses... Sanki mekânın bana ait olmayan bir dili vardı ve ben o dili çözmeye çalışıyordum. Yavaş hareket ediyordum ama bu yavaşlık aslında bir savunmaydı.

Aygül'ün olduğu masa, birçok masanın birleşiminden oluşmuş, bir insan kalabalığıydı. Gülüşmeler, bardak sesleri, birbirine karışan sohbetler... Ama Doğa, bu kalabalığın içinden bir yön seçmişti. Beni, masanın en ucuna doğru çekiştirdi. Dilara'dan en uzak yere.

Aygül yanımıza gelip ne içeceğimizi sordu. Sesi neşeliydi ama gözleri bizi hızlıca tarıyordu. Sanki bir şeylerin farkındaydı. Tam da ağzımı açıp alkolsüz bir şeyler istemek üzereydim. Limonlu soda? Belki nar suyu? Ama Doğa benden hızlı davrandı. Hiç te-

reddüt etmeden, başka bir şey söyledi. Bilmediğim ama onun fazlasıyla aşina olduğu bir içki olmalıydı. Aygül'ün ifadesi şaşkınlıkla çarpıldı ve gözleri beni buldu. Sanırım alkollü bir şey söylemişti. İtiraz edecek gibi oldum. Dudaklarım aralandı. Ama Doğa bana bir hışımla dönünce sesim çıkmadı. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı: fazla düzgün, fazla sahte.

"Sakın," diye uyardı. Ses tonu yumuşak çıkmıştı ama ben altındaki sertliği net bir şekilde hissetmiştim. Etrafımızdaki insanlar gülüşüyor, masalar arasında bardaklar tokuşuyordu. Herkes eğlencesindeydi ama bizim aramızda, sessiz bir gerilim vardı. Doğa bu gerginliğin dışarı sızmasını istemiyordu. Sanki bu gece, her şeyin "normal" görünmesi gerekiyordu.

"Tamam. Abime de bir soda söylüyorum. Anca hazmeder."

Aygül'ün takılmasına bile cevap vermedim. Sınırlarım ikidir geçiliyordu ve ben sesimi çıkaramıyordum.

Karaoke başlamıştı. Sahnedeki biri, 90'lardan bir şarkıyı tüm duygusuyla söylüyordu. Kalabalık alkışlıyor, bazıları eşlik ediyor, mekânın havası neşeyle doluyordu ama ben, o ritme dâhil değildim. Gözüm Doğa'dan bir an bile ayrılmıyordu. O da sahneye değil, önündeki bardağa odaklanmış gibi görünüyordu.

İçkisi gelmişti. Bardağın kenarındaki buğu hâlâ çözülmemişti ama Doğa çoktan ilk yudumu almıştı. Sonra ikinci... Sonra üçüncü. Hızlıydı. Sanki içki, bir keyif değil, bir kaçıştı onun için. Parmaklarının bardağı tutuşu, dudaklarının kenarındaki gerginlik, gülümsemeye çalıştığında gözlerinin eşlik etmemesi...

Bir bardak, iki bardak... Her yudumda yüzündeki ifade biraz gevşiyor ama gözleri benden biraz daha uzaklaşıyordu.

"Sahne orada."

Doğa dudaklarından bardağı çektiğinde, hareketi yavaş ama kararlıydı. İçkinin tadı değil, etkisi konuşuyordu artık. Gözleri sahneye kaymıştı ama göz ucuyla beni takip ettiğini biliyordum.

"Ama benim yıldızım burada."

Bana doğru bir bakış attı. Kısa, keskin, ölçen bir bakıştı. Hoşuna mı gitmişti yoksa abartılı mı bulmuştu, çözemedim. Gözlerinde bir kıpırtı vardı ama anlamı bulanıktı. Sanki bir şey söylemek üzereydi ama kelimeler yerine, "Peki," demeyi seçmişti.

Bardağını fondipledi. O an, zaman bir anlığına durdu. Bardağın camı dudaklarına çarptığında çıkan ses, bir meydan okumaya benziyordu. Masaya bıraktığında, camın tahta yüzeyle buluşması hafif bir tokat gibi geldi. Sonra hareketlendi: ani, kararlı ama hafif dengesizdi.

Nereye gittiğini soramadan sahneye yönelmişti. Adımları ritmini bulmaya çalışıyor gibiydi. Hafif sendeliyordu, çakırkeyifti ama hâlâ kendindeydi. O sendeleme bir sarhoşluk değil, bir duygunun ağırlığıydı belki de.

Gözlerim onda olduğu kadar çevresindeydi. Kalabalık, gevşek ama potansiyel tehditlerle doluydu. Birinin kolu ona değse, birinin lafı fazla yakın gelse o kişiyi gerçek anlamda kıracak kadar gergindim. Omuzlarımda bir koruma refleksi, içimde bir alarm çalıyordu.

Doğa sahneye yaklaşırken, ışıklar onu yavaşça içine alıyordu. Sanki sahne onu tanıyor ve kabul ediyordu. Ama ben hâlâ onun gölgesindeydim ve o gölge, sahnedeki ışıktan daha gerçekti.

Sahnedeki kişi mikrofonu bıraktığı anda sahneye çıktı. Müzikleri ayarlayan adama eğilip bir şeyler söyledi. Sesini duymadım ama tonunu tahmin ettim, nezaketle kararlılık arasında bir yerdeydi. Ardından mikrofonun önüne geçti. Sahne ışıkları gözünü almış gibi gözlerini hafifçe kıstı. Ayaklı mikrofona tutundu. Sanki sadece sesini değil, dengesini de ona yaslamıştı.

Müzik girdi. Tanıdık melodi yüzümde buruk bir tebessüm yerleştirdi. Ne çok dinlemiştim bir zamanlar... Doğa sözlere girmek için bekledi. Ardından bizim olduğumuz tarafa baktı. Kalabalığım ve karanlığın arasında gözlerini gözlerime kilitlemişti.

"Senden uzakta hep bir şeyler eksik

Gönlümde derman yok, inan, bir nefeslik

Ne bir avuntu ne de biraz ümit

Ne yaptın bana, nedir bu sessizlik?

İçimde bir şey acıyor sen gelince aklıma, her şeyim[26]*."*

Aygül ne zaman yanıma gelmişti bilmiyordum ama usulca koluma girdiği an kısa bir göz teması kurdum. "Sesi, çıkan birçok kişiden iyi," dediğinde gülümsedim. Kötü bulsanız kaç yazardı? Hangi jüri, hangi nota, hangi sahne Doğa'nın sesinin bendeki yankısını ölçebilirdi?

Benim gözümde onun sesi, dünyanın en iyi sanatçılarına kafa tutacak kadar güzeldi. Ama bu güzellik, nota bilgisiyle, teknikle, sahne ışıklarıyla ölçülemezdi. Çünkü o ses, bir gece yarısı dua gibi, bir çocuğun ilk "anne" deyişi gibi dokunuyordu içime. O ses, benim eksiklerimi tamamlıyor, kaybettiklerimi hatırlatıyor ve bazen sadece varlığıyla beni hayatta tutuyordu.

"Yerine sevemem, yerine sevemem

Razıyım, yapayalnız tükensin yıllarım ama

Yerine sevemem, yerine sevemem

Olmuyor, denedim yine de yerine sevemedim, her şeyim[27]*."*

26. Gökhan Kırdar – Yerine Sevemem.

27. Gökhan Kırdar – Yerine Sevemem.

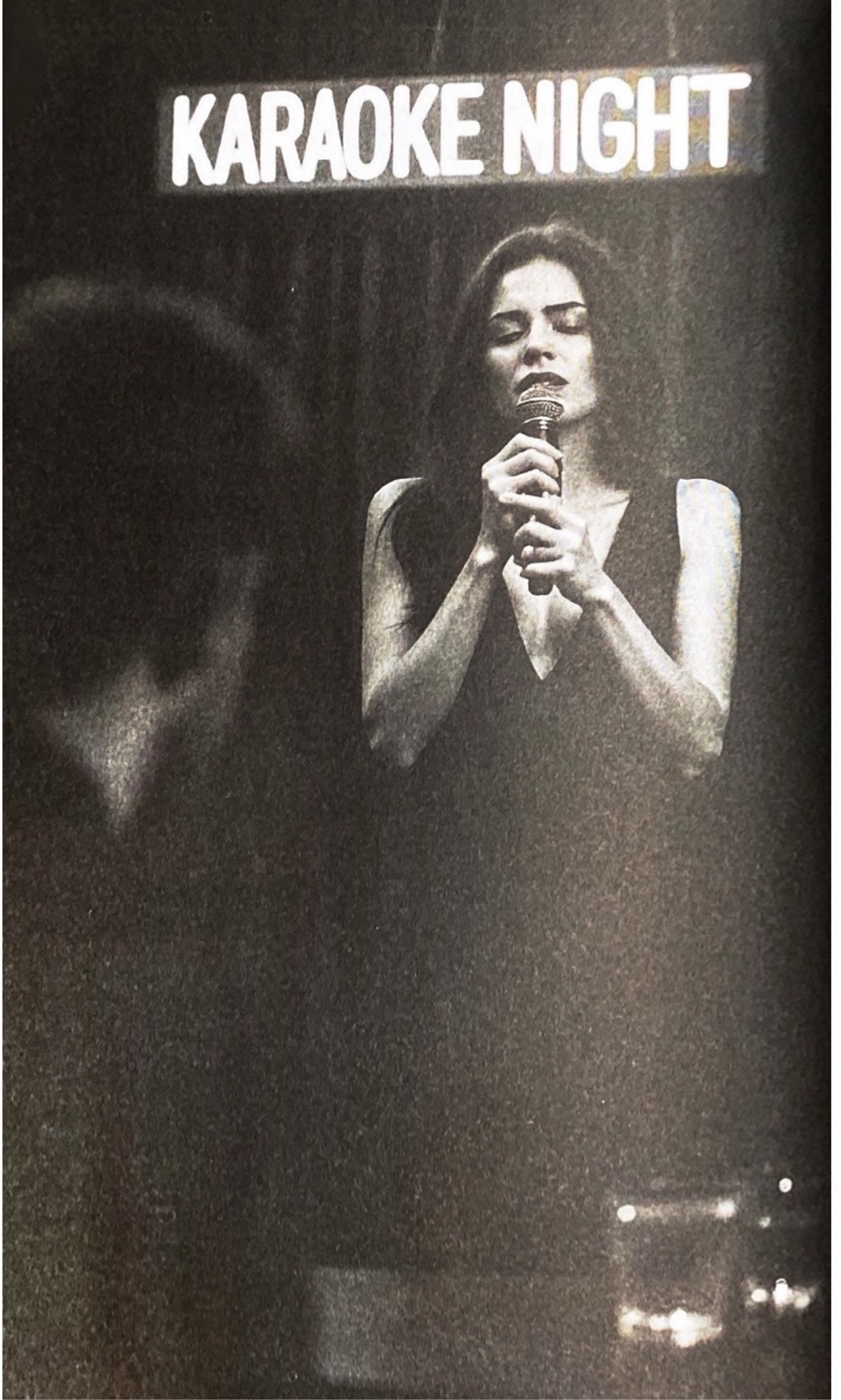
KARAOKE NIGHT

DOĞA

Bu partiye neden gelmek istemediğimi, hazırlanırken neden sürekli bir aksilik çıktığını ve bara girdiğimiz anda içimi kaplayan huzursuzluğu ilk dakikadan anlamıştım ama o anlarda bunu dile getirmek, sanki bir şeyi başlatmak olurdu. O yüzden susup beklemeye karar vermiştim. Beni dinlemeyen tek şeyse, çoktan konuşmaya başlayan iç sesimdi.

Diloş denen kız... Evet, çok güzeldi. Sarı saçları, tıpkı benim eski hâlim gibi upuzundu. Maşa dalgası vardı ama o kadar doğal durmuştu ki kıskanmamak elde değildi. Ama bu kıskançlık, sadece dış görünüşe dair değildi. O saçlar, bir zamanlar bana ait olan bir öz güveni taşıyordu. Bir zamanlar aynaya bakarken gözlerimin içine çektiğim o cesareti, şimdi onun omuzlarından dökülen altın tellerde görüyordum ve bu, canımı acıtıyordu.

Makyajı dozundaydı. Ne bir eksik ne de fazla. Fiziği formundaydı. Kıyafetleri *al beni* modundaydı ama bu erkeklere bir çağrı değildi. Kadınlara bir meydan okumaydı sanki. *İstersem yanınızdaki adamı alırım* demenin bir yolunu bulmuştu ve bunu öyle zarif, öyle sinsice yapıyordu ki erkeklerin fark etmediğine emindim. Kadınlarınsa gardını aldığına yemin edebilirdim.

Fakat içimdeki asıl huzursuzluğun nedeni, onun Doğukan'a karşı duygularının olmasıydı. Naz niyaz yapan kızı nerede olsa tanırdım. Bakışlarındaki hesap, gülümsemesindeki doz, adımlarındaki yön... Hepsi tanıdıktı. Yanımıza geldiği ilk andan itibaren aklımdan geçenleri anlamıştım.

Doğukan'ın bunu fark etmemiş olması için ettiğim dualar resmen elimde patlamıştı. Çünkü o fark etmişti. Hatta ben fark

etmeyeyim diye çabalamıştı. Beni öne attığı yerler onun kendini ele vermesinden başka bir şey değildi.

Üstelik söylediklerinden herkesin bu durumu bildiğini anlamıştım. Bile bile beni buraya getirmişlerdi. Gerçi Doğukan gelmemek için elinden geleni yapmıştı, evet. Ama olsun. Anlatabilirdi. Dinlemediğimi söylüyordu. Haklıydı. Bu ortamda onu dinlemek istemiyordum.

Biraz cesaretlenebilmek için ablamın en çok kullandığı alkolden sipariş etmiştim. Onun özellikle kafa dağıtmak istediği zamanlar tercih ettiği o keskin içki, sanki bir tür miras gibiydi. Biraz onun gibi hissetmek, biraz onun kadar güçlü görünmek istemiştim. Tamam, kabul ediyordum. Biraz da Doğukan'ı gıcık etmek istemiştim. Suçu yoktu belki ama bana anlatmamış olması benim için büyük bir suçtu.

Fakat bünyem bu ağırlıktaki alkolü kaldıramadığı için hafifften çakırkeyif olmaya başlamıştım. İlk yudumda boğazım yandı, ikinci yudumda gözlerim hafifçe doldu. Üçüncüde ise bir şeyler çözülmeye başladı içimde. Omuzlarım gevşedi, dilimin ucundaki cümleler cesaret kazandı ve o an, sahneye çıkma fikri birdenbire korkutucu olmaktan çıkıp kaçınılmaz bir şeye dönüştü. Zaten kafam bu kadar iyi olmasa, bu kadar insanın karşısına çıkıp böyle bir şarkı söyleyemezdim. Resmen bir şeyleri itiraf etmiştim.

"Yerine sevemem, yerine sevemem

Olmuyor, denedim yine de yerine sevemedim, her şeyim."[28]

Adamı cezalandırayım derken kardeşinin önünde rencide ettiğimi sözler ağzımdan çıkınca fark etmiştim. Sanki sesim, niyetimden bağımsız hareket etmişti. Sanki kalbim, aklımı devre dışı bırakmıştı.

Romantik, özür dileyen bir an olması gerekiyordu. Ama ben ne yapmıştım? Savunmaya geçtim. Saldırdım ve en çok da kendimi yaraladım. Utanmasam, "Daha önce nişanlandım," diye bas bas bağıracaktım. Hay dilimi eşek arısı sokasıca...

28. Gökhan Kırdar – Yerine Sevemem.

Şarkı bittiğinde başlayan alkış sesleri, sahneden inene kadar peşimi bırakmadı. Adımlarım sahneden aşağı inerken her alkış, içimde bir yankı gibi çarpıyordu. Sanki insanlar şarkıyı değil, benim cesaretimi alkışlıyordu ya da ben öyle sanmak istiyordum.

Kalabalığın arasından geçerken birkaç omza çarpmıştım. Birkaç bakışla karşılamıştım. Birkaç gülümsemeyi görmüştüm ama hiçbirine tam olarak odaklanamıyordum. Gözüm Doğukan'ı arıyordu ama bedenim başka bir yöne gidiyordu. Çakırkeyifliğin bana verdiği yetkiye dayanarak bol bol sendelemiştim. Ayaklarım ritmi unutmuştu, bedenim hafifti ama yönsüzdü. Bir adım ileri, iki adım yana...

En sonuncu sendeleyişimde neredeyse yere kapaklanacaktım. Dizlerim boşalmıştı. Sanki dünya bir anlığına eğilip bükülmüştü. Ama o an, bir çift el beni tuttu. Sert ama dikkatli. Kararlı ama nazik ve o eller, kızgın olduğum kişiye aitti: Doğukan'a.

Beni tutarken hiçbir şey söylemedi. Ama parmaklarının sıklığı, bana ne söylemek istediğini fazlasıyla anlatıyordu. O an, kızgınlık, kırgınlık, gurur... Hepsini iliklerime kadar hissettim. Yine de bedenim onun ellerine yaslandı ve bu gece ilk kez dengemi gerçekten bulduğumu hissettim.

"İyi misin yenge?"

Aygül'ün sesi kalabalığın uğultusunu yarıp bana ulaştığında, başımı *evet* anlamında hafifçe salladım. Ama bu küçük hareket, başımın içindeki dönme hissini daha da hızlandırdı. Sanki boynumun içinde gevşek bir vida vardı, her kıpırdanışta biraz daha boşalıyordu.

"Sana kahve söylememi ister misin?" diye sorduğunda başımı *hayır* dercesine iki yana salladım. Bu kez daha serttim. Midem, boğazıma kadar dolmuş gibiydi. Bir şey daha içersem, büyük ihtimalle kusardım. Ama bunu söyleyemedim. Sözcükler, dilimin ucuna kadar gelip orada beklemeye geçti. Aygül yüzüme dikkatle baktı. Gözlerinde alışıldık merakın yerini bir tür temkin almıştı. Sanki bana dokunmadan, beni anlamaya çalışıyordu.

"Hava alalım mı biraz?"

Doğukan'ın sorusuna başımı yavaşça salladım. Kabul ediyordum ama kelimelerle değil, sadece boynumun gücü yettiği kadar. O da bunu anladı. Gözlerimin içine kısa bir süre baktı, sonra sessizce Aygül'e döndü. "Birazdan geliriz," derken eli belime doğru uzandı. Yavaşça doğruldum ama ayaklarım sanki yerle bağ kurmakta zorlanıyordu. O, benim ağırlığımı hiç tereddütsüz üzerine aldı. Yürümeye başladık. Adımlarımız senkronize değildi ama uyumluydu. Ben sendeleyince o yavaşladı, ben duraksayınca o bekledi.

Mekândan çıktık. Kapının ardında kalan gürültü, bir anda kesildi. Sanki sesler, içeride kalmak üzere anlaşmıştı. Doğukan hiçbir şey söylemeden yanımda yürüyordu. Elini sırtıma koymuştu ama bastırmıyordu, sadece oradaydı. Varlığı bir duvar gibi değil, bir gölge gibi eşlik ediyordu bana. Adımlarımız, kaldırım taşlarında yankılanmadan ilerliyordu. O, beni sakin bir yere götürene kadar durmadı. Sanki nereye gittiğimizin önemi yoktu, önemli olan arkamızda kalan hengâmeden uzaklaşmaktı.

Midem gittikçe daha çok bulanıyordu. İçimdeki dalga, boğazıma kadar yükselmişti ama dışarı taşmasına izin vermemeye çalışıyordum. Kusmak istemiyordum. Bir kez görmüştü beni o hâlde. O anı hâlâ hatırlıyordum: Yine bir bar önünde, zilzurna sarhoş hâlde, dizlerimin üzerine kapanmıştım ve o kustuğum yerlere gelmesin diye saçlarımı tutuyordu. Dejavuya gerek yoktu. Aynı sahneyi bir kez daha yaşamak sadece bedenimi değil, gururumu da kustururdu.

Doğukan bir banka yöneldi. Sessiz bir sokaktaydık. Sokak lambası, ikimizin üzerine solgun bir ışık serpiyordu. Oturmam için yer açtı ama yine konuşmadı. Sanki kelimeler, bu gece için fazla gürültülüydü. Ben otururken, o yanımda ayakta kaldı.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Omuzlarım gevşedi, göğsümde biriken ağırlık yavaşça dağıldı. Başımı geriye attım; ensemdeki gerginlik çözülürken, saçlarım rüzgârla hafifçe dalgalandı. Sanki bu küçük hareket, bedenimle değil de zamanla bir temas

kurmuş gibiydi. Dünya o an daha hızlı dönmeye başladı ya da ben nihayet onun ritmini duymaya başladım.

Gökyüzü bir perde gibi açılıp kapanıyordu. Yıldızlar bir görünüp bir kayboluyor ama bu geçişler artık saniyelerle değil, dakikalarla ölçülüyordu. Temiz hava ciğerlerime doldukça içimdeki karmaşa dağılmaya başladı. Sanki doğa, bana kelimesiz bir dua gibi eşlik ediyordu.

Başımı kaldırdığımda Doğukan'ı aynı yerinde buldum. Aynı mimiksiz yüz ifadesiyle...

"Neden bu kadar içtin ki?"

Ses tonu, içimdeki dalgaları daha da kabarttı. Kızgın değildi sadece; içinde kınama vardı, hayal kırıklığı vardı, belki de biraz korku. Sanki yaptığımdan değil, kendimi bu hâle getirecek kadar öfkeli hissettiğimden dolayı kırılmıştı. Gözleri üzerimdeydi ama bakışı, geçmişte bir yere takılı kalmış gibiydi. Konuşmamız gerekiyordu, evet. Ama bu kafadayken, dilime hâkim olabileceğime dair en ufak bir güvenim yoktu. Kelimeler ağzımda yuvarlanıyor ama çıkmadan önce anlamlarını kaybediyordu.

En sonunda, "Neden bana anlatmadın ki?" diye sordum. Sesim hem sitemli hem de çaresizdi. Yanıma oturdu. Aramızdaki mesafe kapanırken, içimdeki boşluk daha da belirginleşti. "Denedim," derken sesi bir itiraf gibi değil, bir özür gibi çıktı. Sanki anlatmaya çalıştığı her seferde, kelimeler onu yarı yolda bırakmıştı. Başımı iki yana salladım cıkcıklayarak.

"Benim Doğukan'ım bir şeyi anlatmak isterse, ne yapar, eder, anlatır."

Bu cümle hem bir inanç hem bir kırgınlıktı. Onun güçlü tarafına duyduğum güvenle bu sessizliğe yakıştıramadığım hâline duyduğum hayal kırıklığı arasında sıkışmıştım. O anlatırdı. Hep anlatırdı. Ama bugün susmuştu ve bu söylediğimi inkâr edemezdi. O da farkındaydı. Bu yüzden yine sustu.

Oturduğum yerden ona doğru döndüm. Hareketim yavaş ama

kararlıydı, sanki bedenim içimdeki karmaşayı dengelemek ister gibi davranıyordu. Kolumu banka dayadım, başımı elime yasladım. Parmaklarımın arasında başım değil, düşüncelerim ağırlık yapıyordu.

"O kızla aranızda bir şey olmadığını biliyorum."

Sesim, içimdeki fırtınaya göre fazla sakindi. Cümlem bittiğinde, Doğukan'ın yüzünde bir rahatlama belirdi. Göz kapakları hafifçe düştü, dudakları gevşedi. Sanki içindeki bir düğüm çözülmüştü. Ama bu çözülme, her şeyi düzeltmeye yetmiyordu. "Ümit vermediğini de," diye ekledim. Bu cümle, ona olan güvenimin bir göstergesiydi belki ama aynı zamanda kendime duyduğum hayal kırıklığının da. "Yine de bu seni kıskanmama engel değil," dedim, gözlerimi kaçırmadan. "Sen de bunu biliyorsun." Bu kafada bu kadar düzgün kelimeleri nasıl seçebiliyordum, şaşkındım. İçimdeki alkol, duygularımı bulanıklaştırmamıştı, aksine onları daha çıplak hâle getirmişti. Her kelime, içimde bir süredir biriken sessizliğin yankısıydı.

Doğukan derin bir nefes aldı. Göğsü yükseldi sonra yavaşça indi. "Biliyorum," dedi. Sesi, bir özür gibi titredi. O titreme, kelimelerden daha çok şey söyledi. Sanki "haklısın" demekle "üzgünüm" demek arasında sıkışmıştı.

"Fakat böyle bir durum olduğunu bilseydim, gerçekten buraya gelmezdim," dediğimde, Doğukan hemen karşılık verdi. "Doğa, ben gerçekten anlatmak için uğraştım." Sesi, savunmadan çok bir sitem gibi geldi. Ama içinde bir kırıklık da vardı, sanki anlatmaya çalıştığı her seferde kelimeler duvarlara çarpıp geri dönmüştü.

Zihnimi yokladım. Uğraşmış mıydı gerçekten? Hafızamda onun çabası değil, benim hazırlığım vardı. Kendime, planıma, duygularımı kontrol etmeye o kadar odaklanmıştım ki belki de onun sesini duymamıştım. Belki de duymak istememiştim. "Neyse," dedim iç çekerek. "Olan oldu artık." Sesim, bir teslimiyetle doluydu. Direnmekten yorulmuş, anlamaya çalışmaktan vazgeçmiş gibiydim.

"Ben de yanında içtiğim ve öyle bir şarkı seçtiğim için özür dilerim."

Doğukan'ın yüzü bir anda değişti. Kaşları çatıldı, gözleri hafifçe kısıldı. İfadesi sorgularcasına dondu. Sanki ben söyleyene kadar şarkının içindeki anlamın farkına varmamıştı. Ama bu imkânsızdı. O Doğukan Karahanlı'ydı. Leb demeden leblebiyi değil, Çorum'u bulurdu. Kelimelerin altındaki niyeti, sessizliğin içindeki çığlığı duyan adamdı o. Bir şarkının seçimi, onun için sadece bir melodi değil, bir mesajdı.

Bir an durdum. Düşündüm. Belki de içtiğime ve o şarkıyı söylememe olan kızgınlığı, onun da mantığını kapatmıştı. Belki de o an, sadece duygularıyla tepki vermişti. O kadar doluydu ki şarkının alt metnini bile gözden kaçırmıştı. Ya da belki kaçırmamıştı da... Neyse.

"Eve gidelim mi?"

Dikkatini dağıtacak kadar gündelik ama içinde bir barış teklifinin gizli olduğu bir soruydu bu. Gözleri düşüncelerinden sıyrıldı, bana döndü. O an bakışı hâlâ uzaklardaydı ama sesinde bir kıpırtı vardı. "Henüz bir kutlama yapmadık," dediğinde doğum gününden bahsetmediğini anlamıştım. Kelimelerinin altındaki kırgınlık, doğrudan kalbime saplandı. Kahretsin... Kıskançlık yüzünden en önemli gecelerimizden birini mahvetmiştim. O gece sadece bir yüzük takılmamıştı, bir gelecek kurulmuştu. Ama ben, geçmişin hayaletleriyle o geleceği gölgelemeyi başarmıştım.

Doğukan'ın neden bana kırgın olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. O, sessizliğiyle anlatmıştı aslında. Ben ise sesimi yükselterek duymamıştım. Aramızdaki en büyük mesafe kelimeler değil, zamanlamaydı.

Bu durumu telafi etmek için usulca ona doğru sokuldum. Hareketim, bir özür gibi yavaş ve dikkatliydi. Çakırkeyifliğin verdiği cesaretle dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. O an, öpücükten çok bir niyet taşıyordu.

"Nişan kutlaması için evde şakşuka yiyelim diyorum. Ne dersin?"

DOĞUKAN

Gerçek ya öfkenin sıcağında dökülürdü ya da alkolün buğusundan sızardı; insan, en çok savunmasızken dürüst olurdu. Bazılarının dilini açtığı gibi bazılarının da mantığını kapatırdı. Bize olan da buydu.

Doğa içtiği şeyin etkisiyle bize şarkı söylemiş ama sözlerin gideceği yeri fark edememişti. Ben de Doğa'nın içtiğine ve ona bir şey olacak korkusuna o kadar takılmıştım ki cümle aralarındaki gizli anlamı fark edememiştim.

Doğa özür dilediğinde, mantığım alarm durumuna geçmişti. Özür, bir şey fark edildiğinde dilenirdi ve ben bu nedenle şarkının sözlerini zihnimde bir kez daha taramıştım. Sanki bir dedektif gibi her kelimeyi yeniden sorguladım ve bulduğum anlam, içimde bir kıvılcım gibi çaktı.

Kıskançlık.

Ama bu, öyle gürültülü bir kıskançlık değildi; bağıran, suçlayan, ortalığı dağıtan cinsten değildi. Sessizdi. Derinden gelen, insanın içini kemiren, kelimelere dökülmeyen ama her düşüncenin altına sızan türdendi. Sanki içimde bir yer, onun geçmişine değil, bana ait olmayan bir ihtimale öfkeleniyordu.

Eve gelene kadar bu hissin geçmesi için dua ettim. Gerçekten dua ettim. Sessizce, her nefes alışımda, bu duygunun biraz daha hafiflemesini diliyordum ama azalmak yerine sadece şekil değiştirip duruyordu. Kızgınlıktan kırgınlığa, kırgınlıktan özleme, özlemden pişmanlığa, pişmanlıktan yeniden kıskançlığa...

Kısır döngünün içine sıkışıp kalmıştım.

Sürekli kendime Doğa'nın sarhoş olduğunu hatırlatıyordum. *"Özür diledi. Şarkıyı seçerken niyeti o değildi. Belki de sadece içindekileri dökmek istemişti, sözlerin oraya gideceğini fark edememişti."* Ama bu hatırlatmalar yüreğimdeki kıvılcımlara su değil, sadece biraz rüzgâr olmuştu. Alevi söndürmedi. Yönünü değiştirdi hatta ara ara harladı.

Doğa yol boyunca uyuduğu için şanslıydım. Gözleri açık olsaydı, içimdeki kıskançlığın yüzüme nasıl yansıdığını görebilirdi. İşte o zaman, bu sessiz gerilim tam anlamıyla bir yangına dönüşürdü. Belki bir kelimeyle, belki bir bakışla. Belki de sadece onun, "İyi misin?" sorusuyla... O an, suskunluğum bile bir suçlama gibi olurdu.

Neyse ki hâlâ uyuyordu. Başını koltuğa yaslamış, dudaklarının arasından çıkan yumuşak nefes sesleri arabanın içini dolduruyordu. Her nefes alışında, içimdeki kıskançlığın sivri uçları biraz daha köreliyordu. Camdan süzülen sokak lambalarının titrek ışığı yüzüne vurdukça, geçmişin gölgeleri de silikleşiyordu. Hepsi bir zamanlar yaşanmış ama artık hükmünü yitirmiş şeylerdi.

Geçmiş, geçmişte kalmıştı. Bugün bizimdi ve belki de en önemlisi, gelecek de.

Arabayı park ettiğimde Doğa kılını bile kıpırdatmadı. Birkaç kere adını fısıldadım; sesim, gecenin sessizliğine karıştı. Hafif mırıltılar eşliğinde kıpırdandı. Başını koltuğa daha da gömdü ama gözlerini açmadı. Belli ki damarlarında dolaşan alkol, onu uykunun esiri etmişti. O hâliyle bile bir tür teslimiyet taşıyordu; bana, geceye, belki de kendine.

Arabadan inip onun tarafına dolandım. Adımlarım yavaş, düşüncelerim hâlâ yol boyunca yaşananlarla meşguldü. Kapıyı açtığım an, ay ışığı yüzüne vurdu. O kadar güzeldi ki yol boyunca içimde biriken tüm kırgınlık, tüm kıskançlık, tüm içsel çatışma bir anda silinip gitti. Ay, onun yüzüne değil, benim içime doğmuş gibiydi.

Üzerinden eğilip kemerini çözerken başını olduğum tarafa doğru çevirdi. Hareketi bilinçsizdi belki ama anlamı büyüktü. Neredeyse burun buruna gelmiştik. Gözleri hâlâ kapalıydı ama derin bir nefes aldı. O nefes, bir tür yakınlaşmaydı. Sanki uykunun içinden bile beni seçiyordu. Sanki bedeninin hafızası, bana dönmeyi biliyordu.

"Çok güzel kokuyorsun aşkım."

Sesi, uykuyla sarhoşluk arasında bir yerden gelmişti. Yarı bilinçli ama tamamen içtendi. O an, onun burnuma dolan alkol kokusunu değil, onun bana aitliğini duydum ve belki de ilk kez, kıskançlığın yerini bir tür şükür aldı. Yanımdaydı. Uyuyordu ve bu hâldeyken bile beni seviyordu.

"Geldik güzelim."

Ses tonum fısıltıdan farksızdı. Usulca saçlarını okşadım. Parmaklarım alnından başlayıp kulak arkasına doğru süzüldü. Teninin sıcaklığı, geceye inat hâlâ canlıydı.

Doğa mırıldandı. "Uyuyorum," gibi bir şey geveledi. Kelimeler tam değildi ama anlamı açıktı. Gülümsedim. Bunun fazlasıyla farkındaydım.

"Eve çıkalım, uyumaya devam edersin. Hadi."

Cevap vermedi. Sadece başını biraz daha yana kaydırdı. "Doğa'm," diyerek saçlarını sevmeye devam ettim. Bu kelime, bir çağrıdan çok bir sığınaktı. Başını elime doğru yasladı ama gözlerini açmadı. Sanki uykunun içinden bile bana güveniyordu.

"Peki, öyle olsun," deyip onu dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Arabadan çıkarken başını anında boynuma gömdü. O ha-

reket bilinçsizdi belki ama içgüdüseldi. Sanki en güvende olduğu yer orasıydı.

Uyku arası derin bir nefes aldı. O nefes, sadece bedeninden değil, içinden gelmiş gibiydi. Sanki günün tüm ağırlığını bırakıyor, bana teslim oluyordu.

Doğa hâlâ kucağımdaydı; bedeninin ağırlığı değil, varlığının anlamı üzerimdeydi. Eşim...

Arabanın kapılarını kilitledim. Anahtar sesi gecenin sessizliğine karıştı. Kucağımda Doğa'yla yürümeye başladım. Adımlarım yavaş, dikkatliydi. Her adımda onun burnu boynuma değiyor, teni tenime dokunuyordu. O temas, içimdeki dürtüleri harekete geçiriyordu.

Apartmana girmemizle birlikte tavandaki ışık bir anda yandı. O keskin beyazlık, gecenin karanlığına bir müdahale gibiydi. Doğa kıpırdandı. Gözlerini açıp açmadığını göremiyordum ama bedenindeki huzursuzluk, ışığın uykusuna dokunduğunu gösteriyordu. Başını boynuma biraz daha gömdü, sanki ışığın gerçekliğinden kaçmak ister gibiydi.

Tam o sırada, boynuma sarılı olan ellerinin parmakları saçlarımda dolaşmaya başladı. Hareketi bilinçli miydi yoksa uykunun içinden gelen bir alışkanlık mıydı, bilemedim. Ama o dokunuş, içimde bir şeyleri tamamen yerinden oynattı. Dudakları tam olarak kulağımın arka kısmındaydı. Nefesi tenime değdiğinde, baştan aşağı ürperdim. O temas, bir öpücük değildi ama ondan daha derindi.

Asansörle yukarı çıkarken, sessizlik sadece mekanik bir uğultudan ibaretti. Tam o sırada, dudakları tam anlamıyla boynumla buluştu. Önce hafifti, neredeyse bir nefes gibi. Ama çıkardığı ses, içimde bir kıvılcım yaktı. Afrodizyak etkiliydi demek bile eksik kalırdı; o ses, arzunun değil, özlemin sesiydi. Sanki uzun süredir bastırılmış bir yakınlığın, uykunun içinden sızan bir itirafıydı.

"Seni çok istiyorum," diye fısıldadı. Ses tonu, uykuyla bilinç arasında bir yerden geliyordu. Kelimeler, doğrudan kulağıma de-

ğil, içime dökülüyordu. Öpüşü sertleşti. Dudaklarının yerini dişleri aldı. Boynumda hissettiğim şey, sadece fiziksel bir temas değil, bir tür sahiplenmeydi.

"Seni içimde hissetmeyi özledim."

Siktir. Fısıltısı zihnimdeki onlarca pozisyonumuzu canlandırdı. Yanlış giderek daha çekici hâle geliyordu. Doğa hafifçe geri çekildi. Gözleri yarı açık ama bakışı tam anlamıyla uyanıktı. "Beni öper misin?" dediğinde sesi, bir çocuğun rüyasında kaybolmuş bir dua gibiydi. Dudaklarına masum bir öpücük kondurdum. Ama geri çekildiğim anda dudağının hafifçe bükülmesi, arzunun masumiyetle yetinmeyeceğini fısıldıyordu.

"Beni boşaltan öpücüklerinden istiyorum."

Ah... Ona oral mı yapmamı istiyordu? Asansör, kata geldiği için yavaşlamıştı. "Yürüyebilir misin?" diye sorduğumda damağını şaklattı ve başını tekrar boynuma gömdü. Uyumaya devam edeceğini düşünürken bu sefer dili kulağımın arkasında dolaşmaya başlamıştı. O kadar kıvrak hareketleri vardı ki sanki kulağımla değil, başka bir uzvumla oynuyordu ve o da bundan memnunmuş gibi tepki veriyordu.

"Güzelim eve geldik."

Uyarı dolu fısıltımı umursamadan kulağımla oynaşmaya devam etti. Cebimden anahtarı çıkarmak için onu yere bırakmam aslında bir tür kaçıştı. Onu istemediğimden değil, bulunduğumuz yerin uygunsuz olduğundandı. Doğa mızmızlanacak gibi oldu. Fakat bir anda elimi cebime attığımı fark etti. Gözleri bir başka parlarken, "Ben hallederim," dedi. İtiraz edecek gibi oldum ama o çoktan kotumun sağ cebine elini sokmuştu. Aradığı şeyin anahtar olmadığını sertliğimi kavramasıyla anladım. Şahlanacakmış gibi dikleştim. Doğa oyunbaz bir kıkırtı çıkardı. "Sen de beni istiyorsun," diye fısıldadığında derin bir iç çektim. İstemediğim bir an var mıydı acaba? Bana rahat nefes aldıracak teması kesti ve anahtarı çıkardı. Alt dudağını ısırarak anahtarı elime tutuşturdu ve söy-

lediği şeyi sadece benim duyabilmem için hafifçe parmak uçlarına yükseldi.

"Gece boyunca ulumanı istiyorum Doğukan Karahanlı."

DOĞA

Alkol cesareti ödünç verirdi. Ama bu ödünç, uzun vadeli bir vaat değil, anlık bir teslimiyetti. Cesaret bardakta değil, o bardağın içinden geçen duygularda gizliydi. İnsan normalde söyleyemediğini söyler, yapamadığını yapar, sakladığını açığa çıkarırdı. Ama bu açıklık, saatlerce sürmezdi. Cesaret, alkolün damarlarında dolaştığı sürece hüküm sürerdi. Sonrası ya pişmanlık ya da sessizlikti.

Bu nedenle o anları iyi değerlendirmek gerekirdi. Çünkü o anlar, iç sesin sustuğu, kalbin konuştuğu anlardı. Bir itiraf için, bir öpücük için, bir, "Özür dilerim," ya da "Seni seviyorum," demek için en çıplak zamanlardı. İnsanların duvarlarını yıkardı ama o yıkıntının içinde neyi ortaya çıkaracağı, kişinin iç dünyasına bağlıydı. Kimisi sevdiğini haykırırdı, kimisi geçmişin hayaletleriyle kavga ederdi. Kimisi sadece susar ama o suskunluk bile bir çığlık kadar gürültülü olurdu.

Şu anda iç dünyam Doğukan diye haykırıyordu. Sessizce değil; içimdeki tüm duvarları yıkarak, utanmayı, mantığı, zamanı hiçe sayarak. Akşam Gülsüm teyzenin evinde, "Burada olmaz," demiştim. Oysa şimdi, apartman koridorunun loşluğunda bile, onun beni becermesini istiyordum. Bedenim, onun iradesine karşı isyan bayrağını çekmişti. Dizginlenemeyen bir arzunun içinde kendimi ona sunmak istiyordum. Yalvarmak, evet, tam da o kelimeydi. Gurur, bu koridorda ayakkabılığın yanına bırakılmıştı.

Azgınlığımı fark etmişti. Gözleri, bedenimin ritmini okuyan

bir komutan gibiydi. Dizginlemeye çalışıyordu beni; kelimeleriyle değil, bakışlarıyla, dokunuşlarıyla. Ama ben onun iradesini sınamak için her şeyi denemiştim. Parmak uçlarım, teninin altındaki sabrı yoklamak istercesine gezinmişti. Dudaklarım onu yoldan çıkarmak adına tüm hünerlerini göstermişti. Elimi dolduran aletinden anladığım kadarıyla başarmıştım da. En azından arzunun bedenindeki yankısını hissetmiştim.

Yine de kontrolü elden bırakmaması... İşte o, başka bir şeydi. Bir tür liderlikti belki. Bir tür koruma. Arzunun ortasında bile kendini kaybetmemeye çalışan bir adamın iradesi takdire şayandı. Bu iradeye karşı duyduğum hayranlık, yatak odasına gidene kadar sürmüştü. Gülsüm teyze salonda uyuyakalmıştı. Doğukan korkmaması için geldiğimizi haber vereceği sırada gömleğini yakalamış, avucumun içinde toplayarak onu yatak odasına doğru sürüklemeye başlamıştım.

Alkol içimdeki ilkel bir şeyi ateşliyor gibiydi. Beni sahiplenmesini, bana sahip olmasını, bana onun olduğumu hatırlatmasını istiyordum. Tarçın kokusu bir bağımlılık gibiydi; duyularımı, şehvetimi ve onun dokunuşuna olan ihtiyacımı artırıyordu. Onun kaslı vücudunun üzerimde sabitlendiğini, beni sınırsız bir arzuyla ele geçirirken tamamen onun kontrolü altında olduğumu düşündükçe ürperiyordum.

Odaya önce ben girdim. Kapının gıcırtısı bile acelemi ele veriyordu. Doğukan arkamdan adımını atar atmaz, gömleğinin yakasından içeri doğru hızla çektim onu. Bu, sadece arzunun değil, aynı zamanda bir meydan okumanın hamlesiydi. Eğer o da istemeseydi, bedenim bu kadar kararlı olamazdı. Direniş yoktu. Gözlerinde "devam et" diyen o tanıdık kıvılcım vardı.

Kapıyı kapatırken onu çekiştirmek yerine üzerine gitmeye karar verdim. Geri adım yoktu artık. Aramızdaki mesafe, sadece birkaç nefeslikti. Doğukan'ın sırtını kapıya yaslayana kadar durmadım.

Ellerimi boynuna doladım. Parmaklarım onun nabzını hissederken, içimdeki ritimle yarışıyordu. Parmak uçlarıma yükseldim; bu, sadece fiziksel bir hareket değil, teslimiyetin ve arzunun birleştiği bir anın doruk noktasıydı. Dudaklarına bıraktığım öpücük ne aceleciydi ne de temkinli. Ufak ama kesin.

O an, zamanın durduğu, duvarların sessizce tanıklık ettiği bir andı. Doğukan'ın gözleri hem şaşkın hem de hazırdı ve ben onun iradesiyle kendi arzumu çarpıştırırken, ikimizin de sınırlarını yeniden çiziyordum.

"Bu gece beni düşünmeni istemiyorum."

Sesim neredeyse bir fısıltıydı ama içindeki emir fazlasıyla net duyulmuştu. Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe sürttüm; temas, bir öpücükten çok bir sınır ihlaliydi. Aramızdaki hava, nefes değil, kıvılcımdı artık.

Doğukan'ın gözleri karanlıkta parladı. "Benden imkânsızı iste," diye fısıldadı. Sesi, arzunun içinden gelen bir meydan okumaya dönüşmüştü. Gülümsedim. Onu istesem, bir yolunu bulacağını biliyordum. O sınırları aşmakta ustaydı. Ama bu gece, sınırları değil, içgüdüleriyle hareket etmesini istiyordum.

"Senden sadece arzularına odaklanmanı istiyorum."

Cümlem bittikten sonra alt dudağını emdim, hareketim yavaş ama niyetim kesindi. Ardından hafifçe dişledim ve başımı geriye çektim. Gözlerim onun gözlerinde değil, içindeki karanlıkta geziniyordu. "Sert olmanı istiyorum," dedim, usulca kulağına doğru eğilerek. Nefesim tenine dokunduğunda, ürperdiğini gördüm.

"Beni en sert hâlinle becer."

Bu kelimeleri nasıl bir araya getirdiğimi bilmiyordum. Belki alkolün cesaretiydi, belki içimde biriken arzunun nihayet dile gelmesiydi. Büyük ihtimalle sabah uyandığımda Doğukan'ın yüzüne bakamayacaktım. Utanç, sabahın ışığında kendini hatırlatırdı. Ama sabaha çok vardı ve şu anda, istediğim şey onun yüzü değildi.

Alt dudağımı dişleyerek ayaklarımın üzerine bastım. Hafif hafif gerilerken üzerimdeki gömlek elbisenin düğmelerini açıyordum. Doğukan çok uzaklaşmama izin verdi. Parmakları üzerimdeki kumaşı kavradı. Göbek deliğime kadar açtığım yeri yakaladığı anda, o tek dokunuşla ikimizin de nefesi kesildi. Sonra kumaşı avucumda dolayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız zamanı paramparça eden bir öpüşmeyle birleştiğinde beni sardı.

Aynı anda hem ilk hem de son nefes gibiydi. Birlikte nefes alırken dudaklarımızı birleştiren sert, enfes baskının sıcaklığı ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Kalbim kabarıp hızlanarak canlandı. Göğsüm Doğukan'ın sıcaklığıyla gevşedi.

Elleri kabaca bedenimde gezinip yüzümü kavrayana kadar her kıvrımımı takip etti. Dudaklarım derin bir inlemeyle titredi. Bu iniltiyi kalbimin atışı gibi hissetmiştim. Bedenini benimkine bastırdı ve bir anda çevirdi. Şimdi sırtı kapıda olan kişi bendim ve bedenimi tam anlamıyla kuşatan kişi sevdiğimdi. Her an kaçmak isteyebilirmişim gibi beni çepeçevre sarmıştı. Buradan *dönüş yok* diye bağırıyordu. Dönmek isteyenin kaşığı kırılsındı.

Doğukan boynuma doğru, "Sanırım artık en sevdiğim yemek şakşuka," diye fısıldadı. Kıkırtım resmen boğazımda kalmıştı. Çünkü dudakları boynumu sertçe emdi. Istırap dolu itirafını morartıcı bir öpücükle noktalamıştı. Telaşlı bir fısıltıyla, "İz kalacak," dedim. Boynuma doğru gülümsediğini hissettim.

"Baktıkça beni bile isteye kızdırmaman gerektiğini anlarsın."

Her bir kelimesini beni derinden sarsan cezalandırıcı öpücükleri her yerimdeydi. Başparmakları çenemi sabit bir şekilde tutarken diğer parmak uçları sahiplenici bir şekilde enseme sardı. Beni kendine çekerek dudaklarımı aralayıp dilini içeri kaydırdı. Dudaklarımdan dökülen iniltiyle titredim. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık daha sıcak, çok daha yoğun hissettirmeye başladı. Göğsüm onunkiyle beraber inip kalktı, her nefes bir öncekinden daha güçlü ve ıslaktı.

Gözlerim bakışlarına kilitlenmişken elimi bileğine dayayarak yüzümü tuttuğu yerden uzaklaştırdım. Parmaklarını köprücük kemiğimden aşağı kaydırdım. Gömlek elbisenin içinden, sütyenimin üzerinden göğüslerimde gezdirdim. Öpüşmemize ara vererek, "Bundan kurtulalım mı?" diye sordu.

"Sorduğun hata."

Dudakları tekrar benimkilerle kavuştu. Dili ağzımın içini fethederken elleri gömlek elbisenin kalan düğmelerini sökmekle meşguldü. Normalden bir tık uzun sürünce dayanamadı ve kalan düğmeleri koparacak şekilde kumaşı iki yana çekti. Yırtılma sesiyle elbiseyi omuzlarımdan sıyırdı. Ayak bileklerime düşüşünü duymamla ters yüz olmam bir oldu. Heyecandan bir anlık nefesim kesildi. Artık yüzüm kapıya dönüktü.

"Böyle mi olmamı istiyorsun?"

Ellerini başımın iki yanına yaslamış, kulağıma doğru fısıldamıştı. İçim ürperirken başımı *evet* anlamında salladım. Kol kasları gerildi. "Canını acıtırsam söyleyecek misin?" diye sorduğunda alt dudağımı dişledim. Hayır dersem bana istediğimi vermezdi. Yine sadece ben odaklı bir sevişme olurdu. Ben bu gece onun doruk noktalarında dolaşmasını istiyordum. Bu nedenle yine başımı *evet* anlamında yukarı aşağı salladım.

Doğukan sözünü almış gibi dudaklarını boynuma kaydırdı. Islak öpücükleri bacak aramdaki zonklamayı arttırıyordu. Dudakları boynumdan enseme, oradan omuzlarıma kaydı. Askıları dişleriyle tek tek kollarıma düşürdü. Sırtımı keşfe çıkmış gibi dudaklarıyla geziyordu. Sütyenimin olduğu yere geldiğinde duraksadı. Kopçasını açtı ve göğüslerimden aşağı düşmesine izin verdi. Ardından durmadan dudaklarını omuriliğimin hizasında gezdirdi. Kalçama geldiğinde titrek bir nefes aldım. Önce hafifçe kokladı. Dudaklarından tahrik olmuş bir mırıltı çıktı. Dilini külotumun sınırında dolaştırdıktan sonra parmaklarını iki yanına soktu ve daha ne olduğunu anlamadan aşağı sıyırdı. Kıçım

tamamen açıktaydı ve bulunduğu pozisyon gereği tam anlamıyla ağzına geliyordu.

"Muhteşemsin."

Omzumun üzerinden aşağı, Doğukan'ın çömelmiş hâline baktım. Külotumdaki ıslaklığa bile iltifat eden bir adama sahiptim. Kumaşı tek bileğimden çıkardı. Ellerini baldırlarıma koyarak bacaklarımı geniş açıyla açtı. Şu an kadınlığım dair her şey gözünün önündeydi.

Bedenim tamamen ona hasretti. Beklentiyle kıçımı dışarı doğru çıkardım. Doğukan bunu fark ettiği gibi hafifçe gülümsedi. Ellerini ayak bileklerimden yukarıya doğru kaydırarak ayaklandı. Çırılçıplak tenim bu temasla ürperdi. Doğukan bedenini bana bastırdı. Parmak uçları kalçalarımdan kadınlığıma kaydı ve ufak daireler çizmeye başladı. Zevkle titrerken başımı geriye doğru attım.

"Bu... işkence."

Cümlemi tamamlamama izin vermeden parmaklarını içime soktu. Bu açıyla dokunuşu vücudumda bir sarsıntı yarattı ve parmağını yavaşça içeri ve dışarı kaydırmaya başladığında bile daha derine bastırmaya devam etmesini isteyecek kadar zevklenmiştim. Yavaşça ikinci bir parmağını içime sokmaya ve beni germeye başladığında ellerimi duvara dayadım. Ezici hisler yüzünden nefesim kesildi. Her dokunuş içime ateş düşürüyor, her sinir ucumu yakıyordu, öyle ki kısa süre sonra onun içimde olmasına duyduğum ihtiyaçla titriyordum. Üçüncü parmağını da diğerlerinin yanına getirdiğinde başımı dikleştirdim. Ardından ona doğru baktım. Bu hareketi bekliyormuş gibi dudakları, dudaklarıma kapandı. Dili nefesimi düzenlememe bile izin vermiyordu. Bir elinin parmakları içimde dans ederken diğer eli göğsümü okşamakla meşguldü. Ayak parmaklarım kıvrılmış, omurgam boşalma ihtiyacıyla yanıyordu.

"Doğukan... Boşalacağım..."

Durmadı. Aksine parmakları hızlı ve sert bir hâl aldı. Bu beni daha da tahrik ederken saniyeler içinde parmaklarına boşaldım. İn-

lememi dudaklarıyla engellemişti. O kadar kasılmıştım ki bir süre parmaklarını hareket ettirmekte zorlandı. Ardından usulca çekti. Dudakları az önceye kıyasla masum, çocuksu bir hâl aldı. Öpücükleri kısa ve tatlıydı.

Nefes nefese kollarına yığılmamak için kendimi zor tutarken o benim kucağına aldı ve yatağın ucuna bıraktı. Ardından üzerindeki kıyafetleri fazla seksi gelen yavaşlıkla çıkardı. Yara izlerine bakmamaya çalıştım. İç çamaşırını indirdiğinde gördüğüm manzara dudak uçuklatacak kadar güzeldi.

Üzerime geleceğini düşünürken yanıma oturdu. Arka kol kaslarına güvenerek kendini geriye doğru sürükledi ve sırtını yatak başlığına dayadı. Bacaklarını hafifçe aralarken elini bana doğru uzattı.

"Buraya gel."

Elini tutmamla beni kucağına oturmam için üzerine doğru çekti. Kalçalarımı kavrayarak yanlarımın yumuşaklığımı parmaklarıyla sıktı. Dizlerimin üzerinde dengede durana kadar beni havada tuttu. Ellerimi omuzlarına dayayıp sadece bir santim alçaldığımda aletinin ucu girişime hizalandı. Aynı anda derin bir nefes aldık. Nefeslerimiz bile iç içe geçmişti. Kalçalarımdaki tutuşu gevşeyerek kontrolü bana bıraktı.

"İstediğin oldu mu?"

Sorusuyla dudaklarımı ısırıp inledim. Onu kadınlığımın kıvrımları arasına alana kadar kalçalarımı yuvarladım. Sadece bir santim daha ilerlediğimde ikimiz de inleyerek sarsıldık. Daha kalbim normal ritmine dönmemişken bu temas nefesimi kesti. "Doğukan," diye inleyerek onu biraz daha içime aldım. Adının dudaklarımdan dökülüşü çaresizce onu daha fazla hissetmek istememi sağladı.

Doğukan öne doğru eğildi. Kollarını tamamen etrafıma dolayarak beni sıkıca tutarken kalçalarımı biraz daha aşağı ittim. Alnını göğüslerimin arasına bastırırken, "Siktir. Bu çok iyiydi," diye fısıldadı. Şaşkın bir ifadeyle Doğukan'a baktım. Benim yanımda

küfretmişti ve şu anda bundan zerre kadar utanç duymuyordu.

Saçlarını tutup başını geriye doğru çektim ve dudaklarını vahşi bir arzuyla emmeye başladım. Tam o sırada dizlerimin üzerine kalkıp tekrar oturdum. Doğukan ağzımın içine doğru zevk dolu bir inilti çıkardı. Aletinin yarısından fazlasını ikinci seferde içime almıştım. "Bu nasıldı?" diye sorduğumda cevap vermek yerine göğüslerimden birini ağzının içine aldı. O kadar sert bir şekilde emmişti ki inlememek için alt dudağımı dişlemek zorunda kalmıştım. Tekrar dizlerimin üzerine kalktım ve aleti içimden tam anlamıyla çıkmadan oturdum. Defalarca bu hareketi tekrarlarken tırnaklarımı omuzlarına geçirmiştim. Kendimi tamamen ona açarken içimdeki kayganlık beni mest ediyordu.

Bir süre sonra elleri kalçalarımla buluştu. Yukarı aşağı hareketimi desteklemişti. Benim yavaş ama çarpıcı ritmime kıyasla onunkiler hızlı ve sertti ve bu arzular içinde yoğrulurken inlememi bastırmak işkenceydi. Dayanamayacağımı anladığımda kollarımı boynuna dolayıp onu sertçe öptüm. Kıçım ellerinin arasında hareket ediyor, her seferinde aleti milim milim daha fazla içime giriyordu ama yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Tamamının verdiği hissi. İç güdüsel olarak kalçamı içe doğru kıvırdım ve onu tamamen içime alacağım mükemmel bir pozisyona geçtim.

"Doğa."

Adım inlemeyle karışık dudaklarından dökülürken elimi ağzına bastırdım. "Şşşt!" diye fısıldayarak kendimize gelmek için hareketsiz durdum. Doğukan'ın aletinin içimde zonkladığını hissediyordum. İçimi tamamen doldurmasına alışmaya çalışırken elimi dudaklarından çekti ve boynumu, çenemi öpmeye başladı. Parmak uçları sırtımda dolaşıyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Başarıyordu da...

Bacak aramdaki yangın zevkli bir hâle geldi. Dizlerimin üzerinde tekrar doğruldum. Bu sefer aletini içimden tamamen çıkarmıştım. Fakat o kadar sert ve dikti ki tekrar oturduğum gibi anında

yuvasına kavuşmuştu. Fakat bir kez daha onun tamamını içime almak istercesine kalçamı içe kıvırmıştım ve bu ikimizin de haykırmasına neden olmuştu.

"Annen duyacak."

"Siktir et."

"Doğukan."

Mantık kırıntılarımı yok edecek darbe bu sefer ondan gelmişti. Benim hareket etmemi beklemeden kontrolü ele almış, kalçasını hareket ettirirken benimkileri de yönlendirmeye başlamıştı. İnleyerek ritmi yakalamaya çalıştım. Zıplayan memelerimi avuçlarının içine almak için kalçalarımı bıraktı. Uçlarını iki parmağı arasına alıp sıkıştırırken zevkim uç noktalarına yaklaşmıştı. Kalçalarımı yuvarlayarak onu derinliklerime aldım. Klitorisim kasıklarına sürtündükçe ateşleniyor, daha da hızlanıyordum. Boşalacağımı anladığı için mi bilmiyorum, göğüslerimi bırakıp tekrar kontrolü ele aldı. Beni destekledikçe o sertleşti. İçimi doldurmuş, hatta zonklatacak kadar sıkıştırmıştı.

"Benim için gel güzelim."

Sızlanma ve inleme karışımı bir ses çıkardım. Sanki bana hem izin vermiş hem de emir vermişti. Daha da düzensizleşen hareketlerle kalçalarımı yuvarladım. İç duvarlarım aletinin etrafını iyice sarıp sıkılaştırırken titreyen bacaklar ve yüksek sesli inlemelerden oluşan güzel bir senfoniyle boşalmaya başlamıştım.

Bir eliyle ağzımı kapatıp beni elinden geldiğince susturmaya çalıştı. Annesi şimdiye kadar sesimizi duymamışsa bile artık duymuştu. "Aman Tanrım," derken kasıklarımdaki son titremeleri yaşıyordum. En sonuncusundan sonra üzerine nefes nefese yığıldım.

"Bu harikaydı."

Hayatımın en güçlü doruk noktasına ulaşırken tamamen tükenmiştim. Dikkatlice bizi çevirmeden önce saçlarımı öperek gülümsedi. Beni karnımın üzerinde döndürerek yuvarladıktan sonra

arkama geçti. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Fil pozisyonu için birkaç yastığı kasıklarımın altına koyarak kıçımı havalandırdı. Aletini vajina girişimde hissederken derin bir iç çektim. Bacaklarım hâlâ titriyordu. Doğukan kendini üzerimde dengeledi. Artık tamamen ıslak olduğum için içime tek seferde girdi. Çığlığımı yatağa hapsetmek zorunda kaldım.

"İyi misin?"

Odağının kaymak üzere olduğunu fark ettiren ses tonuna karşılık, "Daha iyi olduğum bir an hatırlamıyorum," diye fısıldadım. "Sakın durma. Devam et. Sertçe."

Doğukan her zamanki gibi sözümü dinlemişti. Hafifçe geri çekilip aletini içime tekrar sertçe itti. Kıçımı daha da kaldırarak onu rahim duvarıma kadar hissetmeye çalıştım. Git gel yaptıkça sırtım bükülmeye başlamıştı. Bir süre sonra sırtım göğsüyle aynı hizaya geldi.

"Ah... İçime boşal lütfen."

Hızını arttırırken bir sonraki küfrü sadece bir nefesten ibaretti. Sanki onu sahiplenme duygusuyla dolup taşmıştı. Sırtımı öne doğru itti. Göğüslerim yatakla buluşurken uçları kumaştan dolayı sızlamaya başladı. Kalçalarımı iki yana açarak içime girip çıkmaya devam etti. Zevkten nefesim kesilecekti.

Hafifçe doğruldum. Bu sefer de saçlarımı tek eliyle tuttu ve parmaklarına doladı. İçime girip çıkarken saçlarımı çekiyordu. İçimdeki ateş saç diplerimden kasıklarıma oradan ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bedenimdeki tüm kan gibi bilincim de tek bir yere hücum etmişti. Görüşümü karartacak kadar sert bir şekilde beni becerirken acı değil, haz duyuyordum.

Birkaç dakika sonra Doğukan içime doğru patladı. Bunu kadınlığımın içinde tamamen hissettim. İnlemesi ciddi anlamda ulumaya çevirmişti. Kısıktı, sadece benim duyacağım şekildeydi ama istediğimi bana vermişti.

Doğukan hızla kendini içimden çıkartıp sırtüstü yanıma uzandı.

Başını bana doğru çevirdi ve yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına itti. Parmakları bile titriyordu. Onu daha iyi görebilmek için topuklarının üzerine oturdum. İçimden menilerin aktığını hissediyordum. Aletinin hâlâ seğirdiğini görünce hızla bacaklarının arasına kaydım.

"Ne yapıyorsun?"

Boğuk sesini umursamadan hâlâ yeterince sert olan aletini ellerimle kavradım ve ağzıma götürdüm. Altımda sarsılıp kasılıyordu ve ben onu iliklerine kadar emmeye kararlıydım.

"Doğa... Beni öldüreceksin."

Doğukan başını geriye iterek inledi. Bir yandan da saçlarımı eliyle tutmaya çalışıyordu. Kokusu ve tadı muhteşem ötesiydi. Kasılmasının bittiğini hissettiğimde dudaklarımı ondan çektim. Hareketim yavaş ama kesin bir ritme sahipti. Gözleri bana döndüğünde, bakışı kısık ama hayranlık doluydu.

"Seni çok seviyorum."

Üzerine çıktım. Hareketim, bir sahiplenme değil, bir sığınmaydı. Terle kaplı tenine uzandım. Teninin sıcaklığı, beni yeni bir boşalma ihtiyacına sürüklerken derin bir nefes aldım.

"Ben seni sevmekten de öteyim."

DOĞUKAN

Arsız gün ışığı, kirpiklerimin arasından sızmaya ant etmiş gibiydi. Sanki geceyi örtmek değil, ifşa etmek istiyordu. Perdelerin arasından süzülen o solgun ışık, bedenime değil, içime dokunuyordu. Uyku hâlâ üzerimdeydi ama gerçeklik, ince bir bıçak gibi göz kapaklarımın altına işliyordu. Gözlerimi açmak istemiyordum. Çünkü açtığım anda, geceyi geride bırakmak zorunda kalacaktım.

"Biraz daha kal. Henüz yüzleşme zamanı değil."

Ama ışık, sabırsızdı. Gecenin mahremiyetini parçalayıp, beni bugüne çağırıyordu. Ne zaman uyumuştuk sahi? Bir saat önce mi? İki saat olmuş muydu? Zaman, geceyle birlikte eriyip gitmişti sanki. Saatin kaç olduğu değil, ne kadar kendimden geçtiğim önemliydi. Bedenim hâlâ Doğa'nın teninin sıcaklığını taşıyordu. Yastıkta kalan kokusu, geceyi uzatmak isteyen bir hatıra gibiydi ama gün arsızdı ve ben, uykunun içinde kalmak istesem de sabahın sesi içimde yankılanmaya başlamıştı.

Gözlerimi usulca araladığımda gördüğüm ilk şey, mis kokan ve hâlâ nemli gözüken saçlardı. Doğa cenin pozisyonunda kıvrılmıştı; omuzları hafifçe içe dönük, sırtı bana yaslanmış. Ben de

onun arkasından sarılmış, pozisyonu kaşığa çevirmiştim. Teninin sıcaklığı hâlâ parmak uçlarımda yankılanıyordu. Yorganın altında zaman durmuş gibiydi; dışarıda sabah vardı ama burada hâlâ geceydi.

Gece boyunca üç kez boşalmıştım. Her seferinde daha fazla ne kadar yükselebileceğimi düşünüp durmuştum. Ama bedenim, hâlâ hareketlenmeye çalışan o arsız dürtüyle uyanıyordu. Ona içimden küfrederken sırtımı yatağa yasladım. Bu sabah, arzunun değil, anlamın peşindeydim. Ellerim saçlarımda dolaşırken gözlerim tavana takıldı. Tavan, duvarlar kadar gecenin sessiz tanığıydı; her nefes, her inleme, her suskunluk orada da yankılanmıştı.

Dün gece zihnimden geçerken, Doğa'nın neden sert olmamı istediğini düşünmeye çalışıyordum. Geçmişteki bazı konuşmalarımızda bunu ima etmişti, evet. Ama bunu gerçekten hayata geçirmemi isteyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun sınırlarını zorlamak, bana ait olmayan bir role bürünmek gibi geliyordu. Çünkü ona zarar verebilme ihtimali, beni hep tetikte tutmuştu. O, benim korumak istediğimdi. Ama dün gece, o koruma içgüdüsüyle arzunun çarpıştığı bir noktaya gelmiştik ve ben, o noktada kendimden uzaklaşmıştım.

Boynundaki morluk, gecenin iziydi. Bir kanıt gibi gözümün önünde duruyordu: hem arzumun hem de kontrolsüzlüğümün. Başka bir yerini acıtıp acıtmadığımı düşünürken, içimde bir suçluluk dalgası yükseldi. Gözlerim Doğa'nın açıkta kalan yerlerini taramaya başladı. O sırada pozisyonunu hafif bir inilтiyle değiştiren Doğa da sırtını yatağa verdi. Hareketi yavaş olmasına rağmen üzerindeki yorgan sıyrıldı ve taş gibi duran göğüsleri ortaya çıktı. Gecenin ardından hâlâ çıplaktı. Sabaha karşı yaptığımız banyonun ardından giyinmeyi reddetmişti. Beni de giyinmemem için ikna etmişti. Tenlerimiz birbirine değerken uyuyakalmıştık.

Doyumsuzdu. Ama bu doyumsuzluk, sadece tensel değil, duygusal bir açlık gibiydi ve bu hâli, fazlasıyla hoşuma gitmeye

başlamıştı. Onun bana bu kadar açık olması, bu kadar teslim olması, içimdeki sahiplenme duygusunu tetikliyordu. Ama aynı anda, içimdeki başka bir ses, bunun yanlış olduğunu fısıldıyordu. Henüz resmî nikâhımız yoktu ve şu anda yaptığımız her şey, toplumun gözünde uygunsuzdu.

Bu düşünce, sadece soyut bir ahlak değil, somut bir yüzleşmeydi. Çünkü odadan çıktığımız anda, annemin dolaylı yoldan yüzümüze vuracağından sonuna kadar emindim. Bir bakışla, bir laf arasında, bir çay koyuşunda bile hissettirecekti. O sesleri duymamasının imkânı yoktu. O, kelimelerle değil, sessizlikle yargılayanlardandı ve ben, o sessizliğin altında ezilmeye hazır mıydım, bilmiyordum.

"Günaydın."

Doğa'nın uyku mahmuru sesiyle düşüncelerimin arasından sıyrıldım; geceyi, vicdanı, arzuyu bir kenara bırakıp sadece o sese kulak verdim. Gözleri tam açılmamıştı ama gülümsemesi uyanıktı. Yavaşça üzerime çıktı, başını göğsüme koydu. Nemli saçlarında parmaklarım usulca gezerken, "Günaydın güzelim," diye fısıldadım. "Uçağa daha çok var. Biraz daha uyu istersen." Teklifime hafifçe omuz silkti.

"Sen de uyuyacaksan olur."

Çok istiyordum ama bir kere uyandım mı bir daha dalamayacağımı çok kez tecrübe etmiştim. Doğa gözlerini açtı. Başını kaldırıp çenesini göğsüme dayadı. Yanakları pembeleşmişti. Ellerim saçlarından yanaklarına kaydı ve başparmağım o pembeliğin üzerinde gezindi. "İyi misin?" diye sorduğumda başını utangaçça salladı.

"Harikayım ama çok yorgunum."

Belli belirsiz gülümserken, "Yorgun olmasan bir terslik olduğunu düşünürdüm zaten," dedim. Doğa'nın yanakları kızarmaya döndü. "Bir de şey..." dedi ama kelimeler dilinin ucunda takıldı. Gözleri tavana kaydı, sonra bana dönmeden önce kısa bir sessizlikte kaldı.

"Biraz yanıyorum."

"Neren?"

Sesim farkında olmadan daha yumuşak çıkmıştı. Sanki sorunun cevabını biliyordum ama onun ağzından duymam gerektiği için cesaretlendirmeye çalışıyordum. Gözlerini kaçırarak, "Vajinam," diye fısıldadı. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı ama sesim çıkmadı. Dün geceki sertlik, arzunun sınırlarını aşmıştı belli ki. Onun bedeninin bu kadar açık bir şekilde acıdan söz etmesi, bana hem güvenini hem de kırılganlığını gösteriyordu.

"Ne yapabiliriz?"

Sesim, suçlulukla karışık bir çözüm arayışıydı. O ise omuzlarını silkti. Bilmediğini gösteren o hareket, çaresizliğin değil, kabullenişin ifadesiydi. "Yarına geçer sanırım," dedi. Ama 24 saat, acı çekmek için çok uzun bir zamandı. Hele ki bu acı, sevdiğin birinin bedeninde yankılanıyorsa. O an, zamanın ağırlığını hissettim. Saatler değil, sorumluluklar geçiyordu üzerimden. Bir şey yapmalıydım ama ne?

Doğa tekrar sırtüstü yattı ve yorganın altından bile fark edeceğim şekilde bacaklarını araladı. Gerçekten canı yanıyor olmalıydı. Aklıma gelen fikirle yatağın içinden kaydım ve yorganın içine girdim. Doğa'nın bacakları arasına yerleşirken bir anda başımın üzerinde duran yorgan çekildi ve ben dünyadaki en güzel manzarayla karşı karşıya kaldım.

"Ne yapıyorsun?"

Gün ışığının saklayamadığı bir diğer güzellik Doğa'nın utançtan kızaran yüzüydü. "Yardımcı olmaya çalışıyorum," dedikten sonra klitorisine hafif bir öpücük kondurdum. Doğa'nın titremesi hassaslığını gösteriyordu. Hafifçe üfleyerek oradaki yangını azaltmaya çalıştım. Ah... Çok güzel kokuyordu.

"Doğukan."

Adım, Doğa'nın dudaklarından bir iç çekiş gibi döküldü. Sesi hem bir uyarı hem bir teslimiyet taşıyordu. "Yapma... Lütfen," dediğinde durmak üzereydim. Ama elleri saçlarıma daldı, parmakla-

rıyla beni kendine çekti. O an, sözlerin değil, bedenin konuştuğu bir sessizlikteydik.

Nefesimi usulca üflemeyi sürdürdüm. Tenine dokunmadan önce, ona dokunmanın ne anlama geldiğini düşündüm. Ardından dilim, onun hassasiyetine saygıyla ama arzuyla dokundu. Kızarmış yerleri ıslatacak kadar nazik ama arzuyu körüklemeyecek kadar kararlıydım. Dilimin ıslaklığı onunkine karışmaya başladığını tadından anladığımda yalamayı bıraktım. Nefesimle üflemeye devam ettim. Bacakları titremeye başladığında, onun bedeninin bana verdiği cevabı duyabiliyordum. Saçlarımı çekişi, sadece zevkin değil, kontrolün de bir ifadesiydi.

İnlemeleri yükseldiğinde durdum. Üzerine doğru çıktım. Ellerimi başının iki yanına koydum ve gözlerine baktım. Gözleri kısılmıştı ama içinde bir şehvet değil, bir güven vardı. O an, sadece arzunun değil, yakınlığın da doruk noktasıydı. Göz kapaklarına birer öpücük kondurdum.

"Yanması geçti mi?"

Başını iki yana salladı. "Daha da harlandı," derken ses tonu hem kıkırdayan hem utanmayan bir teslimiyetti. Burnumu burnuna sürttüm. Ardından alnına bir öpücük kondurdum.

"Çıktığımızda eczaneye uğrarız."

Doğa'nın gözleri panikle açılırken, "Gerek yok," dedi. "Ne diyeceğiz ki hem?" Yüzüme oyunbaz bir gülümseme yerleşti ama sesimi fazlasıyla sıradan çıkarmaya gayret ettim.

"Eşim onu sert bir şekilde—"

Cümlemi tamamlamama izin vermedi. Ellerini ağzıma bastırdı. Gözleri utançla büyüdü ama içinde bir gülümseme de vardı. "En iyisi sen kendi tedavine devam et," dedi. "Eczacıya özelimizi açmaya gerek yok."

Başımı *hay hay* der gibi salladıktan sonra usulca bacaklarının arasındaki yerime geri döndüm.

DOĞA

Alkolün etkisi geçerken yaşanan baş ağrısının tarifi yoktu. Sanki kafatasımın içi, gece boyunca bastıramadığımız seslerin yankısıyla doluydu. Ama belki de ağrı, sadece fizyolojik bir tepki değildi. Belki de cesaretle yaptığım şeylerin bünyemde bıraktığı utancın kimyasal bir yansımasıydı. Cesaret, o anlarda bir içki kadar kolaydı ama sabah, her damlası vicdanıma geri akıyordu.

Dün gece... Allah'ım! Her dakikasını hatırlıyordum.

Hafızam, sahneleri bir tiyatro gibi oynatıyor; her sahnede bedenim yeniden uyanıyordu. Doğukan'ı isteyen her hücrem, sanki hâlâ o anın içindeydi. Yorgunlukla karışan bu istek, artık arzudan değil, doyumsuzluktan besleniyordu. Sanki bedenim, gecenin bitmesini kabullenememişti.

Doğukan'ın da benden farksız olduğunu ilk dakikadan tecrübe etmek, bir saate dönüşmüştü. Zaman, o anlarda anlamını yitirmişti. Bir saat mi, bir ömür müydü yaşanan? İnlemelerimi bastırmak için yastıkları ısırmak zorunda kalmıştım. Ama dün gece bastıramadığımız sesler, şimdi zihnimde yankılanıyor. Her yankı, utancın bir dalgası gibi üzerime çöküyordu. Aygül sabaha karşı gelmişti. Fakat Gülsüm teyze her şeye hâkimdi. Allah'ım, ben kadının yüzüne nasıl bakacaktım?

"Ne düşünüyorsun kara kara?"

Doğukan saçlarını havluyla kurulayarak odaya girdi. Adımlarında geceyi taşıyan bir rahatlık vardı; sanki bedeni hâlâ o anların içindeydi. Havluyu boynuna astı, uçlarından tutarak bana doğru eğildi. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, içimde bir şey yeniden kıvılcımlandı. O öpücük geceyi hatırlatıyordu; derin, sıcak ve suç ortaklığıyla doluydu.

"Annenler uyanmış mı?"

Doğukan hafifçe dudaklarımdan uzaklaştı. Gözleri gözlerime değerken, "Uyanmış," diye fısıldadı. Kalbim, bu tek kelimeyle göğsümde gümbürdemeye başladı. Bacaklarımın arasındaki yanma, yeniden zonklamaya dönüştü. Ama bu kez arzudan çok, yakalanma ihtimalinin heyecanıydı beni titreten. Evdekilerin uyanık olması, gecenin sırlarını gün ışığına çıkaracakmış gibi bir tehdit taşıyordu.

"Sakin ol biraz."

Doğukan üzerini değiştirmek için hareketlenirken havlunun nemi bacağımı sıyırıp geçti. Teni, sesinin tonu, banyodan gelen şampuan kokusu... Hepsi zihnimdeki sahneleri yeniden oynatıyordu. Her sahne, bir iç çekişle bedenime dokunuyordu. İnlemelerim, yastıklara gömülmüş olsa da hafızamda yankılanıyordu. Bastıramadığımız sesler şimdi duvarlara çarpıyor gibiydi. Bu odanın sessizliği bile suçluydu artık.

"Kimse sana dün gecenin hesabını soramaz."

Doğukan'ın sesi, düşüncelerimin tam ortasına düştü. Sanki zihnimi okumuştu. Ama sorun hesap sorulması değildi. Sorun, gecenin şahitleri olma ihtimalleriydi. Kendime engel olamamıştım ve hâlâ Doğukan'ı istiyordum.

Dudaklarımda tekrar hissettiğim sıcaklığın ardından, Doğukan doğruldu. "Hadi hazırlanalım," dedi. "Kahvaltıdan sonra çıkarız." Bavulumuzun yanına yürürken, peşinden ayaklandım. İçimde umutla karışık bir heyecan belirmişti. Acaba beni evdekilerin bakışlarına çok fazla mahkûm etmemek için kaçıracak mıydı?

"Uçağımız akşamüstü. Neden bu kadar erken çıkıyoruz?"

Doğukan bavulun fermuarını açtı. İçinden siyah bir iç çamaşırı çıkardı. Hareketleri sakin ama belli belirsiz bir heyecan taşıyordu. "Seni bir yere götüreceğim," derken iç çamaşırını giydi. Kaşlarım anında çatıldı. Omzunun üzerinde bana doğru bakan adamın ise keyifli bir gülümseme vardı.

"Yıllar önce heves ettiğim ve içimde kalan bir şeyi yapacağız."

Sesi, geçmişin tozlu raflarından bir kutuyu indirir gibiydi. Zihnimi yokladım. Onun geçmiş heveslerini, yarım kalmış hayallerini düşündüm. Ama hiçbir şey netleşmedi. Doğukan daha fazla ipucu vermek istemediğini belli edercesine, "Ben hazırlanana kadar saçlarını kurut istersen," dedi. Bu konularda ne kadar ketum olduğunu bildiğim için pes ettim.

Saçlarımı kuruturken o da sessizce hazırlandı. Yatağı düzeltti, eşyalarımızı toparladı. Bavulu her an çıkabilirmişiz gibi kapının kenarına koydu.

Beraber odadan çıktık. Mutfaktan gelen sesler kulağıma çarptı; çatalın tabağa değmesi, suyun musluktan akışı, belki bir çay fincanının altlığa bırakılışı... Her ses, gerçekliğe dönüşün bir işaretiydi ve ben, o gerçekliğe adım atmakta tereddüt ediyordum.

Adımlarım yavaşladı. Doğukan'ın arkasında kaldım. Peşinden gelmediğimi fark ettiği gibi elini arkaya doğru uzattı. Bakmasa bile parmaklarımı eliyle koymuş gibi buldu. Parmaklarımızı kenetleyişi, benim tereddüdüme karşı bir cevap gibiydi.

"Ben yanındayım."

Elini tutarken, içimdeki gerilim biraz gevşedi. Ele ele mutfağa girerken, "Günaydın," dedik. Sesimiz, mutfağın buharına karıştı; neşeli değil ama nazikti. Aygül, mutfak masasında elleriyle başını sıkmakla meşguldü. Geceden kaldığı fazlasıyla belliydi. Saçları dağınıktı, gözleri yarı kapalı. Ya hiç uyumamıştı ya da yattığı gibi zorla kaldırılmıştı. Gözlerini kaldırmadan, dudaklarının arasından bir homurtuyla, "Sana günaydın," dedi. Gülsüm teyze, ocaktaki

yumurtalı ekmekleri çeviriyordu. Bize bakmadan gözlerini tavaya sabitleyerek, "Günaydın," dedi. Tonu nötrdü ama içinde bir şey vardı: duyulmamış bir düşünce, söylenmemiş bir cümle. Yumurtalı ekmeklerin çıtırtısı, konuşmaların yerini almıştı.

Doğukan masadaki yerini aldı. Ben, mutfağın buharına ve yumurtalı ekmek kokusuna karışan bir tereddütle ayakta kaldım. Yardım edilecek bir şey olup olmadığını sordum. İlk o an gözlerimin içine bakan kadın, "Sen otur kızım," dedi. Yaşadığım utançtan mı bilmiyorum, her şeyi yanlış anlamaya meyilliydim. Sanki sen karışma demişti.

Usul usul Doğukan'ın karşısındaki yerimi aldım. Başımı eğdiğimi fark eden Doğukan masanın üzerinden uzanıp çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. Tek gözünü kırparak sessizce ne oldu diye sordu. Hafif ve nazlı bir şekilde omuz silktim. Hiçbir şey söylemesem bile ne olduğunu anladığını gözlerinden fark ediyordum. Yanağımı okşadı. Ardından arkasına doğru dayanırken annesine doğru baktı.

"Nasılsın Gülsüm sultan?"

Doğukan'ın sesi, mutfağın buharına karışan bir nezaketle yükseldi. Ama benim için o cümle, bir tokat gibi geldi. Nedensiz bir kasılmayla omuzlarım gerildi. Kaskatı kesilmiştim. Arkam onlara dönüktü. Şanslıydım. Çünkü yüzümdeki utancı saklayabiliyordum.

"İyiyim oğlum," derken sesi, alışıldık bir sıcaklıkla değil, ölçülü bir mesafeyle doluydu. Bize doğru döndüğünü hissettim. Ardından terlik birkaç adım sesi ve yanımdan uzanan bir tabak fark ettim. Göz teması kurmasa da varlığı üzerime doğru eğilmiş gibiydi.

"Siz nasılsınız? Rahat uyuyabildiniz mi?"

Ah... Bu cümle, sanki geceye atılan bir taştı. Ama o taş, suya değil, doğrudan kafama çarpmıştı. Sıradan bir sabah sorusu gibi görünüyordu ama içindeki ima Doğukan'la göz göze gelmeme neden oldu. "Fazlasıyla rahattı," diyerek bana göz kırptı. O an, içim-

deki utanç bir anda yüzüme vurdu. Yanaklarımda bir sıcaklık, boğazımda bir düğüm...

Masanın altından bacağına hafif bir tekme savurdum. Tepkisi beklediğim gibi olmadı. Acı dolu bir ses yerine kıkırdamaya başladı. O kıkırtı, annesinin birkaç adım ötesinde, yumurtalı ekmeklerin kokusunun arasında, benim utancımı daha da büyüttü.

"Ne kadar şanslısınız. Ben tam gözlerimi kapattım, Gülsüm sultan tepeme dikildi."

Annesine doğru sitemli bir bakış atan Aygül'le gerginliğim biraz daha arttı. Kızını neden uyutmamıştı ki? Acelesi neydi?

"Bakma bana öyle. Kahvaltıda çocuklarımla birlikte olmak istedim. Her zaman denk gelmiyorsunuz. Hadi, başlayın bakalım."

Sessizce kahvaltı yapmaya başladık. Doğukan her zamanki gibi tabağına bir şey almadan çayını yudumlamaya başlamıştı. Gülsüm teyze, yumurtalı ekmekleri tabaklara dağıttı. Göz göze gelmemek için tabağıma odaklandım ama onun bakışı, tabağın üstünden bile geçiyordu. Aygül hâlâ başını tam kaldırmamıştı. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla gözleri çay bardağının içinde kaybolmuş gibiydi. Belki de gözü açık uyuyordu.

"Doğacığım."

Gülsüm teyzenin seslenişiyle irkildim. Ağzımdaki lokmayı hızlıca çiğnedim, boğazımdan geçerken hafif bir düğüm bıraktı. "Efendim," diyerek başımı yanımdaki kadına çevirdim. Tabağına peynir alırken, "Ablan işe başladı mı?" diye sordu. Sesi, gündelik bir merak gibi görünse de içinde bir yoklama vardı. Sanki ablamın işi, bir şeyleri belirleyecekmiş gibiydi.

"Evet. Geçen hafta başladı."

Cümlem kısa ama içimde bir gurur taşıyordu. Ailemden kalan tek kişi oydu ve varlığı, bu evdeki dengemi koruyan bir gölge gibiydi. Gülsüm teyze başını anladığını belli edercesine salladı. Hareketi ne onaylayıcı ne de sorgulayıcıydı; sadece geçişi kolaylaştıran bir hareketti.

"Nasılmış? Sevmiş mi oraları?"

Gülümseyerek, "En son konuştuğumuzda yoğundu ama keyfi yerindeydi. Sanki oraya yeni gitmemiş de zaten oralıymış gibi bir enerjisi vardı," dediğimde, Aygül yanaklarını şişirerek nefesini verdi.

"Ne kadar şanslı ya. Biz bu ülkede sürünüyoruz."

Aygül'ün sesi, kahvaltı masasının üstüne bir gölge gibi düştü. Yumurtalı ekmeklerin çıtırtısı sustu, çay bardaklarının buharı bile sanki geri çekildi. Cümlesi, belki bir iç döküş, belki bir kıskançlıkla söylenmişti ama zamanlaması yanlıştı ve bu evde bazı kelimeler, sadece anlam değil, ağırlık da taşırdı.

Doğukan boğazını temizledi. Hareketi, öfkeyle değil, kendini tutmakla doluydu. Ama sesindeki ton, içindekileri saklayamayacak kadar sitemliydi.

"Senin süründüğünü düşündüğün ülkenin toprağının bir karışı için canını feda edenler var." Aygül, kırdığı potu fark etti. Gözleri bir an yere kaydı, sonra hızla toparlandı. "Ben onu mu demek istedim," derken kullandığı ses tonu, kelimelerini savunmaktan çok kaçış taşıyordu. Doğukan'ın gözleri ona dönmedi bile. Belli ki bu konu hakkında bahanelere karnı toktu.

"Herkes şikâyet edebilir. Ama sen... Bu ülkenin evladı olduğun için aldığım her nefeste gururlanacaksın. Bunu babama, abime ve bana borçlusun."

O an sadece Aygül değil, herkes sustu. Gülsüm teyzenin eli tavaya uzanmıştı ama hareket etmedi. Ben çatalımı tabağa bırakmıştım ama ses çıkarmamaya özen gösterdim. Bu evde, vatana laf etmek küfürden farksızdı. Çünkü bu evin duvarlarında iki şehidin sesi hâlâ yankılanıyordu.

Ortam bir anda gerilmişti. Sanki masa örtüsünün altından geçen bir elektrik hattı, herkesi çarpmıştı. Gülsüm teyze bu anı dağıtmak için mi yoksa aklındaki şeye ulaşmak için mi bilmiyorum, "Düzenini de kurmaya başlamıştır o hâlde," dedi. Sessiz kaldığımda

bana doğru baktı. Sorusunu garipsesem de, "Evet, öyle görünüyor," dedim.

"Güzel," dedi, elindeki çatal ve bıçakla domatesin kabuğunu incelikle keserken. Tam tabağıma dönüyordum ki, "Ne zaman nikâh tarihi alacaksınız?" diye sordu. Şah... ve mat. Bu soru, sofradaki tüm soruları bir anda anlamlandırdı. Doğukan'a baktım. Çatık kaşları sanki yön değiştirmişti. Gülsüm teyzenin sorusu, nişanlı bir çifte sorulabilecek en sıradan soruydu belki ama bu sofrada sıradanlık diye bir şey yoktu. Her kelime, bir ima; her sessizlik, bir yargıydı. Sorunun zamanlaması, gecenin ağırlığıyla birleşince sanki sofraya bir mahkeme kuruldu.

"Ee... Şey, biz daha konuşmadık."

Sesim, kendi içimde yankılanmadan dışarı çıkmıştı. Sanki ben değil de bir başkası konuşuyordu; utancın sesi, benim sesime karışmıştı. Gülsüm teyze ağzındaki lokmayı nazik bir şekilde çiğnerken başını yine yukarı aşağı salladı. "Geç olmadan konuşsanız iyi olur," dediği anda iliklerime kadar kasıldım. Bu üstü kapalı bir şekilde, "*Yaptıklarınızı biliyorum, tasdik etmiyorum ve hamile kalmadan önce resmî nikâh kıymanızı istiyorum,*" demekti ya da en azından bana öyle hissettirmişti. Utançla başımı öne eğdim. Gözlerim, tabaktaki ekmek kırıntılarına takıldı.

"Merak etme anne."

Doğukan, ses tonunu yumuşatmadan ama kırmadan araya girdi. "Biz neyi, ne zaman yapacağımızı çok iyi biliyoruz." Bu cümle, sofradaki tüm yargılara karşı bir kalkan gibiydi. Ama aynı zamanda bana da bir güvenceydi. Sadece ben aynı şeyi düşünmemiştim belli ki. Yalnız olmadığımı hissetmek içimdeki utancı biraz olsun bastırdı. Ama yine de boğazımdaki düğüm çözülmedi.

"Ondan eminim oğlum. Ben sadece annelik görevimi yerine getiriyorum."

Gülsüm teyzenin samimi olduğuna inanmak istiyordum. Doğukan yapmacık bir teşekkürün ardından bana doğru döndü.

"Doyduysan kalkalım mı güzelim?" Gözlerim onun tabağında gezindi. Ne kendi adamakıllı bir şey yemişti ne de benim boğazımdan lokmalar geçmişti. Gerçi üzerimdeki yoğun utanç dalgası gırtlağıma kadar doymuşum gibi hissettiriyordu. Başımı *tamam* anlamında salladığımda Doğukan sandalyesini geriye doğru itti. Sandalyenin zemine sürtünme sesi, bu evdeki gerginliğe bir çizik attı.

"Bize müsaade Karahanlı Ailesi."

"Daha kahvaltınız bitmedi çocuklar."

Gülsüm teyzenin telaşı yüzünden okunuyordu. "Bana kırılsanız bile sofraya küsülmez. Otur hadi. Sen de yemeğine devam et kızım." Çatalın üzerinde duran elimi tuttuğunda gerildim. Anlık bir temastı ama beni yerimde tutmaya yetmişti. Ayaklanmış Doğukan'a baktım. Gözlerinde ne öfke ne kırgınlık vardı aslında; sadece kararlılık parıltıları eklenmişti. "Yolcu yolunda gerek Gülsüm sultan." Ah... *Gülsüm sultan* ifadesini ondan birçok kez duymuştum ama ilk kez kulağıma bu kadar mesafeli gelmişti.

"Bir sonraki görüşmemiz nikâh günü olur artık. İçin rahat olsun. Hadi Doğa."

Doğukan başımda dikilmeye başlayınca, "Elinize sağlık, her şey çok güzeldi," dedim ve usulca ayaklandım. Gülsüm teyze peşimizden kalkarken, "Hay Allah," dedi. "Bu böyle olmadı çocuklar. Siz beni yanlış anladınız." Sanırım çenesini tutamadığı için üzülmüştü. Doğukan ise fazlasıyla gergin görünüyordu. Yine de annesine sarılıp saçlarından öpmeyi ihmal etmedi. "Bence tam olarak anlatmak istediğini anladık Gülsüm sultan."

Gülsüm teyze oğlunun sırtını okşarken gözleri dolmuştu. "Oğlum ben sizi düşündüğüm için-" derken sesi o kadar titremişti ki devamını getiremedi. O an kendimi berbat hissetmiştim. Çünkü Doğukan'ın benim için annesiyle restleştiğini ve onlara bunu yaşatmaya hiç hakkım olmadığını da biliyordum.

"Biliyoruz annem, emin ol, onun farkındayız."

Doğukan usulca annesini kollarının arasından çıkardı. Na-

zikçe iki kolunu sıvazlarken, "Her şey için çok teşekkür ederiz," dedi. Sesindeki mesafe sadece benim dikkatimi çekmiş olamazdı, değil mi?

"Uçağınız kaçta abi?"

Aygül, abisini kararından geri döndüremeyeceğini biliyormuş gibi araya girdi ve sıkıca sarıldı. Akşamüstü olduğunu öğrendiğindeyse kaşları çatılarak kolları arasından geri çıktı. "Neden bu kadar erken gidiyorsunuz?" diye sorduğunda şaşkın bir ifade takındı. Sanırım gerçekten masada, gözleri açık uyumuştu. Kardeşinin alnından öpen Doğukan, "Yolcu yolunda gerek," deyip güldü. "Ayrıca ufak bir işimiz var. Onu halletmemiz lazım."

"Ne işi?"

"Bilmeni istesem *ufak bir iş* diye geçiştirmem, değil mi küçüğüm?"

Doğukan sesini normal tutmaya çalışıyordu ama hiçbir şey normal görünmüyordu. Eve düşen yıldırım gibiydim. Bu güzel ailenin bile içine huzursuzluk tohumları ekmiştim. Üstelik konunun ucu yine anneme dayanıyordu. Sanırım annesi tarafından lanetlenmiş bir kızdım ve kopuk bağlarımı her yere taşıyordum.

"Kızım."

Gülsüm teyzenin sesi yılların ağırlığını taşıyan bir fısıltı gibi kulağıma ulaştığında, düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdaydım. Gözlerim dolmuştu. Etraf sanki bir buğunun içinden geçiyordu. Camlar değil, zaman puslanmıştı ve ben, onun burnumun ucuna kadar geldiğini bile fark etmemiştim.

Bir anda, hızla ve derin bir nefes aldım. O nefes, ağlama isteğimi geri plana itmek içindi. Gülümsedim. Hafifçe... Sanki içimdeki kırılmayı örtmek ister gibi. Dudaklarım kıvrıldı ama gözlerim hâlâ doluydu.

"Seni kırdıysam, özür dilerim."

Gülsüm teyzenin sesi titremedi ama içinde bir pişmanlık vardı. Belki yıllardır biriktirdiği, belki sadece bu sabaha ait olan bir

pişmanlıktı. Gözlerim hafifçe aralandığında, içimdeki ağlama isteği artık saklanamaz bir hâl almıştı. Sanki bir yerlerde bastırdığım duygular, o anın sessizliğinde başkaldırmıştı. Gözyaşlarım henüz dökülmemişti ama içimde çoktan başlamışlardı; boğazımda bir düğüm, göğsümde bir ağırlık vardı.

Karşımda, annem yaşındaki bir kadın duruyordu ve benden özür dilemişti. Çocuklarının önünde, hem de annemin yaşattıkları yüzünden... Bu farkındalık, içimde bir utanç dalgası gibi yükseldi. Sanki bir çocuğun, oyuncaklarını kırdığı için annesinin gözlerine bakamaması gibi bakışlarımı kaçırdım.

O an, gözyaşlarımı dizginlemek için bana sarılmasını fırsat bildim. Yüzüme bakmıyor olması işimi kolaylaştıracak sanmıştım. Göz göze gelmemek, duyguların taşmasını engelleyecek bir perde gibi gelmişti. Ama yanılmıştım. Çünkü Gülsüm teyze beni öyle bir sarmıştı ki... Kolları, yılların şefkatiyle örülmüş gibiydi: sıkıydı, sıcacıktı ve içtendi.

O sarılışta, az önce masada yaşanan hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ne kırgınlık ne yanlış anlaşılma ne de dün gecenin gölgeleri... Hepsi o anda erimişti. O an bizim aramızı hiçbir gücün bozamayacağını hissettiriyordu ve o an dilim kalbimle konuştu.

"Ben de özür dilerim anne."

Bu cümle, içimde uzun zamandır yankılanan ama bir türlü dile gelmeyen bir duygunun nihayet ses bulmuş hâliydi. O kelimeler, sadece bugünün değil, geçmişin de yükünü taşıyordu. Belki kendi anneme söyleyemediğim, belki çocukken içime gömdüğüm bir özürdü bu ve onu en çok hak eden kişi, tam karşımda duruyordu.

Gülsüm teyzenin kolları, o an kaskatı kesildi. Sanki zaman bir anlığına durdu. Sarılışı, bir şaşkınlıkla dondu; nefesi bile tutulmuş gibiydi. Ama sadece birkaç saniye... Ardından sanki içindeki tüm direnç çözülmüş gibi beni daha sıkı sardı. Kolları, artık sadece bedenimi değil, içimdeki kırılganlığı da sarmalıyordu.

"Yavrum."

DOĞUKAN

Bir annenin sevgisi, bazen bir dua gibi koruyucu bir sessizlik, bazen siper olan bir çığlık olurdu. Ama her biçimiyle de o sevgi hep aynı yere yönelirdi: çocuğun kalbine. Çünkü bir anne, çocuğunun kalbini, kırılmasın diye bir vazo gibi yüreğinde taşırdı; kendi elleriyle çatlatmış olsa bile.

Annem hayatımızın her anında, aldığımız her kararımızı desteklemişti. Eleştirmezdi, yargılamazdı. Bazen sorgulardı. Yanlışı gördüğünde dile getirirdi ama hiçbir zaman bizi yalnız bırakmazdı. Koşarken de düşerken de yanımızda hissettiğimiz yegâne insanlardan biriydi. Çünkü onun yüreğindeki sevgi, korumadan beslenirdi. Şimdi de yaptığı şey tam olarak buydu. Dışarıdan bakıldığında, ilk etapta biraz sert çıkışmış görünebilirdi. Cümleleri, sanki bir sorgunun parçasıymış gibi yankılanmıştı ama aslında olması gereken konuşmayı yapıyordu. Bizim de bildiğimiz hatta ara ara yanlışlığından dolayı kendimizi kötü hissettiğimiz durumlardı. Fakat sadece zamanlaması yanlıştı.

Dün gece, Doğa'yla aramızda yaşananların ardından, bu konuşmanın yapılması fazla çıplak hissettirmişti. Özellikle Doğa'yı... Yüzü, annemin kelimeleriyle kızarmış, başı eğilmişti. Yaşadığı utanç, omuzlarına çöken bir yük gibi gözüme görünmüştü. Koru-

macılığım için sadece bu yeterliydi. Annemin haklılığı, hiçbir zaman Doğa'nın kırılganlığının önüne geçemezdi.

Apar topar evden çıkarken, içimde bir şey hâlâ titriyordu. Bu titreme ne tam bir öfke ne de net bir korkuydu. Sanki duyguların birbirine karıştığı, adını koyamadığım bir sızıydı. Direksiyonu tutan ellerim, dışarıdan sakin görünse de avuç içlerim terlemişti. Zihnimde sürekli ayrılırkenki annemin bakışı dolaşırken parmaklarım direksiyonun derisine gömülüyordu. Aklımdaki planı gerçekleştireceğimiz yere doğru arabayı sürüyordum. Neyse ki yol, tanıdık ve sakindi. Çok fazla düşünmeme gerek kalmıyordu. Radyoda çalan kısık sesli şarkılar, sanki fonda ağlayan bir keman gibi eşlik ediyordu bize. Melodi, neşeden uzak ama hüzne de tam teslim olmamıştı.

Doğa yanımda sessizdi ve sessizliği arabada değil, içimizde yankılanıyordu. Her nefes alışında biraz daha büyüyen, biraz daha ağırlaşan bir sessizlikti bu. Kollarını bedenine sarmıştı; sanki dış dünyadan değil, kendi içinden korunmak istiyordu. Başını koltuğun başlığına yaslamış, camdan dışarı bakıyordu ama hiçbir şeye odaklanmıyor gibi görünüyordu. Onun bu sessizliği, benim içimdeki titreşimi daha da büyütüyordu.

Bu yüzden onu konuşturmaya karar vererek, "Doğa'm," diye seslendim. Başını bana doğru çevirdi. Hareketi yavaş, tereddütlüydü. Sanki dönmek istemiyordu ya da döndüğünde nasıl davranacağını bilmiyordu. Göz göze geldiğimde, içimde bir şey durdu. O gözler... Ağlamadan hemen önce yayılan o tanıdık kırmızılıkla doluydu. Göz kapaklarının kenarları, sanki bir yangının sınırındaydı ve ben, o yangının tam karşısında nefesimi tutmuş, bekliyordum. Oradan tek bir kıvılcım sıçrarsa, tüm dünyam kavrulurdu.

Trafik, bu anı koruyan bir perde gibi yavaşlamıştı. Arabalar durmuş, zaman askıya alınmıştı. Tek elim direksiyonda kaldı, diğer elimle Doğa'nın yanağını okşadım. "Ne oldu güzelim?" diye sorarken başını avucumun içine doğru yasladı. Sesim, onun kırılganlığına dokunmasın diye fısıltıya yakın bir tonda çıkmıştı. Bir şey

söylemek istiyor ama kelimeler boğazına takılıyordu ve ben, onun suskunluğunda bir çığlık duyar gibiydim.

"Ben..."

Başını avucumun içine doğru yasladı. O an, daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri buğulanmaya başlamıştı ama henüz ağlamıyordu. Tıpkı mutfaktaki gibi... Sanki gözyaşları onun içinde bir karar vermeye çalışıyor gibiydi, akmalı mı yoksa içinde kalıp sessizce yanmalı mı?

"Özür dilerim."

Sadece iki kelimeydi ama yaşanan ve yaşanabilecek tüm duyguları yuttu. Radyodaki şarkı bile ritmini kaybetti; kemanın sesi bir anlığına duraksadı, sonra daha hüzünlü bir ezgiyle geri döndü. Doğa'nın sesi ne kırık çıkmıştı ne de güçlü... İkisinin arasında bir yerdeydi ve bu belirsizlik, içimdeki bir şeyi yerinden oynattı.

"Ne için güzelim?"

Sorumun ardından derin bir nefes aldı. Gece boyunca biriken utancı, kırgınlığı ve sessizliği tek bir nefeste çözmeye çalışıyordu. Ama çözmek, her zaman rahatlatmazdı. Bazen düğüm çözülünce, içinden çıkan şey daha da ağır olurdu.

Trafik yavaşça akarken gözlerim kısa bir an yola kayıp tekrar Doğa'ya döndü. Avucumun içini öpen kız, "Seni zor durumda bıraktığım için," dedi. Sesi, bir özürden çok bir iç döküşe dönmüştü. "Annenle aranızın böyle olmasını istemezdim." Gözlerinin içinde hem suçluluk hem de kırılgan bir sevgi taşıyordu.

"Annemle aramız nasılmış?"

Ses tonumu da kelimelerimi de çok dikkatli seçtim. Ne yargılayıcı olmalıydım ne de kırıcı; sadece merakla değil, onun kendini suçlamasını durdurmak isteyen bir tonla konuşmuştum. "Birbirinize kırgın ayrıldınız," dedi. Bakışlarını kaçırmak adına başını elimden uzaklaştırdı. Gözleri camdan dışarı kaydı. Sözde trafiği izliyordu ama ben hiçbir şey görmediğine o kadar emindim ki...

"Ve hepsi benim suçum."

Doğa'nın sesi titremiyordu ama içindeki suçluluk, kelimelerin altına sinmişti. Ortada ne kırgınlık ne de suç denecek bir durum yoktu. Fakat bunu şu anda anlamak istemeyeceğine emindim.

"Güzelim bana bakar mısın?"

Ses tonum yumuşak, dua gibi bir tınıdaydı. Sanki onun içindeki fırtınayı durduramayacağımı biliyor ama en azından birlikte ıslanabileceğimizi hatırlatmak istiyordum. Doğa başını hafifçe iki yana salladı. Bunun etkisiyle mi bilinmez, benden taraf olan gözünden tek bir damla yaş süzüldü.

Dudaklarını birbirine bastırdığını gördüğüm an, refleks gibi, tek kolumla onu kendime doğru çektim. Direnmedi. Direnmek istemedi. Başı göğsümdeki yerine yerleştiğinde, sanki yıllardır oraya aitmiş gibi bir uyum vardı. Kalbimin ritmiyle onun nefesi birbirine karıştı. Sıkıca sarıldım. Saçlarının kokusunu çekerek başını öptüm. "Artık ağlayabilirsin," diye fısıldadım. Gülümsediğini ama bir yandan da sessizce gözyaşlarını akıttığını hissediyordum. Ağladığı anlarda ona sarılacak mesafede olmak ne büyük bir şanstı. Belki de bunca cefanın bana sunduğu ödül buydu.

Gözümü yoldan ayırmadan sakinleşene kadar saçlarını sevdim. Beni duyacağına inandığım anda ise, "Ortada düşündüğün kadar büyük bir kırgınlık yok fıstığım," dedim. "Önce bunda bir anlaşalım, olur mu?" Doğa sesli bir şekilde burnunu çekti. Gülümsedim. Elinin tersiyle gözlerini sildiğini görünce başını tekrar öptüm.

"Annemi savunmayacağım ama niyetinin kötü olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Trafik açılmaya başlamıştı ve ben hızımızı biraz arttırdım. Bu fark ettiği için mi bilmiyorum, Doğa iç çekişler eşliğinde başını göğsümden kaldırdı. Göz ucuyla baktığım bakışları hâlâ buğuluydu ama içinde ufaktan bir sorgu da oluşmuştu.

"Bu sorular bugün olmasaydı, birkaç ay sonra mutlaka gelmeye başlayacaktı," diye eklediğimde kaşları çatıldı. Bana bir anlık,

yanlış bir şey söylediğimi düşündürecek kadar kızgın görünüyordu. Benden tamamen uzaklaşırken, "Sen de mi geciktiğimizi düşünüyorsun?" diye sordu. Allah aşkına, söylediğimden bunu mu anlamıştı?

"Hayır, tabii ki," diye cevap verdim hızlıca. Gözlerimi yoldan ayıramıyordum ama başımı hafifçe ona doğru döndürmüştüm. "Sana yüzüklerimizi taktığımız gece de söylediğim gibi, biz olabilmek için önce annenle sorunlarını çözmelisin. Onun gölgesi aramızda oldukça sen kendini hiçbir zaman tam anlamıyla ailene adayamazsın ve ben, ne kadar zamana ihtiyacın varsa beklemeye hazırım."

DOĞA

"Ben olarak baktığın hayatı biz yapabilmek için yüreğinin ferah olması gerekiyor. Yani, önce annenle aranda olanları çözmelisin."

Nişanlandığımız gece, Doğukan'ın gözlerinin içine bakarak kurduğu bu cümle kelimesi kelimesine aynıydı. Allah için, bir günden bir güne bana en ufak bir baskıda bulunmamıştı. Ne zaman konuşsak, sesinde bir sabır, bir anlayış oluyordu. Onun sabrı benim sığınağımdı. Ama sığınaklar sonsuza kadar görünmez kalmazdı. Sabır bazen bir hatırlatma biçimiydi ve ben, bu hatırlatmayı şimdi, gecikmiş bir farkındalıkla duyuyordum.

Yüreğimin ferah olması için annemle olan kördüğüm çözülmeliydi. Fakat bu benim tek başıma altından kalkabileceğim bir sorun değildi. Üstelik ben istesem bile annem istemediği müddetçe çözülmeyecek karışmış bir durumdu.

Annemle en sonki konuşmamız hâlâ zihnimdeydi. Sadece sözleri değil, sessizlikleri, kelimeleri seçerkenki sesinin tonu ve o

cümleleri kurarken gözümün hâline gelen duruşu... Hata yaptığının farkında değildi. Düşüncelerini hâlâ sonuna kadar savunuyordu ve ben annemi birazcık tanıyorsam, kararından vazgeçmesi için gerçek anlamda büyük bir olay yaşanması gerekiyordu. Bir mucize... Nişan bunlardan biri değildi. Yüzükler, onun gözünde bir oyundu. Bilal'le nasıl attıysam, Doğukan'la da atabilirdim. Belki evlenip karşısına geçsem ya da kucağına bir torun versem bir süre sonra yumuşardı. Ama kesinlikle evlenene kadar beni vazgeçirmek için her şeyi denerdi. Sözle, susarak, hastalanarak, geçmişi hatırlatarak...

Çünkü annem, sevdiği şeyleri kaybetmemek için savaşırdı. Ama bu savaş, çoğu zaman kendi cephesini yerle bir ederdi. Korumak isterken kırar, sahip çıkmak isterken uzaklaştırırdı ve ben, onun bu savaşında hep bir siper gibi dururdum: ne tam yanında ne tam karşısında. Ama artık bu savaşın içinde kalmak, sadece beni değil, sevdiğim adamı ve ailesini de yıpratıyordu. Bir annenin hırsıyla bir adamın umutlarını boğmaya gerek var mıydı?

"Beklememize gerek yok."

Günlerdir içten içe düşündüğüm şey, Gülsüm teyzelerden çıktığımızdan beri zihnimde dönüp duruyordu. O sofrada yaşananlar, sadece bir gerilim değil, bir uyanıştı. Doğukan'ın sessizce beni savunması, Gülsüm teyzenin kırılgan ama dürüst yaklaşımı... Hepsi bir şeyleri netleştirmişti. O yüzden artık beklememize gerek yoktu. Çünkü beklemek, sadece zaman kaybı değil, sevdiğimiz şeyleri yavaş yavaş yitirmekti ve ben, Doğukan'la kurduğum bağı, annemin korku adı altındaki hırslarına teslim etmek istemiyordum. Bu bizim hayatımızdı ve doğru zamanı ancak biz belirleyebilirdik.

Doğukan bana doğru hızla baktı. Gözlerinde, duyduğu şeyi sorgulayan bir telaş vardı ama ben onun neyi, ne kadar anladığını çok iyi biliyordum. O yüz ifadesi... Bir şeyin ucundan tutmuş ama henüz çekip çıkarmaya cesaret edememiş gibiydi. Kararlı bir şekil-

de gözlerine baktım. Geri adım atmadan, bakışlarımla bile söylediklerimin arkasında durdum.

"Anlamadım?"

Ne söylemeye çalıştığımı o kadar iyi anlamıştı ki sesi onu ele veriyordu. Ama belli ki yanlış anlamış olmaktan korkuyordu. Ufacık bir ihtimali bile ortadan kaldırmam için bekliyordu. Uzanıp benden tarafta duran elini direksiyondan aldım. Avuçlarımın arasına yerleştirirken ona doğru döndüm.

"Seninle olan bir saniye bile benim için dünyalara bedel ve kimse için bunu daha fazla harcamayacağım."

Arabanın içine birkaç saniyelik sessizlik hâkim oldu. Doğukan'ın gözleri şaşkınlıkla doldu. Ama o şaşkınlık, mutlu bir his yayıyordu. Yine de içindeki bir yer tam anlamıyla teslim olmasına izin vermiyordu. Bakışları yavaşça yola çevrilirken, "Annemin söyledikleri yüzünden bunu istiyors-" diye cümleye başlamıştı ki bitirmesine izin vermedim.

"Hayır. Annemin pes etmeyeceğini anladığım için bunu istiyorum."

Doğukan'ın kaşları çatılırken kısacık bir bakış attı. O bakışın süresinde başını hafifçe *ne demek bu* dercesine salladı. Ona annemle konuştuğumu söylememiştim. Üstelik bir daha aramızda hiçbir sır olmayacağını söylememe rağmen. Şu an bu durumu söylemem, aramızda gereksiz bir gerilim oluşturabilirdi. Yine de saklamak içime sinmiyordu. Geç olsa bile bilmesi gerekiyordu.

"Geçen gün annem aradığında telefonu açtım."

Sözlerim, arabanın içinde yankılanmadı bile. Sanki hava, onları duymamak için kendini geri çekti. Doğukan'ın yüzü, bir fotoğraf gibi sabitlendi. Gözleri yoldaki bir noktaya kilitlendi ama ben orada ne gördüğünü bilmiyordum. Önümüzdeki araba ya da döneceğimiz sapak olmadığı kesindi ama. Zihnindeki düşüncelerin onu kurmasına fırsat vermeden kendimi açıklamaya çalıştım. Çünkü sessizlik, bu ilişkide bazen bir köprü olurdu. Bazense bir uçurum...

"Sana o gün söylemedim. Çünkü annemin düşüncelerinde en ufak bir değişiklik yoktu. Bana söylediği şeyleri öğrenmen, bizi başlangıç noktasına atacaktı-"

"Ya da bitiş noktasına."

Cümlemi jilet gibi bir çizikle kesti. Bana doğru bakmıyordu ama yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Buna tezat bir şekildeyse direksiyonda duran elleri sıkılaşmıştı. Parmaklarının arasındaki sessizlik, bir öfke değil, bir hayal kırıklığıydı. İtiraz edecek gibi oldum ama içimde bir yer, haklı olabileceğini haykırdı. Evlendiğim gün, annemin de rızasını istemem kötü bir şey miydi? Ya da o gün yanımda olduğunu hayal etmem...

Annesi onu dövmesine rağmen hâlâ ağlarken, "Anne," diye ağlamaz mıydı çocuk?

Ağlardı. Çünkü çocuk, acının kaynağını değil, şefkatin yönünü ararda. Çünkü çocuk, tokadı değil, tokattan sonra sarılacak kolları beklerdi. Çünkü çocuk, incinmeyi anlamaz ama yalnızlığı hissederdi ve o yalnızlıkta, her zaman en tanıdık sesi çağırırdı.

"Anne."

Dizleri kanarken bile annesinin sesini duymak isterdi. O ses, bazen bağırır, bazen susturur, bazen döverdi. Ama yine de o ses, çocuğun dünyasında en güvenli sığınaktı. Çocuk dediğin sevgiyle şiddeti ayıramazdı ki... Ayırmak için büyümek gerekirdi.

Büyümüştüm ama içimdeki çocuk hüngür hüngür *anne* diye ağlıyordu. Belki de sandığım kadar büyüyememiştim.

"Belki de... Ama ben bitiş bayrağını sallarken uzaktan bile olsa annemin şahit olmasını istiyordum. Bugüne kadar..."

DOĞUKAN

Ya Doğa'nın söylediği yalanlara bağışıklık kazanmıştım... Ya da beynim, olası bir tartışmanın ağırlığını kaldıramayacağını bildiği için yalanı hissettiği anda kendini sessizce kapatıyordu. Şu andaki bu boşluk hissinin başka bir açıklaması yoktu.

İlk başta her yalan güvenime atılan bir çizikti. İncecikti ama görünürdü. Sonra o çizgiler arttı, birleşti ve gözle görülür bir harita oldu. Doğa'nın kelimeleriyle örülmüş bir coğrafyaydı. Fakat haritadaki çizgiler arttıkça yönümü bulmam zorlaştı. Kaybolduğum çok zaman oldu. Korktuğum, ona geri dönemeyeceğimi düşündüğüm, dönersem aynı kişi bulamayacağım çok günler...

Sonra bir gün geldi: ne öfke hissetmeye başladım ne de hayal kırıklığı... Sadece koca bir boşluk. Ona güvenmeyi seçen bendim. Güvenimi boşa çıkardığı için ona sırtımı dönemezdim ki... Sanırım bağışıklık hissi bu anda başlamıştı ya da belki de bu sadece duygusal bir felçti. Tartışmamak için dilsiz, kırılmamak için sağır, sevmeye devam edebilmek için kör olmak...

"Kalbim... Bir şey söylemeyecek misin?"

Doğa kendince haklı gerekçelerini sıralarken Göksu Park'a gelmiştik. Yıllar önce korktuğu su bisikletine bu sefer bindirmek

gibi delice bir düşünce geçmişti aklımdan. O gün, bu cesareti bir gün göstermesine yardım edeceğimle ilgili kendime söz vermiştim. Sözümü tutmak istemiştim ama şu anda bana karşı tutulmamış bir sözün altında eziliyordum.

"İnelim mi güzelim?"

Arabayı otoparka park etmiştim. Kemerimi çözerken Doğa, "Hayır," dedi. "Buraya neden geldik ki zaten?" Gözleri dışarısını tarıyordu. Buruk bir şekilde gülümserken, "Yıllar önce yarım kalan bir şeyi tamamlayacağız," dedim. Hafifçe kaşlarını çatarken, "Eğer yıllar önce yarım kalan bir şeyi tamamlamak istiyorsan beni hemen buradan götür," dedi. Bu sefer kaşlarını çatma sırası bendeydi. Zihnim onun içinde bıraktığım ukdeyi düşündü. Bir söz müydü? Bir ihmal mi? Bir unutulmuş gün mü? Ama hiçbir şey aklıma gelmedi.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Sorum, direksiyonun başında bekleyen bir kararsızlık gibiydi. Doğa hafifçe gülümsedi ama o gülümseme, bir cevaptan çok bir hazırlığın habercisiydi. "İlk olarak aile hekimliğine gidelim," dedi. "Zaten ikimiz de bir şey yedik sayılmayız."

Sesi sakindi ama içinde bir telaş vardı. Sanki bir şeyleri kaçırmamak için acele ediyordu. Kaşlarımı hafifçe çattım. "İyi misin?" diye sordum. Ama o, sorumu duymamış gibi çantasına uzandı.

Fermuarın sesi, aramızdaki sessizliği böldü. Cüzdanını çıkardı, parmaklarıyla içinde bir şeyler ararken gözleri hâlâ düşünceliydi. "Vesikalık fotoğrafın var mı?" diye sordu. "Benim olması gerekiyordu." Fotoğrafı cüzdanın içinden çıkarırken yüzünde bir rahatlama vardı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

"Doğa..."

Sesim, onun hızına yetişmeye çalışan bir uyarıyla doluydu. Fakat bu Doğa'nın umurunda değildi. "Başka ne gerekiyordu?" dedi kendi kendine. "Sanırım ikametgâhı e-devletten hallederiz." Telefonunu çıkardı. Bana bakmak yerine ekranına odaklandı. Parmakları alışkanlıkla e-devlet uygulamasına gitti. "Doğa, gün falan

almayacağız," dediğimde omuz silkti. Umursamaz değil, kararlıydı.

"Alacağız."

"Bir gün evet ama o gün bugün değil."

"Tam da bugün."

"Doğa..."

Telefondan başını kaldırdı. Bakışlarında olmaması gereken bir şey vardı: sitem. Ama öyle açık, öyle çıplaktı ki... Sanki yıllardır sakladığı bir kırgınlığı, şimdi gözleriyle döküyordu önüme.

"Sen benimle evlenmek istemiyor musun?"

Kaşlarım seğirdi. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır derler ya hani. Doğa'nın yaptığı tam olarak buydu. Bu soruyu sorması gereken bendim ama o, suçunu ilan etmiş gibi kendini cezaya çağırıyordu.

"Bu işten bu şekilde kurtulamazsın."

Sesim, şaşkınlıkla karışık bir savunmaydı. Doğa başını *tamam* anlamında salladı. Ama o *tamam*, bir teslimiyet değil, bir meydan okumaydı. "Hadi," dedi. "Beni söylediğim yalan için cezalandır."

"Ne?"

"Cezalandır beni. Bas nikâhı, boz tüm planlarımı. Hak ettim."

Bunları o kadar ciddi bir ifadeyle söylüyordu ki... Gülmekle gülmemek arasında kaldım. Sanki bir komedi sahnesiyle bir dramın sınırında duruyorduk. Bir nikâh salonunun önünde değil, bir mahkeme salonundaydık belki de ve o, kendi suçunu ilan etmişti. Ama ceza olarak beni seçmişti.

"Sür bakalım arabayı, uçak saatine kadar halletmemiz gereken çok şey var."

Doğa koltuğa yaslandı. Sanki bir operasyon başlatmıştı. Gözleri yolda değil, zamanın üstündeydi. Ciddi ciddi arabayı sürmemi bekliyordu. Ben hâlâ onun bu ani kararlılığına ayak uydurmaya çalışıyordum. "Doğa, o işler öyle yürümüyor güzelim," dememle

bana doğru tek kaşı havada bir bakış attı. Gözleri *o işleri sen nereden biliyorsun* mesajı veriyordu. Aramızdaki gerginliği kendine özgü tavrıyla çevirmemesi için, "Nişandan sonra biraz araştırdım," dedim. "Gün almak için gereken şeyleri birkaç saatte toplamamız imkânsız."

Başını dikleştirdi. Gözlerinde, bir savaş ilanının parıltısı vardı. "Doğukan Karahanlı için imkânsız diye bir şey yoktur," dedi. Cümle, bir marş gibi havada asılı kaldı. Bana olan güveni gülümsetti. Ama gülümsememin ardında, sınırlarını bilen bir insanın sessizliği vardı.

Ben de elimden geleni yapardım, evet. Ama elimin uzandığı yerler belliydi. Bir devlet dairesinin mesai saatleri, bir laboratuvarın işlem süresi, bir testin sonuç tarihi... Aşkın aciliyetiyle bürokrasinin sabrı arasında sıkışmıştık.

"Fotoğraf, nüfus cüzdanı, ikametgâh... bunlar kolay," dedim. Sesim, bir liste gibi düz ve netti. Ama sonra duraksadım. "Sağlık raporu isteyecekler." Doğa *zaten bunu biliyorum* der gibi bakıyordu. "Şu anda kan versek, en erken yarın çıkar," demem bile onun için bir sorun teşkil etmiyordu.

"İnternetten öğrendiğime göre SMA testi bir ay sonra belli oluyor."

Nihayet durumun ciddiyetini fark etti. Suratı hafifçe asılacak gibi oldu ama bir anda gözlerinin içine kadar parladı. Sanki umuduna yeni bir kapı daha açılmıştı. Heyecanla bana doğru döndü. Gözlerinde bir fikir kıvılcımı yanmıştı. "Senin annen mimar değil mi?" diye sordu. Sorunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışırken, zihnimdeki harita hâlâ nikah dairesi, sağlık raporu ve SMA testi arasında gidip geliyordu. Ama Doğa başka bir haritayı açmıştı.

"Belediyede tanıdığı mutlaka vardır," dedi. Sesi, bir planın ilk adımı gibiydi. "Onun yoksa Pera'nın vardır."

Pera'nın adı geçince gülümsedim. Tanıdığı mutlaka vardı ama

olmasa bile onu kimse durduramazdı. Sırf mutluluğum için kamu görevlisiyle pazarlığa oturmasını hayal edince gülümsemem biraz daha genişledi.

"Sana da mantıklı geldi, değil mi?"

Doğa, keyiflenmiş hâlimi yaptığı plana yormuştu. Ciddiydi. Gözlerinde *bu iş olacak* diyen bir ışık vardı. "Bize ayrıcalık yapmalarını isterler," dedi. "Sağlık raporunu da alması için Aygül'e rica ederiz. İstanbul'a dönmeden teslim eder. Yangından mal kaçırır gibi çocuk yapmayacağımıza göre SMA sonucunu da bir ay sonra götürmemizi kabul ederler herhâlde."

Cümleleri öyle hızlı ve net kuruyordu ki gerçek anlamda mantıklı gelmeye başlamıştı. "Oldu bitti," demesiyle gerçekten olmuş gibi hissettirdi. Tekrar arkasına yaslanarak arabanın hareket etmesini bekledi. Birkaç dakika önce neye dertlendiğimi unutturacak sevimlilikteydi.

"Sür hadi."

"Doğa ne dediğinin farkındasın, değil mi?"

"Ben ayılalı çok oldu."

Cümlesi, bir uyanışın ilanıydı. Bir karar vermişti ve o karar artık tartışmaya kapalıydı. Mutluluktan ağzım kulaklarıma varabilirdi. Tabii yanağımı dişlemeseydim. İçimde bir sevinç, bir korku, bir *gerçekten mi?* vardı ve bunun ışığında, "Gün almaktan bahsediyorsun," dediğimde gözlerini hafifçe kıstı. "Aslında tam olarak yıldırım nikâhından bahsediyorum." Şaşkınlığım bir kat daha büyürken, "Emin misin?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Çünkü son yaşananların onun kararlarını etkilemesini istemiyordum.

Doğa, telefonunu çıkardı. Ekrana bakmadan bana döndü. "Arabayı sür müstakbel kocacığım," dedikten sonra muzırca gülümsedi. Normalde o kelime -müstakbel kocacığım- sinirimi bozabilirdi. Ama şu anda o kelime, içimde bir şeyleri yumuşattı. Belki de ilk kez, bu kelime kulağıma hoş geliyordu.

"Ben Gülsüm annemi arıyorum. Hadi!"

"Annem."

O kelime öyle doğal, öyle yerli yerindeydi ki sanki yıllardır orada duruyormuş da sadece seslendirilmeyi bekliyordu ve en sonunda dilinden dökülmüştü.

Bir insanın başka bir kadına anne demesi kolay değildi. Çünkü bu basit bir seslenişten öte, bir aidiyetin en derin köküydü. İlk anne dediği kadına ihanet etmiş gibi hisseder insan. Sanki kalbinin köklerini başka bir toprağa taşımış gibi.

O yüzden çoğu kişi öz annesi dışındaki birine anne demekten kaçınırdı. Abla derdi, teyze derdi ama anne diyemezdi. Dili varmaz, kalbi direnç gösterirdi. Zaten kalpten gelmediği sürece o kelimenin hiçbir anlamı olmazdı. Ama Doğa'nın anneme *anne* demesi, bir seslenişten çok daha fazlasıydı. Bir kabul gibiydi. Beni değil sadece, beni var edenleri de sahiplenmenin en sade, en güçlü hâliydi. Bizim hikâyemiz sadece iki kişilik bir aşk olmaktan bu kabulle çıkmıştı. Bir aileye dönüştüğümüzü sadece bu kelime kanıtlamıştı. İçimde tarifsiz bir mutluluk ve rahatlama vardı. Sanki evliliğe giden yolda, son taş da yerine oturmuştu. Artık daha eksiksizdik...

"Anneciğim nasılsın?"

Sesindeki keyfin annemin kafasını karıştırdığına da emindim. "Yok yok, bir şey unutmadık. Sadece bir konuda ufak bir yardımına ihtiyacımız var," dedikten sonra gözlerine bana çevirdi. Hem oyunbaz hem de ciddi bir kadın vardı karşımda. Yüzündeki gülümseme, insanın içini ısıtan türdendi. Âşık olunası değildi sadece; güven verici, ait hissettiren bir gülümsemeydi.

"Yıldırım nikâhı için gün alacağız da belediyede tanıdığın var mı?" diye sordu.

Yıldırım nikâhı... Evet, adı üstündeydi. Ama bu yıldırım gökten düşmemişti. Doğa'nın iki dudağı arasından kayıp gitmişti. Bir anda, delice bir kararla ve ben o karara çarpılmıştım.

DOĞA

Aşk, aklın terk-i diyarıydı. Akıl, mantığın duvarlarını örerken; aşk, o duvarları bir dokunuşta yıkıverirdi. Pusulası kalp gibi görünürdü ama aslında aşk, rüzgârın ta kendisiydi. Görünmezdi, tutulmazdı ama estiğinde en güçlü dağları bile titretirdi.

Seni savurduğunda yönünü kaybettiğini sanırdın. Fakat işin sırrı, o kayboluşun içinde yeni bir yol, yeni bir benlik gizli olmasıydı. Aşk, insana kendi dilini öğretmezdi. Aksine, bildiği tüm dilleri susturur, bambaşka bir hayatta, bambaşka bir ritimde nefes aldırırdı.

Belki gözyaşıyla, belki kahkahayla, belki de sadece bir dokunuşun titreyişiyle kendini var ederdi ve insan anladı ki aşk, bir yere götürmezdi aslında... Aşk, insanın kendisine dönmesiydi.

Deliydik biz.

Hangimizin daha önce delirdiğini bilmiyordum ama ikimizin de aynı delilikte buluştuğu kesindi. Öyle ki uçağa koşarak yetişmek zorunda kalacak kadar telaşlı, heyecanlı ve âşıktık. Kalplerimiz aynı ritimde çarpıyor, zamanın bile bize yetişemediğini hissediyorduk.

Şükür ki yanımızda Gülsüm anne vardı. Onun desteği olmasaydı belki de bu kadar yol alamazdık. Çabalarıyla, koşturmalarıy-

la, sözü geçen büyüklerin kapılarını çalmasıyla işlerimizin en azından önemli bir bölümünü yoluna koymuştuk. Bizim için âdeta bir köprü olmuştu; hayallerimiz ile gerçekler arasındaydık.

Eksik evrakları sonra getirme şartıyla nikâhımız için gün verilmişti. İki hafta sonrasına...

Takvimde sıradan bir tarih gibi duran o gün, bizim için bir eşikti. O iki hafta hem bir ömür kadar uzun hem de bir nefes kadar kısa görünüyordu. Zaman, sanki iki uçta salınıyordu: bir yanda sabırsızlıkla dolu bir bekleyiş, diğer yanda her şeyin yetişip yetişmeyeceğine dair bir telaş.

Yorgun olmama rağmen uçakta gözümü kırpamamıştım. Koltuğun sertliği değil, zihnimin kıvrımları uykumu kaçırıyordu. Eve kadar geçen yol boyunca yapılacak işleri önem sırasına göre dizmeye çalıştım. Ama her yeni düşünce, bir öncekini yerinden oynatıyor, her detay, listeyi baştan yazdırıyordu.

Her başlık, bir sorumluluk. Her eksik, bir endişe.

Bir noktadan sonra liste, bir duvara dönüştü. Yapılacaklar değil, yapıl(a)mayanlar konuşmaya başladı içimde. Zihnimdeki sesler çoğaldı ve ben o seslerin arasında kayboldum. Doğukan'la konuşana kadar yapılacaklar listesini zihnimde bir kenara koymuştum.

Eve girdiğimizde yaktığımız lamba, sadece odanın karanlığını değil, zihnimdeki unutulmuş bir köşeyi de aydınlatmıştı. Bir anda durdum. Haber vermem gereken en önemli kişiyi unutmuştum. İçimi hafif bir telaş kapladı. Ablam hayatım boyunca sırdaşım, yol gösterenim, en zor anlarımda elimden tutan tek insandı. Böyle bir haberi ondan saklamak ya da geciktirmek istemezdim.

Eşyalarımızı kapının girişine savruk bir şekilde bırakırken telefonuma sarıldım. Parmaklarım, alışkanlığın verdiği hızla ablamın numarasını tuşladı. Aynı anda yorgunluğumun da farkına vardım; ayaklarımın çoraplarını birbirine sürterek çıkardım, bedenim biraz olsun hafifledi.

Telefonun çalma sesi, evin sessizliğini doldururken mutfağa

yöneldim. Yorgunluğun üzerine bir kahve iyi gelecekti. Kahve makinesini hazırlarken bir yandan da kulağımda çalan tonlara odaklanıyordum. Her bir "dııııt" sesi içimde ayrı bir merak uyandırıyor, ablamın sesiyle birleşmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Ama olmadı. Birkaç denemeden sonra telefonu kulağımdan çektim. Ekrana bakarken hafif bir hayal kırıklığı çöktü üzerime. Ablam cevap vermemişti. Derin bir nefes aldım, saat farkını düşününce kendime kızmamam gerektiğini hatırladım. Belki uyuyordu, belki de meşguldü. Gördüğünde mutlaka bana dönüş yapardı.

Telefonu tezgâha bıraktığımda, metalin serinliği parmaklarımda kaldı. O sırada Doğukan'ın mutfak kapısı eşiğinde durduğunu fark ettim. Sanki orada bir süredir sessizce bekliyordu ama ben ancak şimdi görmüştüm. Yüzündeki ifade, tam olarak şaşkınlık değildi. Bir şeyleri çözmeye çalışan ama şu ana kadar pek başarılı olmamış bir bakıştı. Eve girer girmez kahve makinesine saldırmış olmamı o şaşkınlığa yordum ya da bu kadar telaşlı olmamı anlamlandıramamıştı.

"Sen de ister misin?"

Başını *hayır* anlamında salladı. Ama mimiklerinde bir gram değişiklik olmadı. Ne bir gülümseme ne bir kaş hareketi. Sanki yüzü, duygularını saklamak için bir maske takmıştı. Kahveyle o kadar arası olmadığı için, "Çay demleyeyim mi?" diye sordum. "Belki sonra," dedi ama sesi, o kadar nötrdü ki *sonra*nın gelip gelmeyeceği bile belirsizdi. Kaşlarım, içimdeki soruların dışa vurumu gibi çatıldı. "Neyin var?" diye sordum. Ama sorum, sadece bir merak değil, bir endişeydi. Bakışları kısa bir an ayaklarıma doğru kaydı ama bu sefer benim bakışında çözemediğim bir anlam vardı.

"Ayakların üşümesin."

Sesi yumuşaktı. Beni düşünüyor gibi çıkan o cümlede, bir parça endişe, bir parça sitem vardı. Ama sitem, bağırmıyordu. Sadece bir kelimenin altına saklanmıştı. Holden mutfağa kadar uzanan çoraplarıma kısa bir bakış attım. Dağınıklıktan hoşlanmadığını

biliyordum. Sürekli yastıkları düzeltmesinden, koltuk kenarına bıraktığım hırkayı sessizce askıya asmasından, mutfak tezgâhındaki bardakları hizalamasından... Arkamı topluyordu. Ama bunu bir şikâyetle değil, sanki bir alışkanlıkla, sanki sevgiyle yapıyordu. Yine de bir çorap için bu kadar stres olmasına gerek var mıydı, işte ondan emin değildim.

Belki de onun için o çorap, benim kendime gösterdiğim özenin eksikliği gibiydi. Ya da onun düzenli dünyasında, benim dağınıklığım bir tehdit gibi görünüyordu. Benim içinse o çorap, sadece yorgunluğun iziydi. Bir günün ağırlığı, bir telaşın izi.

"Üşümez, merak etme," dedim ama sesim biraz fazla alçaktı. Sanki kendimi değil, onu ikna etmeye çalışıyordum. O an tam cümle bitmişti ki telefonum çalmaya başladı. Bir anlık irkilmenin ardından telefona baktım. Ablam arıyordu. Oyalanmadan aramayı cevapladım.

"Alo, ablam?"

"Kusura bakma fıstığım, telefonu duymamışım. Ne yapıyorsun?"

Doğukan konuşmamı bölmemek için sessizce mutfaktan çıktı. Ama çıkarken yerdeki çoraplarımı toplamayı da ihmal etmedi. O hareket, bir şey söylemeden söylenen bir cümle gibiydi. Sanırım çoraplar konusunda artık daha dikkatli olsam iyi olacaktı.

Kahvemi alıp masaya oturdum. Ablama Ankara'ya gittiğimizi ve annemle olan konuşmam dâhil tüm yaşananların kısa bir özetini geçtim. Ama asıl meseleye gelince, nefesim biraz daraldı. Heyecandan mı telaştan mı emin olamadım. Nikâh için gün aldığımızı öğrendiği an telefonun ucuna hafif bir sessizlik çöktü. Ben o sessizliğe bir anlam yüklememeye çalıştım ama ister istemez bilinçaltım beni düşünmeye itiyordu ve düşündükçe tedirginliğim yükseliyordu.

"Geleceksin, değil mi?"

Bu soru davetten çok bir ihtiyaç gibiydi. Onun olmadığı bir an düşünemiyordum. "Bilmiyorum Doğa," derken sesi yorgun-

du. Geri planda düşündüğü belliydi ama sanki pek umudu yoktu. "Daha geleli ne kadar oldu, nasıl izin isteyeceğim?"

O an, zamanın bizim için nasıl farklı aktığını fark ettim. Benim için ondan ayrı geçen zaman bir asır gibiydi, onun içinse sadece birkaç gün geçmişti ve bu fark, aramızdaki mesafeyi büyütüyordu. "Ama..." dedim, ama cümlem tamamlanmadan onun sesi girdi araya.

"Ne aceleniz vardı?"

Soru, sadece bir zamanlama eleştirisi değildi. Bir sorguydu. "Sakın bana hamileyim deme," diye devam ettiği anda Doğukan salona doğru geçiyordu ve ben hoparlörden konuştuğum için öksürmeye başladım. Telefonu tekrar ahizeye alıp kulağıma götürdüm. Doğukan ablamı duyduğu için mi yoksa bana bir şey olduğunu düşünmesinden dolayı mı bilmiyorum, kısa bir an duraksadı. Bana bakmamıştı ama ben gözlerini bana dikmiş gibi utanmıştım. Ardından yürümeye devam etti. O gözden kaybolurken, "Saçmalama abla," diye fısıldadım. "Korunuyoruz biz."

"Hiçbir yöntem %100 koruma sağlamaz Doğa."

"Hamile değilim."

"Güzel. O zaman acele etmenize gerek yok."

"Neden bekleyelim ki?"

Ablam sıkıntılı bir nefes aldı. "Doğukan mı ısrar ediyor? Hani annemle arandaki sorunu çözene kadar nikâh konusunu rafa kaldırmıştı?" Allah aşkına, bunu nereden çıkarmıştı? Doğukan'ın bizi dinleyip dinlemediğini bilmiyordum. Oturduğum yerden başımı uzatarak salona bakmaya çalıştım. Ses de gelmiyordu ki nerede olduğunu çözebileyim... "Doğukan değil, ben istedim," diye fısıldarken gerisin geri sandalyeme oturdum.

"Aranızdaki sorunların hepsini çözebildiniz mi?"

Doğukan'la ara sıra yaşadığımız gerginliklerden haberi vardı ve onların çözümünün zamanla hallolacağına inanıyordu. Evlen-

meden önce de mutlaka çözmemiz gerektiğinin altını çiziyordu. "Allah aşkına abla. Ne olsun istiyorsun?"

"Kendi ayaklarının üzerinde durmanı Doğa. Daha ofisini bile yerleştiremedin."

"Eşyalar gelmedi."

"Düşün bak, ne kadar kısa bir süre olmuş."

Sıkıntılı bir şekilde nefesimi dışarı üfledim. Hava, ciğerlerimden değil de içimde biriken sabırsızlıktan çıkmış gibiydi. Sinirlenmeye başlıyordum ama bu öfke, bağıran bir şey değildi. Daha çok içimde bir yerlere çöreklenmiş, sessizce büyüyen bir kırgınlıktı. "Bizim için gayet yeterli bir süre," dedim, sesimi olabildiğince düz tutmaya çalışarak. "Gelmek istersen bekleriz, istemiyorsan da sana nikâhta çekilen fotoğrafları atarım." Cümlemin sonunda bir boşluk bıraktım, sanki ablam o boşluğu doldurursa bir şeyler düzelebilirmiş gibiydi ama o boşluk, sadece daha fazla sessizlikle doldu.

Ablam bozulduğumu anladığı için mi, yoksa rest çekmemden dolayı mı sustu, emin değilim. Ama sesindeki ton değişti. Yumuşak, neredeyse özür diler gibi bir şekilde, "Doğacığım," dedi. O kelime, çocukluğumdan kalma bir yankı gibi kulağımda çınladı. "Seni düşündüğümün farkındasın, değil mi?" diye sorduğunda, içimde bir şey daha sıkıştı. Düşünmek ile kararlarımı kontrol etmek arasındaki farkı bilmiyordu belki de. Ya da biliyordu ama işine gelmiyordu.

"Ben sana fikrini sormadım ki abla," dedim, kelimeleri tartmadan. "Gün aldık, gelmen için haber veriyorum." Bu cümlenin içinde ne rica vardı ne de umut. Sadece bir zorunluluk, ailemden kalan son kişi olmasının getirdiği sorumluluk. Sanki onun gelmesi, bir sevgi göstergesi değildi artık. Bir görevdi.

"Anladım," dedi ablam. Ama o kelime, hiçbir şey anlamadığını da anlatıyordu. Bir süre konuşmadı. Belki de kendi içinden bana cevaplar veriyordu ama ben duymuyordum. Açıkçası ben de konuşmaya meraklı değildim. Böyle anlarda konuşmak, bir şeyleri

düzeltmek için olmazdı. Genelde daha da karıştırmak için yapılırdı. O an, sessizlik daha güvenliydi. Daha dürüsttü.

Telefon elimdeydi ama artık bir ağırlık gibi duruyordu. Parmaklarımın arasında değil, kalbimin üstünde bir yük gibiydi. Ablamın sesi hâlâ kulağımda yankılanıyordu ama ben çoktan başka bir yere gitmiştim. Nikâh günü, onun eksikliğiyle tamamlanacak bir gün olacaktı belki. Ama eksiklikler de bazen bir bütünün parçasıydı.

"Şimdi kapatmam lazım. Tekrar konuşuruz."

İtiraz etmek yerine, "Tamam," dedim. Sesim, içimdeki çatlağı örtmeye çalışan ince bir perde gibiydi. "Görüşürüz abla," dedim ama o cümle, bir veda değil, bir geri çekilme gibiydi. Telefonu kapatıp kulağımdan çektim. Gözlerim dolmuştu. O an ağlamak istemiyordum ama gözyaşları bazen izin sormazdı.

Bu hâlde Doğukan'ın yanına gitmek istemedim. Onun gözlerinde kendimi görmek, kırılganlığımı daha da görünür kılardı. O yüzden balkona çıkmaya karar verdim.

Hava serindi ama keskin değildi. Rüzgâr yüzüme dokunduğunda sanki *ben buradayım* diyordu. Gözyaşlarımı rüzgâra karıştırırsam belki daha hızlı benden uzaklaşırlardı. Değil mi? Belki rüzgâr onları alır, bir ağacın yaprağına bırakırdı. Belki bir çatının kıyısına. Belki bir başkasının sessizliğine karışırdı. Belki de sadece kaybolurlardı.

Korkuluklara yaslandım. Ellerim soğuk metale değdiğinde, içimdeki sıcaklıkla çarpıştı. Bir an, ablamın sesini yeniden duydum. *"Seni düşündüğümün farkındasın değil mi?"* Evet, düşünüyordu. Ama iyiliğimi mi, orası tartışılırdı.

DOĞUKAN

Kendimi bildim bileli, sadece öfke konusunda bir sınırım yoktu. Öfke, içimde en kolay yer bulan, en hızlı taşan duyguydu. Diğerleri hep temkinliydi; sevgi, utanç, heyecan... Sanki hepsi birer misafir gibi davranıyor, kapımı çalmadan içeri girmeye çekiniyordu. Ama Doğa hayatıma girdiğinden beri duygular artık misafir değil, ev sahibi gibiydi. Her biri kendi köşesini kurmuş, beni sırayla ele geçiriyordu. Garip olan, bu işgalin hiçbir anında rahatsızlık duymamamdı.

Bu sabah uyanırken, kalbim sanki onun adını fısıldayan bir dua gibi atmaya başlamıştı. Aşk, yatağın dışında, kahvaltı masasındaki sessizlikte bile kendini belli etmişti; çayın buharında, ekmeğin kırıntısında, onunla geçecek bir günün ihtimalinde...

Öğlene doğru içimde bir huzursuzluk belirmişti. Belki onun gözlerinde yakaladığım bir gölge, belki söylenen yalanlar, belki de geçmişten gelen bir kıskançlık kırıntısı... ama bu sinir, öfkenin eski tanıdık yüzü değil, daha çok bir kıpırtıydı; onunla daha derin bağ kurma arzusunun sabırsız haliydi.

Akşamüstü geldiğinde, içimdeki heyecan dalga dalga yayılmıştı. Resmî nikâh için iki hafta sonrasına gün almıştık. Takvimde-

ki o küçük daire, artık bir dönüm noktasıydı. Kalbim, bir çocuğun yeni bir oyuncağı keşfetmesi gibi atıyordu ve bu oyuncak onunla sonsuzluğa atılan ilk adımdı.

Günün sonunda, yine aşkın esiri olmuştum, yerdeki çoraplarına rağmen... Ama bu esaret, zincir değil; bir teslimiyet hâliydi. Onun yanında olmak, duyguların uçlarında savrulmak ama bir yandan da tam merkezde, tam yerimde hissetmekti.

Doğa'nın telefonda ablasıyla konuştuğunu duyunca, ses tonundaki hafif gerginliği fark ettim. O an, aralarına karışmamak gerektiğini hissettim. Sessizce yatak odasına doğru yürümeye başladım. Adımlarım ne tam kararlı ne de tamamen kararsızdı. Soyunup duşa girmek mi, yoksa üzerimi değiştirip yatağa uzanmak mı... İkisi arasında gidip geliyordum. Sanki bedenim bile neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, suyun arındırıcı dokunuşuna mı yoksa yorganın güvenli ağırlığına mı?

Elimdeki çorapları kirli sepetine atmak için banyoya girdim. Kumaşın dokusu hâlâ onun ayaklarının sıcaklığını taşıyordu; topuklarında biriken kir, gün boyu peşinden koştuğu hayatın iziydi. Parmak uçlarındaki aşınma, adımlarının telaşını anlatıyordu. O kadar yoğun ve telaşlı saatler geçirmiştik ki hâlâ ayakta durabilmesine şaşırıyordum. Belli etmemeye çalışıyordu ama kahveyi bile yorgunluğunu alsın diye içtiğine emindim. Bu nedenle holün ortasında çoraplarını çıkarıp bırakmış olmasına ses çıkarmamaya karar vermiştim. Normalde, dağınıklık beni rahatsız ederdi. Fakat bu sefer onun yorgunluğunu alıyormuşum gibi hissettiğim için çorapları yerden almayı sorun etmemiştim.

Buraya kadar gelmişken, üzerimdeki kıyafetleri de kirli sepetine atmaya karar verdim. Kot pantolonumun düğmesini çözerken, ceplerimin dolu olduğunu hatırlayarak duraksadım. Önce elimi cüzdanıma ve telefonuma attım. Parmaklarım, cüzdanın kenarındaki yıpranmış dikişe takıldı. Telefonun ekranı kararmıştı ama hâlâ günün seslerini içinde tutuyordu. İkisini de çamaşır makinesinin

üstüne koydum. Ardından ön ceplerimin birindeki birkaç bozuk paranın soğuk yüzüne dokundum. Bozuk para taşımayı sevmezdim. Genelde, "Üstü kalsın," derdim ya da başımın gözümün sadakası niyetine bir yerlere bırakırdım. Ama bu seferki farklıydı. Bu paralar, hastanede yaşadığım telaşın hatırlatması gibi cebimdeydi. Üç tüp kan alınınca Doğa kendinden geçmişti. Gözleri boşluğa bakıyor, sesi çıkmıyordu. Ben de apar topar büfeye koşmuş, ona vişne suyu almıştım. O an, "Üstü kalsın," diyemeyecek kadar telaşlıydım. Ellerim titriyordu, sesim çıkmıyordu. Şimdi düşününce, iyi ki dememişim diyordum. Çünkü o paralar, nikâhımız için atılan ilk adımdı ve başka birine verilmeyecek kadar değerliydi. Bu nedenle cebimden çıkardım ve cüzdanımın üzerine dikkatlice koydum.

Diğer cebimden uzun bir kâğıt fiş çıktı. Buruşmuştu, köşeleri terden yumuşamıştı. Üzerindeki rakamlar silinmeye yüz tutmuştu ama hâlâ bir şeyleri hatırlatıyordu. Bir kahve molası... Nikâh dairesinde kısa bir bekleyiş... Doğa'nın yorgun ama mutlu bakışları... Sanki o fiş, günün en sessiz tanığıydı. Konuşmuyordu ama her şeyi anlatıyordu. Zamanın içinden süzülmüş bir belge gibiydi, resmî değil ama gerçekti. Bu nedenle onu da cüzdanın üzerine bıraktım. Yan yana durdular: metalin soğukluğu ve kâğıdın yumuşaklığı.

Telaş ve bekleyiş.

Yorgunluk ve umut.

Pantolonumu çıkardım. Ardından üzerimdeki gömleği. İkisini de kirli sepetine atarken gözüm duşa takıldı. Hazır soyunmuşken duş almayı düşündüm. Fakat bir an kendimi suyun altına girecek kadar enerjik hissetmediğimi fark ettim.

Çamaşır makinesinin üzerine bıraktığım eşyaları dikkatlice aldım. Yatak odasına dönüp onları her zamanki yerlerine koydum. Anneme geldiğimizi bildiren bir mesaj attım. Üzerimi giyinmek için yatağa doğru ilerledim. Yatağın üzerine katladığım ev kıyafetleri, günün sonunda kendime döneceğim bir ritüelin parçasıydı. Kumaşlar yumuşaktı, tanıdıktı. Bir tişört, bir eşofman altı... Ama

aslında bir kabuktan sıyrılıp başka bir hâle geçmek gibiydi. Tişörtü giyerken, omuzlarımda günün yükü biraz daha hafifledi. Eşofman altını çekerken, ayaklarım yere daha sağlam bastı. Sanki bedenim değil, ruhum dinlenmeye hazırlanıyordu. Kıyafetler üzerime oturdukça içimde bir huzur yayıldı çünkü dışarının insanı olmaktan çıkıp, içeriye ait biri olmuştum. Evcimendim. Mesleğimden artakalan tüm zamanlarda...

Bir an, yatakta bana kur yapar bir hâl almıştı. Yastığın kıvrımı, battaniyenin davetkâr duruşu... Hepsi beni içine çekmek istiyordu. Fakat yatsam bile Doğa gelmeden uyuyamayacağımı biliyordum. Onun varlığı, uykunun kapısını açan tek anahtardı. Sessizliği onun nefesiyle bölünmemiş bir gece eksik kalırdı.

Bu nedenle ablasıyla konuşması bitene kadar televizyon karşısında pineklemeye karar verdim. Salona doğru ilerlerken mutfaktan yayılan sesleri çözmemeye çalışmıştım ama, "Sakın bana hamileyim deme!" bağırışını anlamamam için ya salak olmalıydım ya da sağır. Doğa öksürmeye başladığında kısa bir an duraksadım. Hazırlıksız yakalanmış ve beni gördüğü için telaşlanmış olmalıydı.

Doğa'nın bu soruya vereceği cevabı biliyordum. Hamile falan değildi. Yine de içimde imkânsız bir umut ayaklarıma pranga olmuştu. Sanki bir ihtimalin ağırlığıyla yürüyemez hâle gelmiştim. O umut, mantığın karşısında diz çökmüyordu. Aklım *hayır* dese de kalbim *belki* diyordu.

Pera hep, "Bu hayata baba olmak için gelmişsin," derdi. O cümleyi ne zaman duysam gülümserdim. Ama şimdi, o gülümsemenin altında bir özlem vardı. Âşık olduğum kadından doğabilecek bir çocuk beni yalnızca baba yapmazdı. O çocuk, benim varlığımı çoğaltırdı. Bir isim değil, bir yankı olurdu. Dünya üzerindeki her şey, benim adımla anılmaya başlardı. Bir çocuğun gözlerinde kendimi görmek, bir hayatın başlangıcında yer almak... Bu, yalnızca bir rol değil; bir dönüşüm olurdu. İkisi için ya da üçü... Her şey olurdum.

Doğa'nın ben dikilmeye devam ettikçe konuşmayacağını an-

ladım. Sessizlik, onun savunmasıydı; benimse cezam. Onları rahat bırakmak adına yürümeye devam ettim ama kulaklarım bu sefer her zamankinden daha açıktı. "Saçmalama abla," diye fısıldadığını duyduğum an, içimde bir şey kırıldı. O fısıltı, bir cevaptan çok bir reddedişti. Bir hayalin üstünü örten ince bir perde gibi. O an, hayalleri yıkılan bir çocuk gibi nefes aldım. Derin, titrek, utançla karışık bir nefes. Sanki içimdeki umut, ciğerlerime sığmamıştı da soluğumla dışarı taşmıştı.

O nefes, bir vedaydı. Henüz yaşanmamış bir ihtimale, kurulmamış bir cümleye, doğmamış bir çocuğa veda. Doğa'nın sesi, fısıltıdan ibaretti ama yankısı, içimde bir çığlık gibi dolandı. "Saçmalama," dediği şey, belki de benim en çok inanmak istediğim şeydi.

Salona girip kendimi koltuğa bıraktım. Başımı koltuğun sırt kısmına yasladım. Gözlerimi kapatıp sessizliği dinledim ya da belki de çıkabilecek herhangi bir sesi... Ardından bunun Doğa'nın özel alanına saygısızlık olduğunu fark ettim ve televizyonu açmaya karar verdim. Tam o sırada annem mesaj attı.

"Tamam oğlum. Müsait olduğunda beni

ara da şu hazırlık işlerini konuşalım."

Oyalanmak adına annemi aramaya karar verdim. Ev sessizdi ama içimdeki uğultu dinmiyordu. Telefon daha ilk çalışta açıldı. Sanki annem, parmaklarım tuşlara gitmeden önce bile hazır bekliyordu. "Alo" demedi. Onun yerine sesi yorgun ama tanıdık bir şefkatle doluydu.

"Oğlum, acelesi yoktu. Dinlenseydiniz önce."

Bir an duraksadım. O cümlede hem özlem hem sitem vardı. Ama ben, içimdeki kırgınlığı saklamaya çalışarak hafifçe gülümsedim. Görmese bile sesimden anlayacağını biliyordum.

"Dinleniyorum zaten Gülsüm sultan."

Annemin sesi, Doğa'ya karşı sabahki tutumunu hatırlattı. İçimde bir yer hâlâ ona kırgındı. Öğleden sonra bizimle koşturmuş-

tu, evin yükünü sırtlamıştı ama sabahki o tek cümle... Doğa'nın gözlerinde beliren o kısa utanç... Gitmiyordu gözümün önünden. Annemin iyi niyetiyle kırıcı dili arasında sıkışıp kalmıştım. "Doğa yanında mı?" diye sordu. "Yok, ablasıyla konuşuyor," diye cevap verince bir sessizlik oldu. Sanki annem, Doğa'nın yanımda olmamasına sevinmişti. Sonra, sesi biraz daha yumuşadı.

"Ah... Selam söyleyin. Bir ara onunla konuşmam gereken durumlar var. Doğa'ya söyle de bana Merve'nin numarasını göndersin, olur mu?"

Annemin sesi, alışıldık bir telaşla değil, daha çok bir hazırlıkla doluydu. Sanki uzun süredir içinde tuttuğu bir şeyi nihayet söyleme fırsatını yakalamıştı. Ama "durumlar" dediğinde, neyi kastettiğini tam olarak anlayamadım. Kelime, havada asılı kaldı. Belirsizdi ama ağırdı. Kendi içinde hâlâ çözülmemiş bir şey olduğunu hissettiren o ton, kırılganlığını öne çıkarıyordu. Zihnimde bir tarama başladı. Ne düzeltmek istiyordu? Doğa'yla yaşanan sabahki gerginlik ile ilgili bir şey mi? Yoksa daha eski, daha derin bir şey mi?

O an, aklıma gelen ilk şeyle konuya müdahale ettim. "Lütfen bana annesinin numarasını isteyeceğini söyleme," dedim. Sesim, sakin olmaya çalışsa da içinde bir titreme vardı. "O konuya karışmanı istemiyorum." Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Sanırım o anda kafasının içinde bir sorgu yaşadı. Ardından beklediğimden daha yumuşak ama kararlı bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Onun annesi bu konunun içindeyse, benim de olmaya hakkım yok mu? Sen de benim canımsın."

Annemin koruyucu refleksi ne zaman çıkacak diye merak etmiştim. Belli ki işlerin resmiyete binmesi, annemi hareketlendirmişti. "Değil," derken sesim iki ton yüksek çıkmıştı. Doğa'nın bunu duyabileceğini hatırlayarak sesimi bir öncekinden daha da alçak, neredeyse fısıltı hâline getirdim. "O konu Doğa ve annesini ilgilendiriyor," derken gözlerim salonun kapısındaydı. Neyse ki bir hareketlilik yoktu.

"Ben bile mümkün olduğunca karışmıyorum."

Annemin sesi bir anlığına yükselmedi ama sertleşti. "Temel konu sensin oğlum. Nasıl karışmıyorsun?" İçimde bir şey kırıldı. O an, annemin beni hâlâ olayların merkezinde gördüğünü fark ettim. Sanki herkesin davranışı bana bağlıydı. Ama ben, sadece bir yansımaydım. Derin bir nefes aldıktan sonra ikna edici bir ton kullanmaya çalıştım. "Aslında ben değilim Gülsüm sultan," dedim.

"Annesinin kendi içerisindeki sorunları sadece bana yansıdı. Ben değil de başka biri olsaydı da aynı şekilde davranırdı."

Bir an aklıma Doğa'nın eski nişanlısı geldi. Boğazıma bir yumru oturdu. Annesi beni sevmiyordu, evet. Ama bu sevgisizlik sadece mesleğimle mi ilgiliydi? Benim günahım sadece polis olmam mıydı? Annesinin ön yargılarını sadece üniformam mı tetiklemişti? Yoksa gerçekten sorun tamamen bende miydi?

Bu sorular, içimde bir mahkeme kurdu. Sanık da bendim, savcı da. Kendi içimde bir hesaplaşma başladı.

Bilal denen adama benzer şeyler yaşatmadığına o kadar emindim ki... Doğa'nın annesi ona karşı daha yumuşak, daha kabullenici olmuştu. Belki de Bilal daha sessizdi, daha uyumlu. Belki de onunla ilgili beklentileri daha düşüktü ya da ailesini tanıdığı için içi rahattı. Onların memleketinden olmasından kaynaklı...

Ama ben... Beni tanımıyordu ki. Sadece Doğa'daki değişimin farkındaydı ve bunu bana bağlıyordu. Onun için hem Doğa'nın hayatına hem kendi düzenine müdahale eden bir figür gibi görünüyordum. Belki de annesi için fazla görünürdüm. Fazla kararlı, fazla sorgulayan. Bu yüzden benden hoşlanmıyor olabilirdi. Yine de bu kadar keskin çizgiler çizmek yerine beni tanımaya neden çalışmıyordu?

Bu sefer annemden önce ben sessizleşmiştim ve bunu fark ettiği gibi annem, "Neyse tamam," diyerek konuyu kapattı. "Şimdi biz önümüzdeki düğüne odaklanalım." Düşüncelerimin arasından derin bir iç çekişle çıktım.

"Düğün istemiyorsunuz, anladım. Peki kına gecesi?"

Annemin sorusuyla hafifçe kaşlarım çatıldı. Doğa ile bunu konuşmamıştık ama vereceği cevabı az çok biliyordum.

"Kına gecesini kız tarafı yapar."

"Ben evimden telli duvaklı çıkmıyorum ki kına gecesi yapalım."

"Bizim taraftan kimse olmayacak, kına gecesine gerek yok."

Yine de ona sormadan cevap vermek istemediğim için, "Doğa ile konuşurum," dedim. "İsterse düğünden önceki gece bizim evde yaparız."

"Tamam oğlum. Bohça yapacak mıyız?"

Sıkıntılı bir iç çektim. "Anne, bu âdetler eskide kalmadı mı?" dedim, sesim biraz fazla düz çıkmış olabilir. "Ben Doğa'ya zaten istediği her şeyi alıyorum, almaya da devam edeceğim. Bu sadece nişana ya da düğüne has bir durum değil."

Annem cevap vermeden önce kısa bir an duraksadı. Kaşlarını çattığını hissettiren bir ses tonuyla, "Ama oğlum belki onların tarafta-" diyordu ki, "Yani bizim tarafta," diye düzelttim, biraz sertçe. Az önceki konunun üzerine bu sert çıkışım kamçılayıcıydı. Fakat annem bu konuyu sorgulamaya devam etmek yerine boğazını temizler gibi bir ses çıkardı.

"Bizim tarafta bohça önemli."

Doğru, bizim oralarda da âdetler vardı. Hele de rahmetli babaannem... Gelenek ve göreneklere fazlasıyla bağlıydı. Bohça onun için sadece bir eşya yığını değil, bir niyetin, bir bağın, bir geçişin sembolüydü. Hatta çok daha fazla şey isteyeceğini biliyordum ama ne Aşure babaannem hayattaydı ne de Doğa babaannemdi. Fakat annem babaannemin sesini ödünç almış gibi, "O yüzden bohça yapılacak," diyerek noktayı koydu. O an annemin bohçayı değil, geçmişi savunduğunu hissettim: babaannemin gölgesini, kendi gençliğini, evlenirken yaşadığı heyecanı...

"Anne-"

"Anne falan yok. Babaannen sizler için bir sürü çeyiz hazırladı. Bir ara onları da alacağız. Sahi... Düğün yapmayacaksınız ama büyükbaban seni el öpmeye bekler, biliyorsun değil mi?"

O sırada Doğa salona girdi. Yüzünde gergin bir tebessüm vardı. Sanırım ablasıyla olan konuşması sandığı kadar iyi gitmemişti. "Biliyorum anne. Bir ara onu da hallederiz," derken elimle yanıma oturmasını işaret ettim.

"Bir ara mı? Nikâha çağırmayacak mısın?"

Doğa hafifçe kaşlarını çatarak yanıma oturdu ama bana doğru tam sokulmak yerine yüzümü göreceği bir pozisyon aldı. Annemle bir sorun olduğunu düşünmüş ve bana alan bırakmak istemiş olmalıydı. Her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir tebessümle yanağını okşadım. Ardından anneme cevaben, "Tabii ki çağıracağım anne," dedim. Bu sefer Doğa'nın kaşları daha da çatıldı. Avuç içimdeki teni sanki onların taraftan bahsediyormuşum gibi gerilmişti. Rahatlaması için, "Büyükbabamı," dedim sadece dudaklarımı kıpırdatarak. *Ha* dercesine kaşları havalandı ama gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

"Telefonla mı?"

Annemin ses tonu bu durumu tasdik etmeyen bir tonda çıkmıştı. Haklıydı. Gönül isterdi ki Doğa'yı nikâhtan önce el öpmeye götüreyim. Fakat şartlar malumdu. "Anne nikâh zamanı yıllık iznimi alacağım bile kesin değil. Hangi ara Edirne'ye gideyim?" Doğa elini çenesine koymuş, hafifçe sıvazlarken söylediğim şeyleri birleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Telefonla da olmaz ki oğlum. Zaten o kadar yolu gelemez ama yine de..."

"Nikâhtan sonra el öpmeye gideceğimizi söyleriz."

Annem keyifsiz bir sessizlikle düşündü. Doğa'nın gözleri parlarken, "Nikâhtan sonraki yemeği Edirne'de yesek?" diye bir teklifte bulundu. Düğün yapmama kararı aldığımızda annem, en azından aile içi bir yemekle bu eksikliği telafi etmeyi önermişti.

Doğa "aile içi" dendiğinde burulmuştu. Yine de bu fikre karşı çıkmamıştı. Belki her şeye sorun yapan biri gibi görünmemek için ya da beni üzmemek için. Fakat nerede olacağına dair hiçbir şey konuşulmamıştı.

"Nasıl olacak o?"

"Nikâhtan hemen sonra Edirne'ye yola çıkarız. Kaç saat sürüyor arabayla?"

Doğa'nın sesinde heyecan, gözlerinde ise umut vardı. Ufak bir hesap yaptım. Yol, olası İstanbul trafiği, molalar... Benim hızımla gidersek beş ama birkaç araba gidersek... "Konvoy olacaksak en az 7 saat," dediğimde Doğa'nın gözleri bir anlığına uzaklara daldı. Sanki zihninde bir takvim açıldı, saatler birbirine eklendi, eksildi.

"Nikâh 11.30'da. 12.00 gibi bitse ve yola çıksak... Tam akşam yemeği vaktinde köyde oluruz."

Cümlesi umut doluydu. Sanki her şeyin yolunda gideceğine emindi. Fakat ben o hayalin kenarına ilişen gerçekleri hatırlatmak zorundaydım.

"Nikâh kıyıldıktan sonra takı töreni olur güzelim. Fotoğraf çekileceğiz, vedalaşacağız... Her türlü on ikiyi geçer."

"Bunlar gerekli mi?"

"Maalesef, evet... Düğün yapmadığımız için tüm çevremiz nikâha gelir."

Sesim, bir açıklamadan çok bir teslimiyet gibiydi. Doğa'nın gözleri bana çevrildi. "Çok kişi olur mu?" diye sordu ama sorunun altında başka bir şey vardı. Kalabalık değil, eksiklikti onu endişelendiren.

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı. Başımı *evet* anlamında salladım. O an, Doğa'nın yüzünde bir gölge belirdi. Suratı asılır gibi oldu ama tam da değildi, sanki duygusunu bastırmaya çalışıyordu.

Düğün istememesinin en büyük nedeni, kalabalığın içinde annesinin olmayacak olmasıydı. O eksiklik ne kadar süslenirse

süslensin, ne kadar gülümseme eklenirse eklensin, hep bir boşluk olarak kalacaktı. Nikâhın da ondan kalır yanı olmadığını fark ettiğinde, canı fazlasıyla sıkılmıştı.

"Hadi diyelim seni tüm bu zorunlulukların arasından kaçırdım."

Gözleri ışıldadı. O parlaklık, neşeden çok anlaşılmaktan doğan bir ışıltıydı. Ne hissettiğini bildiğim içindi o tepki. Ama gerçek, hayalin peşinden hemen yetişti. "Eve dönmemiz gerekecek," diye ekledim. "Üzerimizi değiştireceğiz ve toplaşıp yola dökületeceğiz. Gecikiriz güzelim."

Cümlem, onun hayalini nazikçe yere indirdi. Ama yere düşen bir şey yoktu, sadece biraz daha ağırlaşan bir sessizlik.

"Değiştirmeyiz."

Söylediği şeyle kaşlarımı çattım. Doğru mu duymuştum? Gelinlik ve damatlıkla yolculuk yapmaktan mı bahsediyordu? Hem de yedi saatlik yolculuk... Bir anlığına gözlerimi ona diktim. O ise gayet ciddi görünüyordu. Gözlerindeki parıltı, dudaklarındaki hafif kıvrımla birleşince oyunbaz bir havaya bürünmüştü.

"Çocuklar ne konuşuyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum."

Doğa'nın söylediklerine o kadar dalmıştım ki annemin hâlâ hatta olduğunu unutmuştum. Onun sesi, hayalin içinden çekip aldı beni. Telefonu hoparlöre alırken Doğa'ya kısa bir bakış attım. *Emin misin* diyen bakışlarımla gülümsemesi daha da belirginleşmişti. Pekâlâ... Bunu o istemişti.

"Senin bu gelininin çılgın bir fikri var."

Ses tonumda hem şaşkınlık hem hafif bir gurur vardı. Doğa'nın fikri, alışılmışın dışında ama bir o kadar da kendine özgüydü. "Nikâh bittiği gibi oyalanmadan Edirne'ye geçelim ve aile yemeğini büyükbabamlarda yiyelim diyor." Telefonun diğer ucunda annem bir an sustu. Ardından hevesli bir tonla, "Ee, bu fikir harika," dedi. Coşkusuna bakılırsa sanırım söylediklerimi tam olarak anlamamıştı. "Oyalanmadan diyor Gülsüm sultan," diyerek söyle-

diğim cümlelerdeki kritik yerlerin altını çizdim. "Nikâh bittiği gibi yola çıkalım diyor."

Bir sessizlik oldu. Ardından annemin sesi, şaşkınlıkla yükseldi.

"Nasıl yani? Bir dakika... Gelinlik ve damatlıkla mı?"

Doğa heyecanla telefonu elimden aldı ve, "Evet anneciğim. Vakit kaybetmeyiz hem," dedi. "Büyükbabayı da yormamış oluruz." Annem buna itiraz edecekmiş gibi, "Kızım," diye seslendi. "Kaç saat yol gelinlikle çekilir mi? Ayrıca nikâha katılanlar sizi bire bir de tebrik etmek isteyeceklerdir. O yorgunluğun üzerine, onca yol... Yok yok, olmaz."

Doğa'nın dudakları büküldü. Bir an için nikâh sonrası kalabalıktan sıyrılıp, sessizce Edirne'ye geçebileceğine gerçekten inanmıştı. Bir anlığına, o ihtimalin mümkün olduğunu düşünmüştü. Fark etmediği şey, eğer büyükbabamın yanına gideceksek bizi gerçek bir düğünün karşılayacağıydı. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak için çabalıyordu.

"Büyükbabanıza usulünce durumu anlatırım. Gelebilirse gelir, gelemezse eğer balayına gitmeden el öpmeye gidersiniz."

Annemin sesi alışılmış bir düzenin içinden geliyordu. Her şeyin bir sırası, bir usulü olmalıydı.

Sahi... Bir de balayı işimiz vardı. O an, düşünmediğim bir ayrıntı zihnimin boşluklarında belirdi. Acaba Doğa nereye gitmek isterdi? Sessiz bir koy mu, kalabalık bir şehir mi? Yoksa sadece uzaklaşmak mı isterdi nereye olduğu fark etmeden?

"Ben burada her şeyi halledeceğim. Dima'nın restoranı el değiştirdi ama yeni sahibi eski müşterilerinden-"

"Dima'ya bir şey mi oldu?"

Hiçbir şeyden haberi olmayan Doğa şok hâlindeydi ama altından çıkmaya çalışan bir hüzünle de savaşıyordu. Onu çok iyi anlıyordum. İlk öğrendiğimde benzer bir tepki vermiştim. "Merak

etme, yaşıyor," diyerek içine su serpmeye çalıştım. Doğa elini kalbinin üzerine koyarak derin bir nefes aldı. "Bir an... Allah korusun," derken sesi korkusunu açık ve net bir şekilde ortaya koyuyordu.

"*Çok yaşlandım. Zorlanıyorum* dedi geçen sene. Bir müşterisi de talip olunca devretti."

"Ay, iyi olsun da..."

Yaşadığı için sevinme etkisi, yerini buruk bir kutlamaya bırakmıştı. Dima hâlâ hayattaydı, evet. Ama restoran artık onun sesiyle değil, başka birinin adımlarıyla açılıyordu ve bu fark, Doğa'nın gözlerinde bir eksilme gibi duruyordu.

Çünkü Dima'nın da restoranın da hayatımızdaki yeri nasılsa, Doğa için de farksız hâle gelmişti. Orası sadece yemek yediğimiz bir yer değildi. Birçok suskunluğumuzun yankılandığı, birçok kararın alındığı, birçok gözyaşının fark edilmeden silindiği bir mekândı. Dima, sipariş almaktan çok daha fazlasını yapardı. Bazen bir sırdaş, bazen de sadece ayna olurdu...

Doğa'nın gözleri uzaklara dalmıştı. Gerçek anlamda üzülmüş görünüyordu. Sadece bir restoran değildi onun için Dima'nın yeri. Acı tatlı birçok anımıza şahitlik etmişti o masa örtüleri, o eski sandalyeler, o duvara asılı solmuş fotoğraflar ve şimdi, o anların hepsi geçmişte kalmıştı. Kapısı hâlâ açık olabilir. Menüsünden çalan müziklere kadar her şey benzer de olabilirdi. Ama Dima'nın sığınaklığı yoktu. O sessizce gelen balıkların ardındaki niyet, o göz göze gelmeden kurulan bağ... Hepsi gitmişti ve biz, bir mekânı değil, bir zamanı kaybetmiştik.

"Tamam mı çocuklar?"

Doğa'yla konuşmaya dalınca annemin söylediklerini kaçırmıştım. Doğa'nın gözlerinde de benimkine benzeyen bir dalgınlık vardı. Sanki ikimiz de aynı anda, aynı yerden kopmuştuk. O da kendi iç sesine gömülmüş, dışarıdan gelen kelimeleri sadece bir uğultu gibi duymaya başlamış olmalıydı. Annemden söylediklerini tekrarlamasını istesem kızardı, biliyordum. Bu yüzden, "Tamam,"

diyerek geçiştirmeye karar verdim. Doğa da başını onaylarcasına sallayınca, "Bize uyar," diye ekledim.

"Harika!"

Biz hâlâ neye *tamam* dediğimizi anlamaya çalışırken annemin sesi cıvıl cıvıl gelmeye başlamıştı ve kendince zihninde oluşturduğu yapılacaklar listesini sıralamaya başladı. "O zaman siz bohça, gelinlik, damatlık, nikâh şekeri, davetiye gibi şeyleri halledin. Mekân ayarlaması bende."

Doğa'yla birbirimize baktık. Söylenen her şeyi yadırgamış görünüyordu. Sessiz bir kuşkuyla, "Bohça?" dedi. Ardından, kelimeleri tek tek tartarak tekrarladı. "Nikâh şekeri? Davetiye?" Sesi, bir yabancı dili ilk kez duyan birinin telaffuzu gibiydi. Her kelime, ona ait olmayan bir dünyaya açılan kapıydı sanki.

O an, Doğa'nın bu kelimelere değil, bu kelimelerin taşıdığı beklentiye yabancı olduğunu fark ettim. Bohça onun için bir kumaş değil, bir yük gibiydi. Nikâh şekeri, tatlı bir anı değil, başkalarının hatırlaması için konulmuş bir zorunluluktu. Davetiye ise, belki de hiç davet edemeyeceği insanların simgesiydi.

Annem hâlâ konuşuyordu ama biz artık başka bir sessizlikteydik. Doğa'nın gözleri, bir şeyleri sorguluyordu. Benimki ise, onunla aynı yerden bakmaya çalışıyordu.

"Hadi, ben sizi tutmayayım çocuklar. Güzelce dinlenin bu akşam, yarından itibaren iki haftalık maratonunuz başlıyor."

DOĞA

Gülsüm annenin söylediği her şey, evlilik sürecinde olması gerekenlerdi. Bohçası, nikâh şekeri, düğün davetiyesi... Her biri, yıllardır tekrarlanan bir ritüelin parçasıydı. Onun sesi de bu hazırlıkların doğal bir uzantısı gibi çıkmıştı; sanki dünya hep böyle dönmüş, herkes bu adımları atmış, biz de öyle yapmak zorundaymışız gibi...

Ama benim için bu istekler bir tür sınavdı ve ben, o sınavda neyi kazandığımdan çok neleri kaybettiğimi, neyi sakladığımı, neyi hâlâ taşıdığımı gözler önüne serecektim. Bu zamana kadar kaçmaya çalıştığım her gerçeği, önümüzdeki iki hafta boyunca yaşayacak olmak gergin hissettiriyordu. Bana bu hazırlıklar, bir sevgi göstergesi, bir değer verilme olarak sunuyordu. Ama ben, her kelimesinde biraz daha küçülüyordum.

Gelin bohçasını hazırlamaları onlar için kolaydı. Peki ben? Meteliğe kurşun sıkma ayarına gelmişken, tek başıma damat bohçasının altından kalkabilecek miydim? Ablamdan parasal yönden destek istesem verirdi tabii, peki ya maneviyat?

Peki ya davetiye... Kimleri davet edeceğimi değil, kimleri dışarıda bırakacağımı düşündürüyordu. Her isim, bir hesaplaşma-

nın kapısına dayanırdı. Her eksik, yüreğimde açık olan bir yaraya dokunuyordu. Bu işin içinden canımı daha fazla yakmadan nasıl çıkacaktım ben?

Doğukan telefonu elimden aldı ve aramayı sonlandırdı. Sıcak parmak uçları tenime değdiğinde, içimde bir titreme yayıldı. O an ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Ama bu soğuk, havadan kaynaklı değildi; içimde biriken sessizlikten, yükten, kırılganlıktan geliyordu. O da bunu fark etmiş gibiydi. Elimi sıkıca tuttu, avucumun içini kendi sıcaklığıyla doldurdu. Sonra, hiç acele etmeden, dudaklarına götürdü.

O avucumun içini öperken, ben sadece onun şefkatini izledim. Gözlerinde bir telaş yoktu. Sadece sakin bir kararlılık taşıyordu. Sanki *ben buradayım ve gitmeye niyetim yok* diye bağırıyordu, her zamanki gibi...

Biliyordum. Canım ne kadar yanarsa, o şifalandırmak için o kadar uğraşacaktı. Ama yine de ona bu kadar yüklenmeye hakkım yoktu.

"Doğukan biliyorum, 'Sen de çok oldun,' diyeceksin ama—"

Sözüm daha tamamlanmadan, gülümseyerek araya girdi. "Beni nasıl da tanımış eşim. Ee?" Ses tonu yumuşacık ve oyunbazdı. Öyle bir şeyi hiçbir zaman demediğini ve demeyeceğini ikimiz de iyi biliyorduk. "Annenin söylediği her şeyi yapacak mıyız?" diye sorduğumda yüzündeki gülümseme, tahmin ettiği şeyle gerçeğin eşleşmesinden kaynaklı oluşan bir kıvrımdı.

"Sen daha bunlara mırın kırın yapıyorsan gelin hanım, kınada ne yapacaksın?"

Gözlerim şok tanımına uyacak şekilde açıldı. Hatta biraz daha zorlasam gözlerim yuvadan çıkabilirdi. Kına gecesi... Kız tarafının yaptığı, anne ve baba özleminin ağır bastığı, bol ağlamalı bir eğlenceydi. Şu anda ihtiyacım olan en son şey bu saydıklarımdı.

"Ben... Ben kına istemiyorum."

Doğukan hiç şaşırmadı. Sanki bunu çok önceden biliyormuş gibi saçlarımı okşadı. Parmakları, başımın tam tepesinde bir güven halkası çizdi. "Biliyorum güzelim," dedi. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." O cümle, içimde bir düğümü çözdü. "Yani bu bohça işinden de yırttığımızı mı gösteriyor?"

Doğukan erkeksi bir kıkırtıyla başını onaylarcasına salladı. Rahatlamış ve coşkulu bir hâlde boynuna sarıldım. "Çok teşekkür ederim," derken neredeyse ağlamak üzereydim. Doğukan sırtımı usul usul okşarken, "Davetiye ve nikâh şekerine ne diyorsun?" diye sordu. Cümlesi, bir tekliften çok bir yoklamaydı. Sınırlarımı ölçüyordu.

Yüzüne bakmak için kollarının arasından çıktım. Gözlerinde hâlâ o muzır parıltı vardı. O an, onun benim için daha ne kadar ileri gidebileceğini siyahlıklarında görmüştüm. O gözler sadece bakmıyor; beni okuyor, taşıyor, koruyordu.

İstemiyorum desem, tüm davetiyeleri yırtabilirdi. Nikâh şekerlerini dağıtmak değil, yakmak bile onun için sorun olmazdı. Onun için bu ritüellerin hiçbir önemi yoktu.

Çünkü o, beni istiyordu. Sonsuza kadar.

Ama ben... Çok fazla şeye hayır demiştim. Gülsüm annelerin de hevesleri olduğunun farkındaydım. Bu yüzden gerginliklerimi bastırarak, "Seçeriz birlikte," dedim. Minnettar bir gülümsemeyi gözlerine taşıdı. Gamzeleri bana dokunacak kadar yakındı ve o gözlerin çekim gücü başka kimsede yoktu. Dudaklarım onun dudaklarına kapanırken düşündüğüm tek şey, yorgunluğumu Doğukan'ın teninden çıkarmaktı.

DOĞUKAN

Bazı insanlar, "Hayır," diyemezdi. Çünkü onlar için bu kelime, sadece bir reddediş değil, bir kırılma gibi gelirdi. Sanki, "Hayır," dediklerinde sevilmeyeceklerini, dışlanacaklarını, eksik kalacaklarını sanırlardı. O yüzden hep, "Olur," derlerdi. "Tamam," derlerdi. "Ben hallederim," derlerdi ama içlerinde her seferinde bir şey eksilirdi. Çünkü bu bir fedakârlık gibi gözükse de aslında varlığın yok oluşuydu.

Fakat benim için bu durum tam tersiydi. Ben, "Hayır," diyemediğimde eksilmiyordum. Aksine çoğalıyordum. Varlığım, bir başkasının varlığına yer açarken küçülmüyor, genişliyordu. Dışarıdan bakıldığında *hayır* diyememe sorunum var gibi gözükebilirdi ama bu bana, bir sorun gibi gelmiyordu. Çünkü Doğa'ya, "Hayır," diyemiyordum. İstese küçük dağları bile onun için yaratabileceğimi hissediyordum ve bu his, beni zayıflatmıyor, güçlendiriyordu. Belki de mesele kelimede değil, niyetteydi. Ben ona, "Evet," derken, kendimi inkâr etmiyordum. Aksine onunla var oluyordum. Onun yükünü taşımak, kendi yükümle yüzleşmek gibiydi. Onun isteğine boyun eğmek değil, onunla aynı ritimde yürümekti.

"Işık açık kalsa olur mu?"

Doğa saatin geç oluşunu vurgulayan bir yumuşaklıkla fısıldadı. Bu cümleyi daha önce de duymuştum ve nereye varacağını çok iyi biliyordum ama bu gecenin farklı olması gerekiyordu.

"Hayır," diyememe saati bir hayli geçmişti. Direnmek için fazla yorgundum. Kabul etmek içinse fazla yakındım.

Nikâh, kına, düğün muhabbetleri değil ama Doğa'nın kokusunda dinlenmek... İşte o başka bir şeydi. Teninin sıcaklığı, saçlarının çarşaflara bıraktığı iz, duş sonrası cildindeki şampuan kokusu... Zamanı hızlandırmıştı ve ben, yarın sabah işe gidecektim.

Alarmımı kurmuştum. Üniformamı ütülemiştim. Yanımda götüreceğim her şey tamamdı. Uyumak için hazırdım ve tam yatmak üzereyken Doğa'nın başucundaki kitaba uzandığını gördüm. O an içimden bir şey koptu. Allah aşkına... Tüm günün yorgunluğu, kalabalık, yolculuk, seks... Ve hâlâ nasıl kitap okuyabiliyordu?

Ayışığı Kitaplığı

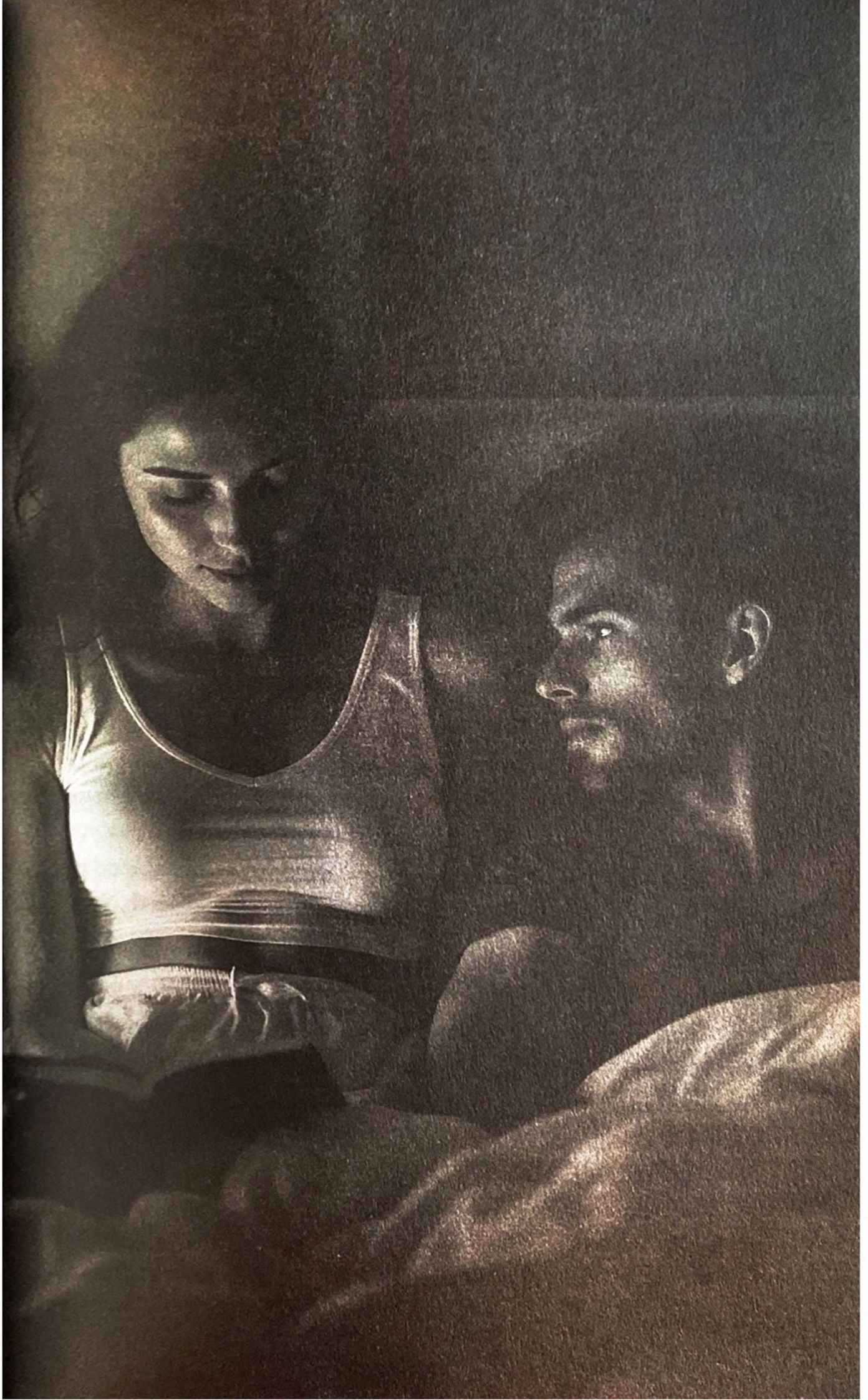

"Yorgun değil misin?"

"Yorgunum."

Yatağın benim tarafımdaki yorganı kaldırırken, "O zaman dinlensene," dedim. Doğa kibar bir tebessümle elindeki kitabı salladı. "Benim de amacım o zaten." Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan yanına oturdum. Normalde, evimize kurduğumuz kütüphaneden bir kitap seçer ve ona eşlik ederdim. Fakat hareketli birkaç günün ardından bedenimin tükendiğini hissediyordum. Ruhum ise onun yanında, onunla dinlenmeye çalışıyordu.

Doğa ise başka bir ritimdeydi. Belli ki gün onun için bitmemişti ya da belki de bitsin istemiyordu. Sanki kitap, onunla konuşmaya devam edecekti. Belki bir cümleye takılacaktı. Belki bir karakterin acısına eşlik edecekti. Belki de sadece sessizce, gözleriyle kelimeleri okşayacaktı. Bunun onu dinlendireceğini söylüyordu ama neden bilmiyorum sanki daha çok düşünmemek için seçtiği bir yol gibi gelmişti. Bir anda ablasıyla olan konuşmanın iyi geçmediğini hatırladım. Canını sıkacak bir şey mi söylemişti?

Varlığımı hafifletme çabasıyla yorganın içine süzüldüm. Doğa'nın yüzünü profilden bile olsa görecek şekilde yan döndüm ve başımı kolumla destekleyerek havada tuttum. Bakışlarım onun yüzündeki her milimi tarıyordu ama o gözlerini kitap sayfalarından bir an bile ayırmamıştı, üstelik ona baktığımın da farkındaydı. Sanki o sayfalara söyleyemediklerini saklıyordu.

"Ablan nasılmış?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkerken, "Yoğunmuş," dedi. Tek kelimelik cevabı nasılda avaz avaz kırgın olduğu cümleleri kusuyordu. Konuşmanın gidişatını az çok tahmin ediyordum. O yüzden temkinli bir sesle, "Nikâha gelecek ama değil mi?" diye sordum. Bu sefer *bilmiyorum* dercesine dudağını bükerken, "Umarım gelir," dedi. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, ses tonu dokunaklı bir hâl almıştı.

"Bu yüzden mi canın sıkkın?"

Gözlerini kitaptan ayırmadı. Ama sayfa çevirmeyi bıraktı. Parmakları, sayfanın köşesinde öylece kaldı. Sanki zaman, o parmak ucunda durmuştu. Yakalandığının farkındaydı. Zihni ne cevap vermesi gerektiğini bulamıyor gibiydi ama asıl mesele cevap değil, saklamaktı. Saklayamadığı bir şey vardı ve o şey, gözlerine doluyordu.

Başını yavaşça bana çevirdi. Gözleri gözlerimi tararken, içindeki fırtınayı bastırmaya çalışıyordu. Ama gözyaşı, gözün en dürüst yeridir. Sulanmaya başlamıştı. O an bir terslik olduğunu anlamıştım. Ama onu bu hâle sokacak hiçbir neden bulamıyordum. En azından görünürde yoktu.

"Ne oldu güzelim?"

Sanki sesimle onu korumak istemiştim. Uzanıp yanağını okşadım. Teninin sıcaklığı, içindeki kırgınlığı doğruluyordu. O dokunuşta, bir şey çözüldü. Doğa'nın dudakları kıpırdadı ama kelimeler çıkmakta zorlandı. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"İki hafta çok kısa bir süreymiş..."

Kelimeler, boğazına takılıyordu. "...ve gelememe ihtimali varmış." Bu cümleyi kurarken, hıçkırmamak için çabaladığını hissettim. Sesindeki titreme, kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. O an sadece ablasının gelememe ihtimali değil, bir çocukluk hayalinin yıkılışı vardı. Nikâh bir tören değil, bir buluşma umuduydu onun için ve o umut, şimdi pamuk ipliğine bağlıydı.

Ciddi bir konu konuşacağımız için toparlandım ve yattığım yerden doğruldum. Sırtımı onun gibi yatak başlığına dayamadan önce yastığımı belimde düzelttim. Ardından dayandım ve Doğa'yı göğsüme doğru çektim. Direnmedi. Kedi gibi, sessizce kolumun altına kıvrıldı. O an, kelimelerden önce gelen bir yakınlıktı. Elindeki kitabı kapatırken sayfaları karışmasın diye parmağını ayraç olarak kullanması, konuşmanın geçici ama önemli olduğunu biliyor gibiydi. Saçlarını okşarken, "Benim tanıdığım Merve, seni en mutlu gününde yalnız bırakmaz," dedim. Başını hafifçe yukarı kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Seninle her günüm, en mutlu günüm zaten."

Gülümseyerek alnına eğildim. Dudaklarım tenine değdiğinde, kokusu burnuma doldu. O tanıdık koku... Evin, huzurun, yorgunluğun içinden süzülen bir sığınak gibiydi. Her nefes alışımda biraz daha hafifliyordum, sanki günün ağırlığı onun saçlarının arasına karışıp kayboluyordu.

Öpmeyi bıraktıktan sonra parmaklarım usulca çehresine dokundu. Yüzünün çizgileri, günün yorgunluğuyla biraz daha belirginleşmişti. Ama hâlâ güzeldi. Hâlâ tanıdıktı. Önüne düşen saç tutamlarını nazikçe kulağının arkasına ittim. O küçük hareket hem koruma hem de yakınlaşma arzusuydu. "Mutlaka gelecektir," dedim. Sesim güven verici bir tondaydı. "Ama sanki canını sıkan başka bir şey var." Gözleri bana döndü. Durgundu. Fazla sessizdi. O gözlerde bir şey vardı; anlatılmamış, belki de henüz kendisinin bile tam anlamadığı bir şey. Nedenini bilmiyorum ama o bakış, bir boşluk gibi üzerime çöktü. Sanki içinde bir bekleyiş vardı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeler hâlâ cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Bilmediğin bir durum yok."

Doğa tekrar göğsümdeki yerini aldı. Varlığı, göğsümde bir ağırlık değil, bir dengeydi. Sessizce kıvrıldı; sanki konuşmamak, konuşmaktan kaçmak için yine bana sığınmak istiyordu. "Bildiklerimin üzerinden geçmek ister misin peki?" diye sorduğumda başını *hayır* anlamında salladı. Hamilelik olayı aklıma geldi. Benimle konuşmak istemediği konular için onu zorlamayacaktım. "Pekâlâ," dedim. Sesim, onun sessizliğine eşlik eden bir ritim gibiydi. Kucağımda duran kitaba gözüm takıldı. Disk Dünya serisinden bir kitap: Ucube Kocakarılar. Ona hediye ettiğim günden beri her gece bir bölüm okurdu. Kitabın ismi bile insanın içindeki merakı dürtüyordu; absürt ama çekici, komik ama düşündürücüydü. Bu gece de o kitabın payına düşen sayfalar, aramızdaki sessizliği örtecek gibi duruyordu.

"Sana kitap okumamı ister misin?"

Başını kaldırmadan, dudaklarının kenarında belirsiz bir gülümsemeyle, "Ciddi misin?" diye sordu. O soru, kulağıma neredeyse küfür gibi çarptı. Sanki geçmişteki tüm çabamı, tüm o gece yarısı fısıltılarımı, bir kalem darbesiyle silmişti. "Sanki hiç okumadım," diyerek sitemimi belli ettiğimde kıkırdamaya başladı.

"Ben yaptım da seninkileri pek hatırlamıyorum."

Bozulmuş bir ses tonuyla, "Hatırlamak konularına girmeyelim istersen," dedim. Doğa neyden bahsettiğimi çok iyi anladığı için cevap vermek yerine elindeki kitabı açtı. Sayfaları arasında parmağını gezdirdi, kaldığı yeri buldu ve bana gösterdi.

Ah... Bir kitaba ortasından başlamak benim âdetim değildi. Sayfaların başına dönmek isterdim. Karakterleri tanımadan, olayları bilmeden bir cümleye düşmek bana hep eksik gelirdi. Ama o an, eksikliği kabul etmem gerekiyordu.

"O zaman başlayalım."

DOĞUKAN

İnsanoğlu gerçek anlamda kuş misaliydi. Bir yere konar gibi yapar ama hep tetikte dururdu. Sanki her konaklama, bir sonraki uçuşun provasıydı. Kanatları varmış gibi yaşar; uçar mı, kaçar mı, kalır mı, belli olmazdı. Bir ev kurar ama içinde hep bir göç dürtüsü taşırdı. Bir yuvaya alışır ama gözleri hep ufukta gezinirdi.

Bazıları rüzgârla dost olurdu; yönünü rüzgâra göre belirler, savrulmayı özgürlük sanırdı. Bazıları kafesle barışırdı; sınırları tanır, güveni duvarlarda arardı ama o duvarların ardında hep bir açık kapı hayali saklıydı. Bazıları yüksekten bakardı hayata; mesafeyle korur, yalnızlıkla beslenirdi. Bazıları yere yakın yaşardı; toprağın sesini duyar, kök salmaya cesaret ederdi. Ama hepsi, bir gün uçacakmış gibi yaşardı. Bir kararın eşiğinde, bir vedanın kıyısında.

İnsanoğlu, duygularını da kanat gibi taşırdı. Sevdiğinde yükselir, kırıldığında alçalırdı. Bir bakışla göğe çıkar, bir sessizlikle yere çakılırdı ve her seferinde, yeniden uçmayı öğrenirdi. Yara izleri, tüylerin arasına saklanırdı. Kimse görmezdi ama her uçuşta biraz daha ağırlaşırdı.

İki gün önce Ankara'dayken gece yaşadığımız şehre dönmüştük. Şimdi bir ilçeye doğru göreve gidiyordum. Yolculuk, sadece

şehirler arasında değil, içimde de sürüyordu. Camdan dışarı bakarken, yol kenarındaki ağaçlar bile bana göçü hatırlatıyordu. Her biri yerinde sabit ama dalları rüzgârla oynuyordu. Görev kelimesi bile bazen bir göç gibi geliyordu: bir yere gitmek, bir şey yapmak, bir iz bırakmak...

"Hele bi şubede bi çay içeydum da çıkaydum gari... Başum oldi kazan gibi!"

Kemal, ejdere bindiğinden beri susmak bilmemişti. Sanki ejderin sırtında değil de şube önünde çay sırasındaydı hâlâ. Gürültü zaten yeterince fazlaydı; motorun uğultusu, telsiz cızırtısı, metalin titreşimi. Ama asıl işkence, kulağımın dibindeki mızmızlanmaydı. Uyku, bu ortamda lüks değil, imkânsızdı.

Gözlerim geceden kalma bir yorgunlukla yanıyordu. Kitabın son cümlesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu ama harfler çoktan bulanıklaşmıştı. Görev öncesi bir nebze dinlenmek hakkımdı. Uyumasam bile en azından gözlerimi dinlendirmeliydim.

Bu yüzden operasyon çantasına uzandım. Doğa'nın "benzin niyetine" hazırladığı termosu çıkardım. Sıcaklığı hâlâ içindeydi, buharı kapağın kenarından sızıyordu. Tereddütsüz, Kemal'in göğsüne çarpacak sertlikte uzattım. İlk anda ne olduğunu anlamayan adam inledi. Fakat bir anda o inleme övgü dolu bir, "Vay vay vay," sesine döndü.

"Uyy gardaşuma bak hele, yürüyen demlik mübarek! Buhar çıka çıka geliy!"

Gözlerim kapalı olmasına rağmen devrilmişti. "Senin hâlâ çenen açık mı?" diye sorduğumda Kemal'in keyifli kıkırtısı aracın uğultusuna karıştı. Neyse ki bana birkaç dakika kazandıracak kadar sessiz kalmıştı.

"Sen şefle ne konuşacaksın?"

Beyni, çayın etkisiyle demlenmişti belli ki. Şubeye gelir gelmez şefin odasına yönelmem, onun radarına takılmıştı. Şimdi o radar sorguya çekiliyordu. Dinlenmemi bölmemek için, "Bir şey

konuşacaktım," dedim, kelimeleri uzatmadan. Ama Kemal, boşlukta kalmayacak kadar meraklanmıştı. "Ne konuşacaktın?" diye sordu. Ses tonu bu sefer daha ciddiydi. Derin bir nefes aldıktan sonra, "İzin isteyecektim," dedim.

"Yine nereye gideysun?"

Bıkkın bir edayla gözlerimi açtım. Aracın ufak camından dışarı baktım. Sis, dağların eteklerinde ağır ağır sürünüyordu. İlçeye yaklaştığımızı gösteren tabelayı gördükten sonra Kemal'e doğru döndüm ve gözlerinin içine bakarken, "Evlenmeye," diye cevap verdim. O ana kadar çatık olan kaşları bir anda havalandı ve sesi ejderin içindeki uğultuyu bile delip geçecek kadar yükseldi.

"Ne diyisun sen ha?! Ne zaman oldi bu iş? Benim niye şimdi haberum oluyi?!"

"Kemal! Biraz sessiz."

Şefin sesi, ejderin içindeki uğultuyu yararak öne doğru savruldu. Tonunda alışılmış otorite değil, sabrı zorlanan bir adamın çatlamaya yüz tutmuş sesi vardı. En önde oturuyordu; sırtı dik, gözleri keskindi. Uyarısı, sadece Kemal'e değil, tüm ekibe bir hatırlatmaydı: Burası şube değil, görev alanıydı.

Bakışlarım refleksle ejderin içine kaydı. Herkesin gözleri üzerimizdeydi. Bir anlığına sessizlik oldu ama o sessizlik, gerginliğin sesi gibiydi. Kemal, şefe doğru dönerken yüzündeki ifadeyi toparlamaya çalıştı. Şivesini düzeltmeye çalışması hem ciddiyet hem de savunma refleksiydi. "Bu kulaklar neler duydu şefim," dedi, sesi hâlâ yüksek ama kelimeleri törpülenmiş.

"Siz de duysanız, siz de sakin kalmazsınız."

Zihnimdeki uyku hâli, bu cümleyle silkelendi. Sanki bir çan çalmıştı içimde. Henüz şefle konuşma fırsat bulamamış, izin isteyememiştim. Ama Kemal'in ağzından dökülen kelimeler, sanki bir perdeyi aralamıştı. İstemediğim bir anda, istemediğim bir şekilde.

Ejderin içinde hava ağırlaştı. Kemal'in sesi hâlâ kulaklarımda

çınlıyordu. Panik, içimde kıvrıldı. Bağlı olduğum kemerlerden destek alarak oturuşumu düzelttim. Daha dik, daha kontrollüydüm. Sanki bedenimle gerçeği bastırabilirdim. Sanki dik durmak, dağılmamayı garantilerdi.

"Ne olduğunu söyleyin de ona ben karar vereyim."

Şefin bakışları artık ön cama değil, bize, daha doğrusu bana dönüktü. Siktir. Bu konuşmayı bu kadar meraklı gözün içinde yapmak mahremiyetin en savunmasız hâliydi. Evlenecek olduğum zaten duyulacaktı. Bu kaçınılmazdı. Ama bunun bir operasyon planı gibi masaya yatırılmasına gerek yoktu.

İki hafta...

Neden iki hafta olduğu sorgulanabilirdi. Saçma espriler dönebilirdi. Hatta konu gereksiz yerlere çekilebilirdi. Hoşlanmayacağım yerlere...

"Evet Doğukan... Neymiş Kemal'i bu kadar heyecanlandıran konu?"

Fakat şef ne olduğunu öğrenmeden işin ucunu bırakacak gibi durmuyordu. "Şef, aciliyet gerektiren bir konu değil. Operasyon sonrası-" derken elini havaya kaldırdı. Keskin, sessiz, tartışmasız bir hareketti. Sözüm kesildi. Sanki kelimelerim değil, niyetim durdurulmuştu.

"Ona da izninle ben karar vereyim Doğukan."

Adımı telaffuz edişinde bile had bildiren bir otorite vardı. Yanımdaki adama bu anın hesabını soracağımı belli eden bir nefes aldım. Derin, kontrollü ama içinde öfke kıvrılan bir nefes. Ardından şefe döndüm. "Şef," dedim, ses tonumda açıklama yapacağımı ama bana biraz zaman tanımasını isteyen bir girizgâh vardı.

"Sabah sizin odanıza geldim ama yoktunuz."

Şef, bunu bildiğini belli eden bir baş hareketi yaptı. Ne şaşırdı ne de sorguladı. Sadece onayladı. "Ben yıllık iznimi öne çekebilir miyiz diye soracaktım." Cümle, ejderin içinde yankılandı. Sanki metalin içinden bir kalp sesi oluşmuştu.

Şefin kaşları sorgularcasına çatıldı ama içinde öfke değil, sezgi vardı. Son zamanlarda çok fazla izin almıştım ve bu onun dikkatinden kaçmamıştı. Sanki bir şeylerin farkındaydı ama henüz adını koymamıştı. "Ne zamana gerekli?" diye sordu. Sesi hâlâ kontrollüydü ama artık daha dikkatliydi. Sanki kelimelerimden çok, arkasındaki niyeti duymaya çalışıyordu.

"İki hafta sonraya."

Şefin kaşları, zaten çatık olan çizgilerini biraz daha derinleştirdi. Sanki cümlem, sadece bir tarih değil, bir alarm gibiydi. "Ciddi bir mesele mi var?" diye sordu. Tam o anda, Kemal öne doğru atıldı. Sanki bu anı bekliyordu.

"Ciddu ciddu. Evleneymuş şefum."

Aracın içi bir anlığına sessizleşti. Ejderin metal gövdesi bile bu cümleyi sindirmeye çalışıyor gibiydi. Kemal'in gözleri bana çevrildi. Ama bu kez alaycı değil, sorgulayıcı değil... Kırılgandı. "Hayur, bizim izni kimse sormayi." Kemal'in derdini şimdi anlamıştım. Konu sadece haberi olmaması değildi. Yanımda olamama korkusuydu.

"Sen zaten evli değil miydin?"

Zeynep'in sesi, aramızdaki uğultuya rağmen net bir şekilde duyuldu. Sanki bir taş havaya fırlatılmış ve tam suyun ortasına düşmüştü. Cümle, sadece bir soru değil, bir sorguydu ve o anda, tüm dikkat onun üzerine çevrildi. Gözleri büyümüştü. Şaşkındı. Ama daha çok, söylenen yalana ortak olduğum için gücenmişti.

Ben tam onun kırgınlığını azaltacak bir cevap ararken, Uğurcan lafa karıştı. Sesi, Zeynep'in sorusunun yankısını bastırmaya çalışır gibiydi. "Resmî nikâhlı değillerdi," dedikten sonra Zeynep'e döndü.

"Ama sen bunu nereden biliyorsun?"

O an, içimde bir şey düğümlendi. Gözlerimi kısa bir an sıkıca yumdum. Sanki karanlıkta kendimi saklayabilirdim. Ama içimdeki ses,

çoktan yükselmişti. Siktir! Bu kelime, sadece bir küfür değil, bir çaresizlikti. Kontrolü elimden kaçırmışım gibi hissediyordum. Ah Kemal!

Herkes eteğindeki taşları döküyordu. Sözler, sıradan cümleler gibi değil, birer itiraf gibi havada asılı kalıyordu. Gözlerimi açtım ve o an, şefin sessizce beni izlediğini fark ettim. Bakışları sabitti. Ama içinde ne vardı, çözemedim. Yargı mıydı? Merak mı? Empati mi? Yoksa sadece görev refleksi mi?

Fakat bir şey kesindi: Bu konuşmalardan pek hoşlandığını söyleyemezdim. Sanki disiplinin çatısı altında, duyguların bu kadar görünür olması onu rahatsız ediyordu. Sanki mahremiyet, görev alanına sızmıştı ve bu sızıntı, sadece beni değil, tüm ekibi etkiliyordu.

"Dedikodu çetesi!"

Şefin gür sesi uğultunun içinden bir tokat gibi savruldu. Bir anda herkes sustu. Kafalar döndü, gözler ona çevrildi. Sessizlik, emir gibi indi aracın içine. "Boş muhabbetlerinizi sonraya saklayın ve önünüzdeki göreve odaklanın," dedikten sonra gözleri bana kilitlendi. Sadece bana. Sanki tüm konuşmaların, tüm bakışların, tüm soruların merkezindeydim. Bir anlığına nefesim daraldı. Ama dışarıdan belli etmedim.

"Operasyon sonrası yanıma gel."

Kısa, net, tartışmasız. Benim nikâh davetiyemden önce o bana bir hesaplaşma davetiyesi göndermişti. Başımı bir kez salladım. "Emredersiniz." Sesim kontrollüydü ama içimdeki ritim hızlanmıştı. Şef önüne döndü. Ama ben hâlâ onun bakışlarının ağırlığını omuzlarımda taşıyordum.

Yanımda oturan Kemal'in elindeki termosu sertçe çekip aldım. Sıcaklığı hâlâ içindeydi. Ama o an, çayın buharı değil, içimdeki öfke yükseliyordu. Kemal bir şey söyleyecek gibi oldu. Ama bakışlarım, kelimelerden önce susturdu onu. Sert, net, sessiz bir uyarıydı. "Şu görev bitsin," dedim, sesim alçak ama keskindi.

"Şeften önce seninle görüşeceğiz."

DOĞA

Seven, sevdiğine kitap okumalıydı. Çünkü bu bir terapi şekliydi. Yorgun bir günün ardından, bir sesin ritminde dinlenmekti. Kendi iç sesini susturup, sevdiğinin sesinde huzur bulmaktı. Göz göze gelmeden yakınlaşmak, kelimelerle dokunmaktı. Bir karakterin acısında birlikte ağlamak, bir cümlede birlikte gülümsemekti ve bazen, en çok ihtiyaç duyulan şey, sadece bu sesin devam etmesiydi.

Birkaç günün üzerine bedenimin üzerinden tır geçmiş gibi hissediyordum. Fakat ruhum bir türlü uykuya hazırlanamıyordu. Yorgun da değildi, enerjik de... Sadece açıktı. Bu nedenle kitap okumaya karar vermiştim. Fakat bunu, benim yerime Doğukan'ın yapması, kitapta geçen cümleleri fısıldar gibi okurken saçlarımı okşaması, sayfaların çevrilme sesi, odanın loş ışığı ve Doğukan'ın nefes ritmi... Hepsi birer uyku çağrısı gibi gelmişti.

Gözlerimi usulca kapatırken yarın akşama kadar uyuyacağıma dair kendime söz vermiştim. Belki de içten içe bir dua etmiştim. Fakat sabahın köründe çalan telefon tüm planlarımı altüst etmişti. Ofis eşyalarım nihayet gelmişti ve benim bir an önce ofise geçmem gerekiyordu. Bir an uykuya dönmek ile sorumluluğa kalkmak arasında içimde kısa bir savaş yaşanmıştı ama kazanan belliydi.

Zihnim hâlâ rüyaların kıyısındayken, bedenim refleksle yataktan kalkmıştı. Gözlerim yarı kapalı, ayaklarım hâlâ yorganın sıcaklığını özlüyordu. Alelacele Doğukan'a mesaj attım.

"Günaydın kalbim.

Şimdi kargodan aradılar. Eşyalar gelmiş.

Hızlıca ofise geçiyorum. Haberleşiriz."

Harfleri o kadar hatalı yazmıştım ki kelime düzeltme butonum açık olmasaydı, Doğukan'ın mesajı çözmesi için saatlerini harcaması gerekirdi. Telefonu bir kenara bırakıp hızlıca hazırlanmaya başladım. Hazırlanırken bile içten içe uyuyordum. Çantamın içine ihtiyacım olabilecek eşyaları atarken telefonumun ekran ışığının yandığını gördüm. Uzanıp yatağın üzerinden telefonu elime aldım.

"Günaydın güzelim.

Bugün evden çıkamayacağını söylediğin için arabayı almıştım.

Takside dikkatli ol. Beni habersiz bırakma.

Göreve gidiyorum. Telefonum kapalı olacak.

Acil bir durum olursa Meryem'i ara."

Meryem... Onunla o kadar uzun zamandır konuşmamıştım ki bir anda özlem yüreğime vurdu; sessizdi ama fazlasıyla yerini sızlatmıştı. Onun en önemli zamanlarıyla benimkiler çarpışmıştı. Yanında olamıyordum ve onun bunu sorun yapıp yapmadığını bile bilmiyordum. Birkaç kez mesaj atmıştı ve ben yoğunluktan çok geç dönmüştüm. O da yazmayı bırakmıştı. Şimdi bu anların hepsinin telafini yapmak adına nikâh günü aldığımızı oyalanmadan ona söylemem gerekiyordu. Tabii önce Doğukan'a cevap vermeliydim. Mesaj yazdığım sırada yeni bir mesaj daha ekrana düştü.

"Sakın kutuları yüklenme. Kendi başına kurmaya çalışma.

Ben geldiğimde ne yapılacaksa yaparız.

Sana âşığım. Görüşürüz."

Ah... Her koşulda beni düşünen bir adama sahiptim ve bu

düşünülme hâli, sadece zihinsel değil, bedensel bir uyanışa dönüşüyordu. Sanki içimde bir şey kıpırdamıştı: bir sıcaklık, bir hareketlenme, bir çağrı. Resmen uykum açılmıştı. Ama bu, sıradan bir uyanıklık değildi. Bu, arzunun göz kırpışıydı.

Alt dudağımı farkında olmadan ısırdım. Sanki o küçük hareket, içimdeki kıvılcımı kontrol altına almanın bir yoluymuş gibiydi. Parmaklarım telefonda yazdığım mesajın üzerinde durdu. Cümle tamamlanmıştı ama eksikti. Sanki kelimeler, hissettiklerimi taşıyamıyordu.

Bir an durdum. Nefesimi tuttum. Sonra yazdığım mesajı sildim. Yeni bir mesaj yazmaya başladım. Bu kez daha doğrudan, daha dürüst, daha yakın. Sanki kelimeler değil, parmak uçlarım konuşuyordu. Sanki mesaj değil, bir dokunuş gönderiyordum.

"Ben sana sırılsıklam âşığım.

Akşam ne kadar ıslak olduğuma bakarsın.

Lütfen asıl sen dikkatli ol."

Bacaklarımın arasında hissettiğim zonklamaya odaklanmamaya çalışarak hazırlıklarımı tamamladım. Meryem'i yolda aramaya karar verdim. Evden çıkmak üzere ayakkabılarımı giyiyordum ki yeni bir mesaj daha geldi.

"Doğa.

Göreve gidiyorum dedim güzelim.

Sokma aklıma şöyle şeyler..."

Kıkırdarken devam etmenin dikkatini daha çok dağıtacağını anladım. Bu yüzden kısaca, "Haberleşiriz," yazıp gönderdim ve telefonu çantamın içine attım. Ofis anahtarlarının çantada olup olmadığını kontrol ettim. Parmaklarım, kumaşın içinde yabancı bir metalin izini aradı. En kısa zamanda anahtarlık taksam iyi olacaktı. Anahtarları bulduğum gibi evden çıktım. O sırada Tülin Hanım'ın asansörün önünde beklediğini gördüm.

"Günaydın."

Sesim hem nazik hem de aceleciydi. Kapıyı kilitlemek için döndüm. "Günaydın Doğacığım. Nasılsın?" Sesi, sabahın yumuşaklığıyla karışmıştı. O an, zaman biraz yavaşladı. "İyiyim, teşekkür ederim," dedim, omzumun üzerinden geriye doğru bakarak. Onun hâlini hatırını sorarken, asansörün kapısını benim için tuttuğunu fark ettim. Bu küçük jest, sabahın telaşında bir nezaket parıltısıydı. Hızlıca davranarak kapıyı kilitledim. Anahtarın dönme sesi, içimdeki geç kalma hissini bastırdı.

Koşar adım asansöre yöneldim. Tülin Hanım hâlâ kapıyı tutuyordu. Göz göze gelince, "Teşekkür ederim," dedim. Kadın içeri girebilmem için geri çekilirken, "Ne demek güzel kızım," dedi. "Nereye böyle?" Meraklıydı. İlk karşılaştığımızda da anlamıştım; soruları, sohbet değil, bir tür yakınlaşma aracıydı. Ama bu merak, rahatsız edici değil, sanki bir komşuluk ritüeliydi.

Asansörün kapıları kapandı ve hızla aşağı inmeye başladık. "İşe gidiyorum," dediğimde kadının kaşları hafifçe havalanırken "Ah. Ben seni çalışmıyorsun sanıyordum," dedi. Sesi, yargılayıcı değil, daha çok kendi varsayımına şaşıran birinin tonuydu. Neden böyle düşündüğünü anlamadım ama sorgulamadım da. Sadece kibar bir gülüşle karşılık verdim.

"Ne iş yapıyorsun?"

Asansör ikinci katta durduğunda, Tülin Hanım'ın sorusu havada asılı kaldı. Kapılar açılırken, içimde kısa bir tereddüt belirdi. Cevap vermekle geçiştirmek arasında bir anlık salınımdı ama sonra, sade ve net bir şekilde, "Avukatım," dedim. Asansörün önünde bekleyen kimse yoktu. Kat boştu ama Tülin Hanım, kapı kapanmasın diye çoktan elini metal eşiğe yerleştirmişti. Sanki sadece kapıyı değil, sohbeti de açık tutmak istiyordu. "Ne güzel," derken ses tonu her zamanki gibi nazikti ama gözlerindeki parıltı daha belirgindi. Beğeniyle, hatta biraz gururla bakıyordu. Sanki kendi torunuymuşum gibi.

"Ben asker eşlerinin genelde çalışmadığını biliyorum da..."

derken mahcup bir ifade takındı. "Seni de ev hanımı sandım. Kusura bakma avukat kızım."

"Hiç sorun değil. İneceksiniz galiba?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Sanki konuşmanın ritmini bozmadan geçiş yapıyordu. "Sezen teyzenle kahvaltı yapacağız," diye açıklama yapması içimde kısa bir boşluk oluştu. Sezen teyzenin kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu ve ne tepki vermem gerektiğini bu yüzden bilemiyordum. En gelir geçer yanıtla, "Afiyet olsun," dedim ama ses tonumun içinde yine de bir nezaket taşmasına dikkat etmiştim.

Tülin Hanım gülümsedi. Asansörden çıkarken, "Gel beraber olsun diyeceğim ama acelen var belli ki," dedi. Sesi davetkârdı ama içinde bir beklenti de vardı. Detayları öğrenmek için deli olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Sanki sabah kahvaltısında konuşulacak yeni bir hikâye arıyordu. Fakat ben, sınırlarımı net çizmek istedim. "Teşekkür ederim," dedim. Sesim nazikti ama kapalıydı. Konuyu kapattım.

"Size tekrar afiyet olsun. İyi günler."

Tülin Hanım'ın yüzündeki gülümseme, bozuntuya vermemeye çalışan birine aitti. "Hayırlı işler Doğacığım." Elini metal yüzeyden çekti. Kapılar kapanmaya başladı. "Müsait olduğunda bana bekliyorum," derken kapılar kapandı. Neyse ki cevap vermeme gerek kalmamıştı. Açıkçası bu meraklı hâlleri doğup büyüdüğüm apartmanda çok fazla gördüğüm için o müsait zamanın geleceğinden şüpheliydim.

Apartmandan çıkar çıkmaz, sabahın serinliği yüzüme çarptı. Adımlarım, sitenin girişine doğru ritmik ama aceleciydi. Henüz yakındaki taksi durağının numarasını bilmiyordum. Bu küçük eksiklik, sabahın telaşında büyüyen bir boşluk gibiydi. Ama panik yapmak yerine güvenlik kulübesine yöneldim. Camın ardındaki görevliye, nazik ama net bir sesle, "Bir taksi çağırabilir misiniz?" diye ricada bulundum. Kırklarında gibi duran adam başını kaldır-

dı, gözlerinde alışılmış bir yorgunluk ama hareketlerinde alışkanlık vardı. Sanki bu ricayı günde onlarca kez duyuyordu. Kısa bir onay, ardından telefonu kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedikten sonra sitenin dışına çıktım ve yol kenarında beklemeye başladım.

Neyse ki çok fazla beklememe gerek kalmadı. Sitenin girişine yaklaşan bir motor sesinin ardından taksi, sarı gövdesiyle köşeyi döndü. Beni gördüğü gibi yavaşladı ve durdu. Taksiye bindiğim gibi ofisin adresini söyledim.

Yola çıkarken çantamdan telefonu çıkartıp Meryem'i aradım. Telefon birkaç kez çaldı. Açılmayınca işte olup olmadığını düşündüm. Tam her ihtimale karşı kapatacağım sırada uykulu bir, "Alo?" sesi duyuldu. Ah... Saati unutmuştum ve belli ki bugün dinlenme günüydü. İçimde hafif bir suçluluk kıpırdadı.

"Uyandırdım, değil mi?"

Damağını şıklatır gibi bir ses çıkardı. "Senden önce midem o görevi üstlendi, merak etme," dediğinde fazlasıyla keyifsiz olduğunu hissettim. "En sonunda aklına geldim ha, hayırsız?" dediğinde bu konuşma fazlasıyla tanıdık hissettirmişti. "Ne desen haklısın," dedim özür dileyen bir ses tonuyla.

"Ama neler olduğunu anlatınca bana hak vereceğini biliyorum."

"O zaman hadi bize gel. En azından ben de kahvaltıda gudubet kaynanamların yüzünden başka bir yüz daha görürüm."

Sesinden fazlasıyla sıkkın ve bunalmış olduğu belliydi. Kelime seçmiyordu artık, sadece dökülüyordu. Sanki içindeki ağırlık, ses tellerinden taşarak bana ulaşıyordu. Sırf bunun için bile yanına gitmek isterdim. Bir çay koymak, sessizce yanında oturmak, gerekirse hiçbir şey söylemeden sadece var olmak... Ama son olaylardan sonra, kaynanalarıyla yüz yüze gelmek istemiyordum. O evin duvarları, sadece sıva değil, yargı taşıyordu ve ben, o bakışların altında kendimi savunmak zorunda kalmak istemiyordum. Ayrıca ofis işi vardı. Adamlar telefonda bir saate geleceklerini söylemişlerdi ama sözünde duracaklar mıydı bakalım?

Aklıma gelen fikirle, "Şöyle yapalım istersen," dedim. "Şimdi ben ofise geçiyorum. Nihayet eşyalar gelmiş. İyi hissediyorsan sen yanıma gel. Eşyaların işi bittiği gibi kahvaltı yapmaya gideriz."

Kısa bir sessizlik oldu. Sanki teklifim, onun zihninde birkaç duvarı aşmak zorundaydı. Sonra yorgun ama hâlâ mizahı kokan sesiyle, "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu. Neden istemeyecektin ki? Ayrıca istemeyecek olsan neden böyle bir şey teklif edecektim?

"O ne demek?"

"Her saatte bir kusuyorum. Bir süre sonra bu durum yanımdakine de bulaşıyor."

Meryem'in sesi hem yorgun hem de tatlıydı. Kusmak gibi iğrenç bir eyleme bile gülümseten bir tonu vardı. O an, istemsizce gülümsedim. Aklıma Kemal'in sürekli, "Hamileyiz," deyişi gelince bu tebessümüm kıkırdamaya dönüştü. "Bir şey olmaz. Gel sen," dediğimde sıkıntılı bir iç çekti. "Tamam o zaman. Adresi bana atarsın."

"Atarım," dedikten sonra aklıma başka bir fikir daha geldi. "Eğer eşyaları taşıma işi erken biterse kafede de buluşabiliriz." Meryem hemen, "Yok yok," diyerek itiraz etti. "Gelip bir gün yüzüyle ofisini göreyim. Kahvaltı bekleyebilir, nasılsa midemde durmayacak."

"Tamam o zaman. Bekliyorum."

Aramayı sonlandırdım ve Meryem'e ofisin adresini atmak için WhatsApp'a girdim. Ardından Doğukan'a durumu bildiren bir mesaj yazdım. Ekranı kilitledikten sonra başımı dışarı çevirdim ve akan trafiği izlemeye başladım.

Yol, tahmin ettiğimden uzun sürmüştü. Trafik, sabahın erken saatlerinde bile kendi karmaşasını kurmuştu. Sanki şehir, beni ge-

çiktirmek için özel bir ritim tutturmuştu. Camdan dışarı bakarken, zamanın akışına müdahale edememenin huzursuzluğu içimde kıvrılıyordu. Telefonum çantada, mesajlar sessiz ama zihnim hâlâ ofise varma telaşındaydı.

Plazanın önüne vardığımda, gözlerim ilk olarak kamyonu aradı. Sarı gövdesi, kaldırımın kenarında duruyordu ama motor sesi, gitmeye hazır bir sabırsızlık taşıyordu. Kargocular, beklediğimden daha dakikti. Hatta fazlasıyla.

Ben daha adımımı plazanın girişine atarken, aldığım eşyalar çoktan indirilmişti. Karton kutular, plastik ambalajlar, koltuk minderleri, tanıdık bir masa ayağı... Hepsi kaldırımda diziliydi. Sanki ben gelmeden bir düzen kurulmuştu.

Kamyonun arka kapağı açıktı ama adamlar çoktan içeriye yönelmişti. Birinin elinde sevkiyat formu, diğerinin gözleri saatteydi. Neredeyse binip gideceklerdi. Sanki bu teslimat, benim değil, zamanın teslimatıydı.

Adımlarımı hızlandırdım. Gecikmiş değildim ama geç kalmış gibi hissediyordum ve bu fark dakikaların değil, duyguların eseriydi.

"İyi günler."

Forumdan başını kaldıran adama, "Doğa Kızıltaş," diye kendimi tanıttım. Ardından çantamı omzumda düzeltirken indirilmiş eşyalara baktım. "Ben gelene kadar siz işi yarılamışsınız." O sırada kulağıma çarpan metal bir sesle önüme döndüm. Az önce saati kontrol eden adam kamyonetin arka kapılarını kilitliyordu.

"Aslında bitirdik hanımefendi. Teslim aldığınıza dair şu formu imzalarsa-"

"Anlamadım?"

Adamın sözünü kesip elimle dışarıdaki eşyaları gösterdim. "Teslim almış gibi mi görünüyorum?" derken sesim sabırlı ama içinde ince bir öfke kıvrılıyordu. Adam formu bana doğru uzat-

makta ısrar ediyordu. Parmakları kâğıdın kenarına sıkıca tutunmuştu; sanki o belge, görev tanımının kutsal metniymiş gibiydi. "Anlaşmamız adrese teslim efendim," dedi. Sesi düz, ezberlenmiş, duygudan arındırılmıştı.

"Yukarı çıkarmak bizim görevimiz değil."

O an dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi adamın yüzüne baktım. Kaşlarım hafifçe kalktı, gözlerim onun cümlesini tarttı. "Benim adresim plaza kapısı önü mü gözüküyor?" derken adamın mantığını sorguluyordum.

"Açık hava ofisi mi kuruyorum ben beyefendi?"

Adam gözlerini kaçırdı. Sanki cevabı biliyordu ama prosedürün arkasına saklanıyordu. Ben çantamı omzuma daha sıkı yerleştirdim. "Lütfen aldığım ürünleri yukarı çıkartın," dedim, sesim bu kez daha net, daha kararlıydı. Bu cümle, sadece bir rica değil, bir sınır çizme biçimiydi.

"Hanımefendi, yaptığımız sözleşme gereği—"

Adamın cümlesi daha tamamlanmadan, ses tonumda sabrımın son kırıntılarını harcadığımı belli eden bir sertlik belirdi. "Bakın, bana işimi öğretmeyin." Kelimelerim net, tonum keskindi. Sanki o an, plaza kapısında değil, bir duruşma salonundaydım. "Ben bir avukatım ve sözleşmelerin nasıl hazırlandığını bilirim." Adamın gözleri bir anlığına benden uzak bir yere kaçtı. Sanki bu cümle, onun ezberini bozmuştu.

"Belli ki karşı tarafın açık bıraktığı noktayı değerlendiriyorsunuz ama bu iş ahlakına sığmaz." Sözlerim sadece bir eleştiri değil, bir duruştu. "Siz bu ürünleri, sizin de söylediğiniz gibi 'Adrese teslim' olarak mağazadan alıyorsunuz." Parmaklarım, plaza girişini işaret etti. "Benim size belirttiğim adres yukarıda." Adam, hâlâ formu uzatıyordu. Ama artık o kâğıt, bir belge değil, bir inat sembolüydü. Ben çantamı omzuma daha sıkı yerleştirdim. Duruşumu düzelttim. Sanki bedenimle de konuşuyordum.

"Bu konuyla uğraşmamı istemiyorsanız, lütfen işinizi yapın."

Adam yanındaki arkadaşlarına kısa ama anlamlı bir bakış attı. Sanki kelimeler değil, gözleriyle konuşuyordu. Bir karar veriliyordu ama bu karar, benim cümlelerimle değil, kendi ezberleriyle şekilleniyordu. Gözlerindeki ifade *yine de bildiğimizi yapalım* gibiydi. Sonra bana döndü. Formu bana değil, kendine doğru çekti. Kalemini kaldırırken benimle göz teması bile kurmamıştı.

"Buraya teslim aldığınızı yazıyorum."

O an ağzım açık kaldı. Sanki kelimelerim hiç söylenmemişti. Sanki bir duvara konuşmuştum. "Ne dediğimi anlamadınız mı?" diye sordum. "Hakkımı hukuk yolunda arayacağım." Bu cümle, sadece bir tehdit değil, bir hatırlatmaydı. Adam formu kolunun altına sıkıştırdı ve gözlerimin içine baktı. Sanki bu cümleyi yüzlerce kez duymuş gibi ezberlenmiş bir yanıt verdi.

"Tabii ki hanımefendi. İstediğiniz şekilde arayabilirsiniz. İyi günler."

Adamın sesi, ezberlenmiş bir nezaketin son cümlesi gibiydi. Ne öfke vardı ne de pişmanlık, sadece prosedürün soğukluğu hissediliyordu. Arkasını döndü. Yanındaki adamlarla birlikte hâlâ çalışır durumdaki kamyonete doğru yürüdü. Motorun uğultusu, konuşmaların üstünü örttü.

Ben arkalarından küçük dilimi yutmuş gibi bakakaldım. Gözlerim kamyonun arka kapağına, kutuların hâlâ kaldırımda oluşuna ve adamların sırtına takılı kaldı. "Bari lobiye kadar taşısaydınız," dedim ama sesim o kadar alçaktı ki sadece kendi içime çarptı, yankılandı ve sustu.

Sonra içimde bir şey yükseldi. Öfke değil, daha çok bir hak arayışıydı. Daha yüksek bir sesle, "Bu iş burada bitmedi!" diye bağırdım. Fakat adamlar çoktan harekete geçmişti. Kamyonun kapısı kapandı, motor sesi yükseldi ve ben, cümlemin muhatapsız kaldığını fark ettim.

Resmen birkaç dakika içerisinde sokağın ortasında, demonte ürünlerimle kalakalmıştım. Karton kutular, plastik ambalajlar, bir

masa ayağı, bir sandalye kolu... Hepsi bir araya gelince bir ofis olacaktı belki ama o an sadece bir dağınıklıktı ve ben, bu dağınıklığın tam ortasında hem fiziksel hem duygusal olarak yalnızdım.

Doğukan'a haber vermeyi düşündüm. Göreve gittiğini söylemişti ve ben, onun görevdeyken zihninin bana takılmasını istemiyordum. Bir mesaj onun dikkatini dağıtabilir, aklını başka bir yere çekebilirdi. Bu da Allah korusun, canını tehlikeye atması demekti.

İş başa düşmüştü. Kargocuların ardında bıraktığı dağınıklık sadece eşyaları değil, sabrımı da sırtıma yüklemişti. Çantamı çapraz bir şekilde takıp arkama doğru attım. Sanki o hareketle hem ellerimi özgürleştirdim hem de içimdeki kararlılığı omzuma astım. Kollarımı sıvadım. Önce eşyaları lobiye, oradan da ofise çıkarmaya karar verdim. Plan sade ama yük ağırdı.

Küçük, taşınabilir parçalarla başladım. Bir masa ayağı, bir sandalye kolu, birkaç kutu... Fena gitmiyordum. Ter, sırtımda değil ama zihnimde birikiyordu. Her adımda, plaza girişinin soğuk mermeriyle kararlılığım arasında bir temas oluyordu.

Tam büyük olan parçaları sürüklemeye çalışırken adımı duyar gibi oldum. Ses kalabalığın içinden değil, tanıdık bir ritimle geldi.

"Doğa?"

Omzumun üzerinden baktım. Tolga elinde taşıdığı iş çantası ve koluna astığı cüppeyle plazadan çıkıyordu. Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu. Bakışı hem şaşkın hem meraklıydı. Sanki beni bu hâlde görmek, alıştığı düzene bir parantez açmıştı.

"Ne yapıyorsun burada?"

Tolga'nın görünen köye kılavuz isteyen sorusuyla kenarını tuttuğum kutuyu yere bıraktım. Belimde oluşan sızıyla kendimi kastım. "Sana da günaydın Tolga," derken ses tonumu mümkün olduğunca kontrollü çıkardım. Duruşumu dikleştirdim. Omuzlarımı geriye attım, belimi esnettim. Sanki bedenimi değil, sabrımı rahatlatmaya çalışıyordum. "Oradan bakınca ne yapıyor gibi gözüküyorum?" dedim, sitemli ama hâlâ mizahı terk etmemiş bir tonla.

Tolga duraksadı. Gözleri kutulara kaydı. Sanki mücadelemi yeni fark etmişti.

"IKEA, genelde bunu yapıyor."

Genelde mi? Eve gelen eşyaları yukarı kadar çıkarmışlardı. Allah aşkına, bu neyin geneliydi? O an Doğukan'ın yazdığı mesaj aklıma geldi. Kutuları taşıma demişti. Adam sanki bu anın geleceğini hissetmiş gibi beni önceden uyarmıştı. Yoksa... Eve gelen kutuları da yukarı o mu çıkarmıştı? Zihnimi yokladığımda kuaförden geldiğimde eşyaların evde olduğunu hatırladım. Yukarı nasıl taşındığını sorma gereği bile duymamıştım. Ah!

"Onları yaptıklarına pişman edeceğim," derken kutuyu yeniden sürüklemeye başladım. Sırtımda biriken ter, dilimin ucundaki küfürle birleşti. Lobiye doğru ilerlerken, sanki her adımda hem plaza zeminiyle hem kendi sabrımla savaşıyordum.

"Dur, dur. Belin ağrıyacak."

Tolga'nın uyarısını umursamadan kutuyu çekiştirmeye devam ettim. İnatçı yanım ağır bastığında beni kimsenin durduramayacağını biliyordum. Bunu fark eden Tolga, çantasını ve koluna astığı cüppesini kenara bıraktı. Bir dost gibi hareket ederek sürüklediğim kutuya doğru yöneldi. "Sen bırak," diyerek kutuyu elimden çekti ve bir soluklanma arasında kucağına aldı. Beyaz gömleğinin altından şişen kasları, bu ağırlıkların onun için hiçbir şey olduğunu gösteriyordu.

"Ben hallederim. Lütfen, benim için işinden olma."

Omzunun üzerinden bana doğru bakan adam, "Komşuluk bunun içindir," dedikten sonra hafifçe göz kırptı. Daha sonra gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. "Onları benim için alır mısın?" Neyden bahsettiğini anlamak için arkama döndüm. Tabii ya, özel eşyaları... "Tabii ki," diyerek eşyalarını almak için geri döndüm.

Tolga kutuları bir bir lobiye taşıdı. Her bıraktığı kutudan çıkan ses lobinin boşluğunda yankılanıyordu. Son kutuyu getirince göz göze geldik. Sessizce ama aynı anda harekete geçtik. Kutuları

asansöre yüklerken aramızda kelimesiz bir koordinasyon oluştu. Kimse, "Şunu tut," ya da, "Önce büyük olanı alalım," demedi. Ama her şey olması gerektiği gibi ilerledi.

Asansör kapısı kapanırken, içimizdeki nefesler birbirine karıştı. Küçük kabin, terimizin ve yorgunluğumuzun kokusunu içine çekti. İkimiz de nefes nefeseydik. Tolga'nın alnındaki ter, gözlerine doğru süzülüyordu. Elinin tersiyle silerken, bir an durdu. O hareket, bana bir şey hatırlattı: teşekkür etmek.

"Çok teşekkür ederim. Ben de hallederdim ama böyle daha hızlı oldu."

Sesim hâlâ yorgunluğun içinden çıkmaya çalışıyordu. Tolga kutuların kenarına yaslanmış, nefesini toparlamaya çalışırken yorgun ama içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen de hallederdin ama," dediğinde anda uyarı zilleri zihnimde çalmaya başladı. Amadan sonra gelen hiçbir şey hayırlı olmazdı.

"İşin daha hızlı biterse bir kahve içmelik vaktimiz olur diye düşündüm."

Bir an duraksadım. Kaşlarım, şaşkınlığın refleksiyle havalandı. Kahve mi? Şu an mı? "Saat 14.00'te duruşmam var," diye ekledi. O ana kadar saate bakmamıştım. Zaman kutuların ağırlığına karışmış, asansörün dar kabininde sıkışmıştı. Telefonumu çıkarıp saati kontrol etme ihtiyacı hissettim. Gözlerime inanamamıştım. Hangi ara saat 12.30 olmuştu? Meryem nerede kalmıştı? Evden çıktığına ya da yolda olduğuna dair bir haber de vermemişti. Umarım başına bir iş gelmemiştir diye düşünürken, "İçmeyebiliriz de. Bu kadar gerilmene gerek yoktu," demesi dikkatimi Tolga'ya çevirmişti.

"Ha... Hayır. Bir arkadaşımla buluşacağım. Şu saate kadar gelmesi gerekiyordu da onu merak ettim."

Asansör ofisin olduğu kata geldiğini duraksamasıyla belli etti. O sessizlikte Tolga'nın sesi yankılandı. Hafif bozulmuş ama hâlâ kendine has mizahını koruyan bir tonla, "Teklifimi reddediş stiline bayıldım," dedi. Cümlesi, gülümsemeyle kamufle edilmiş bir kır-

gınlıktı. Amacım bu değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, işime de yaramıştı. Kafamda Meryem'in gecikmesiyle ilgili binbir senaryo dönüyordu. Tolga'nın kahve teklifi, o an için fazlalık gibi gelmişti.

Asansörün kapıları açılırken, "Başka zaman inşallah," dedim ve hafifçe gülümsedim. Tolga hiçbir şey demeden asansörden çıktı. En yakındaki kutuya yöneldi, onu kucakladı. Hareketi hızlıydı ama içinde bir bekleyiş vardı. Arkasını dönmeden, "Heyecanla bekliyor olacağım," dedi. Kibarlık olsun diye gülümsedim.

O ağır kutuları, ben daha hafifleri ofisin içine kadar taşıdık. İkimiz de sonunda ellerimizi belimize yerleştirip, nefesimizi toparlamaya çalışıyorduk. Ofisin içi sessizdi ama bedenlerimiz gürültülüydü; terin, yorgunluğun ve içsel hesaplaşmanın sesi vardı.

Tolga kolundaki saate baktı. Bakışı zamanın değil, fırsatın geçip geçmediğini ölçüyordu sanki. "İstesek de kahve içemeyecekmişiz zaten," dedi. Sesi hâlâ yorgundu ama içinde bir kıvrım vardı. "Sözünü tutman için daha uzun bir vakte ihtiyacımız var."

Kelimelerinin altındaki mesajları kötüye yormak istemiyordum. Sonuçta Doğukan'la tanışmıştı. Eşim olduğunu biliyordu. Bu bilgi, bazıları için bir sınırdı. Ama bazı erkekler için değil. Bazıları kadının evli olmasını bir engel değil, bir meydan okuma gibi görürdü. Bu sadece kadının davranışlarıyla ilgili değildi. Erkeğin karaktersizliğiyle ilgiliydi.

Ve ben, bundan hoşlanmamıştım. Tolga'nın sesindeki flörtöz havayı, gülümsemesindeki kıvrımı, bakışındaki gecikmeyi fark etmiştim. Aklında yersiz bir düşünce varsa, hemen yok etmesi gerekiyordu. Sınırımı çizmeliydim. Net, sessiz ama etkili bir çizgi. "Tabii..." dedim, sesimi sakin ama mesafeli tutarak.

"Eşimin de olduğu bir vakitte buluşuruz."

Tolga'nın yüzündeki gülümseme dondu. Gözleri bir an boşluğa kaydı. Sanki bir ihtimalin kapısı kapanmıştı. Ama kapının kapanışı sessizdi: ne bir çatlama sesi ne de bir çarpma. Sadece bir duraksama hâli...

"Merhaba!" Tanıdık, cıvıl cıvıl bir ses koridorun derinlerinden yankılandı. Meryem'in sesini duymak, içimde bir düğümün çözülmesine neden oldu. Hem bir rahatlama hem de içten gelen bir mutluluk... Özlem temelli, köklü bir sevinçti bu.

Tolga'yı kutuların yanında bırakarak girişe doğru koşturdum. Adımlarım hızlandıkça içimdeki telaş da yerini heyecana bıraktı. Meryem kapının eşiğinden başını uzatmış, bekliyordu. Göz göze geldiğimiz anda, aramızdaki mesafe anlamını yitirdi.

"Hoş geldin."

Hamilelik ona hiç yaramamıştı. Yüzü solgundu, gözlerinin altı morumsu bir gölgeyle çevriliydi. En son gördüğümden beri bedeninden eksilen şey sadece kilo değil, sanki biraz da neşesiydi. Yine de bana doğru koştururken, gözlerindeki parıltı değişmemişti. O da en az benim kadar özlem doluydu ve belki de bu buluşma, ikimiz için de bir nefes alma anıydı.

"Ay gelişim pek hoş olmadı ama buluşum çok hoş."

Sıkı sıkı sarıldım ona. Kollarımda incelmiş bedenini hissederken, içimde bir koruma içgüdüsü yükseldi. Kesinlikle onunla daha fazla görüşmem ve eski hâline kavuşmasına yardım etmem gerekiyordu. "Ne oldu?" diye sorarken Meryem kollarımın arasından çıktı ve az önce fark etmediğim, elinde tuttuğu boş poşeti bana doğru salladı.

"Kusa kusa geldiğim için yolda sürekli taksiyi durdurmak zorunda kaldım. En son adam hâlime acıdı, midemi bastırsın diye çubuk kraker falan aldı."

Gözüm onun solgun yüzüne takıldı. O an içimde bir pişmanlık dalgası yükseldi. Beni uyarmıştı. Kendisini zorlamaması gerektiğini söylemişti. Ama ben, kendi işlerime ve bencil telaşlarıma kapılıp onu buraya kadar sürüklemiştim. Sanki onun bedeni benim ihmalkârlığımın bedelini normalden daha fazla ödemişti.

Tam suskunluğumun içinde boğulurken, Meryem konuyu bambaşka bir yere çekti. "Ay inşallah annen hamileliklerini kolay

geçirmiştir Doğa," dedi. Kaşlarım hem annemin adı geçince hem de konunun alakasızlığıyla çatıldı. "Annem ne alaka?" diye sordum. Meryem imalı bir gülümsemeyle, "Kızlar, annelerinin hamileliğinin aynısını yaşarmış," dedi. Sanki bu bilgi, yıllardır taşınan bir sırmış da şimdi bana devrediliyormuş gibiydi. "Yok artık," dedim, gülümsememi saklayamayarak. Söylediği şey hem saçma hem sevimli gelmişti.

"Ben de ilk duyduğumda çok gülmüştüm," dedi Meryem gözlerini yere indirerek. "Fakat başıma gelince anladım. Annem de bana hamileyken neredeyse dokuz ay boyunca kusmuş. Hatta kusmaktan on iki kilo vermiş."

Cümlesi, gülümsemeyle örtülmüş bir acıydı. Sanki annesinin yaşadığı şey, şimdi onun bedeninde yeniden yazılıyordu ve bu tekrar, sadece fiziksel değil; bir kadınlık mirasıydı. Kusmak, taşımak, dayanmak... Anneden kıza geçen görünmez bir ritüeldi. İster istemez annemin hamileliklerini düşünürken buldum kendimi. Çok dillendirmezdi. Hatta hamileliğini ya da doğumunu anlatan kişileri ayıplardı. Ona göre mahrem konulardı ve artık öğrenme şansım yoktu. Bir gün hamile kalırsam, kıyaslayacağım bir durum da yoktu.

"Doğa."

Tolga'nın sesini duyduğum an, içimde hafif bir irkilme oldu. Sanki bir rüyadan uyanır gibi, onun varlığını hatırladım. Meryem'in bakışları refleksle arkama doğru kaydı. Gözlerinde tanıma değil, süzme vardı. Tolga'yı baştan aşağı göz süzgecinden geçirdiğini fark ettim. Kadınların birbirine bakmadan anladığı şeyler gibi, Meryem de onun varlığını tartıyordu.

Çok yakınımdan gelen adım sesleriyle arkamı döndüm. Neredeyse Tolga'yla burun buruna gelecektim. Mesafesi fiziksel olduğu kadar duygusaldı da. İstemsizce bir adım geriledim. O adım hem sınır hem savunmaydı.

"Yardım edebileceğim başka bir konu yoksa ben artık çıkayım."

"Ah, tabii," dedim, sesime hafif bir mahcubiyet ekleyerek.

"Kusura bakma, arkadaşımla muhabbete dalmışım. Her şey için teşekkür ederim." Tolga'nın gözleri Meryem'e kaydı. Bakışı kısa ama dikkatliydi. Başıyla ufak bir selam verdi. "Merhaba. Ben Tolga Ilgaz," dedi. Ama bana yaptığı gibi tokalaşmak üzere elini uzatmadı. Belki bunun nedeni Meryem'in tesettürüydü. Belki de onun beden diline gösterdiği saygıydı. Meryem de başıyla selam verdi. "Meryem," dedi sadece. Soyadını söyleme gereği duymadı. Sanki bu tanışma, sadece anlık bir geçişti. Onun için derinleşmeyecek, iz bırakmayacak bir temastı.

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Meryem, Tolga Bey yan komşum," dedim, aradaki boşluğu doldurmak istercesine. "Kendisi de başarılı bir avukat."

Meryem'in gözleri Tolga'ya döndü. Bakışı uzun sürmedi ama yeterince derindi. "Başarısını bilmem ama avukat olduğunu anladım," dedi. Sesinde hem mizah hem mesafe vardı. Sanki bir yargı değil, bir gözlem sunuyordu. Tolga'nın kolundaki cüppeyi hatırlayınca gülümsedim.

Bu sefer Tolga'ya dönerek ortamı biraz yumuşatmak istercesine, "Meryem, en yakın arkadaşım," dedim. Sesime hafif bir gurur tonu ekledim. "Mesleğinde göz korkutan bir polistir."

Tolga gülümsedi. Gülümsemesi önceki kırılganlığından sıyrılmış, daha oyunlu bir tona bürünmüştü. "Polisliğini bilmem ama göz korkuttuğu kesin," dedi. Cümlesi, Meryem'in mizahına aynı dille karşılık veriyordu. Ama içinde bir dikkat, bir temkin de vardı.

Ortamdaki hava bir anlığına değişti. Gergin ama kontrollü bir tebessüm hepimizin yüzüne yayıldı. Gülümsüyorduk ama kimse tam olarak rahat değildi. Meryem' e bakarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyen Tolga bana doğru döndü ve elini hafifçe koluma yerleştirdi. Sıcaklığı yabancı hissettirmişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalman yeterli," dedi Tolga, sesi yumuşak ama içinde bir beklenti titreşiyordu. Cümlesi yardımseverlik gibi görünse de alt metninde bir yakınlaşma arzusu vardı.

O an, koluma dokunduğu eli fark ettim. Teması uzun sürmemişti ama bedenimde yankılanmıştı.

Kolumu elinin altından çekmek istedim. Ama bu hareket, o an için kabalık gibi algılanabilirdi. Fakat temasın uzaması da beni rahatsız hissettirmişti. Tenin üzerindeki yabancı bir ağırlık gibi... Sınırın ihlali değil belki ama sınırın yoklanışıydı bu. Neyse ki Tolga elini kendiliğinden çekti. Bedenim hafifledi. Ama içimdeki gerginlik hâlâ yerindeydi. "Teşekkür ederim," dedim, sesim fazla kontrollüydü.

Tolga, Meryem'le de vedalaşarak yanımızdan ayrıldı. Adımları uzaklaştıkça nefesim normale dönmeye başladı. Kapının kapanma sesi, içimde bir rahatlama yarattı. Neyse ki arkasından kapatmayı akıl etmişti.

"Allah aşkına Doğa, bu adamdan Doğukan abinin haberi var mı?"

Meryem'in sesi, bir anda ortamın nabzını değiştirdi. Yüzünü buruşturmuştu ama bu seferki ifade hamileliğin yan etkisi değil, az önce yaşananların sindirilememesiydi. Sanki Tolga'nın varlığı, bedeninde bir tepki yaratmıştı. Kusacak gibi duruyordu ama bu mide değil, sezgiyle ilgiliydi.

"Var," derken sesim ne kadar sakin olmaya çalışsa da içimdeki gerilim cümleye sızmıştı. Meryem'in gözleri bir anda açıldı. Şok, sadece gözlerinde değil, bedeninde de yankılandı. "Ve yine de bu ofisi sana tuttu, öyle mi?" Başımı *evet* anlamında salladım. Gözleri yuvalarını zorlayacak kadar büyüdü. Sanki duyduğu şey, gördüklerinden daha fazlaydı.

"Ya ben algı kabiliyetimi de kustum."

Ses tonu titrek ama hâlâ mizahiydi. "Ya da ortada garip şeyler dönüyor. İki türlü de açıklamalara ihtiyacım var." Ne dese haklıydı. Konu Doğukan olduğunda, bu kadar yapışkan bir adamın çevremde olması akılalmaz bir durumdu. Derin bir nefes aldım. İçimdeki açıklama isteğiyle savunma refleksi birbirine karıştı. "Bir şeyler yerken anlatacağım," dedim, sesime hafif bir kaçış tonu ekleyerek.

"Ama gel, önce sana ofisi gezdireyim."

DOĞUKAN

Operasyon başarıyla sonuçlanmıştı. Saatlerin işkenceye dönüştüğü o uzun gün nihayet bitmişti ve artık sadece bir raporun satır arasında gizliydi.

Doğa'dan haber alınmış, haber verilmişti. Ofis eşyaları gelmiş, tüm günü Meryem'le geçirmiş, şimdi de bizdelerdi.

Şubeye dönülmüştü. Koridorlar hâlâ aynıydı ama adımlarım daha hafifti. Görevden dönen biri olarak değil, içsel bir sınavı geçmiş biri gibi yürüyordum.

Şefin ilk müsaitliğinde konuşulmuş, yıllık izin öne çekilmişti. Cümleler kısa, bakışlar uzun olmuştu. Şef hâlden anlamış, işimi zorlaştırmamıştı.

Zihnimdeki yapılacaklar listesinin yanına birer birer tik koyuyordum. Her tik, bir yükün hafiflemesi, bir sorumluluğun arkamda kalmasıydı. Fakat içimdeki bir yer inatla rahatlamıyordu. Çünkü Kemal...

Ah Kemal. Resmen operasyon bittiğinden beri benimle köşe kapmaca oynuyordu. Yaptığı patavatsızlığın farkındaydı. O cümleyi kurduktan sonra yüzündeki beliren o bakışı hâlâ unutamıyordum. Gazabımdan korktuğu için mümkün olduğunca gözüme

gözükmüyordu. Ejderde benden uzağa oturması, koridorda sesimi duyduğunda yön değiştirmesi, çay ocağında beni görünce telefonuna sarılması...

Hepsi birer kaçıştı.

Fakat tüm bu çabası, Meryem'i bizden alması gerektiğini öğrenene kadar sürmüştü. El mahkûm, arabalara doğru ilerlerken yanımda yürümek zorunda kalmıştı. Adımları benimkine eşlik ediyordu ama ruhu sanki hâlâ köşe kapmaca oynuyordu.

Ona zaman tanımıştım. Bir kelime, bir bakış, bir özür... Herhangi bir şey için ilk adımı ona bırakmıştım ama o, bu zamanı sessizlikle taçlandırmıştı. Sanki susarak daha az zarar vereceğini sanıyordu ya da alacağını...

Ama o zararın en büyüğünü sevdiğim kadına yaşatmıştı. Beni içimdeki sabra tutunmak zorunda bırakmıştı. Kolay değildi ama dostluğumuz için gerekliydi. Bazı insanlar hatalarını fark ettiklerinde değil, yüzleşmeye cesaret ettiklerinde affedilirdi ve Kemal... Henüz o cesareti toplamamıştı. Umarım çok geç olmadan da toplardı...

Ayrı ayrı arabalarda, arkalı önlü sitenin önüne kadar gelmiştik. Kemal hemen çıkacaklarını belli edercesine otoparka girmemiş, arabasını sitenin dışına fark etmişti. Ben uygun bir yer bulana kadar o çoktan arabadan inip benim olduğum yere doğru yürümeye başlamıştı. Dikiz aynasından onu izlerken omuzlarının düşüklüğü ve başının eğilmiş olması dikkatimi çekti. Dudakları kıpırdıyordu. Kendi kendine konuşacak kadar delirmediğine göre bu tamamen yapacağı konuşmanın ön hazırlığıydı.

Arabayı park edip motoru susturdum. Fakat arabadan inmek yerine içerde oyalandım. Telefonuma mesaj gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra cebime koydum. Cüzdanı bıraktığım yerden aldım. Altında kalmış madenî paraları, kutunun içine attım. Rastgele attığım fişleri kontrol ettim. Gereksiz olanları avucumun içinde buruşturdum. Ev anahtarını parmaklarıma geçirdim. Dışarıdan

bakan birinin sırada bir hazırlık yaptığımı düşünmesi için elimden geleni yaptım. Fakat Kemal'in onu beklediğimi anlaması için haddinden yavaş hareket ediyordum. Neyse ki inmeyeceğimi anladığı gibi sağ ön kapıyı açtı ve yanıma oturdu. Sesimi çıkarmadım. Sadece yüzüne baktım. O ise bana bakmak yerine kapıyı kapatıp karşımızda duran apartman duvarına gözlerini dikti.

Bir süre arabanın içine hâkim olan suskunluk hâli sıkıntılı bir iç çekişle son buldu. "Ne düşünüyorsan, haklısın." Kemal'in sesi hem kabulleniş hem de savunma taşıyordu. Sanki kendini affettirmek değil, affedilmeye hazır olduğunu söylemek istiyordu. Ama ben cevap vermedim. Sessiz kalacağımı anlayınca, "Eşeklik ettim," diye devam etti. Sesi biraz daha alçalmıştı.

"Bu haberi benden değil, senden işitmeleri gerekirdi ha."

Sorun onun söylemesi değildi. Sorun zamanlamasıydı. Doğa'yı Zeynep'in gözünde küçültmesiydi. Uğurcan'ın boşboğazlığına zemin hazırlamasıydı. Herkese imam nikâhı kıydığımızı duyurarak yine Doğa için farklı şeyler düşünmelerine itmesiydi. Bu zamana kadar koruyup sakladığım her şeyi, elleriyle insanlara sunmasıydı.

"Sadece bir an," dedi. Nihayet gözlerimin içine bakmıştı. "En mutlu gününde yanında olamayacağımı düşünerek fevri davrandım." Hem bir itiraf hem de savunma içeren cümlesinin ardından tekrar önüne döndü. Fakat bu sefer tam karşıya bakmak yerine ellerine odaklanmıştı. "Özür dilerim."

Bunu söylemeseydi bile pişmanlığını ve özrünü o kadar hissettirmişti ki konuyu daha fazla zorlamamaya karar verdim. "Neden olamayacakmışsın?" diye sorduğumda sıkıntılı bir iç çekti.

"Hamileyiz."

Kelime, havada asılı kaldı. Ne tam yere indi ne de uçtu gitti. Sanki zaman bir anlığına durdu, sadece o iki hece yankılandı içimde. Baba olacağını öğrendiğinden beri dilinde sürekli bu kelime vardı. Başlarda gerçek anlamda komik geliyordu. Fakat artık bir tür

abartı gibiydi ya da belki içimde bir yerde olan yara yüzünden beni bu denli rahatsız ediyordu.

"Hiç bakma öyle."

Kemal söyleyene kadar nasıl baktığımın farkında bile değildim. "Yaşamayan anlamaz," derken sesi yumuşaktı ama neden bilmiyorum, eksik hissettiriyordu. Sonra bir an durdu ve ekledi.

"Bir gün baba olduğunda anlayacaksın."

Bir an... Yutkunamadım bile. Boğazımda bir şey düğümlendi ama neydi bilmiyordum. Baba olmak fikri, o kadar uzak bir ihtimalmiş gibi geliyordu ki... Kendimi hayal için bile o konuma koyamıyordum. Sanki o rol, başkasına yazılmış bir senaryoydu. Benim payıma sadece seyirci olmak düşmüştü.

"...Bizim iki hafta sonrasına yetişebilmemiz için şimdiden yola çıkmamız gerekli."

Yüreğimdeki sıkışmışlık hissine o kadar kapılmıştım ki Kemal'in açıklamalarını ucundan yakalayabilmiştim. Zihnim şimdiden yola çıkma nedenlerini tararken, "Abartma," demiştim. Kemal abartılı bir tepkiyle, "Abartmıyorum da," diye çıkıştı.

"Yarım saatte bir ya tuvalet molası veriyoruz ya da kusma... Düğüne yetişebilmemiz için-"

"Düğün yapmayacağız."

Kemal'in sözünü kesmemle arabanın içine ağır, baskıcı bir sessizlik sızdı. Kemal'in çatık kaşları altındaki baskıcı bakışları bana döndü. "Ne demek düğün yapmayacağız?" diye sorarken kullandığı ses tonu görünüşünden daha yumuşaktı. Bir şeyleri anlamaya çalışıyordu. Doğa'nın nedenlerini sıralamak yerine, "İstemiyorum," deyip kestirip attım. "Nikâh, ardından aile içi bir yemek yeterli."

"Sana yeterli de Doğa'ya yetecek mi bakalım?"

Cümlesi sadece bir soru değil, bir sarsıntıydı. Benim kararımın, bir başkasının hayalini gölgede bırakıp bırakmadığını tartıyordu. "Ona da yeter," dedim ama sesim, kendimden daha emin

çıkmıştı. Kemal koltuğa yerleşirken, vücudunu bana doğru çevirdi. Gözlerinde, duruşumun ağırlığıyla şekillenmiş bir merak vardı. "Oğlum," dedi, sesi hem yorgun hem de alaycıydı.

"Sırf düğün için evlenen kadınlar bile var. Hepsinin çocukluk hayali gelin olmak... Beyaz elbise, alkışlar, bir günlüğüne kraliçe olmak. Hadi biz görücü usulü evlendik. Birçok şey birbirimizi tanımadan, aceleyle oldu. Sizin zorunuz ne?"

Sorusunun ucunda bir yargı değil, bir anlam arayışı vardı. Cevap vermek istemedim. Sırtımı koltuğa yasladım, gözlerimi kaçırdım. Ama o bekledi. Sessizlik, aramızda bir tür anlaşma gibiydi.

"Gelin oluyor işte," dedim sonunda, sesim neredeyse bir fısıltıydı. Kemal gözlerini kıstı, yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. Sanki yıllar önce kendi düğününde hissettiklerini hatırlamıştı. "Başka bir şey var, değil mi?" diye sorarken bu kez sesi daha yumuşaktı.

Cevapsız kaldım. Ama sessizliğim inkâr değil, itiraftı. Kemal başını yavaşça salladı. Gözleri uzaklara kayarken, dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Var tabii," dedi.

"Yoksa benim tanıdığım Doğukan Karahanlı... kendisi nefret etse bile... sevdiği kadını böyle bir şeyden mahrum bırakmaz."

O an, içimde bir şey titredi. Kemal'in beni bu kadar iyi tanımış olması, içimde hem bir sıcaklık hem de bir sızı bıraktı. Gülümsemem yüzümde kısa bir süreliğine konakladı, sonra yerini bir tür ağırlığa bıraktı. Sanki gülümsemek bile fazla gelmişti o anın ciddiyetine. "Neyse," dedim, sesimde hafif bir kaçış vardı.

"Hanımlar bekliyor. Gidelim mi artık?"

Kemal yüzüme baktı. Gözlerinde, söylemek isteyip de yutulan bir cümle vardı. Dudakları hafifçe aralandı ama kelimeler çıkmadı. Sanki bir şeyleri korumak istiyordu: belki beni, belki kendini. Sonunda başını hafifçe eğerek, "Hadi," dedi ve kapıyı açtı.

Arabadan aynı anda indik. Hava akşamın serinliğiyle doluydu; gökyüzü griye çalan bir mavi, sokak lambaları henüz tam

aydınlanmamıştı. Arabanın kapılarını kilitlerken, Kemal'in beni beklediğini fark ettim. Yanına doğru yürüdüm. Adımlarım yavaş ama kararlıydı. Bir anda kollarını iki yana açtı. Hareketi ani sayılmazdı; içinde bir hazırlık, bir karar sakladığı belliydi.

"Geç kalmış bir tebrik için zamanın var mı?"

Sesi hem oyunlu hem de ciddi bir tonda yankılandı. Dudaklarımın kenarına çarpık bir tebessüm yerleşti. O gülümseme, sabahtan beri aramızdaki gerginliği, suskunluklarımızı ve birbirimize duyduğumuz o derin ama söze dökülmeyen bağı taşıyordu. "Her zaman kardeşim," derken kollarının arasına girdim.

Sarılışı, sıradan bir tebrikten fazlaydı. Kardeşliğini vurgularcasına, yaptığı hataları telafi edercesine sıkı sıkı sarıldı. Omzumda kalan eli, bir dua gibi ağırdı. "Tebrik ederim kardeşim," dedi titrek bir sesle.

"Rabb'im bu yolda ikinizi de utandırmasın."

DOĞA

Meryem'e olan özlemimin boyutunu anlamam için onunla buluşmam gerekmişti. Sesini telefonda duymak, yazdığı birkaç kelimeyi ekranda okumak, "Özledim," demek için yeterliydi belki ama içinde bir süredir eksiklik taşıdığını anlamak için yan yana olmak gerekliydi.

Meryem'e sarıldığım andan itibaren günlerimi ne kadar eksik geçirdiğimi düşünüyordum. Hayatımdaki yerini ne kadar hızlı aldığını, buna rağmen nasıl kök salabildiğini, bir daha aramıza bu kadar mesafe koymamam gerektiğini...

"Ay bu da çok güzel."

Meryem telefonunun ekranındaki gelinliği gözümün önüne

soktu. Gözlerinde çocukça bir sevinç vardı. O kadar yakındı ki nefesi çay kokusuyla karışıp yüzüme değiyordu. Sabah ofisi gezmiş, ardından Tolga konusunu masaya yatırdığımız bir kahvaltı yapmıştık. Tabağındaki zeytini çatalın ucunda çevirirken söyledikleri, benim içimdeki düğümleri birer birer çözmeye başlamıştı. Onun da benimle aynı fikirleri paylaştığını bilmek, içimde bir süredir büyüyen şüpheyi yatıştırmıştı. Hüsnü kuruntu yapmadığımı görmek, bir tür doğrulanma gibiydi. Ama bu rahatlama, yerini hemen başka bir gerilime bıraktı: Şimdi ne yapacaktım?

"Gerçi bunun tadilatı uzun sürebilir."

Sesi, bir yargıdan çok bir tespit gibiydi. Tepkimi beklemeden telefonu kendine doğru çekti; parmağıyla ekranı kaydırırken dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım vardı. Sanki gelinlik kumaşına değil, bir hayale dokunuyordu.

Tolga konusu, nikâh haberiyle dağılmıştı. O andan itibaren odağımız tamamen değişmişti. Artık mesele geçmişin gölgesi değil, geleceğin ihtişamıydı: gelinlik, davetiye, nikâh şekeri, balayı... Her biri ayrı bir dünya, ayrı bir karar, ayrı bir ihtimaldi.

Meryem bu dünyaların arasında ustalıkla geziniyordu. Her detayda bir fikir, her kararsızlıkta bir çözüm sunuyordu. Ben ise seçeneklerin çokluğunda kaybolmuştum. Kumaşlar, renkler, yazı tipleri, kokular... Hepsi birbirine karışıyor, zihnimde bir gürültüye dönüşüyordu. Ama Meryem, o gürültünün içinden bir melodi çıkarıyordu. El atışı, sadece yardım değil, bir sahiplenmeydi.

"Şu modelin sırtı çok açık," dedi bir süre sonra, ekranı yeniden bana uzatarak. "Ama duvakla dengelenebilir." Onun bu rahatlığı, benim içimdeki karmaşayı hem bastırıyor hem de görünür kılıyordu. Kararsızlığım, sadece estetikle ilgili değildi. Her seçim, bir adım daha yaklaştırıyordu beni o güne ve o gün, sadece bir tören değil, bir dönüşümdü. Meryem bunu biliyordu. Belki de bu yüzden, o gün beni içinde en mutlu olacağım şekle hazırlıyordu.

"Ben biraz daha sade bir şeyler düşünüyordum."

Sesim ne çok kararlı ne çok çekingendi. Sanki bir iç hesaplaşmanın dışavurumu gibiydi. Meryem'in yüzü bir anda değişti. Gözleri büyüdü, kaşları kalktı, dudakları hafifçe aralandı. Sanki ona küfretmişim gibi baktı bana. "Sade mi?" diye sorarak söylediğim şeyi tekrarladı ama sesi ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Düğün yapmıyorsun. Kına istemiyorsun. Balayına gitmesek de olur diyorsun. Bohça zaten ortalıkta yok... Daha ne kadar sade bir tören olabilir canım?"

Cümleleri üst üste bindikçe, onun şaşkınlığı bana komik gelmeye başladı. Kıkırdadım. İstediklerimi ve istemediklerimi nedenleriyle ona uzun uzun anlatmıştım. Meryem her ne kadar bu sadeleşme arzuma tam anlamıyla katılmasa da düşüncelerime saygı duymuştu. Belki içten içe hâlâ *bir şeyler eksik kalıyor* diyordu ama bunu bana hissettirmemeye çalışıyordu. Yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Her davetiye örneğinde, her gelinlik modelinde, her nikâh şekerinde, her detayda benim sade çizgimi koruyarak öneriler sunuyordu.

"Bu nasıl?"

Meryem, dantel bir gelinliği gösteriyordu. Parmakları ekranın üzerinde geziniyor, gözleri kumaşın desenine takılıyordu. "Şu kol detayına bak," dedi, sesi heyecanla karışık bir hayranlık taşıyordu. Gelinlik, bir hayalin ete kemiğe bürünmüş hâliydi; Meryem'in gözlerinde, geleceğe dair bir ihtimal parlıyordu.

Tam o sırada kapının zili çaldı. İkimiz de refleksle kapıya doğru, sanki gelenleri görebilecekmişiz gibi döndük. Bir anlık duraksama... Ardından, kim olduğunu bildiğimiz için harekete geçtik. Meryem'in yüzündeki ifade değişti; gözlerinde bir hazırlık, bir geçiş belirdi. Eşarbını eline aldı, başını kapatmak için ayağa kalktı. Hareketleri hızlı ama telaşsızdı, bu anı daha önce defalarca yaşamış gibiydi.

Ben ona zaman tanımak adına adımlarımı ağırlaştırdım. Koridora doğru yürürken, ayak seslerim evin sessizliğine karıştı. Kapı-

nın kolunu tutarken, son bir kez Meryem'e baktım. Holdeki aynanın karşısında durmuş, eşarbının çene kısmını iğneliyordu.

"Aç aç."

Parmakları, yüzünün çehresine gelen kumaşı usulca düzeltmeye başladı. Eşarbın kenarları alnına düşen birkaç tel saçla karışıyor, Meryem aynadaki yansımasına kısa ama dikkatli bir bakış atıyordu.

"Hoş geldiniz!" diyerek kapıyı açtım. Sesim ne çok yüksek ne de çok çekingendi; evin içindeki sıcaklığı dışarıya taşıyan bir tondaydı. Karşımdaki iki adam, kendi aralarında konuşuyorlardı. Cümleleri yarım, kelimeleri aceleydi. Ama kapının açılmasıyla birlikte bir anda bana döndüler. Gözleri üzerime çevrildiğinde, içimde hafif bir kıpırtı oldu. Doğukan'ın bakışları hafifçe kısıldı. "Delikten baktın mı?" diye sorduğunda dudaklarımı büküp damağımı şaklatarak cevap verdim. Meryem'in yanımda olmasının rahatlığıydı sanırım, kapının ardındaki ihtimalleri düşünmek bile aklımın ucundan geçmemişti.

"Aferin güzelim."

Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Hareketi ani değildi; içinde bir alışkanlık, bir sahiplenme vardı. Şakaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. Dudaklarının sıcaklığı, günün telaşını bir anlığına durdurdu. "Çok hoş buldum gerçekten," dediğindeki sitemine karşılık ben de yanaklarına uzun uzun öpücükler bıraktım.

"Hah, geldin mi Kemal?"

Meryem kaşla göz arasında hazırlanmış, çantasını bile takmıştı. Kemal kapının eşiğinde durdu. Gözleri devrilmeye hazır bir sabırsızlıkla doluydu. "Yok Meryem. Hâlâ yoldayım," dedi, sesi alayla karışık bir yorgunluk taşıyordu. Ardından, gözlerini devirmeyi tamamlayarak, "Geldim tabii," diye ekledi. Meryem kocasına doğru öldürücü bakışlar attıktan sonra bana doğru döndü.

"Her şey için teşekkür ederim kuzum. Sayende günü en az kusma işlemiyle bitireceğim." Söylediklerine gülmemek elde değil-

di. Kafasını o kadar doldurmuştum ki çoğu zaman mide bulantısını düşünecek yeri kalmamıştı. Bu sayede yediği üç dört lokma da midesinde durmuştu.

"Asıl ben teşekkür ederim," derken Meryem'e sıkıca sarıldım.

"Sen olmasaydın bu işin altından kalkamazdım."

"Hâlâ kalkmış sayılmazsın," diyerek sarılmayı yavaşça sonlandırdı. "Senden haber bekliyorum." Sesi, gündelik bir cümle gibi çıksa da içinde bir şey saklıydı. Gizemli tonu, Doğukan'ın nefes alışverişini bile değiştirdi. Göz ucuyla ona baktım; göğsü hafifçe inip kalkıyordu, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Ama ben, o an bu konuya takılmak yerine Meryem'i uğurlamaya odaklandım. Zaten konuşacaktık ve ben bugün olan biten her şeyi anlatacaktım.

"Keşke bir çay içseydik."

"Karnımdakine Karadenizli olduğunu hatırlatacak kadar içtik, merak etme."

Cümlesiyle birlikte ikimiz de aynı anda kıkırdamaya başladık. Kahkahamız, evin duvarlarına çarpıp yumuşak bir neşeye dönüştü ve bu his bulaşıcıymış gibi Doğukan'ın çatık kaşları gevşemiş, Kemal'in dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Meryem'in bakıları, Doğukan'la ikimiz arasında mekik dokurken, "Hem sizin baş başa konuşup karar vereceğiniz şeyler var," dedi. Doğukan'a doğru tekrar baktım. Bu sefer kaşları sorgularcasına çok daha sert çatılmıştı. Onu rahatlatmak için, "Anlatacağım," deyip elini tuttum. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken başımı omzuna doğru hafifçe koydum. O da bu hareketime karşılık saçlarıma ufak bir öpücük bıraktı.

"Yine gelin."

"Sıra sizde," diyerek göz kırptıktan sonra ayakkabılarını giymek için eğildi. O sırada Kemal ondan önce davranıp önünde diz çöktü ve karısına ayakkabılarını dikkatli bir şekilde giydirdi. Meryem omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde şaşkınlık vardı ama hoşuna gitmişti. Dudaklarının kenarında beliren hafif kıvrım, bu küçük jestin kalbine dokunduğunu gösteriyordu. Uma-

rım Kemal'in bu değişimi sadece bebek doğana kadar olmazdı.

"Annenlere selam söyle."

"Aleyküm selam," diye karşılık veren Kemal çömeldiği yerden kalktı ve karısının elini tuttu. "Hadi, Allah'a emanet," derken içimde bir kıpırtı oldu. "Kemal!" diye seslendim. Sesim biraz fazla hızlı çıkmıştı. Asansöre doğru yürüyen ikili durdu, aynı anda bana döndüler. İkisinin de gözlerinde belirgin bir merak oluşmuştu.

"Müsait olduğunuzda ofisteki mobilyaları da kurabilir miyiz?"

O an Doğukan'a bakmadım. Belki bakmalıydım. Ama Meryem'in yaydığı rahatlık, beni doğrudan Kemal'e yönlendirmişti. Meryem için sorun olmuyorsa Doğukan için hiç olmamalıydı. Kemal önce Doğukan'a baktı. Gözleri kısa bir süre onun üzerinde gezindi, sanki bir onay arıyordu. Ardından bana döndü, başını *tamam* anlamında salladı. "Siz zamanı haber verin, yeter," dedi. Sesi, alışkanlıkla karışık bir dostluk taşıyordu. Teşekkür ettim. İkisi de el sallayarak asansöre bindi. Meryem'in göz kırpışı, Kemal'in hafifçe başını eğişi... Hepsi bir vedanın ritmiydi.

Asansör hareket edene kadar kapıyı kapatmadım. Sanki o anı biraz daha uzatmak istemiştim. Kapıyı usulca kapatırken, Doğukan'ın yerinden kıpırdamadığını fark ettim. Gözleri hâlâ kapının olduğu yerdeydi. Bakışları sertleşmişti ama içinde bir kırgınlık mı vardı yoksa bir sorgu mu, emin olamadım.

Ona sormadan Kemal'e böyle bir teklifte bulunduğum için kızmış olabilir miydi? Belki. Belki de sadece kontrolü kaybettiğini hissetmişti. Doğukan için düzen, karar, zamanlama... Hepsi bir güven meselesiydi ve ben, o güvenin sınırlarını fark etmeden geçmiş olabilirdim.

"Ne?" dedim, sesim hem savunmacı hem meraklıydı. Başını hafifçe iki yana salladı. Gözleri usulca bana doğru döndü. "Aşkımmm." Yanına doğru yürürken adımlarımın ritmi, onun sessizliğine eşlik ediyordu. Kollarımı beline doladım, parmaklarım onun sırtına yerleştiğinde bedenim hafifçe gevşedi.

"Bize kalırsa ofis adli tatile girer, biliyorsun."

Cevap vermedi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sanki konu Kemal'i çağırmam değildi. Ne olduğunu daha hızlı öğrenmek için hafifçe sırnaştım. Parmak uçlarımın üzerine çıktım, bedenimi tamamen ona yasladım. Göğsüm onun göğsüne, nefesim onun boynuna karıştı. Kokusu, günün yükünü taşıyordu: ter, toz, telaş... Ama üzerine sinmiş olan tarçınlı kolonyası, bu karışımı dönüştürmüştü. Mide bulandırıcı olması gerekirken, içimde bir kıvılcım yaktı. O kıvılcım kadınlığıma düştü. Dudaklarımı teninden çekme yerine daha da yapıştırdım. Öpücüklerim kulağının arkasına doğru kayarken ıslak bir hâl almıştı. Kasıklarımdaki yangını söndürmek ister gibi...

"Doğa, çok pisim."

Beğeni dolu bir ses döküldü dudaklarımdan; neredeyse bir iç çekiş gibiydi. "En sevdiğim," diye fısıldarken sesim onun tenine dokunan bir cümle gibiydi. Doğukan cevap vermedi ama belimden daha sıkı tuttu; parmakları, sanki beni değil, içimdeki kararsızlığı sabitlemeye çalışıyordu. O parmakların çıplak tenimdeki hayalini düşündükçe, dudaklarımın yerini dişlerim aldı. İçimde bir kıpırtı, bir kıvılcım... Derin bir iç çekişle, "Doğa'm," dedi. Seslenişi uyarıdan çok teslimiyet gibiydi.

"Üzerimde nerenin kiri olduğunu bilsen-"

Daha fazla konuşmasına izin vermedim. Dudaklarını kendi dudaklarımın içine yine, yeni bir iç çekişle hapsettim. Dudaklarının susmasını teninin konuşmasını istedim. Ellerim saçlarının arasına karıştı; parmaklarım, onun düşüncelerini dağıtmak ister gibi gezindi.

Bir anda ayaklarımdaki yük azaldı. Sanki yer çekimi bile bu yakınlığa saygı duymuştu. Doğukan popomdan destekleyerek beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım, refleksle beline dolandı. Hareketi aniydi ama tereddütsüzdü. Sanki bedenlerimiz, bu anı daha önce defalarca yaşamış gibi birbirini tanıyordu. Durmayacağımı o da anlamıştı. Duramayacağını da...

DOĞA

Ona olan özlemim, kokusuyla birleştiğinde içimde bastırılmış bir şey uyanmıştı. Sanki yıllardır zincirlenmiş bir hayvan, onun tenine dokunduğum anda serbest kalmıştı. Her teması, içimdeki boşluğu doldurmakla kalmıyor, aynı zamanda beni parçalara ayırıyordu. O anlarda beni ateşleyen her dokunuş, şimdi bedenime ağrı olarak dönüyordu.

Normalde daha tedbirli olurdu. Bir yerime bir şey olacak diye dikkat eder, hareketlerini ölçerdi. Ama o gece, kafasından geçen neyse, onu da kontrolsüz bırakmıştı. Gözlerinde bir kararlılık, ellerinde bir acele vardı. Sanki içindeki yükü bana devrederek hafiflemeye çalışıyordu ve ben, o yükü seve seve taşıyordum.

Duvardan duvara başlayan yakınlığımız, evin her köşesini gezdi. Her oda, her eşya, her sessizlik... Hepsi bu ritmin bir parçası oldu. En son çalışma odamdaki berjerin üzerinde son buldu. O berjer, artık yalnızca kitaplarımı ve düşüncelerimi taşımayacaktı. Bedenlerimizi, arzularımızı ve doyum noktasındayken bıraktığımız izlere de ev sahipliği yapacaktı.

Doğukan'ın içimden çıkışı, bana verdiği bir ceza gibiydi. Sanki onunla dolu olmak, bir ayrıcalıktı ve o ayrıcalık bittiğinde,

kendimi çırılçıplak hissettim. Keşke sonsuza kadar orada kalma şansı olsaydı.

Nefes nefese onun göğsüne sığındım. Zangır zangır titriyordum ve kalp atışları da buna eşlik ediyordu. Çıplak tenimde dolaşan parmakları sürekli ürpermeme neden oluyordu. Hâlâ çok hassastım... Hâlâ onu çok istiyordum.

"Günün nasıl geçti?"

Sesi susuz kalmış boğazından çıkarken daha da toklaşmıştı. O sesi düzeltmek için çabalamadı. Sanki o boğukluk, içinden geçenleri saklamanın bir biçimiydi. Bu ateşli yakınlığın ardından gelecek ilk cümle bu mu olmalıydı, bilemedim. Ama o an, bedenim hâlâ onunla doluyken, kelimelerin ne zaman ya da nasıl geldiği dünyadaki en önemsiz konuydu.

"Güzeldi," dedim. Sesim yumuşaktı ama içinde hâlâ az önceki temasın yankısı vardı. Başımı kaldırarak yüzüne baktım. Gözleri bana dönüktü ama bakışları uzak bir yerdeydi. "Senin nasıldı?" diye sordum. Hafifçe başını salladı.

"Her zamanki gibi."

Ama o bakışlar... Her zamanki gibi değildi. Gözlerinde bir şey vardı, sanki günün içinde bir şey olmuştu ama kelimelere dökülmemişti. "Emin misin?" diye sorarken sesim biraz daha dikkatliydi. Başını *evet* anlamında yeniden salladı. Ama o baş hareketi, bir onaydan çok bir kaçış gibiydi.

"Eşyaların hepsi gelmiş mi?"

Konuyu değiştirmek ister gibiydi. Belki de bedenlerimizin hâlâ birbirine temas ettiği o anda, zihnini başka bir yere taşımaya çalışıyordu. Ben de bilmediğimi belli edercesine omuz silktim. "O kadar yorgundum ki," dedim, sesim hâlâ yumuşaktı ama içinde bir tükenmişlik taşıyordu. "Meryem gelir gelmez ofisi gezdirip çıktık. Kontrol etmedim."

O an, aramızdaki yakınlık yerini bir tür mesafeye bırakmıştı.

Tenler hâlâ birbirine değiyordu ama kelimeler uzaklaşmaya başlamıştı. Sanki konuşmak, dokunmaktan daha zor hâle gelmişti.

"Neden yorgundun?"

Sabahki kutuların ağırlığını düşününce nefesimi dışarı üfledim ve kapının önünde geçen muhabbeti anlattım. Doğukan zaten bunu biliyormuş gibi beni dinledi. Belli ki ev eşyalarını o da yukarı taşımak zorunda kalmıştı. "Tek başına nasıl hepsini yukarı çıkardın?" diye sorduğunda kafasından geçen asıl konuya nokta atışı yaptığını fark ettim. Tabii ya...

"Tolga yardım etti."

Doğukan'ın kaşını hafifçe kaldırmasına bu açıklama yetmişti. Yüzüne imalı bir ifade yerleşti. Gözleri, cümlemden çok bedenimi inceliyordu sanki. Hoşlanmamıştı. Hatta neden ondan yardım istediğimle ilgili beni yargılıyordu.

Doğukan'ın göğsünden uzaklaştım ve yüz yüze bakabileceğimiz şekilde tekrar kucağına oturdum. "Bakma öyle," dedim, aklından geçenleri bildiğimi belli edercesine. "Ben istemedim ama bir noktada iyi oldu. Büyük eşyaları çok fazla zedelemeden taşımış olduk." Parmakları belimden çıplak kalçalarıma kayarken, "Neden bana haber vermedin?" diye sordu. Temasının sıcaklığı doğru düzgün düşünmemi engelliyordu.

"Neyi?"

İç çekişe benzeyen bir sesin ardından dudaklarım dudaklarına yöneldi ama Doğukan beni tek bir hareketle durdurdu. Kıçıma kayan ellerini iki yana ayırarak kadınlığımı girişine hazırlamıştı. Ben henüz nefesimi kontrol edememişken bedenimi hafifçe havalandırdı ve, "Tolga'nın sana yardım ettiğini," derken sesi hem kıskanç hem de sahipleniciydi. Ardından kelimelerin yerini dokunuşlar aldı. Tek seferde içimi doldurdu. Zevk dolu bir inlemeyle berjerin omuz kısmına tutundum. Parmaklarım sert kumaşı tırmalamıştı resmen. Ah... Onu her kızdırdığımda bana bu şekilde karşılık verecekse... Onu daha fazla kızdıracak harekette bulunmalıydım.

"Vermedim mi?"

Sesim acınası bir zevk dalgasıyla dudaklarımdan çıkmıştı. Doğukan kıpırdamıyordu ama ben çoktan kalçalarımı hafif hafif üzerinde döndürmeye başlamıştım. Onu daha fazla hissetmek için ne isterse yapabilirdim.

"Vermedim mi?" dedim, sesim bir teslimiyetle karışık oyun taşıyordu. Doğukan kıpırdamıyordu ama ben çoktan bedenimi onun ritmine uydurmaya başlamıştım. Onu daha fazla hissetmek istiyordum. "Vermedin," dediğinde, alt dudağımı sesli bir şekilde emdim. Cümlesini tekrarladım. "Vermedim." Ses tonum hem kışkırtıcı hem davetkâr bir tona bürünmüştü.

"Ama şu an verebilirim. Ne istersen..."

Doğukan'ın o an gözlerinde bir şey çaktı. Siyahlıkları kırmızıya döndürecek kadar güçlü alevler... Yakıcı değil ama kül edici bakışlar... Kızgın değildi. En azından artık değildi...

DOĞUKAN

İstemediğin ot, burnunda biterdi. Ne kadar görmezden gelirsen gel, ne kadar başka yöne bakarsan bak, o ot inadına orada filizlenirdi. Sanki seni tanıyor, seni izliyor, senin zayıf noktalarını biliyor gibi davranırdı. Kader de onu sulayan yegâne şeydi. Sessizce, fark ettirmeden, sabırla... Her gün biraz daha kök salar, biraz daha yerleşirdi. Sen başka şeylerle meşgulken, o kendi kendine büyür, yerleşir, seni kendi toprağında sıkıştırırdı.

Ve sen, onu kökten koparmadıkça, çoğalarak büyürdü. Her yeni filiz, eski bir kararsızlığın, bastırılmış bir öfkenin, yarım kalmış bir cümlenin yankısı olurdu. Belki bir *hayır* diyemeyiş, belki bir *git* diyemeyiş, belki de bir *bitti* diyemeyiş... Her biri, o otun yapraklarında yeniden belirirdi.

Tolga da tam olarak istenmeyen bir ottu. Varlığı, başta önemsiz bir detay gibi görünmüştü. Birkaç mesafeli cümle, ufak bir gözdağı... Bunların onu mahremimizden uzak tutacağını düşünmüştüm. Ama belli ki kökten kopmadığı müddetçe, onunla ilgili her şey -ses tonu, varlığı, gözlerinin içinde sakladığı hesap- canımı sıkacak gibi duruyordu.

Şeref yoksunu haysiyetsiz it.

Sözde komşuluk görevini yerine getirmişti. Kutuları taşımış, birkaç cümleyle yardımını süslemişti. Ama ben altındaki niyeti, bir erkek olarak fazlasıyla anlayabiliyordum. O bakışlar, o zamanlamalar, o sessizce bir şekilde ofisin içine sızma hâli... Yardım değil, fırsattı onun için ve Doğa'nın da bunu fark ettiğini, sevişirken dudaklarından dökülen kelimelerle anlamıştım. Her cümlesi, her nefes arası, onun da bu oyunun farkında olduğunu gösteriyordu. Bu beni daha da hiddetlendirmişti.

Öfke, içimde dalga dalga yükselmişti. Ama onu bağırarak değil, dokunarak bastırmak istemiştim. Öfke kontrolümü Doğa'nın teninde sağlamaya çalışmıştım. Parmaklarım, onun bedeninde bir cevap arıyordu. O ise çok başarılı bir dizginleyiciydi. Öfkemi çok rahatlıkla büküp yok edebiliyor, zihnimi bambaşka bir yöne çevirebiliyordu. Bir bakışı, bir dokunuşu, bir iç çekişiyle beni susturabiliyordu. Fakat susmakla çözmek aynı şey değildi.

Yakınlaşmamız bana sadece huzurlu ve tutkulu birkaç saat kazandırmıştı ama Doğa'nın üzerimdeki varlığı yok olduğu anda, kafamın içindekiler başa sarmıştı. Doğa'nın teni bir sığınaktı ama zihnim hâlâ savaş alanıydı ve Tolga, o savaşın içindeki en sinsi düşmandı. Yardım adı altında kurduğu temas, benim sınırlarımı yokluyordu ve benim tahammül noktam fazlasıyla zorlanmaya başlamıştı.

"Kalbim kapı çalıyor sanırım."

Öfkenin yaktığı ateş, tutkuyla harlanınca söndürülemez olmuştu. Doğa'yı cezalandırır gibi başladığım temas, kendime verdiğim bir cezaya dönüşmüştü. Yorgun ve aç olan bedenimi taşımak, birkaç saatin etkisiyle işkenceye dönüşmüştü. Omuzlarımda bir ağırlık, midemde boşluk, zihnimde hâlâ çözülmemiş cümleler vardı. Neyse ki duşa girmeden önce pizza siparişi vermeyi akıl edebilmiştik.

Kurutma makinesini durdurdum ve zil sesini duymaya çalıştım. Zamanlama harikası olduğunu belli eden zil bir kez daha çal-

dı. Saçlarını kurutmayı Doğa'ya devredip banyodan çıktım. Siktir! Her yer her yerdeydi.

İlk olarak gelen kişinin gerçekten de pizzacı olup olmadığını kontrol ettim. Ardından otomata bastım. Pizzacı yukarı çıkana kadar holden, koridora kadar yayılan kıyafetleri hızla toparladım. Hepsi, birkaç saattir evde yaşanan tutkunun sessiz tanıklardı.

Yatağın üzerine kıyafetleri bıraktıktan sonra pantolonumun cebinden cüzdanımı aldım. Kapı tıklatılması eşliğinde geriye doğru koştum. Adımlarım, evin sessizliğinde yankılandı. Pizzaları ve içeceği alıp mutfağa geçtim. Elimdekileri masanın üzerine bırakırken, Doğa'nın telefonuna bir mesaj geldi. Normalde bakmazdım. Ama karanlıkta parlayan ekran, gözümün refleksle ona kaymasına neden oldu. Meryem birkaç fotoğraf atmıştı. Ekran kısa bir süreliğine aydınlandı, sonra yeniden kararardı.

Tam o sırada mutfağın ışığını açarak Doğa içeri girdi. Havayı koklayarak pizza kutularının üzerine eğildi. Fakat benim burnuma dolan pizzalar değil, onun iştah açıcı kokusuydu. "Çok güzel kokuyor," dedi, sesi hem aç hem huzurluydu. "Çok acıkmışım."

Ben pizza kutularını açarken, o dolaptan aldığı iki bardakla yanıma geldi. O sırada Meryem birkaç tane daha görsel attı. Mesaj sesi kısa aralıklarla, arka arkaya çaldı. Doğa bardakları masaya bırakırken telefonuna bakıyordu. Yüz tanımasıyla açılan ekran, bir anda parladı. Parmakları mesajlara tıkladı. Göz ucuyla gördüğüm fotoğraflar dikkatimi tamamen üzerine çekti. Kumaşlar, danteller, beyazın tonları... Onlar gelinlik miydi?

Doğa telefonunu eline aldı ve hızlıca bir şeyler yazmaya başladı. İçeceği bardağa doldururken, "Hayırdır," dedim, yüzündeki tebessüme laf atarak. Gülüşü, telefon ekranının ışığında daha da belirginleşmişti.

"Ben bile yüzünü böyle güldüremedim bu gece."

Doğa, telefonunun üzerinden bana imalı bir bakış attı. Gözlerinde hem oyun hem meydan okuma vardı. "Başka yerlerimi gül-

dürürken yüzüme odaklanmamış olabilirsin," dedi. "Ama zevkten dörtköşeydim."

Pizzadan aldığım ilk yudum boğazımda kaldı. Öksürmeye başladım. Sanki cümlesi sadece ses tellerimi değil, içimdeki bir ritmi de yerinden oynatmıştı. Doğa kıkırdayarak yazdığı mesaja döndü. Parmakları ekranın üzerinde gezindi, kısa bir süre sonra telefon ekranını karartıp masanın üzerine bıraktı. "Meryem, gelinlik modeli atıyor," derken ses tonu bu kez daha ciddiydi.

"Tanıdığı bir gelinlikçi varmış. Süre sıkıntısı yapmadan kiralayabilirmişiz."

İkinci öksürük, cümlesiyle birlikte geldi. Boğulma hissini geçirmek için bardağıma uzandım. Asitli içecekten büyük bir yudum aldım. "Kiralamak mı?" dedim, sesim hâlâ öksürüğün gölgesindeyken. "Satın almayacak mıyız?"

Doğa başını iki yana sallayarak, "Gerek yok," dedi. Pizza dilimine uzandı, parmakları kenarından tuttuğunda gözleri parlamıştı. "Gerek yok mu?" diye sorarken sesimde bariz bir kırgınlık vardı. Sanki en özel anımıza dair her şeye karşı mesafeliydi.

Doğa, "Hı hım," diyerek pizzayı ağzına götürdü. Çiğnerken gözleri bana dönüktü ama içindeki anlamı çözmemem için çabalıyor gibiydi. "Neden?" diye sorduğumda hafifçe omuz silkti. "Eğer maddiyattan dolayı böyle bir şey düşünüyorsan-"

"Kiralama ve satın alma arasında çok büyük paralar yokmuş ki."

Ağzındaki lokma biter bitmez sözümü kesmişti. "Benim endişem nerede muhafaza edeceğimizle ilgili aslında. Tabii bir de tayin görme durumlarımız var. Tek gece giyeceğim bir şeyi yük etmeye gerek var mı?"

Duygusal bir ana bu kadar gerçekçi yaklaşmasına gerek var mıydı? Gelinlik onun için bir sembol değil, bir eşya gibiydi. Yer kaplayan, dolapta unutulan, zamanla sararan bir kumaş parçası... Yük gibi görmüştü. Ama benim için o beyazlık bir bağdı. Bir ye-

minin en görünür hâliydi. O günün, o anın, o kararın beden bulmuş hâliydi. Üzerine sinen kokular, dokunulan düğmeler, seçilen duvak... Hepsi bir hafızanın parçasıydı ve o hafıza, yıllar sonra bile bir kutunun içinden çıkarıldığında, zamanı geri çağırabilirdi.

Bu fark, aramızdaki sessizliği biraz daha derinleştirdi. Konuşmadık ama sustuğumuz şey aynı değildi. Onun sessizliği, gereksiz detayları geçmek içindi. Benimki ise içimde büyüyen bir kırılmayı bastırmak için.

"Beğendiğim modellere bakmak ister misin?"

Doğa yağlı olan parmaklarını telefona değdirmemeye çalışarak ekranı açtı. Hareketi özenliydi ama sesi hafifçe dalgındı. Sanki bir şeyleri paylaşmak istiyor ama tam olarak neyi paylaşacağını bilmiyordu. "Beraber kiralamaya gitmeyecek miyiz zaten?" diye sorarken cümlem hem doğal hem beklenti doluydu. Onunla birlikte karar vermek, o anı paylaşmak istiyordum. Ama Doğa'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Gözlerinde bir tereddüt belirdi.

"Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk demektir."

Gülüyordu ama sesi gülüşünden daha ciddiydi. "Hayatımızda kötü giden bir şeye daha tahammülüm yok." Cümlesine bir şaka gibi sarılmıştı ama içinde bir korku taşıyordu. O korku, geçmişten gelen, öğretilmiş, belki de hiç sorgulanmamış bir inançtı. "Biz Meryem'le gider, hallederiz," dediğinde, söylenecek çok da fazla söz bırakmamıştı. "O zaman modellere bakmama da gerek yok," derken sesimdeki düşüşü engelleyememiştim.

"En beğendiğini üstünde görsem yeter."

Doğa o an telefondan başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yüzümü tarıyordu, sanki aklımdan geçenleri okumak ister gibiydi. Sessizlik birkaç saniye sürdü. "Bozuldun mu?" diye sorduğunda, "Evet," dedim. Bu saatten sonra hislerimi saklamam sadece tat kaçırırdı. Gerçeklik, o anın en dürüst hâliydi.

"Ama kalbim."

Ses tonu bu kez gönül almaya çalışan birininki kadar yumuşaktı. Uzanıp elimi tuttu. Parmakları, benim parmaklarımın arasına yerleştiğinde, içimdeki kırgınlık biraz gevşedi. "Saçma geldiğinin farkındayım ama biz bu düşünceyle büyütüldük ve ister istemez korkuyorum." O an, onun korkusunun bana ait olmadığını ama bana dokunduğunu fark ettim. Gelinliği birlikte seçmemek, bir ritüelin dışında kalmaktı. Ama onun için o ritüel, bir koruma biçimiydi. Kötüye karşı bir kalkan, bilinmeyene karşı bir dua gibiydi.

"Madem gelinlik modellerini görmek istemiyorsun," diyerek elini elimden çeken Doğa telefonunda bir yerlere tıkladı. "Davetiye ve nikâh şekerine bakmak ister misin?" Onu hangi ara belirlemişlerdi? Hayatımızdaki en önemli günün detayları neden benimle değil de Meryem'le şekillenmişti?

"Bak ne düşündüğünü biliyorum. Ben sadece zamanımız kısıtlı olduğu için seçeneklerimizi eledim. Son karar yine bizim."

Dudaklarımın kenarına çarpık bir tebessüm yerleşti. Gerçekten de ne hissettiğimi anlamıştı. Doğa telefonu önüme koydu. Ekranda beyaz bir kâğıt vardı. Kâğıdın dokusu mat, kenarları özenle kesilmişti. Basit, sade bir tasarımdı. Ortasında büyük harflerle, "Hüseyin ve Necla" yazıyordu. Altında ise tarih, aile isimler ve adres... Ama gözüm sağ alt kenarda duran deniz yıldızı detaylarına takıldı. İnce çizimlerle işlenmiş, zarif ama belirgindi. Hoştu. Gerçekten hoştu. Ama daha önce böyle bir hayali olduğundan hiç bahsetmemişti. Deniz yıldızı... Ne zaman onun için bir anlam taşımaya başlamıştı?

"Güzel ama neden deniz yıldızı?"

Doğa bunu soracağımı anlamış gibi gülümsedi. "Aslında günebakanlı bir model beğenmiştim," derken sesi yumuşak ama içinde bir kırıklık taşıyordu. "Ama ona uygun bir nikâh hediyeliği bulamadım. Ben de ikisinin uyumlu olması için deniz yıldızını tercih ettim." Bu demek oluyordu ki nikâh şekerinde de deniz yıldızı vardı. Tam da bu düşünce zihnimde şekillenirken, Doğa onun örne-

ğini gösterdi. Bu bir magnetti; tüllerin arasına gizlenmiş bir deniz yıldızı figürü ve tam orasında parlayan bir incisi olan... Gerçekten şık ve özenli görünüyordu. Ama onun gözlerindeki o "asıl hayal" parıltısını göremeyince, bu detay benim için sıradanlaşmıştı.

"Başka yerlere baksaydın?"

"Aslında baktım. Birkaç yer buldum da ama hepsi bir ay sonraya teslim diyordu. O yüzden eldekilerle yetineceğiz."

Eldekilerle yetinmek... Bu cümle, sadece nikâh şekeriyle ilgili değildi. Sanki hayatla ilgili bir kabulleniş gibiydi. Doğa'nın sesi, bu kararı çoktan vermiş birinin tonuydu. Ama ben, onun içindeki günebakanı görebiliyordum. O sarı, geniş, güneşe dönük hayali... Ve şimdi, onun yerine deniz yıldızının serinliğinden hoşlanmamıştım.

"Günebakanlı olanlara bakabilir miyim?"

Doğa ne yapacağımı anlamış gibi, "Hayır," dedi. "Kimseye zorla bir şey yaptırmayacağız." İtiraz eden bir ses tonuyla, "Zorla değil ki. Parasıyla yaptıracağım," dedim. Cümlem, bir çözüm gibi görünse de altında bir hayal kırıklığı taşıyordu. Doğa'nın da ses tonunun benden kalır yanı yoktu. O da kendi sınırlarını koruyordu.

"Yapabilecek olsalar yaparlardı. Bunun için ortaya para dökmeye gerek yok. Deniz yıldızı fikrini sevmediysen başka bir model bakabiliriz."

Gülümsedim. Hayatımızın hiçbir anı, benim sevip sevmememle belirlenmemişti. Bunu ne zaman fark edecekti?

Bu sefer ben Doğa'nın elini tuttum ve kırgın bir şekilde bakan gözlerini üzerime çekti. Kahverengiliklerine bakarken zihnimde oluşan mısraları usulca fısıldadım.

"Deniz yıldızları gibi sevdim seni

Sessiz, kırılgan, derin.

Dokunduğumda büyüyen,

Uzaklaştığında bile yönümü belirleyen...

Kırıldıkça parlayan,

Kayboldukça iz bırakan bir sevgi..."[29]

Doğa'nın gözleri puslanmaya başladığında, zaman yavaşladı sanki. O an, kelimelerimin ona dokunduğunu hissettim ama bu dokunuş tenine değil, kalbineydi. Diğer elimle yanağına uzandım. Parmaklarım onun sıcaklığını değil, içindeki kırılganlığı okşuyordu. Başını usulca avucumun içine dayadı. Sanki sığınmıştı.

Bir süre sessizce gözlerimin içine baktı. Bana konuşmadan aşkına dair birçok kelimeyi kahverengilikleri fısıldamıştı. Ardından avucumun içine ufak bir öpücük bıraktı.

"Bunu davetiyeye yazmamızı istemeyeceksin, değil mi?"

Duyduğum soruyla suratımı buruşturdum. Ellerimi ondan uzaklaştırırken mızmızlanan bir ses tonuyla, "Doğa, gerçekten romantizmin katilisin güzelim," dedim. Gözyaşları arasında kahkaha attı. O kahkaha, bir rahatlama gibiydi. İçindeki gerilim, gülüşe dönüştü. "Neden?" dedi, gözleri hâlâ nemli ama sesi neşeyle doluydu.

"Düşünsene, ikimizin vesikalık fotoğrafı ve tam ortamızda bu şiir... Dünya üzerinde böyle bir davetiye görülmemiştir."

Kahretsin. Ciddi ciddi nasıl bir görüntü olacağını hayal etmiştim. Yüzüm keyifsizleşirken, "Umarım da görülmez," dedim.

Kahkahaları kıkırdamaya dönüşürken elinin tersiyle gözlerini sildi. Yaş akmamıştı ama bu hareketiyle gelebilecek olanları da frenlemişti. Ardından ayağa kalktığı gibi gelip kucağıma oturdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldarken bana sıkıca sarıldı. "Seni çok seviyorum ömrüm." Tüm keyifsizliğim bir anda dağıldı. Onu kollarımla da kalbimle de sarıp sarmaladım. Parmaklarım sırtında gezindi ama ruhunu okşadı. Nefesim saçlarına karıştı ama ciğerlerimi rahatlattı. Kokusu... Ah bu koku.

"Seni sevmekten de öteyim güzel kuğum."

---

29. Doğukan Karahanlı'nın şiiri.

DOĞA

Sayılı gün gerçekten çabuk geçiyordu. Takvim yaprakları, sanki bir rüzgârla savrulmuş gibi ardı ardına eksiliyordu ama zaman, sadece akıp gitmiyor, bükülüyor, kıvrılıyor, bazen bir anın içine saatleri sığdırıyor, bazen bir günün içine bir ömrü yerleştiriyordu. Günler, elimden kayıp giderken aynı zamanda bana bir tür esneklik sunuyordu. Sanki hayat, bu iki haftalık zaman diliminde bana bir geçit açmıştı.

İki hafta... Sadece on dört gündü. Ama bu sürede hayatımızın temel taşlarını yerli yerine oturtmuştuk. Ofisimi kurmuştum. Sadece eşyaları değil, hayallerimi de içeri yerleştirmiştim. Davetiyeleri hazırlarken her bir kelimeyi özenle seçmiştim. Gülsüm annenin eline çabuk ulaşması için elimden geleni yapmıştım. Nikâh hediyelikleri ve şekerleri Doğukan'ın onayından sonra sipariş vermiş ve Gülsüm annelerin evinin adresini vermiştim. Gelinliği kiralarken, kumaşın dokusunda bir masal aradım. Tadilatları yapılırken, aynada gördüğüm kadının bir prensese dönüşmesini istemiştim ve tüm bu koşuşturmanın içinde, evime ve eşime zaman ayırmak... İşte asıl mucize bu olmuştu.

Bu süreçte Meryem... O sadece bir arkadaş değil, bir omuz, bir kahkaha, bir *hadi sen yaparsın* sesi oldu. Onun varlığı, telaşın

ortasında bir nefes gibiydi. Birlikte çay içerken, sessizce plan yaparken, göz göze gelip gülümserken yakın arkadaş, hayatın yükünü hafifleten bir destek olduğunu bir kez daha anladım.

İki haftalık bir zaman dilimi geçirmiştim ama içine bir ömürlük hazırlık, bir ömürlük bağ ve bir ömürlük anlam yerleştirmiştim.

"Gelin hanım, arabadan inmeyi düşünüyor musunuz acaba?"

Doğukan, kendi payına düşen her şeyi yoğunluğundan dolayı son iki günde halletmişti. Onun rahatlığı bir yandan beni endişelendiriyor, bir yandan da hayran bırakıyordu. Çünkü ne olursa olsun, yetiştiriyordu. Son dakika kararları, hızlıca verilen onaylar, bir yandan iş telefonları, bir yandan nikâh hazırlıkları... Ve biz, nikâhtan bir gün önce, apar topar Ankara'ya doğru yola çıkmıştık. Arabanın bagajı, gelinliğin örtüsüyle, damatlığın kılıfıyla, balayı için hazırlanan bavullarla ve bir miktar telaşla doluydu.

Nikâhın hemen öncesinde, şehir değiştirmenin garip bir ritmi vardı. Sanki yaşadığımız şehirde bıraktığımız her şey, bir perde gibi kapanıyordu; Ankara'ya vardığımızda ise yeni bir sahne açılacaktı. Nikâhtan sonra büyükbabalara gidip el öpmek, geçmişle bir bağ kurmak gibiydi. Drama'da geçireceğimiz balayı ise geleceğe doğru bir adım.

Doğukan zamanında bana verdiği bir sözü daha gerçekleştirmek için benden izin istemiş, balayına gideceğimiz yeri o belirlemişti. Atalarının doğduğu, büyüklerinin yaşadığı, köklerinin uzandığı şehri tercih etmişti. Bu yüzden uçakla yolculuk yapmak yerine yorucu olacağını bile bile arabayla yola koyulmuştuk.

Doğukan direksiyondayken ben sessizce dışarıyı izliyor, tabelalardan hikâyeler uyduruyordum. O gözlerini yola sabitlemişken, ben onun profilinden geleceğimizi okumaya çalışıyordum. Radyoda çalan şarkılar bile farklı anlamlar kazanıyordu. Sonra direksiyona ben geçiyordum ve tam gaz kurduğum hayallere doğru araba sürüyordum.

Şoför değiş tokuşuyla neredeyse yarım günde Ankara'ya var-

mıştık. Ama o yarım gün, bir ömürlük düşünceyle doluydu. Hava çoktan kararmıştı. Gökyüzü siyah bir örtü gibi üzerimize serilmişti. Gece yarısına ulaşmak için dakikalar sayılıyordu. Doğukan çoktan arabadan inmiş, eşyaları yüklenmişti. Cama tıklatmasıyla derin bir nefes almıştım. Ardından arabadan inmiş, elindeki yüklere ortak olmuştum.

"Geldiler Aygül!"

Gülsüm annenin sesi, daha zili bile çalmadan kapının ardında yankılanmıştı. Sanki kızına değil, tüm apartmana geldiğimizi duyuruyordu. Kapı bir anda açıldı; ardında ev terlikleriyle hızla hareket eden, yüzünde kocaman bir gülümseme taşıyan bir kadın belirdi. "Hoş geldiniz çocuklarım!" derken şen şakrak sesiyle bizi karşıladı. Resmen gözleri parlıyordu.

"Ay gözüm yollarda kaldı."

Ayağındaki terlikler telaşla yürürken sağa sola savruluyor ama o hiç aldırmıyordu. Eşyalarımıza yardım etmek için koştururken, "Aygül!" diye bağırmayı ihmal etmedi. Sesi apartman holünde yankılandı. Doğukan'ın gözlerinde alışılmış bir sabır, dudaklarında hafif bir gerginlik vardı.

"Anne, biraz sakin olur musun?"

Sesi ne uyarıcı ne de kırıcıydı: daha çok bir alışkanlığın içinden gelen yorgun bir tebessüm gibiydi. Ama Gülsüm anne duracak gibi değildi. Onun için bu an, sessiz yaşanamazdı. Her şeyin sesi olmalıydı: sevincin, telaşın, hazırlığın, özlemin...

"Aygül çabuk buraya gel!"

Bu sefer sesi, apartmanın en üst katına kadar ulaşmış gibiydi. Birkaç kapı aralandı, bir iki komşu başını uzattı. Ama kimse şaşırmadı. Aksine onlar da sevinçle hoş geldiğimizi söylüyorlardı. Herkese gülümsemeye çalışırken yanaklarım ağrımıştı. Gülsüm anne bavulları elimden aldı. İtiraz edecek gibi oldum. Fakat bana öyle bir bakış attı ki sesimi çıkaramadım.

"Geçin çocuklar! Hadi..."

Ellerim boş kalınca rahatsız olmuştum. Doğukan'ın elinden gelinliği almak istedim ama onun da annesinden kalır yanı yoktu. *Düş önüme* dercesine bakınca el mahkûm eve doğru ilerledim. Ayakkabılarımı çıkarırken nihayet Aygül koridorda gözükmüştü.

"Gelmene gerek yok kızım."

Gülsüm annenin sesi, koridorun duvarlarına çarpıp yankılandı. Sitemini saklamıyordu. Bavulları içeri alırken, "Sen direkt nikâha katılırsın," dedi. Aygül, annesinin sözlerine gözlerini devirerek karşılık verdi. O hareket, yılların içinden gelen bir refleks gibiydi. "İşim var, biliyorsun," dedi. Sesi, açıklayıcı olmaktan çok savunmacıydı. Sanki her kelime, bir önceki tartışmanın yankısını taşıyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Gülsüm anne ama sesi hâlâ doluydu. Ardından bavulları göstererek, "Al şu bavulları abinlerin odasına götür," dedi.

"Şunları bırakayım, ben alırım anne."

Doğukan'ın nefesi saçlarımı okşamıştı. Eşyalarla yanımdan geçerken peşinden gitmeyi düşündüm. Fakat Aygül yolumu kesti ve, "Hoş geldin yenge," diyerek bana sıkıca sarıldı. "Kusura bakma, size bir sürpriz hazırlıyorum. Yardıma gelemedim."

"Ne sürprizi?"

Doğukan odaya girmeden önce duraksamıştı. Adımları kesilmiş, bakışları üzerimize çevrilmişti. Gözlerinde bir şey vardı, tam merak gibi değildi de daha çok sezgiye benziyordu. Sanki bir şeylerin kokusunu almıştı. Aygül, sabır dileyen bir nefes aldı. O nefes, bir hazırlık gibiydi hem kendini toparlama hem de abisine karşı bir kalkan oluşturma çabası.

Benden hafifçe ayrıldı. Abisine doğru dönerken, "Adı üzerinde abi. Sürpriz," dedi. Cümlesi kısa ama meydan okuyucuydu. Doğukan'ın bakışları bir anda sertleşti. Gözleri, Aygül'ün yüzündeydi ama onu gördüğünden şüphe ettirecek kadar donuktu.

"Bu sürprizin içinde Pera var mı?"

Sesinde bir titreme yoktu ama alt tonu tehditkârdı. Aygül cevap vermedi. Sadece başını hafifçe tavana kaldırdı. O hareket, kelimelerden daha güçlüydü. Doğukan için bu yeterliydi. "Onu öldüreceğim!" derken sesi bir anda yükseldi. O an, evin ritmi değişti. Koridorun loş ışığı bile sanki bir anlığına titredi.

Doğukan ne olduğunu anlamıştı ve anlamak, onun için harekete geçmekti. Hiddetle odaya girdi. Adımları sertti ama içinde bir tür çaresizlik de vardı. Ben hiçbir şey anlamamıştım. Aygül ve Gülsüm anne ile koridorun ortasında kalakalmıştım. Sanki bir sahnenin dışında ama tam merkezindeydim. Aygül ileriye doğru, abisinin duyacağı yükseklikte bağırdı.

"Bu senin için intihardan farksız olur!"

Doğukan'dan karşı bir atak gelmeyince gözlerini bana çevirdi. Yüzümdeki merakı okumuş olacak ki nefesini sıkıntıyla dışarı üfledi. O an, onun gözlerinde bir tür pişmanlık oluştu. Sürpriz planı, kontrolden çıkmıştı.

"Ama sürpriz olması gerekiyordu."

"Neyin?"

"Ya... Küçüklük fotoğraflarınızı, bu zamana kadar birlikte çekildiğiniz fotoğrafları falan kullanarak film hazırlıyorum. Nikâhta da yemek sırasında da göstereceğiz."

Şaşkınlığım artarken, fikrin güzelliğine kalbimi bırakacak gibi olmuştum. İçimde bir yer, bu anın ne kadar özel olduğunu sezmişti. Fakat Doğukan'ın verdiği tepki, bu güzelliğin üzerine bir gölge gibi düşmüştü. Sert değildi ama keskin bir kıvrım vardı sesinde. Anlam verememiştim. Sanki bir şeyden kaçıyor gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordum.

Aygül düşüncelerimi okumuş olacak ki, "Büyük ihtimalle Pera'nın vereceği fotoğraflardan korkuyor," dedi. "Bir tartışmalarında senin ifşalarını bir gün cümle âleme göstereceğim demiş de." Bu

cümle, zihnimde yankılandı. İfşa... Cümle âlem... Doğukan'ın o sakin, kontrollü hâliyle bağdaştıramadığım bir tehditti ama asıl şaşkınlığımı arttıran şey, son cümledeki ayrıntıydı.

"Onlar tartışabiliyor mu?"

Aygül hafifçe ıslık çaldı. Elini havada salladı; o hareket, kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Bu, *"Çok fazla,"* demekti.

"Fakat onların tartıştığını dışarıdan bakan biri kolay kolay anlamaz. Kendilerine özgü dilleri var."

Bu cümle, içimde bir yere dokundu. Hafifçe gülümserken başımı salladım. "İşte buna katılabilirim," dedim. Gerçekten de onların yanındayken kendimi dilini hiç bilmediğim bir ülkeye ziyarete gitmişim gibi hissediyordum. Kelimeler tanıdık ama anlamlar yabancıydı. Göz teması, sessizlik, küçük mimikler... Hepsi birer kelimeydi ama sadece onların sözlüğünde yer alıyordu.

Doğukan ve Pera'nın ilişkisi, dışarıdan bakıldığında sakin bir göl gibiydi. Herkesin hayranlık duyduğu bir dostluk... Ama o gölün altında akıntılar olduğunu şimdi öğreniyordum. Sessizce akan, zaman zaman birbirine çarpan ama yüzeye çıkmayan akıntılar... Belki de bu yüzden Doğukan'ın tepkisi, bana fazla gelmişti. Çünkü dışarıdan birine asla tartışmalarını yansıtmamışlardı ya da Aygül'ün dediği gibi biz anlamamıştık.

"Peki dediğini yaptı mı?"

"Kim? Ha... Pera mı?"

Aygül'ün yüzüne tatlı bir tebessüm yayıldı. "Kıyamaz ki... Tabii ki ifşa fotoğraflarını vermedi ama *ona korkusu yeter, sakın söyleme* dedi." Gülümsememi yüzümde sabit tutmaya çalıştım ama aklıma gelen düşüncelerle fazlasıyla zorlanıyordum.

"Bizim beraber çekildiğimiz fotoğraflarımızı nasıl buldun peki?"

Aygül, gözlerinde tanıdık bir kıvılcım, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle bana göz kırptı. Oyunbaz bir havayla eğildi, sesi neredeyse bir sır fısıltısı gibiydi:

"O bende kalsın... ama senin küçüklük fotoğraflarını Merve'den aldım."

Bir anda donakaldım. Sanki zaman, o cümlede durdu. İçimde bir şey hem şaşkınlıkla hem de özlemle kıpırdadı. Fotoğraflar... Küçüklük... Merve... Hepsi bir anda zihnimde birbirine dolandı. Ablamla bu iki haftalık süreçte pek konuşamamıştık. Konuştuğumuz zamanlarda da sesi hep uzaktı, kelimeleri kısa, cümleleri belirsizdi. Gelip gelmeyeceği hâlâ net değildi. Her konuşmamız, bir ihtimalin ucunda sallanıyordu.

Son günlerde, onun geleceğine dair içimde kalan umut da yavaş yavaş solmuştu. Sessizlik, aramızda bir duvar gibi büyümüştü. Oysa çocukken, o duvarı birlikte boyardık. Şimdi ise sadece bakıyordum, sessizce.

Aygül'ün cümlesi, bu sessizliğe bir çatlak gibi düştü. Merve'den fotoğrafları almıştı. Demek ki ablam, bir şekilde dâhil olmuştu. Belki uzaktan, belki sessizce ama yine de benim en önemli günüme bir iz bırakmıştı.

"Kızlar salona geçsenize. Koridorun ortasında kaldınız."

Gülsüm annenin sesi, mutfaktan gelen tencere kapağı sesiyle yarışır gibiydi. Koridorun dar ışığında, Aygül'le yan yana durmuş, bir şeyleri fısıldaşırken yakalanmış gibiydik. O an, evin ritmi bizi içine çekmişti ama biz hâlâ bir sahne gerisindeydik.

"Ben Doğukan'a bakayım," dedim ama bu cümle daha ağzımdan çıkar çıkmaz, odadan çıkan sevdiğim bir hışımla yanımıza geldi. Adımlarında telaş değil, kararlılık vardı. Gözleri Aygül'e kilitlenmişti. O bakışlar, kardeşlikten çok bir savaş ilanı gibiydi.

"Eğer tek bir ifşam o ekranda olursa," dedi, sesi tehditkâr ama tanıdık bir mizahla örülüydü. "Sizin ikinizin kafasını birbirine sürterek ateşi tekrar bulurum."

Cümle, koridorun havasını bir anda değiştirdi. Aygül kahkahasına engel olamadı. O gülüş, resmen meydan okuma kokuyordu. Doğukan'ın tehditlerine karnının tok olduğu o kadar belliydi ki...

"Gül sen, gül."

Doğukan, başını sallarken alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu. Ardından iki büyük bavulu yerden kolaylıkla kaldırdı. Bavulların ağırlığını düşününce içimde bir şeyler kıpırdadı. Beni de evin içinde bu kadar rahat bir şekilde taşıyordu.

"Son gülen ben olacağım."

Doğukan hem ciddi olmaya çalışıyor hem de oyunbaz bir hava takınıyordu. Aygül bakışlarını kısa bir süreliğine abisinden bana çevirdi. Gözlerinde bir kıvılcım belirmişti. Ardından dudaklarında yarım bir gülümsemeyle, "Ona ne şüphe canım," dedi ve kıkırdamaya devam etti. Ama o cümle, içime bir sıcaklık gibi yayıldı. Gittiği anlam, yanaklarımı kızartmıştı.

Doğukan yanımızdan geçip odaya yöneldi. "Ben de üzerimi değiştireyim," diyerek peşine takıldım.

"Aç mısınız kızım?"

Gülsüm annenin sesi, mutfağın eşiğinden yumuşakça süzüldü. Ben yolda uyumamak için sürekli ağzıma bir şeyler tıkıştırmıştım. Kraker, kuru meyve, çikolata... Gırtlağıma kadar doluydum. Fakat Doğukan molalarda içtiği sigara ve çaydan başka hiçbir şey ağzına koymamıştı. Yemek yemek ister miydi?

"Ben değilim ama Doğukan'a sorayım anneciğim."

Gülsüm annenin gözleri son kelimeyle bir başka parlamıştı. Ellerin havluya kurulayarak yanıma geldi. Beni kollarının arasına alırken gecikmiş bir *hoş geldin* karşılaması yapıyordu sanki. Sırtımı anne şefkatiyle okşarken, "Ben yine de sofrayı hazırlayayım," dedi ve usulca benden uzaklaştı.

"Yarın uzun bir gün olacak. Size enerji lazım."

DOĞUKAN

Aygül ve Pera'nın tatsız sürprizini hazmetmem için zamana ihtiyacım vardı. Gerçekten. Çünkü bu sadece bir şaka değil, geçmişime yapılan bir müdahaleydi. Eğer bu bir aile toplantısı olsaydı, belki gülüp geçerdim. Belki bir iki alaycı yorumla savuşturur, sonra mutfakta çay içerken unuturdum. Ama bu, nikâhtı. Hayatımın en görünür anı ve o görünürlük, sadece sevdiklerimle değil; iş arkadaşlarım, amirlerim, hatta beni sadece profesyonel kimliğimle tanıyan insanlarla paylaşılıyordu.

Geleceklerini bildiğim için zaten yeterince gergindim. Herkesin gözleri üzerimde olacaktı. Her mimik, her kelime, her sessizlik bir anlam taşıyacaktı ve şimdi, bu gerginliğin üzerine bir de çocukluğumun sadece bize ait kalması gereken anılarının ortalığa saçılacağını öğrenmiştim. O anılar... Sessizce büyüttüğüm, kimseyle paylaşmadığım, bazen utandığım ama hep sevdiğim parçalardı. Fakat hepsi birer sırdı ve şimdi, o sırlar bir ekranın parlak ışığında, hayatımın farklı katmanlarındaki insanların gözleri önüne serilecekti.

Bu teşhirdi.

Tacizdi.

Ben orada, o görüntülerin içinde çıplak kalacaktım. Çocuklu-

ğumun kırılganlığı, bugünkü kimliğimin arkasına sızacaktı. Belki biri tepkisiz kalacaktı, biri, "Ne tatlıymış," diyecekti, biri de alay edecekti.

Harika!

Gerçekten harika. Dediğim dedik bir çocukluk arkadaşı insanın bazen sinirini zıplatabiliyordu. İnatçı keçi! Ah!

"Kalbim, annen yemeğe çağırıyor."

Doğa'nın sesi, kapının aralığından süzüldü. Öfke, tenime yapışmış gibiydi. Tişörtümü sıyırırken, o hâli de üzerimden atmak istedim ama olmadı. "Aç değilim," derken bile fazlasıyla serttim. Doğa'nın adım seslerini arkamda hissediyordum. Sessiz ama kararlı bir şekilde bana yaklaşıyordu.

Bir anda çıplak tenimin birkaç yerine aynı anda sıcaklık yayıldı. Doğa belimden sarıldı, başını sırtıma yasladı. Parmak uçlarıyla göğsümdeki kasları okşarken "Konuşalım mı biraz?" diye sordu. Göğsümü şişirecek kadar derin bir nefes aldım.

"Konuşacak bir şey yok güzelim."

"O zaman neden bu kadar kızgınsın?"

Elleri göğsümde dolaşırken dikkatim dağılıyordu. Bu nedenle ellerini tuttum ve kalbimin üzerinde sabitledim. Bu hareketimle bana doğru biraz daha sokuldu. "Mahremimin herkesin gözleri önüne serilmesini istemiyorum," dediğimde çenesini sırtıma bastırdığını hissettim. "Sakın bana *göster amcana pipini* pozların olduğunu söyleme."

Doğa'nın verdiği tepkiyle suratımı buruşturmuştum. İçimde hâlâ bir kırgınlık vardı ama o an, yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı, gözlerim hafifçe kısıldı. O, bu küçük mimik değişimini fark etmiş olacak ki, "Ne?" diyerek etrafımda dönmeye başladı. Hareketleri hızlı değil ama fazlasıyla meraklıydı.

Yüzümü görmek için döndüğünü, kollarını tekrar belime do-

lamasıyla anladım. O an, bedenimle zihnim arasındaki mesafe biraz daha kısaldı.

"Küçükken çekineceğin başka nasıl pozların olabilir ki?"

"Boş ver."

"Sen bu hâldeyken mi? İmkânsız."

Doğa'nın yüzündeki ifade şaşkınlık, merak ve sitem arasında gidip geliyordu. Sanki bir sırra yaklaşmış ama tam dokunamamış gibiydi. Ben gözlerimi kaçırırken içimdeki gerginliği bastırmaya çalışıyordum. "Hadi söyle," diyerek beni hafifçe sarstı. Direnmenin anlamı yoktu.

"Çocukluk anılarımı amirlerimin görmesini istemiyorum."

Bu cümleyle birlikte Doğa'nın yüzü ciddileşti. Gülümsemesi silinmedi ama yerini bir anlayış aldı. "Annemler saçma sapan her anımızı çekmişler," dedim, "Ve o fotoğraflar çizdiğim imajımı zedeleyecektir."

Doğa'nın kaşları havalandı. O hareket hem alaycı hem de sevecendi. "İşte şimdi o fotoğrafları daha çok merak ettim," dedi. Gülümseyerek burnunu öptüm. O an, aramızdaki mesafe biraz daha kısaldı. "Senden gizli saklım yok. Bir ara gösteririz," dedim.

Doğa, belli belirsiz gülümserken bir adım geri çekildi. "Pera ve Aygül'ün seni gerçekten zor durumda bırakacağını düşünüyor musun?" diye sordu. Cümlesi yumuşaktı ama içinde bir sezgi vardı. İçten içe, "Hayır," diyordum. Ama ikisi de sağlam ayakkabı değildi. Seneler öncesinden kafaları bir şeye atıp, intikamını şimdi alabilirlerdi. Özellikle Aygül... Onun gülümsemesinin ardında her zaman bir plan gizliydi.

"Merak etme. Pera rahatsız olacağın fotoğrafları vermemiş."

Doğa bir sır paylaşır gibi sesini alçaltmıştı. "Ama sen bilmiyormuş gibi davranmaya devam et," derken çaktırmadan göz kırptı. O bunu nereden biliyordu?

Doğa bavulu bıraktığım yere doğru yürürken duraksadı. Om-

zunu hafifçe geriye çevirdi. Sesi bu kez daha yumuşaktı. Belki de bu yüzden içindeki titreme net bir şekilde hissedilmişti.

"Ayrıca... İfşa bile olsa çocukluğunun her anını fotoğrafladıkları için annenlere teşekkür etmelisin. Bazıları senin kadar şanslı olmuyor."

Yüzüne yerleştirdiği tebessümün arkasına eksikliklerin yarattığı hüznü eklemişti. O an, onun çocukluğuna dair bir pencere açıldı. Belki çok kısa, belki çok sessiz ama görünürdü. Çocukken ailesi onun çok fazla fotoğrafını çekmemiş olmalıydı. Belki doğum günlerinde bile bir kare eksikti. Belki okul törenlerinde hep kalabalığın arkasında kalmıştı. Belki de hiç, "Bak buraya, gülümse," denmemişti ona. Belki de bu yüzden şimdi neredeyse her şeyi fotoğraflıyordu. Her anı, her detay, her yüz ifadesi... Sanki geçmişin eksikliğini bugünün fazlalığıyla telafi ediyordu.

"Doğa'm."

"Hadi üzerimizi değiştirelim de Gülsüm anneleri daha fazla bekletmeyelim."

Konuyu kapatmak istediğini anlayınca zorlamadım. Sessizliğini bir sınır gibi çizmişti, ben de o sınırın kenarında durmayı seçtim. Tıpkı onun gibi hızlı bir şekilde üzerimi değiştirdim. Fakat onun aksine gözlerimi bir an bile ondan ayırmıyordum.

Keşke dedim her göz göze geldiğimizde...

Keşke onun yüreğindeki tüm yaraların köküne inebilseydim. Keşke o yaraları kimlerin, ne zaman, nasıl açtığını öğrenebilseydim. Keşke tüm acılarını ellerimle kurutabilseydim. Parmaklarım, onun geçmişine dokunurken; avuçlarım, eksik kalan sevgiyi tamamlayabilseydi.

"Güzelim."

"Hı?"

Saçlarını ensesinde toplarken aynadan bana baktı. "Dış çekim için bir fikrim var," diyerek konuya girdiğimde kaşları çatıldı. Böyle

bir şey söylememi beklemiyordu. Çünkü biz, bir tek fotoğraf konusunu detaylı konuşmamıştık ama benim hallettiğim birkaç işten biri de buydu.

"Ne? Nasıl? Dış çekim yaptıracak mıyız?"

"Sadece stüdyo çekimi mi istiyorsun?"

Soruma tepkisiz kaldı. Sanırım bu konuyu düşünmemişti. "Ben fotoğraf çekimine vaktimizin kalacağını düşünmedim. Kendi kendimize çekeriz diyordum," dediğinde gülümsedim. Bu sefer arkasından usulca ben sokuldum ve belini sardım. Sırtını göğsüme yaslarken parmaklarımızı birbirine kenetledi. Çenemi başının üzerine yasladım ve aynadaki yansımamıza bakarken hafif hafif sağa sola sallandım.

"O anları ölümsüzleştirirken profesyonel bir dokunuş iyi olur diye düşündüm."

"Pera var."

Derin bir nefes aldım. Göğsümde biriken düşünceler, o nefesle biraz olsun hafifledi. Pera'nın marifetli parmaklarının birinde de fotoğrafçılık vardı. Sadece bir hobi gibi başlamıştı belki ama zamanla gözünün kadrajı, parmaklarının ritmi ve sabrının derinliği onu başka bir yere taşımıştı. Uzun yıllar boyunca amatör olarak sürdürdüğü bu tutku, birkaç ödüllü kareyle profesyonelliğe evrilmişti. Işığı yakalama biçimi, insanın içini okuyan bir sezgiyle doluydu. Her fotoğrafı, sadece bir görüntü değil; bir hikâyeydi ve Pera hikâyeler konusunda her zaman çok iyi olmuştu.

Ama sonra Arven geldi. Küçücük bir beden, koca bir dönüşümdü. Pera'nın hayatı, kadrajdan çıkıp kucağa yerleşti. O zamandan beri, fotoğrafçılık biraz sekteye uğramıştı. Artık zaman, ışığın peşinden koşmak değil; uykusuz geceleri, bez çantalarını ve sessizce edilen duaları taşımaktı. Onun bu hâlini bildiğim için ondan bir şey istemek bencillik olurdu. Çok yorulurdu. Hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak ve benim isteyeceğim en son şey, yarın sevdiklerimin yüzündeki durgunluktu. Herkesin gözlerinde ışık

görmek istiyordum. Yorgunluk değil. Özellikle Pera'nın... Onun gözleri, yıllardır benimle birlikte birçok şeyi taşımıştı ama yarın, sadece neşesinin baskın olmasını istiyordum.

"Arven'in onu rahat bırakacağını sanmıyorum güzelim."

Doğa söylediğim şeyi mantıklı bulmuş olacak ki hafif bir iç çekti. "Yani stüdyo çekimi çok gerekli değil." Hafifçe kaşlarım çatılırken, "Bahsettiğim stüdyo çekimi, yeşil arka planla yapılanlar değil ama," dedim. Doğa kıkırdayarak, "Biliyorum aşkım," dedi. Kollarımın arasında döndü ve yüzünü görebileceğim şekilde başını kaldırdı. Neden bilmiyorum ama bakışları aklıma girip, yarınki fotoğraf çekimini iptal ettirmeye çalışacakmış gibi hissettiriyordu.

"Ee, senin aklına gelen fikir neymiş?"

Tam da düşündüğüm gibi... Yarınki stüdyo çekimini arayıp iptal etsem iyi olacaktı. "Yazın Edirne'de çok güzel günebakan tarlaları olur," dediğimde söylediklerim Doğa'nın ilgisini çekmiş gibi gözleri parlamıştı.

"Belki şu an değil ama birkaç aya fotoğraf çekilecek kıvama geleceklerdir. İstersen dış çekimi o zaman yapabiliriz."

Doğa başını hafifçe yana eğdi. Düşünüyordu. Gözleri hâlâ benimkilerdeydi ama zihni çoktan günebakanların arasına yürümeye başlamıştı. Fakat onu huzursuz eden bir şey varmış gibi arada hafifçe kaşları da çatılıyordu. "Yani gelinliği o zamana kadar kiralamamız uygun olmaz," dediğinde onu neyin rahatsız ettiğini de anlamıştım. İşte böyle konularla uğraşmamak için satın almak en iyisiydi ama artık iş işten geçmişti.

"Ama sana da uygun olursa şöyle yapabiliriz..."

Sesi, yeni bir planın ritmini taşıyordu. Cümleleri, adım adım örülmüş bir yol gibiydi. *Neymiş* dercesine başımı hafifçe salladım. O da bu teşviki almış olacak ki gülümsedi.

"Şimdi nikâhtan sonra direkt Edirne'ye gideceğiz. Birkaç gün sonra da Drama'ya..."

Daha fazla devam etmesine gerek yoktu. Söyleyeceği şeyi anlamıştım. Ama yine de konuşmasını bölmemek adına sessiz kaldım. "Bu zamanların birinde dış çekimi yapabiliriz," derken parmaklarıyla üzerimdeki tişörtün kumaşını düzeltiyordu.

"Hem büyükbaban da oraya gideceğimiz için nikâha katılamayacakmış. Bizi gelinlik ve damatlıkla da görmüş olur."

Geçen hafta annem, davetiyeyi elden vermek için Edirne'ye gitmişti. Büyükbabamı alıp Ankara'ya dönmeyi planlıyordu. Fakat o plan, büyükbabamın bizim Edirne'ye gideceğimizi öğrendiği an suya düşmüştü. Yaşlılığını ve yolun uzunluğunu bahane etmişti. Ama ben büyükbabamı birazcık tanıyorsam, bu bahane sadece planlarını gizleyen bir perdeydi. Gerçek nedeni kesinlikle köyde kalıp bize özel bir şeyler hazırlatmaktı. Muhtemelen şimdiden köy ahalisine torununun evlendiğini duyurmuş, köy kahvesinde birilerini ayarlamış, harman yerinde masaları kurdurtmaya başlamıştı. İçimde bir ses, *"Umarım aklıma gelen başıma gelmez,"* diyordu ama bu ihtimal, konu büyükbabam olduğunda umutsuz bir vakaya dönüşüyordu. Bizi emrivaki bir düğünün ortasına bırakması, tam da onun tarzıydı.

Doğa'ya bu düşüncelerimden bahsetmemiştim ama tahmin ettiğini şu anda anlıyordum. Bunu sorun yapmamış olması ise dikkatimi çeken tek ayrıntıydı. Düğün istemiyordu ve büyükbabamın o tarafa gittiğimizi duymasıyla bize düğün gibi bir gece yaşatacağı kesindi. Bunu yıllar önce o da yaşamıştı. Belki de büyükbabama olan saygısından sesini çıkarmıyordu ya da belki rahmetli babaanneme olan vefa borcundan...

"Günebakan döneminde tekrar gideriz, bu sefer de Pera bizim fotoğraflarımızı çeker. Ne dersin?"

"Sen nasıl istersen."

Doğa parmak uçlarında yükselip dudaklarıma ufak bir öpücük koydu. "Biz nasıl istiyorsak," diye söylediğim cümleyi düzeltti. O düzeltme, aramızdaki dengeyi hatırlatan bir dokunuştu.

Sadece benim fikrim değil, birlikte kurduğumuz bir hayaldi bu.

"Senin fikrindi. Ben de biraz zamana yaydım."

Ardından bir öpücük daha bıraktı. Ama bu seferki diğerinden farklıydı. Kısa değildi. Masum değildi. Dudaklarıma dokunan dili, aramıza giren sessizliği farklı bir şekilde aralamak ister gibiydi.

İç çekerek karşılık verdim. O an zamanın ritmi değişti. Oda küçüldü, sesler sustu, sadece nefesler konuştu. Dudaklarımız arasında kurulan bağ, kelimelerden daha derindi. Parmaklarım belinde sıkılaştı. Doğa'nın parmak uçları saçlarımın arasında gezindi. Nefeslerimiz... Onların birbirinden alacağı olduğu belliydi. İçimde bir şey gevşedi ve tamamen Doğa'ya teslim oldum. Fakat bu yakınlaşma uzun sürmedi. Kapının dışından gelen melodiyle tüm dikkatim Aygül'e kaydı.

"Şapır şupur beni öp. Çıtır çıtır beni ye!"

Siktir! Bunu her seferinde yapmak zorunda mıydı? Doğa kızaran yanaklarla benden uzaklaştı. "Sanırım bizi duydu," dediğinde kaşlarım olabildiğince çatıldı. "Dinlemese duymazdı," diyerek Doğa'yı arkamda bıraktım ve kapıyı sertçe açtım. Yoktu. Koridora çıktım. Aygül'ü göremeyince odasına doğru ilerledim. Kapısı açıktı ve içeride yoktu. Gaipten sesler iki kişiye aynı anda duyulamazdı, değil mi?

"Kalbim ne yapıyorsun?"

Doğa, deli danalar gibi aranıyor olmamı garipsemişti. "Ona sinirim henüz geçmemişken yaptığı şeye bak." Her kelimede sesim biraz daha yükseldi. Bakışlarım mutfağın kapısındaydı. Karşılık beklerken aldığım tek şey sessizlikti. Çocukken yaptığı gibi vurkaç oynuyordu ve yine anneme sığınmıştı.

"Biraz abartmıyor musun?"

Doğa'nın sesi, sakin ama hafifçe uyarıcıydı. O cümle, içimdeki öfkenin üzerine dökülen bir bardak su gibiydi; söndürmeye gücü yetmedi ama daha fazla harlanmasını önleyecek şekilde buhar çı-

karmıştı. Yine de bir hışımla ona döndüm. Gözlerim kelimelerden önce konuştu. Belki gerçekten abartıyordum. Ama şu anda yanında olması gereken kişi bendim ve o, benim yerime Aygül'ün yanında durmuştu.

"Gülsüm anne yemeğe bekliyordu hayatım."

Sesi hâlâ yumuşak ama açıklayıcıydı. "Büyük ihtimalle bizi çağırmaya gelmişti ve ne yapacağını bilemediği için kendince bir yol bulmuş kız işte." Kız işte... Bu cümle, Aygül'ün davranışlarını hafifletmek için kurulmuştu ama bende tam tersi bir etki yarattı. Doğa'nın ara bulmak için seçtiği kelimeler gittikçe mantıksızlaşıyordu. "Ayrıca İsmail YK severiz, bilirsin," dediğinde, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Burada gülmen gerekiyordu."

Yapmacık bir tebessümle Doğa'ya baktım. O da yalandan bozulmuş gibi bakarken, "Aşk olsun be adam," dedi. İşte bu yüzümdeki gülümsemeyi sahici kılacak tek şeydi.

"Aşk oldu be kadın. Hem de en tutkulusundan..."

Doğa'nın yeni yeni sakinleyen yanakları tekrar pembeleşti. O an içimdeki öfkeyi bir kenara koydum. Sırf onun hatırı için uzatmayacaktım. En azından Aygül'ü tek başına bir yerde kıstırana kadar...

"Hadi, daha fazla bekletmeyelim."

Elimi tuttuğunda, parmaklarının arasındaki sıcaklık içimdeki tüm tereddütleri susturdu. Direnmedim. Onun adımlarına ayak uydurarak mutfağa yöneldik. Koridordan geçerken, ev fazla sessiz gelmeye başlamıştı.

Mutfağın önüne geldiğimizde olduğumuz yere çakıldık. Masa çoktan hazırlanmıştı. Tabaklar dizilmiş, çatal kaşıklar yerleştirilmiş, ekmek sepeti bile özenle katlanmış bir peçeteyle örtülmüştü ama ne annem vardı ne de Aygül. Doğa ile birbirimize baktık. O da en az benim kadar şaşkındı.

Salonun ışığının yandığını fark edince bu sefer ben Doğa'yı çekiştirdim. Kapının eşiğine geldiğimizde, gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. Salonun ortasında iki sandalye duruyordu. Öylece, yan yana... Annem ve Aygül ise ayakta, sandalyelerin başında bekliyordu. İkisinin duruşunda bir hazırlık, bir ciddiyet vardı.

Aygül'ün elindeki cam kapta, kokusundan anladığım kadarıyla kına vardı. O tanıdık, hafif keskin ama sıcak koku... Çocukluğumdan beri bildiğim ama her seferinde başka bir anlam kazanan o koku...

"Gelin çocuklar."

Annemin sesi, salonun sessizliğini nazikçe yararak yayıldı. Elini sandalyelerin sırt kısmına koymuştu; parmakları, ahşabın üzerinde yavaşça dinleniyor ama içinde bir hazırlık taşıyordu. Doğa'nın bana baktığını hissedince bakışlarımı ona çevirdim. Ne olduğunu anlamış ve gözlerinin sulanmasını engelleyememişti.

"Anne sana şuradan Yüksek Yüksek Tepeler şarkısını açalım dedim. Ufak ufak kendilerini hazırlarlardı. Bak, kal geldi insanlara."

Aygül'ün sesi, salonun duygusal dokusuna bir kahkaha gibi düştü. Zevzekliği, gerginliği dağıtmak için bir araçtı belki ama annem hiç oralı olmadı. Onun gözleri, çok daha derin bir yere bakıyordu. Kardeşimin sözleri havada asılı kaldı ama annemin sesi onları nazikçe yere indirdi.

"Kına gecesi istemediğini biliyorum."

Cümlesi bir kabul değil, bir şefkatti. Gözleri hafifçe kısıldı ama bu kısılma Doğa'yı sarıp sarmalayan bir merhametten kaynaklanıyordu. O bakışta hem geçmişin bilgeliği hem de bugünün anlayışı vardı.

"Ama bir geline kına yakmak âdettendir. Gel kızım."

Doğa tekrar bana baktı. Gözlerinde bir tereddüt, bir kırılganlık vardı. Sanki adım atmak için benden cesaret almaya çalışıyordu. Ben de gözlerimi usulca açıp kapattım. Başımı hafifçe eğerek

salonu gösterdim. *Hadi* demekti bu. Ama kelimesiz, sessiz, sadece bizden olan bir dilde.

Derin bir nefes aldı. O nefes, sadece ciğerlerine değil; geçmişine, korkularına, alışkanlıklarına yayıldı. Sonra ilk adımı attı. Diğerleri de peşinden geldi. Ellerimiz usulca birbirinden ayrıldı. "Oturun bakalım."

Doğa ile sandalyelere oturduk. Annem, arkasında kalan koltuktan kırmızı bir tülbent aldı. Kumaşın dokusu, yılların içinden gelen bir hikâye gibiydi. Tülbenti Doğa'nın başına geçirirken bir dua mırıldandığını hissettim. Yüzü kapanan sevdiğime bakarken benim de omzuma yeşil, işlemeli bir tülbent yerleştirdi.

Doğa'nın elleri kucağında sıkı sıkıya kapalıydı. Bunun gerginlikten olduğunu bildiğim için uzanıp elimi yumruk yaptığı ellerinin üzerine koydum. Başını bana doğru çevirdi. Gözlerini net göremesem de bana doğru minnet dolu bir bakış attığını biliyordum.

"Kına bir vedadır."

Annem Doğa'nın önüne diz çökerek oturdu. Kenetli olan ellerimizi teke düşürdü. Doğa'nın boşta kalan elinin üzerini severken, "Bir gelinin babaevine olan vedasının mührüdür," dedi. "Koruyucudur, bağlayıcıdır, şifalıdır." Her kelimesi, yılların içinden süzülmüş gibiydi. Sanki kendi vedasını, kendi kınasını, kendi gençliğini Doğa'nın avucuna bırakıyordu.

Aygül sessizce uzattığı kâsede kınayı tutuyordu. Annem bir parmak kına aldı. Hareketleri dikkatliydi, sanki bir yara sarıyor gibiydi. Doğa'nın avucunun içine kınayı sürerken, o anın ağırlığı hepimizin üzerine çöktü.

"Mutlu evliliği olan biri, geline kınasını yakar; böylece kendi şansını geline 'bulaştırmış' olur. Ben evliliğim boyunca çok mutluydum."

Cümlesi, geçmişe bir selam, bugüne bir armağandı. Ardından göğüs cebinden bir reşat altını çıkardı. Altın kınanın üzerine yerleştirildiğinde, sanki bir mühür vurulmuş gibi oldu. Üzerine işlemeli

bir mendil koydu. Mendilin kenarları, zamanla sararmış ama hâlâ zarifti. O mendil, belki kendi kına gecesinden kalmaydı. Belki babaannenin sandığından çıkmıştı.

"Bir kere daha dünyaya gelsem, aynı şeyleri yaşayacağımı söyleseler de yine de Ahmet babanı seçerdim," derken Doğa'nın elini kırmızı tülden bir kılıfa geçirdi. Sesi titremedi ama gözleri doluydu. O cümle bir hayatın özeti gibiydi.

"Dilerim sizin evliliğiniz, nefesleriniz içinizdeyken sonsuz olur."

Bu dua, bize annem ve babamın aşkından kalan bir mirastı. Mahşere kalan aşklarını bize devretmişlerdi. Doğa'nın burnunu çektiğini duydum. Sessizce ağlıyordu. Sarılamasam da beni hissetmesi için ona doğru biraz daha sokuldum. Kollarımızı değdiği anda ufak bir iç çekiş duyuldu. Onun gözyaşı, annemin duasına eşlik eden bir türkü gibi çıkıyordu.

"Üzülme oğlum. Gelin kına yakılırken ağlarsa, kendi evinde çok mutlu olur."

Ağlamasa da mutlu ederdim ki ben onu...

Annem benim önüme doğru kaydı. Kınadan daha küçük bir parça aldı. Parmakları titriyordu. Dokunuşunda yılların yükü vardı sanki. Serçe parmağımı tutarken gözleri gözlerime değmedi. Bana bakarsa gözyaşlarına boğulacağını ve devam edemeyeceğini ses tonundan anlamıştım.

"Sana bu kınayı üçüncü kez yakacağım oğlum."

Cümlesi, zamanın içinden gelen bir yankı gibiydi. İlk ikisini hatırladım. Biri sünnetimdeydi, diğeri ise polis okuluna kabul edildiğimde... Kınayı parmağıma usulca sürerken, "İlk ikisinde içimden geçirdiğim duam vatana kurban olmandı," dedi neredeyse bir fısıltı gibi.

"Fakat bu sefer, ailene kurban olmanı diliyorum. Eşine ve evine sadık bir ömrün olsun."

Babamın sessiz sadakati, annemin sabırlı sevgisi, yıllarca ördükleri o görünmez bağ... Hepsi bu cümlede toplanmıştı. Kınanın sıcaklığı parmağımda yayılırken, "Abini ve babanı örnek almayacağın tek konu bu olsun, olur mu?" dedi.

"Evine, eşine, çocuklarına, en çok da nefesine sahip çıkacağına söz ver."

Annem parmağımı benzer bir işlemeli mendille sarıyordu ama sanki sıkıca bağlanan yer boğazımdı. Yutkunamıyordum. İçimde bir şey düğümlendi. Çünkü bu, annemin ilk kez yüksek sesle söylediği bir şeydi. İlk kez, abimle babamın vatan sevgisinin önüne kendi içsel kaybını koyuyordu. Abim ve babam... İkisi de vatan için yaşamışlardı ama ev için eksilmişlerdi.

Annem diz çöktüğü yerden hiçbirimize tutunmadan kalktı. Bu, söyleyeceklerinin bittiğini gösteriyordu. Aygül, bana da kalkmamı işaret etti. Yavaşça kalktım. Doğa da benimle birlikte ayaklandı. Ama onun kalkışı, bir beden hareketinden çok daha fazlasıydı. Sanki o tülbentin altında bir şey çözülmüş, bir şey teslim olmuştu.

Bana doğru döndü. Başındaki kırmızı tülbenti açarken, karşımda nefesini tutmuş bir kuğu gördüm. Zarif, kırılgan ama içinde bir güç taşıyan... Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Yanakları, yaşların izini taşıyordu. O izler, sadece gözyaşı değil; geçmişin, vedanın, duanın izleriydi. İki elimi o izleri silmek istercesine yanaklarına yerleştirdim ve usulca anını öptüm.

"Söz."

DOĞA

Kulağıma dolan kuş cıvıltılarıyla gülümsedim. O sesler bedenimden önce içimdeki sessizliği uyandırıyordu. Sanki dışarıdaki dünya bana, "Uyan artık gelin hanım," diyordu. Kirpiklerim o çağrıya karşı koyamadı. Yavaşça gözlerim aralandı.

Saat erkendi, belli. Ama sabah çoktan olmuştu. Güneş her zamanki gibi doğmuştu belki ama bu sabah, ışığı başka bir yerden vuruyordu. Perdenin arasından süzülen o ince çizgi, sadece odayı değil; içimdeki karanlık köşeleri de aydınlatıyordu. Sanki göğsümde bir şey çözülmüş, bir şey yeniden başlamıştı. Bir düğüm gevşemişti. Bir yük hafiflemişti. Bir sessizlik, yerini içsel bir kıpırtıya bırakmıştı.

Bugün hayatımın geri kalanının ilk günüymüş gibi hissettiriyordu. Dünün yükü, gecenin sessizliğiyle birlikte geride kalmıştı. Artık geçmişin yankısı değil; geleceğin sesi vardı içimde ve o ses, kınalı elimde yankılanıyordu.

Elimdeki kınaya bakarken buruk bir mutluluk dudaklarımın kenarına yerleşti. Gülsüm annenin beni eksik hissettirmemek için yaptıkları, söyledikleri ve Doğukan'ın verdiği söz... Her biri birer dikiş gibiydi, içimdeki boşlukları usulca kapatmıştı. Bak-

tığında yamalarım gözükebilirdi ama hiçbiri artık acıtmıyordu.

Yanımda uyuyan adamdan gözlerimi ayıramıyordum. Nefesi, yastığın kenarında ritmik bir güven gibi akıyordu. İfadesindeki huzur, ağlamamak için kendimi tutmamı gerektirdi. Yüzüne dokunmak istedim. Saçlarını sevmek... Ama uyandırmaktan korktum. Dün gece, bugünü konuşmak için çok geç yatmıştık ve şu anda saat uyanmak için fazla erkendi. En azından ben duş alıp gelene kadar uyumaya devam edebilirdi.

Yataktan usulca kalkmayı planlarken olduğum yerde döndüm. Çıt çıkarmamaya çalışırken bir anda belimden kavrandım. Sıcak, uykulu bir dokunuş... Doğukan, ondan daha fazla uzaklaşmama izin vermeden beni kendine doğru çekti. Sırtım, çıplak göğsüyle buluştu. Teninin sıcaklığı, sabahın serinliğini unutturdu. Uykulu nefesi saçlarımda dolaşırken, "Beş dakika daha..." diye fısıldadı. Kıkırdadım. Ama itiraz etmek yerine kendimi onun sıcaklığına bıraktım. O beş dakika, zamanın durduğu bir aralıktı. Uyku nefesiyle mest oldum. Nefesinin ritmi, kalbimin ritmine karıştı. Sanki dünya sadece bu yataktan ibaretti.

"Günaydın vuslatım."

Gerçekten de beş dakika sonra kulağımda hissettiğim fısıltı ürpermeme neden oldu. Vuslat... Bizim için bir kavuşma değildi, tamamlanmaydı.

"Resmî olarak da karım olmaya hazır mısın?"

Sorusuyla gülümserken cevap vermek yerine başımı geriye çevirdim ve dudaklarına tatmin edici bir öpücük bıraktım. Doğukan'ın gözleri kapalı bir şekilde gülümsediğini görünce içimdeki kelebeklere engel olamadım.

"Resmî olarak son bekâr saatlerinde bunları mı hissediyorsun?"

Ses tonumdaki oyunbaz hava Doğukan'ın gözlerini aralamasına neden oldu. Beni selamlayan ilk şey gamzeleriydi. O gamzeler, hiç bıkmayacağım, her gördüğümde yeniden âşık olacağım bir detaydı.

"Belki hatırlamıyorsunuzdur güzel hanımefendi ama ben çok uzun zamandır bekâr değilim."

Beğeni dolu bir ses çıkarınca, o anın ritmi değişti. Doğukan'ın gözlerinde beliren kıvılcım, dudaklarına yöneldi. Teması önce temkinli, sonra kararlı bir şekildeydi. Öpücükleri, tenimi ısıtmaya başladığı anda zaman yavaşladı. Nefesim, onun nefesiyle karıştı. Göğsümde bir kıpırtı, karnımda bir titreme... Sanki bedenim, onun varlığına teslim olmaya hazırlanıyordu. Ama tam o anda, içimde bir şey dur dedi. İstemeye istemeye geri çekildim.

"Beni biraz daha öpmeye devam edersen, değil kuaförü, nikâhı bile kaçırabiliriz."

Sesim oyunluydu ama içinde hâlâ kıvılcım taşıyordu. Doğukan, bu cümleyi duyar duymaz sanki kırmızı alarm verilmiş gibi irkildi. "Yok, yok, yok," dedi panikle ve kendini hızla yatağın en ucuna doğru itti. Yorganın kıvrımıyla birlikte uzaklaştı ama gözleri hâlâ bendeydi. "Bugünü ne kadar uzun zamandır bekliyorum, biliyor musun sen?" Sesi hâlâ oyunlu ama içinde bir sitem vardı.

"Bir ertelemeye artık bu gönül dayanmaz."

Gülümsedim. Ama bu gülümseme gözlerime ulaşmadı. Çünkü o gönlü yoran, o bekleyişi uzatan bendim. Ona böyle hissettiren, o kırılganlığı yaşatan... Benim yaptıklarımdı. Gözlerim bu sefer de pişmanlıkla doldu. Ama ağlamadım. Sadece içimde bir şey büküldü. "Güzelim," diyerek tekrar bana doğru sokuldu. Sesi bu kez daha yumuşaktı, daha yakındı.

"Şaka yaptığımın farkındasın, değil mi?"

Başımı *evet* anlamında salladım. Ama içimdeki kırgınlık hâlâ yerli yerindeydi. "Pek güldürdüğü söylenemez ama," dediğimde Doğukan'ın yüzü değişti. Oyunlu çizgiler yerini pişmanlığa bıraktı. Gözlerinde bir özür, bir telafi, bir keşke vardı. "Özür dilerim," dedi ve uzanıp alnımı öptü. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Önemli değil," dedim. "Şimdi izninle kalkıp banyo yapacağım." Doğukan ellerini üzerimden çekti ve teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Şapşal," derken kıkırdadım.

Yataktan kalktım, ayaklarım halıya değdiğinde sabahın serinliği tenime dokundu. Havlumu aldım, sessizce kapıya yöneldim.

Odadan çıkıp banyoya gireceğim sırada kulağıma kısık ama tanıdık bir melodi doldu. Bir şarkı... Ama öyle rastgele çalınmış gibi değil. Sanki bir sahneye eşlik eden fon müziği gibi. Duraksadım. Sanırım Aygül hâlâ sürprizleri üzerinde çalışıyordu.

Uyumamış mıydı? Yoksa birkaç saat uyuyup yeniden mi kalkmıştı? İki türlü de delicesine yorgun olmalıydı. Gözümde gece boyunca bilgisayar başında oturmuş, gözleri kızarmış, kahveyle ayakta kalmaya çalışan bir Aygül belirdi. Ne hâlde olduğunu görmek istedim. Adımlarımı onun odasına doğru çevirdim.

Tam elimi havaya kaldırmış, kapıyı tıklatacaktım ki kapı bir anda açıldı. İkimiz de aynı anda irkildik. Aygül'ün gözleri büyüdü, damağını kaldırdıktan sonra elini göğsüne koydu. Nefesi kesilmiş gibiydi. "Allah aşkına yenge," derken sesi hâlâ az önceki korkusunu taşıyordu.

"En mutlu gününüzü cenaze törenimle ertelemek mi istiyorsun?"

Gülümsedim ama kalbim hâlâ gümbürdüyordu. "Allah korusun Aygül," dedim, sesim hem mahcup hem içtendi. "Sadece odandan müzik sesi gelince uyanıp uyanmadığını kontrol etmek istedim." Aygül gözlerini devirdi ama o devirişte bile bir sıcaklık vardı. "Uyusaydım uyanırdım," dediğinde kaşlarım hayretle kalktı. Gerçekten uyumamıştı.

"Neden uyumadın?"

Esnerken omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Filmi ancak bitirdim," dedikten sonra gözleri parladı. "Hayatınızı film şeridi gibi gözünüzün önünden geçireceğim," dediğinde, kelimeleri bir vaatten çok bir armağan gibiydi. Bu tatlı cevaba gülümserken, "Teşekkür ederiz," dedim.

"İzleyince edersin."

Aygül'ün gözleri kolumdaki havluyu taradı. "Banyo yapacaksın sanırım," dediğinde başımı *evet* anlamında salladım. "Tamamdır. Ben de bir kahve içeyim bu arada." Kuaföre beraber gidecektik ama gözünün altındaki halkalar makyajla bile zor kapanabilirdi.

"İstersen sen dinlen. Abin beni kuaföre bırakır."

Sesim nazikti, içten bir teklifti. Ama Aygül, bu cümleyi duyar duymaz kaşlarını çattı. Sanki ona, "Geri çekil," demişim gibi. "Abim zaten bizi bıraksın da dinlenmelik bir durum yok. İyiyim ben," dedi. Fazlasıyla kararlı olduğu ses tonundan bile belliydi. O an onun inatçılığına değil; bağlılığına hayran oldum. Aygül sadece bir görev üstlenmemişti. Bugünün ritüelinde kendine bir yer edinmişti ve o yerden vazgeçmeye niyeti yoktu. "Hadi banyoya..." dedi.

"Kuaför, 8.30'da burada olun dedi."

DOĞUKAN

Bugün, yıllardır içimde büyüttüğüm hayalin ete kemiğe büründüğü gündü. Ne kadar beklediysem, o kadar hazır hissediyordum ve ne kadar hayal ettiysem, o kadar gerçekti artık. Bugün kalbimin *iyi ki* dediği her şeyin cevabını alma günüydü.

Ve tek bir aksiliğe bile tahammülüm yoktu.

Doğaları tam zamanında kuaföre bırakmıştım. Şef, ekipten bir tek Uğurcan'a yanımda olması için izin vermişti. Zaman kaybetmemek için arabayı süsleme işini ona paslamıştım.

Damat tıraşı olmak için her zaman gittiğim berberi tercih etmiştim. Kapıdan içeri girdiğimde, berberin tanıdık kokusu beni sarmaladı. Her şey yerli yerindeydi. Ama ben, o koltuğa oturduğumda aynadaki yansımamda bir şeyin eksik olduğunu hissettim. Gözlerimin içinde bir boşluk vardı; bir eksiklik, bir sessizlik, bir özlem.

Uzun zaman sonra ilk kez bugün, babam ve abimin yokluğunu iliklerime kadar hissettim. Musti geldi aklıma... O koltukta otururken, onların bakışlarını hissetmek istedim. Aynadan değil, onların gözlerinde görmek istedim kendimi. Musti'nin alaycı ama gururlu gülümsemesini... Abimin sessiz ama onaylayan bakışını... Baba-

mın omzuma koyacağı bir el, "Aslanım benim," diyecek bir ses...

Ama yoktular ve o yokluk, makasın her kesişinde biraz daha derinleşti. Neyse ki Emre imdadıma yetişmişti. Pera ve Arven'i anneme bırakmış, beni hayatımın en önemli anlarının birinde abi gibi sahiplenmişti. Onun varlığı, istediklerimi dolaylı yoldan sunuyordu bana. Arkamdaki dik duruşu *yalnız değilsin* diyordu sessizce. Omzuma dokunduğu anlarda babamın eli vardı sanki. Gözleriyle tıraşımı izlerken abimin sessizliği içimde yankılanıyordu. Berberin yaptığı saçma sapan şakalardaki gülüşü ise bana Musti'yi hatırlatıyordu. Emre, sadece yanımda değildi. Eksik olanların yerini usulca doldurmak için benimleydi.

"Hadi hayırlı olsun."

Berberin tıraşını bitirdiğini gösteren tonlamasıyla aynaya dikkatlice baktım. Saçımda usturayla çizilmiş son hat, aynada gördüğüm keskinlikten çok daha fazlasını anlatıyordu bana. O çizgi, sadece bir şekil değil; geride bıraktığım yılların yorgunluklarına çekilmiş bir sınır gibiydi. Geçmişin tozunu, küskünlüklerini, telaşlarını ardımda bırakıyordum.

Yüzümdeki sabun kokusu hâlâ tazeydi. Köpüğün serinliği gitmiş, yerini tertemiz bir ferahlık almıştı. Sanki bir ömür boyu taşıdığım yükleri de köpüklerle birlikte sıyırıp atmıştı berberin elleri. O beyaz köpükler, alnımdaki kırışıklıklardan kalbimdeki çizgilere kadar her şeyi yumuşatmış, silmişti.

Yenilenmiş bir Doğukan duruyordu karşımda. Yeni bir ben...

"Arka odada üzerini değiştirebilirsin."

"Eyvallah Ali abi," diyerek koltuktan kalktım. Ama sesim, alışılmış bir teşekkürden fazlasını taşıyordu. Emre damatlığımı kılıfından çıkartıp uzattı. Kumaşın hışırtısı, bir hayalin sesiydi. "Yardım gerekirse seslen," derken sesi sakindi ama gözlerinde bir şey vardı. Bir gurur, bir dostluk, bir tanıklık. Ben başımı minnetle salladım.

Arka odaya geçtim. Kapı, ardımdan gıcırdayarak kapandı. Ama o ses, sıradan bir menteşe sesi değil; bir ömrün dönüm nok-

tasının yankısıydı. Sanki geçmiş, o gıcırtıyla kapanıyor; gelecek, sessizce içeri süzülüyordu.

Kıyafetlerimden hızlıca kurtuldum. Jilet gibi ütülü olan gömleği askıdan aldığımda ellerim titremedi ama yüreğim pır pırdı. Kumaşın yumuşaklığı şefkatli bir şekilde sırtımı okşadı. Gömleğimi dikkatlice düğmelerken kalbim hızlanıyor, her ilikte içimdeki heyecan biraz daha sıkılaşıyordu. Kol düğmelerimi taktım. Pantolonumu giydim. Kuşağı belime sardım. Ceket omuzlarıma oturduğunda, nefesim tek tek yerine oturdu. Papyonu boynuma bağladığımda bir düğüm değil, hayatımın yeni bağını attığımı hissetmiştim. Ayakkabılarımı aynanın karşısına geçtim. Derin bir nefes aldım ve o an gördüğüm adam, yalnızca ben değildim. Yıllardır hayalini kurduğum, bazen umutsuzlukla ertelemek zorunda kaldığım, bazen de korkuyla yüzleşemediğim her şeyin vücut bulmuş hâli olarak dimdik duruyordum.

Yüzümde istemsizce beliren gülümsemeyle birlikte gamzelerim usulca ortaya çıktı. Ama bu kez gülümsememin sebebi basit bir aynadaki yansıma değildi. O gülüş, içimdeki çocuğun sevinçle dışarı fırlamasıydı.

Yirmilerimdeki Doğukan, yani içimde hâlâ dimdik duran o genç hâlim, mutluluktan ayaklarını yere vurup tepinmeye başlamıştı. O saf hâliyle hayallerine kavuşmuştu; sevdiği kadına, kuracağı yuvaya, hayalini kurduğu geleceğe.

Kurşun Asker, Balerin'i ile olan masalını mutlu sonsuza taşımak üzereydi.

Odadan çıktığım an, içerideki sessizlik yerini beğeni dolu tepkilere bıraktı. Islık sesleri arasında adımlarım ağırlaştı. Berberin parlak ışığı, üzerimdeki smokinin parlaklığıyla kısa bir an için yarıştı. Sanki smokin sadece üzerimde değil, tüm salonun havasına da şıklık katmıştı.

Emre'nin yanındaki Uğurcan, araba işinin de tam zamanında hallolduğunu gösteriyordu. Zamanlaması kusursuzdu. Sanki her şey,

içimde kurduğum plana sadık kalmak ister gibi tıkır tıkır ilerliyordu.

Ali abi bana doğru yaklaştı. "Mutluluklar Doğukan," dedi, sesi yılların içinden gelen bir dua gibiydi. Smokinimin omzundaki görünmez tozları elinin tersiyle silkeledi.

"Teşekkür ederim abim."

Sesim, alışılmış bir nezaketten fazlasını taşıyordu. O an içimdeki genç Doğukan, çocukluğunda berber koltuğunda ilk kez oturduğu günü hatırladı ve şimdi, aynı koltuktan bir ömre doğru kalkıyordu. Emre gururlu bir abi gibi beni baştan aşağı süzüyordu. Uğurcan ise işi zevzekliğe vurmaya hazır görünüyordu. "Analar neler doğurmuş be!" dediğinde gözlerimi devirdim ama içten içe gülümsedim.

"Söylediklerimi hallettin mi?"

Sesim sakin ama içinde bir ritim vardı. O ritim, sabahın erken saatlerinden beri içimde çalan bir hazırlık marşıydı. Uğurcan tekmil verecekmiş gibi bir anda duruşunu dikleştirdi. Omuzları geriye yaslandı, çenesini hafifçe kaldırdı. "Araba yıkatıldı, abartısız bir şekilde süslendi. Torpidoya içi dolu zarflar yerleştirildi." Ses tonundaki muzırlık, işin ciddiyetini hafifletiyordu ama yaptığı hazırlık tam anlamıyla içimi rahatlatmıştı.

"Çıkalım mı artık?" diye sonran Emre'ye, "Tamam," dedikten sonra aynaya son bir kez daha baktım. Karşımda duran adam, tanıdığım Doğukan'dı ama aynı zamanda başka biriydi: daha olgun, daha kararlı, daha tamamlanmış... Dudaklarımda beliren küçük tebessümle gözlerimin içine bakarak fısıldadım.

"Hazırsın Kurşun Asker."

Berberdekilerle vedalaşıp, Emre ve Uğurcan'ı önüme kattım. Kapıdan dışarı adımımı attığımda sabahın ışığı yüzüme vurdu. Ama bu sıradan bir sabah değildi. Gökyüzü bile sanki bugünü beklemişti; ışık daha yumuşak, hava daha berraktı.

Emre ve Uğurcan bizimkileri almak için yola çıkarken, içimde

tarifsiz bir heyecan kabarıyordu. Onların görevi aileleri taşımaktı, benimki ise kalbimi. Çünkü ben... *Benimkini* almaya gidiyordum.

"Ooo... Damat bey, hoş geldiniz."

Aygül'ün sesi, kuaför salonundaki fön makinelerinin uğultusu, kahkahaların hafif titreşimi ve fondaki müzikle karışarak kulağıma ulaştı. Bir anda bütün o kalabalığın ortasında bana uzanan tek net şey o ses olmuştu.

Tüm ekip sanki gizlice prova yapmış gibi, bir tören havasında ayağa kalkıp kapıda beni karşıladı. Alkışlar havada yankılandı. Ama ben... Ben ne onların gülümseyen yüzlerini seçebildim ne de tebriklerin tümünü duyabildim.

İçeri adımımı attığım anda, zaman usulca yere serilmişti sanki. Geçmişin bütün yankıları bir anda sustu. Çocukluğumun hayalleri, gençliğimin telaşları, yıllardır içimde biriktirdiğim o ince sızı... Hepsi geride kaldı. Gelecek de sessizce kenara çekildi, sabırla beklemeye geçti. O anda sadece tek bir şey vardı: şimdi.

Salonun ışıkları tavandan yere dökülüyor, aynalardan yansıyan parıltılar göz kamaştırıyordu ama tek bir ışık, ben hepsine karşı körleştirmişti. Çocukluğumda anlatılan tüm peri masallarının gerçek olduğuna inandığım tek andı.

Doğa'm tam karşımdaydı.

Göğsümün tam ortasında bir şeyin titrediğini hissettim. Sadece kalbim miydi bu? Yoksa yıllardır içimde sessizce biriktirdiğim özlem sonunda dile mi gelmişti? Bir an göğsümdeki çarpıntının kalbin attığı ritimden çok daha fazlası olduğunu anladım. İnsan kalbinin gerçekten göğsünden fırlayıp çıkacak gibi çarptığı bir an varsa, işte o an buydu.

Doğa'yı her hâliyle görmüştüm. Kahkahasının odaları doldurduğu zamanlarda, gözyaşlarıyla susup kaldığında, öfkesini dizginleyemediğinde, heyecandan kelimeleri birbirine karıştırdığında... Her hâlini, her yüz ifadesini, hatta her sessizliğini ezbere bilirdim. O benim için sürprizlerle dolu bir kitap değil, sayfa sayfa ezberlenmiş ama her defasında yeniden hayran kalınan bir şiirdi.

Ama bugün... Bugün başka bir şeydi.

Bugün bildiğim her şeyin ötesindeydi. Sanki tanıdık yüzünün üzerine görünmez bir büyü serpilmişti. Onu beyazlar içinde, başka başka kıyafetlerle defalarca görmüştüm ama bu şekilde... Bu saf hâliyle, bu ışığın içinde, bu kadar tamamlanmış biçimde görmek... Bambaşkaydı.

Yıllardır hangi fırtınadan geçersek geçelim, hangi kavganın içine düşersek düşelim, içimin bir köşesinde hep sakladığım bir hayal vardı. Vazgeçmediğim, yıkılamayan, en kırgın anlarımda bile içimde sessizce yeşermeye devam eden bir hayal... O hayal şimdi gözlerimin önünde somutlaşmıştı. Bir rüya, ellerimle tutabileceğim kadar gerçek olmuştu.

Bu karşılaşma, yalnızca bir ilk değildi. Bu tüm ilklerimizin önünde, kalbimi diz çöktürecek kadar güçlü bir andı. Gözlerim ona takılı kaldığında, evrenin geri kalanının sesi sustu. Artık ne kalabalık vardı ne uğultu ne de zamanın aceleciliği. Yalnızca o... ve kalbimin onun önünde usulca diz çöktüğü hakikat.

"Nasıl olmuşum?"

Sorusu dudaklarından döküldüğü anda, kelimeler zihnimde birbirine çarpıp dağıldı. Ne söylersem söyleyeyim, yetmeyecekti. Çünkü onun güzelliği, bir kelimenin sınırlarına sığmayacak kadar genişti. "Güzel" demek çok sıradan, "büyüleyici" demek ise eksik kalıyordu. O tarif edilemez bir hâlin içinde, sanki zamanın, duaların ve bekleyişlerin vücut bulmuş hâliydi.

Onu gördüğümde, güzelliğinin yalnızca gözle görülür bir şey değildi. O bir görüntüden fazlasıydı; bir huzurun, bir teslimiyetin,

bir inancın somut hâliydi. Yüzündeki tebessüm bana sadece sevinci değil, aynı zamanda bir kökene bağlılığı da hatırlatıyordu. Çocukluğundan kalma o masumiyet, yılların olgunluğuyla birleşmişti.

Bakışları derin bir şey söylüyordu: Geçmişin yükünü taşısa da geleceğe dair umudunu kaybetmeyen bir ışık vardı orada ve o ışık, bana doğru uzanıyordu.

Onun güzelliği bir kıyafetle, bir makyajla, bir hazırlıkla açıklanamazdı. O güzellik, bir sabah duasının ardından içe dolan ferahlık gibiydi. İçini açan, ruhunu arındıran, insana yeniden yaşama sebebi veren bir ferahlıktı.

Bana doğru adım attığında, gelinliğin kumaşı hafifçe dalgalandı. O dalga, sanki zamanın ritmiyle hareket ediyordu; her kıvrımında yılların emeği, sabrı ve sevgisi gizliydi. Gelinlik, onun güzelliğine güzellik katmamıştı aslında. Tam tersine... Onun içindeki ışığı, ruhunun saf hâlini ortaya çıkarmış, beyazlığın anlamını yeniden tanımlamıştı. Sanki gelinlik, onunla birlikte var olmuştu.

Her katı, beraberce aştığımız eşiğin sembolü gibiydi. Zorluklar, sabırla ve inatla üstesinden geldiğimiz günler, sabahlara kadar konuştuğumuz umutlar... Hepsi bu beyaz katların arasında saklıydı. Dantelleri ise sanki geçmişimizden izler taşıyordu; ellerimizin birbirine ilk kez kenetlendiği anların sıcaklığını, kahkahalarımızın göğe karıştığı o günlerin berraklığını hatırlatıyordu. Uzun işlemeli duvağındaki her ayrıntı, bizim hikâyemizin sessizce fısıldanan bir cümlesiydi.

Ben o anıların arasından ona bakarken yeniden ve yeniden âşık oluyordum. Her bakışımda ilk kez görüyormuş gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyor ama aynı anda yıllardır bildiğim en tanıdık huzuru buluyordum.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu günebakanlar... İşte orada, beni yıllar öncesine taşıdı. İlk kez, "Seni seviyorum," dediğim o akşama. Kalbimin korkudan deli gibi çarptığı, kelimelerin dudaklarımdan titreyerek çıktığı, kalbimin ondan kaçamadığı o ana... O çiçekler, işte

tam da o heyecanı simgeliyordu: Ne cevap alacağımı bilmediğim bir endişeyle ama kalbimin en içten hâliyle söylediğim o ilk itirafı.

"Kalbim?"

Dünya mı puslanmıştı yoksa Doğa'yı gördüğüm ilk andan itibaren gözlerim buğulanmaya mı başlamıştı, ayırt edemiyordum. Belki de ikisi birden... Ama bildiğim tek şey vardı: Onu karşımda görmek, hayatımda şahit olduğum en gerçek mucizeydi.

Gözlerimi kaçırmam gerekiyordu aslında ağlamamak için, güçlü görünmek için... Ama yapamadım. Çünkü bana doğru süzülüşünün tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Her adımı, yıllar sonra birlikte yürüyeceğimiz yolların küçük bir fragmanı gibiydi. Her bakışı, "Seninle yaşlanacağım," cümlesinin mührüydü.

Gelinliğin içinde sadece bir kadın yoktu. Orada bana doğru yürüyen; yıllarım, sabrım, kırılganlığım, gücüm ve en çok da aşkımdı. Hayatımın bütün parçaları, bütün mücadeleleri ve bütün duaları, beyazlar içinde bir bütün hâline gelmişti.

"Yine dua okuyorsun, değil mi?"

Sorusuyla belli belirsiz gülümsedim. Beni böylesine tanıyor olması, kalbimin en derin yerine dokundu. Çünkü evet, tam da o anda yüreğimden de dilimden de eksik olmayan tek şey duaydı.

"Allah'ım, sen bir daha onun yokluğunu bana yaşatma."

Doğa, gelinliğinin kabarıklığının izin verdiği kadar yakınımda durdu. Sanki nefesini tutmuştu, o anın büyüsünü bozmamak için. Ben de güçlü bir iç çekişle göğsümü gökyüzüne kadar yükselttim, ciğerlerime bütün hayatımı doldurur gibi... Ardından, aramızdaki mesafeyi kapatmak için eğildim.

Yüzündeki makyajı bozmamak için yanaklarına dokunmaya kıyamadım. Ellerimi kollarına koydum ve o an, tıpkı yıllar önceki 28 dakikada hissettim her duyguyu iliklerime kadar yaşadım.

"Bir zamanlar hayatı... sadece gelip geçen yıllardan ibaret sanıyordum. Takvim yaprakları gibi koparılıp atılan, bir daha geri

dönmeyen günlerden... Her yıl, bir öncekine benziyordu. Aynı sabahlar, aynı akşamlar... Tek fark, biraz daha yorgun düşmem, biraz daha sessizleşmemdi. Hayat, ağır ağır solan bir çiçek gibiydi gözümde."

Doğa, uzun kirpiklerinin ardından ilgiyle bana bakıyordu. Belki gözlerinde gamzeler belirmemişti ama yapabilse, onu da yapacak kadar mutlu görünüyordu. "Sonra bir günebakan açtı yüreğimde. Bana insanın yaşadığını değil, var olduğunu öğretti. Ruhumun yıllarca sayıkladığı yaraları bir gülüşüyle susturdu. Bir ömre bedel baktı gözleri..."

"Doğukan."

Ağlamaya ramak kalmış sesi ilk kez beni gülümsetmişti.

"Seninle geçen yıllar bana nice güzelliği gösterdi. Öyle anlar yaşadık ki her biri kalbime kazındı. Birlikte öğrendiğimiz sabırlar, kahkahalarla unuttuğumuz dertler, gözyaşının bile değerli olduğu zamanlar... Hepsi kıymetliydi. Ama işte, hepsi, bu anın yanında gölgelendi. Çünkü bu an, hepsinin toplamından daha büyük, daha derin güzelim."

Yanağından süzülen tek damla yaşı silme gereği duymadı. Gözünden değil, kalbinin en derininden süzülmüş gibiydi ve ben o damlayı silmedim. Çünkü bazı gözyaşları, dokunulmazdı. "Bana nasıl olduğunu soruyorsun ya." Gözleri beklentiyle yüzümü taradı. Uzanıp alnına uzun bir öpücük bıraktım. Derin bir nefes aldığını duyunca gülümsedim ve gözlerinin içine bakacağım bir mesafeye kadar geri çekildim.

"Doğa... Sonsuzluk bir kelime değil... O, tam olarak sensin."

DOĞA

Küçük kız çocuklarının hayallerinden biriydi gelin olmak...

Çünkü o kıyafet çocuklar için sorumlulukları değil, masal dünyalarını çağrıştıran bir simgeydi. Tüller, dantel işlemeler, inci süslemeler... Her biri, hayallerinin haritalarıydı; dokundukça ruhu kanatlanan, gözleri parlayan birer ayrıntıydı. Her kız çocuğu, büyülü bir dünyada yaşamak isterdi. Kendini prenses gibi hissetmek, herkesin hayran bakışları altında salınmak, dünyayı bir masalın içinde yaşamak... Bu yüzden her kız çocuğunun hayatının bir bölümünde mutlaka ufak bir gelinliği olurdu; bir anlığına da olsa, hayallerinin bedeninde hayat bulması için.

Benim böyle anım hiç olmamıştı. Çünkü annem her zaman yaşımızın üstünde davranmamızı isterdi; oyunlardan, hayallerden daha çok sorumluluk ve ciddiyet beklerdi. Ona göre düş denilen şey, sadece gerçeklere vurulan bir baltaydı. O yüzden çocuklukta pembe düşlere dalmak benim için yasaktı. Hayallerimi hep saklı tutmuştum; ufak bir köşede, sessiz bir şekilde bekleyen bir hazine gibi...

Ama şimdi, aynaya baktığımda gördüğüm kişi küçük Doğa'ydı. Yıllar sonra beden bulmuş, hayatla yoğrulmuş bir şekilde

karşımdaydı. Fakat gülüşündeki masumiyet hâlâ yerli yerindeydi. Gözlerimde saklı kalmış umutlar ve özlemler vardı. Gizlediği hazinesi ortaya çıkmıştı ama o korkmak yerine heyecanlıydı. Heves ettiğim her şeyi bir kumaş parçasına, bir dizi dikişe sığdırmıştı: hayaller, hevesler, mutluluk, özgürlük, biraz da cesaret... Eksik kalan hiçbir şeyi yoktu.

Masalları artık hayallerinde yaşamıyordu. Bir zamanlar yastıkların arasına sakladığı düşler, gizli gizli kurduğu sahneler, oyuncak bebeklere giydirdiği tüller... Hepsi, şimdi kendi gerçeğinin ta kendisi olmuştu.

Artık bir prenses gibi hissetmek için gözlerini kapatmasına gerek yoktu. Çünkü gözlerini açıkken karşısında duran adamın bakışlarında o masalın en güzel cümlesini okuyabiliyordu."

"Sonsuza kadar mutlu yaşadılar."

Kurşun Asker ve Balerin masalı bu sefer mutlu bir sonsuzla bitecekti. Tabii nikâha yetişebilirsek...

Kuaförden çıktıktan sonra yakalandığımız trafik, sabrımızı sınamakla kalmadı; içimizdeki ritmi de altüst etti. Her kırmızı ışıkta kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başlıyor, her durakta zaman biraz daha daralıyordu sanki. Sanki şehir, bizimle oyun oynuyordu, *geç kalırsanız, kaderiniz değişir* der gibi inceden gerilim yaratıyordu. Doğukan ise bu sefer işi kaderin bile eline bırakmayacak kadar kararlıydı.

Bu anların tek güzel yanı, gelin arabası olduğunu anlayan çocukların yolumuzu kesmesiydi. Küçük kalplerinden çıkan dilekler, belki tamamen para almak içindi. Yine de iyi hissettiriyordu. Doğukan, torpidodaki zarfları hiç düşünmeden uzatıyordu. Her verdiği zarfla bir yüz aydınlanıyor, bir çocuk gülüyordu. Her zaman cömertti ama belli ki bugün kesenin ağzını haddinden fazla açmıştı.

"Hele şükür çocuklar. Nerede kaldınız Allah aşkına? Bu çiftten sonra sıra sizde."

Nikâh dairesine vardığımızda Gülsüm anne bizi kapıda kar-

şıladı. Sesi hem telaşlı hem sevinç doluydu; yüzündeki çizgiler gülümsemesinin sıcaklığıyla yumuşamıştı. Doğukan elimi tuttuğu an, tüm dünya ağır çekimdeymiş gibi yavaşlamıştı. Parmaklarının sıcaklığı, sıkıca kenetlenmiş ellerimiz aracılığıyla kalbime ulaşıyor gibiydi. Fakat orada her şey üç kat hızlıydı. Kalbim gümbür gümbürdü.

"Hadi güzelim," diyerek beni içeri doğru çekiştirmeye başladı. Topukluların üzerinde yürümek, dar merdivenleri ve parlak zeminleri hesaba katınca tam bir işkenceydi. Keşke Meryem'in tavsiyesini dinleyip düz ayakkabı giymiş olsaydım diye geçirdim aklımdan ama artık geri dönmek imkânsızdı.

İçeri girdiğimizde kalabalık hemen gözümü doldurdu. Başımı nereye çevirsem, gözüm bir gelin ve damada takılıyordu. Her biri, kendi anının içinde parlıyordu ama kendimi o gelinlerden biriyle karşılaştırmadan edemiyordum. Bazılarının gelinliği gözüme daha hoş geliyordu, bazılarının saç ve duvağı, kiminin ise makyajı...

Ama kıyasa girmediğim tek kişi Doğukan'dı. O, sadece bu odadaki damatların değil, tüm dünyadaki erkeklerin yanında bile duruşuyla fark yaratabilecek kadar yakışıklıydı. Ne yüzündeki yara izi bunu gölgeliyordu ne de sert bakışları... Aksine o soluk iz ona ayrı bir karakter ve gizem katıyor, bakışları ise cesur ve kararlı bir güven yayıyordu.

Smokini üzerine jilet gibi oturmuştu; ceketinin her dikişi, her ütüsü, uzun ve düzgün fiziğini daha da belirginleştiriyordu. Omuzları geniş, duruşu dik ve kendinden emindi. Bu resmiyet doğal karizmasını göze çarpan bir güçle birleştiriyor, mekândaki ışığın bile onun etrafında toplanmasını sağlıyordu.

Bana bakışı, o derin, anlam dolu bakış... Çocukluğumda okuduğum masallardaki prensleri hatırlatıyordu: hem cesur hem nazik hem koruyucu hem de büyülü bir dünyadan fırlamış gibiydi. Bizim dünyamıza ait olmadığı kesindi ve benimdi. Sonsuza kadar...

"Şahitlerin ve sizin kimliklerinizi alabilir miyim?"

Biraz soluklanmak ve sıramızın gelmesini beklemek için salonun arkasındaki ufak odaya girmiştik. Daha yerimize oturmadan görevli gelip bizim kimliklerimizi istemişti. Doğukan'ınki Pera'ydı. Benimki ise... Ablam olacaktı ama o gelmemişti. Haber bile vermemişti. O an dünyanın en yalnız insanıymışım gibi hissettim. En mutlu günümde, yanımda olması gereken kişi yoktu. Ailem yoktu. Bu eksiklik başımı önüme eğdirmişti. Gözlerim sızlıyordu. Ağlamak şu an için istediğim en son şeydi. Akacaksa da bu yaşlar, mutluluktan akmalıydı.

"Aygül, sen Doğa'nın şahidi olur musun?"

Doğukan, görevliyi bekletmemek adına bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Burnumun ucuna kadar gelen acıyı içime çektim. Ablam yoksa kardeşim vardı sonuçta, değil mi? Gerçi ben ondan daha küçüktüm ama olsun... Kardeşlik sadece yaşla ölçülmezdi; kalpteki bağ, tüm eksiklikleri kapatacak kadar güçlüydü. Tam o anda çaresizlikle karışık bir hüzün dalgası içimi sarmışken, tanıdık bir ses kapının eşiğinden süzüldü.

"Ne münasebet!"

Ses, odanın duvarlarına çarpıp geri döndü. Günlerdir duyulmayı bekleyen bir sesti bu ve şimdi, herkesin ortasında, tam da olması gereken anda yankılanmıştı. Bir anlığına dünyadaki tüm sesler sustu. Sadece o ses kaldı ve onun yankısı, içimdeki en derin boşluğa doldu. Zaman, bir anlığına durdu. Sanki dünya, bu karşılaşmayı izlemek için nefesini tutmuştu.

Duyduğum çıkış, tek bir kişiden gelebilirdi. O ton, o alaycı sıcaklık, o savunmacı neşe... Başka kimse bu kadar tanıdık olamazdı. Ama beynim, onu burada görmeyi reddediyordu.

"Şu daracık kıyafetin içine, onca yolun ödemiyle girdikten sonra kimse şahitliği elimden alamaz."

Odanın içinde gülüşmeler yükseldi. Herkes ablama hoş geldiğini söylüyordu ama ben hâlâ cesaretimi toplayıp başımı kaldıramamıştım. Çünkü ufacık bir ihtimal bile olsa bunları kendi zihnimden

uydurabilirdim ve gerçek beni hiç olmadığım kadar yaralayabilirdi.

"Fıstığım."

Damarlarımda bir anda ateş dolaştı. Bu kelime, çocukluğumdan kalan, sadece bana ait olan en özel hitap biçimiydi. Ne annem ne babam hatta Doğukan bile söylediğinde bedenimde bu denli etki yaratmıyordu.

Yıllar öncesinden çıkıp gelmiş gibiydi. Bir yaz akşamının balkonundan, bir okul sabahının telaşından, bir hastane koridorunun sessizliğinden... Hayatımızdaki her andan bir parça taşıyordu sanki ve o parçalar, tam kalbimin üstüne düştü. Koltuklardan birine yığıldım. Gözlerimi hızla kapattım. Sanki bu şekilde göz pınarlarıma dolan yaşları engelleyebilecektim. Yumruk yaptığım ellerimin üzerinde hissettiğim sıcaklıkla titrek bir nefes aldım.

"Abla... Geldin mi?"

Gözyaşlarım, dışarı akmadıkça ses tellerimi boğmuştu. Kendimi tutmaya çalıştıkça, bedenim titremeye başladı. "Geldim ablam," derken sesi bir özür gibi çıkmıştı. Duvağımın düzeltildiğini hissettim. Ama o dokunuş, sadece bir kumaşa değil, haftalardır eksik kalan bir ana dokunuyordu. Bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Çok yüksek değildi ama keskindi. Sanki içimde bir düğüm çözülüyordu. Tüm gün kuaförde hayal ettiğim an, şu an gerçek oluyordu.

"Üstelik yalnız da gelmedim."

Sesi, bir sır gibi döküldü odaya. Kaşlarım çatıldı ama bu seferki sorguyla değil, korkuylaydı. Kirpiklerimi usulca araladım. Işık, gözlerime dolmadan önce onu gördüm. Ablam. Olabilecek en güzel hâliyle karşımdaydı. Yüzünde geçmişin tüm kırgınlıklarını affettiren bir gülümseme vardı. Ama gözlerim, onunla yetinmedi. Bakışlarım, kimden bahsettiğinden emin olmak için odayı taradı.

Doğukan. Pera. Emre. Arven. Aygül. Gülsüm anne... Annem.

Gördüğüm kişiyle dondum, kaldım. Bu manzara, ablam söylemeseydi aklımı kaçırdığımı düşündürecek kadar imkânsızdı. An-

nem, bir gelin annesine yakışacak şıklıkta, kapının eşiğinde bekliyordu. Tesettürü zarifti, kumaşı dökümlüydü. Ama onu en son gördüğümden bu yana fazlasıyla zayıflamıştı. Yüz hatları, yılların yükünü açıkça taşıyordu. Ama tesettürü, bu zayıflığı bir kusur olmaktan çıkarmıştı. Solgundu. Ama bunu da makyajla ustalıkla gizlemişti. Bir tek duruşu değişmemişti. Dikti. Her zaman olduğu gibi. Buradaydı. Ama bu varlık, bir yakınlık değil; bir görev gibiydi.

Doğukan, kalkmak isteyeceğimi anlamış gibi elimi tuttu. Dokunuşu sezgiseldi. Sanki bedenimden önce ruhumun yerinden kıpırdadığını fark etmişti. Onun desteğiyle oturduğum yerden ayaklandım. Dizlerim hafifçe titredi. Ama neyse ki sevdiğimin eli hâlâ üzerimdeydi. O el, sadece bir destek değil, bir sınırdı. Düşmemem için değil, dağılmamam içindi.

Annem, Gülsüm annenin teşvikiyle içeriye doğru birkaç adım attı. Adımları sessizdi. Ama o sessizlik, bir ömrün yankısıydı ve ben, o yankının içinde duruyordum. Ne ağlayabiliyordum ne konuşabiliyordum. Sadece bakıyordum. Sanki gözlerim, onun varlığını doğrulamak isterken kalbim hâlâ inanmıyordu.

"Tebrik ederim. Allah bir ömür boyunca mutlu etsin sizi."

Sesi, bir yabancıdan farksızdı. Tonunda ne bir kırılma hissettiriyordu ne de bir yakınlık... Bizim için dileği dilekler, kulağıma beddua gibi gelmişti. Sanki, "Mutlu olun," derken alt yazı şeklinde, "Ömür boyu mutsuz olacaksın ve ben onların miladını görmek için buradayım," diyordu. İçimde bir şey sızladı. "Ön yargılı mı davranıyorum?" diye düşündüm. Doğukan'a baktım. Yüz ifadesi, dışarıdan bakan biri için tepkisiz görünebilirdi. Ama ben onu tanıyordum. O yüz, sessizce rahatsızlığını haykırıyordu. Elimi sıkı sıkı tutuşu bile yaşadığı gerginliği dizginlemeye çalışmasından belliydi. Sanki *dayan, geçecek* diyordu parmaklarının arasından.

"Teşekkür ederiz."

Sesim nezaketimin değil, bir korunmanın tonuna bürünmüştü. Ufacık odanın içi bir anda buz gibi esen rüzgârlara teslim oldu.

Gülsüm anne bu duruma müdahale ederek, "Hadi çocuklar, annenizin elini öpün," dedi. Doğukan'la ikimiz de kıpırdamadık ama biliyordum ki ben adım atsam, Doğukan da adım atardı. Sırf ben istedim diye.

"Çocuklar."

Gülsüm teyze, annemin arkasından uyarı dolu bakışlar atıyordu. Annem göğsünü şişirecek derin bir nefes aldıktan sonra, "Gerek yok Gülsüm Hanım," dedi. "Ben buraya barışmaya değil, sadece annelik görevimi yerine getirmeye geldim." O an içimde yükselen sinir, alaycı bir kahkaha olarak dudaklarımdan döküldü. Bu saygısızlığım herkesin odağını bana çevirmişti. En çok da annemin...

"Özür dilerim," diyerek kahkahalarımı durdurmaya çalıştım. "Bir an el âleme olan görevim yerine annelik dediğinizi sandım." Annemin yüzünde en ufak bir mimik oynamadı. Dudakları kilitliydi, kaşları kımıldamıyordu, yanaklarında en ufak bir titreme yoktu. Ama gözleri... O gözleriyle beni çoktan parça pinçik etmişti. Yıllardır taşıdığım bütün zırhları bir bakışta delip geçen, çocukluğumdan beri bildiğim o sert bakış yine benimleydi. İnsanın kendi annesi tarafından böyle süzülmesi, hem de en mutlu gününde, berbattı. Yüzünde sessizlik olduğu zaman annem gözleriyle öfkesini haykırırdı. Şu anda da olan buydu.

"Gülsüm Hanımcığım, ben dışarıda bekliyorum."

Annemin bana tahammülü yoktu. Benim dik duruşuma, çatallaşan ses tonuma, burnumun dikine gitmeme hiçbir zaman dayanamazdı. O an fark ettim ki hâlâ dayanamıyordu. Bu yüzden yüzüme tek kelime söylemeden, sadece gözleriyle beni ezerek arkasını döndü. Benimle kavga etmeye değer bile bulmamıştı belki. Ama o aldırmazlığın ardında, dişlerini sıktığını biliyordum.

Onun bu soğuk tavrı, istemsizce dudaklarımda alaycı bir tebessüm yarattı. İçimde, yıllardır biriken öfkenin bana zorla giydirdiği bir zırh gibiydi. O giderken gözlerimle sırtını takip ettim.

Arkasından bakarken sadece şunun farkında vardım, beni küçültmeye çalıştıkça ben inadına dikleşiyordum.

"Doğa."

Ablamın sesi, aramızda bir köprü kurmak ister gibi yükseldi. Ama o köprü, daha kurulmadan yıkılmaya mahkûmdu. Çünkü bizim zeminimiz sağlam değildi. Altımızda yıllardır biriken kırgınlıklar vardı. Konuşulmayan cümleler, yutkunulmuş kelimeler, göz göze gelmekten kaçınılan anlar...

Her şey sessizlikle örtülmüş ama sessizliğin altında çürümüş bir temel oluşturmuştu. O köprü tahtadan olsa, kırılırdı. Betondan olsa, çatlar giderdi. Çelikten olsa, üstüne düşen ilk yükle paramparça olurdu. Çünkü bizim aramızda asıl sorun köprünün kendisi değil, altındaki uçurumdu.

"Seninle sonra konuşacağız abla."

Sesim, az önceki titrek ve kırgın hâlinden çıkmıştı. Artık kırmak için bilenmiş bir tona dönüşmüştü. Bunu duyunca yüzüme baktığında, onun gözlerinde hem şaşkınlık hem de hayal kırıklığı gördüm. Oysa biliyordum, ablam iyi niyetliydi. Ama iyi niyet, bazen yanlış yerde söylenmiş tek bir kelimeyle bıçak gibi keserdi insanı.

Bizi buluşturmak istemişti, belliydi. Ama biz, o ortak noktayı çoktan kaybetmiştik. Birbirimize dokunmak istesek bile ellerimiz aynı noktada birleşmezdi. Çünkü ortak bir payda için önce aynı dili konuşmak gerekirdi. Bizim dilimiz farklıydı. Onunki bencillikten besleniyordu. Benimki empatiden... ve bu iki dil, aynı cümlede hiçbir zaman buluşmazdı.

"Doğacığım, ablana kızma."

Gülsüm anne, odanın içinde ağırlaşan sessizliği hemen üstlendi. Sanki o boşluğu doldurmazsa hepimiz içine düşecekmişiz gibi telaşlı bir yumuşaklıkla konuştu. Bakışlarımı ablamdan ayırıp ona çevirdiğimde gözlerinde tipik bir şefkat olduğunu gördüm. Kırgınlığımı görüyordu. Kendince iyileştirmeye çalışıyordu.

"Anneni arayan ve buraya davet eden bendim. Ablan sadece ona eşlik etti."

Başımdan aşağı dökülen sular kaynar değildi. Buz gibiydi. Her damla, bir bekleyişin cevapsızlığıydı. Her damla, bir *neden* sorusunun sessizliğiydi. İnsan bazen soğuğun da yaktığını unuturdu. Hem de sessiz, içten içe, dokunduğu yeri değil, bütün bedeni sızlatarak yakardı. Şu an o yangının ortasında tek başımaydım.

Gülsüm annenin yaptığı neyse de... Ben günlerdir, ablamdan bir haber bekliyordum. En ufak bir işaret versin, bir mesaj atsın diye gecemi gündüzüme katmıştım. Bir ihtimal, "Orada olacağım," demesi için içimden ne dualar geçirmiştim. Ama telefonum sessiz kalmış, günler birbirini kovalarken ben umutlarımı tek tek içime gömmüştüm. Gelmeyeceğine inandırmıştım kendimi. Çünkü gelse söylerdi benim ablam.

Ama şimdi öğreniyordum ki beni yok saymamıştı. Gelecekti ama bunu saklamıştı. Belki bana sürpriz olsun diye yapmıştı belki de annemi de alacağı için nerede kaldın, ne zaman geleceksin sorularımın önünü kesmişti. Neyse ne... Yaptığı şey ihanete uğramışım gibi hissettirmişti. Kalbimin içinde incecik bir çatlak oluştu ve ben o çatlaktan sızan acıya ne zaman baksam, artık ablamın bana verdiği düğün hediyesini hatırlayacağımı çok iyi biliyordum.

"Böyle bir günde... Ne kadar kırgın, kızgın olursan ol, bir yanının anneni isteyeceğini biliyorum."

Gülsüm annenin samimiyetinden zerre kadar şüphem yoktu ama o samimiyet, benim kulaklarımda bir bıçak gibi kesiliyordu. "Sonradan pişman olmaman için..." diye eklediğinde boğazıma bir düğüm oturdu. Gözlerim istemsizce Doğukan'a kaydı. İçimde deli gibi bir soru çırpınıyordu. Onun da haberi var mıydı?

Bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinde ufacık bir titreşim gördüm. Sanki gerçeğin gölgesi göz bebeklerinde saklıydı. İşte o an, kör olmayı diledim. Çünkü görmemek, bilmemekten daha az acıtırdı.

"Aradığını bilmiyordum."

Doğukan'ın sesi kararlı değildi ama yalana da benzemiyordu. Yine de kalbimdeki yumru büyüdü. Elini usulca bırakırken, "Ama arayacağını biliyordum," dedim, dudaklarımın kenarı titrerken. Buz kesti parmaklarım. Sessizce yüzüme baktı. Sanki kendini savunmaya hakkı yokmuş gibiydi. Sonunda, "Tahmin ediyordum," diye fısıldadı. O an boğazıma oturan yumru daha da ağırlaştı, nefesim kesilir gibi oldu. Tam isyanım kabarırken Gülsüm anne tekrar devreye girdi. Bu defa oğluna kalkan olur gibi konuşuyordu.

"Doğukan'ın da haberi yoktu kızım. Ondan ne zaman istesem, senin arkandan iş çevirmemem gerektiğini söyledi. Ama bu aslında senin iyiliğin içindi. Ben Aygül'den Merve'nin numarasını aldım."

Sözlerini dinlerken gözlerim tekrar Doğukan'a kaydı. Kalbim, aklımın aksine onun suçsuz olduğuna inanmak istiyordu ve tam o anda gözlerim doldu. Bir an... Sadece bir an... Onun benim düşüncelerime saygı duymayacağını nasıl düşünebilmiştim? Nasıl kondurabilmiştim ona? İçimdeki güven, kırılmakla kırmamak arasında incecik bir ipte sallanıyordu.

"Doğa Kızıltaş ve Doğukan Karahanlı mı?"

Kapının eşiğinde beliren görevlinin sesi, odanın duvarlarına çarpıp yankılandı. Bir anda bütün fısıldaşmalar sustu, nefesler kesildi. O an içeridekilerin tamamı bakışlarını kapıya çevirmişti. Adlarımız, kalabalığın ortasında söylenmiş iki basit kelime değildi artık, önümüzde açılan kapının, hayatımızın yepyeni bir perdesi olduğunun işaretiydi.

"Evet," dedi Doğukan, tereddütsüz. Sesinde kararlılık vardı, adımını atarken gölgesini bile arkasında bırakmayan bir adamın tonuydu bu. O an anladım ki adımı duyması ona sadece bir çağrı değil, aynı zamanda sorumluluk da yüklemişti. Görevli, "Sıra sizde efendim. Buyurun," dediğinde Doğukan'ın başını hafifçe eğip onayladığını gördüm. Sözleri kısa, net ve sarsılmazdı.

"Geliyoruz."

Ve sonra... Bakışlarını kimseye değdirmeden bana çevirdi. O an odadaki herkes silindi. Sesler, yüzler, bakışlar... Hepsi sisin içine karıştı. Geriye yalnızca biz kaldık.

"Hazır mısın?"

Sesi öyle bir fısıltıydı ki kulağıma değil, doğrudan kalbime ulaştı. Yıllardır içimde yankılanan ama cevabını bir türlü veremediğim bir sorunun yeniden karşıma çıkışı gibiydi. Elini uzattığında, zaman durdu. O el yalnızca şimdiye değil, geçmişte bıraktığımız bütün kırıklara, gelecekte göğüsleyeceğimiz bütün fırtınalara da uzanıyordu. Derin bir nefes aldım. İçimdeki bütün korkulara, bütün tereddütlere rağmen bana arkasını dönmeyen bu adama minnetle baktım.

"Hem de senelerdir."

Sesim titremedi. Çünkü cevabımın arkasında bütün bir ömür vardı. Parmaklarım, onun parmaklarına dokunduğunda gözlerim mutlulukla doldu.

"Hadi gidelim."

DOĞUKAN

Bugün yaşanabilecek tüm aksiliklerin önüne geçtiğimi sanmıştım. Günlerdir uykusuz geçen geceler, alınan önlemler, hazırlanan listeler... Her ihtimali tek tek hesaplamış, olası sorunların önünü kapatmıştım. Kuaför saatinden tut, arabaların zamanında hazır olmasına, nikâh salonundaki müziklerden, fotoğraf çekiminin ışığına, akşamki yemek menüsüne kadar... Her şey benim kontrolümdeydi. Hatta Merve'nin uçak biletini dahi kendi ellerimle ayarlamış, nikâha son anda bile olsa yetişebilmesi için planlarımı en ince ayrıntısına kadar yapmıştım. İçim rahattı. Hiçbir boş-

luk bırakmadığıma inanıyordum. En azından... öyle sanıyordum.

Meğer ben de kandırılmışım.

Merve, hiç istemediğim, aklımdan bile geçirmeyeceğim bir şekilde karşıma çıkmıştı ve yalnız değildi, yanında annesi vardı. O an göğsümün ortasına yumruk yemiş gibi oldum. Boğazıma düğümlenen nefesimle birlikte beynimde yankılanan tek gerçek, bunun bir tesadüf olmadığıydı. Üstelik bu manzaraya neden olan asıl kişi benim annemdi.

Benim annem...

Bizi bir arada görmek, gerçekten "tam aile" tablosu yaratmak adına mı yaptı, bilmiyordum ama Doğa'nın yaşadıklarını bile bile, onun en büyük yarasını, en derin sancısını, en kırılgan noktasını göz ardı etmişti. Bunu biliyordum. Hadi ben neyse... Ben kendimce bununla baş edebilirdim. Yutkunur, sinirimi bastırır, görmezden gelmeye çalışırdım. Ama Doğa'm? O bu manzara karşısında ne yapacaktı?

Düşüncelerim hızla birbirine çarpıyordu. Zihnim dakikalar içinde binlerce senaryo kurmuştu. Her birinde Doğa'yı farklı bir şekilde sarsıyordu. Birinde öfkesini kusuyor, tüm kalabalığın içinde haykırıyordu. Birinde sessizliğe gömülüyor, kimseye tek kelime etmeden içine kapanıyordu. Bir diğerinde ise... En korktuğum şey oluyordu. Gözlerindeki güveni benden çekip alıyordu ve her senaryonun sonunda kendime aynı soruyu soruyordum.

Onu bundan nasıl korurum?

Kendi içimde, sanki görünmez bir hesap yapıyordum. Bir yanda annemin niyetine duyduğum öfke, diğer yanda Doğa'nın kalbini paramparça etme ihtimali... Karşıma çıkan bu beklenmedik durumun ağırlığını göğüslerdim göğüslemesine ama Doğa'nın kalbinin yeniden kırılmasını kaldıramazdım.

Bugün, onun günüydü. Hayatında olmadığı kadar mutlu olmasını istiyordum. Onun gözlerinde sadece huzur, sadece umut, sadece bana duyduğu inanç olsun istiyordum ve şunu çok net bili-

yordum. Bunu ne ablasının ne annesinin ne de başka birinin bozmasına izin vermeyecektim.

Doğa'nın yüzüne bir damla bile gölge düşse, o gölgeyi yok edene kadar geri adım atmazdım. Benim için artık tek mesele buydu: Onu korumak ve gerekirse bunun için herkesin karşısına dikilebilirdim.

"Hazır mısın?"

Görevlinin bizi çağırdığını duyduğum an etrafımızdaki herkes yok oldu. Gözlerim sadece Doğa'yı gördü. Ağlamaya ramak kalmış kızarmış gözleriyle bana bakarken elimi uzattım. Buruk bir ifadeyle gülümserken elime baktı. Ardından, "Hem de senelerdir," deyip parmaklarımı sıkı sıkıya kavradı. Elinin üzerine uzun bir öpücük bıraktıktan sonra, "Hadi gidelim," dedim. Kapıya yöneldiğimiz anda az önce yaşadığımız her şeyi geride bırakmaya kararlıydım.

"Durun, durun, durun!"

Merve, adımlarımızı yarıda bıraktıracak şekilde önümüze atıldı. Yüzünde kendinden emin, biraz da meydan okuyan bir ifade vardı. "Kapı açma parası almadan sizi şuradan şuraya bırakmam," dedi ve elini aniden uzatıp kapıyı hızla kapattı. Annem, annesi, Aygül dışarıda kalmıştı. Çıkışındaki o acelecilik, neredeyse panikle karışık bir kararlılık taşıyordu.

"Bunu yapmam lazımdı," derken gözleri kayıtsız şartsız Doğa'ya döndü. O bakış, bana ait olmayan bir dili konuşuyor gibiydi. Sanki aralarında söylenmemiş cümleler, geçmişten kalan yarım kalmış bir hesap vardı. Ama bu, kendi nikâhıma dakikalar kala öğreneceğim bir şey değildi. O an tek düşündüğüm şey, önümde duran engeli bir an önce ortadan kaldırmaktı.

Cebimdeki tüm parayı çıkaracakken, "Bir dakika!" diyerek Pera hızla öne atıldı. Onun telaşlı tavrı, bir an için beni bile duraksattı. El çabukluğuyla smokinimin göğüs cebine uzandı ve imza için yanımıza aldığım dolma kalemi çekip aldı. O kalem...

"42 numaradaki dolma kalemi alabilir miyiz?"

"Kalem, kılıçtan keskindi değil mi?"

"Bu sana."

Seneler önce Doğa ilk kez Ankara'ya geldiğinde, Anıtkabir'den birlikte aldığımız, siyah mat yüzeyinin üzerinde altın harflerle Mustafa Kemal Atatürk yazan kalemdi. İçinde nice kez mürekkebi yenilense de benim için asıl anlamını hiç kaybetmemişti. O da senelerdir bugünü bekliyordu. Yıllardır özenle saklamamın tek nedeni, o gün Anıtkabir'de kendi kendime verdiğim sözdü.

"Bir gün, olmaz ya, söylediğin gibi evlenecek olursak, imzayı bana hediye ettiğin bu kalemle atacağız can yoldaşım. Sözüm söz."

Bu sözümü bilen tek kişi olan Pera, tehdit unsuru olarak kalemi kullanmıştı. Sorun şu ki kalemin bendeki yerinden Merve'nin haberi olmasının imkânı yoktu.

"Çekil kapının önünden. Kalemi kullanmaktan çekinmem."

Pera'nın sesi ciddiyetle şaka arasında gidip geliyordu. Bir an gerçekten Merve'yi tehdit edebilecek gibi göründü. Emre kucağındaki kızıyla olaya tanıklık ediyor, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme taşıyordu. İkimiz de o kadar alışkındık ki Pera'nın bu hâllerine, istemsizce ben de hafifçe gülümsedim.

Ama Merve...

Onu yakından tanımayan için bu sahne pek de mantıklı görünmüyordu. Tek kaşını kaldırarak küçümseyici bir ses tonuyla, "Beni bir dolma kalemle mi korkutacaksın?" diye sordu. "Eminim içeride imza atmaları için kalem veriyorlardır." Pera, abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Ardından bana dönerek sesini alçalttı.

"Cahille münakaşaya girmeyeyim diyeceğim ama hakkını da yediremem Dogito. Sok o paraları cebine."

Söylediği şeyle dondum kaldım. Sadece birkaç saniyeydi. Üzerimdeki bu şok hâlinden sıyrıldıktan sonra Pera'ya doğru uyarı dolu bir bakış attım ama o bunu umursamadan, "Az önceki olaydan sonra bir de ödüllendirecek miyiz?" diye sordu. Eteğindeki taşları

döktükten sonra dudaklarının ucunda beliren farkındalıkla aniden sustu. Gaf yaptığını fark etmişti. Başını hafifçe Doğa'ya çevirdi, özür dileyen bir bakış gönderdi.

"İntikam, sıcak yendiğinde daha lezzetli oluyor Doğakuşum," dedi sonra, pişmanlığını gizlemek için laubali bir tonla. "Her şey ev ekonominiz için valla." Doğa'ya doğru tedirgin bir bakış attım. İçimden, bozulacağını düşünmüştüm ama aksine gözlerinde keyifli bir parıltı vardı. İnce, tatlı bir kıkırtı yayıldı dudaklarından. "Hak etmişti zaten," dedi alçak sesle.

"Elinden geleni ardına koyma."

Doğa'nın bu sözleri, Pera'nın gözlerinde âdeta bir zafer kıvılcımı yaktı. Birden yerinde doğruldu, kalemi sıkıca kavrayarak önüne döndü ve coşkulu bir nidayla "Heheyt!" diye bağırdı.

"Çekil bakalım kapının önünden sevgili şahit. Katılmamız gereken bir nikâh var."

Merve, ortada kendisinin bilmediği bir oyun döndüğünü fark etmişti. Hafif bir bozulmayla dudaklarını büzdü ama sonra alaycı bir gülümseme ile kapının önünden çekildi.

Pera, bana dönerek kalemi uzattı. Parlak gözleriyle hafifçe göz kırptı ve ardından eşinin ve kızının yanına geri döndü. Onlar odadan çıkarken elimde tuttuğum kaleme baktım. O an sadece bir imza aracı değil, bizim yolumuza açılan bir kapının anahtarı olmuştu.

"Bu sana hediye ettiğim kalem."

Doğa'nın şaşkın ama aynı anda mutlu ses tonu, içimde derin bir yankı bıraktı. Gözleri bir anda ışıl ışıldı. Dudaklarının kenarında beliren gülümseme ise kalemin gerçek değerini bana bir kez daha hatırlattı. Başımı, sakince ama gururla, *evet* anlamında salladım. "Saklamışsın," diye devam etti hayranlıkla.

Ben de içimden, onun fark etmesine şükrederek, "Hatırlıyorsun..." diye geçirdim. Bu, kalemi yıllarca saklamam kadar değerliydi. Çünkü hatırlamak, aslında birlikte yaşadığımız her anı yeniden sahiplenmekti.

"Çocuklar hadi, herkes sizi bekliyor!"

Kapının eşiğinde annem belirdi. Nefes nefeseydi, sanırım aceleyle gelmişti. Yüzünde telaşla karışık bir sevinç vardı. "Ne yapıyorsunuz hâlâ burada?" diye çıkıştığında, Doğa'yla birbirimize bakıp gülümsedik. Belli ki az önce yaşananları kimse duymamış, kimsenin haberi olmamıştı.

"Geldik Gülsüm sultan, geldik."

Doğa'nın elini daha sıkı kavradım. Avucumun içinde saklı bir sır, saklı bir güç gibiydi. Yürümeye başladım ama adımlarım farkında olmadan hızlandı. Heyecandan mıydı, içimdeki sabırsızlıktan mıydı bilmiyorum ama sırtımdan beni itekleyen bir rüzgâr vardı sanki. Doğa'nın bana yetişmek için koştuğunu, topuklularının parlak zeminde çıkardığı sesten anlamıştım.

Yavaşladım.

Bizden önceki çift, birlikteliklerini resmileştirmişti. Dışarıdan gelen alkışlar, kahkahalar, flaşların göz kamaştıran ışıkları, mutlu çığlıklar... Hepsi, o büyük ritüelin parçasıydı. Ama biz, o ritüelin tam kalbine doğru yürüyorduk şimdi. İçimdeki telaş kulaklarımı uğuldatıyor, dışarıdan gelen hiçbir sesi net bir şekilde duymama izin vermiyordu. Bana gerçek gelen tek bir şey vardı: Doğa'nın eli. Avucumda sakladığım o küçücük elde, koca bir ömrün sıcaklığı vardı.

Salona adımımızı attığımızda ilk dikkatimi çeken şey, içerideki kalabalıktı. Salon büyüktü, ferah, ışıl ışıldı... Ama buna rağmen neredeyse tek bir boş koltuk yoktu. Gözlerim kalabalığın üzerinde gezinirken aklımın köşesinde "Bu kadar insanı kim çağırmıştı?" sorusu yankılandı. Bir an için bunun, bizden önceki ve sonraki çiftlerin davetlileri olduğunu düşündüm. Ama salonda biraz daha görünür olduğumuz anda kalabalık hep bir elden alkışlamaya başladı. Adımlarım hafifçe duraksadı, içimdeki heyecanın üzerine bir şaşkınlık da eklendi. Alkışların ritmi büyüdü, yanına ıslıklar eklenerek salonda yankılandı. Gözlerim şaşkınlıkla en önce oturan anneme

kaydı. Gerçekten bu kadar insanı nikâha davet etmiş olabilir miydi?

"Hoş geldiniz gençler."

Nikâh memurunun tok ama huzur verici sesi, salonun her köşesine yayıldı. O, masanın arkasında dimdik ayakta duruyordu. Masanın üzerinde bembeyaz örtü, onun üzerinde ise incelikle yerleştirilmiş, canlı çiçeklerden hazırlanmış zarif bir aranjman vardı. Bu masanın sade ama asil duruşu, atılacak imzaların ciddiyetini hatırlatıyordu.

Pera ve Merve, masanın diğer tarafında, şahitlik görevini üstlenmenin gururuyla ayakta bekliyordu. Pera'nın gözlerinde kıpır kıpır bir heyecan vardı, Merve ise kendine has hafif gergin tebessümünü gizlemeye çalışıyordu. O an, gecikmemiz gerçekten de daha fazla hissedildi. Doğa'nın avucumdaki eli istemsizce gerilmişti; parmaklarının içime gömülüşü, onun da benim gibi düşündüğünü anlamamı sağladı.

Masanın önüne geldiğimizde nikâh memuru, eliyle nazik bir işaret yaparak oturmamızı istedi. Önce Doğa'yı oturttum; gelinliğinin etekleri sandalyenin yanlarına taşarken duvağını da dikkatlice düzelttim. Ardından patlayan flaşlar eşliğinde ben de yerime geçtim.

Sandalyemi düzelirken gözlerim Pera'ya takıldı. Göz göze geldiğimiz an, onun bana attığı bakış derin bir nefes gibiydi. *"Rahatla,"* diyordu sessizce. Bir anda gerilmiş, âdeta idam sehpasına çıkarılmış gibi taş kesmiş durduğumu fark ettim. Omuzlarım onun bakışıyla gevşedi. Gözlerinin gülümsemesi benim içimdeki kahkahaların yansımasıydı. Pera benim hangi yollardan geçip bu ana geldiğimin, nasıl hayaller kurduğumun, nasıl beklediğimin en yakın şahidiydi. Belki de bu yüzden, yıllar sonra ilk kez, benim için içten içe sevinçle doluydu.

Herkes yerini aldıktan sonra nikâh memuru, önündeki açık deftere göz gezdirip önünde duran mikrofonu eline aldı. Salon, o an olabilecek en sessiz hâline büründü. Birkaç bebek nefesi, birkaç sandalye gıcırtısı dışında tek bir ses yoktu.

"Sayın davetliler, kıymetli misafirler... Hepiniz hoş geldiniz."

Daha sözleri bitmeden, salonda bir alkış tufanı yükseldi. Coşkulu, neşeli, uğurlayıcı... İçimdeki heyecanlı tebessüm dudaklarımdan taşarken, bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim. Akrabalar, komşular, yıllardır görmediğim tanıdıklar... Hepsi oradaydı. Ama kalbim, gözlerim başka insanları arıyordu. Sanki bir mucizeyle, onları da bu kalabalığın içinde bulabilecekmişim gibi... Babam. Abim. Onların yeri boştu ama bakışlarım oraya değdiğinde, en azından onların hatırasını taşıyan yüzler gördüm. Babamın birkaç üst rütbeli devresi, abimin timinden adamlar, Musti'yle ortak arkadaşlarımız... Hepsi sanki onların yokluğunu hissettirmemek ya da görevlerini son kez yerine getirmek için oradaydı. O an göğsüm kabardı. Gururla karışık bir hüzünle nefes aldım. Nikâh memuru tekrar söze başladığında, kalabalığın uğultusu yerini sessizliğe bıraktı.

"Bugün burada, Ankara Belediyesi evlendirme dairesi adına, Sayın Doğa Kızıltaş ile Sayın Doğukan Karahanlı'nın nikâh akdini gerçekleştirmek için toplanmış bulunuyoruz."

Yeniden alkışlar yükseldi. Doğa'nın el yordamıyla masanın altından elimi yakaladı. Buna ihtiyacım varmış gibi derin bir nefes aldım. Parmak uçları buz kesmişti ve elleri hafifçe titriyordu. Heyecan ve gerginlik benim ellerimi ise ateşe vermişti. Yanan avuç içime parmaklarını sıkıştırarak, elini ısıtmaya çalıştım.

Nikâh memuru önündeki nüfus cüzdanlarını eline aldı. "Öncelikle tarafların kimliklerini kontrol ediyorum," diyerek yüksek sesle isimlerimizi okudu. Salon bir kez daha sessizleşti; sadece memurun tok sesi yankılanıyordu. İsimlerimizin anonsu, salonda bir kutsal ritüel gibi dolaştı. Bizden onay aldı. Ardından kalabalığa dönüp, "Kimliklerde yazılı bilgilerin doğru olduğunu teyit ediyorum," dedi Ardından deftere bakarken bir süreliğine sustu. Elindeki kalemi parmaklarının arasında çevirdi, sonra ciddi bir ifadeyle devam etti.

"Türk Medeni Kanunu'nun ilgili maddeleri uyarınca, evlilik;

kadın ve erkeğin eşit haklara sahip olarak kurduğu bir birliktelik-tir. Taraflar, evlilik süresince sadakat, dayanışma ve karşılıklı sevgi ile yükümlüdür. Bugün burada, sizlerin özgür iradenizle bu birliği kuracağız."

Memurun her kelimesi salonda yankılanırken, içimde *evet*i yüzlerce kez söyleme isteği kabarıyordu. Dudaklarım kıpır kıpırdı ama sesim çıkmıyordu. Doğa'nın gözleri çoktan dolmuştu; şeffaf bir perde ardında titreşen bakışları bana çevrilmişti. Fakat şaşırtıcıydı, en ufak bir tereddüt yoktu orada.

"—Nikâhın kanunen geçerli olabilmesi için şahitlerinizi tanıyabilir miyiz?"

Başımı yanımda oturan çocukluğuma çevirdim. Pera, Merve ile ortalarına yerleştirilmiş mikrofonu eline aldı. Omuzlarını dikleştirdi, yüzünde gururlu bir ifade belirdi.

"Pera Aksakal Akıncı."

Salondan birkaç alkış yükseldi. Ortak arkadaşlarımızdan birkaç kişi tezahürat yapacak gibi oldu ama hemen sustu. Pera'nın kendinden emin duruşu zaten yeterince coşkuluydu. Tam mikrofonu Merve almak üzere elini uzatmıştı ki Pera izin vermedi. Bakışlarını benden ayırmadan, gözlerinin derinliğini titreyen bir ses doldurdu.

"Ve Mustafa Aydemir."

O an, salonun içindeki hava değişti. Adı duyulduğu anda alkışlar, bizim devrelerce öyle bir yükseldi ki duvarlar titredi sanki. Birkaç kişi ayağa kalktı, göğsünü yumrukladı. Ben ise donup kalmıştım. Sanki bedenim orada ama ruhum başka bir zamana, başka bir yere kaymıştı. İçimden koca bir fırtına geçti. Gözlerim puslanırken dudaklarıma buruk ama minnet dolu bir tebessüm yerleşti. Pera unutmadı. Daha doğrusu, kimsenin unutmasına izin vermedi.

Sessizce dudaklarımı kıpırdatarak, "Teşekkür ederim," dedim. Pera gözlerini kapatıp açtı. O an yanağından birkaç damla yaş süzüldü. Kimse görmesin diye hızla elinin tersiyle sildi ama ben görmüştüm.

Nikâh memuru önündeki kimlikleri kontrol ederken, "Beyefendi nerede?" diye sordu. Doğa diğer elini de kenetlenmiş ellerimizin üzerine koydu. İmkânı olsa sarılırdı, biliyordum. Pera hafifçe burnunu çekti. Boğazındaki hissi geçirmek istercesine yutkundu. Kendini toparladıktan sonra nikâh memuruna doğru gülümsemeye çalışarak baktı.

"O locadan... En yüksek mertebeden bize katılıyor efendim."

Nikâh memuru olayın ciddiyetini anlamıştı. Yine de aklındakileri teyit etmek istercesine, "Şehit mi?" diye sordu. Pera başını biraz daha yükseltti. "Şehidimiz," derken sesinde en ufak bir titreme yoktu.

Çenem kasılmıştı. Pera'ya biraz daha bakarsam gözyaşlarına boğulacağımı biliyordum. Bu yüzden Merve kendini tanıtmak için mikrofonu eline aldığında bakışlarımı kaçırdım ve önümde artık uçsuz bucaksızmış gibi görünen kalabalığa doğru çevirdim. Göz göze geldiğim ilk grup, beraber çalıştığımız polis özel harekât ekibiydi. Hepsi yan yana, ayakta bekliyordu. Gözlerindeki kararlılık, dimdik duruşlarıyla Musti'ye bir saygı duruşu sergiliyorlardı. O an oturduğum yerden kalkamadım belki ama ruhen onların yanındaydım. Kalbim ayaktaydı.

"Sayın şahitler, tarafları tanıyor musunuz? Evliliklerine engel bir durum olmadığını biliyor musunuz?"

Merve derin bir nefes aldı. Belki ilk kez bu kadar ciddi konuşuyordu. "Tanıyoruz efendim. İkisine de kefilim." Pera'ya sıra gelince kısa bir sessizlik yaşandı. Ne olduğuna bakmak için ona döndüğümde gözlerinin kalabalık arasındaki bir noktaya kilitlendiğini fark ettim. Kalabalığı kısaca taradım. Mikrofondaki hışırtıyla tekrar Pera'ya baktım. Dışarıdan bakıldığında normal bir an gibi görünebilirdi ama ben o göz bebeklerinin titremesinden baktığı kişiye karşı meydan okuduğunu biliyordum.

"Çok yakından tanıyoruz, seviyoruz, sonuna kadar da evliliklerine de mutluluklarına da şahidiz."

Son kelimelerdeki vurgu, onun kime baktığını ele verdi. Doğa'nın annesi... Her zamanki gibi yapacağını yapmıştı. Bu ortamda bile mesajını vermekten geri durmadı. İçimden, "Ah be Pera!" diye geçirdim. Doğa'nın bu durumdan rahatsız olabileceğini düşündüm. Gözlerim yanımdaki gelinime kaydı. Doğa'yı Pera'ya doğru minicik bir öpücük yollarken yakalamıştım. Dudaklarının kenarında huzurlu, güven dolu bir tebessüm vardı. Gözlerindeki rahatlık, mutluluk... Açıkçası böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum. Az önceki korkularımı ateşe veren bir görüntüydü. Belli ki Pera'nın cesur çıkışları ona iyi geliyordu.

"Sayın Doğa Kızıltaş."

Nikâh memurunun sesi salondaki uğultuyu bastıracak kadar yükseldi. Doğa, nikâh memuruna dönerken önce benimle göz göze geldi. Sanırım ona bakmamı beklemediği için şaşırmıştı. Kaşları hafifçe havalanırken gözleri ne olduğunu sorguluyordu.

Bir şey yoktu. Sadece... sanki imkânı varmış gibi ona bir kez daha âşık olmuştum.

Hepsi bu.

DOĞA

Adımı nikâh memurunun tok ve net sesinden duyduğum an, kalbim göğsümde sıkışmış küçük bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Her çırpınışında sanki göğüs kafesimi delip çıkacak gibiydi. Ellerim hafifçe titredi, Doğukan bunu fark etmiş olmalı ki parmaklarını daha sıkı kenetledi ellerime. O sıkılık, yalnızca bir destek değil, aynı zamanda *buradayım, gitmiyorum* demekti. O an, bütün kalabalık bulanıklaştı. Sadece o vardı yanımda, gözlerimin içine güvenle bakan, sesini duymadan bile yüreğimde konuşan sevdiğim...

"Hiç kimsenin baskısı ve zorlaması olmadan, kendi özgür iradenizle Sayın Doğukan Karahanlı'yı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

O an saniyeler bir ömür gibi uzadı. İçimdeki küçük kız çocuğu, hayalini kurduğu masal kahramanına kavuşmanın heyecanıyla kocaman gülümsedi. Elden ele mikrofonu bana uzattılar. Ellerimin titrediği belli olmasın diye mikrofonu sıkı sıkı tuttum. Sesim hafifçe titredi ama kalbimden taşan coşku dudaklarıma güç verdi.

"Eveeeeeet!"

Sesimi güçlü alkış ve ıslık sesleri kesti. Doğukan'ın gözlerinde beliren parıltı gamzelerini ortaya çıkarmıştı. O parıltıda gördüğüm şey, bana ait bir ömrün ta kendisiydi. Ardından memur ona seslendi. "Sayın Doğukan Karahanlı," dediğinde ikimiz de nikâh memuruna doğru döndük.

"Hiç kimsenin baskısı ve zorlaması olmadan, kendi özgür iradenizle Sayın Doğa Kızıltaş'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Doğukan duruşunu dikleştirdi. Bakışları benimkilerle buluştu. Sanki sadece bana, memura ya da tanıdıklarına değil, gökyüzüne bile söz veriyormuş gibi, tok ve net bir sesle, "İki ömürde de EVET!" diye cevap verdi. O kelimelerle birlikte içimde yılların özlemi, bekleyişi, duaları birden yerini huzura bıraktı. Alkışlar tekrar yükselmiş olmalıydı ama benim kulağıma hiçbiri gelmedi. Kalbimin ritmi, tüm dünyanın sesini bastırmıştı.

"Şahitlerimiz, gelin ve damadın evlenme iradelerine şahitlik ediyor musunuz?"

Pera ve Merve aynı anda, "Evet, ediyoruz," dediler. "Ben de belediye başkanımız adına, yasaların bana verdiği yetkiye dayanarak, sizleri karı-koca ilan ediyorum. Allah mesut etsin. Birbirinize olan sevgi ve saygınız ömür boyu sürsün. Hayırlı olsun."

Alkışlar, ıslıklar, kahkahalar, dostların sevinç dolu sesleri... Hepsi bir arada göğe yükseldi. Ama ben hâlâ Doğukan'ın gözlerin-

deydim. Nikâh defteri önümüze gelene kadar da gözlerimi ayırmamıştım.

Doğukan göğüs cebinden çıkardığı kalemi elime verdi. Sanki bir masal kitabının son sayfasını değil de yeni bir hikâyenin ilk cümlesini yazıyormuşum gibi hissettim. Mürekkep kâğıda değdiğinde, kalbindeki bütün korkular yerini şükürlere bıraktı. Gerekli yerlere imzalarımı attım ve defterle beraber kalemi Doğukan'a uzattım. İmzalarını atarken bana göz ucuyla bakıp tebessüm etmeyi ihmal etmiyordu. O da defteri şahitlere uzattı ama kalemi elinde tuttu. Nikâh memurunun uzattığı kalemle önce Pera imza attı. Fakat kendi alanının yanında bir imza daha atmıştı.

"Ulan Musti, bana imzada sahteciliği de öğrettin ya..." diye kendi kendine söylenirken gülümsedim. Onların dostluğunu ölümün bile ayıramayacağına bir kere daha şahit olmuştum. Ablam defteri imzalamadan önce gözlerime baktı. Gözlerinde, *bu iş acele-ye geldi* diyen kırıklığı duruyordu ama yine de imzasını attı. Defter, resmiyetin tanığı olarak tekrar memurun önüne gitti. O da kendi alanlarını imzalarken kısa bir süre bekledik.

Doğukan'la göz göze geldim. Şu andaki bakılarında bütün sözlerden daha güçlü, bütün imzalardan daha kalıcı bir bağ vardı. Hayatlarının en romantik ve en gerçek cümlesi onun gamzelerinde yazılıyordu sanki.

"Ayağa kalkabiliriz."

Nikâh memurunun cümlesiyle dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Gelinliğimi düzeltmek için ayrılan ellerimiz, "Sayın gelin ve damadımız nikâh cüzdanlarını imzalamışlardır," cümlesiyle tekrar kavuştu. Nikâh memuru seyircilere bordo renkli defteri gösterdikten sonra bize doğru döndü. "Evi dişi kuş yapar sözünden yola çıkarak cüzdanı gelin hanıma teslim edeceğim. Buyurun Sayın Doğa Hanım, bu artık sizin evliliğinizin resmî belgesidir. Güzel günlerde saklayın." Nikâh defterini elime aldığımda aklıma Melis Sezen'in Altın Kelebek Ödülleri'ndeki, "Bunu tutuyorum çünkü elimde şu

an," repliği geldi. Kendimi tutamayıp kıkırdadım. O anın ağırlığına yakışan minicik bir kahkahaydı.

Alkışlar eşliğinde Doğukan'a döndüm. Onun elleri yanaklarımı kavradı. Alnıma kondurduğu o ilk buse... Hayatımın en sakin ama en güçlü anıydı. Resmiyetin içinde saklı o büyülü anda, aşkımız artık sadece bir kâğıtla değil, kalplerimizle mühürlenmişti.

DOĞUKAN

Artık adının yanında benim soyadım yazılacaktı. Sanki kâğıt üzerindeki küçücük bir değişiklik değil de kaderin kaleme aldığı en büyük cümleydi bu. Doğa Kızıltaş değil...

Doğa Karahanlı.

Sadece bir kelime değişmemişti; geçmişim, geleceğim, bütün yaralarım ve hayallerim onunla birleşmişti. Yıllardır omuzlarımda taşıdığım, beni bazen tüketen bazen ayakta tutan yükler, tek bir mürekkep darbesiyle hafiflemişti. Çünkü artık yanımda o vardı; bir bakışıyla kalbimi teskin eden, sesiyle beni ayağa kaldıran, varlığıyla geçmişimi affettiren kadın...

Alnından öptüğüm sırada kendi kendime sessiz bir yemin ettim.

"Onu bir gün bile yalnız bırakmayacağım. Gözünden tek bir damla yaş süzülse, sebebini yok etmeden durmayacağım. Onun kalbini huzurla doldurmak, hayatımın en büyük vazifesi olacak. Çünkü Doğa, yalnızca sevdiğim kadın değil... Doğa, benim hayatımın anlamıydı."

Alkışların arasında gözlerini benimkilere kilitledi. Sanki bütün salon, bütün kalabalık bir perde gibi geriye çekilmişti de ortada sadece biz kalmıştık. Gülümsüyordu... Öyle sıradan bir gülüş değildi bu; dünyadaki bütün telaşları susturan, bütün şüpheleri yok eden, kalbimin en derin yerine kök salan bir gülüştü. Gözleri

kısıldığında, sanki zaman bile diz çökmüştü o bakışların önünde ve ben, kalbimden geçen tek cümleyi, onun gözlerine bakarak fısıldadım.

"İyi ki sen Doğa. Hep sen..."

Sözlerim, dudaklarımdan çıkıp havada kaybolmadı; onun kalbinin içine yerleşti. Bunu biliyordum. Çünkü yanaklarının üzerindeki ellerimin üstüne, nazikçe ellerini koydu ve avuçlarımın içine ufacık birer öpücük bıraktı. O küçücük temaslar, bütün yeminlerimi mühürleyen bir dua gibiydi.

"Birkaç fotoğraf çekebilir miyiz?!"

Fotoğrafçı flaşını hazırlamış, kameraman ışıkları ayarlamıştı. Nikâh memurunun yanımızdan ayrılmasıyla birlikte sahne artık onların olmuştu. Bu anı ölümsüzleştirmek için önümüze geçen adamların heyecanı bile salona ayrı bir hareket katıyordu. Bizim için bir formaliteydi belki ama onların flaşlarına yansıyan karelerde ömür boyu bakacağımız hatıralar saklanacaktı.

"Önce şahitlerle çekelim isterseniz."

"Olur," diyerek Doğa'nın yanına geçen Merve, kardeşine sıkıca sarıldı. Ellerimiz kenetli olmasa büyük ihtimalle benden uzağa savrulabilirdi ve bunu yalnızca ben fark etmemiştim. Pera'nın bakışlarının yoğunluğunu ona bakmadan bile hissetmiştim. Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerini devirdiğini gördüm. Hissettim. Onlara doğru ters bir bakış fırlattıktan sonra yanıma sokuldu. Ağzının içinden alaycı bir sesle, "Gelmeden önce annesinin elinden su içti herhâlde..." diye fısıldadı. Dudaklarımın kenarı istemsizce kıvrıldı. Birkaç saniyeliğine bile olsa yüzümde beliren o gülümsemeyi bastırmak için boğazımı temizledim. Ciddiyetimi korumaya çalışırken, "Şşş!" diye uyarıp onu kanadımın altına aldım. Fakat bu hareketim, Pera'nın susmasına değil, daha çok kendini güçlü hissetmesine vesile olmuştu. Başını dikleştirip onlara doğru biraz daha uzattı. Kaşları kalkmış, dudaklarının kenarında belli belirsiz muzır bir tebessüm vardı.

"Merveciğim, böyle geç istersen," diyerek Doğa ile aramızı işaret etti. "Uzak kaldın öyle," diye devam edince zar zor dudaklarımı birbirine bastırdım. Hem gülmemek hem de sabırlı kalabilmek için bütün gücümü kullanıyordum. Dayanamayacağımı anladığımda Pera'ya doğru döndüm ve saçlarını hafifçe okşayıp başını öptüm.

"Beni ağzını kapatmak zorunda bırakma."

Sadece onun duyabileceği kadar fısıldamıştım. Belinde duran eliyle beni sinsice çimdikledi. Acı yüzüme yansıyınca ani bir irkilmeyle geri çekildim. O ise gözlerini kısarak bana öldürücü bakışlar attı. Belli ki kolay kolay susmayacaktı. Tam yeniden bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda elimin çok yakınında olduğunu belli edecek şekilde saçını çektim.

"Rujun yakışmış."

Son uyarımı yaptım ama bunun onu durdurmayacağını biliyordum. Onu susturmanın tek yolu, konuşacak fırsatı bırakmamaktı. Fotoğrafçıya bakarak el işareti yaptım. Ardından tam karşıya bakarken, "Poz ver. Yoksa bir ömür utanmak zorunda kalacağın bir fotoğraf evimi süsler," dedim sessizce.

Pera, birkaç saniye dudaklarını büzüp nefesini içine hapsetti. Söyleyeceği tüm kelimeleri boğazında sıkıştırıp tuttu. Ardından omuzlarını dikleştirdi, yüzüne hafif bir tebessüm yerleştirdi ve objektife döndü.

Flaşlar birbiri ardına patladı. Kardeşlik, dostluk, aşk... Hepsi tek tek karelerin içine gizlendi. Her ışık patlamasında farklı bir duygu ölümsüzleşti: Doğa'nın gözlerindeki huzur, Merve'nin sahiplenici sarılışı, Pera'nın muzipliği, benim içimdeki sabırla karışmış mutluluk...

"Şimdi aile fotoğrafı çekelim."

Doğa ile göz göze geldiğimiz an, bakışlarını okumaya çalıştım. Annesi bu fotoğraf karesi için o kadar yolu gelmişti. Fakat Doğa, bir ömür saklayacağı karelerde annesinin olmasını istiyor muydu? Sanırım o da kafasının içinde aynı sorulara benim için cevap verme-

ye çalışıyordu. Kelimesiz bir konuşma yapıyor gibiydik ama tam netleşemeden annem devreye girdi. Hiç beklemediğimiz bir anda Doğa'nın annesinin koluna girdi ve onu da yanına alarak sahneye çıktı. Annemin kararlı adımları bizim sessiz ikilemimizi bitirmişti.

Pera yanımdan usulca çekiliyordu ki kolundan yakaladım. "Aile fotoğrafı dediler," dedim gözlerimin içine bakarak. Sonra sahne altına duran Emre ile Arven'i gördüm. "Gelin hadi," diye seslendim. Emre her zamanki gibi önce karısına baktı, ondan bir onay aldıktan sonra küçük kızını kucağına alarak bize doğru geldi.

"Gülsüm teyzeciğim siz böyle geçin."

Pera, annem ve Aygül'e yer açtı. Annem kolumun altına girerken, "Yakışıklı aslanım benim," dedi. Aygül hem anneme hem de Pera'ya sıkıca sarılmıştı. Doğa ise hâlâ ablasına sarılıyordu. Sanırım annesi yanına gelmesin diye onu razı etmeye çalışıyordu. O küçük direniş, bizim aramızdaki mesafeyi yeniden büyütmüştü.

"Sen kesin erkek anası olacaksın Merve!"

Pera'nın sesi aramızda yankılandı. Sözleriyle istemsizce gözlerimi kapadım. Dudaklarımda istem dışı beliren ufak bir tebessüm vardı. Kendi saf yanımı fark edip gülüyordum içimden. Onu susturabileceğimi nasıl düşünebilmiştim ki? Konuşmazsa patlayacak gibi duran bir tarafı vardı Pera'nın. Belli ki içinde tuttuğu cümleleri sırf engel olamayacağımı bildiği için benim uzağımdayken dile getirmişti.

Merve'nin Doğa'yı yanına çekmeye çalışması da ona malzeme vermişti elbette. Ama yine de... Biraz sussa her şey daha kolay olacaktı sanki.

"Kusura bakma Gülsüm teyze, seni tenzih ederek söylüyorum."

Annemin ona doğru başını da kaçırmamıştı. "Yoksa bu evlilikteki kız anası olan sensin, biliyoruz," demesiyle gözlerim refleksle Pera'ya kaydı. Söylediği şey, bin türlü anlama çekilebilecek kadar genişti. Ama o, sanki hiçbir şey olmamış gibi bakışlarımı görmezden geldi. Yüzünü hafifçe objektife çevirdi. "Neyse, gülümseyin

hadi," diye mırıldandı. Fotoğrafçı da sanki onun tarafındaymış gibi destek verircesine seslendi.

"Biraz daha yakın, biraz daha gülümseyelim! Daha sıcak bir kare istiyorum."

Flaşlar tekrar art arda patladı. O an, aile olmanın bütün çatışmalarına rağmen içten gelen bir bütünlüğü karelere işliyordu. Tabii ki bu buz dağının görünen yüzüydü. Ben biliyordum ki yıllar sonra bu fotoğraflar ortaya çıktığında, herkes aynı gülümsemeleri görecekti ama biz, bugünün gölgesinde saklanan bütün duyguları hatırlayacaktık.

"Teşekkürler! Takı merasiminde geri kalan çekimleri yaparız."

DOĞA

İnsanın en yakınlarından gelen darbeler, yabancılarınkinden çok daha derin iz bırakıyordu. Kalbinin en savunmasız köşesini bilen insanlardan gelince, yara da doğrudan oraya açılıyordu. Annemi en mutlu günümde salona getirmesi zaten hazmedemediğim bir şeyken, üstüne bir de fotoğraf çekiminde, takı töreninde ve tebrikler sırasında bizi yan yana getirmesi... İşte bu, ablama karşı içimde yıllarca dinmeyecek bir öfkenin ilk kıvılcımı olmuştu. "Belki iyi niyetle yaptı," diye kendime telkin vermek istedim ama o an hissettiğim şey ne iyilikti ne de anlayış... Sadece canımı acıtan bir zorlama.

Böyle anlarda insan, yanında kimin gerçekten olduğunu çok daha iyi görüyordu. Doğukan'ın elini tuttuğum anda içimde nasıl bir güven yükseliyorsa, bugün bana aynı güveni veren bir başka kişi daha vardı: Pera.

Onu ilk gördüğümde kıskanmıştım. Kadınca bir kıskançlıktı belki; rahatlığını, kendinden emin tavırlarını, Doğukan'la olan samimiyetini... hepsini gözümde fazla bulmuştum. Yanında kendimi eksik hissettiğim zamanlar da olmuştu. Hatta içten içe *olmasa da olur* dediğim günler bile vardı. Ama bugün... Tüm o düşüncelerim, bir perde gibi önümden kalkmıştı.

Pera'nın sadece Doğukan'ın hayatındaki bir figür olmadığını anlamıştım. O, beni ablamın hoyratlığından, annemin soğukluğundan koruyacak kadar yürekliydi.

İçimde söyleyemediğim, yutkunup boğazıma düğümlenen ne varsa, o hiç çekinmeden dile getiriyordu. Anneme karşı kuramadığım cümleleri o söylüyor, ablama içimden geçirdiğim sitemleri hiç tereddüt etmeden yüzüne vuruveriyordu. Kimi zaman sert, kimi zaman fazla açık sözlüydü, evet... Ama her kelimesinin ardında beni korumak, bana nefes aldırmak vardı.

Annemin onun hakkında *patavatsız* dediğine emindim. Muhtemelen arkamızdan daha ağır sıfatlar da kullanıyordu. Ama benim için artık bu kelime, bambaşka bir anlam taşıyordu. Patavatsız değil... dosttu. Çekince bilmeyen, araya mesafe koymayan, gerektiğinde kalkan olup gerektiğinde gözyaşını silen bir abla...

Doğukan için neden bu kadar vazgeçilmez olduğunu bugün daha da iyi anlıyordum. Onun yanında, bütün sert sözler yumuşuyor, bütün yaralar görünmez oluyordu ve belki de daha önemlisi, içinde iyileşeceğine dair bir umut yükseliyordu. Bugünden sonra, Pera benim için de bambaşka bir yerde olacaktı, bunu biliyordum.

Fotoğraf çekiminden sonra takı törenine geçmiş, ardından da tebrikleri kabul etmeye başlamıştık. İlk dakikalarda yüzümdeki gülümseme samimiydi, heyecanın getirdiği bir ışıltı vardı. Ama zaman geçtikçe, topukluların üzerinde ayakta dikilmek, bir ömür boyu katlanılması gereken bir ceza gibiydi. Ayaklarımın altındaki acı, damarlarıma kadar işliyor; kalbim sevinçten çarparken, parmak uçlarım sessiz çığlıklarla titriyordu.

Bir saatin sonunda, artık gülümsemek işkenceye dönüşmüştü. Dudaklarımda hâlâ nazik bir tebessüm vardı ama gözlerimin kenarında saklanamayan bir yorgunluk beliriyordu. Her yeni gelen misafiri karşılarken içimden, *"Ne olur çabuk bitsin,"* diye mırıldanıyordum. Fakat o cümleyi dışımdan söylesem, bu geceye gölge düşüreceğimi biliyordum.

Gülsüm annenin haberdar ettiği akrabalar, komşular, eski dostlar... O kadar çok kişi gelmişti ki kalabalığın içinden yükselen "Allah mesut etsin"ler, "Hayırlı olsun"lar arasında kaybolmuş hissediyordum. Gelen herkese tek tek teşekkür etmek, onların gözlerine bakıp minnetle gülümsemek içimi ısıtıyordu, evet... Ama bedenim bana ihanet ediyordu.

Bir ara, gerçekten de ayakkabıları çıkarıp bir köşede çıplak ayak kalmayı düşündüm. Çocukça bir hayaldi belki ama o anda dünyanın en büyük lüksüymüş gibi geldi. Topuklarım zonkluyor, bileklerim sanki taş bağlanmış gibi ağırlaşıyordu. Neredeyse Doğukan'ın kulağına eğilip, "Ne olur birkaç dakika oturalım," diyecek hâle gelmiştim. Bu hâlimi anlayan herkes kulağıma doğru, "Aman çıkarma ayakkabılarını, ayakların şişer, bir daha giyemezsin," diye fısıldıyordu. O sözler beynimde yankılandıkça, çarem yokmuş gibi o incecik deri içinde sıkışıp kalan ayaklarıma biraz daha sabır diliyordum. Sanki ayaklarım ağlamıyordu da içimde bir yer kanayan sabrıma ağıt yakıyordu ve bütün bu yorgunluğun içinde, ara sıra Doğukan'ın bana attığı küçük bakışlar... İşte o anlar, ayaklarımın acısını bir nebze hafifletiyordu.

Son kişiyi de uğurladıktan sonra ayaklarım sanki yerden kalkmayı reddetti. Kendimi en yakın koltuğa âdeta bırakır gibi oturdum. Nefesim hafif hafif kesiliyor, vücudumun her kası, "Artık yeter!" diye bağırıyordu. Üzerimdeki altınların ağırlığı da yorgunluğuma eklenmişti. Boynumu neredeyse kamburlaştıran kurdeleyi usulca çözüp Aygül'e uzattım. Bilezikleri ise tek tek, bileğimde bıraktıkları izlere acıyla bakarak çıkardım ve Gülsüm annenin bizim için özenle hazırladığı kadife kutunun içine bıraktım. Çıkan her parça, üzerimden yük alınıyormuş gibi hafifletiyordu beni.

Ama asıl yük başka yerdeydi. Annem... Onunla göz göze gelmemek için neredeyse olağanüstü bir çaba sarf ediyordum. Gözüm kaymasın diye yere bakıyor, gerekmedikçe başımı çevirmiyordum. İçten içe tek dileğim, bu akşamki yemeğe katılmadan çekip gitmesiydi. Ama kalbim acı bir gerçekliği fısıldıyordu: *"El âlem ne der?"*

düşüncesiyle, annem asla gitmezdi. Çevrenin ağzına laf vermemek için kalacak, gülücükler dağıtacak, ben de görmezden gelmeye çalışarak kendi sınavımı verecektim. Bu gece, annemi yok sayabilmek kadar güçlü olup olmadığımı görecektim.

"Acıktın mı?"

Tanıdık bir ses, yorgun düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırdığımda Doğukan yanımda, her zamanki sakinliğiyle oturuyordu. Elini hafifçe yanağıma değdirdiğinde bütün kalabalık, gürültü ve anneme dair karmaşık duygularım bir an için kayboldu. Ayaklarımı topukluların içinde kıpırdatmaya çalışırken başımı iki yana salladım. "I ıh," derken dudağım büzülmüştü.

"Gelinlik o kadar sıkı ki bir şey yersem içinde nefes alamam."

Gülüşünü saklamaya çalışsa da yanaklarına yayılan o ifade bana her şeyi anlatıyordu. Ona doğru dönüp yalandan kaşlarımı çattım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye sorduğumda dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve başını iki yana salladı.

"Sen rahatsın tabii. Pantolon, gömlek..."

Doğukan da numaradan alınmış gibi yüzünü buruşturdu. "Aşk olsun! Bizim de kemerimiz var," derken belindeki deri kemeri işaret etti. Onu hiç de sıkıyor gibi görünmüyordu. Kaşlarını hafif kaldırarak, "Ayrıca sen, bota alışmış bir adam için kundura giymenin ne kadar zor olduğunu bilir misin?" diye ekledi. Gözlerimi devirdim, dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. Gelinliğin altına uzanarak ayaklarımı ovmaya çalıştım.

"Vay be... Evlilik aşkı gerçekten öldürüyormuş."

Doğukan'ın ağzından çıkan cümleyle şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim. Dudaklarımda tam bir sitem belirecekti ki onun koltuğun sırtına yaslanıp kollarını iki yana açtığını gördüm. O rahatlığıyla aslında ciddi olmadığını anladım ama yine de şaka bile olsa içimi burkan bir sözdü. Doğrulduğumda, "Neden öyle düşündün?" diye sordum. Doğukan bir çocuk gibi omuz silkti.

"*Aşk oldu* demedin."

Birden içimde bir şey aydınlandı. Haklıydı. Yorgunluğun, acının, sitemin ardında saklı tek gerçek vardı. Ona dönüp yumuşak bir sesle ama içinde buruk bir sitem saklı sözlerle, "Aşk olmasa, burada olur muyuz?" diye sordum. Doğukan, kahkahasını yutmak için kendini zor tuttu.

"Maşallah, kekolukta tam gaz devam ama."

Bir nefesle dudaklarımı büzdüm, ardından elimle karnına küçük bir darbe indirdim. Tepki vermek yerine gülümseyerek elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. Dudaklarının sıcaklığı tenime değdiği an, bütün yorgunluğumun damarlarıma kadar dağıldığını hissettim. Sanki içimde kalan her kırıntı huzur, o küçücük temasta eriyip bana geri dönüyordu.

"Madem acıkmadın," dedi hafifçe başını yana eğerek. "Ne yapmak istersin?" Kolundaki saati kendime doğru çevirerek kontrol ettim. Akşamki yemeğe daha çok vardı. Ayrıca yapmamız gereken son bir şey daha...

"Stüdyo çekimine gitmeyecek miyiz?"

Doğukan'ın gözlerinde bir anlık şaşkınlık kıvılcımı çaktı. Ardından kaşlarını hafifçe kaldırıp gözlerini kıstı. "Gidecek miyiz?" diye sordu, sanki kararın tamamen bana bırakıldığını hatırlatır gibi. Ben de tek kaşımı havaya kaldırıp ona baktım.

"Sen her şeyi ayarladım demedin mi?"

Sesim yarı sitemli, yarı şakacı bir tona kaymıştı. "Evet ama..." diye başladı. Ardından sesini kısarak, kelimeleri özenle seçti. "Ama sen yapmak istemediğini söylemiştin." Haklıydı, söylemiştim.

"Ama sen de yapmayalım, tamam demedin."

Sözlerimden sonra gözlerindeki ifade değişti. Bu defa bakışlarında, bana hak veren bir yumuşaklık vardı. "Gitmek istiyor musun gerçekten?" diye sordu. Bu soru aslında benim cevabımdan çok onun isteğinin ifadesiydi ve ben sırf onu kırmamak için ayaklarım

zonklarken gülümsemeye devam edebilirdim. Başımı yavaşça *evet* anlamında salladım. Derin bir nefes aldı, dudaklarının kenarıyla gülümsedi.

"İyi ki iptal ettirmeyi unuttum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, "İptal mi ettirecektin?" diye sordum. Başını küçük bir hareketle salladı. "İstemediğin hiçbir şeyi sana yaşatmayacağım." Sanki sadece bu olay için değil bütün ömrümüz için yemin ediyordu. O cümle kalbime ağır ama tatlı bir darbe gibi indi. İçimde tarifsiz bir şükran doldu. Yavaşça yanağına eğilip, dudaklarımı tenine değdirdim. Sonra da, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını bana çevirdiğinde, gözlerimiz birkaç santimlik mesafede birbirine kilitlendi. Dudakları, dudaklarımın hemen önünde duruyordu. Gözlerinde gamzelerini belirginleştiren bir gülümseme... O an beni öpeceğini sandım. Kalbim hızlanmıştı, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Ama o dudaklarını benden sakındı. Bunun yerine burnunu, yaramaz bir çocuk gibi nazikçe burnuma sürttü. O küçücük temas, gözlerin üzerimizde olduğunu hatırlatmıştı. "Öyleyse," dedi alaycı bir ciddiyetle.

"Hadi gidelim."

Doğukan çevik bir hareketle ayağa kalktı. Benden aynı performansı bekliyorsa avucunu yalardı. Daha ayaklarıma, "Az daha sabır," diye fısıldamıştım ki Doğukan bana doğru eğildi. Bir an bile tereddüt etmeden, dikkatlice beni kucağına aldı. Şaşkınlıkla ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. "Doğukan!" diye fısıldadım ama kolum çoktan boynuna sarılmıştı. Diğer elimle de kabarık tarlatanı toparlamaya çalıştım.

Salonun içinde herkesin bakışlarını üzerimde hissettim. Fısıldaşmalar, gülüşmeler, alkışa benzeyen mırıltılar kulağıma kadar geliyordu. Hepimiz bilirdik ki gelinin damat tarafından kucağa alınması evin eşiğinde olurdu. Ama Doğukan kuralları hiç umursamazdı.

Aygül de bu ritüeli hatırlatır gibi, "Yalnız abi, onu eve girerken yapman gerekiyor," dedi kahkahasını gizleyemeden. Doğukan kardeşine cevap vermek yerine annesine döndü.

"Biz stüdyo çekimine gidiyoruz. Restoranda buluşuruz."

Benimse tek bir açıklama yapmaya niyetim yoktu. Ne anneme ne de ablama... Onlara hesap vermek zorunda olmadığımı bu kadar derinden hissettiğim ilk andı belki de.

Gülsüm anne altınları ne yapacaklarını sordu. Doğukan bana doğru baktı. Ben de, "Neden bana bakıyorsun?" diye sordum. Altınların benim olduğunu söylediğindeyse gözlerim fal taşı gibi açıldı. O kadar altını ben, tek başıma ben... Ne yapacaktım ki?

Doğukan beni kucağında taşırken evlendirme dairesinin geniş koridoru boyunca yürümeye başladı. Her adımda, bana bakışlar yöneliyor, kameralar flaşlarını çakıyordu. Ama ben hiçbirini görmüyordum. Gözlerim yalnızca Doğukan'a kilitlenmişti.

Eşime...

DOĞUKAN

İnsanların neden her şeyi bir güne sıkıştırmadıklarını artık çok daha iyi anlıyordum. Nikâh, ardından gelen merasimler, fotoğraf çekimleri derken, âdeta maraton koşmuş gibiydik. Sanki günün başındaki enerjimizi başka birine bırakmıştık da biz sadece bedenlerimizi sürüklüyorduk.

Özellikle benim için işin en zor kısmı stüdyo çekimiydi. Fotoğraf çekilmeyi hiçbir zaman sevmemiştim; doğallığımın kaybolduğunu, her pozda kasıldığımı hissederdim. Hele de Doğa'nın olur olmadık zamanlarda yakaladığı ve beni hep hazırlıksız yakalayan karelerine bile zor alışan ben, yabancıların önünde yapmacık gülümsemelerle poz vermek tam anlamıyla işkenceye dönüşmüştü.

Fotoğrafçı sürekli yönergeler veriyor, "Biraz daha yakın olun, evet, çok güzel, şimdi gelin hanım kafasını damadın omzuna yaslasın," gibi cümleler kuruyordu. Doğa ne kadar rahat ve doğal görünüyorsa ben de bir o kadar gergindim. Çekim boyunca dudaklarımda zoraki bir gülümseme, içimde ise, *"Bitsin artık,"* duaları vardı.

Nihayet fotoğrafçının, "Harika oldu, tamamdır!" deyişiyle çe-

kim sona erdiğinde, bir an bile tereddüt etmeden stüdyonun çıkış kapısına yönelmiştim. Doğa'yı çekiştirmenin zaman kaybı olacağını bildiğim için yine kucağıma almış, arkama bile bakmadan otoparka doğru yürümüştüm.

Doğa ise yorgunluğunu hiç gizlemedi. Arabaya bindirirken, "Bu ayakkabılara daha fazla katlanamayacağım. Restorana gidene kadar çıkartacağım, bitti," demişti. Gözlerindeki kararlılığı görünce itiraz edememiştim. Fakat annemlerin söyledikleri zihnimde dolaşırken, "Ama ya tekrar giyemezsen?" diye sormuştum. Omuzlarını dikleştirip çocukça bir inatla, "O zaman geceyi yalın ayak geçiririm. Varsın öyle olsun," diye kestirip atmıştı. Gerçekten de ayakkabılarını çıkarmıştı. Tarlatanın ve gelinliğin altından çıplak ayakları görünüyordu ve o yorgunluğunu ovarak ayaklarına özgürlük hissi tanıyordu. Ben onun kadar rahat değildim. Çıplak ayak geceyi geçirme fikrine de asla sıcak bakmamıştım. Sadece ne yapacağımı bulamamıştım.

Restoranın biraz gerisinde zorla yer buldum. Dikiz aynasından Pera'nın bize doğru koştuğunu gördüm. Elinde bir poşet vardı ve savurarak bize doğru geliyordu. "Ne oldu?" diye sorarak arabadan indim ama o bana cevap vermek yerine sağ ön kapıyı açtı. Doğa'nın ayaklarına baktı ve, "Ben biliyordum bunun olacağını," dedi. Ardından elindeki poşetten iki tane gelinlik spor ayakkabısı çıkardı. Biraz tozlanmıştı ve tanıdıktı. Bunlar kendi düğününde giydiği ayakkabılardı. Doğa şaşkın bir tebessümle önce ayakkabılara ardından Pera'ya baktı. Böyle bir iyiliği beklemediği her halinden belliydi. "Ciddi misin?" diye sorduğunda Pera başını onaylarcasına salladı.

"Bir numara büyük ama ayakların şişmişse tam olur."

Doğa minnet dolu bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi ve ayakkabıları eline aldı. Giymesine yardım ettim. Bağcıklarını bağlarken Doğa'nın sabırsızlandığını hissediyordum. Ayakkabıları giyip ayaklandığında, sanki bir bulutun üzerine adım atmış gibi bir

rahatlama yüzüne yayıldı. Omuzlarından, bacaklarından hatta bakışlarından bile bir gevşeme aktı.

O an içimde tuhaf bir kıskançlık kıpırdandı. Onun ayaklarının acısını Pera'nın küçücük jesti alıp götürmüştü ama benim ayaklarım hâlâ kunduraların içinde yanıyordu. Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Keşke bana da Emre'nin botlarını getirseydin," dedim. Söylediğim şey yarı şaka, yarı ciddi çıkmıştı ama kalbimin derinliklerinde azıcık sahici bir kıskançlık vardı. Pera hemen ayağımdaki siyah kunduralara baktı. Dudaklarını büzüp suratını buruşturdu. "Sen şansına küs," dedi umursamaz bir tavırla. Ardından hızla tekrar Doğa'ya döndü, belli ki asıl ilgisini oraya vermek istiyordu.

"Herkes geldi ve sizi bekliyorlar. Giriş şarkınızı da dans müziğinizi de ben ayarladım. Giriş müziğini duyduğunuz gibi gelin. Sonrası bende..."

Doğa, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bana baktı. "Aile içinde bir yemek olmayacak mıydı?" Sesindeki şaşkınlıkla birlikte azıcık da telaş vardı. O an ona cevap verecektim ki Pera lafa atladı.

"Sen Gülsüm teyze tarafıyla hiç tanışmadın, değil mi?"

Tonunda sanki biraz eğleniyormuş gibi bir hava vardı. Doğa bakışlarını tekrar Pera'ya çevirdi. Pera ise çocukluğumun sayfalarını karıştırır gibi yüzünden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Anlayınca da kendi kendine başını salladı. "Tanışmadın tabii. Neyse, tanışacak bol vaktin olur," dedikten sonra hızını hiç kesmeden, "Şimdi ben içeri gidiyorum. Kameramana geldiğinizi söyleyeceğim," diye ekledi.

"Kameraman mı?"

Doğa'nın sesi iyice şaşkınlığa bulanmıştı. O tek kelimelik sorunun içinde hem hayret hem de *bu iş kontrolden çıktı sanki* endişesi taşıyordu. Pera geri geri yürürken, "Butik düğün gibi düşün," deyip göz kırptı. Ardından keyifli bir gülümsemeyle işaret parmağıyla orta parmağını birbirine kenetledi.

"Hadi bol şans!" dedikten sonra arkasını dönerek koşturmaya başladı. Onun enerjisi bir anlığına etrafı aydınlatmış gibiydi. Ben ise olduğum yerde kalakaldım. Peşinden bakarken, daha doğrusu baktığım yöndeki gördüklerimle içimde tuhaf bir burkulma hissettim. Gözlerim istemsizce çocukluğumun, gençliğimin geçtiği yerleri taradı. Dima'nın restoranı artık bambaşka bir hâldeydi. Eskiden her köşesinde anılarımın saklı olduğu o sade mekân, şimdi tanınmaz bir güzelliğe bürünmüştü ve bu sadece restoranın yenilenmesinden dolayı değildi. Bahçedeki taş yol, incecik beyaz tüllerle ve canlı çiçeklerle bezenmişti. Masaların üzerinde gümüş şamdanlar, aynalı tabaklar, cam vazolara yerleştirilmiş beyaz çiçekler ve minik mumlar vardı. Gösterişliydi, görkemliydi ama... Eksikti. Sanki geçmişimden bir parça alınıp yerine çok daha şatafatlı ama bana yabancı bir dünya konmuştu.

"Annen organizasyon şirketiyle anlaşmış."

Doğa da en az benim kadar şaşkındı. Ama bakışlarından anladığım kadarıyla, şaşkınlığının altında gizlenen şey beğeniydi. Göz bebekleri parlıyordu, dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrılmıştı. O bakışı görmek, içimde ağır ağır bir ferahlık bıraktı. Benim için bu kadarı yeterdi: Geçmişin gölgelerine değil, bugünün ışığına tutunmam için Doğa'nın yüzündeki küçük bir tebessüm bile yeterdi.

Doğa göğsüme sokuldu, ince kollarını kendine çekmişti. Sesini fısıltıya yakın çıkardı. "Hava soğumuş." O an, nefesinin tenime çarpışından bile üşüdüğünü hissettim. Elimle kolunu sıvazladım, parmaklarımın altında tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. Bedeninin bana verdiği küçük işaretleri okumak zor değildi.

Ankara bugün bize hava konusunda fazlasıyla yardımcı olmuştu, öğle saatlerinden bu yana mevsimden beklenmeyecek kadar yumuşak geçmişti. Ama şimdi geceye doğru serinlik çökmeye başlıyordu. Üstelik Doğa, sabahın telaşından beri hiçbir şey yeme-

mekte inat etmişti. Açlığın yavaş yavaş kanını çektiğini, bedeninin kendi kendini tüketmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Hadi şu yemeği başlatalım. Sonra ısınman için ne yapabiliriz, bakarız."

DOĞA

Duyduklarım ve gördüklerim birleşince kalbim öylesine hızlı atmaya başladı ki sanki göğsümde küçük bir davul çalınıyordu. Gerginlik ve heyecanın yarattığı adrenalin damarlarımdaki kanın akışını bozmuş gibiydi; her nabızda tüm bedenim titriyor, içimde bir enerji fırtınası kopuyordu. Normalden daha çok acıkmış, daha çok susamış, daha çok üşümüştüm.

Tam Doğukan'la ellerimizi kenetlediğimiz sırada bahçeyi bir anda müzik kapladı. İlk anda alçaktan yükselen notaların ardından gelen o tanıdık davul ve trompet sesi bütün ortamı sarıp sarmaladı. Düğünlerde kullanılan bir giriş müziği... Klasik, coşkulu ve neşeli. Aniden, masalardan başlarını kaldıran, gözleriyle çevreyi tarayan onlarca insanın yüzüne o müziğin heyecanı yansımaya başladı.

Sanırım bu Pera'nın işaretiydi. Tam ona yakışan bir hamleydi. Her şeyin zamanlamasını gizliden gizliye kontrol eden, sahnenin arkasındaki görünmez yönetmen gibiydi. Müzik yükseldikçe, kalbim de ritme ayak uyduruyordu.

Doğukan'la bahçenin girişine doğru yürümeye başladık. Daha ilk adımda gözümüzü alan bir flaş patladı. Ardından bir diğeri... Kameraman, önümüzde geri geri yürüyerek her adımımızı yakalamaya çalışıyordu. Objektifin sürekli üzerimizde olması gerginliğimi iyice artırıyordu. Sanki nefesim bile kadraja girip yorumlanacakmış gibi hissettim. Yanımda Doğukan olmasa, eli-

ni sımsıkı tutmasam, o yapay ışıkların arasında kaybolabilirdim.

Organizasyon şirketinin hazırladığı çiçekli yol, beyaz tüllerle çevrelenmiş, yerlerde parıldayan küçük ışıklarla süslenmişti. Normalde bakmaya doyamayacağım kadar zarif bir manzaraydı ama heyecandan gözüm hiçbir şeyi doğru dürüst seçmiyordu. Bir de kameranın ışığından... Kulaklarımda kalbimin sesi çarpıyordu, adımlarımı bile ona uyduruyordum. Doğukan'ın avuç içindeki sıcaklık, beni ayakta tutan tek şeydi.

Masaların arasından ilerleyerek ortadaki boşluğa geldiğimizde, kalbim göğsümde bir çırpınma başladı; her adımım, gergin bir heyecanın ritmiyle eşleşiyordu. Bir anda müzik değişti; önce hafif bir sessizlik çöktü bahçeye, birkaç saniyeliğine zaman durmuş gibiydi. Bu sessizlik, tüm bakışların üzerimizde olduğu o an, ömrümün en uzun boşluğu gibi hissettirdi.

Sonra... O şarkı başladı. Melodi, bahçedeki hoparlörlerden yükseldikçe sanki dünya sadece bizim için dönüyordu. İlk notalar, yıldızlara kadar yükseliyor, her bir nefes alışımızı büyülü bir atmosferle dolduruyordu.

"Hazırlandık, düştük yola

Gidiyoruz dünyadan uzağa."[30]

Aygül'ün bana laf arasında sorduğu, "Sizin için özel bir parça var mı?" dediği an aklıma geldi. Dinlerken aklımdan Doğukan'ı bir an bile çıkaramadığım şarkıyı o an için söylemiştim ama bunu ilk dansımız için kullanacağını düşünememiştim.

"Yıldız yüklenmiş bir bulut

Umut yağıyor toprağa."[31]

Melodi yükselirken kalabalığın uğultusu bir sis perdesi gibi arkamızda kayboldu. Sanki bahçedeki herkes, masalar, ışıklar, fısıldaşmalar birer birer silinmişti. Zamanın akışı, yalnızca bizim için

30. Alifiru - İhtilal.

31. Alifiru - İhtilal.

ağırlaşıyor; şarkının ritmi kalbimizin atışına denk düşüyordu. O an zihnim seneler öncesine gitti. O gece nasılsam, şu an en az on kat daha fazla heyecanlıydım.

"Kalbim... Burası ilk kez dans ettiğimiz yer."

Doğukan bana doğru döndüğünde gözlerim istemsizce onun gözlerine kilitlendi. Yüzündeki sakin gülümseme, gözlerinde beliren gamzeler, dudaklarının arasında belli belirsiz mırıldandığı şarkı sözleri... Hepsi bir araya gelip üzerime bir güven duygusu seriyordu. "Ama son kez değil," diye fısıldadı. Boşta kalan elini belime yerleştirdiğinde, tenimin üzerinden yayılan o sıcaklık, kalabalığın önünde olmanın gerginliğini bir anda eritip yok etti.

"Akça pakça çiçekler

Başımızda haleler

Dualar her yerdeler."[32]

Nefesimi tuttum, sonra yavaşça bıraktım. Onun adımlarına eşlik ederken aslında ne kadar acemi olduğumu hissediyordum ama bunu gizleme ihtiyacı duymadım. Daha doğrusu, Doğukan'ın yönlendirmesine gönüllüce teslim oldum. Omuzlarındaki kararlılık, adımlarındaki güven, bakışlarındaki sabır beni öyle bir sarıyordu ki kontrolü ona bırakmak dünyanın en doğal şeyi gibiydi.

Her dönüşte belimdeki eli hafifçe baskı yapıyor, bana yön veriyor, ritmi kaçırmamam için âdeta kılavuz oluyordu. Ben ise yalnızca onun hareketlerine odaklanıyordum. Bir adım atıyor, sonra diğerine geçiyor ama gözlerimi asla ondan ayırmıyordum. Sanki ikimiz dışında kimse yoktu; kamera flaşlarının patlaması, masalardan yükselen fısıltılar, alkışlar, gülüşler... Hepsi uzak bir dalganın kıyıya vuran sesleri gibiydi.

"Uzun zamandır yorgundum

Yüzüm kireç solgundum

32. Alifiru - İhtilal.

Sen öptün de kurtuldum."[33]

Gözleri gamzelerle ışıldarken bana öyle bakıyordu ki sanki şarkının sözleri yalnızca dudaklarından değil, kalbinin en derinlerinden dökülüyordu. Her bakışında, notaların arasına gizlenmiş bir duygu vardı; bana söylemediği, belki de kelimelere dökülmesi imkânsız olan şeyler gözlerinin içinde yankılanıyordu. Onun mırıldanışı yalnızca bir melodi gibi duyulmuyordu. Sanki melodinin içine kendi kalbini, kendi ruhunu katmıştı.

Eskiden hep gelinle damat ilk danslarında birbirlerine ne konuşur diye merak ederdim. Belki tatlı sitemler, belki heyecanla fısıldanan sözler... Ama şu an yaşadığım şeyin onlarınkiyle aynı olabileceğine inanmıyordum. Çünkü bu... Bambaşkaydı. Bu, herkesin gözü önünde yaşanan ama sadece bize ait olan bir sır gibiydi. Herkes izliyordu ama hiç kimse bizim içimizden geçenleri bilmiyordu. Bu, sadece bizim payımıza düşmüş özel bir mucizeydi.

Doğukan gözlerimin içinde kaybolurken aramızdaki mesafe bir anda dayanılmaz geldi. Sanki aramızda koca bir boşluk varmış ve bu boşluğu yok etmek benim görevimmiş gibi hissettim. Ellerimi usulca boynuna kaldırdım; parmaklarım ensesine dokunduğu anda, ruhum nefes aldı. Bedenim ona doğru daha çok sokuldu, kalbim hızla çarparken onun kalbinin ritmini göğsümde hissetmeye başladım.

Doğukan da sanki aynı hissi paylaşıyormuş gibi diğer elini belime yerleştirdi. Bu dokunuş, içten bir sahiplenişti; yumuşak ama kararlı, nazik ama sarsılmaz. Beni kendine doğru daha çok çektiğinde, aramızdan geçebilecek en küçük rüzgârın bile fazlalık olduğuna ikimiz de inanmıştık. O an, varlığımız birbirine öyle sıkı bağlanmıştı ki bütün dünya silinse, şarkı aniden dursa ya da ışıklar sönse bile biz o anın içinde kalmaya devam ederdik.

"İyi ki o kuyuya indim

İyi ki o şiiri sevdim

33. Alifiru - İhtilal.

İyi ki o sınırı aştım

İyi ki kokuna bulaştım

İyi ki bana bunu yaptın

Sana şunu anlatmam lazım

İhtilalinden önce yalnızlığa hayrandım."[34]

Dans ederken gözlerimiz hiç ayrılmadı; adımlarımız, nefeslerimiz ve kalplerimiz bir bütündü. Bahçedeki ışıklar ve çiçekler, şarkının büyüsüyle birleşip bir masal sahnesine dönüştü.

Kurşun Asker ve Balerin'in mutlu sonsuzuna...

DOĞUKAN

Kollarımın arasında yıllanmış duam vardı; ömrüm boyunca dilediğim, her nefeste içimden geçirdiğim o dilek... Şimdi tenimdeydi, kokumdaydı, kalbimin tam ortasındaydı. Sıcaklığını ve o hafif titrekliğini, bir kuğunun zarif kanat çırpışı gibi hissediyordum. Gözlerimin önünde duran bu kadın sadece bir eş değil; vuslatım, miladım, ahirim, evvelimdi. Onunla birlikte yaşam, yalnızca zamanın akışı değil, sonsuzluğun başlangıcı gibiydi.

Doğa'yla yalnızca dans etmiyorduk o an; yılların özlemini, kalbimizde biriktirdiğimiz heyecanı, birbirimize duyduğumuz güveni sessiz ama en yüksek perdeden ilan ediyorduk. Bizim dilimiz müzik değildi, bakışlarımızdı. Her adımımız, geçmişin acılarını, yalnızlıklarını geride bırakıp bugüne ulaşmanın zaferiydi. Her dönüşümüz, geleceğe doğru atılmış yeni bir söz, yeni bir yemin gibiydi.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki evrendeki bütün ritim

34. Alifiru - İhtilal.

bizden soruluyordu. Zaman nefesini tutmuş, bizi izliyordu. Ama gözlerimiz birbirinden ayrılmadıkça, dünya sadece ikimiz için dönüyor, kalabalık birer gölgeye dönüşüyordu. Gerginlikler, yorgunluklar, hatta yıllarca suskun kalmış bütün yaralar... Hepsi, Doğa'nın şarkıyı mırıldanırken attığı bakışlar ve dudağının kenarına yerleşen tebessümle eriyip gitmişti.

"İyi ki o kuyuya indim

İyi ki o şiiri sevdim

İyi ki o sınırı aştım

İyi ki tenine bulaştım

İyi ki bana bunu yaptın

Sana şunu anlatmam lazım

İhtilalinden önce yalnızlığa hayrandım."[35]

Kirpiklerinden süzülen o incecik yaş, ışıkların altında bir mücevher gibi parladı. Sanki kalbinden kopup gelen bir duygunun damlasıydı; şarkının, o anın ve kalabalığın içinde sadece bana ait bir sır gibi akıp yanağına düştü. Ben, parmak uçlarımı titreyen bir dikkatle yanağına götürdüm. Dokunduğumda hissettiğim ıslaklık, yüreğimin en derin yerinde yankılandı. Sanki kendi içimde sakladığım tüm duygular, onun gözyaşında vücut bulmuştu.

Tam o sırada yanağımda, bana ait olmayan ama en çok ihtiyacım olan bir sıcaklık hissettim. Doğa'nın eli... Parmakları, sanki yüzümü değil de kalbimi kavrıyordu. O temasla birlikte gözlerimde tuttuğum, bastırmaya çalıştığım gözyaşlarından birinin çoktan firar etmiş olduğunu fark ettim. Usulca süzülen o damla, benim zayıflığım değil; onunla bütünleştiğimin en saf kanıtıydı.

İki ayrı gözyaşı, iki ayrı yürekten süzülmüş ama aynı noktada buluşmuştu. O an ağlamak bir eksiklik değil, tamamlanmışlık gibiydi. İçimizdeki yüklerin eriyip gidişiydi. Pistin ortasında dans eden iki insan değil, birbirinin gözyaşında yıkanan iki ruh vardı.

35. Alifiru - İhtilal.

"Senle ben nelere direndik sevgilim

Ağlatıldık çok yerildik az yenildik sen bilirsin

Durmadıkça hep güçlendik bundan eminim

Çok yara aldık hep sarıldık hep direndik çok da yendik

Çok şükür biz hiç yalnız değildik bu sefer bilemezsin"[36]

Şarkı yerini yeni bir tanesini aldı. Şarkı ilk melodileriyle bahçeyi doldurduğunda içimde tanıdık bir titreşim yankılandı. "Bunu da sen mi seçtin?" Doğa'nın sorusu kulağıma ulaştığında, ona bakmaya cesaret edemedim. Çünkü cevabın onun gözlerinde değil, çok daha ötede olduğunu biliyordum. Başımı hafifçe çevirdiğimde, kalabalığın içinde ama bir o kadar da kendi sessiz köşesinde duran Pera'yı gördüm.

Kucağında Arven vardı, yüzü kızına dönüktü ama dudakları şarkıya eşlik ediyordu. O an kelimeleri söylemiyor, yaşıyordu. Gözlerini kapatıp sonra tekrar açtığında, sanki yıllardır sakladığı bir yükü notalarla salıveriyordu. Yanında duran Emre'nin ona baktığını gördüm; içinde bir hayranlık gizliydi. Ama Pera, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi şarkının dünyasında kaybolmuştu.

O an ona baktığımı hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Gözleri doluydu. O an karanlığın içinden bile parıldıyordu. Yüreğim sıkıştı çünkü onun gözlerinde yalnızca duygusallık yoktu. Bizimle gurur duyuyordu ve o gülümsemesi... Pera'nın yüzüne yerleştiğinde bildiğim bütün gülümsemelerden farklıydı. Ne alaycıydı ne dikbaşlı ne de şımarık. Bu defa yumuşaktı. Bize inandığını, artık her şeyin geride kaldığını haykırıyordu.

O an anladım. Şarkıyı seçen oydu. Her şeyimizi bilen, bu ana kadar şahit olan ve hâlâ şarkıyla gerekli yerlere mesaj gönderme ihtiyacı hisseden dostum, yine yapmıştı yapacağını.

"Yanabiliriz gülebiliriz, çok acı çekebiliriz

Kendimizi bulabiliriz

36. Sinan Güleryüz & Özge Özder - Senle Ben.

Şimdi sana bir düzen bana bir düzen

Bize bir düzen bize bir masal lazım."[37]

"Bu sefer masalın sonu mutlu biter mi?"

Söylediği şey, yalnızca bir soru değildi; geçmişimizin, korkularımızın, birbirimize çıkardığımız tüm sınavların özeti gibiydi. Onun gözlerinde, yaşadığımız yaraların iziyle beraber umut da vardı. O umut, gözyaşlarının arasından bile ışıldıyordu.

Ağlamaklı bir tebessüm dudaklarıma yayıldı. Gözlerimden taşan duygular boğazıma düğümlenmişti ama yine de kalbimin en samimi cümlesini söylemeyi başardım:

"Mutlu olsun ama bitmesin."

Doğa başını göğsüme yasladığında, nefesinin sıcaklığı gömleğimden kalbime geçti. Yüzünü göremiyordum ama gözlerini kapattığını, kirpiklerinin yanaklarına değdiğini hissedebiliyordum. Elleri belimde kenetlendi; sanki kaybolmamak için bana tutunuyordu. Ben de kollarımı biraz daha sıktım. Ona sözsüz bir yemin etmiştin.

"Seni hiç bırakmayacağım."

Dansın geri kalanında adımlarımız bilinçsizleşti. Artık figür yoktu, uyumlu hareketler yoktu, sadece onun kalp atışlarıyla benimkilerin aynı ritimde çarpması vardı. Göğsümde sığındığı her saniyede masalın mutlu bir sonla değil, bitmeyen bir başlangıçla yazıldığını biliyordum.

"Tenimi bilen sesimi duyan

Bana bir ömür yeni bir sen olsun

Olabilir her şey ya da durabilir her şey

Bizi biz eden ya da bir üzen bize uyar her şey."[38]

37. Sinan Güleryüz & Özge Özder - Senle Ben.

38. Sinan Güleryüz & Özge Özder - Senle Ben.

Şarkılar değiştikçe bahçedeki atmosfer de değişmeye başlamıştı. Masaların üzerindeki mumlar daha çok yanıyormuş gibi parlıyor, çiçeklerin kokusu havada daha baskın hissediliyordu. Önce bizimle başlayan dans, giderek masalardan kalkıp gelen diğer çiftlerle çoğaldı. Bir süre sonra ortalık âdeta kocaman bir dans pistine dönüşmüştü. Gecenin bu kısmı artık yalnızca bize değil, ailemize, dostlarımıza, sevdiklerimize aitti.

Annem sayesinde her şey hayallerden bile güzel bir hâl almıştı. Her ayrıntıyı düşünmüş, her şeyi öyle ayarlamıştı ki gereksiz törenleri çıkardığında geriye yalnızca mutluluk, huzur ve sevgi kalmıştı. Bu bahçe, âdeta küçük bir düğün kadar şenlikli ama aynı zamanda kocaman bir aile sofrası kadar samimi hissettiriyordu.

"Daıı."

Doğa kollarımda salınırken bir anda Arven'in annesi ve babasının arasından bana doğru uzattığı ellerini fark ettim. Yüzünde masum bir heyecan vardı. Doğa'dan izin isteyerek kızımı kucağıma aldım. Arven'in elleri avuçlarımda minicik bir çiçek gibiydi; narin, sıcacık ve güven arayan... Onu kucağımda döndürdüğümde kahkahası kulaklarımda çınladı, sanki bütün bahçeyi silkeleyen bir zil sesi gibiydi.

Bir an için zaman tamamen durmuş gibiydi. Küçücük kollarını boynuma doladığında göğsümün ortasına yayılan sıcaklık, bütün gerginliğimi silip süpürdü. Sanki hayat bana en saf, en temiz mutluluğun tanımını fısıldıyordu: çocuğunun kahkahasında, sarılışında, kokusunda saklı olan mutluluk. Bebek kokan saçlarını öperken, onun güvenle bana yaslanışı içimde derin bir huzur bıraktı.

Doğa kenardan bizi izlerken, yorgunluğunun gölgesine rağmen gözlerinde tarifsiz bir ışık vardı. Bir yandan mutlu bir tebessümle o anın tadını çıkarıyor, diğer yandan belli belirsiz bir kıs-

kançlıkla dudaklarını büzüyordu. Ama o kıskançlık, rahatsız edici değil; bilakis sahiplenici, sevgi dolu bir kıskançlıktı. Onun gözlerindeki o ifade, içimde "işte aile" ifadesinin karşılığını buldu.

Arven'in kahkahası alkışlara karıştığında, çevremiz bir anlığına kocaman bir aile halkasına dönüşmüş gibiydi. Sanki sadece biz değil, bütün bahçe mutluluğumuza ortak olmuştu.

"Of of of offfff... Giderken tuttu beni. Eğildi öptü beni.

Ne vefasız yar imiş güm güm

Ne tez unuttun beni."[39]

Bir anda duygusal müzik yerini hareketli bir şarkıya bıraktı. Ah! Bu türküyü biliyordum. Doğa'ya baktım. Oturduğu yerden kahkaha atarcasına gülüyordu. Gözleri başka bir yerdeydi. Nereye baktığını takip ettim. Tabii ki Pera'yaydı. Planını gerçekleştirmek için resmen kızını bana kilitlemiş, dikkatimi dağıtmıştı. Doğa ile aramızdaki bu muhabbeti bile tek kişi oydu ve Doğa'nın da kırk yılda bir verdiği sözü tutması için çabalamıştı.

"Altın saçlı Hayriye

Fıldır fıldır yürüye

Ağzı burni çürüye

Gel beriye beriye."[40]

Emre, hızla gelip kucağımdan Arven'i aldı. Doğa'nın kahkahası masaların arasından yankılanırken gözleri parıldıyordu. Onu izlerken gülüşünün sahneyi aydınlatan ışıklardan bile daha parlak olduğunu düşündüm. Ellerini zarif ama bir o kadar da eğlenceli hareketlerle havaya kaldırmış, adım adım bana doğru yaklaşıyordu. Beden diliyle sadece beni değil, etrafındaki herkesi oyuna davet ediyordu. Onun bu canlılığına karşı koymak neredeyse imkânsızdı. "Hadi damat bey," diyerek beni teşvik ederken başımı *hayır* anlamında iki yana sallıyordum. Gülümsememi saklama gereği duy-

39. Ata Demirer - Fıldır Fıldır Hayriye.

40. Ata Demirer - Fıldır Fıldır Hayriye.

madım. Ellerimle onu alkışlayarak dansına eşlik etmeye başladım.

"Sana bu şarkıda seni oynatacağımı söyledim. Hadi."

Ah Pera! Yaktın beni Pera! "Hadi kalbim. Valla oynamazsan da sözümü tutana kadar fıldır fıldır Hayriye çaldırırım." Yapar mıydı? Yapardı. Tüm gece bu şarkıya katlanmak zorunda kalmamak için ellerimi iki yana açtım. Kalabalıktan yükselen alkış sesleri anında arttı. Doğa'nın gözleri üzerimdeydi, o an bakışlarında hem meydan okuma hem de gurur vardı. Beni süzerken gülümsemesinin arasına gizlenmiş *sözünü tuttun* ifadesi çok netti.

Sonra... Trakya damarlarım devreye girdi. Ayaklarımın ritme uyması, bedenimin müziğe teslim olması fazla zaman almadı. Doğa'yla karşılıklı oynamaya başladığımızda bu şarkıya rağmen kendimi dünyanın en mutlu insanı olarak hissediyordum. Topukların sert zeminde çıkardığı ses, türkünün coşkusuna karışıyor; ışıkların titreşimiyle her şey daha da kıpır kıpır görünüyordu.

Pera'nın inatla şarkıları değiştirmesi ise âdeta gizli bir düğün DJ'inin elindeymişiz hissi uyandırıyordu. Şarkı sona gelmeden tekrar değişti. İnleyerek Pera'ya baktım. Allah aşkına madem Doğa'nın sözlerini tutmak konusunda bu kadar yetenekliydi. Neden diğerlerinde yardımcı olmamıştı?

"Bahçe duvarından aştım

Sarmaşık güllere dolaştım

Öptüm, sevdiğimi helallaştım

Yanıyorum, yanıyorum, yanıyorum hele!"[41]

Pera olduğu yerde oynarken *gel buraya* işareti yaptım. Hafifçe omuz silkelerken bilgisayarın önünde hünerlerini gösteriyordu. Emre ne kadar şanslıydı. Oturduğu yerden kızıyla ona eşlik ediyordu. "Gel dedim sana!" diye bağırdığımda müziğin arasından, "Senden rol çalamam," diye cevap verdi. Ah... Resmen kendi düğününün intikamını alıyordu. Doğa bana gerdan kırarak gelirken el mahkûm dans etmeye devam ettim.

41. Neşet Ertaş - Bahçe Duvarından Aştım.

"Çek anana çek çek de çek babana

Al sana Makedonya."[42]

Birkaç dakika sonra şarkı değiştiğinde, ilk başta şaşkınlık yerine yüreğimde tuhaf bir ağırlık hissettim. Sadece kulaklarıma değil, ruhuma dokunan bir melodiydi bu. Sözler, ritim... Hepsi aklıma o özel sahneyi, o özel kişiyi getirdi ve boğazım aniden düğümlendi; nefes almak zorlaşmış gibiydi.

Gözlerimi Pera'ya çevirdiğimde, o her zamanki neşesi ve enerjisiyle dans ederek bize doğru geliyordu. Ama bu seferki farklıydı; burada rol çalacak bir durum yoktu. Her adımı samimiyetle doluydu, her dönüşü gözlerimizle iletişim kurar gibiydi. Göz kırpmaları, küçük el işaretleri, kahkahalar... Hepsi *Musti için, hadi* der gibi, beni oynamaya davet ediyordu. Doğa çoktan dans etmeye başlamıştı. O sırada bir rüzgâr esti, tenime dokundu. Sarıp sarmaladı. Biliyordum, o da buradaydı.

"Çek tulumbayı çek çek çek

Çek arabayı çek çek çek

Sür kremini sür sür sür

Yap nispetini yap yap yap!"[43]

42. Orhan Rumeli - Çek Tulumbayı.

43. Orhan Rumeli - Çek Tulumbayı.

DOĞA

Yorgun ama tarifsiz bir mutluluk içindeydim.

Hayallerime böyle bir şekilde ulaşacağımı aklımın ucundan bile geçirmemiştim, her anın büyüsü beni şaşkın ve minnettar kılıyordu.

Müzik bir süreliğine duraklamış, ortam bir nefes molası almış gibiydi. Misafirler kendi yerlerine otururken, tabağımdaki yemeklere bakıp birkaç lokma aldım. Sabahtan beri ağzına tek bir lokma koymayan bir için şu an, cennetteki tüm nimetlerin önüne serilmesi gibiydi.

Biz soluklanıp bir şeyler yerken Aygül'ün hazırladığı film büyük, beyaz bir beyaz ekrana verildi. Arkada çalan müzik bilindik bir sözsüz göçmen türküsüydü.

Fotoğraflarımız kronolojik sırayla dizilmişti; çocukluktan bugüne kadar olan tüm anlarımız, her bir karede yeniden hayat buluyordu. *Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti* derler ya, benimkisi tam olarak buydu. Gözlerim dolmuştu, bazı fotoğraflar yaş dolu gözlerim yüzünden puslanmıştı.

Göz ucuyla baktığım Doğukan'ın gözlerini ekrandan ayırmadığını fark ettim ama onu baktığımı anlamış ve elimi sıkı sıkı

tutmuştu. Çocukluk hâlleri, babası, abisi, ailesi... Sonra bizim ilk zamanlarımız, birlikte attığımız selfieler, adalarda geçirdiğimiz günler, köydeki küçük anlar... Ve en son, birkaç aylık tutku dolu serüvenlerimiz... Hepsi yavaş yavaş ekranın üzerinde kayıyor, bana her bir kareyle hatırlatıcı bir nefes aldırıyordu. Öylesine büyülenmiştim ki yemek yemeği bile aklımdan çıkmıştı.

Ardından Doğukan'ın yanımdan kalktığını hissettim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde smokininin ceketini düzeltirken Pera'ya doğru baktığını gördüm. Anında mesajı alan kadın yerinden kalktı ve koşar adım bilgisayarın başına geçti. Ne oluyordu?

"Güzel eşim."

Doğukan'ın uzattığı ele baktım. Elinin şekli bile bir şey söylüyordu sanki; kelimesiz ama çok şey anlatan bir dil gibiydi. Parmakları hafifçe açık, avucu yukarı dönüktü: ne zorlayan ne de çekip götüren cinstendi. Sadece bekleyen... *"İstersen,"* diyen bir el. *"Hazırsan,"* diye fısıldayan bir adamdı.

"Nereye?" diye sorduğumda bana öyle bir baktı ki içim eridi sanki. O bakışta bir ev vardı. Duvarları yoktu ama güveni vardı. Kapısı yoktu ama içeri girmem için bir ömür beklemişti. İçinde ne ararsam bulacağım türdendi o bakış. Aşk vardı mesela... Gösterişli değildi ama öyle sahici, öyle derindi ki dünya ve ahirette kıskanmayacak tek bir varlığın olmayacağına yemin ettirirdi. Özlem desen olmazsa olmazdı, sanki yıllardır aynı rüyada birbirimizi arıyorduk ve nihayet bulmuştuk. Heyecan desem, sürüsüne bereketti ama telaşsız, acele etmeyen bir heyecandı bu. Birlikte yürünecek yolların, birlikte susulacak zamanların en gerçek hâliydi.

"Kurşun Asker'in Balerin'e tutması gereken son bir sözü kaldı."

Parmaklarını tutmam için kıpırdattı. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Pera'nın telefonunun flaşı bir anlık parladı; o an, sahneye çıkmış gibi hissettim. Doğukan'ı o pozisyonda daha fazla tutmak istemedim. Elini tuttum. Tereddüttüm, parmaklarımın arasına sızdı. Elini kavramadım, sadece değdim. O beni oturduğum

yerden kaldırırken, ben de bana tutmadığı hangi sözü kaldığını düşünüyordum.

Beni ortadaki boş alana doğru çekti. Adımlarım onunkiyle uyumlu değildi ama o bunu önemsemedi. Etrafıma bakındım. Bizden başka kimse yoktu. Sadece Pera ve Aygül'ün gözleri ve telefonlarının ışığı... Dans mı edecektik? Eğer öyleyse bunu yıllar önce de gecenin başında da tutmuştu zaten...

Bir anda restoranın bahçesini dolduran müzik, beni olduğum yere mıhladı. Sanki ayaklarımın altındaki taşlar, geçmişin ağırlığıyla birleşip beni yere sabitledi. İliklerime kadar titredim. Ama bu bir üşüme değildi; tanıdık bir sarsılıştı. O melodide bir şey vardı; bir zamanın yankısı, bir vedanın sesi, belki de bir *keşke*nin ritmi.

Doğukan sessizce elimi bıraktı, ne bir açıklama yaptı ne de arkasında kaldığım için bir bakış attı. Sadece yürümeye devam etti. Benden yaklaşık on adım kadar uzaklaştığında durdu. Ama o duruş, bir sırt değil, bir bekleyişti. Bana doğru döndüğü an zihnim seneler öncesindeki konuşmamıza gitti.

"Ha tükürdüğünü yaladığını görmem için beni düğününe de davet edeceksin yani."

"Belki sen edersin."

"Can yoldaşımı etmeyeceğim de kimi edeceğim zaten. Beraber harmandalı da oynarız. Sizin oralarda meşhurdur."

"Sana sözüm olsun. Karşılıklı harmandalı oynayacağız o gece."

Kalbim delicesine çarpıyordu. Ama bu sıradan bir heyecan değildi; sanki yıllardır içimde biriken özlem, korku ve umut aynı anda kapımı çalmıştı. Her bir çarpış, bir hatıranın yankısıydı. Bana söz vermişti. Hatta bu söz, ondan ayrı kaldığım zamanların en büyük kabusuydu ve şimdi... Sözünü tutmak için karşımdaydı. Kahretsin, ben oynamayı bilmiyordum ki...

Ne yapacaktım?

Ayaklarım yerinden kalkmıyordu. Kalbim, göğsümde değil

sanki bozkırın ortasında atıyordu; geniş, yalnız ve gururlu. Rezil olacağımı düşündüğüm anda zihnim, beni yıllar öncesine taşıdı. Musti'ye veda ettiğimiz o geceye... Aygül'ün gözleri doluyken bile gülümsediği, Doğukan'ın harmandalı oynadığı o geceye.

O an zihnimde yeniden oynadı. İkisi de bu oyunda çok iyiydi. Doğukan tıpkı o geceki gibi, bir efe gibi karşımdaydı. Başını dik tutuyordu ama o diklik, kibirden değil, yaslanacak kimse kalmadığında ayakta kalmayı öğrenmiş bir adamın duruşuydu. Omuzları genişti ama o genişlik, korumak için açılmış bir kalkan gibiydi. Kolları, toprağa ve zamana meydan okurcasına açıktı. Sanki ayağımızın altındaki toprağın nabzını dinliyordu. Her davul vuruşunda, geçmişin bir sesi yankılanıyordu ve gözleri... Gözleri tamamen bende.

Bir anda Doğukan kollarını havaya kaldırdı. Zeybek duruşu aldı. Gövdesi dimdikti ama gözleri kırılgandı. O an, zamanın sesi kesildi. Bahçedeki uğultu, rüzgârın yapraklarla konuşması hatta kalbimin kendi ritmi bile bir anlığına sustu. Sanki evren, bu anı kutsamak için nefesini tuttu. Sonra... Kalbim yeniden çarpmaya başladı. Ama bu kez daha hızlı, daha derinden. Sanki yıllardır susmuş bir özlem, göğsümde yeniden konuşmaya başlamıştı.

Elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Bedenim bana ait değildi sanki, bir başkasının hikâyesine yazılmış bir figürandım. Aygül'ün yaptıklarını zihnimde canlandırmıştım canlandırmasına ama bir türlü taklit etmeye cesaret edemiyordum. Çünkü bu dans, ezberle değil, kalple yapılıyordu. Cesaret, adımda değil, teslimiyetteydi.

Davulun sert vuruşuyla Doğukan bir adım attı. Sağ ayağını yere vurdu, sonra sol. Her vuruş, bir geçmişin yankısı gibiydi. Ben bekledim. Ama bu bekleyiş ürkek değil, saygılıydı. Etrafımda salına salına dönmeye başladı. Her dönüşünde, sanki etrafımdaki zaman halkalanıyor, geçmiş ve gelecek birbirine karışıyordu. Hiçbir hareketini kaçırmamak için ben de kendi çevremde ufak ufak hareket

ediyordum. Ama bu hareketler, öğrenilmiş değil; içgüdüsel, kalpten gelen bir eşlikti.

Gözleri bir an bile benden ayrılmıyordu. O bakışta bir davet değil, bir yemin vardı. Dizini yere vurduğunda içim titredi. Bu bir güç gösterisi değildi. Aksine *sana teslimim* diye sessizce haykırıyordu. Eliyle yeri okşadı. Sanki topraktakileri incitmek istemiyordu. Belki de orada yatanlara bir selam, bir dua gönderiyordu. Ardından kalbini sahiplenici bir şekilde dokundu ve en son beni işaret etti. Parmak ucu değil, kalbiyle işaret etti. *"İki ömürde de sana aitim,"* demenin yolunu bu dansla bulmuştu. Kelimesiz ama yankısı sonsuz bir ilan.

O an, dans etmeyi bilmemek önemsizleşti. Doğukan ayağa kalktı. Gözleri doluydu. Ama ağlamıyordu. O puslu görüntü bir kavuşmanın iziydi. Benimkiler de dolmuştu. Fakat onun kadar kontrollü olabileceğim şüpheliydi. Kollarımı nazlı bir şekilde havaya kaldırdım, kırılgan bir zarafetle... Onun adımlarına eşlik etmeye başladım. Ayaklarım tam ritimde değildi belki ama kalbim onunla aynı anda çarpıyordu. Her adımda, gözyaşlarımı tutacak nefesler alıyordu. Ama gözlerim, kalbimle yarışıyordu. Her vuruşta biraz daha doluyordu. Her dönüşte biraz daha akıyordu.

Doğukan bir adım attığında, ben içimde bir adım daha atıyordum. O dizini yere koyduğunda, ben içimdeki dirençten vazgeçiyordum. O toprağı okşadığında, ben geçmişimi affediyordum ve o kalbine dokunduğunda, ben onunla aynı ritimde yaşamayı kabul ediyordum. Bu dans, bir başlangıçtı ama aynı zamanda bir vedaydı; korkuya, yalnızlığa, geçmişe ve bir merhaba: güvene, teslimiyete, birlikte mutlu bir sonsuzluğa...

DOĞUKAN

Zaman, en iyi yazardı. Hiçbir kalem, hikâyene onun kadar ustaca dokunamazdı. Hataları silmez, pişmanlıkları düzeltmezdi belki ama her şeyi olması gerektiği gibi tamamlardı ve sonunda, her satırı anlamla mühürlerdi. Kimsenin beklemediği yerde virgül koyar, tahmin edemediği şekilde bir son yazardı. İşte bu yüzden, kimse zamanın yazdığı hikâyeyi değiştiremez; sadece okuyabilir ve yaşayabilirdi.

Bizim hikâyemiz de işte böyleydi. Zaman, yavaş yavaş her anımızı, her kavuşmamızı ve her ayrılığımızı kaleme almış, kendi ritminde bir bütün hâline getirmişti. Okudukça anladım ki her acı, her üzüntü, her sarsıntı aslında bizi bugünkü hâlimize taşıyan bir merdivendi. Her sevinç, her küçük mutluluk anıysa o merdivenin basamaklarını parlatan ışık gibiydi. Artık geçmişin sancılarını bir yük gibi taşımıyor, aksine onlara şükrediyordum çünkü onlar, sevincimizin ve huzurumuzun temel taşlarını döşemişti.

İşte o an, derin bir nefes alıp Doğa'ya baktığımda, gördüm ki hikâyemizin sayfaları sadece yazılmakla kalmamış, yaşanmış, hissedilmiş ve en önemlisi, birbirimize olan bağlılığımızla kutsanmıştı. Acılar da sevinçler de unutulmaz bir ahenk içinde birleşmişti ve biz

artık bu ahengin tam ortasında, geçmişe minnet, geleceğe umutla duruyorduk.

Harmandalının son adımlarını, Doğa'nın gelinliğinin etekleri hafifçe dalgalanırken diz çökerek tamamladım. Alkış ve ıslık sesler eşliğinde ceketimin iç cebinden çıkardığım iki günebakanı, yıllardır içimde biriken sevgi ve umutla birlikte ona uzattım. Ellerim titriyordu; sadece heyecandan değil, onunla paylaştığım her anın ağırlığını ve kutsallığını hissettiğim için.

"İki günebakan gibi döndük birbirimize; ben senin sevginle kök saldım, sen benim ışığımla parladın. Aldığın her nefese şükürler olsun."

Gözyaşları süzülen Doğa, elleri titreyerek çiçekleri aldı; o an dünyanın tüm güzellikleri sadece onun bakışlarında toplanmış gibiydi.

"Seni çok seviyorum Doğukan Karahanlı," dediğinde, sesi hem güçlü hem de kırılgandı; yüreğinin en derinlerinden fışkıran bir sevgiyle. Gülümseyerek ayağa kalktım. Titreyen bedenini yönetircesine ellerimi yanaklarına koydum; sıcaklığını, nefesini ve kalbinin ritmini avuçlarımda hissettim. Başını kendime doğru çekerken alnına uzun bir öpücük kondurdum; hasretimi, umutlarımı, aşkımı sıcaklığına gizleyerek...

"Seni sevmekten de öteyim Doğa Karahanlı."

SON

Ayışığı Kitaplığı

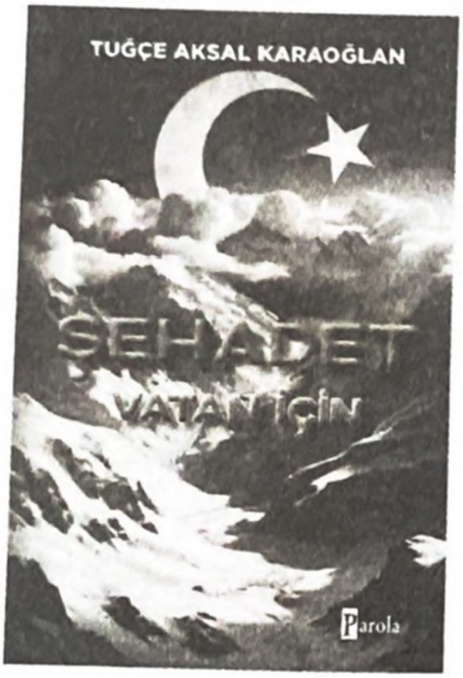
TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN
ŞEHADET
VATAN İÇİN
Parola

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN
ŞEHADET
MİLLET İÇİN
Parola

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN
ŞEHADET
Parola

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN
ŞEHADET
MİLLET İÇİN 3
Parola

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP